

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI MUSÆ,

SIVE

HISTORiarum LIBRI IX.

HERODOTI MUSÆ,

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM DENUO RECENSUIT,

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA,

ADNOTATIONIBUS WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRÆC. PROF. ACADEMIÆ REG.
INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

ACCEDUNT

GEOGRAPHIÆ ET URANOLOGIÆ HERODOTEÆ SPECIMINA A G. G. BREDOW;

—T. C. BREIGER COMMENTATIO DE DIFFICILIORIBUS QUIBUS-
DAM ASIÆ HERODOTEÆ;—ASIÆ HERODOTEÆ DIFFICILIORA,
AUCTORE C. G. H. FRÖMMICHEN;—J. F. HENNICKE COM-
MENTATIO DE GEOGRAPHIA AFRICÆ HERODOTEÆ:

ITEMQUE

SUMMARIA, SCHOLIA, VARIÆQUE LECTIONES E CODICE PALATINO;—CANON
CHRONOLOGICUS LARCHERIANUS, AUCTUS ET EMENDATUS;—COLLATIO
EDITIONUM SCHWEIGHÆUSERI, REIZII ET SCHÆFERI,
AC WESSELINGII:

NEC NON

M. ÆMILII PORTI

DICTIONARIUM IONICUM GRÆCO-LATINUM,

CUM APPENDICE

TRACTATUS QUOSDAM COMPLECTENTE DE DIALECTO IONICA,

NEMPE

MICHAELIS MAITTAIRE, GREGORII CORINTHI, GRAMMATICI LEIDENSIS,
GRAMMATICI MEERMANNIANI, GRAMMATICI AUGUSTANI.

TOMUS QUARTUS.

LONDINI

EXCUDIT T. DAVISON;

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

1824.

Ms. A. 44. 161

14 November 1863.

Gift of

Dr. Samuel A. Green.

Boston.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 4. *Οἱ γὰρ ὦν ἀπὸ Στερυμόνης*] Mera hæc nomenclini sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sariendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunæ suspicio? Ueberior-ne de Pæonibus commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de Perinthii sermone aberrasset. Verum abstineo me in re cuivis apertissima. Wess.

16. *νῦν ἡμίτερον τὸ ἔργον*] Docte Valckenarius hanc illustravit dictionem ad Tragici Phœniss. v. 447. Eustathianum *παιωνίῃσι* (lin. 17.) Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam conmutatum apud Cl. Dukerum ad Thucyd. lib. I. 50. et Diodorum XIII. 16. Forte tamen Eustath. *παιωνίῃσι* voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχησις*, ab eo notata, quam quidem altero. Statim *πολλῶν* τι Arch. non absurdum ob consequens *ἐλίγους*, nisi in Musis *πολλὸν* sedem creberrime occuparet. Wess.

17. *παιωνίῃσι ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες*] In his observata *παρήχησις* Eustathio in Vol. IV.

Iliad. β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit *οὐ σπουδαθίσαν ἴσως*, ἀλλ' *εἰκὴ καὶ οὐκ ἐν περιέργῳ παραπιστοῦσαν*, in Od. /'. p. 366, 18. Studiose quæsitæ recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: præter ceteros Reiskius apta quædam eam in rem collegit in Miscell. Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, *πολλὰν ἐκράτησαν*, Herodoteum est, ut *πολλὰν ἐσκόπησαν* V. 102. Usitatius *πολλῇ ἐκράτησαν* est et apud Herod. V. 77. forsân et hic olim lectum; *πολλῶν* exhibet Cod. Arch. In talibus autem *πολλῇ* sæpe male transit in *πολλῶν*. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, (Ev. Matth. x. 31.) *πολλῇ σπουδίᾳ* διαφίεσι. VALCK.

CAP. III. 1. *Θρηάκων δὲ ἴθως μίγιστόν ἐστι*, etc.] Unius si Thracæ imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, *ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῇ κρείσσειον πάντων ἰθίων*. Huic sententiæ suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) *μυγίστη ἰγίνιστο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἰδαιμασίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθι*

A

πελὺ δυνείμα μετὰ τὴν Σουθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quæ posset Σκῦθαις ἁπογεννηθεῖσι πάντιν ἀντιστήναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiæ patre dissensum æmulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἵστασι φρόνημα τῷ Θουκυδίῃ ἰδρῶσι αἶν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellanici, Hecatei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniæ, lib. I. (cap. 9.) p. 22. scribenti: Θερακῶν τῶν πάντων οὐδέναις πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλται, πρὸς ἄλλο ἴθνος ἢ ἀντιξιστάζοντι. Optime Gronov. in his (lin. 2.) φρονίοι pro φρονιῶνται, sed quod in proximis posuit, (lin. 5.) ἢ γίνονται, si Græcum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπαρὲν σφί καὶ ἀμύχαντοι μήποτε ἰγγίγηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, ἐὸ ὅς' ἰνὸς ἀρχισθαι, ἢ φρονίον κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὅς' ἰνὸς ἀρχισται] Allubescit Ionicum ἀρχισται ex Vind. et Arch.; ac pæne, ut ἢ φρονίον fuisse olim opiner, adigit. Præcedens ἴθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. ἐὸ δὲ ἵταρον γένος τῶν οἶων — φασίεσσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σουθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λίγιν, vero conveniet, ubi περὶ Θερακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρησταιῶν] Stephani Κρηστώνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρησταιῶν, Κρησταιῶν ex schedis Med., Κρησταιῶν lib. VII. 124, 127. et VIII. 116. videbimus.

Κρησταιῶν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) Thucydides lib. II. 99. jungit; ubi doctissimus Wasse multa, oblitus Attici scriptoris τὰ Βισαλτικὴν καὶ Κρησταιῶν, lib. IV. 109., quo Κρησταιῶν nonnihil debilitatur. WESS.—Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud Steph. Byz. vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστώνη, πόλιν Θεράκης. ἵσκει δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότου: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur Lycophronis. S.

CAP. IV. 3. κατὰ δὲ τὸν γινόμενον σφί καὶ ἀπογοι.] Istam consuetudinem, ut hujus vitæ malis congruam, laudaverat Euripides in Cresphonte: Nam nos decebat cæteris celebrantes domum Luge, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicis laude et læticia exsequi. Hæc ubi leguntur in Ciceron. Tusc. I. c. 48., Græca dedit accuratius scripta Jo. Davis. quam fecerant Grot. in Stob. p. 495., aut Gataker. Advers. Misc. cap. x. Τὸν φόντα Θρηκτῶν εἰς δ' ἔρχεται κατὰ, non τὸν ζῶντα, præbent Æschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. x. Dion. Chrys. pag. 276. d. et Aristid. T. III. pag. 326. Lugebant infantem natum Trausi, secundum Herodotum, (lin. 6.) ἀντιγίμνοι τὰ ἀνθρωπεία πάντα πάθια; istam scripturam satis adfirmavit Dias. Herod. p. 84.; altera, ἀντιγίμνοι, non Græca, sicut multis mendosis, abusus est Westen. in Lucæ Ev. xxiv. 45. Qui Herodotea quoque transcripsit Stobæus, hæc e Nicolao dederat Damasc. p. 605. Κανταῖνοι τοὺς μὲν γινόμενους Θρηκτῶν, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Hujus populi nomen Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2. restituendum putat Davisius; ex Herodoto Trausorum nomen Ampl.

Bouhier. in Ciceron. Tusc. p. 88. VALCK.

6. ἀνηγρόμενοι] Expuli ineptum illud ἀνηγρόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a Galeo et aliis deterasas. De Trausis, et, qui eorum morem illustrant, Euripidis cultissimis e Cresphonte versibus, præstat tacere. Uberrime Bouhierius et Davisius ad Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, Uptonus in Arrian. pag. 250. (ad Epiceteti Dissert. lib. IV. cap. 5.) Wess.

8. γῇ κρύπτουσι] Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἡ ἄλλως γῇ κρύφουσας: et lib. I. 140. τὸν ἴκον Πίρσαι γῇ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quæ quidem abunde videntur. Wess.

CAP. V. 2. ἔχου γυναῖκας ἱκανοὺς πολλὰς] Eadem de Pæonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἵ' ἐν μέρει λίγος Δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος Euripides Androm. v. 215. Vere Strabo, ἐξ ἰστορίας in Menandri fabula Getam fari, Γαμέϊ γὰρ ἡμῶν εὐδὴ εἰς τὴν μὴ δυν', ἢ ἴδιον γυναῖκας, δῶδινά τε, πλείους τινίς. Lib. VII. pag. 455. c. (p. 297. ed. Cas.) Quod polygamie studium, Græcorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. Wess.

4. ἢ τις αὐτίων ἰφίλιτο μάλιστα] Dorum Æolumve ἰφίλιτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ionici. Getarum legem, τὸ ἰσιφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, Stephan. Byz. attigit in Γισία, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore ætate in Diodori lib. XIX. 34., ubi vide, et quæ nuperrime Cl. P. Burmannus Secund. ad Antholog. lib. I. p. 185. Wess.

Ibid. ἰφίλιτο] Hoc ex Aldi potuerat Ed. revocari: quod in alias irrepserat ἰφίλιτο, verbum nobis in Porti Lexicon

introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus Heraclides docet Dorica fuisse Φίλημι, Πόθημι, Ἄεolica, Φίλειμι, Πόθιμι. Hunc etiam tangens Herodoti locum, Stobæus, pag. 614., ex Nicolao Damasc. Indorum uxores memorat, hoc certamine Threïsis magis nobilitatas. Cicero Tusc. V. 27. Cum est cujus earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: — quæ est victrix, ea læta, prosequentibus suis, una cum viro in rogam imponitur; victæ mœstæ discedunt. Ibi plura Davis. p. 402, et ad Æliani Var. Hist. VII. 18. notant Scheffer et Perizon. Tale certamen inter duas Indas mulieres in Eumenis exercitu narrat Diodorus Sic. XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus ejusdem familie Græcis mulieribus memorie tradidit Pausanias lib. IV. (cap. 2.) p. 284., quæ πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἰαυτὰς ἰσηκιστοῦσαν. VALCK.

CAP. VI. 5. καὶ τὸ μὲν ἰστίχθαι, εὐγενὲς] Artemidorus Onirocr. I. 9. στίχονται παρὰ Θρακίῃ οἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἰλιθίρας στίγμαται μισσοῦσι, καὶ τοσοῦτη πλείονα ἰχθύσας στίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅση ἂν βελτίους καὶ ἐν βελτιότατον δακνοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. n. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phnacles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Jo. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohæret, (lin. 6.) ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. Wess.

6. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον] Quando γῆς ἰργάσθην opponit, ipsique τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens

significandi dotem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολυμυκὸν, in talibus tantundem pæne valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἱλιουθρίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Ælian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστρατιῶται τῇ πόλει οἱ προπολεμούντες ἢ οἱ γιμναῖοι. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus æque censuerunt necessarium. Hipodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobæum p. 248., τὸ βουλευτικὸν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάντατον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἱπικόν, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolæ, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agrogue colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratioris: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Ælianus, dixerit ne suavissimus agriculturæ laudator addubito: certe dixit in Xenophon. Œconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἡγούμενον εἶναι ἱπικῇ τε καὶ τὴν πολιτικὴν τέχνην, τοῦτον ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἱπικεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille judicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 3. θάπτουσι κατακαύσαντες;] Igne sepeliunt, θάπτουσι πυρί, ut in Æliano de Nat. Anim. X. 22. Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 5. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύναι] Perperam sibilantem litteram nationis titulo Med. abstulit. Σιγύναι Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σίγιννοι, sed in Asia, qui ἰσπαρίους δὲ

χεῖνται μικροῖς δασίοις — σίβρισμα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi Europæi, bene Casaubono adnotante, lib. XI. p. 790. a. (p. 520. a. ed. Cas.) Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὖς Ἡρόδοτος φησι παροικεῖν τὸν Ἴστρον, σιμῶς ἑσθίνιας ἀνθρώπων, lib. IV. c. 20. necdum abjicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde Novæ Historiæ scriptor dicta excusare queat. WESS.

13. γίνονται δ' ἂν πᾶν ἐν τῇ μακρῇ χρόνῳ] Sophocles in Ajac. dixerat v. 655. "Ἀπὸ δὲ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος οὐκ ἔ' ἀδύνατον, καὶ φανερὰ κρύπτειται. Κοῦν ἴσ' αἰλῆται οὐδὲν. Proxima Σιγύναι δ' ἂν καλίουσι — τὰ δόξατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in Diss. Herod. p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, jam traditus ab Henr. Stephano App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines sæpe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes Herodoti, quod monuit Erud. Auctor "des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote," p. 157. — VALCK.

14. Σιγύναι δ' ἂν — τὰ δόξατα] Non videntur Herodotea, sed justo officiosioris Scholiastæ. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quæso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσιλῆς Λίγυις, aut, ut Laurentius habuit, Λίβυις, Pœni? Somnia grammatici. Σιγύναι δὲ καλοῦσιν οἱ Κύριοι τὰ ἀκόντια interpretes Apollonii Rh. II. 99. Suidas, Σιγύνη καὶ Σιγύναι, τὰ δόξατα παρὰ Μασιδόσι. Sic hoc de genere solent, non Herodotus. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum quod libri omnes, qui diversis ex fami-

liis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur Herodoto indigna ista judicarem, nullam vel vidi vel exputare causam potui. S.

CAP. X. 2. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶνα, etc.] Nihil verius. Fabulabatur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella id fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ αἶα τι εἶναι ἔτι προσετίθει οὗτοι ἔρῃ, οὗτοι διεξίναι, ὑπὸ πτερῶν κυχμύων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσκριτα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus ejiciendas. Secus habet, nec reticuit Ælianus Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀποὺν φθιν exprobens. Wess. — De Æliano, ista respiciente, et contraria Herodoteis narrante monuit etiam Valck.

S. CAP. XI. 6. Μύρμινοι τὴν Ἠδωνῶν] Dixit Æschylus Ἠδωνίδα αἶαν in Pers. v. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἠδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc Tzetze vide Chil. III. v. 508. Ἡ τις Μυρμίνος Ἠδωνὶς πρότερον ἰκαλύετο, ubi res Ἠδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex Herodoto. Ecce tibi aliud. Schol. in Thucyd. II. 99. Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἠδωνίς καὶ Ἠδωνίαι· οὗτως Ἡρόδοτος. Atqui is Ἠδωνοὺς semper. Scripserat Criticus Ἡρόδιανος, quemadmodum et Cassel. in schedis, monente Cl. Duker. Wess.

Ibid. Μύρμινοι τὴν Ἠδωνῶν] Myrcinum Edonidem, Valla: concinit Arch.; τὴν Ἠδωνίδα recipiet, opinor, Herod. Hinc Berkellii firmatur conjectura in Steph. Byz. Ἠδωνιδ' αἶαν dixerat Æschylus in Pers. v. 495.; quæque sacris operabantur Bacchi, sunt e Latinis etiam Poëtis Edonides notissimæ. Μύρμινοι, Ἠδωνικὴ πόλις audit Thucydidi, IV. 107. Ἠδωνικὴν πολιμᾶστιον, Diodoro

XII. 68. Darius apud Jo. Tzetzen Chil. III. v. 503. Τὸν Κῶην (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἵνακα τῆς προτέρας Ἐξιδιώτου τὴν ἀντιπρὸς Μιτυλήνης τῇ Ἰσταιῇ δίδωσι πείζειν δὲ τὴν Μυρμίνον. VALCK.

CAP. XII. 3. Ἡ Πίγρης καὶ Μαντῆς ἄνδρες Παιόνες] Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν — ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatus ἦν a novatore (Herodoto) veterumque Poëtarum imitatore positum censarem. Ταῦτο καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, τῆς δ' ἦν στυγὲς κεφαλῆ· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡ δ' ἰσθμῶι μακροκαμπυλαύχινος, (καὶ, Ἡ δὲ νάρεαι, — ἦν δὲ ζύγαινας) Τίττακίς τε σπειρεματολόγοι, κῆρυγλαι συκαλλίδες, Eustath. in Iliad. ε'. p. 1148, 41. Integros Epicharmi duo trochaicos Athenæi præbuit Epitome: vide II. p. 65. x. Interjecta petita sunt ex alio ejusdem comœdiæ loco, quem habet Athen. VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in Aristoph. Lys. v. 1263. Ἡ γὰρ πάντῃς οὐκ ἰλάσσως τῆς ψάμματος τοὶ Πίρσαι. In epigrammate apud Æschin. contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἡν αἶα κερκίονα ταλακάροιοι: ubi scribi debuerat Ἡ ἥρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quæ prima facie forsitan alicui videri possent similia, qualia multa dedit in doctis suis ad Charitonem collectaneis Clar. D'Orvillius. VALCK.

9. ἄγχοις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαι] Ad ista tria vel de suo quartum adjecit Ælianus, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de Nat. An. VII. 12. Πæonides enim feminae secundum Ælian. τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδρια, — ἔαρετήσασσι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ — ἵππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ τήνουσι λίθον. Ubi Herod. dicit κλάδουσαν

λίον, (lin. 11.) Med. Cod. habebat κλώσαι; nota sunt ἱεῖον κλώματα, quæ levi pollice deducebant αἱ κατάπτραι. De sorore Pigretis et Mantysis sic agit Jo. Tzetzes Chil. X. 200. etc. ut solum sequi videatur Herodotum; atque eidem alter fratrum dicitur Μαντίης, ut in Med. Herodoteæ vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub Alyatte, Nicolaus Damasc. Valesii, p. 497. — VALCK.

11. κλώθουσαν λίον] Euripidis κλωστήρ λίου apud Polluc. VII. 31. et alia in re Æschyli Choëph. v. 505. congruunt. Nic. Damascenus simili in historia ἠέθουσαν ἐκ τῆς ἡλαπάτης τὸν ἄτρακτον. In Med. et Ask. κλώσαν aut κλώσαν (quæ quo pertinerent ignorare se professus Gron. erat) nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώωω indicatis. Quod deinceps (ibid.) Suidas ἱσιμίλιον τῇ Δαρείῳ, in menda cubat, hinc, quod Portum et Kuster. haud fugit, deterenda. WESS.

18. φέρουσα τὸ ὄδω ἐπὶ τῆς κίθαλῃς] Nic. Damascenus, quod significavi, eandem de muliere Mysa ex Thracia narrationem in Constantini Porphyrog. proposuit lib. I. de Themat. c. 3. quæ Alyattis, Lydorum regis, ætate contigerit. Gronovii vero ex Marmorib. Oxoniens. p. 127. picturam et interpretationem multo risu Lacrozius, Fabricius et Wolfius explosuerunt in Thesaurο Epistol. Lacroziano T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὄδω ἐπὶ τῆς κίθαλῃς βαστάζουσα σάτιμον. Ubi paulo ante legebatur, ἦρε τὸν ἵππον, (lin. 17.) invenisse videtur Eustath. ἦρε, quod interpretatur ἰππότης in Iliad. 9. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. "Ἀρδιν, hic Æliano εἰς ἀρδείαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatus quam

ἄρειαι. In historia Herodotea scribi debuit a Jo. Tzetze Chiliad. X. v. 207. 'Ἡ δὲ ποτοῦ κορίσασα τὸν ἵππον, ὄναιε ὕπαν: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σποσπὴν, etc.] Expressit, Porto monitore, Homericum 'Ἡλῖος γὰρ οἱ σποσπὴν ἔχειν, Odys. 9. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐκὶ olim etiam conversum lib. IV. 155. (At non solum percommodus hic locus alteri scripturæ οὐκὶ πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quæ vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutriquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.) Jocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Λυδικὰ et τίνασαι abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribæ Λυδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Λυδικὰ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

9. ἡ Παιονία — πεπολισμένη] Omnia ex vero si [Appianus scripserit, οὐ πόλεις ἔχουν οἱ Παιόνες, ἀλλ' ἀγρούς ἢ πάσας πατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. (cap. 22. nostræ edit. T. II. p. 859.) Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Pæonibus suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. Pæonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώρας πολιζέων huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. (p. 364. d. ed. Cas.) WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίας] 'Ἡγεμόνα Valla legit vititque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ἰδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 100. ubi hoc præbent margo

Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Juncus apud Stobæum p. 303, 43., *ὄχ ἡγιάμος ἰδοῦ τυγχάνω*, — *οὐ στίγης* (male vulgatur *ἴσται γῆς*) *ὑπερῶν, οὐ ερεφῆς*: est tamen et apud Thucyd. *ἡγιάμων τῶν ἰδῶν*, III. 98. Ali- bi Thucydidī talis simpliciter dicitur *ἡγιάμων*, sicut Sophocli (Ed. in Col. v. 1538. Eurip. Phœn. 1610. Aristoph. πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam Xenophonti. Zonaras in Lex. et Suidas: *ἡγιάμων, ὁ τῆς ἰδοῦ ἡγούμενος. πειροφῶν* (Καρ. 'Αν. lib. IV. p. 189, 3.) *καὶ τὸν ἡγιάμονα δῆσαντες παραδίδασιν αὐ- τοῖς*. VALCK.

CAP. XV. 12. Σιροσαίους] Sic utcu- que bene; melius Σιροναίους ex Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίς lib. VIII. 115. consalto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἰν 'Ισκαλί ejusdem libri c. 62. Wess.

CAP. XVI. 1. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάργαιον, etc.] Fuit qui ad istum modum sequen- tia, οἱ δὲ περὶ — *καὶ Δόβηρης καὶ Ἀγ- ρῶνις καὶ Ὀδύμαντις, καὶ — Πρασιὰδα ἔχοντες, οὐκ*, etc. corrigebat, omnes extra Pæoniæ fines semovens; nimium, ut censeo, cauta. Pæones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud Plinium lib. IV. 10. Adhærent arte illis Do- beres et Pæoplae c. 113. Polymniæ, hand aliter atque hic. Δόβηρης quoque Παιονικὴ Thucydidis lib. II. 98. origi- nem et situm testatur. Wess.

14. τὰ δὲ τίσινα παιδία δίδουσι τῷ ποδῶς σνάρεσθ] Convenit, non neglectum a Berglerio, istud Heliodori Æth. lib. I. p. 11. ἔρπονι δὲ ἐρηγόμενον (τὸ παιδίον) *εἰ ἀίσθεται, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἱξάψας, ὅταν ἴσ' ἄρεσιν τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἰσ- βαίνειν ἰστέρεψι*. Cetera non describo, hand dissimile prædonum in Ægypti Bucoliis vitæ institutum, quale Prasia- dem paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime jumentis pa-

bulum pisces. Athenæus de Thraciæ quadam parte lib. VIII. p. 345. *ε. ὀῖα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θερρακῆς βεῖς, αἱ ἰχθύες ἰσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάτνας*: in quibus ego Mosynum Thraciæ non novi, nisi si ligneas Pra- siadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσυντοι, μόσυντι, Thracum et vicinorum erant sermone *ξύλινοι οἶκοι* in Schol. Apollon. Rh. II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces jumentis sæpe esui in frigidis et maritimis Europæ tracti- bus esse, multi inque his Thorm. Torf- fæus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. Æliani Παιονίδα λίμνην, ejusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. Wess.

Ibid. δίδουσι τοῦ ποδῶς σνάρεσθ] Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Ægypti paludibus degenti- um lib. I. p. 11. *παιδίον ἔρπονι ἐρηγό- μενον εἰ ἀίσθεται, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἱξάψας ὅταν ἴσ' ἄρεσιν τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἰστέρεψι, καιόνει τινα χειραγω- γὸν αὐτῷ τὸν διαμὸν τοῦ ποδῶς ἰσιστήσας*. In vicinity (lin. 13. et 17.) Σύρης memi- nit Herodotus *καταπακτῆς*, διὰ τῶν ἰσ- ρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit *συ- κινὴς Σύρας*, et *σύλας* εἰ *ἀρεμύας*. In- venerat ille Σύραν *ισιρράκτῃ* in Plu- tarchi T. II. p. 781. d. sed nusquam Σύραν *καταρράκτῃ*: tantum ὁ *καταρράκ- τῃς* fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset catarac- ta? VALCK.

17. τὴν Σύρεν τὴν καταπακτῇ] Ex harriolatione Cl. Reiskii τὴν *καταρράκ- τῃν*, et supra Σύρης *καταρράκτῃς*, januæ demissilis, sive, quæ attolli et demitti posset. Ansam *καταπακτῇ* dedit, nus- quam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quæ tamen eadem ac *καταπακτῇ*. Accessit fortasse Σύρεν *ἀνακλίνη*, in Val- læ Latinis januam resupinaverit, at pra-

vis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitæ Homeri c. 33. Habet præterea καταρράκτης semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταρράκταις ὄχυρά, quibus subito demissis occludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταρράκταις) superne in naves hostium dejecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. (cap. 82.) Qua quidem violentia in januis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedæ veteres καταπηκτὴν obtulissent, quæ tandem querelæ caussa? Pertinent ad sequentia διασπαι σχοινοτινῆς σπαυρίdis inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. (Anal. Brunck. T. II. p. 218.) Wess.

CAP. XVII. 6. σύντομος κέρτα] Μα-
lunt σύντομοι, ob συντομώτατοι VII.
121. et σύντομα τῆς ἰδέου, lib. I. 185. Sed
consimiliter Aristoteles Gener. Anim.
IV. 4. μὴ κύκλω περιίνασι παρίντα τὴν
σύντομον. Metalla, unde Alexandro,
Amyntæ F., tam copiosa argenti vis,
forte eadem quæ Philippus, Alexandri
M. pater, ingenti deinceps lucro exer-
cuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040.
(cap. 106.) quamquam et aliæ isthic auri
atque argenti fodinæ in Nostri VI. 46.
et VII. 112. Fuit sane prisco tempore,
fortasse et nunc, modo sollers cura ac-
cederet; illa Thracum regio utriusque
metalli uberrime ferax. Multa Cl.
Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri,
Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnul-
la (lin. 9.) vir doctus οὕτως ἐστὶ ὑπερβάλ-
τα, ad structuram recte, repetendum ta-
men ex narrationis exordio, "Ἔστι δὲ ἡ
οἷς Πρ. Wess.

CAP. XVIII. 3. ταῦτά τι ἰδίδου] Ex-
plevi orationem, quæ ἐπὶ ξύμῳ si habe-
ret, a Scriptoris consuetudine haud dis-
sideret. Vide lib. II. 107. IV. 154.
VI. 34. etc. Wess. — Quemadmodum

IX. 109, 13. ἰδίδου intelligitur promisit,
spondidit, daturum se ait, sic et h. l.
ταῦτα ἰδίδου reddi poterat, hæc se tradi-
turum vel tradere dixit. Similiter apud
Appianum, frequentem Herodotei styli
æmulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δι-
δοῦς et δοῦναι idem valent ac ὑπισχνίσθαι,
offerre, promittere, daturum se spondere.
Quo de usu hujus verbi etiam Reiskius
in Indice Græcitatibus Demosthenæ mo-
nuit, et nos in Lexico Polybiano mo-
nuimus; ubi quidem quod ad Indicem
Græcitatibus Appianæ amandavilectorem,
in eo me memoria fefellerat: nempe in
exsilio tunc, turbatis patriæ rebus, vitam
agebam, procul a meis laribus, libris
omnibus destitutus, paucis exceptis qui
ad coronidem Polybio meo imponendam
necessarii visi erant; quumque recorda-
tus essem, in Appiano passim mihi oc-
currisse eundem verbi hujus usum, pu-
tabam in Indice Appiano me illum ad-
notasse, quod quidem secus esse nunc
demum animadverti. S.

5. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἰγίνοντο δια-
πίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου
ἴσαν, διαπίνοντες, etc. illustravit P. Leo-
pard. Emend. VII. 1. Tullii vero in-
vitiatio ut more Græco biberetur, tum,
poscunt majoribus poculis, ad διαπίνειν
egregia; nec minus, impudens Rubrii
flagitatio, Quæso cur ad nos filiam tuam
non intro vocari jubes? Cui Philoda-
mus, homo summa gravitate, negavit
moris esse Græcorum, ut in convivio vi-
rorum accumberent mulieres, lib. I.
Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non
absimilia. Wess.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἰγίνοντες] De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ
δίσκου ἴσαν διαπίνοντες. Quando com-
potores dicuntur διαπίνειν, significatur,
poculis sese plusculum invitantes biben-
do certasse; quod Persas præsertim fe-
cisse vel ex iis constat, quæ prorsus
egregia nobis e Dinone forsā solus tra-

didit Ælianus Var. Hist. XII. c. 1. ubi vid. p. 712. *Ὁσπερ χερμαίνουσιν ἱππῶδες καὶ διαπίνοντας* dixit Plutarch. in Sympos. p. 715. cujus eruditus interpres ista T. II. p. 58. π. *διαπίνων πρὸς Ἀλέξανδρον*, recte reddiderat, cursu cum Alexandro certans. Præter illa quæ dederunt Kuster. in Aristoph. Eq. v. 1400. T. Hemsterh. Miscell. Obs. V. 3. p. 53. et Abresch. Dil. Thuc. p. 457. inveniuntur hujus generis verba, *διαπυλαίειν διαπυκνῶσαι διαπληκτίζεσθαι διαξέφισσθαι διακρινίζεσθαι διαφιλονιμῖσθαι*. In Isocrat. Panathen. p. 266. D. οὐδὲ νῦν αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλιν αἰσχύνονται διακολακισμέναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, adulando certantes. *διαλοδοξίσθαι* habet Herod. II. 121. et *διαναυμαχίειν*, VIII. 63. VALCK.

17. *ἀντία ἴζοντο*] Satis *ἀντία* protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et *ἴζοντο ἀντία* lib. VI. 77. *ἰζόμεθα ἀντία* lib. IX. 26. *ἀντία σταθόντες* Eurip. Orest. v. 1479. et passim. Dubites vero, rejiculum-ne *κλιούμεναι* Arch. et Vallæ sit: vocatæ venerunt, sed jussæ, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WSS.

21. *ἀντίας ἴζεσθαι*] Herodoteum præbet Arch. *ἀντία ἴζεσθαι*. Quæ spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari (lin. 22., *ἀλγυδόνες ὀφθαλμῶν*, Herodoti judicat admirator Longinus α. Τψ. IV. 12. (sect. 4 extr. ubi tamen adjicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.) Quid potissimum culpandum censuerit, docet Za. Pearce. Comparavit illud Joa. Scaliger ad Proptertii II. El. XIX. 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

22. *ἀλγυδόνες σφι ὀφθαλμῶν*] Fluxit hoc fonte istud Alexandri *ὡς ἰσὶν ἀλγυδόνες ἱμάτων αἱ Περσίδες*, in Regis Vita apud Plutarch. p. 676. r. Longini Vol. IV.

taxantem horum censuram, explosam a Pet. Victorio, Fabro, Tollo, Gronovio, non moror. Herodoti dictionem attigit Olearius, collato Isæi Rhetoris verbo, quo rogitant Ardui, *εἰ ἡ δῖνα αὐτῇ καλὴ φαίνεται*, modestissime (*μάλα σφερότως*) respondit, *πίσκαμαι ὀφθαλμῶν*; h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desisse. Verum simili in negotio *ὀφθαλμῶν* et *ισοφθαλμῶν* vehementem desiderium explicant, sive *ισοθυρίαν τῶν ὀφθαλμῶν* ex S. Joannis Epistola primori. Sic Polybius lib. I. 7. *πάσαι — τὴν ἰσοθυρίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμῶντες*, felicitati oppidi oculos cupiditatis adjecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. (Polyb. XXXII. 2.) nedum Ælianus de Anim. I. 12. etc. WSS.

CAP. XIX. 5. *πρὸς Ἀμόντιαν*] *Ἐπὶ Ἀμόντην* aspe dederint scribæ, optima hæc productio et Ionici saporis, uti *Ἀρισταγόρεια, Καυδαύλια, Μιλτιάδεια*, compluresque apud Fortum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, (lin. 10.) *σχιδὸν γὰρ σὺ ἀνακαυμίνου*, Valla, uti in Arch. *ἀναγομίνου*, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Græcia respondent. WSS.

13. *ἵνα μὴ ἱεργάσῃ ἡμίαι*] Talia Euripidis Hippol. v. 607. *ὦ πρὸς σὺ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἱεργάσῃ*, ne me perdas quæso. Helen. v. 1104. *Κούρη Διώνης Κούρη, μὴ μ' ἱεργάσῃ*. WSS.

14. *ἀνίχου ὀρίων τὰ ποιούμενα*] Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. *ἡμίαι ἀνίχου ὀρίων ἀρχοντας τῶν πτεροχόμων*, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: *οὐραν*, finium, esse credidit participium Ion. *ὀρίων*. Ista solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phœn. v. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structura: lib. I. c. 80. *ὅσα ἀνίχεται οὗτοι τὴν βίην αὐτῆς ὀρίων, οὗτοι τὴν ὁμήν ὑσφραγίσμενοι*. II. 37,

πυράμους οἱ ἱεῖς οὐδὲ λείποντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἰοῦνην σκυβάσας] Non indigemus composito διασκυβάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. A. γυναικὺς εἰς βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκυβασμένοι. Notri prius est: Ταύτην γὰρ γυναῖκα σκυβάσας τε παυσάλῃ, lib. I. 60. et cap. 12. hujus Musæ. Statim (lin. 13.) παρῆγε reduxi, non oblitus εὖ δὲ Κῆρον ἦγον ἴσω lib. I. 116. namque repetitione ejusdem verbi Scriptor delectatur sæpenumero. WZSL.

18. ἰσθδαφιλύμειθα] Nollem Medic. scripturæ primas datas: disconveniunt enim σκυβόμενα, σκυβόμενα, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adjungo nihil: præclara isthic omnia. Qui in vulgaris deinceps (lin. 20.) ἀπὸρ "Ἕλλην Μακεδὼν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Λίγυστιον et τῆς Λίγυστου ὑπαρχος, lib. IV. 166. et Σαγρίων ὑπαρχος infra c. 25. Ἀθηναίων ὑπαρχος, c. 27. Diversa sunt Ἀμόντης ὁ Μακεδὼν et Ἀλεξάνδρος ὁ Μακεδὼν, et bene habent. WZSL.

Ibid. ἰσθδαφιλύμειθα ὑμῖν] Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, (lin. 20.) ἀπὸρ "Ἕλλην Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

23. οἱ γυναῖκα τῇ λόγῳ] Quos feminas esse aiebat; Valla. Nemo tam parum Græce doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes juvenes Macedonas adsidere jussit singulis Persis singulos, tanquam mulieres videlicet. Sæpius adhibitum

Herodoto τῇ λόγῳ significat id, quod primo videatur ad aspectu. 'Οἱ γυναῖκα δὲ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παρῆσαν ὡς δὲ γυναῖκες. Narrant Herodotæ simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyæn. I. xx. 2.; recentiorem, quæ Thebis evenit, Xenophon. 'ΕΛΛ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores, contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἰστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσέγαγον, inquit Xenoph. τὰς ἱταίριδας δὲ, καὶ ἰκάβῃ παρ' ἑκάστη. H. Steph. corrigens ἱταίριδια, quem enim, ait, locum particula δὲ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἱταίριδας δὲ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἰδὼν scribendum p. 359, 42. ἢ δὲ γὰρ ἠγάσασθαι κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμῖς δὲ αὐτόνομοι δὲ ὄντες, καὶ ἰλιούθεροι τῇ δόμῳ. Demosth. p. 52, 37. τὰ δὲ αὐτόνομοι δόμη. Ut in re minuta, sæpissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur Iarchas bibisse, οὐκ δὲ θιθεῖ, tanquam Deus videlicet! Olearius ista contextu censebat ejicienda. Ceterum ad Herodotæ Brisonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Justinī lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud factus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

CAP. XXI. 4. ἔμα σῶσι κίνουσι] Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares Libanum T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μαγάβαζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διίστην ἰαφερόμενους εἰς Ἀφροδίτην ἄδιναι ὑπὲρ τῆς μάχης: h. e., Morello ven-

tente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia, etc. Recte, ita si ascripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μιγαβάρου pingatur, intelliganturque, missi ejus legati. Περσὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτέρουτος γυναικός, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. Wess.

8. δοὺς δὲ ταῦτα κατίλαβι] A Suidæ interpretatione, ἐτίλαβιν, ἐτίσχι τῆς ἐραστῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζήμενῳ τοῖς, etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem præpono, in MSS. hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygæam, Alexandri sororem, lib. VIII. 186. præterit minime. Wess.

9. τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν] Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygæam Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illic missus, lib. VII. cap. 22. Historiæ tamen obscurata veritate Justinus VII. 3. Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. — Sed Bubares, amore filię Amyntæ captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis jura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio co-

mitati: deinde non nobiles isti tantum Persæ perierant, verum διφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ Στρατηγὴ αὐτίαν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus, qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατίλαβι δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch. Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλίσανδρος, δοὺς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρῃ ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ] Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina præpositionem, dictum alias ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Æliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. Wess.

4. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δίδοντες ἀγῶνα, etc.] Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. vocolam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore prætermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ δίδοντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, rejecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco posita. Alexandrum (lin. 7 seq.) οἱ ἀντιδυομένοι ἐξέρχον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστῶν. Macedonia Principem antagonistæ ἐξέρχον. Hieronem Themistocles ἦκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρετῆς ἀγωνίας, tradit Ælianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Græciæ cœtus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξέρχον arcebant, sed arcere, nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia mani-

festant, *ἐκρίθη* τι εἶναι Ἑλληνας, καὶ ἀγωνιζόμενοι σταδίων *συνεξίστανται* τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ ἀγωνισόμενοι σταδίων, *συνεξ.* et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellanodicis Alexander *ἐκρίθη* εἶναι Ἑλληνας, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιακοῖς ἐκινδύνουν ἐκπερθεῖναι, ceteris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐν ἐκρίθη* τὸ σταδίων: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. v. vid. Philo Jud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Is. Casaub. in Athen. VI. c. 12. (Animadv. in Athen. T. III. nostrae edit. p. 453.) et Jo. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus, non Macedo, *ἐπειδὴ ἀπίδει ὡς εἴη Ἀργεῖος*, (lin. 9.) postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivae et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. Demosthenes quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, Philippum et barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. (p. 119. ed. Reisk.) tanquam εὐ μέντοι οὐχ Ἑλληνας εἶναι, εὐδὲ προσήμους εὐδὲν τοῖς Ἑλλησιν, ἀλλ'—ἐλθεῖν Μακεδόνας. Sed concionator ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus Isocrates barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Gra-

ecos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatae plena, p. 103. et 104. Sibyllae dicuntur Ἀρχαῖον βασιλεῦσι Μακεδόνες Ἀργεῖοι, apud Pausan. VII. p. 543. Thucydidi Regum maiores Τημερίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. Isocrat. p. 88. n. Epist. Socrat. xxviii. et Maxim. Tyr. XX. 8. Apud Livium XXVII. 30. Argos venit (Philippus, Persei pater:) et curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ab istum locum Dukerus. VALCK.

7. εὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι] Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agone patuisse, optime hinc colligit eruditissimus P. Faber Agonist. lib. III. c. 12., illud etiam *συνεξίστανται* τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima Alexandri et antagonistae sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis Alexandri origine accurate Noster lib. VIII. c. 137. WESA.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχι μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς] Inferius c. 124. Μύρμυρον τὴν Ἑδωνῶν—παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχι δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praepoant. (At trajectio verborum est usitata Nostro.) Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσιν ἐλευθερίῳ καὶ δαίμονι, μισθὸν δαμνασίης. Plenius, sed copula interposita, Antigoni dictum, ἄλλ' ἰγὰρ, ὃ μισθὸς, ἀνδραγαθίας εὐ τε-

τραγυδίας μισθὸν καὶ δωρεὰς δίδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. Wess.

10. *ἰγκτεῖσθαι πύλον*] Memini, *ἰγκτεῖν*, sive jus possessionum acquirendarum, sæpe in fœderum tabulis obvi- am: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΙΠΛΗΞΕΙΝ ΔΕ ΑΤΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΛΑΣ ΕΓΚΤΕΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. (p. 265, 7. ed. Reisk.) neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Græc. lib. V. pag. 555. D. Vulgatum-ne vero, an *ἰγκτεῖσθαι* scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in *ἰσχυροποι- διύσθαι*, *ἱμαχίσσασθαι*, *ἱμβέκισθαι*, aliis- que pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne jussa exuerent, præsidium *ἰσχυροποιῶν*. Wess.

Ibid. *δοῦναι ἰγκτεῖσθαι πύλον ἐν Θερήνῃ*] Neque *πτεῖσθαι* alibi memini me le- gere, neque *ἰγκτεῖσθαι*, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt *ἰγκτεῖσθαι*, veram, ut autumo, lectio- nem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histieus in Edonide regio- nem, *Μόρκεινοι* dictam, impetravit, V. 11., *βουλόμενος ἐν αὐτῇ πύλον πτεῖναι*: in urbe condenda deprehendit occupatum Me- gabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse pruden- ter, qui permiserit hominem Græcum in Thracia *ἰγκτεῖσθαι πύλον*, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis *ἰγκτεῖν*: quo sensu docebit *ἰ πάντι* Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. *Ἐμπάμ- μα*, occasione vocis *Ἐμπάσις*, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu ædium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce *πτεῖναι* sig- nificabatur; *ἰγκτεῖν* possessio dicebatur in regione peregrina; *ἰγκτεῖν*, jus isti- usmodi sibi possessionis acquirandæ. *Κεῖματα* sic et *Ἐγκεῖματα* distinguit

Demosth. p. 53. §. 49. (Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.) et Ulpian. Hinc Am- monium, ut in Addendis notatum, e- mendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. *Ἐγκεῖματα* talia memorantur Numeror. XXXI. 9. vocum collectoribus prætermis- sa. Scripsisse videtur Andocides de Pace, p. 25, 20. *Χερρόνησος καὶ τὰς ἀπαιτίας καὶ τὰ ἰγκτεῖματα* (vulg. *ἰγκτεῖματα*) *ἵνα ἀπο- λάβωμι*. (*ἰγκτεῖματα* recepit Reisk. p. 96.) Talia sunt quæ Xenophon vocat *ἄσπεμα*. II. (cap. 8, 1.) p. 441, 19., *τὰ ἐν τῇ ὑπεριλίᾳ πτεῖματα*, opposita *ταῖς ἐν τῇ Ἀστικῇ*, sive *ταῖς ἰγκτεῖς*. Verbum legitur Genes. XXXIV. 10., ubi Emmor ad filios Jacobi, *ἡ γῆ*, inquit, *πλατεῖα, ἰγκτεῖται ἐν αὐτῇ*. Demosth. c. Polyclem p. 667, 13. (pag. 1208. ed. Reisk.) meminit *τῶν ἐν δημοσίων καὶ τῶν ἰγκτεῖματιν*: hi sunt qui in demis non suis prædia vel agros possidebant. VALCK.

11. *πολλοὶ κωπίες*] Remiges audiunt Vallæ, Porto, aliis: error est, tolera- bilis ille quidem, non tamen propagan- dus: cur enim, obsecro, multi remiges in Edonide Myrcino fuissent, et quam- obrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faci- endos apti: abietes ad naves fabricandas, *ἴδη* dicuntur *καυπηγῆσιμος*: succedunt *κωπίες*, ligna in remos. In Aristidis Themistocle, T. III. pag. 336. *τὰ νῆα, σχυνία* Scholiastes MS. (editus etiam in Photii Biblioth. p. 698. ed. Hoesch.) interpretatur, *Κωπίες* δὲ, *τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας κωπηδία*: remos male Canterus. Hesychius: *Κώπαι*, (*Κωπῆς* oportebat,) *τὰ εἰς κώπας εὐεῖτα ξύλα*. Andocides Or. II. p. 21, 11. (p. 80. ed. Reisk.) *ἰσῆγαγον εἰς στρατιὰν ὁμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας*. Aristoph. A- charn. v. 551., *Τὸ νῆριον ὃ αὐτῶν κωπῶν πλατουμένον*: *πλατουμένον* forte scrip- serat: (vulgatum Brunckius tuetur:) non erat navale plenum remigibus,

quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene Bergler. sequutus Scholiasten. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, jam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut remiges hic poncrem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 2. *μισὰ δὲ ἄγγιλον πίμφας*] Corrigitur Lipsiæ *μισὰ δὲ ἄγγιλον* vel *ἄγγιλον*: coherere enim eum *ἔλγει*: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui *μισὰ δὲ* loco *μισὰ δὲ ταῦτα*, post, deinde, *ἰκανὸν* est, sicuti *μισὰ* sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, *πίμφας* *Δαριῶς ἰταῖα* — *ἔλγει τὰδε*, lib. IV. 126., et Tomyris *πίμφας κήρυκα ἔλγει τὰδε*, I. 206. Wess.

15. *καὶ ἰς λόγους μοι ἀπεισθαί*] Bonum foret, modo schedæ faverent, *ἰς λόγους μοι ἀπεισθαί*. At reluctantur cunctæ, regis auctoritatis et eminentiæ specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, præclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. *Κερ. Παιδ.* lib. VIII. p. 255. x. Wess.

CAP. XXV. 1. *Ἀρταφέρνης*] MSS. *Ἀρταφέρνης*, ejusdemque filium *Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης παῖδα* nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Æschyli Pers. v. 21. et, ceu Græca esset origine, v. 769. *φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυρεὸν οἰκονοτερέον*. Clarius ibidem Critici, *Ἀρταφέρνης* *ἔξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φρίνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀπειράτους*. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis *Ἰνταφέρνης* in schedis lib. III. 70. At *Μιγαφέρνης*, *Τισσαφέρνης*, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Pla-

cuit *καταστήσας*, sicuti lib. VII. 105. *καὶ ὑπαρχὸν ἐν τῇ Δαρίσῃ τοῦτον καταστήσας*, et hujus Musæ, cap. 94. Nam *καταστήσάμην τύραν*, c. 92, l. usu discrepat. Wess. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenæ adueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Græcos, Græcas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenem mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cum vocabulo *ἄρτης* cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerzem frequentes mutarunt. S.

4. *τῷ παραβαλασσίῳ ἀνδρῶν*] Absentia *ἀνδρῶν* ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum *στρατηγὸς δὲ τῷ παραβαλασσίῳ ἀνδρῶν*, lib. VII. 135. Illud (lin. 6.) *ἐπὶ χεῖμασι δίκαιον δίκην ἰδίστασι*, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit *ἐπὶ πόνῳ χεῖμασι*, lib. III. 38. Belle quoque Eustathius *ἀνθρωπῆν* (lin. 7.) exemplis *ταυρίνης*, *λιονταίνης*, *αἰγίνης*, videlicet *δαρῆς*, contra insultus munivit. Wess.

7. *ἀντίδωκε πᾶσι τὸν ἀνθρωπῆν*] Talia Herodoto peculiaria non debuerant a Porto prætermitti. Multa colligens, in quibus *δὰρ* supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., *παρ' Ἡροδότῃ, αἶτ, αἵται καὶ Ἀνθρωπῆν, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δὰρ ἐν τῇ, σφάξας*, etc. Attigit et in Od. x'. p. 879, 40. Latet illud apud Athenæum alicubi. (Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.) Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrachebatur, Persis in usu fuisse Brissonius docet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyses, inquit, mali cujusdam judicis ex corpore pellem detractam sellæ intendi, in eaque filium ejus judi-

caturum considerare jussit. Quod sequitur (lin. 7.) *σπαδίξας*, probæ notæ est, et in Glossar. redditum *λαδίρας*: quid sit *σπαδίξ*, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

7. *σπαδίξας* δὲ] Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, *σπαδίξας*, *λαδίρας*. *Σπαδίξ* γὰρ φλοιὸς ῥίζης περὶνῆς· αἱ δὲ, φοίνικες ῥάβδον. Male fortasse *λαδίρας*, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. *Σπαδίξ*, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., ῥυτίς *σπαδίξ*, diffractus ejus ramus, *πηγάδον* κλάδος, in Nicandri Alexiph. v. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignæ discerpto. Ea omnia *σπαδίξον*, ex *σπάω* progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cūtem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. hujusmodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus, lib. XV. 10. cujus rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 5. Αἰτὶν δὲ τοῦτον ἦδε, etc.] Lycaretum hæc si tangunt, quæ plerorumque opinio, sequentia violentæ ejus mortis causam explicabunt: tum *ἄνω* *κακῶν* ἦν (CAP. XXVIII. 1.) necessario mutationem subibit, daturam aut *αἰνῶς* *κακῶν*, dira perpersus est, ex Pavii hariolatione, ut *ἀνάπλω* *κακῶν* ἦν, malis coopertus est, ex mea olim, aut *ἄνω* *κακῶν*, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scriptor *τελειοῦ*, nulla flagitii adspersa macula, neque, ut alioqui solet, *κα-*

κῶς τὸν βίον *τελειοῦ*. Lemno præterea is præerat, ora maritimæ nequaquam, sed Otanes, (cap. 26, 1 seq.) *τόντι* *διὰ* *χρὸς* *γινόμενος* *τῆς* *στρατηγίας* Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectæ in Scythas militiæ, nonnullos ob divexatos post infaustam expeditionem Persas accessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo *τοσαῦτα* *ἔκτερά* *σπαρτηγίας*, hæc in præfectura designavit. Ex his consequens est, ut *ἄνω* *κακῶν* ἦν de Otane dicatur. Hesychius *Ἀνω*, *ἄνω*, *ἰνιοί*, ex Pœta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. *ἄνω*, *ἄνω*, *τοῦτον*, *φωτὴς* *καὶ* *θεοῦ*. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque conjunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quæ ob desuetudinem nobis molestiam creant. Utcunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio *ἄνω* *κακῶν* ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτὶν δὲ τοῦτον ἦδε, etc.] Cum vicinis ista, me judice, non satis apte cohererent. Quæ sequuntur, *πάντας* *ἡδρα* *σπαδίξον* usque ad *στρατηγίας*, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν *παρθαλασσίων* *στρατηγόν*, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. (CAP. XXVIII. 1.) *Ἀνω* *κακῶν* non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem *ἄνω* sæpe tractanti, quam poeticam censet *λίξον*, *καὶ* *ἐσθμβολον* *εἰς* *λόγον* *πιζόν*. Reiskio quod venit in mentem, *ἄνω* *κακῶν* mihi quidem non displicet. VALCK.—Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: *Ἀνω*, *ἀνάπλω*. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 4.) bre-

vis quædam malorum intermissio. Cæterum vide Var. Lect. (ed. 8.) in Cap. xxvii. 6. et xxviii. 1. S.

[Male adfectum locum ita sanandum existimat Bothius, ut lin. 5. legatur Αἰτίους δι τούτου ἦδη πάντας, etc.] istaque omnia, usque σφατηγῆσας, proxime subjiciantur illis lin. 2. ἐνὰ χεῖρας ἐκαλύψαν. S.]

CAP. XXVIII. 5. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα] Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. v. 683. καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. b. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δι παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολεμικά: et lib. XI. pag. 786. (pag. 516. d. ed. Cas.) ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπάσης Ἀρκαίης πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quæ exscribere non vacat. Wess.—Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetæ lapsu factum, voculam τῆς temere prætermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριον κατήρτισαν] Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. p. 20. φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. Wess.

Ibid. κατηρτίσαντες] Syllabam delectem male geminatam, ut legatur κατήρτισαν, quod præbet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Parii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτίστηρας, qualis Cyrenæis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζουσιν legitur apud Stobæum, pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοὶ κτῖνα πάντα καταρτίσω ἐς τῶνσέ, prouti legitur in MS. et recte scribit Wetsten. in Matth. iv. 21. VALCK.

CAP. XXIX. 5. ὅπως ἐντὶ Ἰωνίᾳ ἀνεστηνύη, etc.] Adstipulor Reiskio et Abreschio, in ἀνεστηνύῃ primitus fuisse arbitratis, præpositionemque a præeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηνύῃν χώρην de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὀψηλὸς ἐστὶ καὶ ἀνεστηνύς. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. Wess.—Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γὰρ sunt edita loca. βουνολῆ ἀναστήματα τίσιν γιωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E. superiore dein regione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

11. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω, etc.] Probabilis ratio, qua et Æschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅτι τινὰ τρέπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικῶντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. IIL 8. Digest. de Susp. Tutor. Non addo in re, usu sæpe cognita, Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. Wess.

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχίων] Sæpe παχὺς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθείς, opulentia valde crassescens, uti graviter Æschylus VII. contr. Theb. v. 777. Contra aliorum usu οἱ παχὺς, quorum mens (nive, ex Sacris Litteris, καρδία) ἱπαχυνθή, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv. 24. Wess.

10. δόναμιν τινα] Aliquantum copiarum: Valla. Fac tantillum petiisse co-

piarum, qui noverant; *ἡσυχαστὴν ἑσπεῖαν* *Ναξίους εἶναι*, unde tandem pendebunt sequentia *καὶ κατέλθουσιν ἐς τὴν ἰωύ-τῶν*? an ab *ἰδίοντο*? Non opinor: voculam *τινα* mutemus in *ῖνα*: ut exules Naxii rogarint Aristagoram, *εἰ πως αὐτοῖσι παρέρχου δύναμιν, ῖνα κατέλθουσιν ἐς τὴν ἰωύ-τῶν*, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, *καὶ* necessario debebat interseri. Sæpissime, quando præcedit *εἰ*, subjectum *ῖνα* jungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis injuria Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex Aristotelis Rep. Naxiorum narrat Athen. VIII. p. 348. v. VALCK. —Speciosa utique viri doctissimi conjectura; quæ tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

21. *τῶν δ' ἰσθμιασίων τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ*] Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat oræ maritimæ præfectum Otanem, cap. 25., ejus præfectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Ægæum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, oræ maritimæ videntur præpositi fuisse, Europææ et Asiaticæ: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi injectam habuit, lib. VII. 155. Thucydidi *στρατηγὸς τῶν κάτω* audire solet, qualis Tissaphernes in ejus lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. *ὡς Νέξος εἴη νῆσος*] Laudare non debeo codices e quibus *νῆσος* exulat. Persæ cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Aristagoras, nisi imprudenter, Naxum, tacita illius positura et indole,

VOL. IV.

Persæ occupandam propinare? De Cycladibus Eustath. in Perieg. v. 525. et eo prior Strabo lib. X. pag. 743. s. (p. 485. ed. Cas.) WESS.

4. *χρήματα δ' ἐν πολλὰ*] Quandoquidem Eustath. et tot membranæ, *χρήματα* δι' ἔχου dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo Gronovio, editumque amplector. Sic lib. I. 181. *ἄγαλμα δ' οὐκ ἐν οὐδὲ αὐτότε ἰνδρεύμενον*: et cap. 183. *ἰδοὺ ἄγαλμα μία τῷ Διὶ ἐν κατήμινον χερσίον*. Plura se ultro offerent, collecta a Raphaelio in S. Paulli Epist. ad Galat. III. 28. WESS.

8. *ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον*] Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab Aldo si *δίκαιον* venisset, et Florentiæ *δίκαια* invaluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. *οὐτὼ τί σφι κέρτα δοτῖα εἶναι τὰ χρήματα*: et IX. 22. *οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατηγόμενοι*. Thucydides VIII. 106. *καὶ ἰνέμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα* — *περιγινέσθαι*, ubi doctissime Dukerus. Alia consulto negligo. Post nonnulla (lin. 14.) *αἰρεῖσθαι* Arch. glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

16. *Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος*] Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebræorum *בית המלך*, *בית המלכות*, et sæpissime iteratum *בית המלך*, tum *בית המלך*. Sic lib. VI. 9. *οὐκ εἴς οἶκον εἰς ποιεῖσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον*: et lib. IX. 106. Rex quoque Artaxerxes in litteris, modo genuinæ fuerint, ad Hippocratem, φίλον οἶκον βασιλῆος εἰδοῖτο, μὴ φειδόμενος ἔλθου. Quo supertitulo nonnulla Casaubonus Exercit. ad Baron. XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 9. *εἰ δὲ ἀληθὲς γιγνώσκῃς*] Non reluctabor, ubi ex scriptis *γίγνεται* accesserit. Hinc autem diluci-

C

cide patet, Herodoto, hæc cum commen-
taretur, cognitam non fuisse Pausaniæ,
qua Xerxis filiam sibi procuratur, episto-
lam apud Thucydidem lib. I. 128. quem
Diodorus et Cornelius Nepos auctorem
habent. Liquet insuper, *ἡμέτερο* non
ultra desiderium porrigi oportere. Wess.
Similiter cap. 47, 2—4. Philippus
quidam memoratur *ἀρμεσάμινος* quidem
Τήλους θυγατέρα, ψευθὴς δὲ τοῦ γάμου.
S.

CAP. XXXIII. 4. *ἐς Καύκασον*] Si
Causus Chio foret vicinior, ex ea *Καύκα-
σον* formatum putares, uti in his Aristi-
dis T. I. p. 546. ed. Jebb: *καὶ οὖν Κά-
σαρον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας ῥήσεις,
οἰκουμένας ἰστέιν ἰδυῖν*. Rhetor enim καὶ
Κάσον dederat. Verum situs et ventus
Boreas Casum excludunt. Caucasus,
an Caucasa, portus is, seu navium statio,
vero nomine fuerit, non finio. Tacent
veteres, Delphinium, Phanas, et Γερώντων
λιμὴν insulæ tribuentes: posterior est
in Hist. An. Æliani lib. XII. 30. Wess.

11. *διλόντας*] Nonne ad sententiam
διλόντας accommodatius? *Διελόντας*
— *κατὰ τοῦτο*, ad hunc modum per
navis foramen trajicientes, ut caput, etc.
Simili confusione *ἐξιλόντα Πισιστρατί-
δαι*, et *ἐξιλόντα* membranæ lib. V. 63.
Vulgatum, ex Hesychio *διαμερίζοντας*,
διανίμωντας, indicabit. Wess.—Et recte
quidem *διλόντας* habere videtur; nam,
quum caput foras spectaret, corpus ve-
ro introrsum, erat adeo homo ille qua-
si divisus, et per foramen illud medius
interceptus; qua notione simile huic
verbum *διπλαμβάνω*, quum alibi, tum
lib. IV. 68, 8. positum vidimus. Jam
vero *κατὰ τοῦτο* non significabit hoc
modo, sed eam ob causam, ut frequenter
alias, V. 3, 6. 37, 1. VI. 1, 4. 44, 17.
etc. Itaque delendum comma fuerit,
quod post *ἔδει* parum commode a nobis
interpositum est: connexa enim sunt
ἔδει κατὰ τοῦτο. S.

15. *παραίτιον τὸν Πέρσην*] Persam
exorare nitebatur poenam deprecando.
Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp.
v. 1249. *Παρησίτε, ἀντὶ τοῦ ἱλπαέρι,*
παρηπάλλω, παρ' Ἡρόδοτου: verba tum ex-
citatur quæ hic leguntur; eademque de-
dit Suidas. Plene Xenophon, *Ἀπομν.*
II. (c. 2, 14.) p. 433, 10. *τοὺς μὲν*
Διοὺς παραίτηση συγγνώμης σοὶ εἶναι, εἴ
τι παρημίληκας τῆς μητροί. Zonaras in
Lex. MS. *Παραιτοῦμαι σοι, καὶ παρη-*
τήσατο τὸ πῆγμα, καὶ παρητήσατο αὐτὸν,
οὐ δὲ λίγων ἄλλ' οἶον, ὅτι παραιτοῦμαι σοι
συγγνώμην ἔχων, καὶ παραιτοῦμαι σοι μὴ
χαλίσταίνων. *Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς πα-*
ραιτήση συγγνώμης σοὶ εἶναι. Ista non
dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zo-
naræ Lexico, quod ex Jo. Sambuci Bib-
liotheca Fr. Sylburgius habuit utendum:
ad Xenophontem spectantia Jo. Leun-
clavius illinc excerpserat: hæc excerpta
ad H. Stephanum missa non recepisse
se queritur Leunclav. in Append. Xe-
noph. p. 1142. Pervenerunt ad Is.
Vossium, hinc in Bibliothecam Leiden-
sem. VALCK.

17. *ἰσπέρχεται*] Succensuit Aristago-
ræ; nam lene nimis, vituperavit. In
Apollonio Rh. III. 516. *Τιλαμῶν δὲ*
θυμὸς ἐρίσθη σπερχόμενος δ' ἀνέρουσι θεῶς.
Pindarus Nem. Od. I. 59. *Ἄλλα θείων*
βασίλεια σπερχομένη θυμῷ, ubi præter alia
Critici, *σπερξίονσα τῷ θυμῷ*. Quod
post pauca (lin. 19.) *ἱμῖο πείθεσθαι*, tan-
quam singulare et rarum lib. I. 126.
examinavimus. Utrumque auctorita-
tem codicibus, qui superius c. 29. *τού-*
των ἱσταῖν πείθεσθαι, addit; atque in ta-
libus caute procedendum, neque falcem
criticam temere sumendam, conmonere
facit. Wess.

18. *Σὺ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρήγμασι*
τί ἴσθι; *Valla*: quid tibi, inquit, est
cum istis negotiis? Noverat vir doctis-
simus, non sic loqui solere Romanos;
sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid

tibi cum istis est negotiū. Non aliter Græci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σὺ δὲ καὶ ταῦτοι περὶ γὰρ τί ἐστι; οὐ δὲ ἀπίστω, etc. Quid vero tibi cum his est negotiū? an non te misit, etc. Jam primum vide mihi quæso quantilla sit mutatio; ex ταῦτοις alem repetitum, ut millies evenit, ταῖσι delevi: deinde περὶ γὰρ in talibus est ex more recepto; sæpius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plantum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Λιγυῖται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις ἵνα οὐδὲν περὶ γὰρ: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλείᾳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διοκύνουσιν μηδὲν ἵνα σὺ καὶ Φιλίστῳ περὶ γὰρ. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. x.

"Εστὶν γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ περὶ γὰρ τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobæum, p. 501, 4. Τίς γὰρ καὶ σφίσι καὶ σὺ καὶ κοινῶν; Philostr. p. 662. Σὺ δὲ τί καὶ Πρωσιδίου κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundum valet ac in Herod. περὶ γὰρ. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quæris, nihil omnino habet vulgata scriptura, cur mutata malles. τί ἐστι utique idem valet ac τί περὶ γὰρ ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties alias utque in illo

Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλείᾳ; et in notissimo illo τί ἡμῶν καὶ σοὶ; sic et h. l. omitti vocab. περὶ γὰρ potuerit, cujus ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: Hæ res quid ad te pertinent? S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τῶν; ἰσάζαντο] Duo verba καὶ τῶν; ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, ne utiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac juncturam, sive ἰσάζαντο cum Valla et Porto ex ἰσάζανθαι, farcire, seu ab ἰσάζανθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid præfert, respuitque οἷα καὶ ποτὲ, non profecto ita facienda sarciendaque, ac τὸ τῶν; fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἰς τῶν; quæ Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προἰσάζαντο οἷα ἰσίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatium importarunt: et VIII. 20. οὔτε ἰσπομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προἰσάζαντο Eubæenses. Wess.

Ibid. καὶ τῶν; ἰσάζαντο] Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, Vallam, Portum similesque hæsisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἰπισκίον vocant, significari credidit: Portus reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττυν. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἰς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione prævisa προἰσάζαντα οἷα ἰσίων κάρτα πολλῶν, jam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum Portus etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἰσπομίσαντο οὐδὲν οὔτε προἰσάζαντο. Non facile reperietur, qui præter Herodotum adhibuerit ἰσάζανθαι, ἰσάζανθαι, προἰσάζανθαι. Quæ habet ἵκται et ἰσῆσαι, illa reperiuntur et apud alios istius etiam ætatis. Jam vero καὶ τῶν; ab imperito positum sus.

picor, et ab Herodoto scriptum, ad opugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ οἰσία καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἰσάζαντο, id est is τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἰσινύσαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος; ex agris omnia comportaverant in urbem, quæ quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regionibus, in quibus una præsertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit Aristot. in Rep. Naxiorum apud Athen. VIII. p. 348. Α. τῶν παρὰ Νάξις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ φέκον, οἱ δὲ ἄλλοι διωσπαρμένιοι κατὰ κόμας. Eadem ratio fuit in Attica; sæpius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (Demosth. p. 140, 68. Diodor. Sic. T. II. p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; inprimis bello Peloponnesiaco: præter Thucyd. testis est Aristoph. 'Ισ. v. 789. et 802. 'Αχ. v. 72. Εἰρ. 631. ubi Schol. διὰ τὰς συνήχεις τῶν πολέμιων ἐσβολὰς ἰσχυαγωγέοντο ἐς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

12. ἀπαλλάσσοντο] Male Mediceo eveniat, cujus imperio Græcis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum fœdavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius jussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι] 'Εκτελίσαι Arch. acceptum glossæ fero. WESS.

5. ἀπαιρῆσθαι] 'Απαιρῆσθαι instauratum a Gron. laudibus fert D'Orvilius ad Chariton. lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρῆσθαι non adspornor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat Aldus πολλὸν ἱλασσώσθαι: maluerunt ἱλασσώσθαι, lib. VI. 11. Talium co-

piam post Kiisterum et Dukerum conduxit Hemsterhusius ad Thomæ Τιμήσαι et Piersonius in Mœrid. p. 367. WESS.—Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι exspectasses. S.

6. τὸν ἰσχυγόμενον τὴν πεφαλλήν] "Æneas in Poliorcetico et Polyænus l. 1. idem tradunt." GALEUS. Quæ Gellio vocatur Noct. Att. XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex Herod. rem enarrat Tzetzes Chil. III. v. 512. et IX. v. 228. etc. Sic autem Æneas in Poliorcet. c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia Herodoti verba: 'Ιστιάιος βουλόμινος τῷ 'Αρισταγόρῃ σημήναι (excidit ἀποσπῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς ἤχην ἀσφαλῶς δηλώσαι, ἅτι φυλασσομένον τῶν ἐδῶν, καὶ οὐκ εὐπερον (ὃν addendum:) γράμματα λαβὴν φέροντα—tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἰσήμεναι ἂν δι' ποιήι: secundum Herod. ἀπόστασιν. Auctore Polyæno I. 24. capiti hæc literarum inerant notæ: 'Ιστιάιος 'Αρισταγόρῃ. 'Ιωνίαν ἀπόσπασεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός] Idem Hecataeo titulus, lib. II. 143. V. 125; etiam Æsopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex justa Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὕψ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. 'Ηκαταῖος, ὁ λογοποιός Arriano 'Αναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παρδ. VIII. p. 229. d. aliisque. WESS.—Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano 'Αναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

10. ναυκράτις τῆς θαλάσσης] Una voce θαλασσοκράτορις Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυ-

κράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. (lib. VI. c. 18.) ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπειθεῖν αἱ πῆς παρίξουσιν· αὐτοκράτορες γὰρ ἰσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegæ, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρίξουσιν· ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia præstabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων præbent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

18. in τῇ πρώτῃ τῶν λόγων] Non dissentio a MSS. Alibi in τοῖς πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. (p. 690. A. ed. Cas.) Τὰ vero in Βεργχίδης, Cræsi donaria lib. I. 92. annumeravit; quæ ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Xersas instructor, ac Xerxi ea intervenendi atque auferendi præcidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. (p. 634. c.) Wess.

CAP. XXXVII. 3. Τεμμερία] Auspiciis utor Schedarum, quibuscum Steph. Byz. Τεμμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τεμμέρου. ὁ πόλις Τεμμερίας. Fuit in Cariae Lyciæque finibus. Cariae Τεμμερίας et χερσίων Τεμμερον agnoscit Strabo lib. XIV. p. 971. A. (p. 657. B. ed. Cas.) cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. Wess.

8. ἰσονομίην ἐποιήσε τῇ Μιλήτῃ] Laurentius statum reipublicæ Miletī constituit, haud plene. Ἰσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa juris quædam inter cives æqualitas, qualis populari in statu. Mæandrius post Po-

lycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἰγὼ δὲ ἰς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. Wess.

CAP. XXXVIII. 3. οἱ πλείους ἀπίσαν] Expunxi (αὐτῶν) pronomen, ex prægressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnæ filius, in castris deinceps Xerxis fuit, lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quæ consequuntur, (lin. 8.) ἴδου γὰρ δὴ συμμαχίης — ἔξυριθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδου — συμμαχίη τινὶς οἱ μεγάλη ἔξυριθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἔξυριθῆναι. Utri adplaudam, hæsito, ob Herodoteæ abundantiae morem. Wess. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδου γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς μεγάλης (ὥστε) ἔξυριθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quæ illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. v. 1396. ubi vide quæ Porsonus adnotavit. S.

Ibid. οἱ πλείους αὐτῶν ἀπίσαν] Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod hujus etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. (VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.) In istis, (lin. 8.) ἴδου γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλην ἔξυριθῆναι, postreptum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adjicitur more Herodoteo: sic ἀνίστη τὰς τριχὰς αὐξισθαί, p. 102, 7. (II. 36. 4.) atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥῆσι, II. 36. 4. Αἰγύπτῳ — ἀνίστη τὰς τριχὰς αὐξισθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξισθαί

abesse: hic contra, si abesset verbum *ἔχοντι γυναῖκα*, reliquo sermoni per se sententiæque ratio constaret; ipsumque verbum adjectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. *Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα*, etc.] De Anaxandride ejusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. (lib. III. c. 3.) Apud hunc Anaxandrides Lacedæmoniorum *μόνος γυναικῆς τι δύο ἄμα ἔχων, καὶ οἰκίας δύο ἄμα ἔκαστος*. Herodotus (c. 40. 9.) *γυναικας*, ait, *ἔχων δύο, διῆς ἰστίας οἶκον, ποιῶν οὐδαμᾶ Σπαρτιατικά*: quinimo nec in universum *Ἑλληνικά*. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Græcia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratum vel populi; præsertim *διὰ σπάνιν ἀνθρώπων*, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. (lin. 6.) *ῥα vox ἔξισις* de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra jam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. *Ἐἴ τοι σύ γι γινώσκῃ*] Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, *γινῶς τὸ Εὐμνηστίνους γινώσκειν ἔξιστον*. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Procopius, sollers priscorum æmulus, Bell. Pers. lib. I. 5. *ἵτι μὴ ἔξιστον πάντα παρὶ γένους τοῦ βασιλείου* (Persarum) *ἵτις*: et lib. II. 22. WESS.

10. *ἰαί τοι τοι οὐ τίπτει ἐν οἴῳ, ἄλλην δὲ γῆμον*] In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi *ἄσις*, an furcillis ejiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quæ Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subjecisse, quæ divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in

negotio occupatus, *τὴν γὰρ οἱ* (Anaxandridæ) *πρότερον συνικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνίσταται οὐ τίπτει*, ubi *ἀρίστην* vere Steph. Berglerus, quo *παταβμῖνη* doctissimus scriptor et Nostri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, *οὐ τίπτει ἐν οἴῳ, ἄλλην δὲ γῆμον*, sic edidit Wess. et sic in MSS., qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post *ἰαί τοι τοι οὐ τίπτει*, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adjicitur *ἐν οἴῳ*, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante *ἄλλην δὲ γῆμον* desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, *ea repudiata* aliam ducito, in Latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem; ideoque ex conjectura verbum *ἄσις* adjecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio ejectum est, qui luxatam claudicantemque repræsentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schæferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo *ἐν οἴῳ* latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum *ἔξισ*, dimitte imperativus mediæ formæ verbi *ἔξιμι*: unde nomen *ἔξις*, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40. 6.) eadem in narratione utitur. Literam *Ξ* antiquitus duabus literis *ΧΞ* exprimi solitam fuisse, et vetustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palæogr. p. 131. et 139. seq. Facile credas, multos etiam scribas *ΚΞ* pro *Ξ* posuisse; quod vulgo Æolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Æol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 6. *εἴς τις*] Eustath. *ἀπὸταμψιν γυναικὶς ἤτοι διαζύγιον* verissime exponit, Homericum *ξύνισις* et *δύω ποταμῶν* illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. *ὁ μὲν γὰρ ἄσφατος ἐν μὲν προίῳ*, abjiciendis opibus, *ὑπερβάλλει*: et apud Clement. Alex. Pædag. II. 10. p. 223. *εἰς δὲ τὴν προίῳ αὐτοῦ (παίδια) ἀνδραγάγη*. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, *ἐξίσσις*. Sequens *ποιῶν οὐδαμῶς Σπαρτηνιστὰ* (lin. 10.) perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedæmon. p. 234. Clementi objecit Alex., *Σπάρτης ἐπιστήμιος μονογαμίου*, monogamiæ poenam, sancitam olim prodranti, Stromat. II. p. 505. *Καπογαμίου* poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quæ doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. Wess.

CAP. XLI. 3. *ἰφίδρον βασιλῖα*] Camerarii ac Porti haud repudio successorum. Putes Clearchi illud apud Xenophontem 'Αναβ. II. p. 159. ed. Hutch. *πρὸς βασιλῖα τὸν μέγιστον ἰφίδρον ἀγωνιζοίμεθα* esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budæum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum (lin. 5.) *ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀλκῆν λόγῳ* sive communiore dictione *σχῶσαν ἐν γαστρὶ* Pausaniæ: quod iterum iterumque succedit (lin. 10.) *ἰθὺς ἔρχε*, lucem præcedenti adpergit. Wess.

[4. *συντυχίῃ ταύτῃ χρησαμένη*] Idem hoc valet ac *παρὰ δαίμονα*, qua de formula et similibus disseruit Valck. ad III. 153, 5. ubi pro Herod. I. 3. oportebat Herod. I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. *ἄπρομανής* τι] Admodum furens reddidit Gronov. idque tenuit Wess. Similiter Portus: "*ἄπρο-μάνης*, summe insanus, supra modum "insanus," suffragante Schneidero in

Lexico crit. At profecto in colloquio cum Aristagora (cap. 49—51.) non admodum insanum aut furiosum se præstitit hic Cleomenes. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furem (*ὀπίλαβι αὐτὸν μανίῃ νοῦτος*) ipse Herodotus VI. 75. tradit; antea vero nonnisi *ὑπομαργόντερον* fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compotementis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod Valla hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod præeunte doctissimo Viro *Corayo* ad Athen. III. 119. a. (Animadv. T. II. p. 331.) et ad Athen. IX. 385. b. (Animadv. T. V. p. 116.) monui vocab. *ἄπρος* aliis nominibus adjectivis præpositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in Latino sermone particula sub aut semi nominibus præpositæ. Cæterum vile et triviale (*ὀπιλιόττερον*) vocabulum *ἄπρομανής* judicavit Pollux VI. 125. S.]

8. *αἰτίσας ληὸν*] Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciæ amanuensium. Equis in animum inducet, modo *λαὸν*, modo *ληὸν* II. 129. hic *ληὸν*, nulla præsertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? "*Ἄγον* (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et *ἄγι* Aldus et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur *ἄγον* et *ἄγι* ex reliquorum consuetudine Græcorum. Mihi institutum non placet. Wess.—Teneri utique Ionicum *ἄγι* debuit. Sed, ad *ληὸν* quod spectat, unde, quæso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox Adnotat. Valck.) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperiissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam

vocabulorum formis amare Nostrum, jam sæpenumero observavimus. Et quidni hanc veniam concedemus lulentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, Ionico tamen maxime idiomate Musas conscripsit suas, cæterum in Attica colonia majorem fere vitæ partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis Historias hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιήτας ἤγις ἐς ἀποικίην] Pausan. III. (cap. 3. extr.) p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνίχιστο ὑπακοῦν Κλειομένη μίτων ἐν Λακιδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν ἐκτίλλεται. Vulgabatur in Herod. αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγι. ληὸν Σπ. ἤγις dedit Vir Cl. ex Med. et utramque mutationem vocat perelegantem. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγις censeretur elegantius Homérico et Herodoteo ἄγι? Ἀπὸν nusquam alibi præbet Herod. neque etiam Portus aut Maïttairius invenerunt: hoc tamen facile commendant ἠδὲ, Hesychius, et Heraclidis auctoritas. Eustath. in Od. β'. p. 93, 32. (p. 1443. ed. Rom.) Ἀπὸς, ὁ λαὸς, οὐ μίμνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηὸς, ναὸς, καὶ παδὸς, πηδὸς, ὃ ἐξ ἀγχιστίας προσγενῆς. (lege πρὸς γένους.) οὐπω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χερσὶ τοῦ Ἀπὸς. Apud Hom. πηδὸς frequentatur. Ubi παῶν habet Nicand. Ther. v. 3. ibi Schol. ἐν ἰνίους, αἰτ, δουρίζω VALCK.

11. ἄνδρες Θηραῖοι] Jure ita Med. Vala et alii. Eustathii ἀποικία δι' ἵστιν ἢ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad Perieg. v. 213. simillima in macula erat, bene a T. Fabro lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλιστον Libyæ tractum, χῶρον, quem colonis Dorieus occupavit, ad amnem Cinyphem, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, præstet ne ex schedis ὁῖσι. Favet opinanti γῆν κτίσαν, superius (lin. 9.) positum, quo colonia designatur manifesto. Hæc autem con-

tinuo nexa et sequentia, (lin. 14.) expulsus Dorieus esse ἐπὶ Μακίων τε καὶ Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes Afri, Λίβυς: eorum natio, cujus advenæ in agris consederant, Macæ. Carthaginienses optime disjunguntur, quippe originis alius, nec verè Λίβυς. Quas etiam in partes Cl. Pauw discussit. WESS.

14. ἐπὶ Μακίων τε καὶ Λιβύων] Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνοι, et Λίβυς, sive veteres indigenæ: sed Μάκας et Libyas quis alius ista ratione distinxit? Μάκας, Λιβυκὸν ἴθιες, memorantur Herodoto IV. 175. et aliis. Ex Scylacis p. 112. licet æstimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum Herod. Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὰ παρὰ θάλασσαν ἵχονται Μάχλυς. Fortasse Μαχλῶν, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat Herodotus. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad Herodoti morem loquendi attentus lector jam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in adpositione quam vocant Grammatici) alterum altero declaratur. Sic jam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 8. ἐς Αἴαν τε τὴν Κολχίδα, αἰτ, καὶ ἐπὶ Φῶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυζέαρι τε — ἰπολίμης καὶ Μηδοισι. I. 27, 8. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἱελαβίς, quod lin. 13. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἱελαστέις probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 1. ἀντὶ Ἑλιώνος] Ejusdem Cl. Pavii Ἑλικῶνος conjectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cujus gentile Ἑλικῶνος lib. I. 148. Esto: unde

Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorieo consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἐλῖως Poëta memorat Iliad. β'. 500. et Strabo prope Tanagram (in Boeotia) lib. IX. p. 622. (p. 405. ed. Cas.) Hinc Ἐλῖως apud Ethnographum in Νεάν. Erycem quod attinet et Herculem, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad Diodori lib. IV. 23. expositum satis puto. Wess.

2. *in τῶν Λαῖου χρησμών*] Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Laïum sæpe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In Luciani T. III. p. 241, 23. Solanus: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλιμος Εὐρυκίδης, δὲ μαντοσύνη ἐκίκατο? hujus nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλιφος. Hic vellem æque commode τῷ Λαῖου verum nomen a me posset substitui: longum Græcorum *χρησμολόγων* catalogum erudite contexuit Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. Iamus notissimus, a quo genus ducebat πολύκλειτος καὶ "Ελλανας γίνος Ἰαμιδῶν, Pindaro celebratum Ol. VI. 120. sed neque Iami memorantur oracula. Forasan usitatus hic latet nomen Βάνδος, ex eodem agri Tanagræi pago nati, unde fuit hic Herodoteus Antichares, ἀπὸ Ἐλῖως dictus, ut certe fuit unus Baëdum ἐξ Ἐλῖως τῆς Βοιωτίας, Schol. in Aristoph. Εἰρ. v. 1071. vide Scheffer. et Jac. Perizon. in Æliani Var. Hist. XII. c. 35. Hoc Spartiatæ consilium dedit Eleonius Antichares, Heracleam conderet in Sicilia, *in τῶν Λαῖου* (vel cujuscunque tandem) *χρησμών* φῶς, "Ερως *χρῆσι πάσαν ἵται* Ἡρακλιδῶν. Doriea ceterosque in Siciliam colonos profectos

scribit Pausan. III. p. 247. τὴν Ἑρμῆν *χρῆσι νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλίδων ἵται, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἰχόντων*. Quem sequenti CAP. XLIV. (lin. 2.) memorat Sybaritarum Regem Τῆλον, is primum fuisse videtur *δημαγωγός*, ut dicitur Diodoro XII. c. 9. ubi notat Wess. VALCK. — Quidni vero τοὺς Λαῖου *χρησμούς* intelligeremus oracula Laio data? Sic quidem percommode Larcher accepit, ut sit Λαῖου genitivus objecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo Sophoclis Œd. Tyr. v. 907. *Λαῖου παλαιὰ θύσφατα*: et Electr. 343. ubi *τὰ μὲν νυθιτάματα*, non sunt consilia a me data, sed *mihi* data. Plura ejusdem generis exempla Aug. Matthia collegit in uberiore Grammat. Græc. §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex Herodoto adjici poterunt. S.

[Pro *in τῶν Λαῖου χρησμών* malit Boethius *in παλαιῶν χρησμών*. S.]

CAP. XLIV. 2. *καὶ Τῆλον*] Tyrannidem occupaverat, eadem prius dejectus quam Sybaritas inter et Crotoniatas bellum exardesceret, ni Heracrides Ponticus, quod arbitror, fallat in Athenæi XII. 4. p. 521. (cap. 21. nuperæ edit.) Potior Herodoti, illi propioris temporis auctoritas; cui Diodorus lib. XII. 9. paria facit, *δημαγωγὸν* adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, Pythagoræ ætate gesti, origo, concitantem. Consimili *δημαγωγῷ* titulo Cypselum, Corinthiorum tyrannum, Aristoteles ornat Polit. lib. V. cap. ult. Wess.

9. *τῶν Ἰαμιδῶν μάντιν*] Laurentii Amadeorum vel Iamideorum vaticinum castigavit Faber lib. I. Ep. 19. qui de Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat *ἐν πολύκλειτον καὶ "Ελλανας* (verba sunt Pindari) γίνος Ἰαμιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., *τῇ διὰ τῶν ἱμῶν μαντιᾷ* uti,

quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri *ἰθά* (lin. 12.) *τὰ οὐ προχωρεῖς χρηστὰ Συμεῖον* Calliæ: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. præclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in *προχωρῶν* et *προχωρεῖν* confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox (lin. 13.) *ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λίγους* integræ sanitatis forent, modo infitians vocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, *ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λίγους* a Pavio, *ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι* a Reiskio. Mihi ineptissimum *οὐκ* exilio in tenebras damnandum censetur. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[Pro *δὲ οὔτοι*, ut jam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc *οἰκόντα* corrigit, monetque Bothius scripturam codicum Brit. *οὐκ οὔτοι*, ex *οἰκόντας* esse nam, glossemate illo quidem *τοῦ οἰκόντα*. S.]

CAP. XLV. 2. *παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν*] Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob *Κράστιον* Arch. comparant Stephani *Κράστον*, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Hæc Siciliæ urbs; *Κράστις* amnis Italiæ. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et ejus positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim (in Diss. Herod. p. 184.) professus sum, *Κραθὶν* et *Ἀθηναίη* *Ἰωνιῶν* *Κραθίη* scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat *ἀνὰ μίσην δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τοι Συβάριος καὶ Κράστιος* in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Ægis Achaïæ Noster I. 145. *ἰν τῇ Κραθίᾳ ποταμῶς ἀνιπὰς ἴσσι, ἀπὸ τοῦ ὅτι ἰν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ ὄνομα ἴσσι*, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quæso Achaïæ perennem amnem,

ἀνιπὰς ποταμῶν, vocat si idem Italico conveniret? *Παρὰ τὸν ξηρὸν Κραθὶν* ubi hic valuerit, discriminis in aperto causa. Torrens hieme Crathis fluebat, æstatis tempore sæpe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgillii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, *Sicci* ad tempus æstatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: *Ξηροπόταμοι*, torrens. Wess. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir præstantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem rivus, ille præsertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, Crastis et Crathis, fuerit adpelatus. S.

14. *πολλαπλῆσια*] Justum hoc. Sic VII. 48. *τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῶμα φαίνεται πολλαπλῆσιον ἴσθαι τοῦ ἡμετέρου* tum VIII. 140, 1. *ἄλλα παρίστανται πολλαπλῆσιον* et c. 143. Wess.

CAP. XLVI. 1. *Συρίπλιον δὲ Δωριῖ*, etc.] Præter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Græcia habuit Dorieus *συγκρίστας*: non certe Atheniensem, qualem nobis interpretæ præbet Pausaniæ p. 247. ubi *Ἀθηναῖος*, Athenæus, proprium fuit Spartiatis nomen, uni τῶν ἡμῶν Δωριῖ — *σταλίντων ἰς Σικελίαν*: quale nomen hic apud Herod. inter *συγκρίστας* est *Θιέσσαλος*. Memorantur in historia Græca Atheniensis *Λακωνιῶν*, Lacon autem cui nomen fuerit *Ἀθηναῖος*: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestæis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur Philippus Crotoniatis, cujus Olympionicæ, ob formæ præstantiam ut herois ab Egestæis culti, meminit ex Herod. Eustath. in Iliad. γ. p. 290, 35. (p. 385. ed. Rom.) VALCK.

4. *Ἐγισταίων*] Variare in urbis Egestæ scriptura Codicum exaratores locu-

ples testis Cl. Wasse ad Thucyd. VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud Parutam id postulant, quod exstat. Idem in Thucydide, Diodoro, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) Pausania, Stephano; etiam infra VII. 158. in Arch aliisque. (ubi vide Var. Lect. ed. S.) Legendus est doctissimus Sylburgius ad Dionys. Halicarn. lib. I. Ant. Rom. p. 42. Wess.

[5. περιγίγνεται τούτου τοῦ πάθους] Requirebam in τούτου: sed præpositionem ignorant libri omnes, quæ adeo subintelligenda fuerit. S.]

8. Πισπαγόριον] Numero MSS. Πισπαγόριον nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. (Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum prætulisse librariorum.) Oppressos Doriei ab Egestanis comites non præterit Pausan. lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambizioso colore Diodor. IV. 23. Vide Musam VII. 205. Jam τυραννίδα ἰσχυρίσθαι Arch. (lin. 9.) non sine exemplo: quale τοὺς ἰσχυρίους hujus libri princ. et πάντα ἰσχυροῦ Clem. Alex. III. Pædag. p. 264. Plura Perizonius ad Æliani Var. VII. 13, et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. Wess.—Hisce præeuntibus auctoribus Schæferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatæ prætulit scripturæ. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musæ petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἰσχυρίους, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Pæones, qui jubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίους. S.

[11. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βαμῖν] De

Jove ἀγοραίου vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχοιτο πλῖον] Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἰσῶτοσῃ πᾶλλος (lin. 7.) non oportere in πλῖος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestæ. Wess.—At, cur potissimum ἰλάσκοντο præferendum præsentī ἰλάσκονται judicarem, non magis equidem, quam Schæferus, exputare potui Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba representat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκίον πίνακα] Æneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀτάσης περίοδος ἐντίκμηται. Ad opulenti juvenis superbiam deprimendam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακιον vocat Ælianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia jam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo jubet ἀναβῆναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοί σιεν, εἰς τὴν πᾶντο στοῶν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα] Laurentii ex Stosæ forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et præsentēs, περὶ τῶν κατήκοντων λίγονται, de præsentī rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ ταῖς κατήκουσι πρήγμασι τάδε ποιητρία εἶναι, lib.

VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. Wess.

16. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία] Gronovius ad hæc bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχίνα δι καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει περυσσώμενα. Hic βραχία, loco βραχίη. Teuigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Kur. 'Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. Wess.

22. τὰ θυμῷ βουλόμενοι] Non illaudabili opera θυμῷ βουλόμενοι vir eruditus (Reisk.), modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν τῷ βαλίσσαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄηλον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Josephus Belli Jud. VII. 8. p. 430. ταῦτα σίς ἐν τῷ βαλόμενος, ἡμῶν κατεργάσει τὸν ἥλιον ἐρεῖ; Poëtarum, Apollonii Rh., Æschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσσαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῖν ἐστίν, ut Noster alias. His autem quæ artissime adherescunt, jucundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. Wess.—Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.] Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βουλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακρίμενοι. Idem fuisset:

τὰ, ἐὶ τῶνδε ὑμῖν ἂν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ ἂν ἔχοντι. VALCK.

34. Κιλίκων δι τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι] Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι εἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in Dionys. v. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμένιους Φρυγῶν ἀπαίτους φησὶ, λίγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀπαίτοι, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

37. τίνδε Χοάσπην] Patrius casus Χοάσπην I. 188. tueretur τὸν Χοάσπην, si ex membranis fluxisset. At illæ restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. (p. 728. ed. Cas.) et nuper præclare H. Venema ad Danielis Vatican. pag. 214. Wess.—In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπην, quod erat in superioribus editis, tacite ita corripuit, ut Χοάσπην ederet. S.

40. τῇ Διὶ πλούτου πύρι ἐρίζουσι] Cum Jove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. v. 1073. De incredibili pecuniæ summa huc in thesauros regiois congestæ Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. jam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Jovis in cælo domum humanæ cupiditatis opplevit irritamentis; hinc venusta Herodoti loquendi forma, Ποῆτις usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib.

IV. cap. 152. divitiis cum Ægineta Sostrato οὐκ εἰς τί ἴσαι ἰρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. v. ult. τό ται γίνες ἢ σαυρίσκου Ἐγγυῖν ἢ Πάνισσι κακοπύμοισιν ἰρίσθαι. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἰριὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινά σὺν τοῖς δολιχῶν ἰρίζουν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus, p. 894., Ἰνδι χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἰρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpure! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi. 15., ubi viridi — certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλισθαι] De hac dictione vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) ad hunc locum disseruimus. S.]

46. παρίχον δι — ἄρχιν] Persimile vulgato est παρίον δι οἱ ὑπαρχίρια πάντα παύσασθαι, VI. 72., sæpiusque alibi. Hic vero vehementer παρίχον δι blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρίχι ἂν σφι. ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρίσχε, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρίον δι τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχιν] Παρίχον nisi Codex scriptus præberet, nemini suspectum foret παρίον. Euripidis est in Phœn. v. 523., Ἀρχιν παρίν μοι, τῷδε δουλεύσαι παύσι; Ipse Herod. I. 129. παρίον αὐτῷ βασιλείᾳ γινίσθαι. Sed multo rarius παρίχον a librariis expectari non poterat. παρίχι apud alios interdum, imprimis tamen apud Herodotum, notat ἔχειν, πάρεσθαι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἐμοὶ παρίχι ὡς ὑμῶν ἄρχιν, ut hoc loco. IV. 140. παρίχι ἂν σφι — ὑπαστίως ἐξουρίων τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρίχι, per παρίσθαι interpretatur Dionys.

Halicarn. qui nec ipse participium παρσχόν in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi præsertim εὖ παρσχόν, et παρσχόν παλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἤλθον ἐς τὸ συγκαίμενον] Vide quæ mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνους εὖ] Longe eos, qui de eccellente sapientia διαβάλλουσιν capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιάς μιν λίγων ταῦτα, διαβάλλει, Valla interprete, hæc Histias fallendi gratia dicebat, cap. 107. hujus Musæ. Erravit præterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a seve- ris Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἰσῆτα ἔχων πολυτιλῇ καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ τῇ Ἰωνικῇ, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Ὀἶκoi τὰ Μιλῆσια. WESS.

11. οὐδὲνα γὰρ λόγον ὑπαστία λίγυς Λακιδαιμονίοισι] Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον ὑπαστία sive ὑπαστία, cui, plures si suffragarentur, patrocini- um haud abnuerem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius ὑπαστίην ὑπαστία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. — Quomodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant ὑπαστία quam Ἰακεδæmonii, qui neque speciosa solebant antepone- re salutaribus. ὑπαστία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγος (ut puto) dixerat ὑπαστία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem audire gratum dicis Lacedæmonii, in Græcis ὑπαστία recipiens Wesselingius, in Latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedæ-

monii, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallæ etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum *ὑπερία* expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem jubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedæmoniis. Nempe ex his, quæ apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagoræ cum Cleomene congressum in publica Lacedæmoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (*ὑπερῷ λόγον ὑπερίν*) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse *ὑπερῷ Λακεδαιμονίοις*, aliis fortasse posse probari, Lacedæmoniis nequitiam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, *Οἶκοι τὰ Μιλήσια*! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scriptura (*ὑπερία*) intelligi par est, hunc etiam scribam *ὑπερία* debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex conjectura priori adjectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 2. et 3. *ὑπακούεις*, et *προσέτις*] Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, *ἄντι ὑπερίων ὑπακούεις*, et H. Stephani *παριστήναι*. VALCK.

Ibid. *ὑπακούσαι ἡλίῳ*, etc.] Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat *ὑπερίων ὑπακούσαι*, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus

penetralia ipsumque adeo ad focum se contulit; id *ὑπερίων ἔω ἄντι ὑπερίων*: tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quæ sanequam planissima. Stephani præterea *παριστήναι*, assistebat, loco *προσέτις*, non equidem, si præsidium haberet, repudiarem. Wess.—Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

12. *διαφθερίει* si] Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. *παραφθερίει* si, *ἢ πάτερ, τὸ ξυνύλλιον, ἵαν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλει*, eleganter, nec sine convicio in Aristagoræ staturam, sed alio ex fonte. *διαφθερίει* Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. Wess.

Ibid. *πάτερ, διαφθερίει* si *ὁ ξύνιος*] Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavisimum Gorgus, partim saltem, T. II. p. 240. *παραφθερίει* si, *ἢ πάτερ, τὸ ξυνύλλιον, ἵαν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλλει*. Legit-ne apud Herod. *ἀποσπῆσθαι*? sed scripserat noster, prout vulgatur, *ἢ μὴ ἀποσπῆσθαι* ἴης. Apud Hesych. vulgatissima vox 'Αποσπῆσθαι auctoritate legitur Æschyli munita, quæ pertinet ad glossam præcedentem. Dixisse videtur Gorgo *παραφθερίει*, et *ξυνύλλιον*. Dorice *Φθαίρειν* dicebatur, ut *πταίνειν*: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. x'. p. 382, 29. (p. 1649. ed. Rom.) Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola *ξυνύλλιον* vocabat, more Græcis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: *ὑπερίων* et *πυρῶλλον* similiter adhibentur; et ob eandem rationem *ἀνδρίων*, *ἀνδράρειον*, et *ἀνθρώπων*. Theocrit. Eid. V. v. 40. *φθονὲν τὸ καὶ ἀπρὸς ἀνδρίων*. Aristoph. Ἀχρη. v. 516. *ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακκομμένα*. *Φύσει κίναδος ἀνθρώπων*,

Demostheni dicitur Æschines, pag. 180. Venuste Μισίλιον, ἀνθρώπιον λῆσ-
ον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. v. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbum, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout ejus originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι πανταχῇ εἰσι] Hæc, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παρασάγγας. In Xenophontis Ἀναβ. IV. p. 297. ἐντιυθὺν δ' ἰσoriύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πιντικαίδικα: iterum p. 299. ἰσoriύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πιντικαίδικα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι δι πιντικαίδικα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius æquiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δίκαι, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας δίκουσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quæ, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse hæc Procopii, si quidem eundem viæ modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν ἐνζώνω ἀνδρὶ σταθμούς κατιστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτὼ, πῇ δὲ τούτων ἑλάσσους, οὐ μὲν ται ἦσαν ἐν τοῦ ἐπὶ πλάσσειν ἢ κατὰ πίντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alibi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persæ posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad jumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. Wess.

— De Itinerario, quod hoc capite continetur, præter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cujus est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik*, etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6. Ἄλυσ ποταμός· ἐσ' ᾧ πύλαι τι ἐπισ-
σι] Portas, πύλαι, fossis aquæ coercendæ, et, si usus requirebat, emittendæ caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, ἡγῶν 777777, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi, cap. 2, 6. Hæ in ponte fluvii Halys fuerunt, nec Bochartum fugerunt, Phal. IV. 19. Μίγα, quod sequitur, φυλακτῆριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Æschine, Aristotele, Josepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enormiter lapsio. Wess. — Popularis sui *De la Barre* lapsus, qui πύλαις h. l. angustias inter montium præcipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris præcludi transitus potuerit. S.

[9. μίχρη οὖρον τῶν Κιλικίων] Usque ad Ciliciæ fines. Montes Ciliciæ intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρίων erat scripturus. S.]

21. Τίγρης] Quum in Aldi Camerariique exemplis et MSS. duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista Salmasianæ disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. (Equidem cum Schæfero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.)

Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: *ὁ δὲ ὕσσιον* (lin. 25.) alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc præter expectationem tacetur. Pinge itaque cum Cl. Pauw, *οἱ δὲ ὕσσιον ἐκ Ματινηῶν*, et secundi ac tertii patesce origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. Wess. — Ille, *ὁ μὲν πρότινος*, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbæ existunt, quæ nullæ sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio præterit Scriptor. Esse autem illos majorem minoremque Zabatum vel Zabattem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

27. *ισβάλλοντες*] Arch. *ισβάλλοντι*, ob consequens *μυταβαίνοντι*, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, mone[n]te Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam *ισβάλλοντες* quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo *σταθμοὶ εἰσι τίσις*, quæ alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notæ et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. Wess. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus hæc adiecit: "Si defectus expleretur, quæ Kluitii conjectura, *σταθμοὶ εἰσι τίσις* καὶ *τριήκοντα*, *παρμαύγγαι* δὲ *ἰσπὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἰσπὸν*, stalth-morum et parasangarum numerus "rotundaretur. Aliquid hic deesse "certum arbitror." — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At ea ratione ultra mo-

dum promoveri Matienæ fines, et absque meliorum codicum præsidio nihil hic definiri posse censuit Larcher, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiantur Heeren (pag. 988.) et Mannert Geogr. Græc. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne conjecturam quidem conati sint proponere. S.

31. *οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδικὰ καὶ ἰσπὸν*] Ratio non constat. Mansiones sive *σταθμοὶ* in præcedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXII. Quia tamen parasangis quadringentis et quinquaginta, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis juste signatis, inflicta hærent, aliorum fortasse MSS. auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. Wess. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [4. *τὰ βασιλῆα τὰ Μυμῶνα καλῶμενα*] Conf. c. 54, 7. Adde Strab. lib. XV. p. 728. et Steph. Byz. voc. Σούσα, ejusque Interpretes. S.]

7. *ἡμῖν ἀπαρτί ἰννιήκοντα*] Critici ad Comici Plut. v. 388. *Κίχρηται αὐτῶν (ἀπαρτί) Ἡρόδοτος λίγων, ἀπὸ τοῦτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτί*: quod scholion Suidas in 'Απαρτί describens, pro *στάδια δύο* præbet *στάδιοι ὅ* sive *ἰσδομήκοντα*. Unde Aristophanis interpres ea acceperit, an memoriæ vitio hæc spectarit, quis certo decreverit? In Herodoto hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide Hemsterhusium ad Plutum et Alberti in Hesychii 'Απαρτί. Wess. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. (ed. S.) et Adnot. S.

CAP. LV. 7. *ἰνυρανήντο* — *οὐδὲν ἴσσοι*] Neque enim Harmodius et Aristogiton, sed, Herodoto iudice, verius Alcmaeonidæ Athenas *ἰλιθίζοντες*, lib.

VI. c. 123.; et fuit Hippias, exacerbatus fraterna cæde, (V. 62, 5.) patre fratreque longe *τυραννικώτερος*. Aristogiton et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidæ; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriæ reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticæ plebis opinionem inveteratam dici poterat Dion Chrys. pag. 190. E. *ἐν πιστεύεσθαι πολλὸν χρεόν ἐκ ἀνθρώπων ἡλπίων οὐδὲν ἴσθαι ἰσχυρόν*. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: præter ceteros Jo. Meursio citatos in Pisistrato, et ad Æliani Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos juvenes primum Hieronymus (Rhodius) statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstret, *ἔτι τὸ τῶν νῶν πρὸς ἀλλήλους ἰταρικὸν συμφροῦνσαι πολλὰς τυραννίδας καθύλι* apud Athen. XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus Aristotelis, quin et Platonis iudicium in Symposio. Culpas Platonem Jac. Perizon. ad Ælian. pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit Ælianus Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quæ faciem præbeant ab illa Platonis diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio Dionis Chrys. Perizonio memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μάλιστα τιμῶσι ὡς ἱλαθιζήσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνιλότας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandæ libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob inceptum illud opus digni habitū qui cumlarentur omni honorum genere. Solum etiam

occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post ejectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiæ Demophanti dictum, servatum nobis ab Andocide de Myst. pag. 13. secundum quod jurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem *ἴαν τις κτείνειν ἀποθάνη, ἢ ἐπιχειρῶν*, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incepto (sive tantum opus adgressus; id enim est *ἐπιχειρῶν*, nempe *κτείνειν*) *εὖ ποιῆσω αὐτόν τι καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τι καὶ Ἀριστογίτον, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν*. Hoc respicit decretum Demosth. contr. Leptin. pag. 312., dum meminit *τῆς Δημοφάντου στήλης*, cui insculptum jusjurandum: *ἂν τις ἀμύνειν τι πάθῃ τῇ δημοκρατίῃ, τὰς αὐτὰς δώσιν δωρεὰς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογίτον*: vulgato nomini *Διοφάντου* alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. Lycurgus, pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis *Διοφάντου* fuit ψήφισμα. Oratio c. Leptinen, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a Ged. le Cointe, eadem opera potuerat aliquoties expoliri, ut Græca quoque legerentur emendatius. VALCK.

8. *ἐν ἵστια τίσις*] Thucydides VI. 59. Hippie post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem Plato in Hipparcho, p. 229. B., nihil admodum Herodoti quatuor annis officientes, modo cum H. Dodwello Annal. Thucyd. p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippie tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad Aristophan. Lysistr. v. 619. *κατέχευε δὲ ἡ τυραννὶς ἡν ἔτη γ'. εἰ δὲ, δ., Ἡρόδοτος δὲ σ'*. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τῇθι λίων, etc.] In versibus, Hipparcho fatalem exitum præsagentibus, nihil innovo. Vir doctus (Reisk.) Τῇθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et αὐτὸς ἔσθωπον ἀδικῶν fingeat, longe a Brodæi ad Anthol. iudicio recedens. Wess.

7. ὑπεριθίμους ἰμεροπόλοις] Eadem τοῦ διαισιδαίμονος religio eleganter in Theophrasti Char. c. 16. expicta: ad quam ἀπιστῆναι τὴν ὄψιν etiam (lin. 8.) pertinere opinor, neque adeo spre- tam visionem, sed ejus expiationem et ἀπετροπισμὸν innuit. Vide Casaubo- num ad Theophrast. et Spanhemium in Comici Ran. v. 1379. Wess.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, etc.] Gephyræos, necis Hipparchi auctores, Bochartus Canan. lib. I. 21. et Meursius Att. Lect. V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. Plutarchum neglexerunt, malignitatis crimine, cujus Herodotum postulat, T. II. p. 860. x., haud immu- nem. Ea-ne malignitas, gentis ve- ram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. Wess.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, etc.] Ubi in Aris- tidis Panathen. T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti præter ceteros dicuntur Ταναγραῖοι οἱ μεταστάντες, Δω- ρεῖοι Πιλοποννήσου κρατησάντων, ὑπὲρ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες: Scholiasta MS. hic Herodoto narrata respicit: τοὺς αὐτοὺς, αἱ, τοὺς Ταναγραῖους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἰλόντες ἤκησαν μέμνηται δὲ τῆς ιστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραῖους τοὺς Ταναγραῖους καλῶν. (Attigit etiam Sui- das, et Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραῖοι.) De his egerunt Gephyræis Jo. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephy- ræos istos non Eretrienses origine, sed Phœnices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero per-

moleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. x. Ἀριστογίτονι — ἄντικρως διὰ πύλων εἰς Φοινίκην ἐξελθόντι, Γεφυραῖον γιγνέσθαι λίγων ἀνίκων τούτῳ δὲ Γεφυ- ραῖοις — Φοίνικας εἶναι φησὶν, αὐτὸς εὖτα πιστεύουσιν. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἰσχυροὺς διδασκάλους] Job. Ludolfum, Virum Clar. ἡδυσκα- λίας emendantem Comment. Hist. Æth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Ba- silius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδίζον μὲν ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. x. ἵνα πρῶτον ἱκύντο πρὸς ταῦτα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Jam ὡς ἡμὲν δοκίμῳ (lin. 4.) relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Græcos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Græciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. Wess.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἄπαντις, etc.] Obscuriorem orationis seriem explant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἰχρύνοντε, κατόπι καὶ ἄπαντις χρύνονται Φοίνικας: et primo quidem iisdem utebantur, sic- uti omnes utuntur Phœnices. Gephy- ræi nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phœnices usus erat. Meræ itaque tum Phœniciæ fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὴν βυθὸν τῶν γραμμάτων, (lin. 6 seq.) itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem præclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse me- mini, qui τὴν βυθὸν τῶν γραμμάτων hic præferunt, prorsus oblitos Aristotelis Θαυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos tem- plo ἀναθήματά τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς βυθούς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρ- χαῖων potius. Quæ philosophi, sive cu- jusvis alius, ad hanc rem accommoda-

tissima, etiam propter Ismenium, quod statim (cap. 59, 2.) consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinæ familiæ eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. Wess.

12. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλίουσι.] Bene Vallæ Latina ex P. Leopardi præscripto Em. VII. 19. correctæ sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Ægypti* et *Syriæ* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium rasarum, sive διφθεῶν, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni ætate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Casii Heminae, cap. xiii. ejusdem Pliniani libri. βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, Passion.; namque ita potius, quam βίβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius, p. 1913, 30. (ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.) auctor est. Hinc βυβλίων ἔσλων mentio et scriptura, lib. VII. 36. Wess.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλίουσιν.] Vallam fefellit articulus; errorem jam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des Essais de Crit. pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatæ rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthac ætate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον in διγῆμασι γυγγραμμένοι videbatur incerto scriptori περὶ Ἀσίστων, c. 3. conf. ad Palæph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθεῶν, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cujus libro VII. 211. hæc prestant Herodoti, loco

quem Leopard. excitavit. Τρομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. v. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Jovem: v. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Jovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, αἶτ, ἐν ἧ δοκί ὁ Ζεὺς ἀπογράφεται τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Quæ præter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατ'ἰδίαν χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea, T. III. pag. 603., πολλοὺς γὰρ γραφίας φησὶ ἐν τῇ οὐρανῇ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφισθαι. VALCK.

CAP. LIX. [1. ἐν τῇ ἰσθμῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσθμίου] Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

4. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων] Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάστις ἐστὶ τε ἀρχαῖος τε καὶ τοῦ ἀναθίτος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρυῶνος ἀνάθημα, in Pausaniæ Bæot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λατὰ, uti alibi Pausanias, ἐκ δέξων, a dextra in sinistram processerint, quemadmodum Phœnicæ: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Τ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiæ ab

Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffeiū Antiq. Gall. pag. 168.) adprobata, fa-
vent. Ejusdem, credo, moduli ac figu-
ræ characteres tabellæ erant, repertæ
apud Haliartios in Alcemenes tumulto:
γράμματα θαναστά, ὡς παμπάλια, Plu-
tarcho de Socrat. Gen. pag. 577. x.;
namque additum ibidem, *Ἰδίῃ τις τύπος*
καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ὑμφορίσ-
τατος Ἀλγυσταίσι, ex docti scriptoris sus-
picionē fluxit, parum utique, ubi Alc-
menæ et Amphitryonis ævum, scriben-
dique tum temporis mōs, in consilium
venerit, probabilī. Wess.

6. Ἀμφιτρυόν μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τη-
λεβοάων] Correxeram olim, Ἀμφιτρυόν
μ' ἀνέθηκεν, ἀνὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum
huc rediisset a Telebois victis: simplex
ἰὼν forte præferetur, e Bergleri con-
jectura indicata in Diss. Herod. pag. 167.
Quidquid a Scaligero super literis his
Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript.
Herodis Att. pag. 32. et seqq., consen-
tiant, opinor, in Græciam illatas primum
duntaxat xvi.; atque illud egregie do-
cuit Salmasius, sedecim istas postea,
reliquis jam inter Ionas in usum intro-
ductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De
litteris Cadmeis, Plutarchus T. II. p. 738.
x. illas, ait, *τιτράκεις ἢ τιτράς γινόμενη*
παρίσχει: eidem, p. 1009. x. *οἱ παλαιοὶ*
dicuntur διὰ τῶν ἱκκαίδινα στοιχείων φρά-
ζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Miri-
fice scribuntur hæc epigrammata viro
summo ad Euseb. p. 121. In primo
versu legi debuit ad mentem Salmasii
MANETHEKEN EON. Unica litera ad-
jecta sensum daret diversum, neque ab-
surdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus
diceret dedicatum de victis Telebois.
In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc
sensu frequenter legitur apud Pausa-
niam; qui nonnunquam prisca quoque
commemorat epigrammata, literis anti-
quis Atticis scripta, veluti VI. (c. 19.)
p. 498. ult. *ἐπιγράμμα ἀρχαίαις Ἀττικαῖς*

γράμμασι: IV. (c. 17. p. 420, 3.
γράμμασι τοῖς ἀρχαίαις γινγραμμένα: V.
(c. 22.) pag. 435., *ἱλαγίον γράμμασιν ἰσ-*
τιν ἀρχαίον (lege *ἀρχαίαις*) ἀπὸ Διὸς τοῖς
σοσί: et VIII. (c. 25.) p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.] Nisi ἰὼν ex
prisco ἰω eundi notione, quæ Reiskii
opinio, censeatur, mallet ἰὼν cum Sla-
do et Berglero. Amphitryon, parta de
Telebois victoria, qua de Apollodorus,
lib. II. 4. et Plautus Amphitr. I. 1.
51., Thebas redux tripodem consecra-
vit. Vidimus ἰὼν et ἰὼν conmutari, lib. I.
157., nec monere Eustathius neglexit
ad Iliad. ὅ. v. 277. (Mireris vero, sim-
plicissimam restituendæ veræ scripturæ
rationem (μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἐκ Τηλ.) doc-
tissimorum virorum acumen præterisse.)
Illa vero (lin. 7.) *ἡλικίην δὲ εἶη κατὰ*
Λαίῳ sincera sunt. Amphitryonem Laio,
Herculem Œdipodi ætatem egisse æ-
qualem, generationum in Apollodori
Bibliotheca series dilucide patefacit.
Wess.

CAP. LX. 5. τὸ αὐτὸ οὐνομα ἔχον τοῦ
'Ἰππ.] Vel ex margine Steph. recipi
debuerat τῷ Ἰπποκρόντες: in Latinis
autem a correctoribus poni, idem Hip-
pocoontis filio nomen habens: non,
Hippocoontis filii: isthæ modo Græ-
cismum sæpius expresserunt usitatissi-
mum Romani. Non requiritur in his ar-
ticulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reisk-
io placebat: filius Hippocoontis paulo
dicitur ante ὁ Ἰπποκρόντες: et Λαίῳ ὁ
Λαβδάκου, τοῦ Πολυδώρου, τοῦ Κάδμου.
VALCK.—Bene τῷ Ἰπποκρόντες dedere
codd. MSS. Animadversio Herodoti
justa est. Scæus, Hippocoontis si fu-
erit filius, vixit Œdipodis tempore,
quippe una cum patre ab Hercule per-
emptus. Est autem Scæus iste in Apol-
lodoro, lib. II. 10. p. 200. Wess. —
Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 6. ἐς τοὺς Ἑγχίλιαις]
Quos vocat Ἑγχίλιαις, eosdem memorat

IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens *is 'Ιλλυριοὺς τε καὶ τὸν Ἑγχέλιον στρατὸν πικνημίον*. VALCK.—Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, *is 'Ιλλυριοὺς* abiisse scribit; de Cadmo antea, *is 'Ιλλυριοὺς καὶ 'Ιλλυριῶν τοὺς παλουμίονους Ἑγχελίας*: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia (lin. 6.) *οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολιφθίντες*, Gephyraei autem cum in suspiciouem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit *ὑποστειθίντες*, L. Bos *ὑποληφθίντες*, quae melior opinatio, cum *ὑπολιφθίντες* et *ὑποληφθίντες* toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. Wess.—*ὑπολιφθίντες* tenens Gronovius, *ῥῆσιν* istam Latine sic convertit: Gephyraei autem *derelicti* postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post *ὑπὸ Βοιωτῶν*, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post *ὑπολιφθίντες* comma debuisse interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab Boeotis recedunt Graece non sonat *ὑπὸ Βοιωτῶν*, sed *ἀπὸ* vel *ἐκ Βοιωτῶν*. Praepositio *ὑπὸ*, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo juncta caussam significat; ut in frequenti formula *ὑπὸ θίου*, et similibus: conf. V. 10, 2. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, praeter Boeotis, propter Boeotos secessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, “les Boétiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes.” Sic *φύγων ὑπὸ τινος*, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor, cap. 57, 8. perspicue de-

claraverat, *ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες*. Verbum *ὑπολιφθίντες* vero, nec *derelicti* verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his Gallicis verbis reddi, “on les laissa alors tranquilles.” *Ἵπολιφθίντες* simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant ejecti. S.

10. *Ἀχαιῆς Δήμητρος*, etc.] Cereris *Ἀχαιῆς*, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Jo. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. Wess.

CAP. LXII. [11. *Λιψύδριον*. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in *Ἐπὶ Λιψύδριον*: item in Sclio apud Athen. XV. 695. x. et apud Etymologum, p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud Eustathium loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (*Λιψύδριον*) utique damnans. S.]

11. *τὸ ὑπὲρ Παιονίης*] Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paoniae, longissime in Macedoniam remotae? Eustath. ad Hom. p. 461, 20. (p. 351, 13. ed. Bas.) *ὑπὲρ τῆς Σπάρτης* Lipsydrion locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. Hesychius et Suidas *ὑπὲρ Πάρνηθος*, supra Parnethem, idque certissimum. *Πάρνης* Atticae mons erat, supra quem Lipsydrion Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde *τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος* jure hoc re finxit loco L. Küsterus, ad Suidae *Ἐπὶ Λιψύδριον*. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrion rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in Athenaei lib. XV. p. 695. r.; Jo. Meursius in Pisist. c. 16. plura. Wess.

Ibid. *Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης*] *Πάρ-*

videtur, si mei res esset arbitrii, recuperaret Herodotus; et vera L. Küsteri, Cl. Wesselingio probata, conjectura Diss. Herod. p. 110., omnibus hic antepone-retur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quæ Küstero, Jo. Meursius in Pisistr. c. 16., Eustathio legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in Herodoto aut veram non vidit lec-tionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato er-rore corrigendo detarruit quæ multos in-sidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconside-rata temeritas. Locum Etymologi prout recte corrigit Clar. D. Rubnken. in Tim. Lex. p. 150. (pag. 208. ed. sec.) codex exhibet MS. Nihil impedit quo minus hic suum Jovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, *Βουμὸς Σημαλίου Διὸς* dicitur apud Pausan. p. 78. f. (lib. I. c. 32.) Hinc Semaleus Jupiter Gyrardo, Meursio, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: *ἡμαλίου* facile da-bit genuinum, ut arbitror, *Ἰημαλίου* pluuii Jovis nomen, in Attica sæpe siti-culosa solemnī precum formula evocati, quam M. Antoninus nobis servavit V. 7. Idem pæne nomen turpius deformatum latet apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 753, 27. ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristæus *Ἰσθμίου Δι:* sed nullus fuit Jupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum *Ἰημαλίου Δι:*. Probus in Virgil. Georg. I. v. 14. Aristæus, ait, aram Jovi Iemæo (Icmæo) constituit, etc.—Traditur hæc historia de Aristæo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cujus Aristæus II. 524. *βουμὸν ποίνει μέγαν Διὸς Ἰημαλίου*. VALCK.—Virorum doc-torum emendationem *ὠνιγ Πάριθος*, a Schæfero in contextum receptam, tenuit

etiam Jacobs, hanc Historiarum Hero-doti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omni-um Herodoteorum scripturam, *ὠνιγ Παιονίης*, defendens Larcherus, ex Har-pocrate voc. *Παιονίης καὶ Παιονίδας* coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. p. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitæ X. Oratorum) pag. 842. r. opportune docuit, fuisse Atticæ pagum, cui *Παιονία* sive *Παιονία* fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob caussam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lip-sydrium *ὠνιγ τῆς Πάριθος* situm dixit; nisi is fortasse scripserat *ὠνιγ Παιονίας ἡπὶ τῆς Πάριθος*. S.

13. *τὸν νῆον — τὸν οὖν ἱόντα*] Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, disci-mus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum de-flagrasset, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehe-menter illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno conjuncta; quippe dona, dum superasset, Delphis ad ædis instaurationem, uti lib. II. 180. prodit-ur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniæ doctrina de templo Del-phico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quæ de Pisistratidis autem Pindari Scholiastæ, modo tamen verita-ti concinant, familiam indicabunt, atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidæ deponuntur sæpius. Vide ad Comici Vesp. v. 500. Wess.

17. *παρίου λίθου*] In Jungermanni exemplo *Παρίου* operarum est pecca-tum, cui ipse medelam adhibitam in Polluc. VII. 123. voluit. Isto de la-

pide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. (pag. 254. ed. Reisk.) Wxss. — Vide Taylora laudatum Plinium, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. XVII. sect. 28. et, quem ibi Harduinus citavit, Theophrastum *περὶ Λίδων*, pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. 'Ως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι] Λακιδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sane non Athenienses, sed Lacedæmonii videri debent id crimen Alcæmonidis impegisse. conf. cap. 90. hujus libri. Mox lin. 4. pro *χρησόμενοι*, præter necessitatem, *χρησάμενοι* invitis libris omnibus edidit Jacobs. l. c. p. 334. S.]

2. *ἐπίπυθον τὴν Πυθίην χρέμασι*, &c.] Herodotum sequutus Schol. MS. in Aristid. Panathen. Ἰωνίας, ait, ὁμῶς ἱερὰν τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτον τὴν βίαν οἱ Ἀλαμειωνίδαι ἐξῆλθον ἐν τῇ Ἀστυνῇ, ὡς εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὅς τὴν Περίαν, *τοῦτοστιν ἀδελφοῦς* (in margine Codicis Burn. corrigitur in Διλφοῦς: recte; modo scribatur *εὐφροστὶ τὴν ἐν Διλφοῦς*) ἱέρειαν περιέβαλεν ἐπὶ τὸ χρεῖσθαι τοῖς Λακιδαιμόνιοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur Lacedæmonii (lin. 6.) *πατὰ τῶν Πισιστρατιδῶν Ἀρχιμέλιον μετὰ στρατιῶς, ὅς ἰταλιότησει ἐν τῇ πολέμῳ*. Non unam ob rationem Herodotea criminatur Plutarchus, (T. II. p. 860. n.) oraculorum patriæque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco præsertim, quod ille Pythiam vatem pecunia corruptam non dubitavit ut *ψυδόμεναι* traducere. Noster fraudem etiam a Lacedæmoniis agnitam fatetur atque adeo publicatam, c. 90. Libro VI. c. 66. Cleomeni conciliatus Delphus Cobon *Περίελλαν τὴν πείραναι ἀναπαύειν τὰ Κλεισθένης ἐβούλετο λήγειν* λήγειν: fraude patefacta Cobon Delphis aufugit mulierque fatidica *ἐπαθεῖν τῇς τιμῆς*. Secundum Pausan.

etiam III. (cap. 4.) p. 212. Cleomenes *τὴν ἐν Διλφοῖς πείραναι ἀτήσαντα*. Quin jam olim a Lycurgo legialatore pecunia commota Pythia semper ejus leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆταις *χρέμασι πισισμένη ἐπὶ συμβέριον (τὸν νόμον) ἔχρα*, Polyæn. lib. I. c. 16, 1. Donis corruptæ, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Græca plura præbet documenta: vid. Anton. van Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post (lin. 8.) apud Herod. jussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedæmonii humanæ hospitalitatis jura, *τὰ τοῦ Διὸς περισβύτιον ἱπαιῶντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν*. Ad iudices suos Socrates Platonis in Apolog. p. 29. c. *ἰγὰ ὑμᾶς, αἰτ, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, κρίνομαι δὲ Διὶ μᾶλλον ἢ ὑμῖν*: quæ commodum admota sunt Lucæ Act. Ap. v. 29. In hoc cardine Sophoclis versatur Antigones cum Creonte certamen, v. 460. et seqq. VALCK.

4. *προφῆρειν σφί*] Sugillantur a Plut. de Malig. p. 860. n., ac si *καλλίστην καὶ δικαιοτάτην* liberandarum Athenarum *ἔργῳ* sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in Vit. magni viri fert, p. 116. r.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem piam vocant, Græcorum plures. Qui mox (lin. 8.) *ζῆναι τὰ μέλιστα*, eodem Pisistratidas vulgatiore dictione *ζῆναι τὰ μέλιστα*, c. 90. et 91. nuncupat. Wxss.

[10. *προσυχῶν*] Vide Var. Lect. (ed. S.) I. 2, 5. S.]

15. *ἄνδρα Κονιαῖον*] Nullam in Thesalia ejusque vicinia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de Gono sive Gonno in Perræbiis, atque adeo Thesaliæ. Sed discrepat scriptura, et gen.

tile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. Wess. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam hujus regis Thessalorum in Thessalia quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, *ἄνδρα Κοινῶν* dicens, indicare videtur extra Thessaliam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum Larchero *Κοινῶν ἄνδρα* intelligamus Conio oriundum Phrygiæ oppido, Plinio lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. Harduini Emend. num. xcv.) et Hierocli in Synecd. p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognitionem quandam Thessalis intercessisse cum Phrygibus, idem doctissimus Herodoti interpretes ostendit. S.

21. *ἰς τὰς νῆας κατέβησαν*] Laurentii ad naves repulit, desiderat *κατήραξαν*, quod forte olim hic fuit. Dio Cass. lib. XLVII. pag. 396. *καὶ ἰσίνους ἰς τὰ τῦχος κατήραξαν*: et lib. XLVIII. p. 416. *καὶ τοὺς πεζοὺς ἰς τὰ τῦχος παταράσαντες*. Noster V. 106. *καὶ ἰσκαράσαντες σφῆας ἰς τὰς νῆας*. Equidem relinquo, quod schedæ magno consensu volunt, etsi pro prælii ratione et devictorum lenius. Pausanias de Apibus, lib. I. c. 32. *οὐδὲ σφῆας ἰς σίμβλους κατέβησαντες ἔχουσιν*, nullis eas alvearibus coërcentes. Wess. — Conf. Nostrum VI. 102, 2. *ἀπεργαμίους ἰν τῷ Πιλ. τῖχι* habes cap. 64, 10. S.

23. *Ἀγχυμολίου εἰσι ταφαί*] Unius Anchimolii *εἰσι* ταφαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedæmoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχυμολίου εἰσι ταφαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλῆϊου τοῦ ἐν Κονιστάργει. De isto Herculis fano Meursius egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc Herodoti loco situs Attici pagi poterit

constitui, si conferantur initium Axiochi Æschinis Socrat. et orator Æschines contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum Græce proprie *τάφος* est; *ταφὴ*, sepultura, ut apud Nostrum I. 24, 11. 112, 14. Videndum igitur, ne eidem Nostro *αἱ ταφαί* (plur. num.) idem valeant ac *ὁ τάφος* in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo *αἱ Ἀγχυμολίου ταφαί*, nullo etiam alio verbo adjecto, intelligi posse videntur Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 5. *ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵπποι, &c.*] Huc pertinere puto quod, Polyæno prætermisum, Frontius narrat Stratag. II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo prævalebat Hippas, Thessali videntur equites intelligendi. VALCK.

8. *ἰδὺς ἐπὶ Θεσσαλίας*] Præferrem *ἰδὺ ἐπὶ Θεσσαλίας*, sicuti *ἰδὺ ἐπὶ Λιβύης* Plutarchum apud Nostrum, lib. II. 119. invenisse, Cl. Valckenarius docuit. *ἰδὺς* tamen *τῆς ἀρχῆς τῆς Ταυρίας* ἱλῆς, lib. I. 207. et Poëta Iliad. v. 601. *ἰδὺς Μινιάδου πεδάλιμο* "Hii, tum Callinus, ἀλλὰ *τις ἰδὺς Ἴτω* apud Stob. Sermon. XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Thessalici sociorumque Hippas explicat in *Lystr.* v. 1154. Comicis. Wess.

CAP. LXV. 1. *Καὶ οὐδὲν τι πάντως*] Haud opinor *οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως* fuisse o'im, in eo MSS. silentio: superius cap. 34. *οὐδὲν πάντως προσδίδοντο ἐπὶ σφῖας τὸν στόλον τοῦτον ἐρηκίσσθαι*: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, (lin. 6.) *ἡ αὐτὴ αὖθις σύμμαχος*, quidquam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. *τὸ δὲ τοῖς Πέρσῃσι τοῖς ἐν σύμμαχον, καὶ τοῖς Σπύρῃσι ἀντίστον*. Verum eo in genere, ubi multa sæpe conjectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum *τῖχος Πιλαστράδης*, quo conclusi tenebantur Pisistratidæ,

(CAP. LXIV. 11.) malo ipsis omni fuit, quippe jam olim diris devotum apud Thucydid. lib. II. 17., situm ejus prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. Wess.

6. ὡπειν. Σίμωνα — ἤλυσαν] Non illi capti sunt ὡπειν. Σίμωνι, quem sensum hic quærebat Vir doctus; sed, dum furum ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὡπειν. Σίμωνι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicitur παῖδας ὡπειν. Σίμωνι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς οἰοῦς καὶ τὸν γυναικα ὡπειν. Σίμωνι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὡπειν. Σίμωνι τὰς θυγατέρας παῖδια οἴσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi jubet Æneas Poliorcet. c. 9. ζῷον ἢ ἀνδράποδα ὡπειν. Σίμωνι εἰς τοὺς προείοντες, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quæ de Pisistratidis paulo post dicuntur, (ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐν ἔτει, etc. lin. 12. seq.) de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Eliani Var. Hist. III. 21. et Boubier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

11. ἐν Σίγῳ, etc.] Vide Terpsichorea, c. 94. et Thucydid. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidia Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversæ Pisistrati computationis exiliorum nata. Jo. autem Meurnii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Boucherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollicitissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta, T. II. pag. 557. emunitam. Wess.

Vol. IV.

CAP. LXVI. 3. ἵστανε δὲ λόγον ἔχου] Potuisset ἵστανε δὲ λόγος ἔχου, quomodo lib. VII. 5. ἴνα λόγος σι ἔχῃ. Euripid. Med. v. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος φάμα γυναικάς, ἔχου. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχου δὲ τινα φάντι καὶ Διονυσιαφάνης posuit IX. 83., at τοῦτον μὲν σοφίστη φάσις ἔχου, VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. Wess. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5. ἀπὸ τὰ ἀνίκαν, etc.] Hic paulo forsitan acerbior est jocus, quam decebat historicum; neque injuria hinc saltem παροηδίας exemplum petens, Plutarch. II. p. 860. c. 'Ὡς εἰδού, ait, παραμυγνὺς πέντε ἴσταν τοὺς ψόγους ἱππικούς τινάς. 'Ἰσαγόρας δὲ, φασὶν, ὁ τῶν οἰκίης μὲν ἦν δουλέων, δύνουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εἰδού μὲν σι καὶ πολιτικὰς ἐμμετῆρας τοῦ συγγενείας, εἰς Κῆρας, ὥσπερ εἰς κόρυμβας, ἀποδοσάμενοι μάλιστα τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem παρθεῖον, et Jovem ἱερῖον: Herodotei Isagoræ συγγενεῖς, ut originis vilissimæ homines, atque e comœdia Cariones, ἴσταν Διὶ Καρίῳ. Præter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. (p. 659. B. ed. Cas.) ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, καὶ τὸν ἀπέναντι Καρῶν, οὗ μίτισσι καὶ Λυδαῖς καὶ Μυραῖς, ἀνὰ ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Græciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρίῳ ἀλφ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope, v. 650. ἐν τῇ Καρίῳ κινδυνεύουσαι. Aristides, T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρίῳ ἐχέμεναι καὶ μίτην θείαν. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Jovem Carium, ejus in familia Isagoræ mentionem et cultum malignitati Scrip-

F

toris tanto posterior, asperissimeque iracundior quam oportebat, Plutarchus contri-
buit, vidimus lib. I. c. 171. Wess.

8. *στραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δικα-
φύλους ἰσώσει.*] Huc respicit Herodo-
tum citans Pausan. I. (c. 5.) p. 12.
Secundum Aristotelem, Politic. III.
p. 621, 25. Clisthenes eiecit tyrannis
πολλοὺς ἱφυλίστους ξένους καὶ δούλους με-
ταίους: scripsisse potius videtur δούλους,
καὶ ξένους μεταίους. Aristoph. Eq. v.
346. *ὦ που διπλὸν ἴσως ἢ κατὰ ξένου
μεταίους.* Cur tribus quatuor in decem
distraxerit, veram rationem pandit idem
Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casau-
bon. in Aeneas Poliorcet. p. 1734. In
Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol.
ineditus: *Τισσάμων οὐτὼν φυλῶν παρὰ τοῖς
Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης
(Κλισσθίδης ὁ Ἀλαμ.) διδῶς μὴ ἔν τινι
καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυ-
ραννῆσαι προσπαύσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην (τῶν
ἄλλων) μίαν, καὶ ἐν τούτῳ κερτήσῃ τῶν
ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν γ' ἡρώων ἰσόμενα
ἥλθιν εἰς Πυθίαν, μαθὲν βουλευμένοις ἐκ
πρώτων ἰσόμενων καλίσσι τὰς φυλὰς ὅς μίλ-
λαι πύξιν. λαβὼν τὸν χρησμόν, καὶ ἰλθὼν
Ἀθήνῃσι ἰσώσει δίκᾳ φυλὰς, ἵνα καὶ, ἴσῳ
βούληται μία τῶν δίκᾳ τυραννῆσαι, μὴ δύ-
νηται πῦσαι τὰς λοιπὰς.* In his heroum
numerus centenarius, γ' in γ'. mutato,
facile posset in denarium converti; sed
secundum Schol. Clisthenes Pythiae fa-
cit eligendi de multis potestatem. In
proximis (lin. 10.) *Γελίοντες* nomen ad-
firmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164.
ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. *Γελίοντες;* Hoc in editis ante Gro-
nov. omnibus, plerisque etiam schedis.
Valla in prima versionis editione Ionis
filiorum Leontis, unde eum legisse sus-
picio est, *καὶδων γὰρ ἰόντες.* De Medic.
silentium, in tituli mutata scriptura
utique mirabile. Puto tamen *Τελίοντες*
ex Aak. et Pass. consensu habuisse.
(Vide Var. Lect. ed. S.) Apud alios par

discordia. Stephani Byz. vetera exempla
et scripta *Γελίοντες* in *Λιγυρίωνες*. (vide
ibi Holsten.) In Plutarchi Solon. p.
91. olim *Γιδίοντες*, quod ob vicinam Δ.
et Δ. idem Euripidis in extrema Ione
verba, et Pollucis VIII. 109., in con-
troversiam venerunt. Guil. Canterus
utraque ad Nostri praescriptum confor-
mat, Nov. Lect. V. 19., contra venit
prohibetque Is. Cassubonus ad Strab.
VIII. p. 588. (ad pag. 383. suae edi-
tionis.) *Τελίοντες* defendens, qua quoque
sunt opinione docti Pollucis interpretes;
neque plausibili instituti ratione deficiunt
illi. Quod si enim quatuor hae po-
puli Attici partes, non ab Ionis filiis, ut
Euripides et Herodotus censuerunt, sed
a vitae genere, quod uni cuique parti
fuit assignatum, cognomina inpetrarunt
ex Strabonis et Plutarchi doctrina, com-
modissime *Τελίοντες* explicabuntur *γινε-
γοί*, rustici, ab opere et collationibus in
rem publicam. Verum omnes has opina-
tiones Marmor dissipat Cyzicenum, luci
ab ill. comite Caylus expositum in Re-
cueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi
clarissime iisdem titulis et serie fere
eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙ-
ΚΟΡΕΙΣ, ΟΡΙΑΗΤΕΣ, tribus Cyzicenses
quatuor; haud dubie ex metropoli Mi-
leto derivatae, atque ad hanc ab Athe-
niensibus, Milesiae coloniae auctoribus,
sicuti praecclare generosus Comes com-
monstravit. Est quidem *Τελίων* virile
inter Atticos nomen apud Apollon.
Rhod. I. 96., quod, ut hic valeat, necesse
non est. *Λιγυρίωνες* et *Λεγυρίωνες* in ma-
rium propriis nominibus, quantum re-
cordor, non sunt, neque *Γελίων*. Aptis-
sime, sicuti *Ὀπληται*, milites, vitae studia
in capris alendis et agris colendis illus-
trant; unde *Γελίοντες*, principe loco
Athenis et Cyzici habitū, haud alii ac
ἰσωνοεῖδαι sive *λαμπροί*, illustres, splen-
didique. *Γελῶν*, teste Hesychio, idem
ac *λάμπων*, *ἀντίων*, aut *αἰδων*. *Γελῶν*, cujus

in risu sedes, om̃m in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. (Iliad. p. 120, 31.) significat, terebatur usu. Hinc Γίλων, Syracusanus rex, hinc Γελίοντι; Attici non absurde propagantur: cujus ego originationis auctorem et suasorem lætus Ti. Hemsterhusium produco. (Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Græc. P. I. p. 210.) De decem φυλαῖς, earumque titulis et justo ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. Wess.

[13. καὶ σύμμαχον ξῖνον ἰόντα] Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et Latinam versionem in eam sententiam, quam Valla jam expresserat, reformatam velim: hunc vero, *etsi peregrinum*, tamen ut vicinum et socium, adjecit. S.]

CAP. LXVII. 2. Κλισθῖνι τὸν Σικυῶνις τύραννον] Æqualem hic habuit Solonem, ejus belli dux, quo Amphictyones ulți Cirrhæos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagoræ familia, quæ centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. Wess.

4. τῶν Ὀμηρίων ἱστίων ἴνικα] Significatum voluit, quod scribit Chamæleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσίοδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur *eis τὰ θίασμα παραγαγεῖν*: ex Athenæo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos æstimari potest ex Ione præsertim Platonis I. p. 550—542. et Socraticis Xenophontis, p. 462. et 513. (Vide Me-

morab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.) De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistæ dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λίγοντες, τὰ δ' ἱκαῖνον βαψφθεύτες: idem in antiquitatis studiosos jactant οἱ ὑπεριπικοί VALCK.—Etiam hunc Scriptoris nostri locum mintis recte a me administratum esse intelligo. Primum in Græcis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἱστίων ἴνικα, quæ ad ἴσασι βαψφθεύς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc Latina sic rescripta velim: Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.

5. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνῖσται] Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄγριοι τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto pæne peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνῖσται, præ omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμῳ διὰ πάντων δὲ τῶν βασιλῆων. VII. 83. λόρμον πλείστον περιέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiᾶς τιτιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia prætermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrys. Corinth. p. 458. ult. VALCK.—Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod præeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schæferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quæ hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia

universam quidem carminibus suis illustravit Græciam, ἔρχα δ' Ἀργείους, ut est in Epigr. cxcvii. T. III. Analect. Brunnk. p. 256. S.

11. *ἰκύνει δὲ λυσσῆρα*] Dio Chrys. Pythiæ istud responsum alludens Or. III. de Regn. p. 43. B. *πολὺ δὲ μᾶλλον τῶραν καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώνιον τῶραν*: unde Casaubon. *ληστήρα* prædonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupido adest, haud possum. *Λυσσῆρ* Suidæ in voce, *ὁ καταλυσθῆναι ἄξιος*, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paulo diversior, neque alienus tamen, Æschyli *λυσσῆρ* *μόρος*. (lapidationis supplicium,) vii. c. Theb. v. 205. At quidni *λυσσῆρ*, tyrannus, *φοιῦς*, cives lapidibus quasi cooperiens, uti in Hesychio? (ubi videndus Alberti.) Tale certe Æliani apud Suid. *ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυσσῆρα ἀφανίσωσι*. Alibi crudelissimum Apollodorum, *τὸν Κασσανδρείων λυσσῆρα* dabit idem Ælian. Hist. An. V. 15. Wess.—Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. *ἰκύνει δὲ λυσσῆρα*] Primum ponam quæ huc pertinent, notata Casaubono, Diatribe in Dionis. Chrys. p. 43. "Cum ita scribit, *οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τριῶντον ἀρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλῆα*. *πολὺ δὲ μᾶλλον τῶραν καὶ ληστήρα*, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώνιον τῶραν: respicit oraculum "a Pythia olim Clistheni redditum, "Sicyoniorum tyranno. Herodotus "Terpsichore: — *ἰκύνει δὲ ληστήρα*. "Editiones Herodoti præferunt *λυσσῆρα*, mendose." Sicut Reiskio, mihi quoque Casauboni placuit olim conjectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et Annibale Alexander apud Lucian. (Dial. Mort. XII. 5.) T. I. p. 386.

οἷος μὲν ἱγὰρ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὖτος ληστή ἱγίνετο: ubi τοῦ — *ληστῶ* τῶν Ἑλλήνων e Demosth. (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in Herodote *ληστήρα* quidem legisse videtur Dion; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice Ælianum, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum Cassandrensi tyrannum Apollodorum vocat τὸν Κασσανδρείων λυσσῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista Suidæ: *Λυσσῆρ, ὁ καταλυσθῆναι ἄξιος, τουτίστι λιθοβολῆσθαι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυσσῆρα ἀφανίσωσι*. Digni qui in barathrum conjicerentur, βάρβαροι dicti sunt Atticis, vocem inprimis ἑλλήρες frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt *πιδῶν*, pro *πιδῶν ἄξιος*, et *Τόμβε*, pro *ταφῆναι ἄξις*, quorum hoc in Aristoph. est *Lys.* v. 372., illud habet Eustath. in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. (p. 725. ed Rom.) qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. (p. 1654. ed. Rom.) Dorienses scribit *τοῖς ἰκονιδίστοις* vocasse *Φόνοις*, quasi dicerent *ἄξα φόινυ διδρακόντας*. Tandem *Λυσσῆρ* proprie idem est ac *λιθοβόλος*: atqui hoc ipsum, sive *λαβόλος*, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud Hesych. *Ληβόλι, λιθοβόλι, ἄξις λυκαθῆναι*. Hæc, ni fallor, etiam adversus Casaubonum tueri poterunt vulgatam in Herodoto lectionem; quam solus forsitan interpretum Anglus, plerumque tamen Latina Vallæ sequutus, optime hic expressit, minus recte notatus Auctori des *Essais de Critique*, p. 165. VALCK.

16. *Μελέαντιον τὸν Ἀστακῶν*] Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀρτανῶν pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater Astacus. Astacides Menalippus, sive, ex legitima Barthii conjectura Melanippus, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi, v.

517., ubi Salvagn. et Burmannus; adde Valckenar. ad Tragicæ Phœniss. p. 784 seq. Wess.—In appellativo nomine, pro ἄσκανός, quod cancri quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum σ permutata ἄσκανός; dixisse docet Athenæus III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστανού h. l. pro Ἄστανού scripsit. S.

20. Μνηστία.—Τυδῖα] Herodotum more suo sequitur, Pausan. IX. p. 745. Mecistem qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσία, Περσία, Latine scribentes Achillem, Ulysem, Persen. Forma nominum fuit Æolica, Πίρρης, Ὀδύρρης, Ἀχιλλῆς; observante Jos. Scaligero ad Propert. p. 289. Duplici forma dicebatur Μινίτης et Μινιεύς· Ἀντιφάτης et Ἀντιφατιεύς. VALCK.

28. τραγικαῖσι χοροῖσι] Vero bene si concinat, Sicyonios tragœdiam invenisse primos, Athenienses consummasse: (Themistius Or. XXVII. p. 337. α. Τραγῳδίας εἰσέταται μὲν Σικυώνιοι, τιλσιουργοὶ δὲ Ἀθηναῖοι ποιεῖται;) certa, inquam, ea si sint, choris tragicis ante Thespim Adrastus Sicyone honorari potuit. Ceteroqui Thespis, tragœdiam Athenis docens Olymp. LXL una generatione Clisthene tyranno junior est. Dici posset, ante eam Olympiadem, qua Alcestin fabulam produxit, alias recitasse, ex Plutarcho et Diogene Laërtio: difficile tamen ad credendum, tragicos choros, quorum in Adraستي cultu vetus ante tyrannum usus, ex juvenis poetæ rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si fallit Themistii fides, citra prolepsi quendam salvi non manebunt hi chori; quorsum inclinat R. Bentleii in Dissert. Phalar. Ep. p. 295. erudita explicatio. Wess.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τιλυταῖα ἐπίθηται] Quod αὐτὰ τὰ τιλυταῖα

intelligere se negat Reisk. atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum terminationem significari in -άται; ex vocibus enim ὅς τι καὶ ὄνος (καὶ χοῖρου) prodierunt ἴτάται, Ὀνιάται et Χοιριάται. VALCK.—Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεῖς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γιλιούτατα ἐπίθηται. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τιλυταῖα ἐπίθηται, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕις, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. Wess.—Potnerat lin. 4. καὶ χοῖρου adjicere Scriptor, si libuisset; nec vero adjecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore.

10. μισίσματα μίνται, etc.] Quæ de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Conici Plut. v. 385. mutantur. Wess.

11. ἐς τοὺς Ἑλλάδας καὶ Παμφ. etc.] Nomina Sicyonii, quibus innouerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ἑλλᾶδες καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνις; de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quantum nomen adjecerunt, secundum Herodotum, ab Adraستي filio ductum, Αἰγυαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγυαλὸν vel Αἰγυαλός, testis est Strabo VIII. p. 587. A. (p. 382. D. ed. Cas.) et Pausanias II. (c. 6.) p. 125. Ἀπὸ τούτου — ἡ γῆ Σικωνία, καὶ Σικυὼν ἀντὶ Αἰγυαλῆς ἡ πόλις ὀνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅση πρὸς Σαλαμῶνα τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145. Ἀπὸ τῆς dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I.

p. 507. T. II. p. 226.; incolæ, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλόν) habitantes Achæi præsertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλίαις, sive Αἰγιαλῆις. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. v. 75. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. v. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἵταρον ἐδὲ τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ — Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαΐδῃ — οἱ οἱ ἵσαν βασιλεύοντες αἰτιαλῶν: ubi postremum nomen, omisum in Cod. Leid. MS., frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6. πρότερον ἀποσμήνου, τότε πάντα, etc.] Varie hæc sollicitantur: mihi juncturam sententiamque absolvunt schedæ. Alioqui ordine vocum inmutato ἀποσμήνου πάντων, τότε, etc. arripi potuerat; ut omnibus liberæ civitatis juribus depulsus innueretur populus. (Probabilem hanc emendationem in contextum recepissem Schæferum in Var. Lect. (ed. S.) monui.) Major difficultas in δίκαι δὲ καὶ τοὺς δήμους κατένειμι ἐς τὰς φυλάς: (lin. 9.) atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δήμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δήμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δίκαι decem non sibi τοὺς δήμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δικαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. Wess. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένειμι τοὺς δήμους ἐς τὰς δίκαι φυλάς. Studio-

sum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his hæsisse; cujus vide Adnotationem proxime sequentem. S.

10. ἢ τι, τὸν δῆμον προστίμεις] Quæ Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢ τι, τῷ δήμῳ προστίμεις, πολλῶ κατ'ὕπερθε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adjunxisset, multo superior contrariæ factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προστίσθαι τινί; ego tamen et hic vulgatam præfero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administanda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσαναίριζεν: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίσθαι, vel προσάγειν, vel προσποιεῖσθαι: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προστίμεις, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum judico quia Herodoteum est; προστίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicitur, qui alterius adstipulantur sententiæ. Amicos sibi conciliare vel adjungere φίλους προστίσθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκλήσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam, lib. III. c. 74. In Thucyd. VI. 18. προστίμιθα αὐτοὺς recte Schol. explicat. In iis, quæ proxima præcedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: (lin. 9.) δίκαι δὲ καὶ τοὺς δήμους κατένειμι ἐς τὰς φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem hujus temporis tribubus esse censeantur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quæ ex Aristotelis Repub. Athen. de

Clisthene tradit Schol. in Aristoph. Nub. v. 37. VALCK.—Vide proxime præcedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. *ἱστανεῖται Κλισμῖνα*] Pausaniæ III. (c. 4.) p. 212. Cleomenes *στρατεύσας ἐκ' Ἀθῆνας* prima quidem expeditione, Herodoto supra narrata, laudem sibi dicitur civibusque suis perperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἄνδρες Ἰσαγόρευ, *τυραννίδα εἰ συγκαταργασάμενος Ἀθῆναις*: ubi præstiterit *συγκαταργασάμενος*. Hæc vero tertia, secundum Herodotum, Cleomenis fuit expeditio. (conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.) Quod vero mox ait, *τὸν δὲ Κλισμῖνα ἔχει αἰτίνη φοῖτον παρὰ τοῦ Ἰσαγόρευ τὴν γυναικα*: hoc Plutarchus intactum non dimisit, T. II. p. 860. d. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, *ἔξιβαλε Κλισμῖνα, καὶ μισ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων*, id respicit Thucyd. (I. 126.) p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK.—Quam tertiam Cleomenis expeditionem adversus Athenas susceptam Valckenarius dicit, eam Herodotus cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic jam et secunda, de qua c. 72. agitur, in Aristagoræ gratiam suscepta est. S.

6. *ἔξιβαλε*] Expellendi conatum et voluntatem indicat, ut sæpe numero. Vide I. 68. III. 53. (Præcone misso Clisthenem multosque cum eo alios urbe excedere jussit: sed tunc quidem unus Clisthenes paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1—5.) *Τοὺς Ἰσαγίας* (lin. 7.) et *Κυλώνιον ἄγος*, cujus Alcmaeonidæ accusabantur, post Herodotum explicuit Thucydides lib. I. 126. accuratissime, ibique Cl. Dukerus. WESS.

CAP. LXXI. 2. *ἔν Κύλων, etc.*] Quæ huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis Herodoto narrata Thucydides explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque

more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis Thucydides; illius *εὐνότης ἡδύα καὶ παλῆ*, hujus *ἀυστηρ*, Thucydides, judice Hermogene, p. 511. *ἵπτον παλ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἄλλοι τρεῖς τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐμφαίνεται τὸ μένος ἐκείνου*. Sophista Theon in Progymn. p. 22. *τὸ Κυλώνιον*, inquit, *ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνους) ἐξείργασται Οουκυδίδῃ*. Si vulgaretur *κατ' Εὐφρόνιον*, ignotus nos non cruciaret historicus, cujus nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, (Dukerum in Annot. ad Schol. Thucyd.) dum ipsi Leo in Scholiis ad Thucyd. esse videbatur Leo Alabandensis vel alius. Ad Thucydideam nempe de Cylone narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotationunculas Scholia præbent in v. 56. quarum postrema nugatoris est Græculi, minime digna quæ viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: *Ὅτι τοῦ διηγῆματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφῆνιαν τινὲς θαυμάσαντες ἵπτον, ὅτι Λίον ἰγίλασιν ἰθαῦτα, λίγοντες περὶ Οουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus Thucydides ob torvam veluti structuræ faciem magistris istis Leo dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et jucundus ὁ λίων, aiebant, *ἰγίλασιν ἰθαῦτα*. Judex idoneus Dionysius Halic. in Epist. ad Pomp. p. 210, 3. *Καὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέρων—διαφύρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἡλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, φοβερὸν δὲ τὸ Οουκυδίδου*. VALCK.

6. *τῶν Ναυκρέων*] Laurentii Naucratorum mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione princepe. Nobiliss. Palmerii *Ναυκρεῖων*

spernunt Aristoteles, Harpocratio, et Suidas. Quinam Athenis olim Ναυκράζου fuerint, præclare P. Leopardus Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde Maussacus in Harpocrat. Ναυκράζην commonstrarunt. Cur autem ἵμιον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. Wess.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράζων] Ut Magistratus antiquitus Ναυκράζους dictos doceat, citat hunc locum Harpocraton. Apud Thucyd. (I. 126.) p. 81, 88. dicuntur Cylonem et sodales καταστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἱπποστραμῖνοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἱνία Ἀρχαῖσι: τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἱνία Ἀρχαῖσις ἔτασσον. Hæc non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari περὶ Ναυκράζων, quæ præ ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum Thucydidem. Pausaniæ VII. (c. 25.) p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθικαν τῆς Ἀθῆναις εἰσέας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀπερώλιον κατιληφότων VALCK.

7. ὑπεργγύους πλὴν Θαιάτου] Non male Valla; quem Portus haud circumspecte deseruit, vertendo, qui Athenas, suæ potestati subjectas, incolebant, excepta capitis pœna. Namque ὑπεργγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τοῦτους ἀνωτάτοις, pingendaque ὑπερπυγμὴ post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arca accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum Plutarchus in Solone. Pactum illud de incolumitate, πῶς τῆς σωτηρίας ἐχίγγου alia in re Dio Cassius, memorat clarissime Thucydides lib. I. 126. ἀνοστήσαντες δὲ αὐτοῖς — ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι, quum induxissent eos, ut descenderent, hæc conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque hæc supplicum privilegia

olim. ἄλλ' ὥσπερ Ἰλαβίς τὸν ἐκίτην ἐχίγγου Πρῶν μὲν ἀφ' αὐλάσσει, propterea (Edipus Colon. in Sophoclis fabula, v. 275. Verum hæc uberius, Herodoti mentem optime assecutus, Cl. Dukerius ad Thucyd. dictum locum. Wess.

CAR. LXXII. 16. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμύνειν] Priusquam intraret, (potius, priusquam intrasset.) Æschylus Choëph. v. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμύνω βελὸν ἱερῆον (ἱερῶν) πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et Theophylacti Epist. VII. τὸν ἀδελφιδῶν ὑπεργγῆς θύρας ἐν θύρας ἀμύνοντα. Hæc tamam convertentur, ubi in ædibus agens facessere et exire jubetur. Sophocli. Philoct. 1256. Ἐξελθ' ἀμύνειν τὰς πύλας πύλας. Euripides Elect. 750. ἀμύνον δώματα, exi, Ceterum quæ superius φέμεν, ea mox κλειθρὸν, (lin. 20.) sive, ut lib. IX. 9. κλειθρὸν: differunt enim nihil, itaque de admonitō non bene Valla. Vid. Odyss. γ'. 100. Wess.

21. ἐξίπνισσι μιτὰ τῶν Λακιδ.] Huc spectat Aristophan. Lysistr. v. 273. οὐδὲ Κλειμένης, δὲ αὐτὸν (τὴν ἀπερώλιον) πατρίχῃ πρῶτος, Ἀπῆλιν ἀψάλαστος ἄλλ', οὐκ Ἀλακκιδὸν πνίαν, Ὡχίον' ὅπλα παρεδοῦς ἱμοί. VALCK. — Εξίπνισσι Valla, a proposito decidit: excidit, Gronov. Ποσειας, pulsus, ejectus est; certe, excedere coactus est. (conf. supra lin. 11.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐν Πιλοποννήσῃ ἐπὶ Μῆδων. Mox κατέδρασαν τὴν ἐπὶ Θαιάτου, scil. δίκην; conf. ad I. 109, 2. notata. S.

23. Τιμησίδου τὸν ἀδελφιδόν] Ne quis in posterum Isagoræ, vel alterius, in Timesitheo fratrem, quærat, spero equidem Τιμησίδου τὸν ἀδελφιδόν Herodoto restitutum iri ex veraci Palmerii conjectura, a Clar. Wess. firmata in Diss. Herod. p. 165. ἀδελφὸν et ἀδελφὸν alibi quoque male inter se permutantur, VALCK. — Fratrem ejus Laurentius ex conjectura; nam αὐτῶν, quod nullis in codicibus,

legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφὸν fœdavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Διλφὸν ex Nob. Palmerii admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Remi constituet Pausanias, Τιμασίβιον τὸν Διλφὸν, Isagoræ amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea pœnas dantem, clarissime describens, lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Διλφὸν confundentium, veluti in Plutarchi, T. II. p. 825. B. e Photii Bibl. p. 481, 80. Veritatem utrobique Xylander et H. Steph. perspexerunt, quos simili in re duces habeo. Wess.

24. καὶ λήματος] Semper ita veteres de fiducia animique præsentiâ. Λήμμα, captura illis, et lucrum; quod scriptiois affinitate sæpe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei MSS. omnibus locis perbene. Gronovius tamen, quoniam Florentiæ auspiciū negabatur, novare ausus non fuit, lib. VII. 99. errorem agnoscens, quæ et Porti doctrina. Confer ad Diodor. II. 58. et in primis Grævium in Luciani Solæcist. c. 5. Valckenar. ad Ammon. lib. II. c. 15. et Pierson. in Mœrid. p. 246. Wess.

CAP. LXXIII. [4. γὰρ σφι λακιδαιμονίους — ἐκαστολιμῶσθαι] De præpositione πρὸς, ante Λακιδ. perperam vulgo interserta, a nobisque abjecta, vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quæ vel ibi a nobis, vel a Wesselingio ad III. 66, 10. vel a Valck. ad Ammon. lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad Mœridem, p. 305. et ad Thomam Mag. p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπικροφύου] Suidas προφανῶς ἔλγειν explicat Hesychius εἰς κορυφὴν (τὸ πῦλον) ἤγειν ubi Cl. viri Küsterus et Alberti. Verius erit, summam dixit.

Vol. IV.

Κορυφούμενος εἰς τὴν ἀκρότητα, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcæi, Anthol. lib. III. p. 351. (Anælect. Brunck. T. I. p. 492. num. XXI.) συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, summam absolvere, Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀπικορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσην, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Æm. Porti Lexico. Wess.

CAP. LXXIV. 6. εἰςβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλισσίνα] Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceparat, eiecit, et dimissus ὑπέσσανδος, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. v. 273. qui τὴν ἀκρότητα κατίσχυι, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφίθις ὑπέσσανδος, ἀπὸ τῶν οἰκᾶν πάλιν Ἐλισσίνα κατίσχυι: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus pœnis subjecti, quibus patriæ solebant affici proditores; æneam columnam cui illorum inessent nomina, ἵστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῆον: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἢ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σκαθίσαν: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι — ἐν πόλει παρὰ Ἀθηνῶν. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. VALCK.—Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenes adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiecit domum rediit, l. c. prorsus silentio præterit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum — in Peloponnesum re-

G

direct; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consentiens. S.

8. *Τειάς*] Harpocratiōni, Steph. Byz., Suidæ *Τείας πύλις Βουτίας*: (apud Steph. quidem etiam *Τεία*, sing. numero:) a quibus non abit Pausanias, *Τειῶν καὶ Ἐλευθερίων*, urbium olim Boeotorum, *ἱερύπια* ad Cithæronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullum: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheris juxta Cithæronem, lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in Plutarchi Aristide, ut alias ostendetur. An Hysiae, Boeotorum finibus proximæ, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticæ esse desierunt? Ita videtur: Herodoti ætate in Atticis populis censebantur. Vide quoque Wasseum ad Thucyd. lib. III. c. 24. Wess.

7. *Οἰρήν αἰρέουσι καὶ Τειάς*] *Τειάς* qui demum dixerit Attices, neminem habuit Meursius, præter Herodotum: ego ne Herodotum quidem dixisse suspicor. CENOË pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiæ, conterminus, *δήμος ἱσχατος* *τῆς Ἀττικῆς*. Hujus pagi situm definiverunt viri summi T. Hemst. ad Lucian. p. 438. et P. Wess. ad Diodor. I. p. 305. Inter CENOËN et Hysias, præter Eleutheras, mons Cithæron interjacebat. Platæis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythræ, quas omnes Boeotiæ contribuant, etiam ætate Herodoti proximi: ipse quin etiam Herod. VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius *παρῆς τὸ σφεατόπαιον, ἀρχόμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων*, (non *Ἐρυθρίων*, Erythræis: sed Erythræis;) *πατίσκει* δι' *τὴν Πλαταιίδα γῆν*: et cap. 25. *ἦσαν διὰ τῆς ὑποκρίνης τοῦ Κιθαίρωντος περὶ Τειάς* *ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν*. Apud Thucyd. III. 24. Platæenses primum

viam ingressi, quæ recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithæronem versus flectebant *ἐς Ἐρυθρὰς καὶ Τειάς*, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud Polyæn. VI. c. 19. S. *οἱ Πλαταιῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίαντες, ἰσχυρῶς ἐς τὰς Θήβας κἀκὺν Ἀθήνας διωκόμενοι*: corrigendum puto *ἰσχυρῶς ἐς Τειάς*. Ad Thucyd. plura dedit de Hysii Wasseus, alterum etiam Herodoti locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, Eurip. in Bacch. v. 750. ad Asopum collocantis *Τειάς τ' Ἐρυθρὰς θ', αἱ Κιθαίρωνος λίπας Νίρην κατηκράσαντο*. Ex Harpocr. constat Boeotiæ *Τειῶν* Euripidem etiam mentionem fecisse in Antiope, quæ geminos, ut notum, in monte Cithærone pepererat. Hæc si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, conjecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK.—Suam super eo pago conjecturam, quam hic silentio preessit Vir doctus, an alibi aperuerit, comperit non habeo. Larcherus in Adnot. ad h. l. Φυλὴν se pro *Τειάς* maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2. *Κορίνθιος μὲν πρῶτος — μεταβάλλοντο*] Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum *μεταβαλλόντι* *τι καὶ ἀπαλλάσσοντο*: id est *μεταβαλλόντες* (vel *μεταβουλεύσασιν*) *ἀπαλλάσσοντο*: præsertim cum veteribus et Herodoto *Μεταβάλλειν*, ut Latinis mutare, pro mutari et *μεταβάλλεσθαι*, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. MS. in Aristid. *οἱ Κορίνθιοι*, inquit, *ἔτι δὲ ὑσιβίς ἤρχαντο ἀνακαλεῖσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μὴδὲ ἀδικεῖναι ὅτ' Ἀθηναίων*. Lector Herodoti diligens de

Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca, p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνεστρέφοντες, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagoræ transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἰλιθιεύσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰσπίου, ὅστεροι δὲ ἀπὸ Κλυμίνους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτὰ πρῶγμα πικρῶν ἰσχυρίων Ἰσπίου (Λακιδαιμόνιου· hic nomen Ἰσπίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδας τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μέλιστα δὲ ἀλγίσαντες, ἡγούμενοι τοῖς ἄλλοις τῆς ἰλιθιεύσεως κακαστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Ly-sandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata, c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, injurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse varissimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

19. παραλυμίνου δὲ τουτίων τοῦ ἱσπίου] Manifesta hæc altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic (lin. 11.) dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ἱεροφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Hæc vide: Tyndaridæ semper Castores sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus

non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἱσιμψαν, verba sunt Zenobii, Cent. II. 17. εἰς Λακιδαιμόνα συμμαχίας δίδμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias daturus, τοὺς δὲ Διοσκύρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartæ itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Jam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, æquum videbatur, ut regum altero domi manente, alter duntaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδελ. p. 6. τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκύρων ἀφιδρύματα οἱ Σπάρταται ΔΟΚΑΝΑ καλεῖται: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυεὶ πλαγίσις ἱσχυισμένη, duo ligna æqualiter distantia, duobusque transversus juncta. Quæ quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disjungi necesse fuit. Atque hæc, ubi probabuntur, obscura dispellent. Wess.

11. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἱσπίον] Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnæos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartæ religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τὸ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni omnis gratia, et velut auxiliores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ἄντις,) κηγεῖσθαι παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Ælian. Var. Hist. I. 30. Πρωτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφότεροι ἰσχυισμένοι σφι ἰόντες ἔπαυτο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionem violata, hanc tulle-

runt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutaris: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. xi. 9. Polyæn. I. c. 41, 1. *ὡς οἱ Διόσκουροι συμμαχήσαντες ἦσαν.* Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedæmonii sibi persuadent, *Διοσκούρων ἰσθμῶντιαν γιγνόμεναι*; vicina corrigit Hemsterb. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. (Deor. Dial. XXVI. 1.) p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares potentibus Thebanis suos heroas *Ἄγινετæ ἰσικουρίη τοὺς Αἰακίδας συμπίμπαντες ἴψαν*, quorum auxilium imbecillum experti Thebani *τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπιδίδουσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίοντο*: ad istum locum, Justini quædam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXIJ. c. 2. quæ huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. *τίταρτοι δὲ τοῦτο*, etc.] Poterat *τίμπτου* dici: nam, singula si reputes, quinta hæc fuit expeditio. De prima, quæ Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus præter alios Pausanias, lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster, cap. 63. Tertiam, quæ prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, quæ ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidæ, exposuit idem, cap. 64. et seq. Jam quarta numerari expeditio poterat ea, quæ secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguum admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum

Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Attica coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quemadmodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quæ c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. *τοὺς Βουωτοὺς*] *Τοὺς βουωτοὺς* parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata *Βουωτῶν* mentio, auribus minime jucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. Wess.

11. *ἐπὶ τῶν ἰσπαβοτίων τῇ χάρῃ*] Optime Plutarch. in Camillo, p. 164. *π. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰσπαβοτάς, λεγομένους, πλούτη καὶ δόξην διαφύροντας ἱξίβαλεν* Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. (p. 447. *π.* ed. Cas.) et Ælian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex MSS. titulum. Fuerunt iidem haud dubie et *ἰσπαβάται*, sed plus priore indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. *Ἀτρείας ἰσπαβότα, ἴσπαους τρέφοντας καὶ ἴσπαους ἱππαισίνους*: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis *Ἀτρείας ἰσπαβότα* fuisse, sicuti Sophocl. Ajac. v. 620. *εἰσβάτας*, et Philoct. 217. *ἀγρεβότας* variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere *ἰσπαβοτήων* Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Ælianum. Restat *τῶν κληρούχων* numerus, longe in Æliano minor. *Δισχιλίους* ex scriptis viri celeb. Perizonius et Jac. Gronovius Præf. ad T. IV. Thea. Ant. Græc. expulso vetere *εἰσπαβότα*, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique *εἰσπακισχίλους* (sic Gronovius) partim in Hip-

pobotarum agros, partim aliorum con-
migrasse: quam recte, non indico. Æli-
ani, sedulo ut dicam, *τεσσαρέκοντα*, ubi
nota numerali pingantur, ex quatuor
Nostri millibus progigni facili potue-
runt partu. Wess.

12. *οἱ δ' ἰπποβοῦνται ἱκαλῶντο οἱ παχίης*] Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissa, *ἰπποβοῦνται* δι' ἱκαλῶντο οἱ παχίης τῶν Χαλκιδίων: quod supra jam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, *ἰπποβοῦνται* hic erat in Flor. Cod. (quam recepit quidem, sed) cujus tamen bonitatem vir clar. non (diserte in Notis) commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, *τῶν ἰπποβοητῶν Χαλκιδίων*, nihil ex Med. reperiebat enotatum. Ad Ælian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses *ἰπποβοῦνται* dicti sint, an *ἰπποβάται*. Sequor judicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos *ἰπποβότας*. Ne equites quidem commode dici potuisse putem *ἰπποβάτας*: sed, ut *ειβότης*, *αἰγιβότης*, sic qui equos aleret, erat *ἰπποβότης*. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses *ἰπποβοῦνται*. Comparari quodammodo possunt *οἰκίαι τιθροπποτρόφοι*: (Herod. VI. 35, 3. et 125, 24.) Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum *τῶν πρῶτων* τι *ἵπποι πολλῶν καὶ ἄρματα τροφῆσαι*: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant *γυμῶραι*, qui Syracusis et alibi, *γαμῶροι* dicebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentior

eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: hæc ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

14. *ἰς πῖδας δέσαντες*] Herodoteum *ἰμυιδέσαντες* monstrat non esse deterius *ἰν πῖδαις δέσαντες*, quod hic habet Arch. Istas *πῖδας* in arce dedicatas memorat hinc Schol. MS. in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Bæotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνιδήσαντι τοῖς παῖδας (τὰς πῖδας leg.) ἰν ἀκροπόλει, αἷς τοῖς αἰχμαλώτους ἴδωσαν, καὶ χαλκῷς τιθρίσπου (leg. χαλκοῦν τιθρίσπον) ἀπὸ τισιν τῶν λύτρων. Istæ *πῖδαι* ἴτι καὶ ἰς ἰμί, inquit Herod. (lin. 17.) ἴσαν περιουῖσαι, περιέμιναι ἐκ τειχίων περιεπιφλυεμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur *περιεπιφλοισμῶν πυρὶ*, a *περιφλοῖζιν*: *περιεπιφλοισμῶν* forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet *σῶν*: ἴτι καὶ ἰς ἰμί ἦν *σῶν*, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, (sic fere) lib. I. c. 66. *αἱ πῖδαι*, ἰν τῇσιν ἰδιδίαιτο, ἴτι καὶ ἰς ἰμί ἴσαν *σῶν* ἰν Τεγίῃ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλῆης Ἀθηναίης περιέμιναι. VALCK.

14. *χρόνον δὲ ἔλυσαν*] Eliminavi *ὑστειρον*, obsecutus codicibus; neque sane necessaria ejus hic præsentia. Wess.

15. *διμῶνις ἀποτιμησάμενοι*] Pollux *διμῶνις* legit, sicuti *εἰκοσίμῶνις* de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Jungermann. (Conf. Var. Lect. ed. S. h. l.) Erant autem binæ minæ sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Græcorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro (lin. 17.) *τειχίων περιεπιφλυμένων* malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοῖς δὲ ζῶντας *περιφλύει*, Nub. v. 395. Rectius Portus: *φλίω*, *φλύω*, *φλύω*, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. Wess.

25. *διεμῶν ἐν ἀχλυσίν.*] Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. *ἀχλυσίν*, quæsit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii *ἀχλυσίσης* ex *ἀχλυσίσης*. Sequentia (ibid.) dicto Heracliti, "τβριν χρὴ σβενεῖν μᾶλλον ἢ πυρκαϊῶν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et cursus æreus ex decimis Chalcidenarum et Boeotorum Pausan. I. 28. Wess.

CAP. LXXIX. 3. *ἐς πολύφημον*] Concionem sive coetum, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'ἄλλ' ἔτι δὴ μίσηται ἀγορῇ πολύφημον κίεσθαι: ad quas Hesychius, *πολύφημον* πολύφωνος, *ἐκδοτικῆς* ἢ *ἐκκλησίας*, (forte ἄγουσιν ἐκκλησίαν) ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ πληθύνεισι. Pythia more suo ambigue respondet. Wess. — Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum εἰ Διοσκόρου ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur *ἔξενικα* ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, *ἀντιγοῦν* ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 2. *τὸ μαντήιον*] Sic præstat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θέβη γὰρ καὶ Ἀργεῖα, 'Ἀλωπίδες' καὶ φασὶ Θηβαίους πολέμοισιν 'Ἀθηναίους ἐκποστὶν λόγους, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι *συμμάχους*: δι' οὗ τοὺς Αἰγυπτίους ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. Wess.

9. *τοὺς Λακωνίδας συμμάχων ἴφασιν*] Etiam hæc priscæ superstitionis pars in densa sit caligine, *συμμάχων* Med. et Ank., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensis responsum apud Zenobium, de quo superius, (Adn. ad c. 75, 11.) *τοὺς δὲ Διοσκουρεὺς αὐτοῖς ἐκπέψανται*, stat contra istos Códices: tum, quod continuo subsequitur, *τοὺς μὲν Λακωνίδας σφί ἐκπέδωκεν*, eodem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit

Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. *ἰωυδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγύπτου ἰσλασται, ἄγονσα ἰσὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὰν τῶν Λακωνίδων οἶκον*. Advexit itaque ea navis suppetias Græcis Æacidæ. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem *ἰσὶ Λακων καὶ τοὺς ἄλλους Λακωνίδας* in Æginam, quæm reducem dabit, c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotæ Ajacem, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntis apud Pausaniam, lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie *χώρησεν* καὶ τὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen prælio et spem præsidii præberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Æacidæ *παραισληνέως* ἐνχαῖς πρὸς τῆς μάχης ἰσὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. x. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc *ἰσικαλίστον* Ἀἶαντα τὸν Τολομῶτος, lib. VIII. 64. et *ἰσικληται* Tyndaridæ supra c. 75. h. e. *σύμμαχοι*, Hesychio interprete. Wess.

CAP. LXXXI. 6. *ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους*] Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. *ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα*: et cap. 19. *τὸ μὲν τὸν ἐς αὐτοὺς Ἀργείους ἔχει* oraculum: denique VIII. 144. *τὴν πρὸς αὐτοὺς, τὴν ἐς ἡμῖας ἔχουσαν*. Sic schedæ: prius erat, hoc ut loco, *τὴν πρὸς ἡμῖας ἰούσαν*. Wess.

Ibid. *ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους*] Ex duobus minimum Códicibus enotata lectio, *ἔχουσης* — *ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους* Herodotea videtur, *ἔχου* ἐς sæpius in aliis lectionibus frequentantis. Hic illa *ἔχου* c. 82. dicitur *προσφιλομένη ἐς Ἀθηναίους*: infra VI. 65. *ἔχου* memoratur Leoty-chidæ ἢ ἐς τὸν Δημόλεστον, *τὴν ἔχου* ἐς τοὺς Ἀργείους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor. p. 103, 94.

οὕτως ἐργῆς εἶχον αἱ παλαιοὶς ἰς τοὺς Ἀθηναίους: ἐργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ἐργῆς εἶχον: dicitur quidem ἐργῆ λίγυν, κελύβιν, κολάξιν: sed vereor ut dicatur ἐργῆ εἶχυν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰονίσοντο] Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰονίσοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἁσιόντισι Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in MSS. οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν ἐνίσταται, lib. IV. 123. Arch., et ἰονίσοντο πᾶσαν τὴν στρατιάν, IX. 48., ἐνίσταται, c. 85. ejusdem libri. Quæ libuit coacervare. WRS.

Ibid. ἰονίσοντο] Neque Ionice dicitur ἐνίσταται. Nisi forte quis Codex daret ἰθαλίοντο, scriberem ἰονίσοντο: hoc Ionicum pro ἰονίσοντο: ex utraque forma conflatum ἰονίσοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰονίσοντο: quodque paulo post legebatur, οὕτως παρὰ τὸν ἀντιδιδόν, vel ἀντιδίδου, præstat ejusdem libri scriptura. VALCK. — In ἰονίσοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa ejus aberratio in ἰονίσοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in τω a Scriptore nostro formata, quæ vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενοι, I. 68, 15. VI. 63, 7. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in ηω exeuntia (veluti μιλλήσω, βουλήσωμεν) in verbis quorum tempus præsens, quale vulgo in usu est, vocalem: ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφυλαμήν] Pristina inimicitia, quæ Æginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφυλαμή-

ναι φάρος, lib. VI. 60. Quæ tamen cum increverit isto tempore, omique Æginetæ sint πόλιμον ἀνέχοντες, haud scio, præstet-ne προσφυλαμήνη, adaucta? Juvat non nihil Vindobon. scriptura. Certum mihi est, ταῦτος sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WRS.

5. Δαμίης τις καὶ Αὔξηνος] Utriusque apud Pausan. memoria; et Auxesia, Αὔξηνος, in Themistii, Or. IV. p. 54. c. ubi Petavius Romanorum Damiam, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et ejusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρήτοις ἱερουργίαις apud Epidaurios, c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WRS.

Ibid. Δαμίης τις καὶ Αὔξ.] Mihi quidem sincerum videtur Δαμίης nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notæ fuerint Θαλλὼ et Αὐξώ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξὼν apud Herod. dictam scribit Αὔξηνον. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cujus editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὔξηναν, lib. II. (c. 30. et 32.) p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem præferendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμίαν his nuncupat, sive Ταμίην, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, κινεῖται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίος γὰρ λεγόμενον ἔχθηον ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὔξηνος, δαίμονων τῶν ἀπὸ ξύλου ἱλαίης ἱερῆς τῶν ἐν ἀποστόλῃ. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν περὶ Αἰγινήτας) Ἐπειδὴ καὶ διὰ τὴν διαφύλαξιν ἔχθηον αὐταῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἱλαίων τῆς Ἀθηνῆς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀποστόλης ἀγάλματα ἱδρύσασθαι Δαίμονας καὶ Κέρης, Ταμίης καὶ Αὔξηνος. Hinc discimus, sub istis fuisse nomini-

bus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κέρῃ, est ap. Herod. VIII. 65., cuius hæc ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis, iussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti *Θιῶν Καρποφόρων*, qua adpellatione Tegcatæ Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αἰχνησίαν καὶ Δαμίαν — ἐπὶ πότιος Ἡροδότου — οὗτοι γράφουσιν κατὰ γνῶμην ἢ ἐπὶ προσημύῃσι πλὴν τοσούτοι γὰρ, ὅτι εἰδὼν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἱερὰ σφίσι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἦδη καὶ Ἑλυσίου θύον νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti *Θιῶς μεγάλης*, variis in locis sacra fiebant. (Cæterum) Cereri non disconvenit nomen *Δαμίας*: quæ Epidauriorum populo, τῷ δάμῃ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αἰχνησίῃ, alimenta quoque mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc cominodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrob. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; — bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. πόσις χαλεπὸ ποίονται;] Scriberem ποίονται, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἰμφοίοντα ὑποτακτικῶς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. v. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἢ μίνομεν, poni quoque malim, ἢ μίνωμεν, ὡς ἐν ἱεροῖς κατὰ πόλιν ἐπὶ φῶμιν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πόσις βίαν φῶμιν ἢ μὴ φῶμιν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleæ habitæ dicuntur sacratissimæ, quæ præterea leguntur: (lin. 10. seqq.) Λίγισται δὲ καὶ ὡς ἱλαῖαι ἴσαν (ἦσαν) ἑλλὰδὸς γῆς εὐδαμῶ κατ' ἑαίσιον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel in Ἀθήναις; illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his

etiam cognoscere desidero quid sentiat ἡ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK.—Vide mox quæ ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam *νοθείας* suspicionem vir præstantissimus significat. S.

8. ξύλου ἡμῖνος ἱλαίης] Kluitii conjectura, ξύλου ἱερῆς ἱλαίης, ob proxime sequentia et Schollastæ Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἱλαίας ἱερῆς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSLING. in Addendis.

10. λίγισται δὲ καὶ ὡς ἱλαῖαι, etc.] Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Jactantiam Atheniensium et sæpe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis (Ed. Col. v. 691. ἔστιν δ' αἶον ἰγὼ γᾶς Ἀσίας εὐκ ἰσπατοῦναι, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δαρίδι νᾶσθαι — φύτιμα — Ὅ τῃ δὲ θάλλου μιν γίγνηται χάρις Γλαυκᾶς; παιδοτρέφου φύλλον ἱλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo sæpe in Ἀθήνῃσι, lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

13. Ἀθηναίῃ τι τῇ Πολιάδῃ] Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant præsidem arcis: sic Livio τὴν Πολιούχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales, ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. v. 772. Præter ceteros, Gyrardo memoratos, Ἀθηναίων Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythræi Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui jurare tenebantur et Ἀθηναίων Πολιάδα, secundum fœderis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiatic. p. 183. Hoc istius est formulæ initium: Ὁμῶν τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν Αἰοπατρίον καὶ Ζῆνα Διωνυσίον. Auctor Indicis in Gruteri Thea. vir illustr. (Jos. Scaliger) Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, cœlo deturbandum; in vacua

sede Cretensem poterimus Jovem collocare. Suspensor in lapide sculptum fuisse, non *Πάτριον*, sed *Πάτριον*: atque adeo, *Ὅμνόν τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον*. En aliud e Creta jurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. *Ὅμνόν τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενίαν*. Doctis si conjectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 2. καὶ δίκας — *ἰδί-
δουσαν τι καὶ ἰλάμβανον παρ' ἀλλήλων*] Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: *Αἰγυπῆται Ἐπιδαυρίων ἦκουσαν τὰ τι ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας*, etc. Sic scribere solet Herod. sæpenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ præbent Codices. Velut in subditos Æginetas Epidaurii juris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπιδάυρον ἰδί-
δουσαν τι καὶ ἰλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγυπῆται. Athenienses opibus et maritima præsertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant *πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε*, Xenophon. p. 404, 20. Aristoph. Avib. v. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenæus cædis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnitas erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μανδυνίας *πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους*. Attingit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., *τὸν δῆμον πολυαῖναι τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι δι' αὐτὸν ἀφικέσθαι Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν*. Harpocrat. in voc. Σύμβολα habet *δίδουσι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια*: et Aristid. T. II. p. 129., *δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν*. Hinc multum distabat, quod fœderum formulis nitebatur, commercium juris præbendi repetendique. VALCK.

VOL. IV.

6. *ἄρα δὲ ἰόντες διάφοροι*] Reiskii *ἄρα* δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula multiplex variatio. *Διάφοροι* in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic *οὐκ ἰὼν διάφορος* cap. 75. et lib. VI. 23. *ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοις*. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim (lin. 9.) *ἰκόμεσαν τι καὶ*, quod Codd. offerunt, non prorsus abjicio. *Λίεβοι δὲ ἐς Δορίσκον ἰκόμεσαν*, c. 98. et *ἰκόμεσαν ἐς Ἀμαθύντα*, cap. 114. etc. Wess.—Pro eo, quod cum Schæf. recepi, *ἰκόμεσαν τι καὶ*, re-scriptum *ἰκομίσαντο καὶ* aut *ἰκομίσαντό τι καὶ* malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem *ἀναπαμίσανται*, cap. 85, 5. media verbi forma. S.

[16. *ἄρρητοι ἰερογύμναι*] Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. *τὰ συνίθιντο*] Talem in hujusmodi compositis scripturionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Ejusdem quoque ἰμήνιος et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita *μηνίσαι μεγάλως Ἀριστοδόμῳ*, lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturæ, qualis lib. VII. 169. in MS. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. Wess.—Ne a Ionum quidem uso alienum fuisse, ξὺν pro οὖν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schæfero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua, etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert *ἐυνῆκται*, *ἐυμείμικται*, *ἐυνιστήκη*, *ἐυστραφῆ*, et *ἐυστραφίν*. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Leet. ed. S. I. 32, 22.) in *ευν* consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranæ nostræ F.

H

cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 2. τῶν ἀστῶν τοῦτους, etc.] Reiskii ταυτοὺς firmo caret tibi-
cine; τοῦτους tamen urget morbus,
nisi eos putes, qui publice Missi prius
fuerant in Æginam simulacra repeti-
tum: sic τούτων ex Codicibus non fu-
tile; Ionicum enim idemque docens:
sic ἰσχυρότε, mea quidem opinione ex-
tra novationis periculum. Confer Gro-
novium, cujus observatio vereor, ut sen-
tentiae tenebras dissipet. Wess.—Vide
Adnot. proxime sequentem. S.

4. ἰσχυρότε] Gronovio jure merito
placuit πικρῶν ex Med. codice. Hoc
Vallam legisse monstrat ipsius versio,
qualis exstat nondum interpolata, qui-
conatos esse. Neque tamen illud more
suo vir clar. in contextum intulit, sen-
tiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo il-
lud inniteretur: hoc commodum mihi
reperisse videbar, hanc e duabus effor-
mando lectionem, ἰσχυρότε, quum
tentarent. Illud Herodoteum esse, Por-
ti docebit Diction. in voce Ἀπαρίμματα
ἐντὶ τῶν παραστατικῶν. Sed, quae præ-
cedunt, neque illa sic videntur ab auc-
toris manu profecta: cur enim dixisset
missos τῶν ἀστῶν τοῦτους, οἱ ἀπασπιμφθίν-
τες. Parum prodest (τούτων, quæ est)
lectio Arch. Valla dedit tiremem—cum
civibus quibusdam: postremum ille for-
san subaudiendum credidit. Optime,
ni fallor, omnia cohererent, si sic scrip-
ta legerentur in veteri codice: ἀπαστα-
λῆναι τριήρῃ μὴ τῶν ἀστῶν (nempe τι-
νάς) τοῦτους, ἰσχυρότε, ἀπασπιμφθίν-
τες ἀπὸ τοῦ
κοινῶ καὶ ἀπικόμενοι ἐς Ἀργίαν, τὰ ἀγάλ-
ματα ταῦτα — πικρῶν ἐκ τῶν βάρων ἱε-
ραστῶν. Ut hic ἀπασταλῆναι τῶν ἀστῶν
nempe τινὰς, sic alibi sæpius, et apud
Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλώτων—ἐκ-
σπύσαι. VALCK. — Istam Viri docti
conjecturam præpropere in contextum
recepit Borh. At post τοῦτους, ἰσχυ-
-

πικρῶν, requirebatur aliud verbum ad
τούτους relatum, quod nullibi comparet;
nam ἀπασπῶν quidem, quod sequitur, a
πικρῶν pendet. Quod τούτων præferunt
codices nonnulli, id incogitantia libra-
riorum accidit, casum hujus pronomini
casui præcedentis nominis τῶν ἀστῶν ap-
tantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus
esset, intelligi τινὰς posset: atque ita
intellerunt hi, qui (ut noster cod. F.)
post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; qua-
si τοῦτους ad sequentia pertineret. Et
hæc ipsa quidem ratio percommoda fo-
ret, si sic legeretur, τοῦτους ἀπασπιμφθίν-
τας — καὶ ἀπικόμενοις — πικρῶν, etc.
Πικρῶν dico: nam πικρῶν, activa for-
ma, non memini hæc notione, quæ hujus
loci est, apud Nostrum aut apud alium
probatum legere auctorem. At tenent
omnes libri nominativos casus ἀπασ-
πιμφθίντες et ἀπικόμενοι: omnesque
item (uno Pb. excepto) οἱ ἀπασπιμφθ-
tenent. Quibus rebus omnibus per-
pensis, videtur mihi πικρῶν h. l. ex πα-
ραδιεφύοντι natum, et ab homine invec-
tum, qui, quum pronomen τοῦτους ad
sequentia, non ad antecedentia, referret,
nec vero infinitivum ad hoc τοῦτους re-
latum reperisset, temere atque imperite
verbum finitum ἰσχυρότε in πικρῶν mu-
taverit. S.

9. ὅπερ τούτων ἀλλοφρεσῆσαι] Ὅπερ an
ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni pote-
rit. Mihi posterius placeret, significans
propterea, ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων ha-
bet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et
ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλα σφαῖδα
κίμῃσαι, VIII. 88. Illinc enim diver-
sum κίμῃσαι ὅπερ σοῦ, opera tua furit:
quæque dantur similia. VALCK.—At
ὅπερ τούτων pariter, et quidem proprie,
causam significat. conf. ad c. 61, 7.
notata. S. — Ἀλλοφρεσῆσαι Eustathius
(loco in Var. Lect. ed. S. citato) μαῖναι,
ἀλλοιοθῆναι τὴν φρόνησιν recte explanat.
In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλ-

λοφρήνισσα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. Wess.

CAP. LXXXVI. 5. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι] Laudare ναυμαχεῖν debet, cujus clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρέσεται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μάλιστα ναυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ παυσανῶντις εἰς ἱμερόλην διναυμάχουσαν τοῖς βασιβάραις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. Wess.

14. ἐς γυναικας] Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiæ, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere, etc. Wess.—At haud ægre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

19. ἐς τὴν Αἰγυπτίαν] Videlicet ἡἷον. Alibi ἐκ Αἰγύπτου, ἐκ Αἰγύπτου, III. 131. Venit inde Αἰγυπτίος, Αἰγυπτίη, cui iustum formæ habitum Gronovius sæpe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem læus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib. III. 14. Παριῖται, quod expulsum est, (et cum ἡκου permutatum,) ferri utique potuerat. Wess.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαίμονος] Adasciscendum ex prægressis διαφθερίσας τὸ Ἀσσανὸν στρατὸν αἰδοῦν: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in υποβόλαις δὲ πρὸς γυναῖκας (lin. 8.) participium, a bonæ fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque πρὸς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento.

Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, ὅς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. v. 933. ὁπίστροψιν ἄγγελοις, ὅν περιεσῶσαι τῶν τιθιῶτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς σιρόνας τῶν ἄρμον ἀφιλόμεναι, ἔξιστόφλωσαν, ἵνα ἀπικτιναι· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, διὸν ἡγησάμενοι τὸ πρᾶχθιν, περιῶλον τῶν γυναικῶν τὰς σιρόνας. Quæ hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quædam. diceret cuncta. Wess.

11. κιντῶσας τῇσι σιρόνησι] Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: (immo, in Ἀπηνάλις Samiorum: conf. Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645—648.) illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. v. 933., Athenienses, ὁπὸ Αἰγυπτῶν περιεσῶμεναι, στρατὸν adversus Æginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιεσῶσαι τῶν τιθιῶτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς σιρόνας τῶν ἄρμον ἀφιλόμεναι ἔξιστόφλωσαν, ἵνα ἀπικτιναι. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusæ fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinnunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετρίβαλον αὐτῶν ἐς τὴν Ἰάδα: et ἰσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνιον κινῶν, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάξει, præter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Ælius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πιλοσίνην, φησὶ, πῶραι διημέριον ἔχοντες καὶ ἐχρίωνται, ἡμέριον μόνον ἐπὶ βάτρακα ἰσθμιοποιεῖται. Pythænetus apud Athen. XIII. p. 589. v. Periandrum Πιλοσίνην ἐπιδαυρίαν ἐπιδαυρίαν (ἐναμπέχοντος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ἡνοχέει τοῖς ἐργασμένοις) ἐκασθῆναι γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebre vestimentum περιεσῶσαι et κατασπυγῆσαι ἡμιορῶνα

μα dicitur Theocrito Eid. XV. v. 21, et 34. vid. Æliani Var. Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. v. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanæ, Dorica superbientes origine v. 91. *Κορίνθιαί τίμεις ἄνθρωποι* — *Πελοποννησιοὶ καλῶνται*. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. (lib. VI. c. 77.) οὐκ ἴωνες τάδε ἴσθιν, — ἀλλὰ Δωριεὺς ἰλιούθριοι, ἀπ' αὐτοῦ μου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK.—Conf. mox Wess. ad l. 17. notata. S.

14. ἄλλο μὲν δὴ, etc.] Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui aridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημῶσιν, nec non ἰσθῆτα μεταβαλῖν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. Wess. — Inter ζημῶσιν et ζημῶσιν, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλο et ἄλλο. Percommode ἄλλο tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Præter necessitatem ἄλλο correxerat Schæf. eumque secutus Borchek; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. (ed. S.) adnotavi, ἄλλο scribi in membr. F. neque animadvertenter eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus MSS. cunctis. S.

17. τῇ Κορίνθῃ] Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακωνικῇ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. n. de scortillo Glycerio, Κορίνθιος παράπηχου κινὸν λῆθον ἔδωκεν εἰς γραφίον. Athenienses, sublati in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειρῶν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricæ matronæ olim erant ἄζωσαι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibula, ne plane nudas

se darent, nectebant, teste Æliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip. seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionica et Atticæ tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἴωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Pædag. II. 10. p. 238. adpositum a Syllurgio, per hic erit accommodatum: Ἐλίσσοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειρῶνται, Δωρίζειν ἱππὶ καὶ Δωριεὺς οἱ Ἀπκωνεῖς ὥσπερ ἀπ' ἱαντίου αἱ χειρῶνται χρώμεναι, ἰωνίζου ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἴωνιαν ἀποκίσειν, ἱκαλοῦντο. Adsunt ibidem complura, æque proficua, quæ relinquo. Wess.

CAP. LXXXVIII. 5. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο, etc.] Ubi recensentur apud Athen. pocula, legebantur olim in sua serie Χυτρίδες, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit Casaub. Anim. XI. c. 14. Illuc præter Alexidis locum hæc etiam Athenæus retulit Herodoti: Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἰ. τῶν ἱστοριῶν νόμον φησὶ δίδειν Ἀργείοις καὶ Αἰγυπτίαις, Ἀττικὸν μὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὲν κίραμον, ἀλλ' ἐν χυτρίδων ἐπιχειρίων, etc. Sequentia hinc supplēvit P. Leopard. Em. VI. c. 20., emendato quoque Polluce VI. 100. (Ut nos cum Casaubono verba ab Athenæo lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostræ ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt Athenæi codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.) Quintiliano quæ dicitur Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars, Atticum illa quoque censebatur inventum. Critias apud Athen. I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχὸν, γαίης τε, καμίνου τ' ἐκγονοι ἵδρι, κλεινότεροι κίραμον. Laudat Ἀττικὸν κίραμον Matro parodus apud eundem IV. p. 156. r. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπισημοὶ Κό-

λικίς (περάματα ποσότης) αἵτις Ἀργυῖαι καὶ αἱ Ἀστυαί. Vel ex hoc quoque liquet Herodoti loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. Macrobius Saturnal. V. 21., Eratosthenes, ait, in Epistola ad Hagetorem Lacedæmonium, Κρατῆρα γὰρ ἴσσησαι τοῖς Διοῖς, οὐκ ἀργυρίον, οὐδὲ λιδοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud Athenæum, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur Macrobius, quod vulgatur XI. p. 482. v. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide Harpocr. in voc. et Demosth. contr. Neer. pag. 751. adde Meurs. de Pop. Att. in Ἀνάφλυσες. VALCK. — At crater, quem apud Athenæum Eratosthenes dicit, non ex Coliade promontorio, sed ex Coliade terra, ex Coliade argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ περιμικτὴ vel περιμειγμένη, alia γῆ σμικτρὴς, alia εὐδηγίτις, σμικτρὴς, etc. Similiter a regionibus apud Medicos nominantur terra Eretia, terra Samia, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud Athen. ex interpretamento adjectum putari debeat, ut e contrario aut adjiciendum sit apud Macrobius, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινή-
τας Ἀθηναίοισι] Olim ita, et vere. Ubi vero iξ Ἀθηναίων jussu Med. ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitias auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. Wess.

5. ἰδῆιν τῆς Ἀστυκῆς, etc.] Cum in Musis ἰδικαῖον, δικαῖον, et hujus moduli plura, sese offerant, placuit MSS. præjudicio ἰδῆιν. Egregium porro (lin. 8.) ἀπὸ τοῦ Αἰγινησίων ἀδικίου Cel. Gronovius jure revocavit optimo. Est

autem injuria ac noxa, quam Æginetæ fecerant Atheniensibus. Quare oraculi hæc est sententia: ab eo tempore, quo Æginetæ injusta arma in Atticum agrum inferre cœperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. Wess.

15. τίμινος ἀπιδίξαν] Præcedens τίμινος ἀποδίδξαντας (lin. 9.) instauratum constabit, et c. 67. τίμινος οἱ ἀπιδίξεν ἐν αὐτῷ τῷ περυσανητῷ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινησίων (lin. 17.) scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπιστάνους πρὸς Καμβύσιον ἀνέχεσθαι. Portus plura. Wess.

CAP. XC. 13. τοὺς ἱετῆρας] Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticæ arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musæi, ad Onomacrito Hipparchi Pisistratidæ tempore manifestata fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. Wess.

CAP. XCI. 3. νόμ λαβόντες, ὡς ἱλιό-
θερον μὲν ἰδὲ, etc.] Veram hic pandit Historicus causam, quæ Lacedæmonios moveret: præcedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suæ prætexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque Plutarchus T. II. p. 860. r. hinc etiam occasionem capta Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, (lin. 12. seqq.) ὅτι κισθόλοισι μανησίῳσιν ἰπαρχόντις ἄνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑπονοχομένους ὑπο-
χυρίας παρίζου τοὺς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους· has voces e scholio natas atque ejiciendas arbitror:) καὶ δῆμον ἀχαρίστην παρίδωκαν τὴν πόλιν. In his Codices forte dabunt Herod. δῆμον ἀχαρίστην: ut habent ἀχαριτώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedæmonios, tales certe

fuerunt rebus Græcorum florentibus. Græciæ principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐτῆσιν, ἵστασθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ἄσπερ ἀντίπαλόν τινα*. Secundum Herod. cogitabant, (lin. 4 seqq.) populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πενθερχίσθαι ἵταμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. *καταχόμενοι δὲ ὑπὸ τυραννίδος*] Tum illi *ἰδιλοκάκιον, ὡς διαπόνη ἰργαζόμενα*, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ τοῦ τυραννίδι περγenti manum injicit*. Non sunt ignota *ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *ὣν δ' ἐκ θιῶν τοῦ Sophoclis* CEd. Colon. v. 384., compluraque firmandæ lectioni, cui tamen non fido. Mox *πενθερχίον* ex frequentato usu (voluit Reiskius) vir doctus. Portus mediæ verborum formæ hand male acceptum tulit, Abreschio consentiente. At illa vide, (lin. 8.) *ἐς δὲ καταφύγουσι οἱ Πισιστρατιδαί*, quorsum confugiunt Pisistratidæ. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcumque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

18. *δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται*] Varie exponunt. Laurentius, inflatusque

superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus *φύσας* per syncopen vice *φυσήσας*. Quid si pictum olim *φύσας* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μιγάλα φουῶνται*, majores spiritus sumentes in Jo. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολετικὸν φύσημα φουῶνται* Plato Alcib. II. p. 145. x., *φυσὴν ἱαυτὸν* Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam præferunt, neque Scriptori tamen, poetæ sæpe æmulanti, quidquam præscribunt. Considera Sophocleum ex Electra v. 1490. (1463. ed. Brunck.) *μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ πολαστοῦ προστυχῶν, φύσῃ φρίκας*, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et CEd. Colon. v. 838. (804. Br.) *ᾧ δόσσαρ', οὐδὲ τῇ χερσὶ φύσας φανῇ Φρίκας πεσέ*. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Junge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. *δόξαν δὲ φύσας*] Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua *φύσας* pro *φυσήσας* poneretur secundum Portum in *Δόξαν*, suspicabor scriptum olim, *δόξαν δὲ φουῶν* (vel *φουῶν*) *αὐξάνεται*, crescit (Virtutis expers) verbis jactans gloriam: ut hic *δόξα* vana dicatur gloria, opposita τῇ ἐκλείῃ et ἄριστῇ, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur *δοκίῃ*, videri, et *εἶναι*, esse; τὸ δοκεῖν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos *δόξα* et *ἀλήθεια*. Unum ponam Euripidis ex Androm. v. 319. locum, paullo quam vulgatur emendatius scriptum: *ᾧ δόξα, δόξα, μυρίαι δὲ βροτῶν Οὐδὲν γινώσκει βίαντος ἄγκαστος μέγα*. *Εὐκλειαν δ' οἷς μὲν ἔσται ἀληθείας ἔπει, Εὐδαιμονίζω*. Inanem gloriam spirare, vel jactare,

atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur *δέξαν φούσιν*. Ἀνδρῶν πολιτικῶν φύσημα φουάντων meminit, Plato H. Alcib. p. 145. π, Antiphanes apud Athen. X.V. p. 681. c. οὐκ ἰφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρρητοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec *φούσας* per syncopen ex *φουήσας* formatum statuere opus est, nec in *φουσῶν* mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his *φρίνας φύνιν* non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem *φρίνας φύνιν* est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum *δέξαν φούσας αἰξάνεσθαι* est fumam nactus augescit. Sive *δέξαν* hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere dictionis *δέξαν φύνιν* sententia, quam illi voluere, scil. vanam jactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adjicitur verbum *αἰξάνεσθαι*, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, *maiores quotidie* sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis quibus lubens accedo, intelligetur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

22. ἄμα ὅμιν ἀκίωμα] Cultius hoc pro capto scribarum, quibus suum ἀκίωμα, alioqui tolerabile, redonavt. Homerus Iliad. γ. 115. ἄλλ' ἀκίωμα δῶσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρέψω γῆ ἱεὺ ὕπερ κίωμα ἀκίο; et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίσσασθαι τὴν ἄμαρταν. (Similiter h. l. intelligitur ἀκίωμα τὰ ἡμέτερον.) Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Æschinis

Dial. III. 15. μόνος δὲ ἀκίωμα τοῖς δυνάμειναι corrigenti, loco inepti ἀκίωμα. Revertit insuper (lin. 26.) ἀπυλόμεθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσιπλῆς] Σωπλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. π. Σωπλῆος διλθόντας. (Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσιπλῆος editur, et mendose Σοσιπλῆος olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. Hutten. T. XII. p. 304.) Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosicrates; Sophanes et Sosisophanes; neque contrahebantur a Græcis nomina Σωσίδης, Σωσίςιος, Σωσιγόνης, et similia. Σωσιπάτρης vocatur in Ep. ad Rom. xvi. 21., qui Act. Ap. xx. 4. est Σώπαςτρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσιπάτρης: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θισσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σκουῦνδος καὶ Γάϊος, Διεβέσιος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum videretur H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ γ, τι οὐρανός] Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, præsertim cum subsequens ἔτι ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturæ præpostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia jam fient, etc. WESS.—Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) S.

3. Prima Corinthii Socielis oratio: Ἡ δὲ γ, τι οὐρανός ἔσται ἡμερὶς τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴκετος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque lingue Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. v. 410., sed Ovidius simul respexit ejusdem e Syleo Hercules dictum: πρόσθε γὰρ κάτω γῆς ἴσιν ἄστρον, γῆ τ' ἄνω ἰς αἰθέρα; servatum a Philone Jud.

cum vicinis, pag. 537. 869. 880. Theaenus in Eurip. Suppl. v. 520. ἔνω γὰρ ἄν ρίον τὰ πρῶτα, οὕτως εἰ 'πιταξίμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles (lin. 7.) unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἱσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσφ πελιτιῶν Atticam opponit τὴν ἰσπν καὶ ἱσομοι, Æschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἰσπν καὶ τῶν δικαίων ἱσοκτος ἡγίταις ἱαν-τῇ μετιῖταις ἐ δημοκρατία. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσό-τητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηναίας. Sæpius ἱσοκρατίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

18. καὶ οὗτοι βαρχιάδαι καλιόμναι] Adi Diodorum T. II. p. 635. et quæ adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, ὃς βασιλῆως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. Wess. — Article potius inserto legendum, οὗτοι οἱ βαρχιάδαι καλιόμναι ἱσμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλητιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι βαρχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum jam ante facta esset mentio. Nunc verba βαρχιάδαι καλιόμναι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, βαρχιάδαι καλιόμναι, ἱσμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex præcedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

19. ἰδῶσαι δὲ καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων] In formula connubii tritius est ἰνδιδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἰνδιδόνται θυγατέρα οὐδὲς ἰδῶσαι, οὐδ' ἄγνοσαι ἐξ αὐτίων. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos an-

testatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι — ἰδῶμαι θυγατέρα τὴν ἡμῶν: iterumque οὗτοι γὰρ ἄν τοι δῶμαι θυγατέρα. Wess. — In istis ἰδῶσαι δὲ καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων, quæ duplex ob- tinet ellipsis, non est illa pervulgata. De plebe in Samo rerum domina Thucydides eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γινώμενοις μετιδῶσαι οὗτοι ἄλλου οὐδὲν, οὗτοι ἰδῶσαι οὗτοι ἀγα- γίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδὲν ἴτι τοῦ δήμου ἐξῆν. Plato de Legib. VI. p. 771. x. ignorare non oportet, παρ' ἄν τί τις ἄγεται, καὶ ἂ καὶ οἷς ἰνδιδόναι. Dicebatur plena locutione, ἰδῶσαι ἐς τίνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἰνδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum hæc est Xenophontis, p. 3, 2. illa Dionis Chrys. p. 163. d. VALCK. — Conf. Nostrum I. 107, 8. et 9. S.

21. γίνεται θυγάτηρ χωλή] Ex Hel- ladio Photius Biblioth. p. 1583. τοῦ βασιλῆως Κορίνθου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, — Λάβδα ἱκαλιέται: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a St. Berglero notatus. Ptolemæus vero Hephæst. in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, Cypseli, inquit, mater, χωλή οὖσα, Λάμβδα ἱκαλήθη ἐπὶ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, ejusdem Biblioth. p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dictione Aristophanis, quo uti recuso. Wess.

23. Ἡσίων δ' Ἐχιπράτης] Codicis Ask. Ἐχιπράτης Doribus debetur. Eetion inter majores numeravit Antasi filium Melanem, qui una cum Alete Corinthum occupavit apud Pausan. II. 4. Lapithes et Cænides, ut hic affirmatur, si fuerit, consequens est, ut Antasus patrem aut avum agnoverit Cæneum, Perithoi in prælio adversus Centauros adiutorem, in Pausan. lib. V. 10. Ætas et tempus non obstant. Wess.

[24. *ἡ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἔξ ἄλλης, παῖδες γίνονται*] Commodius debebuntur commata post *γυναικὸς* et post *ἄλλης* inserta; ne contrarium ejus, quod voluit Scriptor, dixisse videatur. Nam quod alias usu receptum in Græco sermone est, ut frequenter cumulentur negativæ particulae ubi nil opus esse videri poterat, ejus hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, *ἡ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἔξ ἄλλης, παῖδες γίνονται*, omissa est priori loco negans particula. Sic in Euripid. Troad. v. 481. (quod exemplum in Matthiæ Gramm. Græc. pag. 838. adfertur) habes *οὐ Τρωάς, οὐδ' Ἑλληνίς*, etc. pro *οὐ Τρωάς, οὐδ' Ἑλληνίς*. Similiter in Aristoph. Avib. 695. *γῆ δ', οὐδ' ἄηρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν*: pro *οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἄηρ*, etc. S.]

29. *τίξιν δὲ ἰλοίστροχον*] (Enomai *τίξιν δ' ἰλοίστροχον* (conf. Var. Lect. ed. S.) non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. *ἰλοίστροχους* plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originitio apud Etymologum in Voc. turbelas peperit. Wess. — Litera scribendum transposita, (immo adjecta,) *ἁβδὰ κύβη, τίξιν δ' ἰλοίστροχον*: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Enomao, Præpar. Ev. lib. V. pag. 224. vel *ἰλοίστροχον*. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in Hom. Iliad. v. v. 137. (deinde vero a Villosino in Scholiis Venetis publici juris facti) totum illud hic forte legisse non poenitebit: *Ὀλοίστροχοι, ὁ ἐν τῇ τρήχυν ἰλοῖς, ἰπτι καταφιδόμενος πᾶν τὸ ἐμπύπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπύδης (ὁ Γονύσιος ed. Vill.) διακρίνει, ἵν' ἢ ἰλοίστροχοιδης καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπρήκτος· οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, (Ἑρμαπτίας Vill.) καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομάνος δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίσης ψιλοῦσι καὶ*

VOL. IV.

*παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῇ) τρήχυν (τὸν ἐπὶ τὸ τρήχυν Vill.) ἰλοῖν καὶ θινόν. Ἰπτιήτικόν δὲ τὸ ἐπὶ περιτόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μίτρον· καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίαι τὸ (ἀναλογίασθαι τὸ, Od. A. 52.) (καὶ ἴδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῇ,) ἁπλοῦς θυγάτηρ ἰλοίστροχος. Δημήτριος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ἰλοίστροχον καλεῖ. Est illud scholion ex MS. Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Weisteno habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereæ Paraphrasin utilissimam. Pauca quædam ex isto Scholio dederunt Etymologus et Eustath. in Iliad. N. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., *ἰλοίστροχους ἀπίσαν*, minus illic emendate scripta, quam vulgatur apud Suidam; ubi quæ sequuntur velut Herodoti in Herodoteis non puto reperiri; quam exhibet in Xenophonteis (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. MS. Paris. VALCK.*

30. *δικαιώσαι*] Oraculi ultima, *δικαιώσαι δὲ Κόρινθον*, in Vallæ Latinis (emendabitque Corinthum) justo leniora sunt. Pœnæ, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, præsaguntur, seu, quod sequens complectitur responsum, (lin. 36.) *πολλῶν δ' ἐπὶ γούνατα λύσει*. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἰκάστου ἀδικήματος ἰδικαίνου: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. Leopardus Emend. V. 9: Wess.

38. *ὀφρύνοντα*] Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Joannis cap. xxi, 59. Acrocorinthus, ubi fons Pirene, signatur. Strabo tamen ad asperum clivumque urbis situm refert, *ἀφ' οὗ πάντες ὀφρύνοντα Κόρινθον εὐρέσασιν*, lib. VIII. p. 586. (p. 382. n. ed. Cas.) Wess.

40. *τότε δὲ τῇ Ἡστίῳ γινόμενος*] Ut paulo post legitur, *ἰδὲ συνῆδον τῇ Ἡστίῳ*, nempe *χρησστηρίῳ*: ad eandem normam hic scribendum puto, *τότε δὲ, τὸ*

'*Ἡσίοιον γινόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν.* VALCK.

51. τὸ παίδιον προσουδίσαι.] Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragicis Iphig. Aulid. v. 1151. Βρίσκει τοῦμὸν σὺ προσουδίσας πάλη. Sic eleganter, loco περισσεύσαι, ill. Scaliger Tale apud Suid. ἰδί ἄρας μετῴρων, προσουδίζω τί καὶ ἀποκτείνω. Qua in crudelitate Hebræi פור 2. Reg. viii. 12. et פורח בן פור Psalm. cxxviii. 9. frequentare consueverunt. Wess.—Quod dicitur, τὸ παίδιον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri conjectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr apud Euseb. Præp. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἱστοῦδίζω Hesychius interpretatur κατὰβαλει ἐπὶ γῆν. VALCK.

53. τὸν λαβόντα — προσομιλᾷσι τὸ παίδιον] Respicit hæc Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κύψιλον οἱ σιμφρόνιτις ἀνελὺν νιγνὸν ὄντα, προσομιλῆσαντα αὐτοῖς, ἀπειράσονται: ubi forte scripserat προσομιλῆσαντα vel προσομιλιᾶσαντα, quæ viri docti est suspicio. VALCK.—Eustathius, σὺ λαβόντι, sententia pariter Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσομιλᾶσαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. f. δι' οἱ σιμφρόνιτις ἀνελὺν νιγνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλῆσαντα αὐτοῖς ἀπειράσονται: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσομιλᾶσαντα aut προσομιλιᾶσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλῶν blanditias tenelli infantis et semibiante labello aridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. Wess.

67. φέροντα κατακρύπτει] Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia vete-

rum scriptis sine fulcro, sine auctoritate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit (lin. 72.) Med. ἀπεικνέοντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et æque in vulgatum quadrat. Verius mox (lin. 73.) ex parte Aldi et MSS. τὰ δὲ καὶ ἱγίστα. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

67. κατακρύβει — ἐς κυψίλην] Verbi formam nobis ex Med. reduxit vir Clar., illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur, Cista Corinthiis dicta κυψίλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditum in Junonis templo Olympiæ dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cujus quinque lateribus enarrandis accurata Pausaniæ versatur eruditio lib. V. (cap. 17—19.) a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σπηλῆς εἴηκα τοῦ Κυψίλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψιλιᾶδες τὴν Λάριαν ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit Pausan. p. 419. VALCK.

75. ἀπὸ τῆς κυψίλης] Pausaniæ τὰς δὲ Λάριαντας οἱ τότε ἐκάλουν Κυρίθιοι κυψίλαι, tum consona prorsus de Cypseli cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cujus insculptas figuras Dio Chrysost. Or. XI. p. 163. z. eleganter expingit. Jam κρυπτομένη (pro κρυπτομένη, lin. 76.) latitanti seu semet occultanti, quomodo tres Codices, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadæ insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet præterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quæramus de oraculo, quod hic (lin. 77.) ἀμφιδίξιν χρηστήριον, et in Vallæ Latinis anceps, invito Cl.

de Pauw; cui ἀμφιδίξιον, auspicatum, quoniam Cypselus, τῷ πείοντι, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor Laurentium, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum Luciani consensu, oraculum Cræso datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἱσος adpellantis Jov. Tragœd. c. 43. p. 692. Wess.—Istud κρυπταίνω, quod pro μαντευμαίνω veteres nonnulli codices præferunt, haud dubie glossæ marginali, quæ κύψιλον interpretabatur κρυπτόμενος, imperite in contextum invectæ, originem debet. S.

80. Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ] Principio oraculi, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor Certaminis Hesiodi et Homeri; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. Wess.—Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, hujusmodi est: Χρησμός ἐν ταῖς Θησίαις βίαις ἀναφερόμενος.

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λάϊνον οὐδὲν Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.
Ἥλυθον εὐνομήην διζήμενος αὐτὰρ ἰγὼ σοὶ δάσω, ἥν οὐκ ἄλλη ἐπιχρυσέων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἱμὸν δῆμον ἀμφιπολεῖται
Ἡσιόδου, Μοῶνται τειμένους ἀθανάτησι etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

80. ὃς ἱμὸν δῆμον εἰσαναβαίνει] Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἱμὸν δῆμον εἰσναφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis præbent exemplaria, εἰσναβαίνει, Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse po-

tuit, ὃς ἱμὸν μυχόν (vel σπῖον) εἰσναβαίνει: erat enim in templo Jovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἱς Τροφονίου καταβαίνει. Deus vero Delphicus dicere debuisset videtur, ὃς ἱμὸν δῆμον εἰσναβαίνει, (ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.) vel εἰσναφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiæ descenderit penetrale, (εἰς πολυσταφῆν μυχόν, Æschylo dictum Eumen. v. 39. VALCK.

81. Κύψιλος Ἡσιτίδης] CEnomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cujus patronymicum Ἡσιτίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. Wess.—Κύψιλος Αἰακίδης, quod præbet CEnomaeus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquæ lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψιλος Αἰσιτίδης, Æetides. Patri nomen fuit ab Αἰσιτὸς dictum Ἡσιτίων: sicut ab Ἰμαθίων fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, Emathion; ab ἄνιμος, ἡνιόμοις: etc. Nusquam inveniuntur ἥνιμος, ἡμαθος, ἡνιός. Ionice quoque, et passim poetis, aquila dicitur Αἰσιτός. Non itaque patronymicum Ἡσιτίδης, sed ab Αἰσιτὸς formari debuit Αἰσιτίδης. Accedit ad hæc, in oraculo primum edito (supra, l. 35.) legi, Αἰσιτὸς ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λαόντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadæ, Αἰσιτὸν esse τὸν Ἡσιτίωνα. Ab Αἰσιτὸς autem Αἰσιτίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡσιτίων nasci potuit Ἡσιτιωίδης. Docte Eustath. atque ad Alexandrini fortasse Heraclidæ ductum, in Iliad. β'. p. 218, 13. (p. 288. ed. Ropp.) Ἔοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός.

— Ταλαῖς, ἔξ οὗ Ταλαΐδης· καὶ Ταλαῖαν, ὅθεν Ταλαϊσίδης. Vidit et Etymologus p. 109, 8. æque ab Ἀθίμος formatum Ἀθιμίδης, atque ab Ἀθιμίον Ἀθιμωνίδης. In talibus absurdas pleurumque συγκατάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia jam satis refutabant observata τοῦ πάου ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῖς Κορίνθου] Ex Wesselingii Diss. Herod. (p. 110.) discimus, κλειτοῖς, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK.—Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῖς Κορίνθου, an κλειτοῖς, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS.—Posteriori loco κλειτοῖς offerunt Codd. Arch. et Vind. Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖς adfertur ex ora Steph. Pass. Ask. et Dione; quibuscum non modo noster Ph. facit, quem in Var. Lect. (ed. S.) nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

82. παῖδων γὰρ μὴ οὐκίτι παῖδες] Oraculi verba hæc postrema, omitta Dioni, tentata Bouhierio, enodavit Wesseling. in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK.—Cypselidarum tyrannis μέγχι περιγορίας, sive in tertium successorem, continuatur a Strabone VIII. p. 580. (p. 378. c. ed. Cas.) ea in re Aristotelem, quod Casaubonum non fugit, secuto Polit. lib. V. c. 12. Cypselum excepit Periander; hunc Psammetichus, Gordii seu Gorgiæ filius, Cypseli nepos. Quæ si ex vero tradidit Philosophus, uti verissima videntur, labat fides Apollinis. Ne tamen mendax haberetur, machinam versui admovit Ampl. Bouhierius Diss. Herodot. p. 169. fingendo παῖδων γὰρ μὴ εἰσὶν παῖδες. Quæ mihi quidem iolenta videtur: εἰσὶν certe ex præsentē tempore trahit aliquid, oracu-

li haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδίχον est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: “Cypselum regnaturum, filios quoque “Periandrum et Gorgiam:” (namque hunc in partem dominationis fraternæ venisse, ex Plut. Sap. Conviv. p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες Dio Chrysost. explicandi caussa, ὡς εἰς οὗτος ὁ Περικλῆδης, adposuit:) “tum Cypselum et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante patrem obita in tyrannidis successione “haud futuros: unum tantum modo “Psammetichum, Gorgiæ fil. Cypseli “I. Nep. nec ullos præterea, regno “sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.” Atque hoc erit παῖδων γὰρ μὴ οὐκίτι παῖδες. Quæ callide si conjeci, manet versui sua scriptura; si, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

87. διαπλίζαντες τὸν βίον] Ionum sermo pro vetere διαπλύναντες postulabat διαπλύναντες, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. Platonis in Phædro p. 85. n. ἐπὶ σχιδίας κινδυνύοντα διαπλύναι τὸν βίον jucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πάρον vitæ cursum dixit Pindarus Olymp. Od. VI. extr. ubi Græcus enarrator διανέχεσθαι τὸν βίον alia figura. At, quod in tot schedis διαπλίζαντες τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit Stobæus ex Musa VII. 46. ὁ δὲ εἰδὼς, γλυκύνει πλίζας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est Joannes, nunc non premo. Iambum ex Athenæo lib. XI. p. 458. n. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλιναι: et de Pheretima, οὐδὲ τὸ τὴν ζῆν κατέπλινε: in fine Melpomenes; aliaque, a Cl. Abreschio indicata ad Ph. Cattieri Method. p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere,

alterutrum haud dubie ex interpreta-
mento, emerſit. H. Stephanus (in
Prolegom.) de Herodoti Vocib. διαπλί-
ζαντες audaci criticae mutationi accep-
tum fert, Valckenarius ad Euripid.
Phoeniss. p. 448. διαπλύσαντες, cujus
sententiae calculum cupide adpono.
Wess.

Ibid. διαπλίζαντες τὸν βίον εὖ] Impius
in Deos atque in homines injurius Dio-
nysius in suo lectulo mortuus — eam
potestatem, quam ipse per scelus erat
nactus, quasi justam et legitimam hæ-
reditatis loco filio tradidit, ut auctor est
Cicero de N. D. III. c. 35. Istius-
modo dictis sapienter respondet Athe-
nagoras in libello περὶ Ἀναστάσεως τῶν
νεκρῶν. Quæ de Cypselo tradit Noster,
partim firmantur illa narratis Polyæno
V. 31. et Suidæ in Κυψελιδῶν ἀνάθημα :
ubi ad Theophrasti verba præceptor il-
lius comparari poterit Aristoteles Polit.
V. p. 159, 21. et Œconom. II. p. 246,
3. Fraudum ille suarum fructu facile
potitus, per annos imperium exercuit
triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον
ἱκανύσθησι, placide vitam exspiravit : hoc
Herodotea dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν
βίον εὖ : neque enim mea sententia du-
bitari potest, quin genuinum sit atque
ex MSS. Herodoto restituendum δια-
πλίζαντες. Non hic quaeritur, recte-ne
quis dicatur διαπλῦσαι τὸν βίον, quod
cadere nequit in dubitationem; sed
quid scripserit Herodotus. Scripsisse
διαπλίζαντες demonstrant quatuor mi-
nimum scripti Codices : quis enim il-
lud imputaret librariis? firmat usus
Herodoti, cujus crudelis Pheretime ver-
mibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ
τὴν ζῆσιν κατέπλεξε, male vitam finivit :
eodem hic sensu capiendum διαπλῦσαι :
apud alios διαπλῦσαι τὸν βίον significat
vitam agere. VALCK.—Διαπλῦσαι τὸν
βίον Herodotus dixit, ut Latine dicimus
pertexere vitam, quasi vitæ telam. S.

90. κατασπασμένοις τῶν πρηγμάτων] Inpeditor structura Pavo et Reiskio
extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis ge-
nius efflagitabat. Prior tamen animad-
vertit, neci jungique posse ὃν τινα ἂν
τρέπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλίστηναι κα-
τασπασμένοις : neque adeo ὃν τινα τρέπον
collocatum quo modo plerumque, vice
κατ' ὃν τινα τρέπον. Idem in Abreschii
conjecturam venit. Wess.—At res ipsa
loquebatur; neque adeo sagace opus
fuerat conjectore. S.

97. ἀνασπάζον τὸν κέρυκα] Persimile
Æschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλὰ-
κις ἀνασπάζον τὸν γραμματεῖα, optimeque
cum hoc compositum a G. Budæo Com-
ment. p. 418. belle vertente, percunc-
tans identidem et revocans caduceato-
rem. Illud autem (lin. 98.) ἐπὶ λουί —
τινὰ — τῶν ἀσπαχύνων ὑπερίχοντα imita-
tur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36.
μὴ τίμνῃ τῶν ἀσπαχύνων τοὺς ὑψήλους τε
καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aris-
totele Polit. V. 10. aliam in his narran-
dis vitam ingressu, sicuti Aldrobandin.
et Casaubon. ad Diogen. I. 100. docue-
runt. Non adstruo facti Thrasybuli
expressam imaginem in Eurip. Suppl.
v. 448. Wess.

99. τῶν ἀσπαχύνων ὑπερίχοντα. πολούων] Ad Epistolam velut a Thrasybulo scrip-
tam ad Periandrum, quam vel ex hac
liquet historia ab otioso fuisse confictam,
apud Diogen. Laërt. I. 100. multa
notarunt viri docti; Menagius etiam
attigit Philostrati locum de Vit. Apoll.
lib. V. c. 36. ubi Romano dat Impera-
tori libenter audienti multo prudentius
utiliusque consilium impostor Apollo-
ninus, quam Regibus veteres isti dede-
rant sophi. Recte Theseus Euripidis,
Suppl. v. 448. Quomodo tandem, γί-
νεται ἂν ἰσχυρὰ πόλις, ὅταν τις, ὡς λιμῶ-
νος ἤρην οὐ στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, κῆρυ-
κωτίζῃ νίους; Prava poetæ displicebat
philosopho suorum civium, Atticæ certe

multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic. III. c. 9. ὁ γὰρ ὑπερηφανὴς, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρέπειν τινὰ τῶν πολλοῦν τοὺς ὑπερέχοντας: quod (ibi) sequitur καὶ φουγαδίουν, ab Aristotele non videtur adjectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢ οὗτος ὁ νόμος ἐκίλουν τοὺς ὑπερέχοντας, μισθότατος ἔτη δίκα. In lege quidem de Ostracismo, cujus ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξίστραφιζετοὺς τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δίκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poena, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμίον μὴδὲ εἰς ὀνηϊστὸς ἴστω, (Laërt. IX. 2.) de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἄριστιοῦν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως — τῶν πελοτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονητάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογήσονται: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

115. ἐς Θισπερωτοὺς — ἐπὶ τὸ νεκυμαντήριον] Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄλφειον δὲ αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θισπερωτίδι ἀφίκετο εἶναι γὰρ πάλαι νεκυμαντῆριον αὐτῇ Pausan.

IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοσστικούς. Hesychius: Θωὶ Μολοσστικοί — ἔτι ψυχωπαμπῶν ἴσται ἐν Μολοσσαῖς. VALCK.

116. ἐπὶ τὸ νεκυμαντήριον] Ex prisca superstitione, ab Ægypto ad Hebræos, etsi severissima sanctione Deuteron. c. xviii. 11. prohibita, cum multis aliis propagata, 1. Samuel. xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Græciæ regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. (Od. p. 410, 37. ed. Bas.) et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelæ rigentis Melissæ. WESS.

124. ὅς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη] Nefarium et fœdum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerptis Suid. in Περιανδρος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquit, alios affectus ira sibi subijcit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, jacuere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thalæ cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ] Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. (Gronov.) scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίγη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τινα (ταχυϊστὴν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῃ γυναικὶς: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίγη τις ταχυϊστὴν σώματι: apud Herod. ἐμίγη τις νεκρῷ ταχυϊσσομένη. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη: quibus Periandro non obscurum

explicat Herodotus imaginis Melissæ dictum: *ἰσὶ ψυχρὸν εἶν ἰσὺν Πιρ. τοὺς ἄρτους ἰσὶβαλῖ.* Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quæ his proxima traduntur, Ia. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissæ Periander *καταπαύσας καὶ τὰ παλαιὰ Κερυνθίων εἰματα.* Paulo ante se dixerat mortua Melissa *μήνυν* *εἰ καὶ εἶναι γυνή;* tractavit ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK.—Gronovius, loco olim vulgati *μερῶ* suo e cod. Med. *μερῶ* adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ῥῆνιν* istam sic convertit, cum Melissa jam *cadavere* coierat. Multo commodius *Valla*: cum Melissa quamvis *defuncta* coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem *μερῶ* censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud *μερῶ* non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, *μερῶ* vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad hæc vocab. *μερίς*, adjective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Fœmininam certe formationem *μερῶ* neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, *μερίς*, ἂ, ὄν, mortuus; fœminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius hujus loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

133. *Τοιοῦτο μὲν ἔστι ὅμιν ἡ τυραννίς,* etc.] Quod additur, *καὶ τοιοῦτον ἔργον,* hic tamdiu hæreere non debuerat intactum. Vallæ lectio Codicisque Arch. *καὶ τοιοῦτων ἔργων,* neque illa valde placet. Forsan ad *τοιοῦτο μὲν ἔστι ὅμιν ἡ τυ-*

ραννίς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (*καὶ τοιοῦτων*) *ἔργων.* Aliis sic ista exprimeretur sententia: *τοιοῦτα μὲν ἔστι ὅμιν τὰ τῆς τυραννίδος, ἃ Λακιδαιμόνιοι.* In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: *ἡμῖας δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάψμα μίγα εἶχε:* atque aliquis adscripsisse ad *ἡμῖας αὐτοὺς;* τοὺς Κερυνθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. (lib. I. c. 144.) non *μὴ σφίσι τοῖς Λακιδαιμόνιοις,* verum *μὴ σφίσι ἐκτιθηδύναι αὐτονομήθαι:* mecum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. *εἶμαι τὰ τοῖς Λακιδαιμόνιοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφίως, ἰδόντος τῷ κυμῖν ὅτι ἐν ἐρμήναια τοῦ Σφίσι.* Et hujus ipsius vocis tales sæpe præbent interpretationes Thucydidis subjecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακιδαιμόνιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. (lib. VIII. c. 46.) uncis includens quæ suspicor adjecta: *οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακιδαιμόνιους ἀπὸ μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἰλιυθίζεσθαι οὐδ' αὖ τοῦ Ἑλλήνας, ἀπὸ δὲ ἰστίων (τῶν βαρβάρων) — μὴ ἰλιυθίζεσθαι.* VALCK.

134. *καὶ τοιοῦτων ἔργων*] Ita ni dederit, *δις ταυτόν.* Sosicles, quid negotii tyrannis, et quæ ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic justa sermonis clausula. Malui præterea (lin. 135.) *ἔτε,* quippe ad narrationem multo quam *ἔτι* utilius. WRSÆ.

CAP. XCIII. 9. *ἰσπαντος ἰλιυθίζεσθαι, πῶς τις*] Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, *ἰλιυθίζεσθαι* ἄπας *τις αὐτίαν,* potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. *ἡς τοσούτων γνώμῃ ἀπιδίξαντο ἰλιυθίζεσθαι,* qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro *ἰσπαντος* (l. 10.) ex superioribus *ἰσπαντίζοντο*

mauvult Reiskius. 'Ελλάδα vero πάλιν (lin. 11.) Gronovius exemplis affirmavit, (ex VII. 22, 14. et VII. 115, 3 et 6.) quibus 'Ελλάς σκολή ex Sophoclis Philoct. v. 223. pluraque accedere possunt. Wzss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad lin. 9. Istud ἵπαντες ἰλιυθιῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, jubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberæ maneant Athenæ. Nisi planissime alii codices ἰλιυθίως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poterat loco ἰλιυθιῶσαι πᾶς τις oportuisse ἰλιυθίως, καὶ πᾶς τις, etc. S.

CAP. XCIV. 7. δὲ οὐκ ἀμαχητὶ ἵχθη] Hic etiam vir doctus (nescio quis) hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis ejectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedæmoniis, c. 91. ἀνιχώρει ἰσίσω ἰς Σίγητον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis sæpe repeterent Mitylenæi. VALCK.—Nempe, quæ de contentionibus Atheniensium et Mitylenæorum subjiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ Ἰλαβί] Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πάλιν ἰν τῷ Σιγίῳ Ἀχιλλεῖον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenæorum ditione, Strabo XIII. p. 896. z. (p. 600. ed. Cas.) indicavit. Wzss.—Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ Ἰλαβί, id minime equidem sperno; et nonnisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturæ, τὰ παρίλαβί; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρ-

Ἰλαβί opportunus admodum hic locus esse videtur. S.

8. ἰπολίμειον γὰρ, ἢ τι Ἀχιλλεῖου, etc.] Quæ deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenæos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcei carminibus decantatum facinus narrandi. (Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.)

Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenæi ducis, μίγιστον τῶν πισπραγμένων τῶ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἰν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne prætermisam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adjudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenæi; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Hæc ista si ratione digerantur, evanescunt pleræque difficultates, quæ viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quæ mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenæi, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerique περὶ Σιγίου, etiam Schol. in Æsch. Eumen. v. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας, Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenæi, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius ἐν Ἀχιλλεῖον scribit

ἰατρυχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγίῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. (p. 600. A. ed. Cas.) hoc illis erat ὀρηκτήριον: vid. Casaub. in Polybi. p. 168. (conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρηκτήριον.) Hinc Herodotus nostro capite 94. ἰσολέμεον, inquit, ἐν τῇ Ἀχιλλεῖου πόλει ὀρμύμενοι καὶ Σιγίου, χεῖρον ἰσὶ συχόν, Μιτυληναῖοι ἐς καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenæ, belli sedem habebant et receptaculum. Quæ huc spectant veterum loca dederant Casaub. ad Strabonem, ad Æsch. Stanley, Menagius ad Diogen. Laërt. et Simson in Chron. ad A. M. 5398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribatur. S.

13. *συνεπρήξαντο*] Nemo hoc recusabit. In Musæ VII. 169. *ἴτοι οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο ἀντὶ τῶν ἐν Καμίνῃ θάνατος γυνύμενοι, ὅμῃς δὲ κείνοις τὴν ἐν Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν — γυναικα*: quibus neglecta ulgio necis Minols et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, *συνεπρήξαντο* nihil esse aliud atque ulti una cum Menelao raptum Helenæ fuerunt. Latina Vallæ ambiguitate laborant. Wess. — Cum codice Pass. *συνεπρήξαντο* dare nostrum F. monui in Var. Lect. (ed. S.) De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. I. *παντοῦ καὶ ἄλλῃ*] ΠΑΛΛΑ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminavi. Wess.

5. *πρὸς τὸ Ἀθήναιον*, etc.] Psephisma Sigeorum Ahtiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩ ΙΕΡΩ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcæus apud Strabonem XIII. p. 895. c. (p. 600. A. ed. Cas.) ἐς Γλαυκωπὸν seu VOL. IV. K

Γλαυκωπῷ ἱερῷ. En ipsa poetæ mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶς ἄρ' οἱ ἴδῃ δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἄλκητορ' ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἱερίμασαν Ἀττικοί. In quis ἄλκητορ', galéam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quæ Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶς, ἄρ' οἱ ἴδῃ δ' οὐχ. (Salvus est Alcæus, non item arma ejus: hæc enim abjecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἄλκητορ' ἐς Γλαυκωπῷ ἱερὸν ἱερίμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in Casiæ Minervæ templo Athenienses suspenderunt: sive, quæ Nostri verba, (lin. 4.) τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἱσχυοῦσι Ἀθηναῖοι καὶ σφία ἀνιερίμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον. In Alcæi dicto ἄλκητορ' ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quæ ad clypetum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἄλκητορ' Casauboni prætulerint; fruuntur arbitrio. Suspensa ego manu et hæsitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἰατρυχὶς ἐν Μιτυλήνῃ, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κελύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misi Alcæus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γεγραμμένος ἱκανοτέλῃ πρὸς τοὺς ἐν Καρίῃ δύο φιλοσόφους ἐπιστέλλειν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T: VIII. p. 307. cujus indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. B. poterunt. Wess.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλῃ ποιήσας, etc.] Ista lamentatus ad Ilyram Alcæus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιστέλλει Μιτυλήνῃ). dicta in lib. III. c. 43.] ad soddem Melanippum, quo suam ille fugam divulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcæi carmine verba quædam depravata præstant apud Strabonem XIII. p. 895. c. cui dicitur κελύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶς ἄρ' οἱ ἴδῃ δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἄλκητορ' ἐς Γλαυκωπὸν ἱερῷ, etc. Sensus his incæst

commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἄρ' εἴη ἡ δ' αὖ. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλκιμότηρον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἐς Γλαυκοπυῖ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀθηναῖοι. Atque ad hæc accurate respondent Herodotea de Alcæo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφυῖναι, τὰ δὲ εἰ ἔπλα τυχούσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφί ἀνικρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῃ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δίοιτος περικρινὸς γινόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. a. Idem bellicæ laudis cupidissimo evenit Archilochō: οὐ δὲ ᾔδειμιν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, — ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλιν, Ælian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. πατέλλαξ Πιερίωνος] Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae relictæ, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi causa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspargeret. Wess.

CAP. XCVI. 6. οὐκ ἰώντες] Frequentissimum de legatia. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἰώντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπικρεψε ἐς τὴν Ἰωνίαν ἰπικαλούμενός σφιν: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. Wess. — Ad IV. 145, 8. similia exempla Gronovius congressit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

8. οὐκ εἶναι] Cur οὐκ, quam οὐκ, maluerim, dictum ad lib. II. 181. Wess.

CAP. XCVII. 14. διαβάλλειν] Aristagoræ fallendi studium non aliud (nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβάλλειν,) desiderabat: præcedentia ostendunt, et supra c. 50. Wess.

14. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων] Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magna ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Sæpe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ἡμῶν διαμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quæ Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglecta differentia illius causæ, quæ mihi quidem præcipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. Wess.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.] In historicis antiquis sæpe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris sæpius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adjecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus jus esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, ætate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ἡμῶν (id est ἰγγύς, prope, circiter) διαμύριοι. Eam in rem quæ dici possent protulerunt I. Meura. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cujus adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ἡμῶν firmandam. De numero civium Atticorum agentes hæc He-

rodōti suo loco reliquerunt intacta, quibus ancilla forsā e comœdia advocabitur patrona: in Aristoph. *Ἑκκλ.* v. 1124. ista leguntur: *Τίς γὰρ γίνοιτ' ἂν μᾶλλον ἑλπίώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείων ἢ τριμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ διδίστασθαις μένος.* VALCK.

17. *Μιλάνθιος*] Optime ita Vindobonæ. (conf. Var. Lect. ed. S.) Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιος* nomen quæro. Codri pater *Μίλανθος*, Bacchus *Μιλανθίδης* in celebritate versantur, neque ignotus *Μιλάνθιος* est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* z'. 63. Wess.

18. *ἄρχη κακῶν*] Robur numero isti singulari ex Eustathio accedit et acuto Isocratis verbo, τὴν ἄρχην τῇ πόλει ἄρχην εἶναι τῶν κακῶν in Aristotel. *Rhetor.* III. p. 137. Si qui tamen liber *Ἀρχίνακας* ἰγίνοντο præferret, quod Plutarchus *Malign.* p. 861. A. invenit, præcipuum profecto in censum veniret ob Homeri, *Ὅς καὶ Ἀλκιβιάδην τικτήσαντο ἦναι ἰῆας Ἀρχιμάκους*, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. Wess. — Singularis numerus *ἄρχη* quo pacto suspectus cuiuspiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo *Ἀρχίνακας* usus est Plutarchus, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud Herodotum, cuius *ἄρχη κακῶν* ἰγίνοντο minime quidem cum *Ἀρχίνακας* permutatum vellem. S.

Ibid. *Ἀὐτὰς οἱ ἦναι ἄρχη κακῶν*, etc.] Ut Med. sic et legerunt h. l. Eustath. et Valla. Eustathius in *Ἰλ.* ε'. p. 395, 19. φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς εἶναι ἦναι, αἱ, τοῖς Ἰωσι περιφθίσαι εἰς βοήθειαν, ἄρχη κακῶν ἰγίνοντο Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάρουσιν. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset præter Plutarchum, quem hic etiam cupido obtreptandi cupiditas: malevolus audit Plutarcho Noster p. 861. A. *Ἐς Ἀθηναίαι τοὺς ἐξέτιμψαν Ἰωσι τιμαροὺς ἀποστῆσαι βασιλῆας Ἀρχιμάκους τολμήσας προσεπιπύειν τοσαύτας πόλεις καὶ*

σηλιακούς Ἑλληνας ἰλυσθῆναι ἰσχυρίεσθαι ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter *Ἀρχιμάκους*, sed *Ἀρχιμάκους* (vel *ἄρχην κακῶν*) Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάρουσι: id est, Græcis Persisque *ἄρχην τῶν πολέμων παρασχούσας*. Alexandri quidem naves dixit Homerus *Ἀρχιμάκους*, αἱ πᾶσι κακὴν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illæ *ἄρχη κακῶν* ἰγίνοντο Ἑλλήσι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi *ἄρχη πολλῶν καὶ γαθῶν*: sic qui primus malorum causa fuit, *ἄρχη κακῶν*. Thucydidea ex lib. II. c. 12. adhibet Aristid. T. II. p. 322. Hæc naves viginti, nam Athenienses *ἴπαις τριήρεσιν ἑπτασταντικουρήσαντες τοῖς Ἰωσιν*, ut scribit et Charon Lampsacenus apud Plut., hæc naves Ionibus auxilio missæ Dariū exacerbarunt, et speciosum inferendo Græcis bello præbuerunt prætextum causamque proximam: veram tradit Aristides T. I. p. 209. Velut remotæ causæ considerari quoque possunt superbum Atossæ desiderium et medicus Democedes. Quod uxori. Darii etiam Herod. III. c. 134. id ipsum Xerxis conjugī tribuit Maxim. Tyr. XXIX. c. 6. *ἰσχυροὶ ἢ ἐξέξυ γυνὴ διαπαπνίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργιυάδων καὶ δὲ ἰσχυροὶν γυναικῶν — ἢ Ἀσία ἐξουκίζεσθαι*: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset Ælianus, quam Ἰαθῆας, de Nat. An. XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. *ὠφελίῃ*] Certa hæc scriptura, aut, uti ego malui, *ὠφελίῃ* ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. Wess.

21. *τοῖσι Παίσι*] Ultimū Laurentii et Arch. schedæ neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensæ: per me licebit, ut ejus consilii laudatores inpetrent. (Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vo-

cab. Παισι possit.) Ferre tamen non possum toties ἀπειλάσθαι a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse Med. ab hac se temeritate (lin. 17.) non continuit. Tu Portum, talium exemplorum promum condum, consule. Wxss.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν σίντι τρήρεις] Hoc etiam indignatur Plutarchus T. II. p. 861. v. Herodotum in transcurso tantum Eretriensium fecisse mentionem, illorum παρασημασμένα μίγα πατέρισμα καὶ ἀόιδιμον. His proxima Plutarchi hunc in modum partim ex Codd. sananda sunt, ut legatur: ἤν γάρ, ὥσπερ τῆς ἰωνίας συγκαχυμένης, καὶ στόλου βασιλικῆς προσκλίοντες, ἀπαυτάσαντες ἔχον Κυπρίους ἐν τῇ Παμφυλίῃ πηλάγῳ κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso Ἀτταρpherne, ἐν Μιλήτου λῦσαι παλαρτίαν: atque ista præter ceteros narrasse traditur Lysanias Mallotes. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab Eretriensibus liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum Herodotum etiam Eretrienes in Asiam militatum veniebant in gratiam Milesiorum, qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit Thucyd. I. 15. quo, quod ante vix venerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ἑνμαχίαν ἐκατέρωθεν διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Græcus. Super Lelanto, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, sæpius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. v. 289. Chalcidensis Amphidamas, teste Plut. in Conviv. vii. Sap. p. 153. κ. πολλὰ πρᾶγματα παρμαχῶν Ἐρετριῶν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντων μάχαις ἴσταινι: errat interpres: πηδῆν Ἀλάντων dicebatur, et δ' Ἀλάντας. Nihilius forsitan illud bellum respicit Theognis v. 888.

ὄψιν ἀπαλάμης· ἀπὸ μὲν Ἐρένης ἄλκι, Ἀλάντων δ' ἀγαθὸν αἰρέσθαι αἰνέσθαι: minus ista vulgantar emendate. Valer. — Theognidis versiculos emendatos edidit Brunck. num. 871 seq. 8.

5. πόλιν σινδόνικαν] Nulli rei hoc quidem loco est συνίσταται. Herodotus I. 18. χίμαι τὸν πρὸς Ἐρετρίους πόλιν σινδόνικαν, addita αἰρέσθαι, quæ et hic vocabulum Vindob. instruxit. Dabit Iosephus Bell. Jud. I. xiv. 4. σαρσάνης, — ἐς καὶ Ἀγρυππὸν αὐτοῦ τῇ πατρὶ συνίσταται. Philo Jud. de Agricult. p. 209. c. συνισφίρεται τὰ τοῦ πολλῶν. Adde supra c. 79. et Procopium Bell. Goth. I. 5. et Suidam in Συνισφίρειν. Wxss.

CAP. C. 2. ἐν Κερήσῳ] Mons Κέρησος aut Κερησός (variatur enim in topo) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat ejusdem nominis, ejus in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex MSS. revertit. Dixi ad Diadorum lib. XIV. 99. Wxss.

[4. ἰαί τε — ἀκίνοστο, αἰρίουσι Σάρδεις] Idem est ac si dixisset ἰαί τε — Σάρδεις ἀκίνοστο, αἰρίουσι αὐτὰς vel τὴν πόλιν. S.]

6. αἰρίουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως] Hoc solis tribuit Atheniensibus Charon Lampsacenus apud Plutarch. T. II. p. 861. v. Ἀθηναῖοι — ὕλον τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου: sic arcem vocasse popuit Tl. Hensterh. in luculenta de Sardium acropoli nota ad Luciani Contempl. p. 502. Tzetzes Chil. I. v. 856. τοῦ δὲ Ἡρόδοτος φησὶν, ὡς ὕα Ἀριστογέρων τὰς Σάρδεις ἐξιστάμενον κινδύνους Ἀθηναίων. Eretriensibus urbis capte honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἱ, εἰς Σάρδεις στρατιᾷ κατῆ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) παρόντες ἤχον-

ae: venius tamen *ἰλόντες* scripserat quam *πορθέμεναι*. VALCK.

7. *ἰρρίετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης*] Tot codicum *ἰρρίετο* progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem *ἰρρίετο* habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit *παρηγορίετο* Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus *παρηγορίετο*. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles *ἰατίετο*, ubi *ἰατίετο* aut *ῥίετο* alii libri. In ejusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. *πάετο* ὁ *ἰασιτίετο* Xerxes, reluctantibus pluribus atque *ἡτίετο* offerentibus. Sunt etiam proinde illa fidei fallacia et auctoritatis. Tamen *ῥερίετο* singularem numerum adereret VI. 215. nisi *νεξα* isthic omnia ad hunc forent modum: *ἱερμὸς ἑτάριον καὶ τὸν ἱερματήριον ἑτάριον* ῥερίετο δὲ, etc. Hydarnes nempe et illi quibus pesserat, profecti suat. Et haec propter *ἰρρίετο*, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1. *Τὶ δὲ μὴ λαλασῆσαι ἰλόντας σφίσι τὴν πόλιν ἔχει τοῖς*] In his probarem si qui Codices darent, *τοῦ δὲ μὴ λαλασῆσαι ἰλ. σφίσι τ. σ. ἔχει τοῖς*: quaestiones nāst Aristoph. *Δον.* v. 380. Sic apud Xenoph. *Ἑλλ.* IV. p. 313, 40. *Διερυλλίδας σφόνται, συνᾶντα λόγον, ἔχει τοῦ μὴ κατακλῆθαι*. Scribi tamen etiam potuit: *τοῖς δὲ μὴ λαλασῆσαι ἰλόντας σφίσι τὴν πόλιν ἔχει τοῖς ἱσιν ἐν σφῖσι Σαρδ.* Sic loquitur in re similima Thucyd. I. c. 73. *ἵστε ἔχει μὴ κατὰ πόλιν αὐτὸν ἰσχυλῶντα τὴν Πιλομένην* *Περσέων*: quia ipse Herod. I. c. 158. *Αρτιάδης*, inquit, *ἔχει μὴ συνᾶντα αὐτὰ Κορινθίους*. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obtrivari: nam non nescio Sophocleum Philoct. v. 1235. *ἵσται ὅς ἐστι καλῶς τὸ δῆρ*: quae, quae hujus sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam hujus loci scripturam consentiunt libri, quam nos opus erat sollicitare. S.

7. *τὰ περιέχοντα νημεῖνον τοῦ πηδῆς*] Scriptura τὰ *ἔχοντα* περιμεμῖνον habet quo commendetur. Sed *περιέχοντα* lib. I. 87. sicuti *τὰ περι τὰ ἔχοντα* ejusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, *οὐκ ἔχοντες ἐξήλυσαν*, Laurentius acceperit, ac si *παρίχοντες* esset; neque improvide, si quidem *ἔχον* ea apud Thucydidem potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus *ἔχοντες* erueretur, spernendum cum Pavio et aliis haud censerem. WESS.

11. *διὰ μίσην τῆς ἀγορῆς*] Pactolum διὰ μίσην ἀφικαίνονται *Σάρδιον ἱερὸν χρῆματι* *παύζω* hinc Dio Chrysost. Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne Hermo (ibid.) juxta Phocaeam in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAP. CII. 2. *Κυβέλης*] Favet Galeo, *Κυβίλης* emendanti, verum in injuria, Valla. Vulgato patroni veniunt Hesychius, Eustathius, Suidas, et quos plures advocavit doctissimus Gudius ad Phædri lib. III. Feb. 20. Haec est inclamantis Chori, *Ὅριστῖνα παρ᾽ αὐτῶν γῆ, Μῆτις αὐτοῦ Διός, Ἄ τὸν μέγαν Πάστωλιν ἐχρυσον ἡμῖσι*, Sophoclis Philoct. v. 390. Eadem in Mæcenatis Epigr. Ades huc, ades Cybebe, fera montium dea, h. e. *ἱερουργία* Sophoclis; cujus ego suffragio eam Latini versus apud Dionædem et Fortunatianum inscriptionem praepotarem. Multa nuper et docta de Cybebe et Mæcenatis Epigr. Cl. Pet. Burmannus Secund. Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Græcia obtentus, quem (lin. 3.) Persis scriptor tribuit, accessitus erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa improbantem. Conf. Brissou. Reg. Pers. II. 81. etc. WESS. — Pro eo quod in Valla Latinis erat, templum Cybeles, Græcam nominis deae formam Cybebes, cum Gron. tenuit Wess. S.

3. ἀντινιπίμπρασται ἐὰν ἐν Ἑλλήσιν ἰδέ.] Hic insano tantum furori fuit prætexus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Ægyptii, quum teste Diodoro I. 46. Cambyses ἰσίωνησι ἐὰν κατ' Ἀλγυπτίων ἱερὰ. De Græciæ templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegit B. Brisson. de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad Diodori Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam Theopompus certe verisimillimam movit, formulam illam juris jurandi, quam Græcos ad Plateas jurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. Theopompi præceptori Isocrati pag. 73. a. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam monumenta posteris relinquentia barbarorum impietatis: τῶν ἱερῶν θεῶν ἰερὰ ἰσίωνησι εἴ τις (legerim, εἴ τι τις) οἰκοδομήσεται. Qui Persis apud Plateas se objecerunt Græciæ populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: præter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persæ, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugæ pugnæ interfuerunt nobilissimæ, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολέωνται ἰσίωνησι. Huc adde templa quædam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλαργίᾳ τοὺς ex Pausan. Phocidis pag. 887., præterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Græcia Persæ incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quæ cetera Græcorum magnificentia non poterant æquiparari, duo scribit de nobilissimis ἐν τῇ Πιερῶν πανακαυθέναι: τὸν ἐν τῇ Σάρμῃ τῇς Ἡρæς (καθ.) καὶ τὸ Φουαίᾳ τῇς Ἀθηνῶν.

Σπῆραι δὲ ἔσαν ἔσαν καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λιλυμασμένω, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

10. Εὐαλιθεῖς] Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλις, quo titulo victorem Olympiæ Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλιθῆς et Εὐαλιθεῖς recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἱωνικαλισμὸν σφίσι πολλὰ δ' ἀγγίλων Ἀρισταγόρου] Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας δίδωμι — ἱωνικαλισμὸς σφίσι, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in Latinis expressit, in Græcis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἱωνικαλισμὸν. WESS.

6. πολλὸν ἰσχυρότερον] Prudenter Reiskius priorem abdicavit conjecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. κρυδόνον ἰσχυρότερον. Μοχ (lin. 9.) ἰσχυρότερος ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμὸν in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἑλάνθηα ἐν ἑσπέρᾳ. ANI maluissent, ἰσχυρότερος ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἰσχυρότερος τοῦ Ἑλλανοῦτος, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius. καὶ γὰρ ἐν Καδὼν, etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS.—Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 36. S.

CAP. CIV. 4. Εὐάλλοντες] Notissimus ex Pheretimæ historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet ætas. Cur autem (lin. 6.) παραγγέλλω ex scriptis Codd. prætulerim, non repeto dicta. (Vide Adn. ad c. 100, 7.) Portus, vulgato præsidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

10. σφαιρώμενοι] Erunt fortasse, qui de militibus (σφαίρωμενοι) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis

dicī queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. conmutatio diversitatis occasionem, (utī lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. a. (p. 674. n. ed. Cas.) ubi Athenodorus *ἰσχυροὶ λόγῳ μεταγινῶσι*, Boëthum, καὶ τοὺς συστρασιῶτας: atqui illi poëtæ nulli milites, nulli conmilites veri, sed *συστρασιῶται*, (quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.) unde mox *εἰς στάσις* ibidem mentio. *Συστρασιῶται* non ignoti Herodoto. Wess.—Pro scriptura *στρατ.* in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

14. *ἰσχυροὶς προσπατήμινος*] Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adaidere Livio, Græcis adhibetur *πίλι* vel *πύλι* *προσπατῆσαι*. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. *Συρακοῖσιν πολιορκούντες προσπαθόντες*: scribi debet libro VII. p. 558. *Ἡράκλειον δὲ προσπαθόντες πολιορκούντες*: et VIII. p. 681, 2. *ἰσχυροὶν προσπαθίζομενοι*, ubi vulgatur *προσπαθίζομενοι*. *πολιορκίᾳ προσπαθίζομενοι* Thucydidis est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. *ὡς οὗτοι γὰρ οὐ κατανερούχονται*] In Vallæ Latinis erat, non fuisse illos præ contemtu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablatus innuebat, quam ejus mentem H. Steph. et Portus non præterviderunt. Glossator MS. adscripsit ea, quæ Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. v. 493., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. (Adnot. ad III. 36, 31.) Wess.—Non teneri hic a Gronovio debuisse Vallæ interpreta-

tionem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. *ἄνω ἐς τὸν οὐρανόν*] Cur improbatum hoc fuerit, nullam, nisi in Mediceo, causam animadverti. (Accedunt illi tamen et alii codices, *πρὸς* pro *ἐς* scribentes.) In Eustathio *ἔρχεται ἀνδράων ἐς οὐρανὸν ἀφ' οὗ τὸν οὐρανόν*, ridicule: *ἄνω* si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. sæpe loco *ἀνδράων* ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, *Dialect.* pag. 49. de formula *ὦ Ζεῦ γινώσθαι*, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitæ formæ MSS. complures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adī ad Gronovium. Wess.—Ad *ἰσχυροὺς* lin. 11. monuerat Gronov. verbum *ἰσχυροὺς* intelligi. S.

10. *ὦ Ζεῦ, ἰσχυροὺς μοι*] Digna lectio Codicis erat Med. *ἰσχυροὺς*, pro *ἰσχυροῦς* jure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. *ὦ Ζεῦ, γινώσθαι εἴηδ' ἡ' ἔχεται νόου*: quem alibi lectum non recordor. Æschyl. Sept. contr. Theb. v. 259. *Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας εὐχῶν*. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates *Εὐρ. Παιδ. VI. p. 100, 42*, qui *ἐκταβλίσψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἰκνέσθαι, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μίγνυσθαι, δὲς μοι φανήναι ἄξιον μὲν Πανθείας ἀνδρὶ*: vel ejusdem Cyrus p. 97, 42. *Ἄλλ', ὦ Ζεῦ μίγνυσθαι, λαβεῖν μοι αὐτὸν γίνεσθαι ὡς βοδάρμαι*. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotes, Florentinam adfirmat lec-

tionem in Iliad. β'. p. 188., 29., *ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῃ σχῆμά τι ἴμοιοι εὐχῆς, καὶ ἰστορία τυαύτη· Δαρῖος εὐχάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἄφης ὀϊστὸν, καὶ τὸν ἔκρη βαλὼν, ὧ Ζεὺ γινώσκει μοι Ἀθηναίους εἰσαρῶσαι.* Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, *ἄνω* mutatum erat in *ἄνω*, vel *ἀνδρωπον*: sic in his, pro *ἄνω* eis *οὐρανὸν*, ed. Rom. dabit *ἀνδρωπον* eis *οὐρανόν*. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex *ἄνω* *πρὸς* ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: *ἄνω* *πρὸς* eis *οὐρανὸν* *ἄφης* *ὀϊστὸν*. Scripsisse multi videtur Herod! *ὀϊστὸν* *ἄνω* *εἰς τὸν οὐρανὸν* *ἄνω*. In his *ἄνω* legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Proem. §. 9., *καταγνώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βίβη Πιρξην ἀποτίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πῖθῃς παθύναι, Σιὸς δὲ τῶν Μάγων παραδιδόμενους*: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Præp. Ev. p. 34. c. *τὰς χυρίας ὀρίγιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον*. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persæ; sed et cælum adbrabant, ut Græci Iovem. Persæ Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. *τὸν πύλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλλιοῦσι*: hoc sublimē candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI: 9. *τοὐτόν τι ἐκρήχθη*] Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: *πῶς δ' ἔνω τῶν σῶν βουλευμάτων τοῦτόν τι ἂν ἐκρήχθη*: hominum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, (lib. 13.) *τί δ' ἂν ἐκρήχθῃς ποίειμι ταῦτα*; *τιῷ δ' ἰδιῇς λόγῳ*; *εἴ πᾶρα μὲν πάντα ὁσπέρ' εἶ*: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Œdipum oratio

in Soph. Œd. Tyr. v. 600 et seqq. *Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνω φέβου φέω. Πῶς δ' ἔν' ἱμοὶ τυραννὸς ἡδίων ἔχου Ἀρχῆς ἀλόνου; Πῶς δ' ἔν' ἰγὼ κῦν' ἂν λάβοιμ', ἄφης τὰδ' ἱ*; et ad iratum Theses Hippolyti Eurip. v. 1012. *Μάταιος δ' ἔν' ἡν κοῦδαμῶ μὲν οὐν φρεσὶν. Ἀλλ', ὡς τυραννὶν ἡδύ; τοῖσι εὐφραυν* "Ἡμιστά γ' ut locum eleganter emaculavit nuper Jer. Marklandus. VALCK.

13. *πάντα ὁσπέρ' εἶ*] Multo hoc amplius, quam *ὅσα Πιρξην* ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regia promissa, *ἔχῃ τὰ πρὶν ἂν ἰγὼ ἔχου, ἱμὸς τι εὐσταίης ἰὼν καὶ σύμβουλος*, supra c. 24. WESS.

27. *πάντα καταρτίσω ἐς τὸντὸν*] Vulgatum *καταρτίσω* Portus et *καταρτάω* deducit, unde *χοῦμα καταρτημένη* lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarcinando instaurandobque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redd ad c. 28. Sophoclis Œd. Col. v. 71. *καταρτίσω*, h. e. *δοτρίσω*, eodē vergit. WESS.

33. *Σαρδὼ νῆσον τὴν μεγίστην*] Malunt; *νῆσον τὴν μεγ.*, non absurde, modo schedæ juberent. Noster principio lib. VI. *ὅς Σαρδὼ νῆσον τὴν μεγίστην ὑπεδιέξιμους καταρτάσασθαι*, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas Maris Mediterranei maximam perhibebant. Scylax Periplus fine, *μεγίστην Σαρδὼ, διωτρία Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. Cluverium Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. *Σαρδὼ νῆσον*, etc.] Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum* maximam vocasset Histiaeus, *νῆσον τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias *πλὴν ἐς Σαρδὼ, νῆσον ἀπαρίων μεγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. Diog. Laërt.

I. 85. Ante Biantis ætatem idem illud consilium suis Messeniis, tyranni de Lacedæmoniorum oppressis, dederat Mantichus : Pausan. IV. (cap. 23.) p. 336., Μάντιλος ἐκίλει — πλούσαντας ἰς Σαρδὴ πηήσασθαι μάλιστα τι ἦσιν καὶ εὐδαιμονίᾳ πρώτην. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδὴ, inquit, μέγας καὶ εὐδαιμονίαν ἔσται ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μέλυσσιν ἰσπανουμέναις : conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατὴν πολλὴν ἄγωνα Περσικὴν] Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Μοχ ἄνδρα Πέρσῃ δόκιμον (pro προδόκιμον) scribentes et nectentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis viem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἰπὶ δὲ Μίλητον — ἦν στρατὸς προδόκιμος. WESS.

11. ἰς τὴν Κύπρον] Ista verba, more historicorum in medio posita, æque pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quæ præcedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persæ navibus in oram Cypri Ciliciæ trajecissent oppositam, ἦσαν ἰπὶ τὴν Σαλαμῖνα πιζῆ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulæ parte sitam, Syriæ objectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina, Act. Ap. XIII. 5. mox dicuntur διελθόντας τὴν ἡῶσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam trajecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντας ἢ ἔλθον τὴν ἡῶσον, causæ nihil est cur sperneremus. VALCK.

13. αἱ καλοῦνται Κληΐδες] Bene MSS. in Κληΐδες tamen Atticorum recentiorum de quibus Cl. Valckenarius ad

Phoeniss. Euripid. v. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adjacentibus, Κληΐδες πόντου καὶ ἰσχυαῖαι Σαλαμῖνες in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodæus docte, et Jo. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀπαγωνιζομένους] Sermonis genius restituito favet : ἀπασιύμηνος, ἰσιστινύμηνος, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἰμβαίνειν an ἰσβαίνειν eligatur : manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

10. τὸ κατ' ἡμέρας] Ordo rei hoc præferendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberæ perseverent : quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμέρας infringit et jugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, (lin. 12.) a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπιμφοθίνες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi Atticæ civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., ΚΟΙΝΟΝ ΙΩΝΩΝ, COMMUNE ASIÆ in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 4. καὶ Σόλιον ἀπολιέξαντες τὸ ἄριστον] Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλιον in Cypro, Σολίς Ciliciæ. Auctor Vitæ Arati, a Petavio publicatus : ἰσὶ δὲ καὶ Ἰστροὶ Σόλιον τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλιον καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολίς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀπολιέξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptiois vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολιέξας, aliasque virgines seligens : et τρεῖς κόντα μυριάδας ἀπολιέξάμενος στρατοῦ Mardonius, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, complura. WESS.

CAP. CXI. 3. *ύπερσπότης γίνος μιν* K²] Una litera perperam posita (K² in κα transierat) latens his vulnus infixerat: ex nullius forsitan exspectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusæ librariis literæ P. et I. centena Græcis scriptoribus infixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere cœpit, quem nobis ademptum lugemus, claro juvenis ingenio, Jo. Pierson. in Præf. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὴ γίνος K², τὰ δὲ πολίμια κάστα δίκμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῖος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum jam monuerat Grævius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. (c. 112, 10.) forsitan et in aliis Codd. pro K², vera lectione, reperiretur ὁπῶν, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὁπῶν vel ὁπῶν id est ὁπῶδς; et ὁπῶμων: hoc ipso cap. mox legitur, ὥς τε πρὸς ταῦτα ὁ ὁπῶν αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καὶ ὅλην ἰστανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. (pag. 662. D. ed. Cas.) Singuli quoque passim apud Græcos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. v. 765., Εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ K², ὅστις Ἐξηκιστίδης. VALCK.

Ibid. γίνος μιν K², τὰ δὲ πολίμια, etc.] Egregie ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολίμια, sive πολέμια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent ὅς οὐτι μῆλις πολέμια ἔργα Iliad B'. 338. et N'. 727. Jam λήματος πλῖος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

15. μίγα σοι γίνεσθαι] Malebat D'Orvillius, si codices addicerent, μίγα σοι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίση συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et

perni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Æneæ magni dextra cadis, Æn. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS.

CAP. CXII. [2. ἄκρος γινόμενος ταύτην τὴν ἡμίσην] Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 17. scripturam defendens, et ἄκρην οὐκ ἄκρος haud dubie iræ non temperans significare contendens, hac nititur ratione: "quia ἄκρος sæpe, ut "Herod. V. 112. indicat superior, vic- "tor." Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subjectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnantes. S.]

CAP. CXIII. 5. πολέμιστῆρια ἄρματα] Explicant Critici ad Aristoph. Nub. v. 28. Πολέμιστῆρια καλοῦνται καὶ τὰ πολέμικὰ ἄρματα, ἵφ' ὧν ὁπλίταις ἰσθίβηναι ἄμα τῇ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβῆτης alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad Diodori XII. 70. pag. 527. WESS.

10. Φιλοκέρου δὲ τούτου, etc.] Plutarchus consentit in Solon. pag. 93. A., hoc amplius, Solonem tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et incommodum prioris Ἀπῶς situm, conderet, quæ a Solone deinceps Σόλων. Non illis dissimilia Auctor Vit. Arati, nisi quod regem Κνωρῆννα adpellet. Jo. Meursium hæc non fugerunt, Cypri lib. I. 7. WESS.

11. ἀπεικόμενος ἐς Κύπρον] Et aliunde noveramus in Cypro sæpius et satis diu Solonem fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista vo-

ces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, Herodotus, dum moraretur apud Philocyprum, Solonem in ipsa insula Cypro carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte Elegiæ, qua Regem istum alloquebatur Solon, Plutarcho conservata in Solone p. 98., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίῳσι πολλὸν χρόνον ἐθέλῃ ἀνάσσειν τῇ τι πόλιν καί τις ἡμῖν ἐστι. Αὐτὰρ ἐπεὶ ζῆν νῆϊ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νόστον Ἀσκηθῆ (Hesych. ἀβλαβῆ) πύμῳ Κύπρῃ ἰσχυρῶς: detque illa mihi νόστον πατρὶδ' ἡς ἡμῖν ἐστι. In Solone suo, nec mirum, solito negligentior Jo. Meursius carminum Solonis omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex Aristide, Plutarcho, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — Solonis quotquot Fragmenta supersunt, diligenter collecta, Brunckius edidit in Gnomiciis Poëtis Græcis p. 73—84. ubi versus isti in Philocyprum, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 6. ἱμαντιύθη σφι] Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μῆμαρ-τιμύνα, et Heliodori τὰ ἐν νικυίας μα-μαντιμύνα Æthiop. VII. princ., quibus nunc non adjungo λαυρὰ τοῖς τιτρωμύ-νοις μαντιυτά, et Philoctetæ μαντιυτὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte ednovisse ad Judic. c. xiv. 9. illumi-nandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. Wess.

CAP. CXVI. 3. ῥμίης] Dedi hanc scripturam Codicum consensui, reddituram c. 122. ῥμῆης si cui placebit, causam ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τὸς ἐν Σάρδεις στρα-τιωκάρητος (lin. 5.) nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. Wess. — Veterem

scripturam ἐν Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram præferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περσώτην] Puro fonte si manarunt in Ethnographo Περ-σώτη, πάλαι Περσώτη, haud spreverim ex schedis Περσώτην. In Strabone (lib. XIII. pag. 590. a. ed. Cas.) nunc quidem, καὶ ἔτι πάλαι Περσώτη μετανομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περσώτη ibidem fuit. Poëtæ modo Περσώτη, alibi Περσώνη Iliad. Α'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περ-σώτη αὐτῇ, ἵτερα ἰσὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo jure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cujus in nomine Homeri Codices olim æque variarunt ac Herodotei. Wess. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. præeun-tibus MSS. una voce ἡ Παλαιπερσώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. p. 771. De eadem urbe conferri possunt quæ a Casaub. et a nobis ad Athenæum notata sunt. Animadvers. T. I. p. 223. et præsertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 4. ἐν τῇς Ἰδριάδος] Regionis nomen instauravi, expugna-tus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Κα-ρίας: quæ quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Περσέδωρον titulo (lin. 7.) nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩ-ΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδύιος, (lin. 7.) cui suo periculo Κινδύιος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, obli-tus Cnidum gentile Κινδύιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδύιος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equi-dem nihil demuto, siquidem Κινδύιος, Κιν-δύνη, et Diana Κινδυὰς in Cariae finibus apud Polybium (XVI. 12, 3.) et Stra-bonem lib. XIV. p. 972. (pag. 658. a. ed. Cas.) cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Demon in

Schol. ad Plut. Aristoph. v. 1003., egregia Hemsterhusii opera adjunctus, indicaverat. Wess.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συνίσιος] Conf. VII. 98, 4. et Wesseling. ad I. 74, 15. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα] Superstitiosa membranæ Medic. veneratio (vere Hemsterhusius) Λάβρανδα Herodoto inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem Florentiæ atque alibi combinarunt. Λαβρὸν olim Lydi et Cares securim adpellabant, teste Plut. Quæst. Gr. p. 302. A. hinc Λάβρανδα. Straboni et numis Λάβρανδα, Jupiterque Λαβρανθηῖς, qui frequentius Λαβρανθίς, lib. XIV. pag. 973. Quid de Æliano dicam, cui ex Λάβρῃ καὶ πολλῇ ἴσαι Jupiter iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens Jovem lib. XII. de Anim. c. 30. Cautior Strabo, de quo antea ad Herod. I. 171. Wess.

Ibid. κατιλήθσαν ἰς Λάβρανδα] Enarrat Herodotea, et cum Demonis fragmento comparat Ti. Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 355. ex cujus eruditissima conjectura scripserit Demon: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανθίως ἄλσι βουλυσσάμενων. Herodotus ἰδὸν μέγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰδὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργίου: τὸ ἰδὸν, et τὸ εἰμῖτες: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ ἵστος τοῦ ἄλσος. In hoc Labrandensis Jovis luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret Jupiter Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Quæst. Gr. Plutarch. p. 301. f. cur manu teneret τοῦ Λαβρανθίως Διὸς ἐν Καρίῃ τὸ ἄγαλμα πάλαιον ἡρμῖνος? Jupiter Στράτιος ævo recentiori colebatur et alibi terrarum, Herodoti forsitan ætate nusquam nisi in Cavia, velsaltem a Caribus solis.

Istis interjectis de Jove Stratio, vocula sibi usitata redorditur orationem Herodotus: (lin. 9.) Κατιληθόντες ὦν οὐτοι ἰδούτα ἰβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro Med. voculam δὲ inseruit Gronov. quam omissam mallem: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατιληθόντες δὲ οὐτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam Nostro frequentatur: vid. Ti. Hemsterh. ad Lucian. pag. 322. et in Obs. Miscell. III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 6. πισόντων δὲ πολλῶν] Sic confirmaretur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo præbet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι μάλαστα ἐπλήγησαν: quum in unum versum multi cecidissent in prælio, Milesii tamen maximam præ ceteris cladem acceperunt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι—πανδημι τοῖς Καρῶν βοθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσας μιστοῖς ἐκείνων συμβαλόντες, σχιδὸν πάντας ἀπίθανον. Quod in Herodoteis est πληγίντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte explicatur a Schol. μιγάλως υποβίντες. Πληγὴ γὰρ, inquit, κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἦτα. Herodotus aoristos primos passa. adhibet præ secundis; non hic tamen scripisset πληγίντες, (aut ἐπλήγησαν,) quod et inusitatum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. v. 1402., πληγθεῖς mutandum videtur in παταχθεῖς: ne hoc quidem apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγίς, quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi pro ποδηγίς legendum sine controversia πληγίς. Actor Attice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta talia homines eruditi sæpe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μιστὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα, etc.] Verior talis distinctio. (Vide Var. Lect. ed. S.) Debent, quæ se-

quantur verba, (ἀνίλαβόν τε καὶ ἀνιμα-
χίσαντο,) suum sibi ex more habere.
(Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο
est in Arch. et Vind. quod in Var.
Lect. (ed. S.) adnotare neglexi.) Præit
scriptor lib. VII. 231. ἡ μὲν (Aristides)
ἀνίλαβι πασαν ἱσχυρίσαν οἱ αἰσίνη: tum
VIII. 109. νικημένους ἀναμάχισθαι τε
καὶ ἀναλαβῶν τὴν προσίτην κακότητα.
Neque Diodorus aliter XVI. 19. ἀνα-
μαχίσασθαι καὶ ἀναλαβῶν βουλόμενος τὴν
ἦσαν, sæpeque alias ἀναμάχισθαι τὸ γι-
γνῶς ἱλάντωμα. Nam τῶμα Herodoteo
sermone tantumdem ac ἦσαν sive ἱλάν-
τωμα valere, in dubio non est. Wess.

3. ἱλέχθησι] Debetur scriptis libris.
'Ελέχθησαν — τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναι-
κας lib. VI. 138. et sæpiusculæ. Fæ-
dior in connexis macula atque ad tollen-
dum difficilia. Aldinum ἱπὶ Δάσῃ nullo
commendatur merito: si ΕΠΙΔΑΣΩΝΙ
scribatur, una aberit littera ab ἱ Πιδάσῃ,
cui Gronovius primas dedit. At ea
Caricæ urbs Πήδασα Polybio, Straboni,
Stephano, et Eustathio, Homericam
Pedasum dudum evuluisse docenti ad
Poëtam p. 623, 23. (ad Iliad Z'. p. 476,
21. ed. Bas.) Ubi vero ἱπὶ Πηδάσῃσι
pingetur, res procedet, sed Codicum
patrocinio defecta. Vallæ Latina, in
via quæ in Mylasa fert, ex Græcis τὴν ἱπὶ
Μυλάσῃσι δδόν, magis sunt, sive Mylaso-
rum in Caria situs consideretur, seu in-
sidiarum architectus Heraclides, domo
Mylassensis, accommodata. Accedit ἱπὶ
Λασίσι, mutilate scriptum in Arch. et
Vind., neque sibilans neglecta obest,
qualis in multis ΜΤΑΑΣΕΩΝ numis.
Equidem Vallæ præiudicio pæne abri-
pior, et vix mihi tempero. Maneat
tamen ἱ Πηδάσῃ, donec aliunde My-
lasis tutela; succurratque Πήδασος (sive
Πηδασον) in Caricæ Stratoniciæ vicinia
apud Strabon. lib. XII. p. 909. D. (p.
611. c. ed. Cas.) Wess.

Ibid. τὴν ἱ Πιδάσῃ δδόν] 'Εν Πηδάσῃ

posuit in marg. Stephanus: illinc fluxit
quod ante Gronov. vulgabatur ἱπὶ Δάσῃ.
Eodem errore vulgatur in Allegor.
Homer. Heracliti p. 420., ἡ ἱπὶ δυάδι
μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἱ Πητιάδι μά-
χῃ, aut, si quis illud malit ut usitatus,
ἡ ἱπὶ Πητιάδι μάχῃ. Pro diversis lectioni-
bus, ἱπὶ Δάσῃ, ἱ Πιδάσῃ, ἱ Πηδάσῃ,
duo Codices offerunt in Diss. Herod.
τὴν ἱπὶ Λασίσι δδόν. Suspicio ad vocem
Πηδάσῃ olim correctionem adscriptam
δασίσι, quæ facile degenerarit in Λάσισι.
Quid Valla legerit incertum est; nam
Mylassensis Heraclides in vicinis me-
moratus menti scribentis offerre potuit
Caricæ Mylassa. Mihi maxime fit verisi-
mile scriptum ab Herod. τὴν ἱ Πηδα-
σίῃσι δδόν. Urbem ille Πήδασα, quantum
recordor, non nominat; sed incolæ is-
tius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πη-
δάσις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI.
20., τὰ ὑπεράκρια ἴδσαν Καρὶ Πηδασίῃσι
ἱπὶ τῇσθαι. Diceretur autem, ἡ ἱ Πηδα-
σίῃσι δδόν, ut via dicebatur in Phocide
ἡ ἱ Φωκίῃσι δδόν. Sæpe memorant τὰς
ἱ Φωκίῃσι πόλεις: τὴν πόλιν τῶν ἱ Φω-
κίῃσι, Demosth. p. 210. Philostratus p.
842. dixit τὴν ἐν τῇ Φωκίῃ τε καὶ Δελφῶν
δδόν. Xenoph. 'Ελλ. VII. 362, 17. ἱ
ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἱπὶ Ἐδεργείῃσι καὶ
τῆς ἱπὶ Μιδίῃσι δδόν: ad hoc exemplum
hic quoque scribi potuit τὴν ἱπὶ Πηδάσῃ
vel Πηδασίῃσι δδόν, viam quæ duceret in
regionem Pedasensium, vel Pedassa.
VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίᾱς πάντας ὅσαι
τὴν ἱλιάδα γίνονται] Galei miror judi-
cium, veram lectionem esse scribentis
Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat,
ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio
fit Αἰολίῃσι ὅσαι τὴν Αἰολίδα γῆν γίνονται:
ista hinc illuc male translata suspicor,
ubi Αἰσβον exhibent Codices et Valla.
Hic autem scripserat, opinor, Herodo-
tus Αἰολίᾱς π. ὅσαι γῆν ἱλιάδα, vel τὴν
ἱλιάδα γῆν γίνονται: quam hic lectionem

vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν Τροάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam utquam urbem, Mitylenæi Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολῖσι μετὶν τῆς Ἰλιάδος χάρις, καὶ τοῖς ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Æoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. x. (p. 600. c. ed. Cas.) Quos cepit Gergithios sive Γέργιθιος, (lin. 8.) Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. ἐν τῇ Ἰλιάδι] Ἐλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Æolidem post pauca sequitur expeditio, ante quam Æolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium jugum subierunt. Dabit tales Æolenses cap. 94. hujus Musæ, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. Wxss.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὖν ἄκρος] Laurentius mentis non compos, male de Aristagoræ; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatæ. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἀκροὶ τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμεναι Iones in prælio navali strenui cap. 112. superius; (Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo junctum: νηυσὶ ibi ad ἐπικριβάλλοντο refertur, classe superarunt.) alibi ἄκρη ἀρετῆς, et ἄκρος ἀρετῆς, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόσφοις Od. Olymp.

XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ (ead. lin.) Reiskius inductum, Πάριος εἰ παράξαι, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego ejus possessionem non turbo. Wxss.

9. ἄγχι ἐς ἀποικίην] Hoc præstuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagoræ. Qui vero ἄγχι ex pristino ἄγχι finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt, ἐπείχισι (lin. 10.) ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiasi significatur, ut c. 23. Wxss.

CAP. CXXVI. 7. πόλιν περιπατήματα] Ἐννία δόδοις, Novem vias, in quarum vicinia deinde Amphipolis ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagoræ cladem, egregio auctore Thucydide lib. IV. 102. Atticæ colonizæ tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagoræ et comitum strages in Olymp. lxx. Confer Diodor. XII. 68. et Ed. Corsinum Fast. pag. 184. Tomi III. Quod accedet, Laurentii Vallæ meritis locabitur. Accusatur (Vallæ ab H. Stephano) ob Miletum in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi ejus Latina ex principe editione: cujus sententia præcipue erat abundi in Myrcinum, demandata Mileto Pythagoræ viro inter populares probato procuratore Mileti. Aufer inde duo postrema, quæ Vallæ non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? Wxss.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. *μισοτιμίνας ὑπὸ Δαρείου*] Nihil haberet, cur in contemptum *μισοτιμίνας* veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare *μισοτιμίνας*; immo vero lites præcideret, quibus receptum *μισοτιμίνας* vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., miræ quidem *αὐξήσις*, sed Herodoteæ apud Portum. Wxss.—Nempe quasi simplex verbum esset *μισία*, idem valens ac *μισήμι*, dimitto. S.

10. *τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἱρμάφας μὲν οὐ*] Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Joviano Imp. in Julianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαρδίων τυραννίδος καιρὸς πιστῶν, ἔτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἱρμάφας μὲν Ἰστιάδης, ὑπιδύσαντο (ὑπιδύσαντο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, (Hist. Eccl. lib. X. c. 38.) quem antestatus Gronovius est. Quod autem hæc proxime antevertit οὕτω τοι Ἰστιάδης, mutati οὐ καὶ τοι Ἰστιάδης (quod Reiskio visum erat,) non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiae, quod ad hæc negotia attinet, sese habet. Wxss.

Ibid. *τοῦτο τὸ ὑπόδημα*, etc.] Explicat Tzetzes Chil. III. v. 324. et IX. v. 240. τὴν ὑπιδίον δίδωκεν Ἰστιάδης, Ἐστιάς δ' ἐξιστάκεν αὐτὸν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeo dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Dioge-

niani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. v. 314. οἷδ' ἰγὰρ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ἔστιν πάλα καττύεται. VALCK.

CAP. II. [5. *ὕπιδου τῶν Ἴωνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου*] Herodotea verborum tractatio, quorum naturalis series hæc erat: *ὕπιδου τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἴωνων πρὸς Δαρείον*. S.]

CAP. III. 4. *τὴν μὲν γειτονίην*, etc.] Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum *τὴν μὲν νυν ἐς αὐτοῖς*, etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. *τοῦτο ἐς ὁμίας ἐσθῆναι*. Nec recipio tamen. Ordo, ut sæpiusculæ, turbator consulto; juncta valuit οὐ μάλα ἐξίφαινε αὐτοῖς. Histiaei autem de Ionum *μισοτιμῇ* commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. xviii. 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Justinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in æstivos saltus trajiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quædam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. Wxss.

8. *οὐδὲν τι πάντως*] In conjecturam

Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. Wess.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος [Ερμίππου] Docto viro (Reiskio) placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque διάγγελοι ποιούμενοι, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda: quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διαπτήρις, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. f., qui Sympos. p. 678. p. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ὥστε ἐν στρατοῖς, διαγγέλοις—χρῆσθαι. Nos- ter autem, quantum recordeo, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάριος διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitationis et correctione liberans. Gentile Ἀταρνίτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. Wess.

CAP. V. 7. ἀπωστὸς τῆς ἰουτοῦ γίνεται] Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est præpositio. Sophocles Ajac. 1044. Τίλοι δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορήφθῆσθαι: et Œdip. Tyr. v. 649. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατριδος ἢ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. Wess.

CAP. VI. 2. ἱπποκτον προβούλους] Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Budæus, προβούλους in Græciæ civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλιῦν, προβουλιύματα, apud Oratores, Demosthenem, Æschinem, Lysiam, quibus atque Harpocratiōni molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδας, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. Wess.

Ibid. ἱπποκτον προβούλους—ἰς Πανιώνιον] De XII. Ioniæ civitatibus federatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consulturos: totidem enim tantum memorantur cap. seq. quæ pro suis quasque viribus naves adversus Persas instruxerint. Præter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates Herod. lib. I. cap. 142., quæ de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide Clar. Wesseling. ad Diodori lib. XV. cap. 49. Præter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt Diogen. Laërt. I. 40. Pausan. VII. (cap. 3. et 4.) p. 529. 532. Max. Tyr. XXVII. 2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

8. ἰς Λάδην] Insulam Ladam, e regione Miletī jacentem, Gronov. ad Arrian. Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. Wess.

CAP. VIII. 2. Αἰολίων οἱ Λίσβον νύμνται] Possessionem tandem recipiavit, quod vi dejectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νύμνται. Cui enim bono talis Æolensium designatio? et cur nulli nominatim Æolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκῆων δὲ εἴχοντο Λίσβιοι ἡντι ἰβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Æolicæ civitates aliæ in continente, insulares aliæ, et inter has Lesbus, lib. I. 151. Steph. Byz. in Αἰολίᾳ verissime, λίγονται καὶ οἱ τὴν Λίσβον εἰσέντες Αἰολεῖς. Cl. de Pauw, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Λίσβιδα γῆν νύμνται, atque inde corruptæ scripturæ natales arbitrat. Wess.

5. καὶ Μυόνειοι] Etsi ex Arch. lec-

tionē numerus navium rotundetur, prava est; pejor Vallæ. Recurritur ad *διεργασίας*, quam admittentes vulgatè merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis *Munier* vocabulis offensi. Wss.

CAP. IX. 7. *ἐπιλιγόμενοι συλλίξαν-
τες*] Lene hoc; asperissimum atque au-
res stridule radens *ἐπιλιγόμενοι ἱλίσαν-
συλλίξαντες*. Cur retinebimus illud in-
sittitium, quod suam in secuturis (lin.
11.) sedem occupat? Exterminetur
proinde Codicum imperio, qui continuo
(lin. 9.) ad doctorum suspicionem jus-
tissime *ἀρχίων*. Simile mendum in
Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit
lib. V. 37. WESS.

9. καταλυθῆναι τῶν ἀρχαίων] Τῶν ἀρχαίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 19, Ἔακες ab Aristagora ἀπειστήρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰ πῶς οἱ ἄλλοι τῆς ἰωνίης εὐρανοῖς: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς — βουλευθῆντας Ἀπαιδαμοσίους τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννίδι, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐκτὰ μὲν τῶν φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonte interjectum ibid. v. 26—29. quo sine jactura careremus. VALCK.

13. τοὺς γὰρ ἰωὺτοῦ ἱκαστος] Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum, cap. 10. ἱκαστος ἰς τοὺς ἰωὺτοῦ ἑξαγγελ-
λίμους, sæpeque alias. (Vide vero Var. Lect. ed. S.) Quamquam autem ἰμπερήσ-
ται, quod deinceps, (lin. 17.) de minan-
tium sententia nihil deminuit; moveor
præstantium MSS. præjudicio, ut ἰμ-
πιρήσεται contemtuī ne sit: sive enim
secuturam velis, seu ea Atticorum sumas

forma, qua ~~uigilanti~~, monitoribus
Grammaticis, Thoma M., Moeride,
aliisque, vicem ~~uigilanti~~ obit, minis
accommodatum manebit. Vide lib. V.
105. Wess.

17. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἱμωρήσονται] Hoc an ἱμωρήσεται ex Med. præferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συληθεῖσαι δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατριδας ἱμωρήσονται. Ἀλλ' eius generis apud Aristophanem inveniuntur πιαράζονται, ἀποικιλοφύονται, πικλαύονται, πικιλῆζονται, ἰγγιγράφονται, πικλήσομαι, λιλῆφονται postremum restituendum est in Nubib. v. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. v. 729. προγιγῆσονται, nisi præferendum sit διδῶσται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pierson. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερὰ et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ἰσμοῖς ἱσμοῖντο, ἱμωρῶς, etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερὰ, per τὰ ἴδια non privatorum tantum ædes, sed quævis, templis aliisque locis sacris exceptis, ædificia civitatum præsertim publica, qualia veteribus τοῖς ἰσμοῖς opposita ὅσων dicuntur. Plerumque quidem per ἱερὰ et ὅσων, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα; nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Hæret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. π. τὴν δημοκρασίαν οὕτω νοσηρῶσαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf, exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὅσων, demonstrant hæc Harpocratonis in "Ὁσιον: Ἰσοκράτης Ἀριστοφαντικῇ, καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσων: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, sæpe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis

αδελφεία, velut in Olynth. III. p. 15.,
 δημένοι μὲν τοῖνυν εὐδοκρήματα καὶ πάλ-
 λη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα πατισσάμενοι
 ἡμῖν ἱερῶν, et pag. 101, 46. contr. An-
 drotion. p. 386, 24. quæ loca Ciceroni
 observabantur I. in Verr. c. 21. et Sal-
 lustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Jos.
 Wasse. VALCK.

20. λίγιστοι ἰσημέζοντες] Laurentii, hæc
 eis damna dicite eventura, jure Paviu
 explodit. Persæ, minis uti defunge-
 rentur, volebant. Idem Raphelius ad
 Matth. c. v. 44. perspexit, scholiaste
 Thucydidis advocato, ad quem lib. I.
 27. præclara Cl. Wasse, tum quoque
 Des. Heraldus erudita disputatione
 contra Salmasium, Animadvers. ad Jus
 Attic. et Rom. lib. II. 15. Wess.

CAP. XI. 4. ἰσὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς] Ad
 Homeri exemplum, quod Stephanus
 ostendit, Iliad. κ'. 179. πάντεςιν ἰσὶ
 ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς; pro quo Synes. de
 Regn. p. 21. v. νῦν γὰρ πάντες ἰσὶ ξυ-
 ροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articu-
 lum, Poëtæ, Longino, codicibusque in-
 visum, delevi. Junge P. Burmann. in
 Phædri lib. V. 8, 1. Wess.

Ibid. ἰσὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς] Pho-
 cæensis ista Dionysii Longinus in ex-
 emplum advocat hyperbati, sect. XIII.
 4. monetque, ὡς μὴ δεοῦν ἰσημερινὰ λί-
 γους, ἀλλ' ἡναγκασμένα, Herodotum in-
 vertisse dicendorum ordinem, quæ natu-
 rali suo situ sic secundum Longinum
 fuissent collocanda: "Ὁ ἀνδρὶς ἴωνες, νῦν
 παῖδες ἴσταν ὅμιν πόντους ἰσιδίχισθαι ἰσὶ
 ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὅμιν τὰ πρῶτα."
 Homericum illud expresserunt
 Theognis v. 557. κίονός τε ἰσὶ ξυροῦ
 ἴστανται ἀκμῆς; et auctor Epigramm.
 'Ακμῆς ἴσταντοῦν ἰσὶ ξυροῦ 'Ελλάδα πᾶ-
 σαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III.
 p. 648. (Vide Analect. Brunckii T. I.
 p. 133.) Sed hæc Herodoti, quæque
 sequuntur, ἢ ἵνα ἰλισθῆσαι ἢ δούλῳι,
 Aristides imitatur in Themistocle T.

III. p. 508. ἀλλ' ἰσ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς
 ἀκμῆς ἴσταντοῦν, (ἢ) ἵνα ἐν 'Ελλάδα ἢ μὴ
 id est εὐδῆσαι ἢ ἀπολίσθαι, ut recte Schol.
 explanat. Herodotei quoque Dionysii
 forte meminerat Livius dum ista Lo-
 crensem legatum Romæ dicentem fa-
 ciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine
 est nunc humanum genus, utrum, vos,
 an Carthaginienses, principes orbis ter-
 rarum videat. Frequentatur in talibus
 ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα —
 πρότερον μὲν ἰὼν κοίτῃ, νῦν δὲ ἰσ' αὐτὴν ἤκου
 ἐν ἀκμῇ. Eurip. Phœn. v. 1088.
 'Ακμῇ γ' ἰσ' αὐτὴν (ἤλθον.) Iones suos
 docere voluit Dionysius, in novacula
 stantem occasionem esseprehendendam,
 cujus opportunitatem frustra quære-
 rent amissam; atque adeo, ὡς ὁ παῖς
 οὐχὶ μέλλει, 'Αλλ' ἴσ' ἰσ' αὐτῆς τῆς ἀκ-
 μῆς, Aristoph. Plut. v. 255. VALCK.

6. καλαιπαρίας ἰδίνισθαι] Amplius
 hoc, quam receptum ex Medic. καλαι-
 παρίην δίνισθαι. Post pauca τετραμῖνοι
 καλαιπαρίῃσι, explicatque Longinus σέ-
 νους ἰσιδίχισθαι, nullo propterea merito
 vapulans. Quod ejus autem in schedis
 καλαιπαρίας ἰδίνισθαι, id leviter aber-
 rat, nec mutari in prima editione καλαι-
 παρίας ἰνίχισθαι debuerat, super quo
 Zach. Pearce ad elegantissimum scrip-
 torem. Wess.

Ibid. ἢ μὲν βοάησθαι καλαιπαρίην δί-
 νισθαι] Medicæ vulgatam olim lec-
 tionem præferrem, καλαιπαρίας ἰδίνισ-
 θαι: hoc Herodotum est: paulo post
 Iones τετραμῖνοι dicuntur καλαιπαρίῃσι.
 ἰδίνισθαι Codices etiam adfirmant Lon-
 gini, cujus quod prima præfert Ed. κα-
 λαιπαρίας ἰνίχισθαι, probari non debe-
 bat ut genuinum Za. Pearcio. Sen-
 tentia dicti satis est perspicua: molestias
 si velitis subire, labore vobis libertatem
 parabit: ut optima quævis et jucun-
 dissima non nisi primum impensa ope-
 ra comparari solent: labor enim volup-
 tasque, dissimillima natura societate

quadam inter se naturali sunt junctæ, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Cyr. Pauid. L p. 15. *πῶς οὐ ζῆν ἡδύς ἡγριότατος νομίζειν*: sic ista legit Longin. xlviii. 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. *οὐδὲν τῶν μεγάλων μακρῶν ἴσος πῶς αἶον*. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregiam servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. *Ἄς τι πρᾶξῃς καλὸν μετὰ πῶς, ἢ μὴ πῶς εἰχόμενος, τὸ δὲ καλὸν μόνι*: apte quadrant ista Herodoteia. VALCK.

12. *Ἐπὶ τὰ ἴσα νημάτων*] Recurret similis in negotio c. 109. Diversus ab ite officiorum justis vicibus hoc Alcibiadis *τὰ ἴσα νήματα, τὰ ἴσα ἀνταγωνίζονται*, Thucyd. VI. 16. Porro *πολλὰ ἱλασθέντα* (lin. 14.) nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WISS.

14. *ἱλασθέντα*] Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem *ἱλασθέντα*. Mos veterum, quibus prævit Herodotus, pro passivis interdum adhibentiam futura media, et ab aliis fuit affirmatus, et luculentis exemplis a Jo. Piersono ad Moer. (p. 13. et 367.) VALCK.

CAR. XII. 2. Quod hic legitur, *ἀνταγωνίζονται ἰσὶ πῆρας* (ut et osp. 14.) *τὰς νῆας*, id est, ἀλλήλους ἀνταγωνίζονται; id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti *ἰσὶ πῆρας*. Apud illum *πλεῖστα* naves dicuntur *ἰσὶ πῆρας*, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. *Ἀναχρίνεται ἰσὶ πῆρας*: habet Xenoph. *Ῥαδ.* I. p. 264, 44. et hujus Herodoti similimo loco VI. p. 348, 34. ubi Dionysii providentiam æmulatus Iphicrates exercendi gratia *ἰσὶ πῆρας ἦν*. (et opponuntur ibi: *ἰσὶ πῆρας ἦν* (*τὰς νῆας*), et *ἰσὶ φάλαγγος ἦν*.) Vidi Grammianum ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis ad Max. Tyr. (Dissert. XII. sect. 3.) p. 540. VALCK. — De formula *ἰσὶ πῆρας*, quæ Herodoto *ἰσὶ πῆρας* est, conferri possunt quædam Athen. XIII. 568. a. notavimus. Quæ autem continuis longæ serie, alia

post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia juxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. *πυκνὰ ἀφίξῃς ἰσὶ πῆρας εἰσαγαμίνας* sunt longa serie alia juxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 1.) *ἀνταγωνίζονται τὰς νῆας*, eos mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius *ἀνταγωνίζονται ἰσὶ πῆρας τὰς νῆας*, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quæ, postquam in altum sunt erectæ, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticæ genere, qui *δίπλωτος* vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad Thucyd. I. 49. et quæ ex Ernesti Indice Græcitatæ Polybianæ in nostrum Lexicon Polyb. p. 158. transtulimus. Apud Xenophontem *Ἑλλην.* I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non *ἰσὶ πῆρας*, sed quod idem Xenoph. lib. VI. c. 2, 18. *ἰσὶ φάλαγγος* dicit) ne *τῷ δίπλωτον* hostium daretur locus. S.

6. *δὲ ἡμέρας*] Reddi hoc non debet quotidie; sed per totum diem, pro *δὲ ἡμέρας ὅλης*. Herodoto quoque scribitur *δὲ ἡμέρας*, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit Valla. Apud Athen. IV. p. 168. c. ait Amphib. *πένοντες ἡμέρας δὲ ἡμέρας*. Apud eundem lib. X. p. 417. c. Eubolus, *ἀνδρῶν ἀρίστους ἰσθίον δὲ ἡμέρας*: et lib. XI. p. 483. a. Iohn Chius, *ἴσων δὲ νηπύων ἀνδρῶν*. Similiter adhibentur *διὰ βίου*, *δὲ ἰωνυτοῦ*, *δὲ ἰωνυ*. Hesych. *Δὲ ἰωνυ*, *δὲ ἴλιν οὐ ἰωνυ*. Attigit hunc usum Casaubon. in Athen. VII. c. 1. (Animadvers. T. IV. nuper edit. p. 12.) VALCK. — Quod (lin. 4.) ait *καὶ τοὺς*

ιστάμεν ἰπλίσι, commodè Schneiderus in Lexic. Crit. ἰπλίζων. I intelligit exercere in armis. S.

8. *τιτρυμίνης*] Multum ab hujus efficacia *τιτρυμίνης* Arch. abest. Vide I. 22. II. 129. Appianus Bell. Civ. II. (c. 30.) p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος *τιτρυμίνην* εἰ πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et Polybio sæpiusculè *τιτρυμίνης* et *τιτρυμίνος*, ubi non oportuerat. (Loca vide in Lexico nostro Polybiano et in Indice Græcitatibus Appianæ indicata.) Jam τίνα δαιμόνων παραβάντες (lin. 11.) ex poeta, Quo numine læso, recte Portus; convenitque Heliodori extr. lib. VII. Ἄεθ. ἡμοὶ ἡφλάσει ταῦτα καὶ ἔρεαι, καὶ θιοῖς, τοῖς παραβαδίσι. Wess.

10. *τάδε ἀναπύμπλαμιν*] Imitatus Pausan. in ᾤδου, inquit, κατὰ ἀναπύμπλαμιν, lib. X. (c. 28.) p. 867. Mox, ἐκπλάσαντες ἐν τοῦ νόου, (lin. 11.) supra fuit illustratum ad III. c. 155. In seqq. *ἰσιγρίφαντες* ἡμίας ἰωυτοὺς ἔχομεν, (lin. 13.) Valle non intellectum, ponitur pro *ἰσιγρίφωμεν* ἡμίας: ut I. 28. τοὺς εὐ δουλώσας ἔχουσιν: I. 37. ἀποκλήσας ἔχουσιν: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2. *παρ' Αἰάκιοις τοῦ Σουλῶντος*, etc.] Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: *παρ' Αἰάκιοις* — *κύνους* — *ἰδίνοντο* τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quædam interjecit, (Ante *κύνους*, l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhæsit.) Quod sequitur *κατεφάνητο*, (lin. 7.) alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commodè poterit: ἄμα δὲ καὶ ἰφάνιστό (vel καὶ κατεφάνη τό) σφι ἵνα ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πραγμάτων ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἰφάνητο βασιλῆα Δαρίον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνα-

τον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. præbet margo Steph. (et codd. nonnulli.) Tum Samii præterea dicuntur (lin. 8.) εἰ ἰσιγρίφαντες, ὥς ἐ καὶ τὸ παρὶν ναυτικὸν ὑπερβαλίσκω τὸν Δαρίον, ἄλλο σφι παρίσταται πινταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρίου: opponuntur τὸ παρὶν τοῦ Δαρίου ναυτικόν, et τὸ παρὶσμένον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam majoris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Justin. II. 12. (τοῦ Δαρίου tenui, a Schæfero et Borh. ex Reiskii et Valck. conject. adscitum. Poterat et τὸ Δαρίου scribi. In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, τὸν Δαρίον legi in superioribus edd. omnibus et MSS. quoad quidem novimus. Vallæ tamen Latina præsentem Darii classem habent.) Samii tandem, videntes Ionas (lin. 11.) ἀριτυμίνους ἐκτελεστούντας, ἐν κέρδι ἰσχυρίζονται περιπαύσασθαι τὰ ἐν ἰσὶ τὰ σφίτινα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἐν ἰσὶ τὰ σφίτινα potius scripserit, quam τὰ σφίτινα ἴδια: bis alibi dixit τὰ ἐν ἰσὶ καὶ τὰ ἴδια. (At percommode τὰ σφίτι. tam ad τὰ ἐν ἰσὶ quam ad τὰ ἴδια refertur.) Ex codd. restituetur ἀριτυμίνους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallæ lectum, margo præbet Steph. ἰδὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδίνοντο (lin. 13.) οἱ Σάμιοι, πᾶσι μὲν ἦν Σουλῶντος τοῦ Αἰάκιοις. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι] Hæc duo si nusquam essent, uti post pauca (lin. 13.) in quibusdam Codicibus nimia liberalitate (immo vero satis opportune) sunt addita, scribereturque ἰδίνοντες ὅτι ἄμα μὲν, etc. tum ἰδίνοντο, ἄμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inser-

τα οἱ Σάμιοι ὦν cursum sermonis turbant nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακρίουσιν quoddam. (ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.) Mox quoque (lin. 7. et 8.) καταφρονεῖν σφί, et εἰ τι ἰσχυράμηναι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. Wess.

8. εἰ καὶ τὸ παρὶν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖα-το τὸν Δαρίον] Arbitror τὸν Δαρίον hinc amolendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρίον ὑπερκαλίσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius impediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλλειτο τὸν Δαρίον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλῆσειν, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo majorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερκαλίσκειτο τοῦ Δαρίου medicina. Wess. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

11. ἀρετιμύτους εἶναι χρηστοὺς] Frequens οὐ βουλευμένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρετιμύται et οὐ βούλευται saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossæ origo. Ἀρετιμύται ποιεῖν offerent schedæ lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, καὶ οὐκ ἀπαρενοῦμαι τίμειον, Electr. v. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κίρδος contentus. De Æace et Sylosonte (lin. 13.) vide lib. III. 139. Wess.

CAP. XIV. [1. ἀνῆγον — τὰς νῆας ἐπὶ κίρας] Vide ad cap. 12, 2. notata. S.]

8. πλὴν ἰδίας κῆρ] Fallunt libri δίκα exhibentes, arguunturque Pausaniæ verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρίου — Σαμίων, πλὴν ἰδies τι καὶ δίκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριπλάζων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, (quos

dicit Pausan.) totidem sunt navium præfecti. Quod deinceps in codicibus ἰδies, (pro ἰδωσι, lin. 10.) si καὶ σφίας τῇ κοινῇ τῶν Σαμ. ἰδies legeretur et alia novam induerent formam, arripere posset: quam equidem novandi audaciam aversor. Wess.

CAP. XV. 7. μισ' ἐλίγων συμμάχων μεμνημένους] Tale Thucydides μνησθῆς μισ' ἐλίγων τῶν ξυνδιαζάντων, lib. VI. 101. nec Josephi diversum in Histor. Vitæ c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Æschyli Pers. v. 736. inspicere. Wess.

CAP. XVI. 6. ἰόντων τῆς γυναιξὶ ἀντ. Θισμοφορίων] Valie enumerans gentes Jo. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, (lin. 8.) quam elisit vicina, vox οὐδὲ, ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὐτε προακηποιῖτις ὅπως ἔχει περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντις τε, etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedæ istæ ignorant. Bene vero (lin. 7.) ὡς ἔχει, Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tutius est. Wess.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἰσχυρὰ καταδύσας] Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptæ pecuniæ mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis sæpe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocæensis siue navigia illa mererit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucyd. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et intersersa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. Wess. — Nempe καταρτίνας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους — καταδύσαι.] Viti-
sa cœdicia est Arch. lectio καταδύσαι:
qualia obtinet et apud Diodor. Sic. T.
I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wes-
seling. Recte apud eundem legitur p.
480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῆων καταδύσαι:
conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80.
ubi distinguuntur ista duo, περιήρως κα-
τίδουσαν, et ἀκχρήστους ἰκνύουσαν: prius ei-
dem dicitur καταδύσαι, T. II. p. 29, 50.
Καταδύσαι νῆας præter ceteros frequentat
Herodotus, γαύλους Φοινικηίους etiam ali-
bi commemorans; vid. Clar. Alberti ad
Hesych. in voc. Γαυλοί. VALCK.

CAP. XVIII. [4. κατ' ἀκρῆς] Nota
formula, Homero etiam et Thucydidi
frequentata. Proprie, inde a summo
vertice, a capite, ab arce; de urbe pe-
nitius omni ex parte capta ex expugnata:
“cum enim caput et summitas oppi-
di occupata est, (sic perspecte Syl-
burg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de
“ceteris parum laboratur.” Ista formu-
lae origo manifeste respicitur apud Noe-
trum VI. 82, 12. Imperitorum Gram-
maticorum inventum est, κατ' ἀκρῆς vel
κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κρήρας sonare.
Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772.
Mox lin. 5. ὅσους συμπαίτας τὸ πᾶθος,
etc. proprie, ut quod accidit urbi, coin-
ciderit, congruerit cum oraculi respon-
so, in illam edito. S.

CAP. XIX. 3. τὴν δὲ παραθήκη] Male
in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐσθή-
κη τὸ μὴν παραθήκη, ὅπως ὁπὸ Ἡραδ-
του εἴρηται, ὅστις ἐνέφρισε: cuius pro-
missi in Eclogis nulla nunc, nisi aber-
rari, vestigia. Est in Musa. I. 186.
VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imita-
tione, ὃ δὲ παραθήκη λόγιον τὸ βλασφημῆν
— ποιοῦμενος. Prave παραθήκη edi-
tur Malign. p. 855. d. Rectius Aris-
tides T. II. p. 124. ejusque Scholiastes
Oraculum Argivis editum infra refertur.
c. 77. Wess.

10. τοῦ δ' ἡμιστέρου Διδύμου] Pinxi Δι-

δύμου, (majuscula littera initio vocis)
uti par erat: nomen enim proprium, et
loco in Διδύμοις, sicuti brevi post. So-
phocles τὸν Ἀβαιοι ναὶν, Cœd. Tyr. v.
919. ad eundem posuit modum. In-
terpretis erit aliis delubri cura gemellis,
mutata sunt. De Persis crinitis (σε-
μήταις, lin. 9. et 12.) post Brisson.
docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part.
I. lib. III. 9. p. 816. Wess.

13. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ ναὶς τῷ]
Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et ναὶς
distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ'
ἱερὸν καὶ τὸν ναὶν τὸν ἐν Διελφοῖς. In tali-
bus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ,
consideratur ὁ ναὶς, et cella sive Dei so-
dam per τὸν ναὶν est intelligenda, atque
id ipsum, quod vocant σημεῖον. Huc
pertinet minus intellecta, quam tradit
Ammonius, (p. 96.) vocum ναὶς et σημεῖον
differentia, Pœtisia certe non observata.
Pollux excitat e tragœdia deperdita,
ἀγρὸς ἐῖς σημεῖον Διοῦ: ubi locus ἔστι καλι-
κρόμενον (τοῦς Διοῦς) Σημεῖον dicitur: Eu-
rip. Rhes. v. 501. ἐῖς Ἀθήνας σημεῖον
Ἰνουχος μολὼν Κλίψας ἄγαλμα. Lucian.
in Amor. T. II. p. 412. Δίξαν οὖν ὅλην
τὴν Διὸν ἰδεῖν, ἐῖς τὸ κατεῖπιν τοῦ σημεῖου
παραβλέποντες: ante dixerat, εἶδον τοῦ ναὶ
παραβλέποντες. In Excerptis ex Diodoro
T. II. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαντιῶν
συλλήσας, ἐκίπησεν τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σημεῖου:
Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν
— καὶ ναοὺς χρωστέν δόοις: aureas istas ca-
dicaulas templum, ni fallor, complecto-
batur. Lesbonax in Protrept. p. 170,
37. ἱερὰ — ποσμήσαντες ναοῖς καὶ βωμοῖς
καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod.
IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατεσκευ-
ασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖς καὶ ναῖ-
σι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ
τῆς Ἀθηναίων, ὅπως τὸν ναοῦ. Nonnulla
dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291.
Minor adeo quod legitur. apud Philostr.
Vit. Apoll. II. 20. ναὶν περὶ τοῦ τοῖχους

ἰδὼν φασιν, — καὶ παρασκευάσθητι τὴ ἱερὴν τὴν
ἀβυττῶν. VALCK. — ἱερὴν, latiore sensu, (si-
cut εἰρησος) tota intelligitur area deo
consecrata simul cum aedibus sacris in
illa exstructis. Ναὸς est sedes deo sa-
crata: a qua quum h. l. distinguatur
oraculum, (exserre enim dicit ὁ ναὸς τὴν
καὶ τὴν χειροκρήνην,) intelligendum χει-
ροκρήνην fuerit interior aedis pars, cella et
dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

14. *salutifera insinuat*] Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adjutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. (p. 814. et 634. ed. Cas.) Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Æliani apud Suid. in *Βεργυχίδας*. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? Wess.

15. *πολλὰς μὲν — ἰσημέρην*] Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiao soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. *ἡς τυλίαν ἀπώλειαν ὤλεσεν — Μιλήσιοι, διὰ τὴν ἐν τῇ ἰσημέρᾳ Ἑστιαίου πύρρην, καὶ ἰσχυρὰ ἄλλοι μὲν εἶναι ἢ ἑλπίαν πύλιν, οἷοι δὲ εἶναι Δαρίου σύμβουλον, ἄλλοι δὲ ἰσχυρὰν ἐς Ἰωνίαν*: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιαίου ἀπώλειαν, nunc, ut Tzetzes Chil. VII. v. 992. Δι' Ἰωνίων Μίλητος ἰσχυρὸς ἐν Πύρρᾳ. VALCK.

CAP. XX. 3. 1. *Ἀπὸς πόλιν*] De urbe Ἀπὸς, quam ad sinum Persicum sitam Milesis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quæ dicitur Ὠπεί, lib. I. c. 189. nec-ne, docebit *ἡ πόλις*. VALOE.—Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. *περὶ τοῦ πόλιν Ἀπὸς*. Quam autem comparandam Gronovius ex lib. I. 189. monet Ὠπεί, ea in macule suspensione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersu-

rum, apud Strabon. XVI. p. 1074. (p. 739. ed. Cas.) Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ἡ δὲ Tigris
 ἔρχεται ὡς πάλαι ἦσαν ἐς τὴν Ἐρυθρὴν Θά-
 λασσαν ἰσθμῶν: quibus eadem ferunt,
 quæ hic de Ampe, nec omnino tameti.
 Ampe locatur ad sinum ejusque pri-
 mordia, Opis nusquam. Tigris, si
 hæc in dextra ejus ripa, illa in sinistra
 fuerit, aut contra, potuit utramque præ-
 terlabi atque ita in mare se Rubram in-
 fundere. Ampen memini ab aliis si-
 lentio premi, quod tantæ MSS. con-
 sensionem non officit. Berkælio vero
 lapsus ad Stephani Ἀμπη condono.
 Wrsæ.

[4. *Tiyens*. Alibi *Tiyens* scripsi cum Schæf.: vide Adnot. ad V. 52, 21. Hic ex ejusdem Schæferi ed. 1. et 2. altera adhesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. 8.]

6. τὰ δι' Ὑπερίκην] Attigit Eustath. in Od. i. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἄκρας Ἀφρικὰς οὐδεντέρως φησὶν ἐν τῷ, εἰ μὴ εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πᾶν, τὰ δ' ὑπερίκην ἴδοντες Ἐπερί. Attici Herodoto quoque Ὑπερίκην, lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διέκριναι, oppositi τοῖς Πεδιαιῖς et τοῖς Παρελίαις. · Errorē Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribit quoque debebat Πεδιαιῖν) Marabamur jam correxit. Vid. Mousaui Pliustr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. *ἡ Ἀδὸν ἐν καὶ Ταιδῶν*
Δαίω] Laum Lucania, Sybaritarum
 coloniam, signavit Strabo lib. VI. p.
 388.; cui Seidrus vicina fortasse fuit,
 Stephano Byz. nota, ignota aliis: u-
 tramque Alex. Symm. Mazochius Col-
 lectaneo I. ad Tab. Heracleenses p.
 508. examinavit. *Ἀσισυρῶν* Sy-
 baritas, urbis possessione privatos, spec-
 tat, ut quoque animadvertit: *Ἀσισυρῶ-
 νων* non indigimus. *Ἡσδὺ* quod
 deinceps, optime Tan. Faber, Ham-

sterhusius, Lamb. Bos, Viri præclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. Wess.

6. ἀλλήλῃσι ἑξινώθησαν.] Amicitiae et mutui hospitii originem Athenæus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timæo descriptit: 'Εφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἱρίων πιστευμένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ φιλίας ταῖς πόλεσιν ἰγίνοντο, ὡς ὁ Τιμαῖος ἰστορεῖ. Ex lana itaque Milesiæ usu et ejus commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quæ quidem Timæi significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτιον ἰσομυλήσιον maribus honestis prohibentis, et animadversionis Benteleianæ, vocabulum istud præscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me pæne in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timæo si sua fides, pars ejus observationis corruiet. Potuit profecto Zaleucus, sive ætate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu ejus fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitiæ vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἱμάτιον ἰσομυλήσιον, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Benteleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicæ lib. II. sect. 3. Wess.

10. ἡ δὲ ἀνευρὰ τοῖς τοῖς δίντρον.] Gloria instauratæ lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic, quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis interrogat, ejusdemque Μάχτου ἄλωση viri doctissimi ad Ælian. Var. XIII. 17. illustrarunt, præterque ceteros R. Benteleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. Wess.—Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea

scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petitum, ἡ Πιλοκόννητος ἀπασα διουτέηται. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui præter Herod. tradiderint, advocantur ad Æliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τοῖσι ἔχουσι.] Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites sæpe quidem, Tragicis præsertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ πτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose (olim) scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἰπαιόντα τῷ δήμῳ ἐν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἱππῆται sunt Rhiano Stobæi p. 54, 11. πτηματικοί, Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam alibi legere me memini τοῖς ἔχοντες: nusquam etiam, quantum recordor, Herodoto divites vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere Herodoteam, et, pro τοῖσι τοῖς ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσιοι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἔξ Νάξου Ἰθρυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγυνητίων οἱ παχίς: et VII. 56. Atigerunt usum Herodoti Pollux III. 109. Portus, Des. Herald. ad Martial. IX. ep. 33. Küster. ad Aristoph. Eq. 1136. et G. Raphael. in Psalm. xxii. 30. Per Atticos si plebem Atticam significari voluit Suidas (voc. Παχίς), hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam præterquam in comedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχίς. A-

ristoph. et alibi et in Pace v. 638. Τῶν δὲ συμμάχων ἴσταν τοὺς πᾶσι καὶ πλουσίους. Samiorum autem *ei* πᾶσι propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γιωμέροι, divites et agrorum possessores. Plutarch. in Quæst. Gr. p. 303. x. de Samiis agens, τῶν γιωμέρων, inquit, ἔχοντες τὴν πολιτείαν: ap. Thucyd. VIII. c. 21. Samiorum *i* ἕκαστος remp. gerebat, καὶ τοῖς γιωμέροις μετεδίδεσαν — οὐδὲν, conf. c. 73. et Xenoph. Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque Herod. VII. 155. Hesychio interprete, *ei* ἀπὸ τῶν ἱγγαίων σημαμάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit H. Vales. in Excerpta ex Diod. Sic. p. 549. ВАЛСК.—Quod si τοῖσι τὶ ἔχωνι minus placebat, conjectare liceat nude τοῖσι ἔχωνσι scripisse auctorem, (collatis quæ ad Math. XIII. 12. quum ab aliis, tum a Wetstenio congesta sunt:) vocluam *ei* autem e scholio accessisse. S.

10. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τιστραμμένη οὗς Σικελίης] Cl. de Pauw τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrenia. Ut nunc Latina habent, consideranda verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τιστραμμένη. Calactam Siciliæ Diodorus XII. 8. descripsit. Wess.—τιστραμμένης corrigebat Reiskius. Nam "e vulgata, inquit, exiret, Tyrreniam esse partem Siciliæ." Ambiguis quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrreniam nemo in Sicilia erat quæsiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat; potuit enim Siculorum esse ea ors, nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τιστραμμένην (ἀκτὴν), adjicit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsam Siciliæ oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἰγύνουσιν ἐν Λευκῶν Vol. IV.

ov] Non erat, cur a Codd. dissentirem. (Vide Var. Lect. ed. S.) Scythæ, Zancleorum monarchi, (lin. 3.) memorabile nomen in Æliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitrat ac Scythen, Coorum tyrannum; cujus filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zancleam occupantibus; quæ mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. Wssa.

5. τῶντι ἰὼν διάφορος] Pristinum ὅσος clar. Reiskius ἀτι esse voluit; bene, ni MSS. potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleas etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini ætate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Præst. p. 554. commonstravit. Wess.

CAP. XXIV. 1. ἐκ τῆς "Ιουκας] Omissæ sunt in Med. Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit Ælianus "Ιουκῆς, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, præcedentium inmemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythæ hic tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. (c. 23, 16.) ἐκ "Ιουκα πόλιν et (h. l.) ἐκ τῆς "Ιουκας: ἀπὸ τοῦ "Ιουζ. "Ιουκας dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiqu. I. p. 230. ommissa miror Platonis ex Hippia Mai. loca: p. 282. x. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore confecerit pecuniæ ἔξ ἰσθῆος γὰς χωρίου πάντων σμικροῦ "Ιουκῶ. ἐν "Ιουκῶ legitur ibid. p. 284. x. Ridens Sophistæ stultitiam Socrates p. 283. c. ταῖς μὲν "Ιουκῆσιν, inquit, οὐκ οἶδ' ἐν ποταμῶν τοῖς πρὸς αὐτῶν. Philostrate in Hippia p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν "Ιουκῶν ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πάλιχνοι τοῦτο Σικελιῶνι: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippia forte tolli poterit Plato-

nīs. VALCK.—In Var. Lect. (ed. S.) monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in MSS., "Ιυνες hic legi; codicem Arch. vero et Vallam "Ιύνου præferre, quos nos cum Schæf. et Borh. sumus secuti. S.

Ibid. in τῆς "Ιυνες] Mihi certum videtur codicis Arch. et Vallæ in τῆς "Ιύνου: ita supra: (c. 23, 16. ubi in ἰς "Ιυνου consentiunt omnes:) ita Plato Hipp. Major. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχνης τοῦτο Σικελίᾳ εἶσι, οὗς ὁ Πλάτων, etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἢ δὲ "Ράβιννα "Ιταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz. "Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in "Ιυνου, "Ιυνουτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ "Ιυνε. Voluit "Ιυνες, quod additum "Ιυνε postulat. Jungitur porro, ἰσιν δὲ ἰσφάλλαι, error autem videtur, scripturæ videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nulla (quæ et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς "Ιύνου, si τῆς "Ιυνες erroneum. Illud autem Arch. in ταύτης πρὸς ἡ, etsi illaudabile, silentio non est prætermittendum, siquidem suo id in libro Ælianus invenisse videtur: quæ enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σπύτης ejus ὁ "Ιυνίος venit Var. VIII. 17. Alia cel. Jac. Perizonius. Wess.

10. ἀποστῆ — περιβαλλίατο] Servo hoc, non spreturus περιβαλλίατο, modo sic schedæ scriptitassent. (Vide Var. Lect. ed. S.) Atque ita quidem Samii Zanciam Siciliæ, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλὰ ὕστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. Wess.

CAP. XXV. 7.] Τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. Ἰπλυσιν. S.

9. τὰς μὲν ἰλιοντὴν] Requiri vocula videtur, quæ connectat ista cum præcedentibus, a syllaba forte præcedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἰλιοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκυψάσαι, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγύχοντα. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἰλιοντὴν, quam, si per librariorum licuisset, sæpius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Græcis ἰλιοντὴς magis fuit in usu quam ἀποστῆς. Apud Suidam in "Ἐβλιοντὴν, tertio Polybii loco, ἰπὶλεξί τοῦ στρατιώματος ἰβλιοντὴν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἰβλιοντηδόν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. in πολίχνης τῆς Χίων] Arbitror Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχλαι Troadis et Cretæ apud Ethnicographum, et Πολίχνα Siciliæ in Diodori XIII. 7. Wess.

CAP. XXVII. [1. Φίλιππος δὲ προσημαίνει] Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαιναι, possis vero etiam ὁ Φίλιππος coll. I. 10. subintelligere. In bello σημαίνει, scilicet ὁ σάλαρινγξ, signum datur tuba. S.]

2. ἢ πόλις ἢ ἱερὸν] multorum præsidio protegitur, injuria ejecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν (lin. 6.) belle Gronov. non dissentiente D'Orville ad Charit. lib. III. 3. p. 269. (cf. Nostrum, mox I. 10. tum IV. 179, 6. VII. 170, 9. VIII. 118, 6.) Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἰπὶλαβὼν δὲ λοιμὸς τοὺς στρατὸν — ἴφθυρι, modo bene illud habebat. Wess.—Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli æmulator Appianus, cujus loca huc spectantia in Indice Græcitatibus Appianæ olim indicavimus. S.

11. in γόνυ τὴν πόλιν Ἰβανί] Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίαν δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. (c. 94. T. I. p. 434. nostræ ed.)

deque Cæsare ἄγρια ἴθνη—*is γόνυ βαλὼν*, Bell. Civ. II. p. 846. (c. 146. T. II. p. 378.) pro quo *is γόνυ ἱβήψι* III. p. 876. (c. 20. extr.) et *κλίνας is γόνυ* p. 885. (c. 30. p. 435. 2.) Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclæ lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κακλίνας μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κακλίνας δὲ πόλεις καὶ ἄγροι καὶ πόμαι καὶ οἶκoi. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et præter ceteros Æschylum Pers. v. 993. sed exitus non foret. Præstat verbo monere, *ἰωυήσατο* in secuturis (lin. 13.) unius Med. ductu inprudenter mutari. Wess.

11. *is γόνυ*, etc.] Auctor Etymol. M. in voc. Περνὴς p. 687, 90. 'Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, ὥστε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πιστεῖν, τοῦτο δηλῶν ὅς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπάγγειν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἱβαλι: alterum πιστεῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur *is γόνυ πιστεῖν*. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphoriion, qui de Baccho dixerit, *ἰερήνῃς τὴν Εὐρυμίδοντες πόλιν*: id est κατέβαλι, vel ἐπὶ στόμα ἱβαλι. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πιστεῖν, et *is γόνυ*. Venuste Ælian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ ταῦτα, εἰς γόνυ πιστεύειν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστησι αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Johann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὸν ὁμῶν ἄγῶν περικύβηται ἐπὶ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενιχθεῖν. VALCK.

CAP. XXVIII. 6. *λιμαιοῦσης οἱ τῆς στρατιῆς*] Licet conspiciat in vitiosa lectione Codices, pro *λιμαιοῦσης* restituerem *λιμαιοῦσης*, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK.—Novandi de conjectura Herodoti orationem metus sæpe in superioribus co-

nantem conpescuit, justo fortasse gravi-or: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringæ, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histia: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. *ἴνα μὴ λιμῇται ἡ στρατιή*. Confer Adr. Heringæ Observ. Critic. c. 31. p. 277. Wess.—Simillimam mendam in Appiani Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. *ἐν τῇ Μαλίῃ*] Sit-ne Μαλίῃ, an Μεγαλήνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediæ regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίῃ, (VII. 42.) sive, ut apud Plinium (V. xxx. 32.) et Stephan. Byz., Καρήνη. Wess.—Mox, pro Ἀταρσιτίδος, rectius Ἀταρσιτίδος diducta diphthongo scribetur, ut Borh. edidit. Sic sane gentile Ἀταρσιτίσης, c. 4, 2. hujus libri. S.

CAP. XXX. 1. *ἄχθη ἀγόμενος*] Melotus, Vir Cl. conjecerat in marginem sui libri ἀπὶ ἄχθη ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκατο ἀγόμενος: quæ boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non præjudicant. Nostri sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. φεύγων ἐκφύγει lib. V. 95. οἰχισθαι οἰχομένους VII. 220. etc. Wess.

2. *οὗτ' ἂν ἱπαθὶ κακὸν οὐδὲ*] Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cujus ille fuisse videtur observantissimus. Grave censerī poterat Histia: delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat,

more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii ameminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, *ὡς ἀνδρὲς μεγάλως ἐωυτοῖς τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέταις*. Egregiam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. *τὸ μὴ μῆς αἰτίης ἵνα καὶ αὐτὸν τὸν βασιλῆα μὴδὲν φοβέσθαι*, etc. sed tum demum, *λογισάμενος ἢ εὐεργετὴν ἄλλῳ τε καὶ μῖζον τὰ ἀδικήματα ἰόντα τῶν ὑπερβλημάτων*. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absoluerunt Persæ iudices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem rationem, ejusdem Diodori, eive Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπάλυσι τὸν βίβλον, — φήσας μίζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννηθείσας εὐεργεσίας τῶν ὑστέρων ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriæ plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit Pausanias IX. p. 776. *Πέρσαι τε ἱσόμενοι, καὶ διακζον ὁρμῇ γι τῶ ἱστέον*: id est, utrorumque instituta justa comparatione. Copiose Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Græcorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histimus, alique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienses clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum præbet egregium, undecunque tandem petitum, Ælianus Var. Hist. VI. 14. VALCK.

11. *λοῦσαντάς τε καὶ περιστάλαντας* εἶ] Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret præ altero, forsan interpretamento: neque εἶ nec εὐεργετῶς legisse videtur Valla: εἶ περιστάλμαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hip-pias judicabat Platonis, T. III. pag. 291. D. *κἀλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτεῦντι*, parentes suos vita functos καλῶς περι-

στάλαντα, ὅτε τῶν αὐτοῦ ἱστέον καλῶς καὶ μεγαλοεργετῶς ταφῆται. Erit forsan qui hic utrumque putet Herodotum, *περιστάλαντας* εἶ, *εὐεργετῶς ἱστέοντος* θάψαι, atque a Jo. Tzetze hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quædam adjecit additamenta, Chil. III. v. 555—543. *τίλος, δακρύωντας* περιστὰ τὴν κεφαλὴν ἱκίοντι, *τοῖς Πέρσαις* λίγυι *λοῦσαντας ἱστέοντας καταθάψαι*, *ὧς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπεργαμίσει* Ὁ Εὐβλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpret ibi dedit Oxyli: Ὁ Εὐβλου scribendum, vel (potius) Ὁ Λύζον. VALCK.

CAP. XXXI. 6. *σκηνοῦνται*] Vide Cl. Valckenarium ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi ejus apud oratores Libanium, Polemonem, Himerium, atque alios est usus: amavit et Philo Jud. III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captivæque Evangelii doctrina gentibus, Gregorius Naz., Jo. Chrysost., Proclus, ad cujus Orat. x. pag. 550. pauca Vincent. Riccardus. Ego vero ἐπὶ τὴν τοτίνην διήκουσι, (lin. 7.) schedis et sententia jubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persæ ab insulæ littore, quod maris Ægæi partem septemtrionalem spectabat, junctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sægena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. *τὰς ἱσημιλήσαντας*] Postremam syllabam ex sequenti τῶσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum *ἱσημιλήσαν*: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, (lin. 5.) vulgatis ex Med. *ἱσημίον ἀντὶ εἶναι ἰνέρχιας ἰνέουχους*, vocula debebat interponi, quam constans requirit Græcorum usus, ut legatur *ἱσημίον ἀντὶ τοῦ εἶναι ἰνέρχιας ἰνέουχους*: hoc vel uni-

cus docere poterat Herodoti locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι ηἰσιώτας, ἡπιωτάτας (γινώσκου.) (At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. Var. Lect. ed. S.) Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνέρχων, illic scribi quoque poterat ἀντὶ ηἰσιωτῶν: qua forma loquendi Euripides usus est, Androm. v. 457., εἰ — Ναύτην ἴθηναι ἀντὶ χερσαίου: et Theocrit. V. 150. γινώσκου — Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνέρχας, ἐνέυχους. Sic Thucyd. VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμολίας ἰσχυρῶν ἰδίωτο ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φροῦρον κατίσθη. Supra dederat eodem sensu Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἰσχυρίας ποιήσασιν: hæret et illic articulus in sua sede. Æschyl. Suppl. v. 305., εὖν τὰν γυναικῶν ἴθηναι Ἀργεία Διός. Aristoph. Θesm. 740., Ἄρκος ἰγίνεθ' ἢ πόρη. Herod. I. c. 103., νῆξ ἢ ἡμίρη ἰγίνετο. Ab Herodoto scribi non potuit, quod legit in suo Cod. Theon. Soph. vid. pag. 49. Progymn. VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνέρχας] Accedo Gronovio, hæsitans non nihil ob ἐνέρχας Arch., non utique malos, Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἰσχυρίων Pass. et Ask. (vide ibi Var. Lect. ed. S.) Statim καλλίστους in Ask. ex scholio. (ni potius ex scribæ socordia.) Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ἀπὸ Αὐδῶν, δις δι' ἐπιτέως] Posterius, redditum lib. IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallæ ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐκ' ἀριστέρᾳ] Male schedæ Arch. ἰσχυριστέρᾳ junctum, sicuti ἐκ' ἰδέα pleræque. Non nescio in talibus variari, monueruntque præcari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Præfationi inserta. Noster (Homericæ Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν — ἰσίστο ἐκ' ἰδέα ἰσίστοι, ὁ δὲ — ἐκ' ἀριστέρᾳ: et III.

90. ἀπὸ δι' Ἑλλησποντίων τῶν ἐκ' ἰδέα ἰσπλόντων: tum lib. VII. 39. Apte ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quæ ad lib. II. 39., alius sunt formæ. WESS. — Conf. quæ ad Appiani Præfat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

5. πόλις συχναί] Noli tot Codicibus refragari; quamquam πόλις (quod pro συχναί habent alii,) ex prisco usu, in Musis citra jus demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum affini sono ingrati, ubi πόλις πόλις Ionum scriberetur more. Mox (lin. 7.) Σηλυβρίην originem apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. (p. 319. n. ed. Cas.) propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

9. εἰχοντο ἀπολιπόντες] Optime Gronov.; mox τὴν σφινίην Eustathius itidem vidit. Statim Μισσαμβρίην οἰκισαν dat ed. Genev. 1618. de conjectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλιχθίσας] Delectatur isto scriptor. Δυσχυμίρος δὲ αὐτὴ ἡ καταλιχθίσασα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque jure pristinam sedem recuperavit. Scripsi præterea (ibid.) Προκόντησαν, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quæ deinceps (lin. 18.) Δασυολίαν desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσονήσου ταύτην] Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex præcedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius MSS. quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi conditorem, erudita disputatione Jan. Rutgersius illuminavit Var. Lect. I. 9. Marcellinus vero in Thu-

cydidis vita, *Θεῖαι καὶ Δόλοποι* ἰσολόμενοι πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. Dolopes Thessalis fuere adfines; Dolonci Thracas, ut vere viri docti. WSS.

Ibid. *ἔχον Δόλοποι* *Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης*] Prouti legit Valla, *ἔχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην*, sic scripsisse videtur Herod. Quæ de Doloncis sequuntur, Apsinthiis tribuit Scholiastes in Aristidis Miltiadem T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter Herod. et Marcellinum in vita Thucyd. forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. MS. clar. Petri Burmanni Sec. non pigebit descripsisse: *Δόλοποι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ὅμορα περὶ τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλοποι καταπολεμοῦσι τοὺς Ἀψινθίους. ἰσολόμενοι οὖν Ἀψινθίοις τὸν Θῆον, πῶς ἐν ἀπαλλαγῶναι τῶν πακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδixόμινον ἡμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκύνει στήσας τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοσσι τὰς πόλεις, καὶ εἰλες ἰλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπέδειξαντο ὁ Μιλτιάδης· ἐν τούτῳ οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον δηλοῖ. ἔπειτα διελίχθησαν ἀπὸ τῶν περὶ τούτων· ὁ δ' οὐκ ἐβουλόθη, ἀλλὰ λίγυι Ἀψινθίοις, ὅτι (ἴσκι) πύμψαντες εἰς Πυθίαν μάστιγι ἀκριβίστηρον, εἰ περὶ ἡμεῶν λίγυι ὁ χρησμὸς. πύμψαντων οὖν αὐτῶν λίγυι, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λίγυι. ἀκούσας τοῦ χρησμὸς πάλιν Ἀψινθίοις λίγυι ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἰὰν κτελεύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι κτελεύσεως οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος.* VALCK.

9. *τὴν ἱερὴν ὁδὸν*] Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in Pausan. I. 36. et Athen. XIII. pag. 594. r. Hæc ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a Strabone IX. p. 646. c. (p. 422. c. ed. Cas.) WSS.

CAP. XXXV. 2. Pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur *ἀπὸ τῶν ἰδυάστων*

σι καὶ Μιλτιάδης, commodè *ἰδυάστων* *σι* corrigit Bothius.

5. *Φιλαίου τοῦ Αἰαντος*] Marcellino *Φιλαίος ὁ Αἰαντος* prave. Sine mendo in Plutarchi Solon. pag. 83. d. *Φίλειος καὶ Εὐρυστάκης*, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, *Φίλειος* τὸν *Εὐρυστάκη* atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a Pausania I. 35., et Kühnium *Φύλειος* malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic *ΦΙΛΑΙΔΑΙ* ex marmoribus, Plutarcho, Stephanoque inter Atticæ demos. WSS.

7. *κατήμινος ἐν ταῖσι προδύοις*] Apud Marcellin. in vita Thucyd. pag. 2, 18. Dolonci Delphis *ἰσολόμενοι* *περινοσσι* τῶν *Μιλτιάδης* πρὸ τῶν *Θεῶν* *καθιζομένη* τῆς *Ἀπτικῆς*: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. *πρὸ τῶν Θεῶν* *καθιζομένη* τῆς *αὐτοῦ οἰκίας*. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Atticæ non longe Miltiadis abfuerit villa, in *Λακωνίᾳ* sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 3. *πάντα τὸν βουλόμινον μετέχων*] Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, prætereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narratibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox (lin. 5.) *καὶ ἴσκι τὴν χάριν*. Ionibus *ἴσκι* non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit *ἴσκι*, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WSS.

5. *ἀπειτείχισι τὸν ἰσθμὸν*] Nonnunquam *ἰπτευχίζω*, eadem est potestate ac *τευχίζω*, sæpe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id *ἀπειτευχίζω*, sive ut Diodorus *διατείχισιν*, h. e. *εισδομίω* διὰ τοῦ ἰσθμοῦ *τείχος*, Nostri

dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, *εἰ δ' ἀποτυχιθεὶς ἐν θαλάττῃ ἐς θάλατταν*, de hoc isthmi jugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. D. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτυχισάντων sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thracas aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτυχιζέειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocratiōne advocatus. Wess. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτυχίας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. *ἰστέιχισι τὸν ἰσθμὸν*] Paulo ante positae hęc proxima subdit Scholiastes Aristid. MS. καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διερχόμενος τοὺς Δολύκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἰστέιχισιν αὐτὸν, ὥπως ἂν μὴ βλάπτουσιν οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολύκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουσιν σφίας (Dolonicos) οἱ Ἀψινθίοι δηλαδὲ ἰσθμὸν ἰσβάλλοντες ἐς τὴν χῆρην. VALCK.

9. σταδίοι ἕξ τε καὶ τετρήκοντα] Jugi ejus latitudo in Xenophonte stadiorum XXXVII., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum XL. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cδ Scylaci: quæ in mensuris differentia utique non ampla. Wess.

CAP. XXXVII. 4. Quid sibi velit, ἢ δὲ ὁ Μελσ. *Κροίσφ τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γιγνώσκει*, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γιγνώσκει idem fuerit ac γινώσκω, notus et familiaris? S.

7. πίπυρος τρέπον] Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκνης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίπυρος et πύκνη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasis sententia, πίπυρος et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces,

sicuti in Homeri Vita, quæ Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod præ manibus est, commutari, Homonym. Hyl. latr. c. 65. Quæstio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt ægrius. Theophrastus de sua pinu, πύκνη, adusis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνει, τὴν πύκνην δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Cræsi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Ælian. Var. VI. 13. Porro τὸ Σίλιν (lin. 9.) si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. Wess.

11. ὅτι πίπυρος μόνῃ διενδρίων] Unam solamque pinum arborum omnium cæsam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista jam comparavit Jo. Kühn. ad Æliani Var. VI. 13. Hinc verba quædam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VULGA.

13. σπινώλιδρος] Elegantius hoc et tritius, consensioneque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. v. 1012. *πρὶν σπινώλιδρος τὸ πᾶν ἡμῶς ε' ὀλίσθαι*. Æschyl. VII. contr. Theb. v. 71. *μή μοι πόλιν γιγρυμνέειν σπινώλιδρον Ἐλευσίνην*. Talium apud Tragicos uberrima messis. Wess.

CAP. XXXVIII. 4. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ] Ista non debuerant ad mentem Vallæ a se invicem divelli, sic, ut puto, conjungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι — θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἤρῃ θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἱναγίζουσι, vel ἱστίμουσι. Eodem Brasidam honore dignati Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἤρῃ

τε ἐνέτιμουντο, καὶ τιμὰς δίδωσσαν ἀγῶνας καὶ ἱσταντοὺς θυσίαις. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wes-seling, ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἄλλων δόσαντα ἱναγίζουσιν, Εὐκλείῳ δὲ ὡς Θιῷ δύνουσιν. VALCK.

10. ὑποδερματίου] Θεμεριεργού, vocabulo Æschyli Eun. v. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. v. 609. Alibi in Musis ὑπεμαργότεροι, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μνηρὸν ὑποδερματίουμοι ἰχθυαίνοντο. — WESS.

CAP. XXXIX. 6. ἐν ἄλλῳ λόγῳ] Hoc ipso libro c. 103. Firmanatur ergo disputata de λόγῳ Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis cædem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidæ: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadæ abituro faviasse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου] Revocarem ante Gronovium vulgatam lectionem, Vallæ quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima (lin. 8.), τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγόρῃα δηλαδὴ ἱπποκρίων, interpretatur Vallæ, in honorem videlicet Stesagoræ fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἱπποκρίων scribebatur ἵτι πινθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto; quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχον, interdum idem ac μίνιν, sæpius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἴκον, domi, apud Sophoclem Aj. v. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In ejusdem dramatis v. 22. σήμερον, εἴτ' ἔχῃ Χῶρον πρὸς αὐτὸν εὐδὸν γ', εἴτ' ἄλλῃ

πυρῷ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκου ἰωυταῖς οἱ μάγοι ἔχουσιν τὰν ἡμέραν ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἱπποκρίων] In Vallæ olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμῶν disjunctim legentis, sive ἱπποκρίων, ex communi ἱπποκρίων, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthenem, in Leptin. p. 292., certe in MSS. et Scholiis. Sophoclis ἱπποκρίων Elect. v. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quæ quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiadæ mortuum fratrem honoris, sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitæ frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἱπποκρίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθῆσθαι (lin. 11.) manifestum quidpiam honori aut luctui conveniens in prægressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἱπποκρίων, videlicet jam jam contumelandum reponere, cui ὡς συλλυπηθῆσθαι recte aptatur. At sit in conjectura. WESS. — Tum IDEM, in Ad-dendis: “Elegans Gisb. Koenii con-jectatio sic verba ordinat et refigit, “εἶχε κατ' οἴκου, τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγό-“ρῃα δηλαδὴ ἵτι τιμῶν: domi se conti-“nuit, quasi fratrem Stesagoram adhuc “honorans. Jungit ex lib. IX. 24. “οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἱπ-“κρίων Μαρίστειον: quod tamen geminum “planeque adsimile non est.”

11. ἀπινθιόμενοι ὡς συλλυπηθῆσθαι] Nempe πινθιόντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis mœorem testificaturi, sive πινθιόντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem

publicitus legati mittebantur. *Æschines contr. Ctes. p. 88. 22. ὑπίμνηται περιβουτῆς ὡς Κλεισπάρτην τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονῆσθαι, συναχθεσθόμενοι ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοτῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τιαντῇ.* Funeris conf. Alex. andri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. v. οὐδὲ περιβίαν ἐπείβουσι συμμαχίῃν, ἥτινα εὐφημοῖ (εὐσχημον legerim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθεσίων, speciosam legationem ægritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba *συναχθεσθαι, συναλγῆν, συμπνῆσθαι, συμπασχῆν, et συλλυπεῖσθαι.* Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re læta, legationes mittebantur quæ civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, *συνθεσόμενοι* vel *συνχερσόμενοι* τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. — VALCK.

CAP. XL. 2. *ἄλλα τῶν κατιχόντων πρηγμάτων χαλιπώτερα]* H. Stephani *καταλάβων* nusquam reperi, neque vulgato præstat. *τὰ κατιχόντα πρήγματα*, quæ instant et præsentia urgent: qualia in Miltiadæ tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliatorum dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum *τρίτῃ μὲν γὰρ ἔτι τῶν τούτων* protectum verbis erit c. 46. *διυτέρῃ δὲ ἔτι τούτων*, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiadæ, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Jul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Jul. 4198. interemptus occubuit. Hippas tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Jul.

VOL. IV.

4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Jul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythæ Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Hæc si vero non dissident, quid illis fiet *νωστὶ μὲν ἱληλίδι*, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid *τρίτῃ μὲν γὰρ ἔτι τούτων*? Vide quæ consequuntur statim, *ταῦτα μὲν δὲ τρίτῃ ἔτι πρῶτον.* Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadæ reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum præfectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur *τὰ τότε μὲν κατιχόντα*, alia esse nequeunt, quam quæ continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Jul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit c. 30. hujus Musæ: apud Tenedum Phœnices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiadēs, convasatis quæ in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Hæccine *τρίτῃ ἔτι πρῶτον τῶν τότε μὲν κατιχόντων* dici recte possunt evenisse? Animadvertio in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membrarum adjumento neque audeo, neque volo. WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli hujus loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe *τὰ κατιχόντα πρήγματα, ἃ τότε μὲν κατελέμβαν*, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res præsentibus quæ tunc cum occupa-

bant, (aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptior noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod lin. 4. ait, *τρίτη ἔτι τούτων*, id quidem, per se positum, poterat tertio post anno significare, sicut *διυτέρα ἔτι τούτων*, cap. 46. 1. sed ex adjunctis h. l. facile adparet, tertio ante anno intelligi: quod ipsum quoque mox in fine hujus cap. diserte declaratur, *τρίτη ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατιχόντων*. Quæ ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλινώτερα* fuerant, graviora, duriora, quam quæ nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque tremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phœnicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφυγῶν* vulgo editur; quæ si vera scriptura, verbum *ἐκφυγῶν* non consueta alioqui notatione, ut cap. 38. 1. accipi debet; (nec enim hoc admodum grave erat, quod Scythas *effugit*;) sed *ἐκφυγῶν* h. l. idem atque simplex *φύγῳ* sonabit, ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφυγε* scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam Valla suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, Herodoteo more, id verbum (lin. 6.) repetunt, *τούτους ἔφυγε* — *ἔφυγε*. Supersunt primora hujus cap. verba consideranda, *ὅσους δὲ ἡ Κίρκητος Μελ. παρτί μὲν ἱηλῶσις ἐς τὴν Χερσ.* quæ partim ad proxime præce-

dentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut sæpe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptior: Hic igitur Miltiades, Cimōnis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.

5. *ευνιστράφθηναι καὶ ἡλασαν*] Quum se in unum conglobassent Scythæ Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro *κατιστράφθηναι*, lib. I. c. 130. ex Codd. merito receptum *κατιστράφθηναι*: hic forte solemnem sibi posuerat formam *ευνιστράφθηναι*, et lib. II. c. 121. *ἱπποτράφθηναι*: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur *τραφέντες*, hujus Ed. p. 286, 6. (IV. 12, 11. ubi vide Var. Lect. ed. S. et Adnot.) hujus generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens *ευνιστράφθηναι* et *καταστράφθηναι*. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto præscripto, *ευνιστράφθηναι* ex Valcken. conject. edidit Borh. S.

[VI. 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum *ἱηλῶσις* non venerat intelligendum, sed redierat. S.]

CAP. XLI. 7. *τὴν δὲ οἱ πέμπτη τῶν νῶν κατέλυν*] Si genuinum est *κατέλυν*, pro simplici novator illud posuerit *ἔλυν*, ceperunt. Fortasse tamen scripserat *τὴν δὲ οἱ πέμπτη τῶν νῶν κατέλυν διώκοις οἱ Φοίνικες*: sive potius *κατέλυν*: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in *Κατάγων* τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phœnices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis

filium Metiochum ἀνάγαγον παρὰ Βασιλίας, δαπάνης χάρις μεγάλην καταθέσθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucæ Act. Apost. xxiv. 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK.—Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. conjecturis arripuit Borh. Verbum κατακρινῶν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

17. ἰωάννης καὶ οὐκ οὐδὲς Μητιάδην] De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadæ eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subjungens, ἀφίνται δ' ὑπὸ βασιλείας, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quæ, malum, hæc suspicio, cui nullus in scriptore fundus? Wess.—Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quæ nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίνται δ', inquit, ὑπὸ βασιλείας, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. librorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: εἶνα, inquit, τὰ ἰς Πέρσας πικρομύαιαι: (lin. 20.) liberos, Valla, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ ἰς Πέρσας τισιόχαιαι. Κορμῶν apud veteres significabat etiam εἶνα, et ἡ τὰς Κόρμης dicebatur: quibus curæ juventutis erat εἰναξία, non Σωφροισαίαι tantum, sed et Κορμηταί vocabantur. Joh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut sæpe, non nominatim S. Petitus in Log. Att. p. 385. Eadem qua hic structura Herod. III. c. 91. ἰς τὴν Αἰγύπτου νεμὴν αὐτῶν (Cyrene et Barce) ἐπικρομύαιαι: id est ἐπισταγμῶναι ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πάλιν] Non obliviscor formulæ ἔτι πάλιν et ἔτι πάλιν in N. Test. tabulis atque alibi sæpe obviæ, et curam Perizonii ad Æliani Var. I. 30. meitæ: hic ex Med. inculcat nulla caussa. Noster lib. IX. 106. οὐδὲν ἔτι πάλιν ἱγίστες εὐερίων: et cap. 120. Wess.—Duo loca, quæ respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107, 18. et cap. 121, 4. ubi in ἔτι πάλιν conspirant quidem, quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque poterat: sed, ut de formulâ ἔτι πάλιν aliorum taceam usum auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. (ed. S.) a nobis laudatus.) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16. 120, 5. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scripturam a probatis codicibus h. l. oblatam; sitque verisimile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἔτι πάλιν debuisse librariorum. S.

2. ἰς νῆκος φέρον] Ἐς νῆκος φέρον Sladus, διαφθορὰν ex Hesychio interpretatus, maluit: frustra, Homerus sæpe: etiam de bello infra, lib. VII. 158. Wess.—ἰς νῆκος φέρον, ad inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐν τῶν πολλῶν] Egregie sic Palmerius Gronoviusque. Haud præter librariorum indolem confusio πολλῶν et πολυμῶν. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus accedat ex Polyæno lib. V. c. 44, 1. Μεμαὼν βουλόμηνος καταμαθὴν τὰ μέγιστη τῶν πολυμῶν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν νοικούντων: nam, τῶν πολλῶν fuisse primitus, vacat dubio, Scripsi (lin. 6.) ἵνα δοσίδικαι εἴη, flagitante usu et probante H. Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem et Suidas ex eo. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et quæ ad Polyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quidni itidem δοσίδικος recte scribatur? S.

[CAP. XLIII. 4. πολλὰ δὲ ναυτικά] Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικὸν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82: (pag. 47. ed. Cas.) sequente Stanleio in Æschyli Pers. v. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 93. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non præterit Diodorus lib. XI. 1. Wess.

9. παραπλίον τῇ Ἀσίῃ] Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiæ partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπλιονεῖν τῇ Ἀσίῃ, uti scriptum hic: præstare propterea τῇ Καρίῃ, quippe Ionæ vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti præternavigatur Pamphylia Lyciaque, quæ utraque cur conjectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κατὰ τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lyci, lib. I. 177., spectavit. Wess.

13. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας] Τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους καταπαύσαι Δημάργητον τῆς βασιλείης ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persæ Mardonius in Ionis δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Græcis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adueto popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilis haberent obedientes. Paulo post (lin. 16.) restituetur συνλιχθῆ μὲν ὑπερῷα πολλὸν ἰών. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[CAP. XLIV. 6. τὰ γὰρ ἱερεῖς Μανιδίων] Littera mutata τὰ γὰρ ἱερεῖς Μαν. vir eruditus; nanque progredienti e Græcia intra Macedoniam (ἱερεῖς Μανικὰ) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosphorum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἱερεῖς Μανιδίων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Otam autem Propontidis Europæam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. Wess.

12. πρὸς τὸν Ἄλωνα] Iterum πρὸς τὸν Ἄλωνα VII. 21. quamquam τὸν Ἄλωνα quidam ibi Codd. ut paullo superius Vindobonæ. Non profecto nescio, Diodorum aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄλωνα Servius Atticus tribuens, ad Æn. XII. 701. Quod autem Herodotus, scribit, hunc Ἄλωνα, hunc Apollon dicit, Atticæ declinationis est. De monte recte: τὸν Ἀπόλλωνα non novi. Statim κατὰ τριηκοντίους Valla expressit; et recipi: ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακισχίλις, et crebro. Ceterum Boreas μέγας τε καὶ ἄπορος, (lin. 10.) idem qui Strymonias μέγας τε καὶ κυμαίνεις lib. VIII. 118. Hic ἄπορος; arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδὲνα πόρον ἰστέρι ἰστέρι, sicuti Ἀπορότατον Iseæ explicuit Harpocratio. Immo vero haud scio, respexerit-ne Grammaticus et Nostri ἄπορον. Nam, quæ sequenti Ἀπορόξαντα subiunguntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ Ἰατρῇ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem Ἀπορόξαντα in hac Musa nusquam, et Suidas, exscribens Harpocratonis ἀπορόξαντα, Dinarcho vindicat, Herodoti mentione neglecta. Atque hæc mæx blandiuntur. Vide tamen c. 125. (ubi παρίσσει.) Wess.

[16. οἱ δὲ αὐτίαν — οἱ δὲ, μέγα] Commodè REISKIUS: “*et cum gravi:*

"qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum (vel solum) — fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡρίσσαντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur." S.]

CAP. XLV. 2. Βρύγοι Θρήνης] Quando lib. VII. c. 73. Φρύγης secundum Macedonas olim dicti traduntur Βρύγης vel Βρίγης, (vid. Holsten. ad Steph. in Βρίγης) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. Macedones οὐδέποτε κατ' ἀρχὰς λίξιον τῷ Φ χρωται, ἀλλὰ τῷ Β, teste Heraclide ap. Eust. Od. κ'. p. 391, 16. Habet Etymolog. p. 179, 17. ut Macedonica, Βίλιπποι, Βρύγας, et Βαλακρέν. Βάλακρον τὸν Νινάτορος, (Vales. in Excerpta pag. 76.) Diodor. T. II. p. 275, 93. qui Κιβαλλῶν forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικὴν Eustath. in Od. ι'. p. 340, 21. In vicinis (lin. 4.) more suo scripserat forsitan Herod. οὐ μόνον οὐδὲ αὐτοὶ γὰρ δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίαν: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνοι, inquit, οὐδ' αὖ δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίαν: VII. 154. nulla istarum civitatum πέφυγεν δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτει: I. 159. φύγον ἑκάστην βίαιον πρὸς Περσίαν. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitutem abduci, vocibus θανάτου βιαιῶν et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, οἱ ἐν Ἀζώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, p. 84, 75. p. 387, 66. (I. 130, VI. 15.) Euripid. Phoen. v. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου πτάη, ne a fratre dolose occidat; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Διωρίζῃ δὲ ἱτιῶν τούτων] Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitum misi

abierunt: namque μετὰ δὲ τούτοις c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. WZSS.

8. ἢ ἐν τῇς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μεταλλῶν] Vallæ Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps CL de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilis; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cujus in Musis frequentissimum vocabulum, ad dubitans. Certum est, Thasios in Thraciæ adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπεν, Dionysii v. 523. indicio. (ubi Θάσις, Δημήτριος ἀντή.) Mox (lin. 9.) ἐν Σκαπτῇ σούλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptensulam restituenti Lucretio, rejecta Scaptensula, cujus post Festum vindex Gifaninus. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disjunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsam leniter (uti in more habet) corrigente. WZSS.

12. τοῖσι καρπῶν ἀτιλίσι] Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φέρων ἀτιλίσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Λουίσι φέρων ἀτιλίσι Bell. Civil. lib. V. (c. 7.) p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτιλὴς imperfectus, et καρπῶν ἀτιλίς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτιλίς, ἰλλιπίς, cujusmodi spades aut alia parte manci: καρπῶν ἀτιλίς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I.

192. *τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτιλίαις*, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum præberent, liberis. An ergo *καρπῶν ἀτιλίαις*, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. Wess.

Ibid. *ἰούσαι καρπῶν ἀτιλίαις*.] Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributū vicem terræ proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persæ videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut *ἀτιλίαις φέρων* alii, sic dici potuerunt *καρπῶν ἀτιλίαις*. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. v. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulæ divitiis, Archilochus Thasum in suis sæpe carminibus habuit despicatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in *Iliad.* 6. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, *Ἀρχίλοχοι*, inquit, *τῆς Θάσου τὰ καρποφύλα καὶ οἰνώσιδα παρρηῶν*, *διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διίβηαι τὴν γῆσον*. VALCK.—Et frumenti copia abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiolorum agri et vinea in opposita continente (in *ἡπείρῳ*) maxime fuisse; nempe in Thraciæ ora, quæ Thasiolorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, *ἰούσαι καρπῶν ἀτιλίαις*, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventus illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 3. *ἐπὶ τοῦ Θάσου τοῦτου*] Ex more scriptoris, stabilito diligētia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45.

(ubi frequens obtinet ille usus præpositionis *ἐπὶ*, prætereaque ad IV. 107, 2. 184, 16. VII. 58, 14. 61, 16. et 74, 2. provocavit Gronov.) De Phœnicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem *τὰ μέγιστα Φοινικᾶ*, (lin. 5. ubi cf. Var. Lect. ed. S.) si quæ necessitas, et *Φοινικᾶ* pingi, uti sæpe in Strabone *πόλεις Φοινικαῖ*, apud Athen. *γαῦλος Φοινικῆς*, qui tamen XII. p. 538. D. *περὶφρῶ καὶ Φοινικᾶ χρυσοφία* junxit. (Sed ibi *Φοινικᾶ* de colore, non de populo.) in *πυλῆσι Φοινικῇ* Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. *παυλῆς Φοινικῇ* Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat *Συρία Φοινίκη* Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. Wess.

CAP. XLVIII. 7. *νῆας τε μακρὰς καὶ ἱσπαγωγὰς πλοῖα*] Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit *νῆας*, longas naves, et *τὰ στεργγύλα πλοῖα*. Sunt enim hic *νῆας* sive *νῆες*, *στρατιώτιδες* et *ἱπποταγωγαί*: *πλοῖα* vero, quæ equos veherent. Lib. VII. c. 1. jussi sunt parare *νῆας τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶπον, καὶ πλοῖα*: hæc scilicet *ἱς ἵππους καὶ εἶπον*: atque adeo *νῆας τε, καὶ πλοῖα ἱσπαγωγὰ καὶ σιτηγὰ*. Neque sane bellicas et longas naves *πλοῖα* dixit; sed hippagogas, etiam *ἱσπαγωγὰς νῆας*, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum comæatu *ἱς εἶτα νῆας*, VII. c. 21. (In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.) Hæc firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) *ἔξιπλωνι ναυὶ μὲν πιντικαῖῳ δισκῷ, πλοῖσις δὲ συχοῖς ἱσπαγωγαῖς καὶ στεργγυαῖς*: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orville in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox *σιταγωγαῖς*: mihi restituendum videtur, *ἱσπαγωγαῖς καὶ φρεσγυαῖς*: naves onerarias, *φρεσγυαῖς πλοῖα* dixerunt Thucyd. p. 434, 60. (VI. 88.)

Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 37. aliiq. VALCK.

CAP. XLIX. 7. *ἐπὶ σφίσι ἐπύχοντας*] Confer dicta lib. I. 80. (At ibi diversior verbi *ἐπύχων* usus.) Æginetæ maris hoc tempore erant domini, *ἰθακσοκράται*, Eusebio et Syncello testibus. Id præter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendæ, quæ toti deinceps præsidio fuit Græciæ, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. *ἐπὶ σφίσι ἐπύχοντας*] Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, *ἐπὶ σφίσι ἔχοντας*, lectum Eustathio in Od. ε'. p. 683, 21. ubi Homericum *τί μοι ἐπύχους*; interpretatus, *τί πατ' ἰμοῦ ἔχους*, Ἡρόδοτος δέ, inquit, *διαλυμένους φησὶν, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας*: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. (de Herod. voc. et loq. form.) Sunt et Herodotæ tmeses, *μετὰ δὲ βουλύται*, p. 387, 5. (VII. 12, 8.) *ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγαι*, p. 434, 41. (VII. 164, 15.) etc. VALCK.—Equidem, *ἐπύχοντας* ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *ἔχοντας* revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum judicavi ea notione, ut, quemadmodum *ἔχων* *ἐς τὸ* vel *ἐς τινὰ* ad aliquid vel ad aliquem spectare. pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic *ἔχων* *ἐπὶ τινί*, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 1. *Κλειμένης*, etc.] Quæ de Spartanorum rege, Æginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS.—In insulam Æginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere (quod voluerat) non potuit; quod jam nunc, Demarato nondum ejecto, fecisse dicitur Pausanias lib. III. p. 212. VALCK.

10. *ἐξ ἰσιππολῆς τῆς Δημαρχέτου*] Erat

in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

11. *ἴριτο τὸν Κριόν, ὅτι αἱ εἶη τὸ αἶμα*] Suspicio Æginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. v. 1359. *ἔσται Σιμωνίδου μίλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπύχθη*, ista leguntur in Schol. *ταῦτα τὸ μίλος Σιμωνίδου καὶ Ἑσπίνου Ἑστιάδ' ὁ κριὸς* — ἦν δὲ παλαιστὴς Αἰγινήτης: forte scribendum, *Σιμωνίδου ἐξ ἰσιππίου*: ut verba, *Ἑστιάδ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀνίκητος, ἰλθὼν ἐς δίδρον ἀγλάων* (i. *ἐς ἀγλαῶδιον*) *Διὸς τίμιος*, ut ista verba fuerint in Crium Æginetam Simonidis, alludentis ad arietem *πικτούμενον*. Acerbo joco Herodoti Cleomenes, cum Ægineta sibi nomen esse dixisset *Κριῶν*, *ἄτην*, aiebat, *καταχάλασεν, ὃ κριὸν, τὰ πέρα, ὡς συνασόμενος μεγάλην πᾶσιν*. Jam nunc tu, velut vir gregis, ærata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Ægineta, Cleomenem *οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτην*: dictum indignatus, ex *Κριῶν* nomine captat hominis irridendi Rex Spartæ occasionem; atque ea dicit, quæ in veri nominis arietem petulantiorum, *κριὸν ἀσελγόντων*, dici poterant, cuius protervia, brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verri crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis Verrutium? videtis prius literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis

non minus hunc immanissimum verem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini joci, Bacchid. II. 3. v. 50. Menæchm. II. 2. v. 38. Trucul. I. 1. v. 58. quem rejicit verum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Græco verbo, quoniam omnia jura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Græculos hujus generis reperiuntur plurima. VALCK.— De accentu, quo nomen Æginetæ illius hominis notavimus, in Var. Lect. (ed. S.) dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδὲν ποιῆσαι] Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Græcorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartæ erexerit, habent. Wess.—At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedæmonijs; adeoque famæ apud Spartanos vulgatæ opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus aliqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissima ratione ad posteros propagari existimatur. S.

2. τοῦ Κλειοδαίου] Τοῦ Κλειοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii judicium,

Æliano quoque nomen restituentis Κλειοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formæ minus sinceræ Κλειοδάμου, et Κλειοδάτου. Spartani Μινδαίου nomen male in Μινδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μινδήϊος: eandem habent vim nomina Laconica Κλειομάχος et Κλειοδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. Σιάσθω τις τὰς θύρας αὐτοῦ· εἰπάσει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶπαι, ἄσπερ Ἀριστοδῆμος ὁ Ἡρακλείους ὅτι κατηλθε λαβὼν ἐπιστήσαντο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖν] Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronæ nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Addita hic majorum series sororem ostendit Theræ, quem προδίκον, ut Spartæ dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. Wess.

13. ἴσων ἰόντων] In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quæ adhærent, varie tentata fuerunt, præcipue ἢ καὶ πρὸ τούτου. (ibid.) Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αἰετῆ- μινον τὸν χυμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰόντων: quodque in c. 139. ejusdem Polymnise; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri (lin. 16.) οὐ βουλαμένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adjutrices adessent schedæ, fortasse adsentirer: nunc intercedo. Wess.— Vide quæ paulo post notamus. S.

13. ἡ καὶ πρὸ τούτου] Hac saltem in sede voces istæ, si sunt Herodotæ, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan hæerere viderentur istis, quæ paulo leguntur superius, sic intersertæ: *ἰδυῖαν δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ σίαινα, (ἡ καὶ πρὸ τούτου,) ἰούσῃ τελευτῇ.* Est et in proximis (lin. 16.) structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: *ἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λίγων ταῦτα,) βουλευμένην δὲ εἰπὼς ἀμφότεροι γινώσκο βασιλῆης:* scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se interoscere: *λίγουςιν ταῦτα,* nempe *οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκουσιν.* VALCK.

[Ad ἡ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 8. aut VII. 139, 15. adsciscendæ ad sententiam cum Wesselingio particulæ *μᾶλλον* locus est. Nec tam incommode, quam Valckenario visum erat, hac in sede locatæ istæ voces mihi videntur. Præcedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset major. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu majorem potuerunt, quum ambo inter se similes et æquales (eadem corporis specie, robore et statura) reperissent; tum vero, aut jam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causæ erat. Ista, *ἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λίγων ταῦτα,* in Latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus *λίγων* ab *ἰδυῖαν* penderet. Rectius vero *λίγων ταῦτα* ad superiora, *οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκουσιν,* referetur: hoc illam (nempe, nec se interoscere natu majorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet, etc. *τὸ κάρτα,* abundante *τὸ* articulo,

VOL. IV.

vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 14. VII. 16, 24. S.]

20. *τὸν γιγνίσκον*] Præstantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quæ tamen sæpe modum excedunt. *Προσβύτιον* eorum scholion est, defensione indignum. An, quæso, *γιγνίσκον* postulabit, uni adfuisse præ altero *γίγας*? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis *γιγνίσκον* ætate senior et amplius nihil? Wess.

38. *τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοις*] *Λύτιον*, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiæ, animos fratrum disjungentis, Pausanias testis accedit, *δίδυμοι δὲ ὄντι, διάφοροι τὰ μέλιστα ἦσαν*, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. Wess.

39. *τοὺς ἀπὸ τούτων γινωσκόμενοι ὁσπύται*] Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedæmoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriæque. Nam, privatim sæpius adversarii duo Reges Lacedæmoniorum, unanimes conspirabant in publicæ rei commodis juvendis; aut etiam inter se laudabiliter certabant *περὶ τοῦ ἰσχυρότερος πλὴν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάζεσθαι*, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycurgus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. Plutarch. T. I. p. 598. c. "Επειὶ ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέκταυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνομον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. n. et Melanthii dictum de civitate Attica, p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. *τάδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα, etc.*] Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima hujus capituli ver-

P

ha clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonæ notæ arbitratus. Pendet sermo ex ἰγὺ γράφω, quæ, si repetantur in ὡς, ἴσθι "Ἑλλησι, nescio quid jure desideretur: nam Διὸς ἀπείοντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μίχρη Περσείος, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ Διὸς ἀπείοντος, Deo in seriem non relato. Wess. — Peroportune vero κατὰ ταῦτὰ λειγόμεναι dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedæmonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quæ eodem modo Græci dicunt, id est, in quibus reliqui Græci Lacedæmonii adsentiuntur. Quod autem verba illa (lin. 5.) ὡς ἴσθι "Ἑλλησι ab illis ἰγὺ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohererent ἀποδιکنυμένους ὡς ἴσθι "Ἑλλησι. Itaque participia καταλιγόμενους et ἀποδιکنυμένους tamquam Græco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

10. ἰσχεταί μοι] Sic melius. Εἰρήσται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Ægyptia tangitur, lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit Plutarchus. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Ægypto? Ceteros consulto tacitos habuit. Wess.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δαιῶς τῆς 'Ακρυσίου] Hæc et sequentia quædam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. x. Οἱ δὲ Δαίμων, φησὶ, ἡγμένοι φαίνονται ἂν Λιγύπτιοι ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλίγοντες (leg. καταλίγοντες) τοὺς ἄνω Δαιῶς καὶ 'Ακρυσίου πατρίδας: quæ prorsus obscuravit interpres. Ad Herodotea Plutarchus, τὸν "Ἐσάφον, inquit, καὶ τὴν 'Ιῶ, καὶ τὸν 'Ιάσον, καὶ τὸν Ἀργεὺν ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Ægypto natum omittere

potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteæ narrationi merito opposuit; neque enim hos Ægyptios origine dixerunt Græci, qui posteros Epaphi, atque adeo majores Acrisii, fatentur Ægyptios esse ἰθαγενεῖς, Libyen, Belum, Danaum et Ægyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit Plutarch. quos habuit Herodotus auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Græci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Ταῖς δὲ, inquit, κατὰ τὰ λειγόμενα ὅτ' Ἑλλάνων ἰγὺ γράφω, vel γράψω: ut l. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ Διὸς ἀπείοντος (lin. 4.) mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσὶ οὐδὲν] De Persarum sententia si venerint quæ libro VII. 61. scribit, Perseum videlicet Danaë et Jovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicæ genti nomen; in matre patreque Græcos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persæ, Danaë Assyriæ aut Persicæ erit stirpis. Wess.

CAP. LV. 2. καὶ ὅ, τι ἀποδιξάμενοι] Reiskius ὅτι optime disparavit. In regni successione διαδίχισθαι et ἐκδίχισθαι sedem habent: ἀποδίχισθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν γὰρ Κῆρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδιξάμενοι, lib. I. 174. sæpissimeque alias. Wess.

CAP. LVI. 2. Διὸς τι Λακιδάιμονος] Sæpe quidem Lacedæmonis, Jovis filii, sed hujus Jovis, Λακιδάιμονος dicti, nusquam alibi factam invenit Meursius mentionem; et sane mirum est, si Jovem coluerint Λακιδάιμονα, hunc non ut Deum ἀρχαγίταν habitum sæpiusque commemoratum. Coluisse Lacedæmonios Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque Meurs. Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur Ca-

saub. in Athen. III. cap. 21. (Animadv. T. II. nuperæ edit. p. 175 seq.) dictum Jovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut Ἀρίσταρχον a Simonide; Agamemnone certe nomen antiquius Ἰωάννην de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio Lycophronem ceterosque latere. Athen. III. p. 99. α. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον ἵπτι τὸν Δία, καὶ Διοχόλους τὸν ᾄδην Ἀγησίλαον. Dedit ibi plura Casaubonus. Ἀγησίλαν, inferum Jovem, attigit Bentley ad Callim. in Lav. Pall. v. 130. Ubi vulgatur in Hesych. Ἀρίστ' Ἀρχὰ ρία, Simonideum forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. Asopii vocabant Ἐσκαλίον Φιλάλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλεξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀγριμύς dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 355. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰω. v. 164. Θισμ. v. 811. Ἀνσ. v. 554. VALCK.

5. αὐτὸν δὲ τῷ ἄγχι ἐνίχισθαι] Omissa sæpius, additur in legibus interdum Atticis præpositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 51. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευόμενον ἐν τῷ αὐτῷ ἐνίχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon, p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον, conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK.—De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi. 9, ibique Zeun. Scilicet, ubi in præcedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in præc. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix. 17. Confer Indicem nostrum Græcitatæ Epictetæ, pag. 301. S.

6. ἡ κατὰ δὲ ἄλλας λογάδας ἐπὶ στρατῶς] In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumpo-

nunt: Agidem sane οἱ τριπλόσιον ἐπαγῆς καλούμενοι stipabant in prælio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριπλόσιον Σπαρτητίων λογάδες, οἵ τε ἐπὶ πᾶσι καλῶνται, Themistoclem honoris causa deductes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum præcipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Jam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique præter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. r. (pag. 542. med. ed. Bas. 1569.) πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατῶς οἱ Λακιδαιμόνιοι ἐκπορεύσιν, eorum omnium copiam Lacedæmonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. α. (p. 544, l. 16. ed. Bas.) etc. WESS.

8. ἐν τῇ ἐξόδι] Κοινὰ ἔξοδι expeditiones communiter susceptæ, lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. v. 579., cuius loco ἐξόδιον Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio assentior. Ἐξοδίᾳ ποιοῦµεναι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. α. (p. 249. α. ed. Cas.) Quod ex MSS. revocatur ἐκδοσίαι ἂν ᾖ, (ibid.) scriptor suum agnoscet. WESS.—Vocabulo ἐξοδία de bellica expeditione sæpius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοσιλῆ] Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοσιλῆ Demosth. in Neær. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. p. 1031. D. ἱερὰ τὰ δημοσιλῆς, festi nationis Judaicæ dies. Junge elegans matronæ Pythagoræ dictum in Stob. Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοσιλῆ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS.—Cum ista vero notione θυσίας δημοσιλῆς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιήσῃ, si quis, etc. quod ad privatum hominem

referri videtur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam *ἑστία δημοσίων* intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. *διπλῆσια ἴμενται*] Vetus mos, Homero descriptus docteq. ab Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. (pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.) Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. *καὶ δημοσίᾳ γε ἐπὶ τῷ δίσπῳ ἰστμήσῃ* Lycurgus, *οὐχ ἵνα διπλᾶσια καταφάγῃν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχῃν ἢ τινα βούλῃντο*. Ceterum *πρόβατα* (lin. 6.) non solas esse oves, indicatum alias, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarent. Vallæ propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. Wess.—In *ἴμενται* ad superius *τῆς* relato est familiaris Nostros transitus a singulari numero ad pluralem. S.

10. *πρόξινους ἀποδικνύειν αὐτοῖσι προσκίβει*] Si vel in plerisque hoc legere Codicibus, restitui tamen deberet *προσκίβει* vel *προσκίβει*, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118, 119. et II. 83. *Τὸ προσκίβει* hoc in loco per *γίρας εἶναι* recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. (p. 405. ed. Rom.) Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, *πρόξινον* *ἄνα Βυζαντίων*, ab Agide illuc missum, 'Ελλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharamem Boeotum *πρόξινον*. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Crægius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedæmonii, in aliis civitatibus a se publicitus constitutos *πρόξινους*. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi *ἰδίᾳ ξίνας*, καὶ Λακωνικοῦ τοῦ κοινῷ *πρόξινους*: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli *ξίνας*, et

πρόξινους Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenæum XIII. p. 603. r. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit *πρόξινους* *Λακωνικοῦ*, et Platæensis *Λάκων δ' Αἰμυλίου*, III. 52. Distinguuntur a talibus *ἰδίᾳ πρόξινους* et *ἰδιολογῶντες* dicti; quales fuerint fortasse Lacedæmoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

11. *τούτοις προσκίβει*] Eustathius *γίρας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ* vere explicuit: id enim est *προσκίβει*, injuria mutatum. Sic lib. VII. 35. *τοῖς προσκίβει αὐτῇ ἡ ἄχρη τιμῇ*. Portus plura. *Πυθίους* (lin. 12.) hinc Timæus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. Α'. p. 55, 44. (pag. 42, 7. ed. Bas.) *ἢ καὶ τῶν τιμῶν ἐν Διελφίᾳ, οἱ διοφύτοι οἱ καὶ Ἡρόδοτος ἰστοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια*, labantis memorie vitio aberrans. Cicero vero præter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedæmonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. Wxss.

22. *ἢ καὶ πατὴρ ὁ πατὴρ*, etc.] Vallam fellit litera, *μήτηρ* in *μήτηρ* convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, *Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἱμῶν πατὴρ ἱμῶς Μίριμναι ἔξει*, in Euripidis Androm. v. 987. *Πατρύχου πατρύχου πᾶρι* (lin. 21.) hoc ex loco Timæus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. Wxss.

Ibid. *ἢ καὶ πατὴρ ὁ πατὴρ αὐτῇ*] Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, *ἢ καὶ μήτηρ ἡ ὁ πατὴρ αὐτῇ ἐγγύησι*, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur *ἐγγυῆσαι*, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbæ nuptias, necdum a patre desponsatæ, si plures sibi vindicarent, fieretque *ἡ ἐπίκλησις*, ut Athenis loquebantur *ἐπίκλησις*,

Spartæ lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit (lin. 20.) δι-
κάζειν μόνους πατρούχου παθίνου πέρ, *is τὸν ἐκνέται ἔχιν, ἢ μήτιρ ὁ πατὴρ ἰγ-
γύσῃ.* Herodoteam vocem πατρούχος
Hesychio restituit Hemsterb. voc. Ἐμ-
πάμον, πατρούχῃ. conf. Timæi Lex.
Platon. in Πατρούχου παθίνου, et Ruhn-
ken. Ut ἰμπάμων, sic ἡ ἰπικληρος dicitur
ἰγκληρος in Euripid. Iphig. Taur.
v. 682. VALCK.

27. δύο ψήφους τιθίμεις] Thucydi-
dem, gravissimum Scriptorem, lib. I.
20. tacito Herodoti nomine hæc falsi
arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23.
et Palmerii animadversio est. E-
quidem duo singulis regibus suffragia
non largior, valdeque vereor, ut verba
δύο ψήφους τιθίμεις illis contribuant.
Regum absentium vicem maxime pro-
pinquos obiisse et duo posuisse calculos
scribitur, tertiumque suum: totidem
ergo ferebant suffragia, quot usi ambo
reges fuissent, modo ne consensu absti-
nuissent seniorum; tulissent autem
præsentēs duo, singuli suum. Haud
itaque bina singulis suffragia hac in de-
scriptione. Sed rem non urgeo: falli
possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθίμεις] Denegat
hanc Lacedæmoniorum regibus præro-
gativam Thucyd. I. 20., quem Herodo-
tea sibi summissee refutanda vere monuit
ante Palmer. Jo. Meurs. de Regn. Lac.
c. 23. de senatorum agens et numero et
dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura de-
derat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem
memorat Indicam Diodor. XVII. 104.,
cujus forma regiminis Spartanz fuerit
similis quod ad Senatūs auctoritatem
binosque Reges e duabus semper fami-
liis, τῶν κατὰ πόλιν προτιμῶν ἡγου-
μένων. Ne Regum potestas in tyranni-
dem degeneraret, Lycurgus, secundum
Platonem Epist. VIII. p. 354. B.,
φάρμακος ἐστίν ὅστις τὴν αὐτὴν γιγνέται ἀρχὴν,

καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς
ἀρχῆς συντήρει. Insignis ejusdem locus
est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν
γιγνόμενων ceterorumque annuorum ma-
gistratuum tribunalia ubi fuerint Spartæ
tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε
Γιρογίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων
καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν
ἀρχιὰ ἴσται ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus
corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων
καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistra-
tus, Ephori et Bidiaz, sive Νομοφύλακες,
erant πέντε ἀριθμὸν ἐκάτεροι secundum
Pausaniam: contra οἱ Γίροντες, numero
xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν,
Plutarch. T. I. pag. 597. K. Hinc in-
telligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag.
289, 20., ubi numerare jussus ὅπως εἴν
Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσαι
βασιλῖα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γίροντας καὶ
ἄλλους ὡς τισσαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 4. λίβητα κροτίους] Nec-
esse non videtur, ut unum omnes lebe-
tem pulsarint; neque requirunt oppor-
tune scripta Scholiastæ Theocriti Idyl.
II. 36. καὶ παρὰ Λάκκας βασιλῖος ἀπο-
θανόντος εἰσθλασι κρούειν λίβητα, ubi Meur-
sius λίβητας, quemadmodum in Hero-
doti schedis pluribus. Magnas autem
turbas movit καταμαίνεσθαι, (lin. 7.)
variisque conjecturis, quibus non utor,
ansam dedit. Possunt utique μαίνεσθαι
dici, quorum caput aut corpus luto alia-
ve re turpatur, ut χρῶτα μαίνόμενος Ni-
cand. Alexiph. v. 253., et quidni κατα-
μαίνεσθαι, præsertim cum talia in luctu
frequentarentur? WESS.—Nota Roma-
norum formula, luctu squalere, in luctu
et squalore esse. Nescio an eodem per-
tineant οἱ μισμοί, quibus in privatorum
hominum obitu abstinere Spartani, ex
Lycurgi legibus, debuerunt, referente
Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238.
D. S.

12. ἐν πάσης δι' Ἀπεκταίμενος, etc.]
Recepta Codicum lectione, τῶν περιόκων

ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda judico: necesse est ut, præter Spartiatas, funus vel invit comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolæ certo numero. De *πυρρίκοις* forsitan alibi dicitur. Voces *χωρὶς Σπαρτησίων* recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. (nempe præter Spartanos, juxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.) Ἀριθμῶν, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὰ μὲν ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μὲν δέμιον. T. I. pag. 750. 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ix πάσης Λακωνικῆς, Lacedæmonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234. 9. S.

13. τῶν πυρρίκων ἀναγκαστοὺς] Ex vulgata *διομαστούς* formavit Cl. de Fauw. honoratioris ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum *πυρρίκους* exiguo numero, homines quippe contentissimæ et pæne servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratæ, Paneg. pag. 67. κ. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedæ offerunt, id longe melius, stabilitumque Æliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum in Mesenios, itidem *πυρρίκους*, acerbitate, τὰς ἰλιυθίρας (γυναίκας) εἰς τὰ πίνθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφίσι προσήκοντας νικρὸς κλαίειν. Nihil certe accommodatius. At gravis tria ista (lin. 14.) καὶ αὐτῶν Σπαρτησίων urget suspicio, tum quoniam ex duobus, illisque bonæ notæ, exsulant codicibus, tum maxime, quod turbæ plangentium Spartanos eximant præcedentia *χωρὶς Σπαρτησίων*: (at de his verbis vide paullo ante notata.) quippe genuinos

cives ac Spartanæ urbis incolas lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πίνθη καὶ ὄδυμους vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi, p. 238. D. Atque hæc efficere possunt, pro alienis ut putentur. Wess. — Verba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτησίων, nisi temere prorsus et casu omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abjecta primum fuere ab homine, qui ista, *χωρὶς Σπαρτησίων*, (l. 12.) in eandem partem acceperat, quæ Wesselingio et Gronovio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πίνθη καὶ ὄδυμους vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad privatorum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse, et superiora, et quæ his mox subjiciuntur, abunde declarant. S.

19. Regis in prælio mortui effigiem ἐν κλίῃ εἰς Ἰσθμὸν dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τιθείς καὶ κομισθείς εἰς παῖς ἵππῃ τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 330, 3. VALCK.

21. ἰσίων δὲ θάψαν] Eradicata hæc tria verba voluit vir Celeber. ob Mediceæ negligentiam, addita disputatione, quam considera. (nempe: et videbis quam sit absurda.) Mihi turpe est, concordiam scriptorum Codicum oblectari, præsertim in facillima et plana verborum sententia. Justitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Brissonii quæsitum exemplo Jo. Alb. Fabric. ad Sextum Philosoph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. Wess.

CAP. LIX. 1. ἰσίων — ἄλλος ἰσίουται βασις.] Hic scribi non potuit ἐνίσταται, neque supra dederat βασιλία ἐνίσταται, III. 66. ubi in sequenti cap. conjecturam, ἰσσταίμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur (lin. 3.) δὲ ἰσίων,

is τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλῆην, eodem sensu ponitur, quo sæpe dicuntur eis τὴν ἀρχὴν εἰσέναι, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 2. ἐνδύνονται τὰς πατρῶας εἵχνας] Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρῶαν εἵχνην, Dicæarcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox (lin. 4.) καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius conjiciebat. Wess.

Ad l. 4. ait Bothius: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ, etc. S.

CAP. LXI. 3. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ] Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis, p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἀγῆ—παρ' Ἡροδότῳ βασκανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulentio et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν αἰνῶνι ποτὶ πάντας ἄγαν πάγῃ δουλείῃ, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. Wess.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄτῃ χερσίωνες] Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallæ lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάξι-θαι, in Hesychio servata monstrant præter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγάσασθαι. Ἀγάσασθαι. Ἀγάσασθαι. Ἀγασσάμιναι. Ἀγαίμιναι. Ἡγάσασθαι. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασσι, φθόνος: Ἀγασσῆς, βάσκανος: et forsitan, quod habet ex Æschyli Thressis, Ἀγαῖς, ζῆλῳσιον. Secundum Eustath. in Od. ε'. p. 212, 51., τὸ Ἀγάσθαι φασὶν οἱ παλαιὸι τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω'. p. 1501, 1. scripsit ἀγασιόμινους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69.,

quo dicuntur Persæ ἀγασιόμινοι εἰ καὶ φθονοῦντες τῇ Ἀρτιμυσίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, (p. 9. lin. 1.) sed hujus in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis sæpissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quæ ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuérat Ἡρωδιανὸς, sæpe scribebatur, Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β'. v. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰδὲ ἱεστῶτος φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. γ'. 66., ἐν τοῖς ἱππομεινῶσι λίγῃ Ἡρόδοτος ὅτι μιτοχή ἐστι (τὸ Ἵππομεινῶντας:) similiter ad κ'. 67. et ε'. 10. VALCK. — In Scholiis Venetis a Villoisono editis, quæ, ut jam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανὸς legitur. S.

13. καλλίστην ἐξ αἰσχίστης γινομμένη] De eadem Pausan. III. (cap. 7.) p. 220., παρθένοι μὲν τῶν ἐν Λακωνικοῖσι εἶναι φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλλήνων γινέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus, cujus τὸ Φαιβήιον ἱερὸν quale fuerit, docet Jo. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. l. c. ὑπὸ Ἑλλήνων perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

19. ὑπερὶ τοῦ Φαιβήϊου ἱεροῦ] Pausanias Φαιβήϊον non procul a Therapna, inque eo Castorum sanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius "Verba, inquit, illustro, et, ὑπερὶ τοῦ Φαιβήϊου ἱεροῦ, sic expono, supra Phœbi fanum: "ut Dioscurorum id intelligatur, quod "dedicatum in Phœbæo, ex Pausania "cognoscimus." Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem Helenæ templum scriptor limpidè indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem παρέδωκεν, eodemque in fano cultam: Id vero os-

tensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τοῦ (rectius τὸ δ') ἰστί in τῇ Θιράσῃ scribens. Rem ipsam attigit Pausanias III. 7. Wess.

26. ἔρωσαν δι] Quod Florentiæ ἔρωσα δι maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedæ omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Græcique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Jo. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. Wess. — Vitiosum ἔρωσα cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἱκνίξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἦρας] Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἱκνίξουσιν ἱκνίξων ἱκνίξε φρίνας; et Isthm. VI. 74. ἀδιῖα δ' ἱκνὸν μιν ἱκνίξε χάρις. Nec alia Euripidis Med. v. 567. ἴ σι μὴ κνίξαι λίχας. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 4. Wess.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστονα ἱκνίξε] Istius mulieris amor Aristonem pungebat. In Glossar. et Suida Ἐκνίξιν redditur ἱδανον, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, sæpe designat Sophocli dictum ἔρωτος δῆγμα: Xenoph. pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. Schol. in Aristoph. Plut. v. 975. In amore γλυκὺς ἰδὼς ὁ τοῦ πύθου δάνει, Lucian. II. p. 400. Plutarch. T. I. p. 602. ἱκνίξιν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ — ἦρας. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post (lin. 7.) ἔρωτος ἰσάλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

13. ἀπίυ ἀπάγισθαι] Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίυ ἰντυλάμειος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. Wess.

CAP. LXIII. 2. τὴν διουσίην (loco olim vulgati τὴν διουσίαν) mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitrator supervacaneum. Wess.

5. in Θώκῃ κατημίην] Interpretatur Pausanias in Βουλῇ. lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. i. 3. οἱ δὲ Σιπὶ Θωκόνδι καθίζαντο, id est, in συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, alii que docent. Statim τὸν χροῖον, τῷ ἡγάγετο, (lin. 6.) reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius in δακτύλων συμβαλ. (lin. 7.) quod et in Lexica in-migravit et limpidissima circumfusum luce est abs summo viro Jo. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. Wess.

5. in Θώκῃ κατημίην] Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν Ἐφόρων κατημίην τῇ καῦτα in Βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum Ephoria. Τὸ συνίδριον, ut Homerus, Θῶκον vocat. Cœnomaus Eusebii, Præp. Ev. V. p. 223. c. δοκίῃ μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἐρχηκίαι τισθῇ, οὐδὲ σὺν Θώκῃ περισβυτίων οὐδίσσῃσι κικαθίκαται: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχαῖον proprio nomine vocant Ἐφορεῖον. Elian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedæmonius κατήμιονος in τῷ Ἐφορεῖῳ ὑπὲρ κυνῶν διαπάσθη. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit, p. 26. ἢ εἰ in τῷ Ἐφορεῖῳ ἔτυχεν ἱσσηκὺς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

6. ἰπιστάμινός σε τὸν χροῖον, ἐξ ὅτου] Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinæ voculæ τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, ἵπαι ἀπομάσας, οὐκ ἂν ἰμὸς ἴην. Eleganter Pausan. p. 221. Ἀρίστον, αἰτ, ἐπὶ τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυθείας γήσιν πεποιημένος λήθη, ἢ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν συνίς αὐτῶν, οὐκ ἴση

τῶν μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν σπῆδα. Duae ponit ibi conjecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adjuvetur: Pausaniæ scribi solet εἶναι: hoc facile transit in εἶναι καὶ, ut apud Stobæum p. 524, 6. vox μαινιδῶν in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39, verba Hieroclis, εἶα δὲ κηδῖ- μων, depravata sunt in εἶα δοκίῃ δαίμων: hoc præcepit Bentleius. In Pausaniæ verbis, τῶν μηνῶν εἶναι significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. οὐχὺς μὲν χειρσῆς εἶναι καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔτι μιν Ἀλιζάνδρῃ — πλίσιν. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβυλῆς μὲν εἶναι καὶ Σακερᾶτης ἰση τῶν νόων διαφθοράς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 16. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειμένει' δι- βλήθη] Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam judicari, quæ in regni amittendi periculum Demaratum conjecerit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quæ recensentur. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτῃ διαβιβλημένος. Euripides Hec. v. 863. Ἀχαιοὶ εἰ διαβληθήσονται: et Iphig. Aulid. v. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. Wess.—διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac δίδωμι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μισάρειο τοῦ Ἀγίως] Vitiosum τοῦ Ἀγίως nomen est. In familiæ Leutychidis serie lib. VIII. 131. Διοτυχίδης ὁ Μισάρεος τοῦ Ἡγησίου. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλα- ος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασ-
VOL. IV.

κλίου scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruus Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in conjectura manere; nam, quæ Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. Wess.—Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur. Superest, ut aut h. l. Ἡγησίλῳ, loco Ἀγίω, aut VIII. 131, 5. Ἀγίως sive Ἡγίως, loco Ἡγησίλῳ sive Ἡγησίλῳ, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse Leutychidæ avum. Scripsi autem hujus viri nomen Leutychiden ex pervulgato inter Græcos usu, pro quo Λευτοχ. Ionico more Herodotus usurpavit. S.

5. ἦν ἰχθρὸς τῷ Δημ. μάλισσα, etc.] Aut jungenda sunt μάλισσα γιγνὼς διὰ πρῆγμα τοῖνδ', id est, διὰ πρῆγμα μάλισ- τα τοῖνδ', prout ceperat Valla; aut hic quoque more suo scripserat, ἦν ἰχθρὸς τῷ Δημαρῆτῃ τὰ μάλισσα (vel ἰς τὰ μάλισσα) γιγνὼς, id est ὁμοίως τοῖς μάλισσα. εἶναι φίλους τὰ μάλισσα legitur II. 147. φίλοι ἰς τὰ μάλισσα, VI. 89. ζῶσι ἰς τὰ μάλισ- σα, I. 20. Similiter adhibentur ἰς τὰ μέ- γιστα ἰς τὰ πρῶτα ἰς τὰ ἴσχατα. VALCK.—Sed hæc quidem non admodum hu- jus erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλειμένιος περιουρίας] Fuit quum Κλειμένιος pro genitivo objecti accipiens, intelligebam studio in Cleomenem, studio gratum ei faciendū; sic- ut ἐκ ῥησάντης τῆς Δημοκρίτης, III. 136, 7. At, non tam studio gratificandi Cleomeni. quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse Leutychidem. Itaque rectius intelligetur, de Cleomenis con- silio, coll. I. 124, 6. S.]

12. οὐκ ἰντισμένως] Brevi sequetur

οὐτε *ἰκνουμένως*, quod cur priore pejus judicaverit H. Stephanus in Recens. Vocum Herodoti, caussam non exputo, quandoquidem comma præfert Ionicum Glossæ MSS. ex quibus (sua hausit) Corinthus, *οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως* exponunt, neque Hesychius suum *ἰκνουμένως* aliter. Stephanum adi et cap. 86. hujus Musæ. Wess.

Ibid. *οὐκ ἰκνουμένως βασιλεύειν*] In Glossario redditur et in libello de Dialectis, *οὐ προσηκόντως*. Rex legitimus est, *ἰς τὸν ἰκνίσται ἔχιν (τὴν βασιλείην)* lib. VI. c. 57. Quinam *ἰκνουμένως* censerentur Spartæ βασιλεύειν, Cragius ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum *ἰκνουμένως* tractavit H. Steph. in Vocum Herod. Recens. p. 728. Conf. Foesii Œcon. Hippocr. in *ἰκνούμενος χρόνος*. In oraculo apud Demosth. p. 609, 103. pro *ἰκχνούμενα ἀμειραιτιλεῖν τοὺς πού.* κατὰ τὰ ἀγῆμνα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποσθιμένοις) *ἰν ἰκνουμένα ἀμείρα τελεῖν τοὺς πόθικοντας κατὰ τεταγμένα.* VALCK.

CAP. LXVI. 3. *ἀνώστου δι γινομένου*] Vallæ Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cujus a judicio non abhorret Küsterus ad Suidæ *Ἀνώστου*. Fateor *ἀνώστου* tantundem ac *ἀνωπρόντων* sæpe valere, ponique de inproviso et insperato. *Ἀγγιλίης ἤκουσιν ἀνωίτου Μελίτινα*, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. (Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.) *Μῦθος ἀνώστου, πόντος ἀνώστου*, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quæ, tametsi plura aggerantur, Vallæ non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adjungam, Latina ista ad intelligendum esse implacitissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, *ἀνωστου δι γινομένου*, potuerat in tenebris latere.

Voluit fortasse, repulsam indicari Damaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. *ἀνωστου* repone; quæ et Pavii sententia: ex *ἀνώστου* lib. VII. 149. *πρὶ μὲν σπονδῶν ἀνώστου ἰς τοὺς πλεῖνας*. Quare *ἀνώστου* sive *ἀνωστου δι γινομένου*, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. Wess. — Comparari certe debet cum istis, quæ prostant lib. I. c. 157. *ἰς θῶν ἀνῆται τὸν ἐν βραγχίδησι*: ubi quædam sunt adscripta. VALCK.

5. *προσποιέται Κλειμένης Κίβωνα*] Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit, Thucyd. I. 57. *τοὺς Κορινθίους προσποιέτω*. Aristoph. Eq. v. 215. *τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῶ*: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur *προσποιητάμνος ἔλλινον πόδα*, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. *αἰεθίς ἀρχήν*] Eustathii additamento carent schedæ, neque delectatur Herodotus. (At nimirum non juncta intelligi debent *αἰεθίς ἀρχήν*, sed *ἤρχι ἀρχήν*.) Spartanorum *Γυμνοπαιδίας* (lin. 5.) præterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timæi Lexic. p. 54., (p. 73. ed. sec.) Wess.

5. *Διμεῖνον δι τοῦ Δημαρέτου*] Dederat forsitan, *ἡγομένου*: id est, quum esset *τῶν χορῶν ἡγούμενος*, sive *χοροποιός*. Fuisse *ἄρχοντα* monstrant vicina, *ἤρχι αἰεθίς ἀρχήν*, et, *οκοῖν τι εἶη τὸ ἄρχον*. Hujus Laconici festi moderatorem *χοροποιόν* vocat Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. T. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 331. 332. De eodem festo loquens Sosibius apud Athen. XV. p. 678. *α. τοὺς προστάτας* memorat *τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἰσοτῇ ταύτῃ*. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex Xenoph. *Ἑλλ.* VI. p. 349, 14. vid. Meursii Orchestra,

in *Γυμνοσαιδία*, et Clar. D. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 54. VALCK.

7. ἰπὶ γίλωτί τι καὶ λάσθῃ] Ultime prave deficiunt Fragn. Parisino. Philænidis nomine Æschrion Samius apud Athen. lib. VIII. 3. p. 335. c. Μή μ' ὁ μάταιι παῦτα, — χλίυν τι ποιῶ καὶ γίλωτα καὶ λάσθην: pro quo Anthol. lib. III. 10. p. 323. καὶ γίλωτα καὶ λίσχην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. (λάσθην restituit Brunck, Analect. T. I. p. 189.) Magnus Animadvorsor λάσθην hinc et ex Suida declaravit, pariterque Ezech. Spanhemius Diss. de Num. Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἱερωστέματι (lin. 9.) ex gentis adsuetudine, qua ἱερωστέσιον dant sequentia. WESS.

8. ἐκόν τι εἴη τὸ ἄρχιν μὲτὰ τὸ βασ.] Eustathius in Iliad. β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχιν et βασιλείαν δηλοῖ, inquit, Λιτυχίδης, ὃς Δημόκρατον ἐκπιδόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχιν?) αἰρῶντα, ἡρώτα, φασί, γίλων, ἐκόν τι εἴη τὸ ἄρχιν μὲτὰ τὸ βασιλείαν. Apte Leutychidis illud comparavit clar. Wess. ad Herod. I. 129. ubi Harpagus Astyagen ἰστέα, — ὃ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit Jugurtham Sallustius Bel. Jug. c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. Jos. Wasse. Ut ista Harpagus, sic hæc Leutychides rogabat ἰπὶ γίλωτί τι καὶ λάσθῃ. Glossar. Herod. λάσθην, αἰσχύνῃ. Ubi junxit γίλωτα καὶ λάσθην Æschrion Samius Athen. VIII. p. 335. c. Herodotea dedit et alia Casaub. p. 583. (Animadv. T. IV. p. 504. nuperæ edit.) VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἰσθίς εἰς τὰς χεῖρας αἱ τῶν σπλάγχων] Notissimus in adjurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad Appianum Iber. p. 431. ab Henr. Stephano, nisi si tamen Tollius omnia ista descripserit ex Des.

Heraldi Digress. XVI. libri primi ad Tertull. Apologet. Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. Stephano accepta ea docu ferunt interpretes Thucyd. V. 47. Mox (lin. 3.) θιῶν εἰ τῶν τι ἄλλων καταπατόμινος, alios deos Jovemque antestatus confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretamento ad Hom. pag. 155, 28. (p. 117, 34. ed. Bas.) WESS.—Adnotationem de more in adjurationibus aras tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostræ edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldi esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eadem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recundam curavimus, non erat compertum. S.

8. φασί σε ἰσθίην παρὰ] Duae literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo præbet Steph. φασί σε ἰσθίην παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνομαζόμενον quomodo legitur in proximis, et sæpius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. (II. 115, 17.) eodem sensu, quo dixit Æschylus ἄσπον ἵναί, in "Ὅπλων κρίσει, non intellectum Stanleio, 'ἀλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Aj. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quæ vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. v. 1305. ἥ τις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἰληλύθει. VALCK. — Conf. ad II. 115, 17. notata. S.

9. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μιστέχομαι τῶν θιῶν] Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At περὶ, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. v. 740. (752.) ἰστιάω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γυνείου διζῆος τ'. Multa Erasmus Vindingius ad ejusdem

Fabulæ, v. 147. Mox (lin. 10.) ἢ περ significantius. Wess.

9. Ἐγὼ δὲ σὶ ὦν μιτέρχομαι] Idem significat Sophocleum, σὶ πρὸς θεῶν ἰκνούμαι, te per Deos obsecro, in Aj. v. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venenit in istam significandi vim μιτέρχομαι. σὶ ἰκίτης ἰκνούμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac σὶ λισσῇ μιτέρχομαι. (cap. 69, 1.) In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀρίλεια: quale illud est proximum, (lin. 10.) οὔτε γὰρ, εἰ πιστοῖη-κάς τι —, μούνη πιστοῖηκαί, μετὰ πολλῶν δέ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio — usitata est, et sæpe prodest: "Non tibi hoc soli:" quæ de tragœdia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. n. Paulo post (lin. 13.) elegans obtinet in istis contracta locutio, *τακτὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προτέραις γυναι-κας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἴην*, (nempe *σάγμα παιδοποιόν*), *τακτὴν ἂν οἱ καὶ τὰς*, etc. Sic in familiari præsertim sermone loquebantur. Aristophanes exemplo sit: Plut. ver. 427., *οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐνίκηγας ἦμιν*: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum istarum expressit Bergler. neque in Eq. v. 1335. Vesp. 1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 8. οὐκ ὑπιδίκετο] Corrigit docti viri conjectura οὐκ ἀπωδίκητο, quod haud scio an vulgato præferri debeat. Supra Democedes lib. III. 130. *ὁ δὲ οὐκ ὑπιδίκετο*, cum negaret se nosse. Portus utrumque jure conparavit. Quod deinceps in MSS. (lin. 10.) ὀλίγη τι πρότερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi Arch. ad alii ὀλίγον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. Wess.

14. τὸ καλίουσι Ἀστραβάκου] Dili- gentiæ debemus Pausaniæ lib. III. 16. p. 248. Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρῳ. Clementi Alex. Protept. p. 35. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo Valla et

scripti; ex quibus ἀναιρίστο Arch. (lin. 16.) tale est, ut Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime (mox, lin. 16.) ἔχει πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἱερόλιον πιστῶσαι. Wess.

14. τὸ καλίουσι Ἀστραβάκου] Matrem certe Demarati non fecit ista dicentem Herodotus; nisi fingamus ignorasse Demaratum, cujus esset heroum paternæ domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnunquam interjecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod bis Pausaniæ scribitur et Clementi Ἀστράβακος. Dicitur autem Astrabaci heroum Herodoto (lin. 14.) παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλίσῃσι (Aristonis) ἱερμίνου. Eodem etiam numero αὐλίσῃσι θύρας, sed sæpius alii τὴν αὐλῆον memorant. Multa dederunt Vales. Wesseling. D'Orvill. Pierson. Janua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit A. Gellius Noct. Att. XVI. 5. hinc Macrob. Saturn. VI. 8. et Perizon. ad Eliani Var. Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλῆον, Æschylus cur dixerit ἱερῆς πύλας in Choëph. v. 559. 569. 651. facile intel- liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλὴν) locum ante fores ædium vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. Eustath. in Ἰλ. i. p. 669, 44. (p. 764. ed. Rom.) κατὰ τοὺς ἀκριβοτέρους ἢ σάξῃσι οὔτως ἔρεος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρεος, αὐλή· μίθ' ἣν αἰθουσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

16. οὕτω δὲ, ὡς παῖ, ἔχει πᾶν] Præ- bebunt forsā ἔχει Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phœn. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχει. Ubi post, ea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutis- set, ista leguntur: (lin. 27.) ἔγω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὴν χερόν, ὡς ἀνοήτ' ἐπὶ ἱεροῖς ἐκβάλλοι τοῦτα. In his cum Viro docto (Reiskio) scriberem

καθάλοι: præterea vulgatæ voci præferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendumne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἄρ. ut sit, idem Ariston, velut ἱστὸς ἦδν, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἴτι ὡς τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Æschylus in eundem sensum dixit ἱεραλίην ἴτη in Agam. v. 1672. Quid usu distent ἄνοια et ἀγνοια, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα διδοῦναι μὴ δοκῇ Ἡρακλείτῳ τινὸς ἢ Δημοκρίτῳ, τοῦ μὲν γιλασσομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ἰδρυμένον. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel ἀϊδρηίη, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιετόμηνον ἰόντα, cum matri ὁ βδομήτος ἰεστήκει μίσις. Postea Agidi, cujus uxore Timea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἄνοια potius imputari potuit. VALCK.

23. οὐδὲν ἐξήκειν] Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ἂν ὁ χρόνος οὗτος ἐξῆι: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκειν τί οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ἰδ' ἐξῆκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quæ et Pausaniæ observatio lib. III. 7. WESS.

27. ἴγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων] Non repudiavi a MSS. oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἴσως (lin. 28.) sanum non præsto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐπεβάλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exemtum. Congruit Pindaricum Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἴσως ἱεραλίην κραταῖον. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐκιδιαιβάντης δι] Justum est. Cel. enim Gronovio (verbum

istud alibi apud Nostrum legi non recordanti) memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πίρραι ἐκιδιαιβάντες ἰδιώκων. Ferre ἄπτοντα, (lin. 6.) si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo injiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem (lin. 7.) θειάπτοντας αὐτὸν ἀπαιρίονται, ex Homeri studio propagatum: Μῆντις ἐν τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἴων, ἀποαίρει κούρην, Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

13. ἰν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα, etc.] Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Militia des Ὀλύμπια ἀνηρηκὼς τεθρίπῳ descriptus fuit, c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimæ hic notæ Codices Ὀλυμπιάδα ἀνιλόμηνος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρίσται. Quæ quidem mendosa et syllaba justo auctiora profiteri vereor, præsertim quia c. 103. equæ περὶς Ὀλυμπιάδας ἀνιλόμηναι. Hercules præterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἴστασιν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cujus μία δ' ἱερωτὴς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπιάς editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS.—Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τι (i. e. κατ' ἄλλα τι) συχνὰ (ἰν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπρυνθῆναι ἔργοισι τε καὶ γνώμῃσι, ἰν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσέβαλε, ἀνιλόμηνος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπια σφὶ ἀνιλόμηνος] Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo præbet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem sæpius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρίσθαι vel ἀνιλόσθαι, sive νικᾶν, nephe ἴκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα

ἀνιέσθαι τιθεῖσθαι στήβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνιέμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultæ narratur equæ, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιέμεναι. Inde Æliano de Nat. An. XII. 40. restituit Jac. Perizonius τὰς ἴσους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιέμεναι, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιέμεναι. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνιέμενος, VI. c. 122. Pythicis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνη ἀνιέσθαι: Olympicis, ἀνιέσθαι τὸν κόρινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. (cap. 7. sub fin.) pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim κατὰ Ὀλυμπιάσι (vel ἰς Ὀλυμπίαν) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. v. 583. Quando (lin. 14.) solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. z. II. p. 212. b. VALCK.

CAP. LXXI. 8. Λαμπινιώ] Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλόστον Λάκωνα, χαῖρε Λαμπινιώ, in Comici ista Fab. v. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. κ. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacerius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 5. ἱπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου] Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniæ, quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χιρὲ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re jungitur a Sophocl. Antig. v. 14. Sed quid tandem χιρὲ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id

Græca? et quantula hæc pecuniæ portio ad regem corrumpendum? tum ἱπικατήμιος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΑΔΙΠΛΗ, et vitiosæ lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἱπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicæ pecunia plenæ. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδιωροδόκῃσι ἀργύριοι πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ διπλῇ exemplis firmem, siquidem utriusque usus constat. Pausanias corruptellæ auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS.—De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω'. 229. ex quo nonnulla excerptit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenæ loco, absconderat Spartanus pecuniasfurtim acceptas. Adnotare in Var. Lect. (ed. S.) debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et MSS. in contextu tenuisse Wess. cujus tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum Schæf. et Borh. suum restituere Herodoto non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. ἐνδοῶν] Servo integrum, supra χρηστῶς ἰδοῦναι IV. 139. tuitus. Ὡ δῶν non mihi satis sententiæ videtur facere. Recordor bene Sophoclei Œd. Col. v. 487. ἰμοὶ μὲν οὐκ ἰδοῦναι, in negotiis, quæ absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστὰ, οὐ βαδιστὰ. De rei vero successu fausto ibid. v. 1500. σφῶν δ' ἐνδοῶν Ζεύς. Philo Jud. in Joseph. p. 548. Α. ὡς μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν ἐνδοῦναι πράγματα αὐτῶν, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ ἐνδοῦναι ἐνδοῦναι κακία. Plura non cocervo. WESS.

10. παραθήκην παρατίθινται] Ex Med. mutatum restituerem κατατίθινται. Deposuit, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κα-

κατίθεται eadem structura Thucydidi præsertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices Taches *κατατίθεται* ἐς Τένειον, in Tenedum mittit custodiendos: c. 72. illos *κατίθοντο* ἐς Ἀργίον: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud Xenoph. Ἑλλ. I. p. 255, 23. Chalcedonii τὴν λίαν ἄπασαν *κατίθοντο* ἐς τοὺς Βιδυνοὺς Θερῆκας, ad vicinos omnem prædam mittunt custodiendam velut depositum. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. δῆμα ἴλαβι, etc.] Excerpsit Suidas in Ῥωξίῳ: ubi Dionis illud, *πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχιν* idem est, quod Athenis dicebatur *οὐκ ὑπάρμινε τὴν κρίσιν*, vel τὸν ἀγῶνα. Cleomenes *ὑπεξίσχισι* ἐς Θισσαλίην, furtim se subduxit abiitque in Thessaliam. Supra Clis-thenes Athenis *ὑπεξίσχιν*, (V. 72, 2.) id est *ὑπεξήλθεν* et *ὑπεξίστη*: plene loquitur VIII. 132. (ubi *ὑπεξίσχον* in τῆς Χίου.) VALCK.

3. ἐνθῦεν δὲ ἀπικόμενος] Hinc sequentia quædam ob Stygis aquæ factam mentionem descripsit Porphyrius, sive potius Apollodorus in opere de Diis, apud Stobæum Eclog. Cant. p. 130. Herodoti verbis illic subjecta Callimachea et Heracleotæ Philonis, de mirabili hujus aquæ virtute, comparari poterant ad Ælian. de Nat. An. X. 40. et Antigon. Caryst. c. 174. ubi nonnulla notat Jo. Meurs. plura dederant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Jac. Nic. Loëns Misc. Epiphyl. III. c. 10. VALCK.

7. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προιστ. ἀγνίων, ἱεροκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*] Vir Cæleb. ob Florentinum ἱεροκῶν seriem hanc statuebat *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκ.* — *ἱεροκῶν* Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque *ἱεροκῶν* (activa notionem) Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ præter morem: tum participium, namque eo in numero est *ἱεροκῶν*, non infinitivus, quæ Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum con-

cordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* — *ἀγνίων* ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγνίων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. Wess. — Nempe verbum *παιρῶσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Cæterum vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* — *ἀγνίων, ἱεροκῶν*] Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobæi meliorem eruit vulgata lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi (sicut Reiskio) visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νάνακριν πύλιν *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προιστῶντας ἀγνίων ἱεροκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ*: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, æque ac *πρόθυμους ἔχω*: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν *ἔχω* *πρόθυμους ἀκροῶσθαι*. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ δῖων ποτὶ ἀμειλῦται, δὲ ἂν *πρόθυμους ἰδίῃ δικαίως γινώσθαι*, pro vulgatis *ἀνὰν προθυμῶσθαι* δίδω. VALCK.

9. τῶν Ἀρκάδων] Ῥωξ. Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. (pag. 301. ed. Rom.) Ἡρόδοτος, αἰτ. φησὶν, ὅτι Νάνακρῖς πύλιν Ἀρκάδιαι, ἐνθα λίγισται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον: σπάζον ἐν πίστεως εἰς ἄγνους. Pausan. VIII. pag. 634. (cap. 19 extr.) ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημνοῦ σπάζει, καλοῦσι δ' Ἑλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ παρὰ τὴν Νάνακριν σπάζον. Quia urbes erant in Arcadia vicinæ Νάνακρῖς et Φινίς, eidem dicitur, p. 637. τὸ πρὸς Φινίῃ ὕδωρ,

ὁ Στύγα ἰσιμάζουσι. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. (lin. 13.) vulgari debuerat πρὸς Φινίῳ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. (At vide Var. Lect. ed. S.) Et si enim Græcorum in sermone Stygis aqua, Arcadium tamen illa jactatione inclaruit. Jo. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

11. ἐτάξις ἐς ἄγκος] Præclare Gronovius, cui præter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. (Vide superiorem Valck. adnotationem.) Stygis aquam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cujus itaque vulgatum ἄγκος materiæ? Bene Eustath. ad μισγάγκιον Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ἰ βαθὺς καὶ φαραγγώδης καὶ κοίλος τόπος p. 497, 13. (p. 379, 17. ed. Bas.) WESS.

CAP. LXXV. 5. ἰνίχραις ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον] Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἰνίχραις Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. v. 277. οἷσι κινάσσης Οὐλέμιον κακοεργὸν ἰνίχραις κυνέοντα. WESS.

Ibid. ἰνίχραις, etc.] Quod prostat apud Suidam (et in Zonaræ Lexic. p. 745.) velut Herodoti, ἰνίχραις τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem præbet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quæ videntur excidisse: ἰνίχραις (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) ἦγον ἱπλάξῃ τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἰνίχραις, velut ad ἱλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082,

23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in ἱλ. ε'. 138. ubi χραύσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἱπ' ἐλίγῃ, τὸν χρῶτα ἱπύξῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀπειτάτῃσιν ἱπίχραις ἦλθα χρεῖν: ubi Schol. ἰδὴ λήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μέτῃ ἱπύξῃσαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossæ Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπιχραον τὸ ἱπιβάρησαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζεχρηῦς ἄνιμοι, stringentes venti. VALCK.

10. τὰ μιν αὖτις ποιήσαι] Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθίς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἱπ' ἐύλαρ διδμήν, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, mimitanti. Mihi prosemminatum ex αὐθίς censetur; cujusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθίς, pro αὖτις, spreto Ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii judicium. In ποιήσαι consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσαι adjecta v. litera scribat F. Videtur autem utique ποιήσαι in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhæserit. S.

16. καὶ ταύτην καταχρεδίου] Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατιχρόδησι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἴτα τῶν φρεῶν ἐξίσταυσιν, καὶ μανὴς ἱαντὸν μαχαίρῃ κατιχρόδησι. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. β. ἡμῖς δ' αὖ παρίχραμεν τὸν ἀνδριάντα χρεδίου ἢ αἰσθάνησαι, correxit χορδίου, sive, quod malim καταχρεδίου, clarissime ad hæc alludente: negant enim se statuas, si sentirent præbituros, ut ita lancinarentur. Con-

tra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetijs publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὴ ἰσχυρῆς ἰχθύος; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas effigiebat? Immo saltabat, ἰχθύειν. Longinus (hunc Herodoti locum respiciens) sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. z. Post παύει μούτοι (lin. 18.) manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. Wess. — Athenæus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis, furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, "Οτι δὲ, αἰτ, διὰ μίθην ἰαυτὸν καὶ μαχαίρας παύειται, Ἡρόδοτος ἰσχυρῆται. Bellum Atticæ inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχερδίου] Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχερδίου retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχερδίου ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat Longin. π. "Τψ. p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In Glossis Herod. simplex Χερδίου redditur τίμιον: in iisdem pro Κατασώχουσι simplex ponitur Σώχουσι: pro Herodoteo Καταψῶσαι Suidas habet Ψῶσαι. Sic sæpe solent Grammatici. Quæ in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 765., ad Διατρηθείην adscripta sunt, εἰς μίση λαοτρηθείην, pertinent ad vincina: Διατρηθείην τε λίπαδια: Εἰς μίση λαοτρηθείην. Idem illud dici potuit χερδιδείην, id est, εἰς χερδὰς sive λίπαδια διατρηθείην. Καταχερδίου significat εἰς χερδὰς τίμιοντα λαφύρειν. Vim præpositionis non intellexerunt in κατατετραματίσθαι apud Herod. VII. 212. Valck.

[17. τὰ πρὸς Δημόστῳ γινόμενα] Λιγόμενα fortasse legendum suspicari cum

Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

21. καταγνίων] Habet Suidas ex Glossis Herodoteis, et prave explicat καταλύων. Servant scripti omnes, nec potius æstimari ἀπαγνίων (quod Reiskius proposuerat) sive ἱεραγνίων potest. Fraus, qua supplices lucco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. (loco in Var. Lect. ed. S. citato) ἄλλως et τιμίως sæpe non discrepare docet, hoc tamen ἰν' Ἑλλήσιν inconsiderate ponens. Porro ex Arch. ἰν' ἀπορίῃ σχῶν, (lin. 22.) Cl. de Pauw format ἰν' ἀωρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occurreret, ac si ἰν' Ἀργείῃ σχῶν, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum præstat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. I. 20. etc. Wess.

CAP. LXXXVI. 3. Συμφηλὴς λίμνη] Nulla lis moveretur lacui Συμφαλίδι, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος, more Ionum, ad quem Pausanias ἀπὸ ἐκ Συμφαλίου VI. 8. et ἰσὶ Συμφαλῶν V. 10. Hinc Συμφαλίοι, Criticis ad Poëtam monentibus, qui Æliano Var. II. 33. aliisque Συμφαλίων. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. (Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. A. ed. Cas.) Scite autem Reiskius ἰς χάσμα ἀχανὲς (lin. 4. ubi vulgo ἀφανὲς) ἰνδιδούσαν. Wess.— In editis tamen Animadverss. istam conjecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXXVII. 3. ἡ Σίπια] Præstat ne hæc loci scriptura, an Σήπια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiæ mons Σηπία in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in litus ejectis Italiæ Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τοῦ ἰσχυματιζομένου σηπῶν, ni fallit Strabo VI. p. 435. (pag. 284. z. ed. Cas.) Nobilis præterea Σηπιάς ἀπὸ τῆς inf. lib. VII.

183. Quid si ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulssas hic Σηπίας aut Σηπίας titulus? Wess.

9. Ἄλλ' ἔσται, etc.] Partem oraculi hinc exhibet Pausan. II. (cap. 20 extr.) p. 157. ubi, pro πρότερον δι' ἰσὶ, corrigi debet πρότερον δι' ἰσὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσημνησέν ἢ Πυθίᾳ. Sic sæpissime loqui solet; cujus moris immemor Casaub. ad Polyb. pag. 118. (ed. Gron.) fana docte tentabat. VALCK. — Alteram ejusdem oraculi partem, ad Milesios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap. 19. S.

13. ὅφιν τρεῖς λικτοί] Cur hoc damnable, et ἀίλικτος plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque explicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam talis serpens μυριέλικτος ὅφιν, quem glossa, historici verbis imprudenter innexa, πολυέλικτος explicat. Τρεῖς λικτοὶ ὅδωρ dat idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid multis? Nonnus Dionys. IX. v. 256. Ἀρχυμερῆς τρεῖς λικτοὶ ὅφιν σπειρηδὸν ἰθίειαις ἤρπασι. Ceterum Pythiæ hoc responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quorum enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά κήσασα Ἐξελάσῃ? Præterita sunt Telesillæ documenta virtutis et prudentiæ, quibus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem protegerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repellerent, animavit, petenda ex Pausaniæ lib. II. 20. Wess. — Vocab. ἀίλικτος nusquam alias occurrere ipse Gronov. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in dubio etiam relinquens, utrum privativa notione accipiendum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

17. ἰσχυρὸν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῶν τούτων] Copiosior in eo strategemate Polyænus I. 14., sed paucis nunc verbis mancus: ἐπὶ λυζομένῳ, ἀνδραπολίζοντο· ἰξόντων, ἀντισχεῖσθαι· ἀναπαυομένων ἀνταπισαύνοντο: nihil de prandio, cujus abesse mentio non debebat. Recte scriptus codex, quo se

usum doctissimus Fennat. in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστῶντων, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀνταπισα. Vide et Plutarch. T. II. p. 223. Wess.

CAP. LXXIX. [5. ἀπαινα — δύο μύαι. Similiter vero apud Athenienses: vide V. 77, 15. S.

11. ἰσὶ δίδροσ] Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. Eustath. ex Lexico Ælii Dionysii ad Iliad. Γ'. p. 396, 22. (pag. 300, 19. ed. Bas.) Λίγεται οὐ μόνον δίδρον, ἀλλὰ καὶ δίδρην καὶ δίδροσ: potiusque δίδρον videri quam δίδροσ. Possunt ergo δίδροια, toties Herodoti usu frequentata, ex alterutro accessi. Inmanem Cleomenis in supplices Argivos crudelitatem intactam haud reliquit Pausan. III. 4. Wess.

Ibid. ἀναβῆς ἰσὶ δίδροσ] Ante vulgatum ἰσὶ δίδρον vix se tueri poterat: poscebat usus ἰσὶ δίδρον, ut ἀναβῆναι ἰσὶ ναῦν· ἰσὶ ἰσχυρὸν ἰσὶ δῶμα. Commodum δίδροσ hic subministravit Med. Διδρόσει hic illic reperiri optimus noster Jo. Pierson. docuit ad Moerin, p. 132. In exemplaribus suis Xenophonteis δίδροσ et δίδρου et δίδρη reperisse videtur Ælius Dionys. Eustath. in ἴλ. γ'. p. 300, 21. cujus observato non nominati H. Stephanus utitur, Anim. in Corinth. de Dialect. pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 7. ἰξήκιν μοι τὸ χρησθήριον] De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἰξήκιν et ἰξελθῖν. Verum sicut Græcienses Judæi non in istum tantum sensum verba πλεσθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quæ suum jam habuisse censerentur eventum; sic Herodoto oraculum et somnium dicitur ἰξήκιν et ἰξελθῖν. I. 120. ἰξήκιν τὸν οὐρανόν· VI. 108. τὴν ὅψιν συνεβάλλετο ἰξελθῖναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκίμιν οἱ ἰξελθῖναι τὸν χρησμὸν τοῦ Διὸς. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχον· ἰπποκρίσθαι Herod. VI. 140. ἰπποκρίσθαι

Eurip. Cycl. v. 692. Duo loca præbet Suidas in 'Εξήκῃς et in 'Εξῆλθις, in quibus ista de oraculis ponuntur, quæ suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in Zonaræ Lexic. MS. velut Xenophontis, in cuius Jibris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦν ἰς τὸ 'Ηραῖον] Erat in Argivorum et Mycenæorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis XL. sejunctum, teste Strabone lib. VIII. pag. 566. (p. 368. D. ed. Cas.) et Pausania Corinth. c. 17. Ubi si femina, qualis famosa Chrysis ex Thucydide, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 16. δίφυγι πολλὰς τοὺς δῶκοντας] Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφυγι. Sequitur in hoc verbo uetus Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς δῶκοντας. Adde II. 174. (7.) Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἰγὰ αὐτοῖς ἀποφύζομαι, pro ἀποφθίγχομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς δώκας οἰδιμίαν ἔχιν· (corrigen- dum est εἰλιν·) ἔτι δὲ — πλείους διωχθεῖς, οἰδε- πώποτ' ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφίς παρατόμων ἀπίφυγον. Aristoph. Vesp. v. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. 'Αργος δὲ ἀνδρῶν ἱχυρώθη] Suum recuperabit Herod. ἱχυρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Hæret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ἱαντοὺς καὶ τὴν ἱαντοῦ πολετείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἦβλοι, 'Α τοῖς ἱαντοῖσι ἦδανι τότε, Ἀθῆς δ' εἰ τοῖς ἀτρείοις, δεῦσαι, διὰ Παλλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἱχυρώθη πόλις. Canter. Jam

capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Græcis dicitur διὰ πολλῶν χιρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi εὐσεχῆσαι suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quæ præcessere sententiam. Pro δεῦσαι, διὰ, corrigerem δεῦσαι πακὰ: sed præterea minime dubitanter: Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἱχυρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἢ πύλις ἀνδρῶν, velut in Æneæ Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἰσθήθησαι (lin. 3.) restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequuntur Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK.—In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Græc. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἱχυρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, πακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrarîamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque διὰ legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἱχυρώθη] Correxit e Vallæ Latinis præfectus Edit. Genæv. MDCXVIII. adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Ruiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius certiusque, tametsi 'Αργος χιτωρὶν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. v. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: 'Εχρηρώθησαν ἀνδρῶν, ἰσστηθήσαν. Eunapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἱχέρωσαι, sed in Ædesii Vit. p. 38. τὰς ἑλλας χιτωρῶσαι πόλεις ἀνδρώσαι, consimili vitio: χηρώσαι dederat, Homerum Iliad. E'. 642. æmulatus, sicut et Virgilius Æn. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtæ versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. (pag. 596. ed. Cas.) Tangeadum ἰς ὁ ἰσθήθησαι est, (lin. 3.) ex Vallæ Latinis in Genæv. Edit. receptum prudenter, nec sine

quadam audacia. *Æschyli vii. contr.* Theb. v. 671. *οὐτ' ἰσθίσεσσι καὶ, h. e.* *ἰς ἡβὴν λαθόντα καὶ νίκην οὐ γινώσκον,* consilio auctoritatem dat. Quæ quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. Wess. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, *ἰσθίσεσσι* et *ἰσθίσεσσι*, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quæ Galei nomen præfert, ad Jungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravæ istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Jungermanni editione, *ἰσθίσεσσι* et *ἰσθίσεσσι* legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quæ (quemadmodum Westei. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Jungermannus ediderat, correctæ prodierunt. S.

3. *ἰσθίσεσσι οὐτ' ἰσθίσεσσι*] Quum *ἰσθίσεσσι* *οὐ* — *παῖδες* pristinum vultum induerit, *οὐτ' ἰσθίσεσσι* stare non debuit. Malebat Pavius, *ἰσθίσεσσι οὐτ' ἰσθίσεσσι ἀναπύσαντες*, deinde servorum iterum facti domini, *ἰσθίσεσσι* *ἰσθίσεσσι* *οὐτ' Ἀργίος ἰσθίσεσσι*, postea Argis ejecerunt propter se ipsos. Qua in conjectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum De Virtut. Mulieb. pag. 245. z. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, conjungere, Argivorum gloriæ studiosum. Wess.

7. *γίνος δὲ Φιγαλίδες*] Incognitam hinc Arcadiæ gentem finxit Ortelius. *Φιγαλίδες*, vera scriptio, a Galeo saltem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione *Φιγαλίδες*.

Arcadiæ urbis incolæ plerumque semper *Φιγαλίδες* dicuntur Pausaniæ: semel apud illum vulgatur *Φυγαλίδες*, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose *Φυγαλίδες*, VIII. p. 624., pro *Φιγαλίδες*: ubi pro *Φιγαλίδες* forte scribendum *Φαλαί*. *Φαλαί* dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. *Ναυσιδαν* *ἰς Φιγαλίδες* habet Pausan. VI. p. 465., ut *Ἰσθίσεσσι* *ἰς Ἀργίος* *ἰς Φιγαλίδες* est apud Athen. XI. p. 465. n. ubi Lepreates citatur Harmodius *ἰς τὴν περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίδες νεμίαν*. Urbem Poëta dixerunt *Φυγαλίδες*, velut in oraculo: *Ἀρκάδης Ἀρκάδης βαλαμφάγος, ἰς Φυγαλίδες Νέσσεος*. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: *τὴν μὲν ἀνέγνω* *ἄκουον* *ἰσθίσεσσι Φιγαλίδες*, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem Isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur *ἀνὴρ μέγας*, nempe *τὴν ἰσθίσεσσι*, ut *παῖδες* *ἄνδρα* dixit Aristoph. *Θεσμ.* 756. et Amphilytum Herod. (I. 62, 15.) *χρηνομολόγον ἄνδρα*. Haud verisimilis videbitur nonneminis conjectura, auspici Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et majores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum *ἄνδρα* *Μαντινίδος Κλείανδρος*, γένος δὲ *Φιγαλίδος*. Pausaniæ pag. 698. memoratus *ἀνὴρ* *Μαντινίδος Κλείανδρος* illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopemenia. VALER.

Ibid. *Φιγαλίδες* *ἂν* *Ἀρκάδης*] Notus *Φιγαλίδες*, Phigaliæ Arcadiæ conditor; notissimi *Φιγαλίδες*, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., *Φαλαί* etiam appellati Diodoro XV. 40. Et *Φιγαλίδες*, quale in Arcadia gentile nomen, in hac sede contra Th. Galei adnotationem pertinere haberet? Wess. — Ad hunc locum hæc notaverat Ga-

εἶπε: "Non puto alibi nomen Φιγαλῶν εἶδ' reperiri. Codices Arch. et Eton. "Φιλαγίων habent: hinc vero (vers. pu- "to, voluit) lectio emicat, Φιγαλιῶν, "quam Stephanus in Φιγαλία agno- "scit."—Phigalea vel Phigalia, Arca- diae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenæo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρατίστειν φαίνεται, etc.] Respexit hæc Athenæus lib. X. (non lib. V. ut in Var. Lect. (ed. S.) vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 43. nuperæ editionis. S.]

6. μαρμαίρει.] Homero probatissimum verbum librariis latuit: hinc æstus et mutationes. Inpetum desideriumque exprimere non est in obscuro. Hesychius Etymologusque possunt mitti in consilium. Gestæ rei tempus et alia expendit Bayerus, Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 380. Wess.

14. ἴα τι τοῦ — Ἐπισπύθουσι λίγυναι.] Ἐα τι τοῦδ' significaret atque ex isto tempore. ἴα τοῦδ' Sophoclis est in Elect. v. 516. et Antig. 584. Margo Steph. præbet ἴα τι εἴσω. Prout vulgatur, legisse videntur Chamæleon et Eustathius; ille apud Athen. X. p. 427. a. ὅτι, ὅπως βούλωνται πῶν ἀκρατίστειν, Ἐπισπύθουσι λίγυναι: Eustath. in Od. α'. p. 29, 33. (pag. 1398. ed. Rom.) ἴα δὲ τοῦ τοιούτου Σπυθικῶ καλεῖτο τὸ ἀκρατίστειν εἰς τὴν Ἐπισπύθουσαν οἱ Λάκωνες. Excitans Herodoti verba Athenæus legisse videtur Ἐπισπύθουσι, quod dudum monuit D. Heraldus ad Martial. IX. Ep. 37. Eustathii verba contulit ad Herodotea Jo. Meurs. Misc. Lacon. III. c. 7. Sua quidem Lacones Dialecto pro Ἐπισπύθουσι dixerunt Ἐπισπύθουσι: et Ὀμηρίδην, Μενεΐδην, Ἀλκίβηδην, et similia Valck.—Ἐα τι

τοῦ, quod inde ab Aldo ubique editum est, ex Ionica dialecto idem atque ἴα τοῦτου vel ἴα τοῦδ' valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed Nostro familiarem, ἴα τι εἴσω, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 8. VII. 215, 8. Communi sermone ἴα τι τοῦτου diceretur: sed et alibi τῶς et εἴσω pro τοῦτου et τοῦτο idem Noster usurpat. S.

16. βούλωνται κίον, etc.] Ex Ask. atque Eustathio, quitus Chamæleon concinit apud Athen., ὅτι βούλωνται πῶν ἀκρατίστειν, Ἐπισπύθουσι λίγυναι, verbis hinc citra dubium repetitis. Cleomenem, strenuum potatorem, Ælianus Var. II. 41. et Σπυθὶ κίον Athenæus sistunt, quos non sollicito. Statim ἰκτίται (lin. 18.) legitimum caput 92. præstat. Wess.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεισθε ποιῆσαι] Vide, an βουλιώσθαι, cui tot schedæ patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Æginetis dederum judicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Æginetis, τί βουλιώσθε, quid consultatis (quid cogitatis) facere? Non obliviscor, βούλεισθε et βουλιώσθε passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infatior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. Wess.

12. ὅπως ἔξ ὁστίους μὴ τι ὁμῶν] Plane Thucyd. in hujus simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθαι μὴ τὰ ἐκείνου, — ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδίζωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλάται ὅπως μὴ παρὶς πρὸς ἡμᾶς ἴναι. Qua Noster ellipsi, eadem Æschyl. Prom. v. 68., ὅπως μὴ σαρτὸν εἰκτιῶς ἀντί. Eustath. interpretatur διδῶν μὴ πάθος εἶναι αὐτοῦ ἄξιον, in Od. ε'. p. 231, 37. A-

ristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

15. *ἱσιπάρμινον* *Λευκυχίδα*] Omnes ita de compacto. Verum *ἱσιπάρμινον*, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne *ἀπαίται* *ἐν παραθήκῃ* fuerat, an *παρακαταθήκῃ* reliquerit, quæstionis est? Eusebii, Democriti, plurimumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis *παρακαταθήκῃ* adfirmatur. Herodoto *παραθήκῃ*, contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cujus hæc: *Παραθήκῃ Ἰσπίων καὶ Ἰωνά τινι συγγραφῇ φασὶν εἰρηναίαι*, Nostrum *Ionis* scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. *παραθήκῃ* *παρατίθεται* libri omnea. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniaturæ eodem ducunt, tum Stobæus. *Παρακαταθήκῃ* tamen his deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens *πρεβάσις* *ἔλπον* (lin. 2.) in Comici Lysistr. v. 727. occurrit. WESS.

7. καὶ γὰρ ἀποδίδοντι, etc.] Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto jure haud reportantes. Hæc Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. *ἥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδίδοντα οὐ χρεὶ ἰπαινύσθαι· τὸν δὲ μὴ ἀποδίδοντα κακῶς ἀποῦν καὶ πάσχειν*. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

12. Γλαῦκος, Ἐπικύδιος παῖδα] Egrege Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκος τοῦ Ἐπικύδου, scribens, *Σπαργασταὶ βασιλεύοντες ἰσίορα ἰμῶσαντο*, II. 18. nisi si duo illa (*Σπαργ. βασιλ.*) glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi,

quantum memini. Τοῦτον — πάντα σιγήσαντα τὰ πρῶτα (lin. 13.) Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi MS. *σίγῃ ἤκουσα*) et *ἢ χρέον ἰκνυμίνῃ* (lin. 16.) ex Hippocrate illustravit Fœsius. Consimile Abydeni in Præp. Evang. Eusebii IX. 41. *τῷ χρέον δὲ ἰκνυμίνῃ ἀφανισθῆναι*. WESS.

24. καὶ δόντι χρήματα, etc.] Causa hæc deponendæ pecuniæ obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quæ hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἰσὶ ὀρῶν ἰσῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo præ animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cujus φιλοχρημασίῃ oraculo prædicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniæque suæ possessores minime securos. WESS.

Ibid. Pro καὶ δόντι — τοὺς αὐτοὺς, legit Bothius καὶ δὲ δέι — τοὺς αὐτοὺς.

27. ἔαργυρόσαντα] Sic Thucydides VIII. 81. et docti ejus interpretes. De recentiorum ἔαργυρόζῃν (ut apud Demosth. De Pace p. 59, 5. ed. Reisk.) multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui (dein) usu præeunte *δίδωαι* *παρὰ σὶ*, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnanus; et (lin. 28.) *παρὰ σοὶ εἶα*, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Juvenali vocatur, deposito, ἄλλ' ὄντι φυλάξαι καὶ ἀποδίδοναι οὐκ τῇ παρατίμῃ, ἰσὶν ἀπαρίνται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἔαργυρόσαντα, *δίδωαι παρὰ σοὶ*] Deterior est lectio, quam habet Stobæus Gesneri pag. 195, 39. *δίδωαι παρὰ σὶ*. Probari posset quod ibid. sequitur *χρέον δὲ διλλόντος*, si vox πολλοῦ ommitteretur in Codicibus. *Παρὰ σοὶ*: ut in Isæi

verbis ex oratione perditā apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὕτως μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθου τούτου. Herodotum sequutus ἔξαγγυῖσθαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἔξαγγυῖσθαι et ἔξαγγυῖσθαι. Attigit Dounæus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK.—Mihi recte Wesselingius prætulisse visus est ἰσθαι παρὰ εἰ: recte vero item deinde scribitur ἰσθαι παρὰ σοὶ εἶα. S.

37. οὗτοι με περιφίρει οὐδὲν εἰδέναι] Non peculiaris ea Herodoto dietio ex Porti præjudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. E. περιφίρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἔχει τῶνδε λυγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quædam recordatio, vim non representabit, quæ memoriæ quendam quasi circumactum postulat. Statim (lin. 38.) τῶν ὑμῶν λίγισι, Ionum est. Wess.

46. ἀπιστερημένοι] Probabitur fortasse ἀπτερημένοι Vind., quod in Arch. pravius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnibus formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὗτοι παρακαταθήκης ἀπιστήρηται. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim sæpe, (vide Var. Lect. ed. S.) et laudabile est. Juvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200, etc. Wess.

46. εἰ δὲ καὶ τὰ χεῖρματι λήνεται] Quærebat Spartanus, quæ Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Juvenal. Sat. XIII. v. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. (c. 18.) p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. (c. 7.) p.

612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρες δ' εὐόρου γινῆ μετόπισθι ἀρίων: qui est in Hesiodi Ἔργ. κ. Ἡμ. versus 285. Vitosam exhibet in quarto versus lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobæum et Eustath. in Iliad. γ'. p. 314. Oraculo subjectum dictum Delphicum, (lin. 56.) τὸ περικθῆναι τοῦ Διὸς, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνανται, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

51. Ἄλλ' Ὀρκου πάϊς, etc.] Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Jur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Jo. Frid. Gronovius *Horcon* instar numinis considerat, quem poetæ fingant jurandi veluti exactorem et præsidem, Ὀρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum Animadversio divina, quæ nec opinatis perjurus superveniens fractæ fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύη θυγάτηρ μὲν ἄντας, ἱγγύης δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γὰρ, παῖς ἰλίγγων ἰστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. Wess.

61. οὗτ' ἰστίη οὐδὲ μιν] Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox περιφίζους Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. περιφίζους ἀνίσχεψι: et III. 40. κακῶς ἰστυύνησι περιφίζους. Sophocles Elect. v. 765. τὸ πᾶν δὲ διασώσασιν τοῖς πάλαι περιφίζον — ἰφθαρσαι γίνουσι. Alia ejusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ Διοδὸς οὗτ' ἀντιστρέφουσιν τις λάθοι, οὗτ' ἀντιφύγου τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν ἄλλ' εἰ μὴ αὐτοὺς, εἰ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἄσταν τὸ τοῦ ἰσχυροῦς καὶ μεγάλου ἀτυχήμασι περιφύγεται, quippe excellentissimis ob

pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunitas. Quam vellem, ea temere jurantibus et pejerantibus in peccatus altissimi defigil! Wss.

Ibid. οὐτι τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν ὅστις ἰστίη] Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Juvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangæus. Judæis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης ἵνα διασώταις οὐδ' ὁπαιά τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλος minus commode subjicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲν στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στυγερὰ. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. it. 'Ιλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος — βουλήθεις ἰσπερῆσαι περὶ ἱζος ἐξίτητον ἐν Σπάρτης. Multos Deus περὶ ἱζος ἀνίτηψεν, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. v. 682. Ὁ παγκατίστη, καὶ φίλον διαφθορεῖ, (sic MSS. Paris. et Flor.) — Ζὺς δ' ἡ γυνήστωρ ἱζος Περὶ ἱζος ἰσπερῆσαι. Hesychius Περὶ ἱζος interpretatur ἐν ταῖς ἱζαῖς ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1. τῶν πρὸτ. ἀδ. κημάτων, etc.] Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πειστήρης ἐπὶ Σούνῳ] Primum δίδως, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quæ fortasse sunt ex Herodoteis Latina facta, hæc scilicet: Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quædam, quam Delum jam inde a Thæseo quotannis mittebant. A tempore Thæsei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam Θερσίδα vocabant, luculentus testis est in Phædone Plato p. 58. x. cujus eam in eam verba Meursius jam dedit in Thæseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hyman. in Del. v. 313. In Delo

sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τὰς ἄρχοντας τῆς θιαρίας ἐκείνης, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθιαροί, τῶν ἐρχομένων tamen meminit et Andocid. p. 32, 44. Herodotus τὴν θιαρίδα ἦν fuisse scribit πλῆρη ἀνδρῶν τῶν πρῶτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum tractura ἐπὶ Σούνῳ. Hinc in Delum olim trajecit etiam Latona: Hyperidea in Delia, ἀπ' ἁκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Ἀθῶν ἐκίβη τῆς γῆς: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. MS. clar. Burmanni. VALCK.—Laurentio biremis quædam, quam Delum jam inde a Thæseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phædonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θιαρίδῃ et θιαραῖς libet post diligentem Es. Spanhemii ad Callim. H. Del. v. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. Wss.

CAP. LXXXVIII. 5. πρὸτ. ἐν τῷ ἐξίλασιν] Turbæ amanuensium de corruptis testantur verba. Si Valla dedisset, hic suam ipsius priorem abjectionem sive abjectionem Æginetis inputans, diceres conspirare cum Passione: verum ejus non sunt, addita a correctore Phœnice, incertum quo ex codice. (Immo vero ipsius Vallæ verba sunt.) Quod recepi, μεμφομένης — πρὸτ. ἐν τῷ ἐξίλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius injunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ἔτι ἐπὶ Πυρροστρατίδῳ ἐξίλασιν ἐμφομένης — ἀπίσαντα. Non necio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίῳ ἡ τὴν ἀρχὴν πρὸς Χάρακτος ἀρχὴς ἐκχέουσι μεταβαλεῖν τὴν πόλιν: in Ægina urbe mutare reipubli-

cas formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus a Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. Wess.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρεῖσαι σφι] Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δίκαια τάλαντά σφι χρεῖσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δι' χρεῖσαι τῶν Σιφνίων. Quod deinceps (lin. 6.) διδοῦσι δι' πινταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἰλουάν σφιας διμνίας, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἰπταδράχμους πιντάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Justum præterea (lin. 7.) δωρίην — δούσαι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδίκντο δωρίην δούσαι τῶν ἰαυτοῦ πάντων, Homeri præscripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶρην δωρίην; ubi Schol. δωρίαν, quod ejus hic sedem invaserat violenter. De præpositione non rixabor, cujus alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. Wess.

5. διδοῦσι διομ. ἔκαστοι νίας] Hoc civitatis suæ beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νίων μακρῶν σπανίσαντες ποτι πρὸς τὸν Λίγηρτος ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων ἔκαστοι ναῦς ἑλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, conjecturam suam repudiabit. VALCK.—Quod adjicitur πινταδράχμους ἀποδόμνοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illæ in singulas naves minæ de locationis pretio intelligendæ visæ erant: quam in sen-

VOL. IV.

tentiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἱξίδωαι, ἀπεξίδωαι, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀτάσας] Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. ῥοττίριαν (lin. 10.) locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore ὑετίρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. Wess.

CAP. XC. 5. ἱφίρην τε καὶ ἤγον τοῦς] Optime vertit Galeus in notis, deprædabantur; neque enim Æginetas ferebant et agebant, (ut erat in Vallæ Latinis, quæ intacta h. l. Gronov. servavit;) sed ex agris popularium rapiebante gabantque quæ ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatisima formula observatur a Grammaticis tradita significandi differentia. Quam portabant prædam, φέριον: quam præ se agebant, jumenta nempe, dicuntur ἄγιον: sive φέρισταὶ τὰ βασταζόμενα, ἄγιστα τὰ βαδιστικά. Quia jumenta potissimum prædam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγιον et ἱλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι] Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἱξιλιώσασθαι καὶ ἐκμιλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis omnibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. (c. 14 extr.) p. 179. D. οὐδὲν ἱξθύσαντες, nullum prodigiorum pisculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὗς οἱ τετραποδοῦντες καὶ οἱ μάντις ἐκθύσανται. Junge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. (p. 1306, 19. ed. Bas.) Wess.

Ibid. ἄγιος — ἐκθύσασθαι] Impium scelus expiari non potuerunt. In eadem sententiam dicitur φόνος ἄγιος ἐκθύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύ-

S

οὐκ: iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: *ἐξελίσσασθαι*, *ἐκφυλίσσασθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. (p. 424. n. ed. Lugd. Bat. 1616.) in *ἰαθουαμίνοις*: cujus loco quod Grotius minus considerate scripserat *ἰθυσταμίνοις*, ne Græcum quidem in tali structura, Barnesius nobis repræsentat ut Euripideum T. II. p. 510. v. 243. Euripidis anapæsti sic scribi poterunt emendate: Πίμψον μὲν φῶς ψυχῆς ἀνέρων τοῖς βουλευμένοις ἄλλοις προμαθεῖν, Πόθιν ἱβλασσειν. τίς βίξα κακῶν. Τίνα δὲ μακάραν ἰαθουαμίνοισι Εὐρύϊν μόχθων ἀνάπαιλας, VALCK.

7. *ἔξῃγον ὡς ἀπολείντοις*] In prægressis, *ἔξῃγον ἀπολείντοις*: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculæ sæpe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suosusque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* — ὡς ἀμῆσαι τὸν σίτον. Plato Menex. p. 240. n. ἡγρόλλιστο βασιλεὺς διανοῦσθαι ὡς ἰτιχιζήσων πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλληνας. Pausan. Bæot. cap. 13. p. 737. Λακιδαιμόνιος — τοὺς τεθνήσκοντας διανοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox *ἐπιλαμβάνομενος*, (lin. 9.) tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius (quam *ἐπιλαμβάνομενος*) est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime Hemsterhusius Noster ex Polluce et Herodoti verbis illud adscititium ἀπερὶ exterminavit: Suidæ enim *λαβόμενος τῶν ἱστοπασσέων ἀπερὶ εἵχιστο*, nihil ad Herodotum, etsi ejus ex imitatione propagatum. Wess.—Conf Var. Lect. (ed. S.) S.

9. *ἐπιλαμβάνομενος δὲ τῶν ἱστοπασσέων*] Non ille cardinibus prehensis adhærebat. Porti errorem in Suida jam correxerat ante Küsterum Hemsterh.

ad Poll. X. 23. cui optime *Ἐπισπασσέων* id proprie fuisse dicitur, quo januam clausuri attrahebant; hoc Odyssææ Paraphrastes dixit *ἱστοπασσέων τὴν θύραν καὶ ἐπικλίσειν*. Qui Thracis ista Demosthenis, idem Eustathius in Od. α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur januæ marculus; inter illas est etiam ex Herod. *ἱστοπασσέων, ὅς καὶ ῥόπτρον εἰλίγιστο*. Ut apud Herodotum, sic Irene dicitur *ἰχομῖνη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ*, Phylarcho apud Athen. XIII. p. 593. n. cum Ephesi confugisset in templum Dianæ Ptolemæus. Ubi vulgatur apud Xenoph. Ἑλλ. VI. 351, 29. *ἱστοπασσέων τὴν θύραν εἵχιστο τοῦ ῥοπαλοῦ*, antiquitus lectum fuisse *εἵχιστο τοῦ ῥόπτρου* monstrant hæc Harpocratonis: *Ῥόπτρον* — *Ξινεφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτα*: ad Lysiam, qui testis ibid. citatur, vid. clar. Jo. Taylor p. 103. Sed si Herodotea sunt, quæ Suidas exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omisse: apud Suidam in voce *Ἐπισπασσέων* ista leguntur absque scriptoris nomine: *ὑρῶν προσκυμίνας τὰς θύρας, καὶ λοβόμενος τῶν ἱστοπασσέων ἀπερὶ εἵχιστο*. Herodotea videbantur H. Stephano Thes. T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si *ὑρῶν* δὲ ponetur cum viro Summo ad Pollucem cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6. *ἀνάγκη λαμβοῦσθαι ὑπὸ Κλειόμενος*, etc.] Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

15. *στρατηγὸς ἀνὴρ*] Specimen abundantissimæ est Herodoteæ, quale c. 83. *ἄλλος ἀνὴρ μάντις Κλίαςτρος*. Dedi alias plura. (Series forsitan verborum talis concipienda, *στρατηγὸς ᾧ* (sive τῷ) *ὄνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ σιντάβλον ἱπποκῆσαι*. Sic quidem de eodem homine, IX. 75.

Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πινυμένον.) Victus Eurybates a Sophane tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. Valla Sophanem τοῦ Διαίλους verterat de cælis, corruptissime in principe editione; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. Wss.

CAP. XCIV. [2. ἀναρμηθῆσθαι τὴν αὐτὴν θύραν, etc.] Redi ad lib. V. c. 105. S.]

10. Ἀρταφίρην τὸν Ἀρταφίρην] Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEIA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitus difficilis: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito conjicit. Nostro sæpe, Pausaniæ I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Æschyl. Pers. v. 21. Artaphernes audit. Quid Dauri Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. p. indicavit. Wss.

CAP. XCV. 2. ἡ τὸ Ἀλγῶν πιδίον] Meminit Homerus, nominis causam testatus, Iliad. 2'. 200. cujus Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentiæ ex MSS. cultiora sunt. Wss.

9. ἱερὸν βασιλεὺς ἐς τὰς νῆας] Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane assensentiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotia Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem (lin. 10.) παρὰ τὴν ἡγεῖραν ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἦγον aut ἡγελλαν malebat. Non desero schedarum consensionem: ἔχον Homæro idem nou-

nquam ac ἱλασται. Nūν δ' ὁ δὲ ἰσ' ἀγοστὴν ἔχει στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. Wss.

13. ὡς μὲν ἱμαί δοκίμ] Damnable δοκίμ minime, positum in lib. I. 152. Ele-gans quoque δοκίμ, Gronovii sollertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Ahresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon. c. 44. Wss.

CAP. XCVI. 3. ἰπύχον στρατεύεσθαι] Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκεπὸν ἔχον παρὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἰπ' ὅς ἰπύχῃ τι στρατηλατίαν ἀνέβη. Mox (ibid.) μισσημένοι τῶν πρώτων non repudio, quantumvis τῶν πρώτων in absurdum haud sit. Miscentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davisius. Τὰ πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. Wss.

CAP. XCVII. 5. ἡ τῇ Πηνίῃ] Verius fortasse et ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Πηνίῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio, Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnicographi Πηνή advocatis, Πηνία. Pausaniæ itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Delia Hyperidis Πηνία, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Πηνία sæpius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. (Animv. T. V. p. 371. nuperæ edit. Conf. verò etiam Animadv. T. II. p. 624.) et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. Wss.

9. ἡ δὲ χώρα εἰς δύο διαί, etc.] Adscribo Æschini verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ἔκαστος ἐπείκει τὴν νῆον, ἡ δὲ εἰς δύο διαί ἰστέοντα. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni

cum Æschine tribuens, quod Darii ætate Delis usu venit. Trecenta thuris talenta (lin. 13.) *Eustath.* ad Dion. v. 525. hinc accepit. *Wess.*

9. *ἡ δὲ χάρις αἱ δύο θύαι ἰγίνοντο*] In Æschinis *Socr.* *Axioco* p. 160. *Gobryes* Magus κατὰ τὴν τοῦ Εἰζέου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσῃ τὴν νῆσον, ἡ δὲ αἱ δύο θύαι ἰγίνοντο. Conf. *Ex.* *Spanhem.* ad *Callim.* *H.* in *Del.* v. 255. et *B.* *Brisson.* de *Regn.* *Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium* *Max.* I. 1. ext. 6. *Persæ* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausanias* *X.* (c. 28.) p. 867. λόγους τε οὗς εἶπε πρὸς *Δηλίους*, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagreis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quæ sequuntur (lin. 13.) *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. v. 863. Δᾶτις δὲ τῇ Ἀπόλλωνι ἰθυμῆα τῇ Δῆλῳ Τάλαντα τριακόντια λιβανωτοῦ πρωσιότου: et *Eustath.* in *Dionys.* v. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius facta ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit δ τοῦ στρατοκίδου κύριος καὶ ἡγικῶν, Schol. MS. *ἰπιδὴ*, ait, τὸν Δάστιν οἷοι κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ τοῦτο αὐτὸν μόνον ἀνομάζει. Illic et sæpius in isto præstantissimo *Clar. P.* *Burmanni* *Sec.* Codice alter ducum vocatur Ἰνναφέρνης, prout aliis etiam dicitur. *VALCK.*

CAP. XCVIII. 4. Δῆλος ἰκινῆθη — *πρῶτα καὶ ὕστατα*] Eadem *Eustath.* (ad *Dionys.* *Perieg.* v. 525.) addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: nempe ex l. 13.) incertum, utrum cum *Med.* et *Ask.* in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro ejus præsentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio.

Nec revoco tamen, motus *Cel.* viri solerte disquisitione. (Haud dubie ex scholio a nonnullis adjecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδισσεν,) non discrepante quidem sententia.) *Classicus* *Thucydidis* locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐστὶ δὲ Δῆλος ἰκινῆθη ὀλίγη πρὸς τοὺς αἰγῶνας, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ἐφ' οὗ Ἕλληνας μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum *Peloponnesiacum*, quo modo *Attici* scriptoris verba accipit *Seneca* *Q. Nat.* IV. 26., agitavit, oblitus *Thucydidis* hujus fuit motus; neque inopportune propterea ejus *Scholias*, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λίγη, ἐστὶ ἰκινῆθη ἰν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum in communis *Herodotus* non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque ætatem *Delum* πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quæ si paullo ante *Peloponnesiacum* quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim ævum in illud usque *Græcorum* bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quæ ejus tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius ætatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, *Thucydidis*que ὀλίγη πρὸς τῶν αἰγῶνας laxius sumere atque ad hunc *Deli* tremorem applicare, tantoque cupidius, quod et ille *Nostri* exemplo in rerum futurarum prodigiis insulæ motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, *Cl. Wasse* ad *Thucydid.* consulent. *Wess.*

Ibid. Δῆλος ἰκινῆθη, etc.] Quod additur, ὡς λίγαν Δῆλον, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur *Deli*, rem *Græcis* passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe *Deliorum* narrationi fidem non adhibuit *Thucydidis*; qui,

paulo ante bellum Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam hæc evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινῆσαι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi Jos. Wasse, Ez. Spanhem. (ad Callim. H. in Del. v. 11.) et Jac. Gronov. et Herodoti meminit Schol. Thucyd. Quo tempore terram movisse secundum Thucyd. senserunt Delii, vixit quidem Herodotus, sed hæc jam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *ερεῖται καὶ θύεται μέχρι ἰμῶν κυστίαι*: sic legit etiam ista Valla. VALCK.

8. καὶ Ἀρεξίεξις] Arch. Ἀρεξίεξις auctoritatem a Thucydide, Diodoro, Cornelio Nepote, Stephano Byz. in Ἀρεμία aliisque aufert. Enim vero Herodotus vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo Ctesias et Plutarchus. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque Artobasanes, Artochines, etc. WSS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀρεξίεξις non ab Herodoto, sed a sequiorum Græculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in Var. Lect. (ed. S.) ad VI. 43, 5. indicavi. S.

13. καὶ ἐν χερσὶν, etc.] Gronovii iudicium non temno, aliunde hæc inculcata opinati. (Vide Var. Lect. ed. S.) Versum non neglexit Eustath. hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quæ succedunt, *δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαι*, etc. (lin. 16.) sive explicationes titularum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. Herodotus sane non ita adæolet. Sed enim maneat in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione *ἀνίστη*

ται, immobilem maluit Henr. Stephanus, Schediasm. I. 22.; Virgilius tamen, Innotamque coli dedit et contemnere ventos de Delo. WSS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit Herodotus, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius Musæ; non satis equidem causæ video, cur aut oraculi de terræ motu Deliaci mentionem, eo quod illam codices nonnulli prætermiserint, aut cur Persicorum nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam judicemus. S.

13. καὶ ἐν χερσὶν ἤν, etc.] A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quæque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiæ gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terræ motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, *ἐλπίσσει καὶ ἰδέσθαι ἐν τοῖς μύλλοις γινέσθαι σημήνια*. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., prædictionem memorat Athenis celebratam: *ἡξὺ Δωριανὸς πόλις, καὶ λαιμὸς ἀπ' αὐτῆς*: et evaluisse tandem scribit, ut *λαιμὸς* non *λαιὸς* antiquæ vocis scriptura crederetur. *ἢν δὲ γι*,

οἶμαι, inquit, πρὸς ἄλλος φέλιμος καταλάβῃ Δωριεὺς τοῦτ' ἔστιν, καὶ ζυμβῇ γινώσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ τοιοῦτος οὕτως ἄνενται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydides. et quantum hujus cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitionis credulitati. VALCK.

17. Δωριεὺς, ἐξέλις] Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in prima, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. (Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.) Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum 'Εξέλις Arch., cui facile primas tribuo ob hanc veteris poetæ apud Hephæstion. Enchirid. pag. 19. 'Εξέλις ὅτ' ἄν' ἀναλβὸς ἀθροίζονται σφαγῆς. Quæ quidem Simonidis si sint, (Jac. Uptoni ea conjectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Græcos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Hæc vir doctus ad Dionysium de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. Wess.—Apud Hesygium quidem Persicum vocab. Δωριεὺς Græco φέλιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut sæpe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorumdemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a Wesselingio, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt Herodotei libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsutum: Valckenarius, is qui tot ἰσχυροὺς integrasque sententias, communi codicum consensu Herodoto adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque rescandas censuit, de ejusdem loci

sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐν τῇς Δέλοις] Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties ἡσσεu vox accidit ingrata, scholii fortis. Προσίχοντα, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non Aristophanis Plut. v. 1097. τῷ μισανίῳ προσίχονται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίχων, præter Herodotum innumeros. Neque decerno, Vallam deinceps παραπλόντης (pro περιπλ. lin. 2.) τὰς ἡσσεu suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persæ circum Cycladas, Eubœam petentes, navigarunt. Wess.

CAP. C. 4. τῶν ἰσσοβορίων] Sic de conjectura Cl. Abr. Gronovius ad Ælian. Var. VI. 1., quam MSS. certissimam præstant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca (lin. 8.) ex Arch. adfertur a Galeo, ἐκλειπὺν τὴν πόλιν καὶ ἰλιδὺν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. Laurentius explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de Theopiansibus lib. VIII. 50. αὐτίαν ἐκλειπόμεναι ἐς Πιλοπόννησον. Alia hoc de genere Cel. Hemsterhusius ad Plut. v. 1170. Wess.

8. ἐκλειπὺν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα] Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices præbent Vallæ et Arch. ἐκλειπὺν τὴν πόλιν, καὶ ἰλιδὺν ἐς τὰ ἄκρα τῇς Εὐβοίης. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subjiciuntur phrasi ἐκλειπὺν τὴν πόλιν: vid. quæ clar. Taylor adscripsit ad Lysiam pag. 48, 49. Herodotum, quod vulgatur, satis iata commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειπόμεναι ἐς Πιλοπόννησον: alia præterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicæ classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis

temporibus infames Εὐβοίαις ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Æn. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. v. 432. Nauplius φρουραῖας ἡψι περι τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίαις ἄκραι Sophocli memorantur Trach. v. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοικῶν, VII. 192. Dion. Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μέλις, ait, διασάθηναι πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. Α. ἄγρια καὶ καλὴρὰ τῆς γῆρου τὰ πρὸς τὸ πύλαγος καὶ ταῦτ' ἵππιν ἰστέι τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodotus VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis, p. 716., τὸ λεγόμενον αὐτὸ ὑπὸ Ναυσωλίου περι κοίλην Εὐβοίαν ἰστέι τοῦτο Ἀχαιοὺς ἀρβύλαι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyæni, p. 300. εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γίνεσθαι, similibusque et hodie dum usitatis licet æstimare. VALCK.

12. ἰὼν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα] Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὁμῶς τῆσδε γῆς Κορυθίας τὰ πρῶτ' ἵσμεναι: et Orest. v. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πηλεσγόνην ἴδοι: Ἀργίων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ εἰς πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ἐμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμινος] Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitrat, cujusmodi Sicilia prope Syracusas τίμινος apud Ethnographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse

primitus κατὰ Ταμύνος, cujus in Strabonis lib. X. p. 687. (pag. 447. D. ed. Cas.) clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur MSS., forte Nostri τίμινος Jovis est Tamynæ sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τίμινος verius meliusque. WESS.—Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τίμινος] Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμινος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνος. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύνος: πόλις ἴσται ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Æschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύναις legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 301. c. Bæot. p. 578, 20. Æsch. contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. σὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία] Æstum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα præferentes, omisso ἐς, utique non male. WESS.—Adnotaverat in hujus loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum Græca suæ Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum nos ter etiam cod. F. facit, intelligitur, non ἐς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque præferre. In eandem sententiam Valla Græca verba convertit, potitque his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Græcis licet ἐς præpositionem servans, unde hæc prodibat sententia, navibusque in hæc loca adpulsis. S.

8. *ἔκκενται* πρὸς ἡμίρας] Expulsum et Cl. Gronovio μὴ servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriæ proditores (lin. 9.) Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. a., et Pausania VII. 10., ubi in Græcis Φίλαγρος Κυρίου in Latinis melius. Strabonem memoria fefellit, quando lib. X. p. 687. (pag. 448. a. ed. Cas.) de Eretria, τὴν πόλιν, ait, κατίσκαψαν Πίρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἑρόδοτος, τοῦ ἀνθρώπου τῇ πλῆθει. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris hærebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. Wess.

10. Φίλαγρος ὁ Κυρίου] Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male omninatum Φίλαγρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Græciæ, lib. VII. p. 546. Quando mox (lin. 14.) Eretrienses Persæ dicuntur ἀδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἐντολάς, si jusserat Darius σαγηνισθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit præter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat jam Petavius in Juliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατιέργοντες τι πολλὸν] Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατιεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formæ ea inesset notio. Taliter κατιεργάζονται in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhererit: alioqui κατιέργοντες valere oportebit, non, quæ viri Cl. (Gronovii) versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. (Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατιέργον αὐτοὺς τῇ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θά-

λασσαν.) Adsunt et uberes correctio-num viæ, Reiskii sollertia munitione, κατιεργόντες, multa mala inferentes; κατιεργόντες h. e. καταεργαζομένοις, tempus nihil agendo consumentes; καταεργόντες τι πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. Wess.

3. δεικνύοντες ταῦτὰ τοῦς Ἀθηναίοις παύειν, etc.] Hæc, nec Vallæ neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et (Bellanger) l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατιέργοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαράθων] Διγινῶς ἡ λίξις, ὁ καὶ ἡ Μαράθων, monitore Eustath. ad Odysæ. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαράθων, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. objiciens. Sed enim ἡ Μαράθων hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulsuerint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαράθωνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomæ M. interpretes. Wess.

CAP. CIII. [3. Μυτιιάδης, τοῦ τὸν πάτριον, etc.] Conf. cap. 39—41. hujus Musæ. S.]

15. πύρην τῆς διὰ Κόλλης καλισμένης ἰδοῦ] Sic Jo. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi jussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticæ Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Ælian. Nat. Anim. XII. 40. Μυτιιάδης δὲ τὰς ἴσους τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένης Ἰθαψίν ἢ Κερραμυινῇ καὶ Εὐαγίρας ὁ Λάκων. Quæ cuncta hinc derivata cum sint, bene Jac. Peri-

zonius ad Eliani Var. IX. 32. *τρεῖς* 'Ολυμπιάδας reposuit, alioqui *τρεῖς* 'Ολύμπια, cum Cl. Jo. Matth. Gesnero, qui de equabus hujusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. Wess.

Ibid. *τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ*] Cum Jo. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, *πέραν τῆς διὰ Κόλης καλουμένης ὁδοῦ*, ultra viam, quæ, quod trans Cœlam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcræ Cimonis monumentum prope urbem in Κόλῃ, atque adeo ultra viam, quæ vocabatur ἡ διὰ Κόλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. *πρὸς ταῖς Μελίταις πύλας καλουμέναις ἵσται in Κόλῃ τὰ παλαιώτατα Κιμωνία μνήματα*. Huic vitæ subjectus scriptor incertus, a præcedentium auctore diversissimus, (cujus incipiunt observata p. 7, 46. (ed. Dukeri) ab 'Ιστίου) p. 9, 23., *ἴσται δὲ αὐτοῦ τάφος πλεῖστον τῶν πολλῶν in χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ἢ Κόλῃ καλεῖται*. conf. tertius vitæ Thuc. scriptor, p. 12, 12. Præter Archinum, Meursio memora tum de Pop. Att. in Κόλῃ, qui in Κόλῃς censerentur cives innotuerunt Attici Chæredemus *Ἐπαγγίλου*, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. d. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

19. *πρὶς βύτιρος τῶν παίδων τῶ Κίμωνι*] Consimili structura *ἵς μὲν δὲ τῶν ποταμῶν τοῖς Σκύθῃσι* lib. IV. 51. et lib. IX. 107. *καὶ ἡγάγιστο ἰς ταῦτα Δαρείω τὴν γυναῖκα*, filii Darii uxorem. Error Thomæ Mag., *παρὰ τῶ πάτερῃ* explicantis *ἡγου τῶ πάτερῃ*, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et J. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. Wess. — At sicut IX. 107. dativus *Δαρείω* non a substantivo *γυναῖκα*, sed a verbo *ἡγάγιστο* regitur; sic IV. 51. dativus *τοῖς Σκύθῃσι* pendet a sequente verbo *ἰστέ*, et h. l. dativus *τῶ Κίμωνι* a verbo *ἵς* pendet: qua structura in Græco sermone nihil usitatus. S.

VOL. IV.

21. *παρὰ τῶ πάτερῃ* Μιλτ.] Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. pag. 239, 16., *ὡς παρ' Ἡρόδοτῃ Πάτερῃ ἢ ἀπὸ πατρικίου ἀδελφοῦ Ζῦς, οὗτον νῦν* ('Ιλ. β'. 661.) *ἢ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως*. Hac etiam in voce sibi constat Herodotus lib. II. c. 133. IV. 76. VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. J. Rutgers. ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 7. *καὶ ὑπὸ διανοστήσει*] Addita ex Codd. copula sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi. Quod proxime autem (lin. 7.) *τοις ἰστέ* *μιν εἰ ἰχθροῖ*, in μὲν docti viri suspicione conversum memini, quoniam *αὐτὸν ἄγαγόντες* consequitur. Ejicerem ego posterius potius fide eorumdem librorum, si quæ rei necessitas; qualis in Herodotea redundantia et aliorum nulla. Confer Diodoro adposita lib. I. 97. IV. 39. Wess.

CAP. CV. 2. *Φιλιππίδην*] Corn. Nepos expressit, *Philippidemque* cursorem ejus generis, qui hemerodromi vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148. *Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος*, hinc, opinor, acceptus: eadem Luciani scriptura T. I. 727., Plut. Malign. p. 862. A., Pausan. I. 28., Libanii T. I. p. 138., Phinii Hist. N. VII. 20., Solini Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salmasium Palmeriumque *Φιλιππίδην* ubique præferre ob Herodoti exemplum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde metuens de explorata scriptionis ejus veritate, *Φιλιππίδην*. Hemerodromos, *ὃν χρῶμενοις ὑποδήμασι in ταῖς ὁδοῖς*, Musonius *ἀνυποδησίαν* collaudans in Stob. Serm. I. p. 18., testimonio esse voluit: plura de iisdem et elegantia vultus scriptor in Steph. Sched. VI. 2. Wess.

7. *Ἀθηναίοισι κελύσαι ἀπαγγίλαι*]

T

Eadem hinc de Pane narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in *Ἰωνίας*. Huic, a Miltiade forsitan excogitatae, fraudi similem commentus est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. XL 10. Et summi duces Archidamus, Ageilaus, Epaminondas, plebis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non minus quam Atheniensibus istam Panis adparitionem visam fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In Schol. MS. ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae, dixisse fertur Pan: *ὅτι τῇ μάχῃ παρίσταμαι· εἰπὶ δὲ Ἀθηναίους τιμῶν μὲν*. Huic quoque divino jussui libenter Atheniensibus rebus compositis obsecundasse docet Herod. (lin. 12.) *ἰδρύσαντο ὅπρὸ τῇ ἀεροπόλῃ Πανὸς ἱεῖον*. Testis est et Pan ipse Lucianeus T. I. p. 272. (Dial. Deor. XXII. 3.) *Ἀθηναῖοι συμμάχους οὕτως ἡρίσαντο ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστέων ἤρειθ' ἡμὶν τὸ ὑπὸ τῇ ἀεροπόλῃ σπῆλαιον*. Panis αἶλλον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit Aristoph. Lys. v. 722. et 910. Alia dedit Meurs. Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad Aristid. T. II. p. 172., Pan dicuntur *βαμὼν ἰδρύσασθαι* et *Θυσίας ἱεῖν τελεῖσθαι*. Herodotea, *καὶ λαμπρῶς ἰλδοκονταί*, (lin. 13.) Meursius attigit in Gr. Feriata voc. *Λαμπάς*. VALCK.

9. *γινόμενου σφίσι χρησίμου*] Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. Hermogenis Schol. in praegeis eam neglexit, *ἔδου ὅντος αὐτοῖς* representans. Potior Pass. voluntas, in quam Reiskii inclinavit opinatio, mox, (ibid.) sicuti in duobus MSS., *τὰ δ' ἔτι* legentis, proba utique sententia. Scholiastes illa *τὰ δὲ, καὶ ἱερμίνου* tantum. Wess. — Quum in ed. Gron. aliisque ante Wess. sic legeretur, *ἔδου ὅντος ἥδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχού γινόμενου ἥδη σφίσι χρησίμου*, perspete Reiskius monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste Hermogenis recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b.

ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. Pass. e quo quum notatum reperisset Wess. ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro *ἔδου*, quod nunc legitur, forsitan *ἔδου* scripserat Herodotus, ut voluit Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. *διουτιμῶς ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστους*] Obscura de Phidippide Plutarchi insectatio est, injusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxl. finiit Solinus et magnus ejus interpres, p. 33.; Plinius vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte Harduinus. Wess.

Ibid. *διουτιμῶς* — *ἦν ἐν Σπάρτῃ*] Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse Salmas. monuit ad Solin. p. 45. Miror quod scribit Plutarch. de Herod. Malign. p. 862. Phidippidem *παρκαταλύνοντα Λασιδαίμονιος ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γιγνυμένην*. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, Luciano teste T. I. p. 727. (Pro Laps. inter Salut. c. 3.) *Λίγισται ἀπὸ Μαραθῶντος ἀγγέλλον τὴν νίκην εἰπών, πρὸς τοὺς ἄρχοντας, — Χαίρειτε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποδανῶν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῇ χαίρειν συνικνωῦσαι*: ubi forte scribi praestiterit *ἰσχυροδανῶν τῇ ἀγγελίᾳ*. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis jussu Platæis missus ad ignem sacrum Delphis petendum *ἀπὸ ἁλῶν ἐς Δελφοῦς, καὶ ἥλθιν ἀθήμαζον χιλιῶν σταδίων ποσῆτας· καὶ ἔλθων ἐς Πλαταιῆς, καὶ βίψας ἐν μίση τὸ πῦρ ἱεραύτησε, μὴ ἱερῶν τὸν κάματον*. VALCK.

11. *ἦν γὰρ ἱσχυρῶν τοῦ μηδὲς ἰνδῶν*] Sermonis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cujus Glor. Athen. p. 349. x. *ἔστη μὲν ἱσχυρῶν Βονδερωνῶντος* simili peccato. Superius c. 57. *καὶ ἰβόμας*

ισταμίνου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. *π. τῇ ἡμέρῃ τοῦ Θερμολαῖου ἰσταμίνου*. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. *r*. Herodotum asperime stringens, examen meretur. Negat *οὐς πασιλίου* religione Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausanias, Luciano, si tamen is auctor *Ἀρεολογίας*, c. 25., scriptori *περὶ Πισταμῶν*, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Jo. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partæ victoriæ Marathonis diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum ejus monumentum ad posterum sacratum: quod, ne vacillantes putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. *Α*. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, cœlum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti prudenter Joach. Camerarius Proem. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi ejus viri sunt) deque prælii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis ætatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies sollemnis illi victoriæ Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cujus nomen Herodotus pressit, Metagitnionē, quo Spartæ Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne ab initio Lacedæmonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita prælium festo illo die, quod accusator non diffitetur, fuit prius, relato deinde in

sextum Boëdromionis. Hæc et plura pro Herodoto eruditissimus Freretius, Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris. Dici speciose poterit, Carniorum nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. ejus diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortium invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriæ memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et præter usum, ut victoriæ sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Græci ad Plateas quarto Boëdromionis straverunt; Eleutheria tamen, recordationi ejus rei dicata, die xiv. Mæmacterionis peragebantur, Plut. Aristid. p. 332. *Α*. Qua in opinione de consensu Cl. Ed. Corsini Faistor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo. Alia H. Dodwellus de Cyclis Diss. VIII. p. 330. Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, Plutarchus causa cadet. Wess.

CAP. CVII. 3. *ἰν τῷ ὅρῳ*] Quibus supervacue hæ voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De hujusmodi per quietem visis Jocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀπίσκει βροτῶν Μητρί ζυγισθέντων· ἀλλὰ ταυτ' ὅρα Παι' οὐδὲν ἴσται, ἴσῃσα τὸν βίον φέρε, in Soph. Œd. Tyr. v. 1000., quo et Cl. Burmannus usus ad Suetonii Cæsar. c. 7. Eum Casaubonumque vide. Ego vero (lin. 4.) *συμβάλλου*, cujus in talibus creberrimus usus, reposui. Wess.

12. *παραῖν τι καὶ βῆξαι μεζόνως*] Non sane miror, si istud quoque sternuta-

mentum adparuerit ominosum Herodoto, εἰπὼσι ὡς ἱππίας — ἱππας καὶ ἱβης μίζον τοῦ συνήθους, juxta Eustathium in Od. ε'. p. 647. Ne Xenophon quidem πταρμὸν memorare dedignatus in historia, Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15., ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut εἰανὸν τοῦ Διὸς σοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Inasiam popularem ridendo feliciter confutavit Timotheus apud Polyæn. III. c. 10, 2. vid. Davis. in Ciceron. de Div. IL 40. VALCK.

12. ὅα δὲ οἱ πρεσβυτέρη ἴοντι] Concinne MSS. quorum judicio (ibid.) μίζον præstabilis. Vere deinceps ὁ ἰδών. Eustath. ἱακὸν δὲ φασιν ὁ ἰδών, Iliad. Α'. p. 854, 14. (p. 795. ed. Bas.) testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippia πταρμὸν et dentem excussum exscripsit in Suidæ ἱππίας Ælianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πίνους — συχοῦς ἢ ἀναρίοντο] Scribendum arbitror ἀναρίοντο, vel ἀναριόνατο, positum Herodoto more pro ἀρήγοντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale præcesserat ἰδιώματα. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cujus emendationem MSS. libri firmanunt. S.

8. Quæ dixisse narrantur Platænsibus Lacedæmonii Herodoti præsertim es de re judicium, non miror invidiosa Spartanisque injuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις, Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακροσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμῇ, ἀλλὰ πολέμου πρόφασις, εἰς μίσον ἰβήθησαν. Quid mirum inter æmulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt, VALCK.

8. Ἡμῖς μὲν ἱπαστέρω σε οἰκίωμι] Suum scriptori rediit. Ἐκαστέρω alienum

erat, corrigendumque ex Foesii (Econt. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὐτοι μὲν τῶν ἰβῶν ἱπαστέρω τῶν Παρσίων οἰκίωσι. Hesychius: Ἐκαστέρω, πρὸ ἱπαστέρω. Sæpe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Μοχ ψυχρὴ ἱπαστέρω (lin. 9.) uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἱπαστέρω ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. v. 1014. et Josephi Bel. Jud. I. 18, 8. WESS.

11. συμβουλεύομεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμίας, etc.] Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartanæ Platænsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se jungerent, suaserint; an hos bello Bœotico, Platænsium causa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Græcia Σπάρτης ἱστικοὶ, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. v. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίσθησαν] Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίσθησαν, non recordabatur quod sæpe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπισθῆσαι. Sæpius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπισθῆς, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστοῦν idem erat ac ἀπισθῆναι, vel ἱσθῆναι ἀπισθῆ. Zonaras in Lexico MS. Ἀπιστος λίγισται καὶ δὲ μὴ πισθόμενος, ὡς φησὶ Πλάτων καὶ Πανοφῶν Κύρου παιδείας εἰ. (p. 4. 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπισθιστάτους ἢ μάλιστα πισθόμενους. Luculentus testis est Harpocraton, Ἀπιστοῦν, ἀπὸ τοῦ ἀπισθῆναι, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστοῦν, τὴν ἀπισθῆναι, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata perit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. Α. εἰ μὲν ἱπισθῆς — εἰ δ' ἀπισθῆς: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesychn. in ἠπίσθησιν. Inter Leuncla-

vium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. *Κυρ. Παιδ.* p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Æm. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιοτιῷ et in Ἀπιοτις errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιοτις et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

25. ταῦτα γίνονται ἀπαλλάσσοντες] In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀπαλλάσσοντες, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De *Hysis* (lin. 30.) ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2. ἰλίγους γὰρ ἱστῆαι στρατιῇ — συμβαλίειν] Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλίειν. S.]

6. ὁ τῷ πνέματι λαχὼν Ἀθ. πολίμαρχίον] Athenis πνέματι τὰς ἀρχὰς αἰεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani *Vitar.* Auct. c. 6. et plures, a Davilio nominati ad Max. Tyr. *Diss.* XXII. p. 582. Jo. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, *Att. Lect.* II. 14. in fraudem Simsonium induit *Chron. A. M.* 3514., deceptum Pausaniæ verbis I. 15. ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἢ δὲ τότε πολίμαρχος Καλλιμάχ.] In-cogitanter Jo. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi in-nus obiisse, *Att. Lect.* II. c. 14. Meur-sium sequitur Kühnius ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tem-pore fuerit adjunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non mul-tum abfuit Jac. Perizon. ad Æli-ani Var. *Hist.* p. 421.) certo constat

non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. Pausaniæ verba I. p. 37. quibus solis niti potuit Meursius, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refigenda, ut de Callimacho scripserit, ὅς, Ἀθηναῖος πολίμαρχων, (vid. Herodiani Philetæ. a Piersono vulga-tus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχισθαι, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν διξίου κίριος ἦγίστε ὁ πολίμαρχος Καλ-λίμαχος: de eodem Polemo Soph. p. 3. ἔφηρχι γὰρ, ἢ τὸς πρώτοις ἵσταται αὐτὸν ὁ πολίμαρχος. Nobile votum, quo Dianæ τῇ Ἀγροσίῳ ante pugnam Ma-rathoniam se obstrinxerunt Athenien-ses, fecisse dicitur Callimachus polem-ar-chus in Schol. ad Aristoph. *Eq.* v. 657. Recte Meurs. observat, *Athen. Att.* II. c. 5. eadem sacra postea quotannis fe-cisse Dianæ polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita in-stituit. Nollem eadem pag. scripisset vir egregius, votum illud, Dianæ fac-tum, ante Xenophontem *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem maligni-tatis accusat eo nomine Plutarchus. Apud Plutarch. T. II. p. 862. v. pro φασὶ scribendum φασι, nam votum nus-quam memorat neque sacri solennis originem Herodotus, atque idcirco Plu-tarcho accusatur negligentiae l. c. ἰσχυ-δαπὴς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρᾶς παραπὴν ἱστορήσας, ἢ πῶς ποιοῦσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐπείῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἱερτάζοντες: in Var. *Lect.* (ed. S.) πρὸς Ἀγροσίαν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, in-primi cum sequatur τῇ Ἐπείῃ. Scrip-serat-ne forsan τῇ Ἰατρὶ Θεοργηλίῳ; Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροσίῳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας juxta Ælian. Var. *Hist.* II. 25. Qui hujus sacri meminerunt viri docti, caute ab-stinuerunt loco Xenoph. *Ἑλλ.* IV. p. 302, 17. VALCK.

14. ἢ κίνδυνον ἥκουσι μίγιστον] Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἰγίνοντο Ἀθηναῖοι,

ἰς κινδύνου ἡκουσι μέγιστον: ut forte legit Valla. Herodoteo, ἐξ οὗ γίνονται Ἀθηναῖοι, idem significat hoc Demosth. p. 204. ἀφ' οὗ γίνονται ἡ πόλις: et Lysiae p. 115. ἐξ ἔσθου Ἀθηναίων αἰμωγῆσαι ἰσίν. Deinceps, (lin. 27.) ταῦτα ἂν πάντες, αἰτ, ἰς οὐ νῦν στίμι: sicut Eurip. Phoen. v. 438. ἄλλ' εἰς οὐ στίμι τῶνδε διάλυσις παλῶν. Pæne ultima Miltiadis, (lin. 30.) ἦν δὲ τῶν ἀποσπαιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλθ, satis adparet quid sibi velint: una tamen adjecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὰν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπαιδόντων τὴν συμβουλὴν ἦν ἔλθ. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπαιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλθ: vertiturque si vero iis adhærescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἰχρύμι-νος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon, p. 16. τῶν ἄλλων πολυμάχων θυλίου ἐνθυμίσαν τῷ πλοῦτι, ἢ τούτου ψῆφος προσγενομένη τὴν ἔλθν συμβουλὴν ἰσώκει. Calida sæpe ducum consilia sua videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

15. δίδονται] Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδεται. Haud contemptibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδοντο IX. 73. et δίδεται sive δίδονται γίνεσθαι VII. 16. Wess.

21. κελιόντων συμβαλίσιν] Jucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν — μὴνός εἰσάτην εἰσάτην δὲ, etc. et IX. 11. στήχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους: ξείνους γὰρ ἐκάλιον, etc. Adde lib. III. 12. Wess.

30. τὴν συμβολήν] Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhærente ἔλθ solliciti. Scite

Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλθ: si vero iis adhærescas, qui student conflictum impedire. Ἐχισθαί τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. ἔλθν loco ἔλθον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλθ, adscito ἢ γνώμην. Tritum sane Nostro ὡς ἰμὴ γνώμην αἰρίει, II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recordor. Esto, in illo MSS. silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπαιδόντων τὴν συμβολὴν ἔλθ, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολυμάχον ἔλθν κίρας τὸ διζύν.] Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Æantidis pugna Marathonica cornu dextrum Æschyli testimonio contribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnæum. Quod non quidem recusandum, modo præcipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. v. 657. Mutata reipublicæ forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, (lin. 6.) ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et præcipue Diss. IV. Wess. — Confer. Taylor. Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. edit. Reisk. S.

CAP. CXII. 6. ἐρίοντες αὐτοὺς ἐλίγους] Ejeci λόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarij, ejusdem usus. Si narranti Pausaniæ veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἰχρῶντο Messenij, lib. IV. c. 8. Prisci certe Græci non ita, Poëta Iliad, r'. 8. indice. Wess.

12. πρῶτοί τε ἀνίσχοντο] Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς εἰπῶν, ἰσαπήγαγε νικηφό-

ρως: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰλιάδας λίγυι οὐ τῶν πολυπραγῶν, ἀλλὰ νίκης — ἧ' — οὐ μάχης ἀπείρου, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ σ' λίγυι, δεῖ τὸ (ἀν τότε?) πρῶτον Ἑλλήνις ὑπείστησαν σχῆμα διασκεδάσαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. v. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 10. πῦρ τι αἶψον] Est cui πῦρ τι αἶψον blanditur, obliuio eam verbi formam Græcis auribus insolentem esse. Ignea sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. Wess. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa sæpius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Trojanis, ὄψεσθε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῇ πύρῳ] Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πύρον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀπὸ ἀγαθῆς ἐν τούτῳ τῇ πύρῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Græcis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et jaculis innotum stetisse, mugantur Rhetores: ἔμιν ἐν τῇ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἰστάται, πῶς οὐκ ἂν δυνάμειος, Polemo Or. 1. p. 2. Wess.

4. Κυναιγίριος] Sic Æschyli fratrem plerique indigetant. At Κυνίγιος est (quemadmodum et schedis Med. et Paris.) poëtis. Ὅδ' ἐν μάχῃ Κυνίγιος, ἐν ᾧ Κυνίγιος ἔγραψε Φᾶσις, Anthol. lib. IV. p. 453. ubi Brodæus. Laudabilis Cynægiri audacia a Justino lib. II. 9. Polemone Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum jactantia, in certamine Ma-

rathonio inmanem in modum exultante. Wess. — Conf. Jacobs ad Anal. Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγίριος ἢ Εὐφορίαν] Cynægiri militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat Justinus II. 9. Callimacho quid evenisse diceretur tacet Herodotus, obortam Epizelo cœcitatē tradens, c. 117. Sophistarum ingenii exerceendis Callimachus præsertim et Cynægirus præbuere materiam: duæ nobis supersunt Polemonis orationes, utriusque laudes decantantis: de Callimacho non nominato vid. Aristid. Panathen. I. p. 216. Scholiastes ibi MS. et Cynægiri facinus enarrat, et Callimacho quid evenerit. Tres istos patriæ defensores egregios memorant Ælian. de Nat. An. VII. 38. Maximus Tyr. V. 9. τὴν Κυναιγίριον χιτῶνα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit Davisius alibi quoque Herodoti Epizelum (c. 117, 5.) dictum Πολυζήλον, et Plutarcho. Epizeli loco Stesilaum nominat cum Miltiade, Callimacho, et Cynegiro, Tzetzes Chil. I. v. 867. Unum de decem ducibus Stesilaum in prælio cecidisse novimus ex Herodoto; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam Miltiades obscuravit, qui δῖπαιος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς ἱππῶν, ἠομαζέται, καὶ ταῦτα Ἀριστιδίου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit Aristid. T. III. p. 286. Milites gregarios Cynægirum et Epizelum, sive Polyzelum, in duces transformavit qui Plutarchi nomen mentitus confinxit Paralela quæ vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit Stobæus, p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, Stobæanis hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio

eadem jam legisse. Photium monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. VALCK.

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide Heynii Observ. ad Iliad. ε'. 717. et quæ mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἔκταναν κρουόμενοι] Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃν ἀνικρουόμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quæ interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλάστα, (c. 114, 5.) quæ manu tenuisse Cynægirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ε'. 717. et ε'. 242.) eadem intelligere liceret quæ alias ἀπρόστολα. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse præcise contententibus; rectius ἔκταναν κρουόμενοι intelligitur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis hujus loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus cæteris inhibuerant, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

3. τὰ ἔξ' Ἐρετριῆς ἀνδράποδα] Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique promancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox (lin. 5.) ἀπικομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem præfert, nihil amplius. Wxss.

5. αἰεὶν δὲ ἔσχι 'Αθηναίοισι, etc.] Large conjecturis indulgetur. αἰεὶν ἔσχι 'Αθηναίοισι non aliud erit ac 'Αθηναίους, et hoc ἀντὶ ταῦ, εἰ 'Αθηναῖοι ἔσχιον αἰεὶν,

Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, hæc Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰεὶν δὲ ἔσχιον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰεὶν ostendentes: tum mox (lin. 6.) αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude hæc machinati. Non raro enim αἰεὶν ἔσχιν, idem ac, dici, nominari, ferri, παρηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. (Animadv. T. V. p. 15. nuperæ edit.) ejusque exemplo ad Æschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχιν nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰεὶν δὲ ἔσχιν αὐτοῖσι ἐν 'Αθηναίοισι, struantur. Consimiliter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένην εἴχε αἰεὶν φοιτᾶν: et cap. 71. φοιτᾶσαι δὲ αὐτοῖσι αἰεὶν ἔσχιν 'Αλκμαιωνίδας: quæ et in Porti penu. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

Ibid. αἰεὶν δὲ ἔσχι 'Αθην.] Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰεὶν δὲ ἔσχιν, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοῖσι. Αἰεὶν ἔσχιν, ut sæpe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. κ. 850. κ. 959. κ. 1134. κ. vid. Casaub. in Athen. IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰεὶν ἔσχιν 'Αλκμαιωνίδας φοιτᾶσαι αὐτοῖσι, vel τοῦ φόρου αὐτῶν, (ut Æsch. Eumen. v. 582.) id Herodoto dicitur, φοιτᾶσαι αὐτοῖσι αἰεὶν ἔσχιν 'Αλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένην εἴχε αἰεὶν φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari poterant: αἰεὶν δὲ ἔσχιν αὐτοῖσι (ἐν) 'Αθηναίοισι ταῦτα ἐπιστηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses

ἐξ Ἀλκμαιωνιδίου μηχανῆς. Plutarchi tamēn lectionem, si Codices præberent, recipere. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον] Medicei ἥκον non capio; scribæ peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἵκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιστα εἶχε ἵκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα βροθήον] Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corripo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἵκαστος τάχιστα εἶχε: ὡς εἶχον τάχιστα: ὡς ποδῶν, vel ἡ ποδῶν εἶχον, apud Thucyd. p. 440, 6. 447, 39. Demosth. p. 740, 148. Xenoph. p. 309, 41., etc. Herodotus IX. 58. ἰδίαν ὡς ποδῶν ἵκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιστα εἶχε ἵκαστος restituetur ex Codd. vid. Diss. Herod. p. 129. et Clar. Wess. ad Diodori II. p. 628. De aquila eleganter Ælian. Nat. Anim. VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρμῆς τε ἄλλα καὶ πτερῶν εἶχιν ἱκανῶς, quanto potuit maximo alarum volatu, Gesner. Livius XXXV. 26. cetera classis, prætoria nave amissa, quantum quæque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit Clemens Alex. I. Strom. p. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia præsertim quam amat Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα, etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς pertinens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4. Ἡρακλῆϊον — ἰν ἄλλῃ Ἡρακλ.] Duo illa Hercules templa Harpocraton

etiam memorat in Ἡράκλειᾳ, ubi Valsius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἔξαισις χιλίων, etc.] Plutarchi Malign. p. 862. n. iudicio, ἀνατίτραται τῆς νίκης τὸ μίγδος, καὶ τὸ τίλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβόητον κατ' ὀφθαλμοῖς, ob exiguum adeo cæzorū numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχῶντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Ἑκτακίαν Μῆδων ἰνία μυριάδας. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbis, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagoræ fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidæ, Stobæo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

9. λίγιν δὲ αὐτὸν ἤκουσα] Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quæ ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰδε ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θιεράνδρου: hinc utique longe diversum esset, λίγιν ἤκουσα (vel ἰσθόμην) Θιεράνδρου. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique, p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησις ἰσότητος τῶν νῆων] Corrigendum suspicor, ἐξίτασις ἰσότητος: neque enim quæ adessent quærendæ naves erant, sed perscrutandæ; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζον invenit Datis in Phœnissæ nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimæ, ἐξίτασις ὅλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἰσικαῦ. In Attica lege, quam habet Petitus p. 209., pro Γεῖσθαι ζήτησις, emendari debet, γινέσθαι ἐξίτασις πάντων τῶν ἐγγιγγραμμένων τοῖς Ἀθηναῖοις γραμματείσι: ut legitur in Issei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11.

conf. Harpocr. in *Δικηφόρις*. VALCK — Vocem *ζήτησις* non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidæ (voc. *Ἀῶσις*) consensum, vel frequens usus vocabuli *ζήτησις*, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocratio potest. S.

10. *ἰς Ἀήλιον τὸ Θηβαίων*] Pausanias, repertam in navi Phœnissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίῳ ἰς Ἀήλιον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagræorum agro, ipsisque Bœotiae finibus maritimis Delium illud; de quo ad Diodori XII. 69. Multum autem conducunt ad Herodoti finiendam ætatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagræorum Delium Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. *Ἀρδρίκκῃ*] In barbarâ voce nihil tento, ignarus quid præstet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. Philostratus collocat, ex Damidis monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a Damide decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

12. *ἀρύνονται*] Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse *ἀρύνονται* aut *ἀρύνονται* doctiores consentiunt: nam Porti *ἀρύνονται* pro communi *ἀναρύνονται*, hocque pro *ἀναρύνονται* placere non potest. Fontem Philostratus bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturisse, imprudenter perhibet. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Quemadmodum perinde et *ἀφύω* et *ἀφύσω*, sic perinde et *ἀρύω* et *ἀρύσω* olim in usu fuisse probabile est; unde substant. *ἰ ἀρυστήρ*, haustum. S.

17. *τὸ δὲ ἱλαίον ἐντάγουσι ἰν ἰγγαίῳ, τὸ*] Horum ultima quatuor docta (si Deo placet) disputatione hinc Cel. Gronov.

amovet. Tum equidem *τὸ δὲ ἱλαίον οἱ Πίρται παλαιοὶ τοῦτο ῥαδινάκη* ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum Radinacen Persæ nuncupaverint. Habent tamen *τριφάσαι ἰδοί*, quæ amolientis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturæ ritu Philostrati Damis plura, nonnullis intempestiva Clar. Olearii cura perversis. WESS.—Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quæ cum Aldo codices Arch. Vind. et Pd. agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam Pass. videtur, qui deinde cum aliis, quibus illa desunt, vocem *τοῦτε* inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex Med. exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Cæterum perantiquus et ad judicandam codicum Herodoteorum, qui ad nostram ætatem pervenerunt, cognitionem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 6. *μετὰ δὲ αἰνίσαντες*] Æque concinnum *αἰνίσαντες* ex membranis. Venerunt Spartani *τῇ ὑστέρῳ τῆς μάχης* in Platon. Menex. p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1: Quod hic legitur *Θάῤῥμα δὲ μοι*, idem fuit in Plutarchi Malign. p. 862. r. olim, prava nunc et hiant oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS.—Lacunam apud Plutarchum ex Nostro supplevit nuperus Editor Hutten, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. *οὐκ ἰνδίκουμαι τὸν λόγον*] Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit Herodotus, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur Plutarchus de Herod. Malign.

p. 862. E. et 863. contendens primum et solum Herodotum istam accusationem commemorasse: *πρῶτος, inquit, ἀνέθρυσεν ἰσθμίουχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγόρις, ὡς ἀπολογῇ· καὶ γράφεις παρ' ἰσθμίων ἀνδρῶν διαβολὰς, ὥς πάλιν ἀισχυρῆς. ἀπιστῶν δὲ, σιαυτῇ δηλονότι, σιαυτοῦ γὰρ ἀκήκουσ λίγοντος; Ἀλκμαίωνιδας ἀισχυρὸν ἀσπίδα νικητῆρας καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις.* VALCK.

4. Καλλίη — Ἰσθμίου δὲ πατρί, etc.]

Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit Plutarch. de Callia et Hipponico, habet illud multo majorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur Herodotus occasionem parasse Calliam laudandi, patrem Hipponici; patri, sic legitur apud Plutarchum, *πρεσβύτης τὸν υἱὸν Ἰσθμίων, ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων.* Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quæ Plutarchus alibi de Herodoto prodidit, suos etiam nonnumquam testes excitans, veluti Diylum historicum Atticum p. 862. E. et 864. c. D. Aristophanem Boeotum, quæque Nostro minus honorifica narrat Dion Chrys. in Corinthiaca p. 456. c. Sed ista Plutarchi difficultate non carent: neque enim Herodoto fuisse dicitur Hipponicus unus ex Atheniensium ditissimis, nec primi istius Calliæ filius Hipponicus ætate floruit Herodoti. Suspicio verba quædam Plutarchi transposita sic in proximis olim fuisse lecta: *τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἰσθμίοις, καὶ προσέφη αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰσθμίων, ὁμολόγησεν ὅτι μηδὲν τῶν πραγμάτων διορίων, ἀλλὰ θρασυγίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Ἰσθμίου (ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν περικύβειλεν:* ut Calliæ laudes filiique Hipponici nomen in hanc historię partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, hujus nominis in ista fa-

milia secundo, qui, *κατ' Ἡρόδοτον*, ætate Herodoti, unus erat ex Atheniensium ditissimis. Primus quidem Callias Phænippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus præsertim Callias, thesauro quodam ditatus, (conf. Athen. lib. XII. cap. 52.) filium reliquit Hipponicum item secundum, qui (Plut. I. p. 321. D.) Græcorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missæ, Herodoto quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut æquali dissimillimus sæpius opponitur: vid. celeberr. Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137. Quod legitur apud Stobæum, p. 521, 13. *εἴγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστιδῶν καὶ Σαυκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νικκλῆους) ἐν πονίᾳ τῆς ἀρετῆς:* id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum *Θεμιστοκλῆς ὁ Νικκλῆους*, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. D. Hujus familiæ historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad Lucian. (Hemsterh. ad Tim. I. 1.) Qui de illa egerunt, citantur ad Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1. Καλλίῳ δὲ τούτῳ, etc.] Memorabile Calliæ elogium cur trium Codicum scriptores contemtui habitum præterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere præterea honoris et magnificentię testimonium, quale vix aliud. Si Herodoto auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliæ negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV. indeptus est, νικη-

καὶ Ἰσσυ, ut scholia habent ad Comici Nub. v. 284. Jo. Meursius oblitus eorum, quæ in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *εἰσάγειν καὶ ἰβδημπεσθῆναι*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisistrati enim bonorum sector vitam tam longe baud extendit. De Phœnippo Calliæque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Æliani XIV. 16. Wess.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τοῦτον ἔξιν πολλὰ χροῖ, etc.] Hic sane miror Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quæcunque continentur hoc capite in laudem Calliæ, ab alia fuisse manu adjecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliæ cujusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere prætermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa judicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimæ familiæ composita! (At satis invidiose Nostrium incusavit Plutarchus, Calliæ laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.) Horum conditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τοῦτον ἔξιν πολλὰ χροῖ *μνήμην ἰσσι πάντα σινὰ ἔχουσιν*, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἔξιν ἰσσι sequente infinitivo non est Herodoteum, quantum memini. (At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἔξιν ἔχουσιν ἰσσι.) Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliæ *πολλὰ χροῖ* meminisse? (Quidni vero *πολλὰ χροῖ*, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude præcipua dignus?) τοῦτο μὲν,

inquit, — τοῦτο δὲ, — τοῦτο δὲ —, tria nobis enumerat, propter quæ memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γὰρ, αἰτ, τὰ περιλειγμένα ὡς ἀντὶ ἀκροῦ ἰλιυθεῖν τὸν πατριῶτα. Quænam illa tandem? virum præcellentem Pisistratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, ejecti quæ publicata fuerant emit. (At de eodem viro ibidem memoraverat Herodotus, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχοντα ἐς αὐτὸν πάντα ἱσχυαῖν.) Τοῦτο δὲ, αἰτ, τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἰσχύειν, Ἰσσυ καὶ Ἰσσι, etc. Sed quid ibi fecit adeo præ ceteris laudabile? an forte τὰ πινύκια θύσας totam panegyryn excepit convivio? nam Ἰσσυ καὶ Ἰσσι, et *εὐθὺς Ἰσσυ διόταρος γινέσθαι*, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur præ aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria digna. Φανερὸν δὲ ἵνα ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστην δαπάνην: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. (Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, querens: An forte τὰ πινύκια θύσας totum panegyryn excepit convivio? Sed et ipsæ per se victoriæ in illis certaminum solennitatibus reportatæ quanta fuerint apud Græcos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musæ ejus illustant, frequentissime factam videmus.) Quod addit denique de filiabus, in libro Œconomico patribus forsas in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. (Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque æquitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Græcorum more, tanto majori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.) Tandem ἀβύλιαν

tur ista; et Herodotea male divulsa co-
hærebunt. VALCK. — Ego vero mihi
videor luculente satis ostendisse, imme-
rito *οὐδίας* adeo suspectam Herodoto-
que indignam visam esse Viris doctissi-
mis istam de Calliæ laudibus *παρενθήκη*.
S.

CAP. CXXIII. 9. *ἴπασαν τοὺς λοι-
ποὺς τυρμητιούοντας*] Inculcarunt ex præ-
cedentibus *λοιποὺς*, hic prorsus inutile.
Non equidem nescio defensionem vo-
cabulo quæsitam ex lib. VII. 41., sed
debilem admodum. Reiskii conjectura
postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. —
Quum paullo superius, pro *λοιποὺς*, quod
Wess. cum Gronov. receperat, *ἐπὶ λοιποῖς*
alii dederint libri, haud incommode *λοι-
ποὺς* hic tueri suum locum posse vide-
tur. S.

CAP. CXXV. 10. *ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς
τὴν θυρὴν — τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσφέρει*,
etc.] Primum *προσφέρει* scribi malim una
litera auctius *προσιφιῦρι*. Aviditas Alc-
mæonis, dono nondum contenta, *πρὸς
τὴν θυρὴν ἰούσαν τοιαύτην τοιαύτῃ ἐπιτηδεύ-
σας προσφιῦρι*: insuper talia commentus
est. Commentum hominis ridiculum
indignatus bis enarrat Dion Chrys. pri-
mum paucis sub finem Or. XVII. p.
253. deinceps explicatius et ad Nostri
ductum, Or. LXXVIII. p. 659. The-
saurum scribit ingressum Alcmaëona *χι-
τῶνα τὴν ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν
κέλεον ἐμπλήσαντα γυναικίον καὶ βαθύν,
καὶ τὰ ὑποδήματα ἑξ ἐπιτηδῆς μεγάλα καὶ
καῖλα ὑποζωσάμενος: σίλος δὲ τὴν πόρην
διασπῶσαντα* (leg. *διαπῶσαντα* ex Herod.)
*καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα
ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἰκατέρως, μέ-
λις ἕξ βαδίζειν, — γίλωνα καὶ θίαν Κροί-
σῃ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς*. In Herodo-
teis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit
κέλεον πολὺν, procul dubio genuinum:
(lin. 12. ubi alii *βαθύν*.) illinc parum dis-
tant manus quantum extendi poterant,
πολλὰ χεῖρες dictæ Callim. Hymn.

Dianæ, v. 27. Sophocles, *πολλὰν γλῶσσαν
ἐκχίας μέτην* in Stobæo pag. 163, 27.
quæque dantur similia. VALCK. —
Κέλων πολλὰς, sinus *αμπλῆς*. Ut *πλῆθος*,
I. 203, 5. 204, 3. IV. 123, 10. (ubi
vide Adn.) sic et *πολύς*, de amplitudine,
IV. 39, 7. 109, 9. VII. 14, 7. Ver-
bum vero *προσιφιῦρι* sollicitatum nollem,
peraptum huic loco: ad donum illud
(scil. capiendum) tale inventum *αὐτιμὴ*
Callias. Ipsa illa notio, quam verbo
προσιφιῦρι expressam Valckenarius vo-
luerat, in verbo *ἐπιτηδεύσας* inest. S.

11. *ἰδὺς κίθωνα μέγαν*] Adjectivo ob
Med. silentium infestior Cl. Gronov.
fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat
χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII.
pag. 659. v. Mox *κέλεον πολὺν* non ad-
spornor, ob Eustathium: (vide Var. Lect.
ed. S. et Adnot. proxime præcedentem.)
potuit utique ex rariore usu librariis dis-
plicere, et propterea mutari. Dio ta-
men *γυναικίον καὶ βαθύν* sinum fuisse ait.
Quod Eustathius autem *κέλεον* inter-
pretatur τὸ ἔιναι τοῦ πίπλου, minime lau-
do: inprobavit et Gronovius similem
glossam Varini Favorini, ex Homeri
sumtam explanatore. WESS.

15. *παρέσχετο παρὰ τὰς πύλας*] Har-
pocratonis Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ θραύσαν-
τα τὸ τεῖχος, καὶ ἀποπωληρώσαντα, Ἡρόδο-
τος ἐν τῇ ἑκτῇ, huc olim referri posse pu-
tabam, siquidem nulla huic verbo op-
portunior tota hac Musa statio. At
vide, quæ supra c. 44. disputata fuerunt.
Κορίνθους ubique instauravi, schedis et
Scriptore lib. I. 155. præeuntibus. Ad-
solent Iones Θ in Τ sæpe convertere,
vicissim quoque; nec promiscue in om-
nibus tamen. WESS. — Advertere qui-
dem animus Editoris debuerat scriptu-
ra illa *κορίνθους*, quam ter deinceps hac
in pericope exhibet Aldinam exemplum.
Sed suspectam eandem reddere utique
debuisset quum aliorum omnium librorum
dissensus, (nam etiam MS. Pass. cum

aliis *καθον*. scribit, quem in Var. Lect. ed. S. ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum Aldo videri codex Med. poterat, eo quod scripturam istam Gronovius tenuit, qui in Nota ad lin. 13. diserte etiam ait, in cod. Med. *κατέρειναι* *οὐδ* scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem *οὐδ* pertinet, quam ibi codex Med. cum Ask. Pass. et F. pro *ταὺς* habet: scripturam *καθον*. vero (quam in cod. Med. sicut in aliis repertum iri, si quis dum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat Gronov. quum illum Florentiæ tractaret, quem admodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui Aldinæ præfuit editioni, subinde contra præscriptum codicum, et præter necessitatem, verborum formas obtulisse Herodoto, quas Ionianus requirere illi visus erat, jam idem tidentem observavimus. S.

18. *διαπάσας*] Dio Chrysost. *τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῇ ψήγματι* reliquisse, dubio caret: absurdum *διασάσαντα* explosum merito est. Tangit Rhetor eandem historiam Or. xvii. p. 253. c. Quid Tzetæ oculos, ut Alcmaeonem dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, præstrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de Pindaro, quasi eadem ille de Alcmaeone. Græcos ejus interpretes ad Pyth. Od. VII. justius nominasset. Wess.

24. *οὕτω τιθροισποτοφίσις*] In argumento secundo Nubium Aristoph. ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν εἰκία — ἔξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, *τιθροισποτοφίσις* ἦν καὶ πολλὰς ἀνερημίνην νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιασί, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. Bigis primus Atheniensium Alcmaeon victricem reportasse dicitur Olympicam Isocrati

Or. de Bigis p. 351. c. *ξίγυι πρώτοις Ἀλκμαίων τῶν πολλῶν Ὀλυμπιασίων νίκησι*. VALCK.

25. *Ὀλυμπιάδα ἀναίρειται*] In laudibus Alcmaeonidarum apud Pindarum Pyth. Od. VII. 13. præter alias sacrorum certaminum victorias, *μία δ' ἐκπεπῆς Διὸς Ὀλυμπίας*, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtæ, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famæ, si Alcmaeon, Megacli fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi præmium a Pindaro et Herodoto prædicari. Wess.

CAP. CXXXVI. 4. *τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείου*] Avus Clisthenis Pausaniæ II. 8. *Πύρρον* est, ubi Kühnius Orthagoræ Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreæ non recordatus. Orthagoram, familiæ principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., *Σικωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γινόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνου οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένη, τὸν ἀπολασίαν ἵκασται*, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. Wess.—Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. *Ἀνδρείου* in medio decurtatum ex *Ἀνδρείω*, a nominat. *Ἀνδρείας*, Ionice *Ἀνδρείης*. Sic Πυθίων VII. 181, 2. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, Ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXXVII. 2. *ὅς ἐστὶ πλούτερος δὴ χιλῆς εἰς ἀντὶ ἀτίκτου*] His quæ proxima subjiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. *εἶποντο γοῦν αὐτῶν χίλιοι μάγουροι καὶ ἐρριθυται*, verba videntur Timæi. De Smindyridis luxurie Jac. egit Perizon. in Æliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro, p. 40. (Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.) Illud Herodoti

πλῆθος — εἰς ἀνῆρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους — πλῆθιστα εἰς ἀνῆρ — δυνάμεις ὠφελιῶν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλῆθιστα μὲν, οἶμαι, εἰς γὰρ ἀνῆρ ὢν ἰλάσθαι. Conf. Æsch. Pers. v. 327. Præter Smindyridem ex Italia Sicyona venit (lin. 4.) procus Agaristæ Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμασος ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμύριος etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniæ Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristæ designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμασος ὁ Σαμύριος] Si Arch. et Valla parum juventur, Δάμασος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσποιήσας μανίαν ἰθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Præclara ergo Th. Galei divination. Wess.

[6. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου] Nisi in fine hujus dictionis, ut in Var. Lect. (ed. S.) hariolatus sum, vocab. μούνης intercudit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερβύνας τι Ἑλλήνας ἰσχυροί] Nihil muto. (Oblitus equidem eram in Var. Lect. (ed. S.) adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυροῖ scribi in Arch. et Vind.) Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διεκπεύουσι τὰ ὑπερίχοντα τῇ ἰσχυρί. Titormi robor corporis, Milonis viribus exsuperantius, de-

scribunt Ælian. XII. 22. et Athen. X. 2. (cap. 4. nostræ ed. pag. 412. f. ed. Cas.) Ambiguum autem (ibid.) καὶ φυγόντες ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἀνθρώπων φύγουσι καὶ πάντες ἰμιλίην, qui fugiunt quemcunque hominem et cujuscunque commercium. Potuerat quoque (lin. 9.) τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Ætolis Æolis olim. Hesychium vide in Αἰολιδῶν Σίμακα, et quæ ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior jussus. Wess.—Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. (ed. S.) illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quæ ad vocem Αἰτωλίδος lin. 9. spectabat. Est illa autem hujusmodi: “Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. Αἰολίδος alii.” Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit Αἰολίδος præferre cum Aldo. Jam Aldina quidem editio et cæteræ ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisiense quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo hæc scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

10. Φειδωνος τοῦ Ἀργίου τυράννου πατρὸς Λιακῆδης, Φειδωνος δὲ τοῦ τὰ μέτρα, etc.] Sunt hæc turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade viii. Eleos certaminum præsidio privavit, multo prior Phidone est, cujus filius Leocedes inter procos Agaristæ nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulitas viros præclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος πατρὸς Λιακῆδης, ἀπὸ Φειδωνος δὲ τοῦ Ἀργίου τυράννου, τοῦ τὰ μέ-

τρα, etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λιαπῆθης, τυράννος δὲ Φειδωνος ἀπόγονος, τοῦ τὰ μέτρα, etc. Quæ ego quidem laudare, certa præstare non possum. Prisci Phidonis τυράννου τῶν Ἑλλήνων μέλιστα ὑβερίαντος memoria in Pausaniæ VI. 22. Wess.—De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus accurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de ætate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero ejusdem in agonothetas Eleenses admissa, præter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest ejusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

16. Ἀχὼν ἐκ Παιῶν] Conmode Ortelius et Palmerius Πάου κόμης ἱερίπια ex Pausaniæ Arcadicis cap. 23. comparant, quibus contento esse licet. Nam Παισιπόλιος, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiæ Mantinea, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio excipientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphorione, Laphanis patre; hic Arcas ex Azania, ille Spartiata, et dubiæ hospitalitatis apud Pausan. III. 16. Wess.

25. ἐκ δὲ Θισσ. ἤλθι] Med. et Ask. ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διακτοριδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀπὲρ Κρανώνιος Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quæ inportunum illud γὰρ

ressecandum, sicuti Pinedo et Holstenius perspexerunt, clare docent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Æliani Var. XII. 1. illustravit. Wess.

CAP. CXXXVIII. [4. καὶ τῆς ὀργῆς] Ὀργὴ h. l. ingenium, indoles, animi impetus: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνέπαισι] Prave scribebatur καὶ εὐνέπαισι. Rectius supra, lib. V. 49. ἴσα οὐδὲ ταῦτι συνέπαισι ἄλλουσι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem (lin. 7.) pro ἐν τῇ συνιστῇ, ostentant libri ἐν τῇ συνιστῇ, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea (I. 85, 3.) ἐν τῇ ὡν παριδομένη ἰσιστοὶ de præterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπιστοῇ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνιστῇ, in familiari usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnatus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. Wess.—Ut ἰσιστῶ et ἀπιστῶ a verbo ἰμί, sum, derivantur; sic et vocab. συνιστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνιστία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Jam, ut συνιστία, sic et συνιστία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνιστία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνιστία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXXIX. 1. τῆς τοι κατακλήσιος τοῦ γάμου] Est, cui placuit, τῆς τοι κατακλήσιος τοῦ γάμου, concludendarum nuptiarum, dictione apud Græcos ignota, in Germaniæ finibus frequente. Locum sententiam Hippoclidæ verba expli-

cant, ὅτι πάριτον ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθεύμεναι, adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat, in Diodori T. II. p. 550. Mox (lin. 3.) κείναι ex membranarum melius. Wess.—Germanicum vocab. Beylager id ipsum exprimit, quod κατάκλινον τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7. πατίχων πολλὰν τοὺς ἄλλους ὁ Ἴσ-πικλίδης] Valla, quasi προίχων τῶν ἄλλων legisset, quum longe alios antecederet: quam fere in sententiam etiam πατίχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallæ interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, quum longe detineret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se præ ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum πατίχων frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: "Invenio autem πατίχων et pro Cohibeo vel potius Re. primo loquentem, et quasi Silentium ei impono." S.]

[8. αὐλῆσαι ἐμμίλειαν] Tragicus saltandi canendique modus ἢ Ἐμμίλειαν plerumque intelligitur, honestusque censetur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Æschylo satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsitan ἐμμίλειαν h. l. fuerit accipienda. S.]

10. ὀσπείων] Sic MSS.; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ὀσπείων, despuerat, speciem præfert, sic-

uti et ὀσπείων, qua non auferor. Ὀσπείων Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest alioqui ὀσπείων, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὀσπείων, ὀσπείων, innuere; de qua ejus vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. v. 62. Scripsi post pauca (lin. 11.) ἐπείων οἱ ob Codices. Wess. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

13. Λακωνικὰ σχήματα] In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχήματα saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenæum. (Cassaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.) Jam, τὴν αἰθαλὴν ἐρίσας ἐπὶ τὴν τρέπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ πρὸς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρείας, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. Wess.

15. ταῖς σκίλοις ἱχυρομόμοις] Attigit ista sæpius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. α'. p. 120, 44. ψ'. p. 1460, 21. Od. ε'. p. 219, 10. (p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.) Contra τὸ χιχυρομοῖν, gesticulari, ταῖς χιχυροῖς ὀρχίσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. a., qui nobis XI. p. 482. x. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium:

Ἰσπικλὸν ἢ κύμβασι ναυστολὴς χόθον; interpretatur Eustath. ἰσπικλὸς ἦκας, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281, 20. (p. 1205. ed. Rom.) Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orville Viro Cl. operose tractatum in Chariton. p. 395. et seqq. Alia quædam notata sunt ad Eurip. Phœn. v. 28., ubi omitti non debuerant Philostrati ἰσπικλὸς τῶν καμῆλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἰσπικλὸς τῆς ἀγίλης ταύτης, elephantis equorum loco vecti, T. Hemsterh. in Lucian. p. 401. Conf. I.

Meurii Orchestra in *Χερσενία*. VALCK.

20. *ἀπωρχήσαιο γι μὴν τὸν γάμον*] Clithenis dictum merito videbatur Athenæo XIV. pag. 628. D. *χάρης καὶ σμύμιον διανοίης πτωχιδιμύνης*. Optime G. Budæum sequutus H. Steph. Thea. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, *τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ἐρχόμενης τὸν γάμον ἀπὲρβαλλει*. Herodoti verbum Suidas adhibuit in *Ὁδὸν φροντὶς Ἰσπανικῆς*. *Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον* scripsit Zenob. Cent. V. Prov. 31., monente Küstero: conf. Diogenian. VII. 21. Erasmus et H. Steph. Plutarchii verba jam compararunt, quæ leguntur in Herodotum acerbissima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione Ællanus de Nat. An. XVI. 23. proprio significatu scripsit *τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο*, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad *ἐξωρχήσθαι* apta quædam dedit Laur. Normann. in Aristid. p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. *πάντας ὁμῶς ἰστανίαι*, etc.] Similis Jovis ad uxorem filiasque excusatio in Luciani Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clithenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio *ἀπωρχήσαιο γι μὴν τὸν γάμον*: neque enim talia districte locutum dicere ista hæc potuisset. Fortasse fuisse, *ἀπωρχήσαιο γι μὴν τὸν γάμον*: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia hæc gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hæc saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto *ἀπωρχήσαιο*, etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. *Μεγακλὶ ἰγγυῶ παῖδα*] Oblatam accipiens conditionem Megacles mox dicebat *ἰγγυῶσθαι*. In talibus ἰ δίδους ἰγγυῶ· ἰγγυῶσθαι ἰ λαμβάνων, apud Isæ-

um p. 40, 37. 42. p. 41, 27. Pausan. IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. *Ἀλυμαυνοῖδας ἰβώσθησιν*] Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. *Θυμιστοκλῆς ἰβώσθη τι καὶ ἰδελώθη—ἀνὰ πᾶσιν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη*, facto ex *ἰβώθη*, cui calculum non addo. Utrumque ex *βίω*, per Syncopen ex *βιδίω*, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS.—Herodoteum *ἰβώθησθαι* vulgo diceretur *διβώθησθαι*. In *βωθῆσαι* inserta littera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

3. *Κλυθίης ἰ τὰς φυλάς*, etc.] Vide lib. V. c. 66. S.

CAP. CXXXII. 1. *ἐν Μαραθῶν τρωμα γινόμενον*] Adjectum malles *τρωμα Πίρσῃσι γινεσθαι*. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. *στρατιωτάταις ἐπιήρει*] Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperti *ἐπιήρει* debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. Valla et duo Codices. Malui (lin. 4.) *πρόσχημα λόγου* (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

8. *κατιληγμένους*] Herodotei moris esse *κατιληγμένους* ἰς τὸ τῦχος et *ἐντὸς τῦχος*, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti sæpe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui *ἰσπίστων κήρυκας* (lin. 8.) dederunt, numerum reddiderunt justo auctiorem. WESS.

7. *ἰσολόγηται Παρίους ἰγκατυληγμένους*] Una de duabus littera prætermissa scripserat, opinor, *ἰγκατυληγμένους*, ut sæpius in talibus *κατυληγῆναι* ἰς τὸ τῦχος· ἰς τὴν ἀκρόπολιν· ἰς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem

operibus clausit, omnique comumentu privavit. Ephorus, e quo suam summissee Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, αἰτ.—παθίζομενος (προσπαθίζομενος scribendum puto) ἰσολόγετο πρὸν χρέον τῆς θαλάσσης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίσλειαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τοῦτ' ἐστὶ τῶν ἰσχυγώμων ἢ τῆς θαλάσσης αὐτοῦς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἰκναυτίλυσαν—Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδικαν, ut Sophocles dixit in Aj. v. 1292. ἰκνίαν ἰκναυτίλυσαν, pro ἰκνίαν ἰκναυτίλυσαν. VALCK.

8. ἰσπίμακον κήρυκα] Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod præbent margo Steph. et Valla. Ex diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἰσι ἰκνάν τάλαντα, φᾶς, ἢ μὴ οἱ δῶσι, οὐκ ἀπονοστήσει τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἔξιλη σφίας. (Vide Var. Lect. ed. S.) Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἴσκι ἐκαστοὶ ἰσπίμαχον, τοῦ τείχιος τοῦτο ἄμα νυκτὶ ἐξήρτο (vel ἐξήρτο) διπλῆσαι τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχιος, sed alterum præfero. Thucyd. IV. 115., ἢ—ἢ ἰσπίμαχάτων, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.—Potest vero etiam, τοῦ τείχιος ad superiora relato, commode intelligi ἰσπίμαχόν τι (vel μίρος, aut ἰσπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχιος. S.

9. ἢ μὴ οἱ δῶσι] Aldi aliorumque δῶσι calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπανοστήσειν τὴν στρατιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadæ studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethnecogr. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit. Miltiadi. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps (lin. 13.) καὶ τῇ

μάλιστα ἴσκι, etc. contendit cum lib. I. 84. poterit. Wess.

CAP. CXXXIV. 9. τὸ ἱερος Διοσφορέου Δήμητρος] Septum templi, ἱερος Νοστρο, περιέβολοι dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et sæpe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περιέβολοι Διὸς ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinæ, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἰστυθὶς ἐς τὸν ἱερὸν περιέβολοι τῆς Διοσκείνης (filie Neptuni Cererisque) ἰστυν ἰσοδός. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἴσκι ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. (p. 378. n. x.) ubi μέγαρον in μεγαλάρεια mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 675. legerem: Βιωτοί, ὅτι τὰ τῆς Ἀχαιῆς μέγαρον κινῶσιν. Profano non licebat Miltiadi κινῶσι τὸν τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀκρότερα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

13. φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης] Nullum Suidæ ὑπελθούσης in libris præsidium, et merito. Sophocles Elect. v. 1118. τί δ' ἴσται, ὦ ξίς; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. Wess.

CAP. CXXXV. 10. ἐσφῆσαν] Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐσφῆσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τοῦτ' αὐτοῦ (lin. 12.) Cl. de Pauw delete articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. (At perinde τὴν αἰτίην bene habet.) Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίσις αὐτὸς μὴ εἰς τελευτῆσαι τὸν μέγαρον Μιλτιάδην, αὐτὰ τοῦτο τὸ κακὸν ἱκίμψι, hæc Nostri æmulatus, addito accusatore Xanthippo. Wess.

CAP. CXXXVI. 4. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἶναι] Ephorum sequitur pro-

habilliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. "Ἐνα λίγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτι γὰρ ἐκρίντο ἐπὶ τῇ Πάτρῃ, ἡβήσαντες αὐτὸν κατακερμαίνον· ὃ δὲ Περικλῆς ἐπειλὸν ἔξῃ (ἐξηγῆσαστο) αὐτόν. ἢ δὲ αἰτία τῆς Πάτρως αὕτη ἦν καταδουλεύσθαι τὰς νήσους ταύτας Ἀθηναίους· καὶ ἐπειλὸν εἰς Πάτρην πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἐπεὶν μεμελυσμένους αἵματι τῶν πολέμιων εἰ μὴν φασὶν ὡς βίβλι· ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχεος κατηνέχθη· καταγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπὸ στρεψίνοι ἄκραντοι αἰὲ ἐκρίντο. Postrema sic emendata sunt, καταγῆς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄκραντος, καὶ ἐκρίντο. VALCK.

5. αὐτὸς μὲν παρὶν οὐκ ἀπιλογίστο] In fine suæ pro Miltiade apologiæ Aristides, οὐδὲν πλὴν, inquit, τοῖς ἀπασταῖς δίδοντα τοῦ τραύματος, οὐ διακρίναντα, οὐ παῖδιά ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, (lin. 7, 9.) τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γινόμενης πολλὰ ἱστορησμένοι, καὶ ὡς ἰλὸν Ἀῆμονος τε καὶ τισάμενος τοὺς Πιλασγοὺς παρὶδουσι Ἀθηναίους. Si sic scripta Codex præberet antiquus, voces τὴν Ἀῆμονος αἵρεσι ex nota marginali crederem adjectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Ἀῆμονος αἵρεσι interdixisse fortasse verbum ali-quod, veluti ἱππολογόντες, aut in eamdem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat conjectura. Verbum ἱστορησμένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu jungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structuræ genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀναπολουσίας genus, quod in vulgata hujus loci scriptura consentientibus libris inest, lictum sibi judicavit. S.

8. τῆς ἐν Μαραθῶνι] Quod schedæ

adjungunt γινόμενης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γινόμενον τραῦμα, supra c. 192. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀῆμονος αἵρεσις, quæ Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλὸν Ἀῆμονος, etc. (Vide superiorem Adnot. His jungo ex Gruteri Thes. p. ccccxixviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cujus quidem ταλαρήϊα, si pingeretur τὰ ε' ἀρήϊα, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

10. προσγινόμενον δὲ τοῦ δήμου, etc.] Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. κ.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Jeb. Alii id reticent, sollemni in talibus varistione. Mox (lin. 13.) σφαικλίσαντες τε τοῦ μηροῦ, etc. ex MSS. cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἰωί τε ἰκτὸς Ἀττικῆς, etc.] Si qui ex τῆς et ἐξιβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedæ. Certum est, ἐξιβλήθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξιλάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quæ ibi in Var. Lect. (ed. S.) ad l. 4. notavimus, et conf. ejusdem c a 145. lin. 16. S.

[6. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμνησὸν] In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, in edd. ante Schæf. et in MSS. omnibus σφίσι αὐταῖσι aut σφίσι αὐτοῖσι (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schæf. posteriorem abjecisse vocem, rectius

facturos si in αὐτοῖς (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus. S.]

7. μισθὸν τοῦ τείχεος, etc.] Τίχες τὸ περι τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. Wess.

9. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν] Quod paulo legitur ante, ἰούσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἰαί τι γὰρ ἰδὺν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ἑρμῆσιν ἰδοσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περι τὴν ἀκρόπολιν ποτι ἰηλαμίνου. Ut Valla, cepit ista Jo. Meurs. Cecrop. cap. 5. Conf. M. Solan. ad Lucian. T. II. p. 22. Schol. in Eurip. Phœn. v. 24. (at ibi nihil huc spectans:) et in Schol. ad Aristoph. Av. v. 838. Τυρσητῶν τείχισμα Πηλασγικὸν, quod attigit J. G. Grævius in Proœm. ad Callim. VALCK. — At ἰούσαν (l. 7.) commode suum locum tuetur: hic τὴν, Ionice pro ἥν positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut πάτην ὡς ἰδὺν, et paullo ante ἰαί τι γὰρ ἰδὺν. S.

15. Θυγατέρας τε καὶ παῖδας] Ultima tria suspicione premuntur haud injusta: sexus sequioris si putentur, cum nullæ tum ancillæ, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex MSS. ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἴδωσιν αὐτὰς? Erant præterea veteri more puellæ ὑδρόφοροι. Tali Gordium ἰντυχιῶν παρθένῃ ὑδρευομένην tradit Arrian. Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud Poëtam Od. Κ'. v. 105. πούτῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄσπιος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absuam a proscriptione earum vocum, laudibusque Arch., suo eas suffragio damnantis. Wess. — Nisi prorsus abjiciendæ, saltem (ut admodum suspectæ) uncis includendæ a nobis fuerant tres illæ aut quatuor voces. S.]

25. ἄλλα τι δὲ σχῶν χωρία, καὶ Ἀἷμ-

ων] Ex margine ed. Steph. restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀἷμω. Sic solent istæ voculæ adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λίγων—καὶ δὴ καὶ εἰσέτι μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἰποιτο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολητιῶν, καὶ δὴ καὶ βάττος. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXXXVIII. 3. πεινηνοτέρους κτησάμενοι] Opportunius κτησάμενοι, positus navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quæ vix credibilis de insularis opinio. Rapuerunt autem insidiatores πεινηφόρους παρθένους, πλῆσαντες εἰς Βραυρώνα, teste Philochoro apud Scholiasten Venetum, a Bongiovanni publicatum, in Iliad. Α'. v. 465. (Schol. Villois. ad Ἰλ. α'. v. 594.) Vide ad lib. IV. 145. Wess.

8. γλώσσῃν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ, etc.] Herodotum sequutus Didymus apud Schol. in Eurip. Hec. v. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἦθη ἰδιδάξαν. Quæ succedunt ibidem vitiosæ, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰσθῆθον ἄπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quæ respicit Eustath. in Ἰλ. α'. p. 119, 41. (p. 158. ed. Rom.) Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τις τύπτει αὐτίαν] Vera Reiskii e MSS. correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἴ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰσθῆθον ἄπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps (lin. 13.) καὶ πολλὸν ἰπικράτειον ex schedis recipi poterit. Wess.

[15. καὶ σφίσι βουλευμένοισι δύναν τι ἰσθῆθον, etc.] Valla: considerantesque rem esse indignam, etc. Wess. cum Gron. : considerantesque indignatio quædam intravit; Si autem isti pueri, etc. Jam

pulcre quidem novimus, διὸν ποιεῖσθαι ei saepius commodè reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἰσχυρῶς (quod aliquanto etiam mollius quam ἰσχυρῶς est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quæ hic consequuntur, parum commodè indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Jacobssii, Viri clarissimi, interpretatio (in Atticis p. 385.) διὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentia. Frequentissime διὸν apud Nôstrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 20. 143, 3. 151, 8. VII. 157, 17. 203, 7. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, deliberantes illos incessit metus; subit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si jam nunc, etc. S.]

22. τοὺς ἄμα Θίαντι, etc.] Thoantem Hypsipylæ pietate conservatum ποῖτæ perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. v. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duæ voces ἄμα Θίαντι, aut glossæma sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θίαντος. Quid si vero Herodotus, ut sæpe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranz clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. (v. 887.) interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναιαι γυναῖκες τοὺς εὖν Θίαντι πάντας ἀπείκασιν. δι' ἀμφότερα εὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἰδὲν, τὰ Ἀθήναια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto (præter Paræmiographos) multa Stanleius ad Choëph. Æschyli v. 631. Wess.—De Lemniorum virorum cæde a mulieribus patrata consuli Apollodorus potest I. 9, 17. et Apollon. Rhod. I. 608 seqq.

Quod vero de Thoante Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriæ lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud Herodotum, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἄμα Θίαντι, suo vero arbitratu εὖν pro ἄμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quæri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum Thoante occidentibus. Id si ille voluisset, non τοὺς ἄμα Θίαντι scripturus erat, sed nude ἄμα Θίαντι ἄνδρας σφίγγους. Adjectus articulus indicat τοὺς ἄμα Θίαντι γινόμενους, qui cum Thoante (i. e. Thoantis ætate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, cæde exemptum per filiæ pietatem fuisse Thoantem. S.

CAP. CXL. 4. καταύσας] Utrum Valla, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cujusmodi κατασπῆσας Arch. Præcessit ἰσιάν — ἰξάνου — ἰς τὴν ἡμισίην: redibitque ἰξάνουσι lib. VII. 183. Apud Diodorum XIV. 105. scripti libri πεμπτὰς δι καταύσας ἰς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in Etonensi. Wess.

7. Ἡφαίστιος] Lemnus δίκελις erat, quarum Hephæstia in parte insulæ versus orientem solem, Myrina ad ejus occasum; prodente, qui ad utramque invisit. Galeno lib. IX. Simpl. Medic. p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in dittonem venerit, Charax in Stephani Ἡφαιστία memoravit, præ-

clara Cl. Valckenarii adjutus et defensus opera. Wess.

Ibid. 'Ηφαιστίας μιν ἔνι ἐκείνοισι] In his quoque diversum ab Herodoto sequutus auctorem Nepos, tandem tamen, qui Lemnum incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. Herodoto tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, 'Ηφαιστίας ἐκείνοισι, tandem et coacti Μυρινῶσι παρεστήσαν. Duæ tantum erant urbes in insula Lemno, Μύρινα, et 'Ηφαιστία, quapropter dicta fuit δίπολις secundum alios et Etymologum p. 279, 5. conf. Harpocrat. in 'Ηφαιστία, Schol. Hom. in 'Ιλ. α'. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρινα. Sed ad Herodotum pertinet in primis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in 'Ηφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ — φησὶν, ὅτι οἱ Μυρινῶν, τῶν Πιλασγικῶν ὑποσχίσαντο οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλυσαν τῇ Μιλιτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κύνες πολιορκίᾳ παρεστήσαντο αὐτούς. Sequentiū gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' 'Ηφαιστιῶν τύραννος ὢν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις ὄδον, ἱμνιδούν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πιλασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρίδωκε τὴν

πύλιν. Est qui voci τύραννος subjectum εἶς deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος 'Ερμῶν. His fac subjecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in 'Ερμῶντος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, 'Ερμῶν βασιλεύων τῶν Πιλασγῶν ἐξίστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἰκὼν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κύνες τὴν πολιορκίαν παρεστήσαντο αὐτοῖς: illa vix Græca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κύνες πολιορκίᾳ παρεστήσαντο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinæis Herodotus, ἐπολιορκίοντο, αἰτ, ἱς ὁ καὶ οὗτοι παρεστήσαν, donec et hi in dedicationem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Ejusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθοὶ παραστήσονται. In istum sensum præter ceteros bis terve παραστήσονται Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχίριον ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 156. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Œd. in Col. v. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. *κίχαραγμίνοι*] Hesy-
chius: *Κίχαραγμίνοι· ὠρηγίμνοι*. Eu-
ripides Med. 156. *κίση τῶδε μὴ χεράσ-*
σου. S.]

7. *πολλῶ πλίῳ ἐπιτάσσων*] Optime
MSS.; e quorum uno *παρεῖχον* perpla-
cet. Sic suus sermoni color et nexus
redibit. Statim *καὶ πλοῖα*, (lin. 9.)
etsi quibusdam in Codd. neglecta, non
removeo. Arrianus Indic. c. 19. *Νῆες*
δὲ αἱ σύμπασαι — *αἵτι μακρὰ καὶ ὅσα*
στερογγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἰσπανωγὰ,
discrimen inter *νῆας* et *πλοῖα* adfirmans.
Gronovium hic consule et Valcken. ad
lib. VI. 48. Wess.

7. *πολλῶ τι πλίῳ*] Superfluum est
τι, neque bene cohærent *πλίῳ* — *καὶ*
νῆας — *καὶ πλοῖα*. Codicum lectio.
H. Stephano et Galeo memorata, ge-
nuina est, *πολλῶ πλίῳ*: nam vicinis
congruit, et formam vocis præbet Nos-
tro usitatam; quem scripsisse suspicor
πολλῶ πλίῳ ἐπιτάσσων ἰκάστοισι, ἢ πρό-
τιρον παρεῖχον, (nempe pro *παρέχων*,
παρεῖχον enotatum ex Arch.) *νῆας τι*,
καὶ ἵππους, καὶ οἶτον, καὶ πλοῖα, naves
bellicas, et *πλοῖα ἰσπανωγὰ* et *σιτηγὰ*:
vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. *Ἀσίη ἰδούιστο ἐπὶ τῇ ἡντιᾷ*] Tueri
sese *πᾶσα* potuisset, ni stetisset per sche-
das. Appianus Bell. Civ. lib. IV.
(c. 52.) p. 995. *τὰ ὑπερίγια πάντα πολί-*
μοις — *ἰδονῖτο*. Herodianus VII. 5.
πᾶν δὲ τὸ Λιβύῳ ἔθνος ὑβώως ἰδιδόντο. Non
exscribo Gregor. Naz. Or. XXVIII.
p. 483. n. neque Agathiam Schol. lib.

II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. *τρυῖ*
δλους ἐπὶ χερόους turbatum Asiam, con-
ductasque undique copias scribit; se-
culi more, quo de Hemsterh. ad Plut.
Comici p. 407. Wess.

CAP. II. [3. *ὡς δὲ μιν*, etc.] 'Ως, quem-
admodum, prout, caussali notione, quo-
niam. Pronomen *μιν* quum ad Darium
referatur, commodius utique videbatur,
si libri dedissent, *ὡς ἴδμε μιν*. Nunc,
quoniam intelligi voluit Scriptor ad
quemlibet Regem pertinuisse illam le-
gem, proprie dicendum fuerat, *ὡς δὲ*
τὸν βασιλῆα, ἀποδιζάντα διαδοχόν, aut ali-
quid tale. Consequens particula *οὕτω*
lin. 4. valet ita demum, nempe post-
quam regni successorem designavit.
S.]

3. *ἀποδιζάντα βασιλῆα* — *στρατιύ-*
σθαι] Secundum Persarum legem, soli
forte memoratam Herodoto, ante expé-
ditionem susceptam a Rege designan-
dus erat, qui, si quid ipsi humanitus ac-
cidisset, in regnum succederet. Ex
Herodoto non liquet, sic designatum
successorem, si pater e bello salvus
rediisset, cum illo velut collegam reg-
nasse, quod viri docti tamen statuisse
videntur: vid. E. Spanhem. ad Ju-
lian. p. 278 seq. Quam deinceps enar-
rat Darii filiorum litem ab ipso Dario
secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbi-
tro compositam, alium auctorem se-
quuti, tradiderunt Justinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. n. hinc Sim-

son. Chron. A. M. 3520. conf. Julian. Or. I. p. 33. z. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. *κατὰ τὸν Περσίων νόμον*] Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, jure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causa Eurystheus, in Heraclidas profecturus, *Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκῶν*, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Justinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer E. Spanhem. ad Juliani Or. I. pag. 279. WESS.

8. *ἐπὶ τῶν Ἀρτοβαζάνης*] Hinc, Eusychius: *Ἐπὶ τῶν, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in Πρεσβύτατοι: Πρεσβύτων, καὶ τὸ πρεσβύτερος ἵμι: quam in rem hæc adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices (Ed. in Col. v. 1418. (1422. ed. Br.) Δις χερὶν — τὸ πρεσβύτερον ἰμὶ οὕτω γιγῶσθαι τοῦ πασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate v. 366. Ὅ μιν νεώτερον καὶ χερόν μιν γινώσκει τὸν πρεσβύτερον Περσέων Πολυταίην Δρόνιον Ἀποστειρίσαι. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio, p. 74. d. Ἀρταμίνης, atque ita forsitan etiam dictus Justino) ætatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι (lin. 10.) νομιζόμενον ἦν πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτερον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα ἦν: quem sic legisse liquet ex ejus Comm. in 'IA. α'. p. 22, 6. et p. 44, 51. *παρὰ Ἡρόδοτον νομιζόμενα, ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in Vol. IV.**

App. Thea. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK.—De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui *Ἀρτοβαζ.* scripsere Græculi, hi ad Græcum vocab. *ἄρτος* originem Persici nominis referebant. S.

10. *ὅτι νομιζόμενα ἦν*] Nullam *νομιζόμενον* litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Ionum Atticorumque consuetudo, neutris hujusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu major filiorum postgenitis in regni successione anteferretur, juri gentium et naturæ acceptum Justinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. *νόμος φύσεως*. Videndus est H. Grotius Jur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quæ ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. *Δημέρητος*] Vide lib. VI. c. 70. S.

6. *ὡς ἡ φάσις μιν ἔχει*] Sicuti rumor de eo fert. Quæ quidem dictio tentanda non fuerat. *Τούτους μιν τοιαύτη φάσις ἔχει* scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, *ἵνα λόγος τίς ἐστι ἔχῃ*. Nec multum Pindari abijt Pyth. Od. I. sub fin. *ἔχθρὰ Φάλαριν κατ' ἔχῃ πάντῃ φάτις*. Alia, eaque jucunda figura, lib. IX. 83. *ἔχει δὲ τὴν φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. v. 257. τὸ δ' ἱμὲν ὄνομα Μαψίδιον ἔχει φάτιν*. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [2. *μετὰ ταῦτά τι καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν*] Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.

3. *τῇ ὑντέρῃ ἱερίῃ*] Anno a pugna Marathonia quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennialis exceperat, et quarto anno Ægyptus defecit, Persarum excusso jugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At hæc uberius

D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucydid. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγιστον] Dixit στρατοῦ ἰσχυρίσθαι, cap. 20. et στρατοῦ ἄγιστον, c. 48. ; unde στρατιῆς ἰγίσις, exercitus quædam ad prælium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, Portus ἰγίσις στρατιῆς proscripserit. Sæpe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιῶν ἄγιστον apud Libanum, Procopium atque alios: quæ quoque inter ἄγιστον et ἰγίσις affinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum Eustath. p. 577, 17. (Iliad. p. 498, 38. ed. Bas.) Justum præterea καὶ δυνάμεις παρ' αὐτῷ μέγιστον, (ibid.) videlicet Xerxe, quod et Diodorus indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰσχυρίσθαι, laudatum alibi, non laudant schedæ. Vide tamen Abreschium Diluc. Thucydid. pag. 714. WESS.

3. ἰκρίστω τὴν στρατιῆς ἰγίσις] Ἰγίσις recipiet ex Codd. munitum in Diss. Herod. p. 117. Ut hic Mardonius Gobryæ fil. dicitur δυνάμεις παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσίαν, in excerptis e Ctesia Ἀρτάβανος ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεσθαι δυνάμεις παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ Παλαιός. Paulo post in istis (lin. 8.) ἀλλ' εἰ τὸ μὴ οὐ ταῦτα κέρσεως, quam vim indit clar. Gronov. voculæ εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴς γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur Noster I. c. 27. VALCK.

13. παύειντο εἰς] Ita scripsit: non παύειντο, uti Florentiæ alibique locorum. Παιεύειν IV. 78. et παύειντο Polymniæ, c. 119. analogæ sunt, non illud. Vide Etymolog. p. 624, 30. Post dein (lin. 14.) περιπαλλῆς χάρις, deletio intermedio et sermonem turbante iis, ex Codicibus sufficit. Recte Atossa in Æschyli Pers. v. 755. Mardonium adulatorumque gregem perstringit. WESS.

14. χάρις — ἀρετὴν τε ἀρετὴν] Recte Valla dederat regionem summam bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes (nescio quos; nam tenuit istud Gron.) aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καὶ ἢ ἀρετὰ δίδυται τὸ ἴχον. Metopus Stobæi, p. 7, 11. ἵκανοι τῶν ἰσχυρίσθαι τίλῃσι καὶ ἀρετὴν γίνεσθαι κατὰ τὰν οἰκίαν τῆς φύσεως ἀρετῶν, ut pro ἀρετῆς φύσει docte corrigebat Nobiliss. Alb. Frisching Bernas. Phintidi apud Stob. p. 443, 46. memorerantur ἀρετὰ ἴστω, ἢ τῆς ἀρετῆς, et ἢ τῶν ἰσχυρίσθαι oculorum (δυνατοὶ Hesychio restituendum pro ὀφθαλμοί.) Similia dantur Platonis. Arcestratus Athen. III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὶς λῆρον πολλόν, (lege λῆρον, πολύνουρον) ἀσκαπὸν ἀνθρώπων μὴ πλείοντι πάντων ἀρετῇ τε κερδιστοὶ ἢ λισσάταις. VALCK.—In Arcestrati versu mireris λῆρον πολλόν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illa formula apud Atticos frequentius: neque hujus loci erat vocab. πολύνουρον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione transversa lineola initio versus posita indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse ὁ μὴ sive quidlibet aliud fuerat, præterminis a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 5. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων] Græciæ Thessaliæque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a Pausania lib. VII. 10. (conf. Nostrium VII. 180. sub fin.) Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, Aleuadas ad perfidiam duxit, Crinia teste apud Athen. lib. XII. 6. p. 527. z. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων] Larissæos fratres Aleuadas, Ἀλκίον παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θάρρα, Εὐδάρων, et Θεμευδίων. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt

Pausan. VII. p. 546. *μίσθῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα λαθόντες Θεσσαλίας ὧν Ἀλκουλῶν ἐρεῖδόν.* Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irri tati, Persarum partes sunt sequuti: Philostr. Her. c. XIX. 15. In Epist. Socrat. 28. Alexander Græcis indicasse dicitur τὴν Ἀλκίον καὶ Θεσσαλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλκίον, vel τὴν Ἀλκουλῶν. Vetus et nobilissima familia Larissæ viguit Platonis etiam et Demosthenis ætate; habuit enim Larissæ Gorgias discipulos Ἀλκουλῶν τῶν φράδων, Platone teste initio Menonis T. II. p. 70. quo spectat in Lex. Timæus: vid. ibi p. 15. (p. 22. ed. sec.) clar. Ruhnkenius, et Vales. ad Harpocr. in Τισσαρχία. Apud eundem Harp. ex Demosth. p. 142, 86. memoratus Σίμας, ὡς τῶν Ἀλκουλῶν fuisse dicitur τῶν δουλοῦνται κυμαρῶν καὶ Μακεδόν. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannide vexata. VALCK.

10. *πρὸς τοὺντοις ἴσι πλείον, etc.*] Perfræquens *πρὸς ἴσι τοὺντοις*, lib. III. 65. IX. 110. invectum *ἴσι* excludit. Confer Abreschium Dil. Thucyd. 112. His vero connexa pro valde mendosis Cl. de Pauw putans, *προσερίγοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον*, stimulos Onomacritus addebat, formabat; esse enim *οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον* ipsum Onomacritum; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis Parisinis *προσερίγοντο οἱ, ἔχοντες* etc.; et finis turbærum aderit. Nimirum Pisistratidæ amplius quid regi adporrigebant, vaticinium habentes Onomacritum: hæc verborum sententia. Hinc porro Onomacriti constat ætas, quam justo priorem Tatianum statuisset et Clementem Alex. docuit Vossius Poët. Græc. c. 4. p. 23. et Bouberius Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille

autem (lin. 12.) *διαδότης* oraculorum Musæi? Edissertatorem dederat Valla, venditorem vir Celeb.; Thomæ Mag. *διαδότης* est *οἱ καθιστῶν καὶ εἰσπορῶν*, quidam quasi dispensator ac interpretæ. *Διαδότης καὶ δημογέροισι* junguntur in Themistii Or. XXVI. p. 321. n. Vide Harpocrat. in *Διάδοσις*, et Ulpian. ad Demosth. Olynth. II. p. 14.; namque *προκαταλυσάμενοι* (lin. 13.) cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WISS.—De scriptura verbi *προσερίγοντο*, neglecto ex Ionica dialecto augmento, in Var. Lect. (ed. S.) dixi. Quod vero ista, *ἴσι πλείον προσερίγοντο οἱ* Vir doctissimus interpretatur amplius quidam regi adporrigebant, id fere ipsam etiam Gronovius, parum quidem Latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in Vallæ Latinis prætendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si *προερίγοντο* vel *προερίγοντο* activa forma dixisset Scriptor: at passivo verbo *προσερίγοντο* haud dubie alia subjecta notio est, quam equidem in nostra versione ex Schneideri fere sententia (in Lexic. crit. proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsân scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paulominus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 25. ait *προερίθριτο*, accedebat ad regem, cum eo agebat. Præterea suspicari licuerit, pro *ἴσι πλείον* fortasse *ἐπὶ πλείον* scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42. l. 8.

14. *Ἰσπαρχίου τοῦ Πυσιστράτου*] Genuinum τοῦ Πυσιστράτου Codices exhibent, ut Stephani et Arch.; mox perversam lectionem τῶν ἑρμηνέων, (lin. 16.) pro τοῦ Ἑρμηνέως: idem vitium hæret etiam alibi. Onomacritus ab Hipparcho dicitur (lin. 15.) ejectus ἐξ Ἀθηνῶν, a Laeo Hermionensi deprehensus ἰσπανίῳις ἐς τὰ Νουναίῳις χερσὶν.

Ante Onomacritum Solon simillima fraude Homereis interserto versu effecerat, ut de Salamine contententes Megarenses ab Atheniensibus vincerentur: præter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his *στίχον ἰγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον*, vel *ἐμβαλεῖν*, et *περιθέσθαι* *πικρασμῶν*, id Herodoto dicitur *ἠρωῆσαι*, et Pausaniæ II. p. 171. memoranti 'Hesiodon ἢ τῶν τινα ἠρωῶσιν ὀνόματι εἰς τὰ 'Hesiodou τὰ ἴση, συνθέντα εἰς τὴν Μισσηνίῳ χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Hesiodon ἢ τὸν 'Hesiodon Θεογονίας ἐκποιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. v. 5. S.

17. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλ.] Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης παρὰ διδουκίαι. Plato Tim. p. 25. n. 'Ατλασις γῆς ὁρατοῦ κατὰ τῆς θαλάσσης δὺνα ἀφανίσθαι. Recte schedæ. Wess.

25. οἱ τε Πυρροστρατίδαι] Addunt Codices complures καὶ οἱ Ἀλιεύδαι, quæ Med. et duo alii præterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsi; cujusmodi omissionum in Herodoti MSS. prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, juncta disputatione, cui rescribere nolo. Wess. — Vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

CAP. VII. 2. διωτὴν μὲν ἔτι — πρῶτα στρατηγὴν ποιῶντα] Tempus Ægyptiæ expeditionis et Græcæ tractabitur, c. 20.; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ποιῶντο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. Wess. — Aberravit calamus Viri præstantissimi: ποιῶνται præferunt edd. et scripti libri omnes; nec verò στρατηγὴν ante Wess. edebatur,

sed στρατὸν consentientibus fere MSS., quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum Schæf. VII. 38, 13. et 174, 1. factum. Conf. I. 71, 1. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην] Tale πολλὸν ἰλάσαν, I. 77. et *δυνατώτερον* πολλὸν, III. 103. ubi Gronov. *Achaemenem* Ctesias Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achæmenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. Wess.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπὶ κλητον] Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor: concio populi extra ordinem Athenis convocata σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Æschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. v. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μύων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀπειλήτους vocabant Ætoli: Livius XXXV. c. 34., Apocleios — vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητὸς, ἢ τῶν ἐξέχων ἀδελφούς ἐν Συρακοῦσιν. Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐπὶ τοῦ σύγκλητον — ὅστις Τραχινεὺς τις, (Soph. Ant. v. 165.) σύγκλητον λίεχον γιγόντων τὸ τοῦτο ὀνόμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπὶ κλητον λίγην Περσῶν. VALCK.

5. ἰλιξί πείρης τὰς] Totam Xerxis orationem, μετακινουμένην εἰς τὴν Ἀττικὰν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λιξί τῆς τε αὐστηρῆς καὶ τῆς ἡδύας ἀρεμῆς μίσην εἶναι. In hac quoque μίση τὸν δυνὸν ἀρεμῶν juxta Dionys. περι Σουλ.

Όσμ. p. 51. princeps emittit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδ' αὖ καὶ ἔτι. ἐπὶ τοῖς, etc.] Attico loquendi more, aut vulgo Græcia usitato, Dionys. οὐδ' αὖ χρόνι ἡγεμονίᾳ μιν, ἔξ οὗ παριλάβειν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μῆδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἔξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. v. 5. ἔξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσέβηται: quod vidit monuitque clar. Jo. Alberti ad Hesych. in 'Επί. Hoc a Grammaticis sæpe redditur ἀφ' οὗ, vel ἔξ οὗ, velut in Æsch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. (At ἐπὶ τοῖς, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.) In sequentibus nonnulla paulo melius scripta præbet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, (lin. 10.) ἀλλὰ θεὸς τοῖς οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἰνάγει, Herodoto præ ceteris frequentatum; nihil enim alias habuisset causæ, cur ἄγει altero (ἰνάγει) mutasset. Σίων ἀγόντων Sophoclis est (Ed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἰνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

21. ἵνα τὸ νόμιον πρήσσειν ὑπερβῶμαι ὑμῖν] Legitur apud Dionys. ἵνα δ' ἀνοῦμαι πρᾶττον ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑπερβῶμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑπερβῶμαι corrigendum I. 107. ὑπερβῶμαι τῶν μάγων τοῖς ἐνερπύλοις τὸ ἰνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Græcis ἀνακινῶμαι et ἀνακινῶσθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβῶμαι. Wess.

et ὑπερβῶμαι τοῖς τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβῶμαι ὑμῖν] Unde in Steph. marginem ὑπερβῶμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνῶμαι πάντως, ἵνα τοῖς αὐτὰ ὑπερβῶμαι, lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. Wess.

25. καὶ Δαρείων] Toties πατήρα τὸν ἱμὲν Xerxes, ut congeminationis ista parum sit jucunda, iteravit. Dionysius et bonæ notæ Codices eam merito damnant. Statim (lin. 26.) pro Ionum ritu οὐκ ἔγγινετο οἱ τιμῶν, belle Arch. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 26. S.

28. πυρώσω τὰς Ἀθήνας] Mardonius ad Regem, εὐ δὲ—πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπικνῶ, lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότου πυρώσαι κῆται τὸ ἱμαρῆσαι ἐν τῇ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας· κῆται καὶ ἡ λίξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ, ἀμφικύοντες παύς πυρώσω ἡλθιν, ἄγειν παύσαν: quæ sunt Antig. v. 290. Wess.

31. ἀπικνῶμαι ἰνύπνιον] Præcessit ἰλθόντες; et ἀπικνῶμαι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικνῶμαι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικνῶμαι: hic ἀπικνῶμαι, deficiente. Quibus de conjecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικνῶμαι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantia exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut secundo dicam, ne toties δις ταυτόν. Μοχ (lin. 32.) ἡμίς οἶα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et commoto regi congruentius. Wess.

82. ὁμῖας οἷα ἔχον, ἐς τὴν σφιν.] Dionys. ὁμῖας (at recte Sylburgii codex ἡμῖας dabat) οἷα ἔχοντες, ἐς τὴν γῆν τὴν σφιντῖραν ἀποβάαντες, — ἐπίστασθαι πον πόντους. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam ejicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφιντῖρη: deinde, οἷα ἔχον — ἐπίστασθαι πον πόντους. Ut supra ἰδόντα στρατιώτῃς, Dionys. προθυμώμενοι στρατιώτῃς, sic in vicinis, (lin. 35.) ἀνέστημαι ἐν αὐτίκῃς (recte αὐτοῖς noster MS. F. cum aliis) στρατιώτῃς, interpretatur ἀνέστημαι ἐν αὐτοῖς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀνακηρύξουσιν ἔθους Αἰγυπτίας παλαιάς: in istum sensum ἰσχυρίσας interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

40. ὁ ἥλιος ἱμυρίουσαν.] Dionysii schedarumque ἱμυρον ἰούσαι parilis est elegantiae. (Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.) Xerxis jactantia plures incescit, numis inscribentes ex Poëta, πον sufficit orbis, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud J. Jac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ θεὸς τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐδέναι καὶ τῆς γῆς θεὸς ὁ θεὸς ἰσχυρίσας, in Arriani Ἀναβ. V. 26., non reminiscens egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis Neoptolemus accinuit Biblioth. Diodori XVI. 92. Wess.

40. οἱ τε ἡμῖν ἀντίοι — οἱ τε ἀντίοι.] Ista Dionysio restitui debebant pro οἱ τε ἡμῖν ἀντίοι — οἱ τε Ἀθηναῖοι. (cf. c. 9, 5—10.) Quae his proxima subjecta erant in Eton. Cod. ἡμῖς μὲν τοσαῦτα ἀγασθὰ ἔχοντες, non lecta Dionysio, sunt interpolatoris. (Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.) Pro χεῖρην παρῖναι, (lin. 49.) Arch. dat χεῖρ συμπαρῖναι: Dionysius δὲ παρῖναι.

Idem Dionys. paulo post exhibet δόνα αὐτῷ δουρὶν ἥδη τιμωρόν τε ἡ νομίζοντες ἐν ἡμῖν: scripsisse videtur δουρὶν, ἢ δὲ τιμωρόν τε νομίζοντες ἐν ἡμῖν: postremum. Vallæ quoque repertum, adfirmat margo Steph. VALCK.—Quod Vallæ versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in Græco suo codice ἡμῖν τε αὐτῷ. Quam vero Wesselingius (lin. 51.) cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμῖν τε, eandem apud Nostrom jam I. 35, 16. observavimus, ubi vide a Wess. notata. Similiter vero etiam auctor Homericus hymni in Mercur. v. 370. ἄλλῃς ἐς ἡμῖν τε dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosil Ellipses, pag. 345. faciens Schæferus, idem Vir doctus, qui in Herodoti Editidne utroque loco scripturam ἐν ἡμῖν τε intactam reliquit, “quibus “machinis, ait, permixtae huic locutioni “sensus eliciendus sit, Ilgenius docet “ad Hymn. Homer. pag. 443.” Ipse vero Schæferus doctissimo Corago se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν αὐτῷ τε ἡμῖν τε, ubicumque reperiat, vitiosam judicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adjectivum ἡμῖν τε subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, quia causa quoque casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμῖν τε, scil. δουρ, ἐν ἡμῖν τε, scil. χεῖρην, ἐς ἡμῖν τε, scil. δόμον vel δέμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect. ed. S.) in miram istam scripturam ἐς ἡμῖν τε, ἐς ἡμῖν τε, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum justae

syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et jus et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELIUM probavi, ad eadem verba in ἡμισίγου haec adnotantem: "Temeritatis foret, in scriptis "Dionysii et Herodoteis exstans re-
"spuere. Vide lib. I. c. 35." S.

52. ἴσα δὲ μὴ διαβουλεύειν ὑμῖν δοκίω, etc.] Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (διαβουλεύειν) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK.—Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., inveniunt. WESS.

CAP. IX. 5. καταγίλασαι ὑμῖν] Plures si ὑμῶν aut ὑμῶν prae se ferrent, pro rejicula non haberem. Supra V. 68. πλείους καταγίλασε τῶν Σικυωνίων. Plato pr. Lach. εἰς γὰρ τις εἰ τῶν τούτων καταγίλασε. Vulgatum in his libris creberrimum. WESS.—Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν in ista Adnot. scriberet: ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν in animo habuerat. Nam et ἡμῶν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. (ed. S.) ex MS. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμῶν, non ὑμῶν, ex Arch. adnotari debuerit. Cæterum verbum καταγίλασιν aliaque similia, quae alias vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu jungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 3. 155, 7. IV. 79, 14. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf Var. Lect. (ed. S.) VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδίκους] Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας (peccatores) οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδίκους ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi junctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

21. ἰππῖαν γὰρ ἀλλήλοισι, etc.] Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achæorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. (cap. 3. nostrae edit.) Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et itiae Tibarenorum studio geminum gentis ejus institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quæst. Jur. Publ. I. 2. WESS.

26. κήρυξι—καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς] Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχῃσι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγχιλαίσι, quæ æque pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρίζουσι. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἰσίζοντες Δαρείους καταλάμβανει. Sententiæ Herodoteæ congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χερσὶ δ' αὐτῶν οὐχ ὅπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μηστὲ, ποιῆσθαι πᾶν γὰρ ἔχει λόγος, ὅ καὶ σίδερος πολέμιον δρᾷσιν ἂν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum περισβύλαις καὶ λόγοις ἑαίρειν ἰππεύοντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολίμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἰγκλήματα

διαλύσθαι, quod de Lacedæmoniiis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. p. 94., πότερον, ait Philippus, κάλλιον ἴσταιν ὁ πλοῖς ἢ λόγους διακρίνεισθαι. VALCK.

31. οὐκ ἤλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχισθαι] Sentio hoc (τοῦτου, non τοῦτον) præstare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἤλθον μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad ejus rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτῶν ἀπικνίσονται. Wess.—Hoc loco ἤλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostram nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

33. πόλιμον προσφίρων] Quod hic vulgatur πόλιμον προσφίρων, a docto viro bello præstans, κατὰ πόλιμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφίρων potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφίρων, ἀνάγκην προσφίρων, atque alia. Wess.—Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Græcas attigit literas. S.

[36. ψυσεΐναι γνώμη] Ferri hoc potest: malueram tamen γνώμης, sicut est VIII. 40, 7. ἰψυσεμνῶναι γνώμης, et ψυσεμνῶναι τῆς ἐλπίδος. IX. 61, 16. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes *παι* et *αι* cum *η* et *α* (quæ olim *παι* et *αι* scribebantur) sæpius permutatas observare. S.]

40. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλίη γίνεται] Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis, etc. et Theocriti πείρη δὴν πάντα φιλεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλήθης, (lin. 41.) leniens et quasi lævigans; quale

λεήνης τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σφάγινα λισπουργεῖν καὶ καταλαΐειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφὴν ἐπιλαΐειν, et ἐπιλαΐειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem Judæus Epicuri ἰπιντρομάτα sive gulæ scitamenta, uti præclare Casaubonus in Athen. XII. 12. (Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperæ edit.) traducens, ἃ φασιν οἱ φιλόδοτοι ἰσιδύσεις εἶναι τῶν προκυομένων ἰδανῶν, lib. III. Alleg. pag. 115. ejusd. Ed., ubi ex MSS., in quibus ἐπιάσεις, ἐπιλάσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiæ sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quædam indicantur. Verum hæc non ago. Wess.

40. ἀπὸ πείρης πάντα] Theocriteis, πείρη δὴν πάντα φιλεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur (lin. 41.) ἐπιλήθης τὴν Πείρη γνώμην: ut Alexander Macedo λεήνης τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallæ. VALCK.

CAP. X. 2. Ἀγέβατος, etc.] Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Græciam, dicendi præbuit Sophistis materiam: ex Alexandri μελίτη specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥστε τὸν χερσὶν, etc.] Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. n. ὥστε τὴν πορφύραν καὶ τὸν χερσὶν διαρροῦν καὶ δοκιμάζομεν, ἴτερα παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χερσὶς ἰτίῳ χερσὶ παρὰ τῆς κρείττωσιν καὶ χείρων ὑβρίζεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίται. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernæ

conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALOCK.

8. ἰσίων δὲ παρατρέψωμιν ἄλλῃ χρυσῷ] Valde metuo, ut παρατρέψωμιν bonæ sit valetudinis. Negant [certe periti artifices mutuo auri frictu præstantiam ejus metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψῃ τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quæ Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad hæc dissensus Arch., unde, ἰσίων δὲ ἰτέρῃ συγκρίνεται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallæ Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiæ. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὐτω γὰρ τοὶ καὶ χρυσὸς ἰτέρῃ χρυσῷ παρατιθείς, κρίνεται τι καὶ χείρων ὑρίσκειται. Quid faciendum ergo τῇ παρατρέψῃμιν ἰτίρῃ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Habet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλήσιν eadem esset potestate, qua παραβιβαῖν et παραβιβάσθαι in rei cum alia comparatione gaudent, παραβλήσωμιν refingerem, cujus nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβιβαῖσωμιν ἄλλῃ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβήσωμιν aut παραβάλωμιν. Utruncunque sumatur, constabit comparationis figura. Sed me doctiores considerent. Wess. — Non ego Wesselingio doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinæ copia præstantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud ægre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, Schneiderum, doctissimum Virum, in Lexico critico, et Schulzium, in Notis ad Herodoti Bella Persica, Vol. IV.

mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατρέβειν ἄλλῃ χρυσῷ dixit Herodotus, sic apud Theognidem v. 585. ed. Brunck. est χρυσὸς παρατρέβειν μολίβδῃ, scil. εἰς βάσανον vel ἰν βάσανῃ. Scripturam codicis Arch. unice probavit Larcherus. S.

9. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, etc.] Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. Wess.

24. οὐκὼν ἀμφοτέρῃσιν σφὶ ἰχώρησι] Et hic hæreo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri conjecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad prælium res devenerit, suspicandum. Quæ Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: οὐκὼν ἀμφοτέρῃσιν χωρήσει, ἄλλ' ἢ, etc. Ergo neutrybi succedet, sed si, etc. Præcesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρῃσιν, (lin. 21.) ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκὼν ἱξαναχωρήσιν οὐδετέρῃσιν δυνατῶς ἴχῃ, ἄλλὰ, etc. simili ordine. Hæc mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. Wess. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἱξαναχωρήσιν οὐδετέρῃσιν δυνατῶς ἴχῃ, ἄλλὰ, etc. id, licet in verborum constructione cum his, quæ hic lin. 24 seq. habemus, similitudinem aliquam præferat, tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula δὲ, quæ in οὐκὼν (sive οὐκ δὲ malueris, quod perinde est) continetur, usitata maxime notione. Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiat illa particula. Non enim ex præcedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et δὲ particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Jam, sicut formula οὐκὼν sive

οὐκ οὖν sæpe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmativa expressa cum præcedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 10. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ἂν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρω, lin. 21.) σφί' ἐχώρησει, sive χωρήσει. Conf. Schæferi Notam ad Bosii Elips. p. 758. S.

38. μὴ βουλεύω] Non displiceret μὴ βούλει, noli quæso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, præcipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis (lin. 41.) δοκίη est Ionicum. Wess. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. (ed. S.) S.

43. εἰ γὰρ καὶ ἰναιωνθῆναι εἰ δίλι] Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 131. 38., οὐκ, αἶτ, ἰα τῶν ἀποτελισμάτων αἰ κριτίον τὰ καλὰ εἴτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse judicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ πλείυταῖον ἐκβάν' ἵπασται τῶν πρὸς παρ-ξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνται, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., πολλὰ καλῶς γινώσκοντα, ἀβουλοῦν-των τῶν ἰναιτίων τυχόντα, καταρβώθη· καὶ ἴτε πλείω, καλῶς δοκούντα βουλευθῆναι, ἰς τούτωντίων αἰσχυρῶς περιίστη: quia ἐν ἰβουλείαις sæpe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχῆν καὶ τοῦ καλῶς βουλεύεσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεσθαι τοῖς ἀνδρά-σιν, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

47. Ὁρῶς ὡς τὰ ὑπείχοντα, etc.] Ubi hæc descripta prostant apud Stobæum p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ συμπερὶ οὐδὲν μιν κινῶν: sic legit et Valla; parva vero nihil lædit. Præbet etiam Stobæus ἀποσεκῆπτu βίλια et ἰφθά-ρησαν, utrumque genuinum. Qui super-
bos sequitur ultor, φίλιu ἰ δίης τὰ ὑπερ-

ἔχοντα πάντα κολούει, sive τοὺς μεγα-ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονούντας, τα-σινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. 'Αισβ. VI. pag. 223, 3. vid. Æschyli Pers. v. 829. VALCK.

49. οὐδὲν μιν κινῶν] Considerarunt hæc docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil lædit, nec leviter lædit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eru-
ditissimus Tb. Reinesius Var. Lect. (ed. S.) III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ Πιζρία ἱππὶς ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰπ' φαντάζεσθαι (lin. 48.) bene explicuit, non sinit ultra adparere; efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθῆναι et in nihilum redacts, lib. II. Var. Lect. (ed. S.) c. 3.; cui jungi Valckenarius pote-
rit ad Tragici Phœniss. v. 93. Wess. — Φαντάζεσθαι nonnumquam simpli-
citer conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαν-τάζεσθαι. conf. VII. 15, 9. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insolescere. Scilicet, quemad-
modum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigil-
latim majorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Po-
lyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam præ se spe-
ciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Jam vero κινῶν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἱππὶς αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρω, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἱππὶς, non anxit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (φρονήσας) invidere dicitur

arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40. 7. notata;) sic κίξιν μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam ejusdem in se vertunt. In Var. Lect. (ed. S.) ad hunc locum, ubi vitiose excusum "puto ex Paris." facile intelligitur "puto et Paris." debuisse. S.

50. τὰ τοιαῦτα ἀποσπῆσσι βίλια] Optimi hoc coloris est: τὰ βίλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. v. 1103. ἰγνατᾶσκηψεν βίλος πάτερ κερκυνοῦ. Wess.—Immo vero percommode τὰ βίλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quæ paulo ante verbo κερκυνοῖ indicata sunt. βίλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79. 8. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δίνδρια pertinet, significatque τὰ μίγιστα. S.

54. δι' ὧν ἰθάρησαν] Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; (scil. extremam indicari perniciem:) ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. (nempe ἰθάρησαν recepit Wess. quum ἰσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov. δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἰθάρησαν, loco δισφάρησαν, quod supra positum. Talia παρ' ὧν ἰσφάσαντο, ἔξ ὧν ἴλλον, ἐν ὧν ἰσπλησαν, lib. II. 85, 86, 87. Elegans hæc Cl. Reiskii conjectura et justa. Stobæi ἀξίως primam amisit syllabam ob similem præcedentem. Wess.—Verbum ἰθάρησαν in aoristo tempore, (sic ut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod sæpe factum est itemque in posterum fiet; usitato Græcis more in sentiis generalibus et in proverbiiis. S.

[61. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere jactatos sermones, sed et injuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120. 4. VI. 68. 7. S.]

65. διαβολὴ γὰρ ἴσσι δυνάσταν etc.]

Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. βροτῶν ἄμαχον πακὸν ἀμφοτέρους διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Græci interpretes, ἀμφοτέρους καὶ τῇ διαβαλλομένῃ καὶ τῇ πρὸς δι' διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Judæorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρίον τι (lin. 79.) κατηγορίαν defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρίοντος ex orationis justa serie. Licebit credo in iata Codicum discordia hoc amplexari. Wess.—Ex Flor. codicis lectione, quam Stobæus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam præbent margo Steph. et Valla, οὐ παρίοντος κατηγορίαν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικίαι: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ἔλον τὸν ἀκρατὴν σφιντερίζεται, — τὴν ἀπολογίαὶν τῇ λαθραίῃ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, juxta Lucian. de Calumniis non tem. cred. (cap. 8.) T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. p. 313. κ. μίγιστος πακὸν διαβολῇ, — ἢ παυὶ τοὺς μὴν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μετὶν ἡδικηκότας δοκίμιν ἀδικίῃν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιερκεῖν. Judices Athenis ex lege jurare cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀπερᾶσθαι. VALCK.—Non παρίον τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. (ed. S.) ubi quæ præterea adnotavi, et quæ supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορίῃν alibi apud Nostrum cum dat. casu junctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρίοντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρίόντων, ab aliis in παρίοντος, fuisse mutatam. S.

76. ἦν μὲν — ἀναβαίνει] Rarius illud

quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. (Pro eo quod h. l. ἀνακαίνιν est, alias ἀποκαίνιν et ἐκαίνιν ponit Scriptor.) Proxima (lin. 77. et 79.) formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticia, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, πεινιέσθων et πασχόντων. Prioris formæ, (passivæ) altera multo minus frequentatæ, præbent exempla Demosthenes, αἰρίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναεὶςθών, p. 302. alia illinc etiam attingit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπειρίσθων, p. 364. Paulo post (lin. 83.) ὑπὸ πυτῶν τι καὶ ἐρίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν διαφορεθῆναι ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ἐρίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορεθῆναι in Aristoph. Av. 338. et v. 354. "ἵ' ὑπὸ τοῦτων διαφορεθῶ; T. H. (Ti. Hemsterh. nescio ubi.) Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi. Et Esquilinæ alites. Plautus Curcul. IV. 4. 20. Jam ego te faciam ut hic formicæ frustillatim differant. VALCK.

84. διαφορεύμενον] Dirum omen. In lamentatione matris Eurypoli Poëta: Heu terra ignota, canibus data præda Latinis, alitibusque jaces, Æneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano. Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 7. ἐκ Δαρίου τοῦ Τραπεζίου, etc.] Frustra CL. Salmasius (ad Solin. p. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achæmenem. Avus Darii Arsames ex Achæmenidis designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam

adacendentium descendantiumque seriem dabit Nobilissim. Palmerius, Exercit. p. 30., omisso Teispeo, Achæmenis fil., quem familiæ ex schedia Gronovius inseruit primus. Eum consule et Galeum ad lib. I. 209. WESS. — Galeus in Notis brevibus ad Herod. I. 209. Stemma regum Persarum usque ad Xerxem in hunc modum descripsit:

Achæmenes	
1	
Cambyses	
1	
Cyrus	
┌───────────┐	
Cambyses	Teispeus
1	1
Cyrus	Ariamnes
1	1
Cambyses	Arsames
	1
	Hystaspes
	1
	Darius
	1
	Xerxes

19. *τιμωρίην ἤδη γίνεσθαι*] Refingenti et resecanti docto viro ἤδη γι, ἴνα καὶ, etc. non accedo: ita grassari, periculosæ plenum opus est alexæ. *Γίνεσθαι* tantundem Nostro ac *ισθῆναι*, veluti c. 51. et sæpe alibi. Wess. — Nempe *γίνεται* ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: “ἤδη bene habet, significatque hic loci “nunc tandem aliquando.” S.

Ibid. *ἴνα καὶ τὸ δυνῆναι, τὸ πείσασθαι*, etc.] Τὸ πείσασθαι id mali indicat, quod sua in ditione perpersurus a Græcis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. Wess. — Immo per ironiam hæc dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum, etc. S.

21. Πίλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλους] Jactantiæ ac Persici fastus specimen hæc dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. Wess. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

18—21. καλὸν — *τιμωρίην ἤδη γίνεσθαι*] Prostat conjectura Reiskii legentis *τιμωρίην, ὅ, τι δὴ καὶ γίνεσθαι*: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν δὲν προσιποιοῦντας ἡμῖας τιμωρίην ἢν δι δὴ τι γίνεσθαι, ἴνα καὶ τὸ δυνῆναι τὸ πείσασθαι τοῦτο μάθω, ἰλάσας ἢν ἄνδρας ταύτους, ταύσθαι καὶ Πίλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἱμῶν πατέρων δούλους. Subditos, tanquam *δισσώσθαι*, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de majoribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic nar-

ratis congruit formula loquendi, ἢν δι τι γίνεσθαι, si quid autem evenierit mali. *ἰάσθαι* συμβαίνει, ἰάν τι γίνεσθαι, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. *νῦντι δὲ βουλὴν διδοῦς*] Intellige *ἰουστῶν*, nisi prorsus adjectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententia, frequenter *λόγον ἰουστῶν διδοῖσα* usurpat Noster, I. 209, 10. II. 162, 23. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. *εὐρεσκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι*] Contra lib. I. c. 19. Cræsus βουλευόμενος εὐρεσκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἱλαύνειν αἰς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles. v. 656. Τί γὰρ αὐτῶν πρῶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. *στράτευμα μὴ ἄγειν*] Jure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. v. 449., Euripid. Orest. v. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Æliani Var. III. 43. (Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.) Δολόμεστιν ἀπάσαν θιοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Æschyli Pers. v. 93. Stanleius. Wess.

9. *προϊσπας ἀλίζειν Πέρσας στρατὸν*] Revocanda mihi vetus lectio *Πέρσας*, videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. scribitur “utique male,” id hypothetæ negligentiae debetur: “utique non male” scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, *Πέρσας* et *Πέρσῃς*, eadem sententia; sed istud prætulī, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 4. *ἀγχιςτροφῶν*] Subitam

et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστοφοι μεταβαλὼν Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. z. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παραγορεύονται, (lin. 6.) ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπιτίσει (lin. 8.) merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. v. 987. διὸ τίς ἐργή δαιμόνων ἐπιτίσει. Wess.

5. φρεῖν — ἐς τὰ πρῶτα οὐκ ἀνήκω] Idem esset ψυχῇ ἐς τὸ φρενιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, δεύσει ἂν χρόνος ἦ ἐπὶ τὸ φρενιμώτατον, καὶ ἀξιοκρατετέρα γίνεται. "Ἡβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditæ tragediæ fragm. apud Etymolog. in voc. Νῦνος: nam pro vulgatis, ἡβήσῃ τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἦβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκαστο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷτ' ὀνειρόν] Monuit Eustath. τὸ ὀνειρόν Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo (lin. 4.) ποιούμινος, neque etiam τὰς ται ἐξ αὐτίων ἀνασχέσει. (lin. 6.) MSS. viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχέσειν glossatori nimium liberali deberi. (Vide Var. Lect. ed. S.) Sæpe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cujusmodi post nonnulla (CAP. XV. 1.) περιδιὲς ἰγίνετα, utique pristinae scripturæ περιδιὲς γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. Wess.

CAP. XV. 2. πίμπω ἀγγεῖον ἐπὶ Ἀρετάβαιον καλίσοντα] Genuinum arbitrator quod præbuit Med. ἐπὶ Ἀρετάβαιον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλίσοντα: neque enim præpositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλίσοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσον-

τα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πίμπω ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcessendum. Xenoph. Cyr. Παῖδ. III. p. 43, 13. Τυγράτην ἐαίλεις πίμπω ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πίμπωσι καὶ ἐπὶ ἐκείνῳ. Cap. 53. dixerat καὶ — ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδῃ, non adversus Alcibiadem; sed navem, quæ ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isæo corrigerem, p. 36, 39. Ποσιδιῶπον ἱππιψι ἐπὶ τὸν ἀστυνόμου: id est ἱππιψι τὸν ἀστυνόμου καλίσοντα. καλίσον τὴν ἀρχὴν (πίμπω ἐπὶ τὴν ἀρχὴν) et μεταπίμπασθαι in eadem dixit Isæus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλίσοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adjectum: intelligetur autem καλίσοντα αὐτόν. S.

10. συνισπαιῖν] Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνισπαιῖν ἰὸν σπαιῖν censeo. (quod et ego receptum vellem.) Scriptoris consuetudinem συνισπαιῖν γὰρ ἴσαν οἱ Πίρσαι, lib. V. 20. ostendunt, et quæ plura Portus. Mox, (lin. 11.) ἐν ἡδονῇ ἐστὶ στρατηλατίων scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantia geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. (nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γινίσθαι στρατηλατίων.) Wess.

CAP. XVI. 1. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελύεμασι] Sermonem adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλλήνης καὶ Μινύειω Τηλεμάχῳ δῶμα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c. ἐτίθεις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. (p. 752. c. ed. Cas.) His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελύεμασι, quod in schedis, superius lib.

IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, (lin. 3.) quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. Wess. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γινώσκοντες intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus οἱ. S.

4. Ἴσον ἐκείνῳ, δ βασιλεῦ, etc.] Sive Homericæ seu Hesiodicæ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Grævii ad Hesiodi Ἔργ. v. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω πύρι ἥκοντα (lin. 6.) ex Fragg. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86. 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίαι σφάλλονται respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv., 33., ubi Wetsenius plena manu. Wess.

Ibid. Ἴσον ἐκείνῳ — τὰς ἰμοὶ χίμαιραι] Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimæ Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. v. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Grævius ad Ciceron. pro Pub. Sextio, c. 40. Proxima, (lin. 6.) qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίαι σφάλλονται. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκοντες adhibuit structura, VI. p. 359, 8. (VI. 86, 13 seq.) τῶντοι τὸν ἄνδρα φαρὶν τὰ τι ἄλλα πάντα περιήκοντες τὰ πρώτα, καὶ δὲ καὶ ἀκούειν ἄρῃστα δικαιοσύνης πύρι. Verbum σφάλλονται, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[7. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλονται] Schnei-

derus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκοντες interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τι ἄλλα πάντα τὰ πρώτα περιήκοντες τῶντοι τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subjectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλονται οἱ περιήκοντες ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκοντες utitur Herodotus, hanc esse, ἰγὼ περιήκοντες τῶντοι. Superest ut videamus quænam sit huic locutioni notio subjecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne Schneiderus quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἥκοντες in præsentis temporis forma plerumque significationem præteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit Reiskius, in Animadv. ad VI. 86. scribens: "Significat, si recte intelligo, dictio περιήκοντες τὰ πρώτα idem atque ἥκοντες εἰς τὰ πρώτα." Sed mox idem Vir doctus adjicit: "Aut sic: περιήκοντες (τοῦτ'εἶσι ὑπερβάλλειν) τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις εἰς πάντα τὰ πρώτα." Rursus idem Reiskius ad eum locum, in quo nunc versamur, hæc notavit: "Περιήκοντες hic loci est ἥκοντες πύρι (hoc est ὑπὲρ) τινα, προφύκειν, ὑπερβάλλειν, præstare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te præstantem ceteris." Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

7. κατέστι τὴν — θάλασσαν πνέματα, etc.] Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile con-

citandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et auræ cientes; ita aut tranquillum aut procellæ in vobis sunt. (Conf. Polyb. XI. 29, 9 seqq. ibique notata.) Dioni Chrys. III. pag. 44. c. imperium populare dicitur *πανίλη και παντοδμηή φορέα πλήθους οὐδὲν ἰδότες ἀπλῶς, ταρτατμένου δι' αὐτὴν και ἀγχιαίνοντος ὑπὸ ἀπολάσεων δημαγωγῶν, ἅσπερ κλυδῶνες (κλυδῶνες) ἀγρίου και χαλιπεῦ, ὑπὸ ἀνίμων σκληρῶν μεταβαλλομένου.* VALCK.

14. τὴν σφαλιεωτίην σκωῦσθ'] Non minus adcommodate τὴν σφαλιεωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus Animadversor ad Athen. XIII. 1. (Casaub. in Athen. XIII. p. 558. a.) hoc pro usu excitavit Thalix, c. 119. *ὅς και ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων και ἥσσαν κίχαριμίνοι τοῦ ἀνδρός ἴσσι.* Clarissime Euripid. Andr. v. 6. *Νῦν δ' οὗτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πύφουσι.* Sed vide Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. Wxss.

17. Διοῦ τινος πομπῆς, οὐκ ἰώντες] Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo præbet Steph. lectum Vallæ, οὐκ ἰώντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. *ἱπφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαίνιος ποίειν με ταῦτα· νῦν δὲ και διακυλῆσαν.* More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

18. οὐκ ἰώντά σε καταλύειν] Verius hoc videtur, (quam olim vulgatum ἰώντος,) siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Jam τὰ ἰς ἀνθρώπους πιστλανημία (lin. 19.) in Vallæ Latinis, quæ adeuntia homines frustrantur, latius porri-

guntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. Wxss.

21. *πιστλανῆσθαι αὐται,* etc.] Quam paulo putabat inferius inserendam vir doctus, mihi præpositio, sæpius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: *πιστλανῆσθαι αὐται* (quidni αὐται?) *μάλιστα ἰάσασθαι αἱ ὄψεις τῶν ὀνειράτων τὰ τις ἡμίσης φροντίζει.* Quæ in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quæque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidant, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse *περὶ τὰ τις* suspicatus erat. S.

3. ταῦτην τὴν στρατηλασίην και τὸ πάρετα ἔχομεν μετὰ χεῖρας] Supra c. 5., *τάσπερ ἰν χερσὶν ἔχουσ,* et I. 35. Quam tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχουσ τι μετὰ χεῖρας quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., *ὁ μετὰ χεῖρας ἔχουσ και ἐξηγήσασθαι οἷός τι.* VALCK.

24. *εἰ δ' ἄρα μή ἴσσι*] Egregie aptum est ad fraudem ἔραμα Arch., de visis per quietem in Macrobbi Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἰγὼ διαρίω optime, quale ego esse *statuo*, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. Wxss.

[25. τὶ τοῦ Διοῦ μενίχου] Τοῦ Διοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

36. *εἰ δὲ ἱπφοιτήσιν*] Non offendor repetitis, quas vir doctus inducendas

judicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti præterque morem. Cohærentia orationis, οὐδὲ ἰσχυροῦσιν respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, æstusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Græcis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Valckenarium habeo. Wess.

Ibid. οὐδὲ ἰσχυροῦσιν] Quam præbet Galeus Codicum lectionem, εἰ δὲ ἰσχυροῦσιν, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἰμὶ μὲν ἐν οὐδὲν λόγῳ παύσεται — εἰ δὲ ἰσχυροῦσιν, (Valla necdum interpolatus, sed te adibit;) ταῦτε μωροῦσι ἦδη ἴσται· εἰ γὰρ δὲ ἰσχυροῦσιν συνεχῶς, φαίην δὲ καὶ αὐτοὶ εἶπεν ὄναι. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem Latinam, et quæ super hoc loco in Var. Lect. (ed. S.) disputavimus. S.

38. εἶπω δὲ δέκεται] Receptius in Musis δίδονται: nec illud propterea rejiciendum. Pindarus Nemæon. Od. V. 33. ἢ σιδηρεῖαν ἰσχυροῦσαι πόλιμον δίδονται. Nitiur veritate αὐτὰ παρατρέψαι. (ibid.) ex Arch., assecutusque est conjectando Reiskius et Abreschius. Wess. — αὐτὰ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῶ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quæ viri docti est conjectura. VALCK.

38. ἀλλ' ἦδη ἴημι] Quod sequitur ἢ ἰμὶ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeat. Scribarum ego errorem arbitror. Wess. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἦδη ἢ ἰμὶ, etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἴημι revocavit, pro εἶμι cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate hujus scripturæ dubitationem significans. Itaque indicium deletumque velim, quod in

VOL. IV.

Var. Lect. (ed. S. ed.) h. l. scripsi “quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit.” Cæterum, quæ ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δὲ ἰμὶ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. καὶ τὸν ἰσχυροῦσιν] Nil in dictione desidero: namque καὶ τὸν ἰσχυροῦσιν, loco ἰσχυροῦσιν, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτῷ ἰσχυροῦσιν. Quo in genere καὶ τὸν et κοίτην non differre ex lib. V. 20. constat. In consequentibus (lin. 6.) Σὺ δὲ καὶ καὶ τὸν εἰς ὅ, etc. irato bene congruit. Wess.

9. καταπροῖξαι] Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide Valckenarium ad lib. II. 36. Wess.

CAP. XVIII. 2. θερμοῖσι σιδηροῖσι] Sic optime Arch. ὀβίλοι σιδήρει, lib. II. 135. pristinum non adjuvant. Σιδήρεια enim sunt ferramenta, lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. Wess.

Ibid. θερμοῖσι σιδηροῖσι] Scribendum σιδηροῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; ferramentum, σιδήρειον. σιδήρεια λιθουργικὰ, habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήρειον. Suidas: Σιδήρειον, τὸ μικρὸν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἰσχυροῦσιν τὸς σιδηρεῖον ἰσχυροῦσιν. Quod sequitur (lin. 3.) Ἰονικὸν ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Græcis inusitatum θαμβώσας. VALCK.

6. οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἦδη, etc.] Ubi descriptis ista Stobæus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter, hallucinatus in vicinis. μεγάλη πρὸς τὰ πρῆγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσχύων, optime H. Steph. interpretatur, (sub Hessonibus scripserat Valla.) Ista proximum acce-

A a

dit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόνιδα ἥδη ἴσμεν ὑπὸ ἱλασόντων τῇ ἀπειρίᾳ, ἴσμεν δὲ ἂ καὶ τῇ ἀτολμείᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἶμιν (lin. 7.) longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. εὐ μὲν, ὃ πάτερ, εἶμι τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἶμιν, prorsus morem gerere nolebat juvenillis ætatis cupiditati, qua cœcatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐσθυρίειν. Εἶμιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cadere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγῶνι θυμῷ Εἰξας, Iliad. α'. 42. Eustathius, Istis, ait, εἶμιν δοκεῖ ἴσα καὶ διασπύταις ἡγεμονίᾳς αὐτῶν. Eurip. Helena v. 79. "Ἡμερσαν ἐργῇ δ' εἴξα μᾶλλον ἢ μ' ἔχρην. εἰποντας πᾶσιν Platoni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

12. ἀτρεμίζοντα] Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Εὐρον οὐκ ἀτρεμίζοντα, bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Jud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. α. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότατοι καὶ ἐκινητότατοι τὰ τοῦ σώματος ἴσχωσι μέλη. Wess.

[13. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεσθαι ἐβμή] Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione confatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tanta cum gravitate ac sine ulla suspitionis significatione narrantis. Sed hæc quidem, ut alia nonnulla, condonemus viro alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

14. φθορὰ τις καταλαμβ. Θιήλατος] Illa φθορὰ Θιήλατος, sed Persas (non Græcos) afflictura, tragica Æschyli dictione pingitur in Pers. v. 102. etc. Wess.

[19. Θιὸν παραδόντες] Conf. V. 67, 12. S.]

CAP. XIX. [6. μετὰ δὲ, etc.] Quid sit quod adjiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis-ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τίσσιν ἔτια πλήρῃ] Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonio pugna anno Xerxem expeditionem in Græcos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχυδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium prælium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disjungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Græcos bellum triennalem signavit c. 1.; adjungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Ægyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a prælio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Græcum bellum rebus absumti: πύμνη δὲ ἔτι, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum proficiscitur, c. 37. Unde consequens videtur, ut pro Herodoti rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Græcosque. Certe Juliani Imp. Or.

I. p. 42. c. *χρότος Ἰσῶν ἐκ ἰλάσων δι-
να*, a Xerxe in belli adparatu insumtus,
nunquam procedet, nisi Darii quinque
anni auxilio veniant, ex doctissimorum
virovum Petavii et Spanhemii censu-
ra. Junge Duker. ad Thucyd. I. 18.
et, quem ille merito laudavit, H. Al-
phenium in Commentar. Chronolog.
ad Danielis cap. ix. Part. III. c. 3.
Wess.

3. *πρώτη δὲ Ἰσιῖ ἀνομήνῃ*] Arch.
ἀνομιμομένη laudibus Th. Galeus et
Joseph. Wasse (Indicis Thucydidei
voc. *Χιλε*.) ferunt, restitutumque op-
tant. Erit profecto Ionicæ speciei,
modo *ἀνομιμομένη* formetur; hic va-
lere utrum queat, dubito valde. *Ἀνομι-
μομένη* locum sibi capessit in rebus
temporeque absolutis, veluti II. 31.
οὕτω γὰρ συμβαλλομένη μῆτις εὐρίσκειται
ἀνομιμομένη ἢ *Ἐλισφοντίης περινομένη*
ἰς τοὺς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor
menses computanti reperiuntur absolu-
ti, ex Elephantina ad Automolos pro-
fecto; et sæpe alias apud Portum. At-
qui annus quintus Xerxis procedebat
duntaxat, ad finem nondum devolutus;
τίσιμα Ἰσῖα πλῆρεα, pleni quatuor anni,
qui antecēdunt, ita rem habere, cla-
mant. *Ἀόμενος* itaque *Ἰσος* est *volvens*,
cujus anni principio Xerxes expediti-
onem orsus fuit. Tale *ἴσος* *ἡμετος ἀνο-
μῖμος*, inchoante die, Apollon. Rh. II.
496. III. 1339. et *ἡμετε τὸ ἴσος* Nos-
tri I. 189. et VIII. 71. in opere, quod
continuo procedit et porrigitur. Home-
rus Iliad. K'. 251. et Eustathius consi-
militer. Wess.—*Ἀνται* apud Homer.
l. c. *εἰλεισῦται* interpretatur Eustathi-
us. Hoc loco *Ἰσιῖ ἀνομήνῃ* anno ineun-
te reddiderat Valla, quod et Wess. cum
aliis in Lat. versione tenuit; equidem
exeunte cum Porto posui; malim vero,
ex ejusdem Wesselingii monito, *volven-
te* poni, sive, quum vero quintus age-
retur annus. S.

Ibid. *πρώτη δὲ Ἰσιῖ ἀνομήνῃ*] Hinc
Hesych. *Ἀνομήνῃ, ἀνομήνῃ*: vetus ista
verbi forma sic semper apud Hesych.
reducitur per alteram usu receptam, in
Ἀνται. *Ἀντοί*. *Ἀνται*. *Ἡσται*, etc. Sui-
das: *Ἀνται, ἀντὶ τοῦ ἀντοί*, *Φρύγιος*.
Vid. Eustath. in Hom. Od. β'. p. 80,
2. (p. 1334. ed. Rom.) et Miscell.
Observ. V. p. 95, 96.; sed quod illic
vir Eruditissimus Xenophonti tribuit
ex Suida, id ego velut minime Xeno-
phontem Suidæ libenter reliquerim;
habet et Hesych. Callimacheum *Ἀνται*,
et bis *ἄνται* interpretatur. VALCK.

11. *μήτε τὸν Μουσῶν*, etc.] Si *τῶν Μου-
σῶν* volueris, oratio pendebit ex superi-
oribus *κατὰ τὰ λεγόμενα*, tum, ut Arch.
τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινόμενων: quibus equi-
dem non capior. *τὸν Μουσῶν* innuit *εὐλό-
λον*. Mox *διαβάτης τὴν Εὐρώπην* (lin.
12.) expedire vir Celeb. nititur; qui
si cogitasset ultimam vocis præcedentis
syllabam, uti sæpe factum pulcre no-
verat, præpositionem *ἰς* devorasse, ar-
cessitam haud probasset explicationem.
Præpositio in hujuscemodi transitu non
spernitur lib. IX. 6. 113. etc. Teu-
crorum Mysorumque in Europam tra-
jectum repetit lib. VII. 75. Wess.

13. *τὸν Ἰόνιον πόντον*] Sic recte Aldus
olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non
nescio Cl. Marklandi observata ad
Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.;
certum tamen durat, veterum plerosque
et soluta et ligata oratione *Ἰόνιον πόντον*
sive *πόντον* et *κόλπον* maluisse. (Conf. ad
Appiani Procem. cap. 3. olim a nobis
notata.) Mox *τοῦ πρὸς μισαμβρίης*, (lin.
14.) refingitur docti conjectura viri *τοῦ
πρὸς Σαλαμβρίης*, et auctoritate quidem
Tzetæ Chil. IX. v. 707. Peneum, O-
nochoumque et Sperchium amnes Sa-
lambriæ titulo a barbaris ferri, proden-
tis. Mihi talis opinatio errans est et
vaga. Sequentia (Cap. XXI. 1.) scri-
bi cuperem, *αὐται αἱ πῦσαι, οὐδὲ αἱ Ἰσι-*

ραι πρὸς ταύτης γιγνόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' ἴ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurimum consensionem. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Ad οὐδ' ἴ ἵταται commode intelligitur verbum *ισί*. S.

CAP. XXI. 1, 2. Ἀδται αἱ πῦσαι, οὐδ' ἴ, etc.] Scriberem literis quæ male videntur repetitæ deletis: Ἀδται αἱ πῦσαι, οὐδ' ἵταται πρὸς ταύτης γιγνόμεναι στρατηλασίαι, μῆς τῆς οὐκ ἄξαι. Delendum articulum (ante στρατηλασίαι) censuit et Reiskius. οὐδ' ἴ ἵταται prodiebat ex Med. Reliquæ στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν φαίνοντο, sive μῆς τῆς οὐκ ἄξαι, indignæ sunt, quæ cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μῆ τῆς οὐκ ἄξαι συμβληθῆναι ἴσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphelius in Ep. ad Rom. viii. v. 1°. VALCK.

4. καὶν δὲ πινύμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἰσίλωσι;] Voculam μιν ex cod. Med. interjecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρειάτων ἰσίλωσιν. Sic sæpius apud Herod. simpliciter legitur: aqua ἰσίλωσι, defecit; et ἰσίλωσι τὸ βίβρον, ubi flumina Persis narrantur epota. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἱσίωνν ρύματα — ὑπὸ Πιέξῃ πάντα ἰσίλωσι. Diodor. T. I. p. 407. (lib. XI. c. 5.) φασὶ τοὺς αἰνάνους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνήχων ἰσίλωσιν. Hujus rei præter ceteros Poëtæ quoque Latini meminerunt. VALCK.—Licet absolute alibi ponatur verbum ἰσίλωσιν, percommode tamen etiam pronomen μιν locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπασιάντων, etc.] Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: quæ triennio superiore præparata erant; alius, eaque triennio præparata. etc. Utrumque

a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Græcos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exseruisse, illique a continente avellendo jam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti Dodwellus Annal. Thucydid. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchœt, uti lib. VI. c. 125. Wess.—Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν, etc. perperam vulgo superioribus ita juncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis 'Ο γὰρ Ἄθως (lin. 8.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν sæpe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, primum quidem, vel, ut ab hoc incipiam. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μισὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 5. ἡ δὲ αἰδ, etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 7. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 12.) refertur ἡ δὲ δὴ λίαν. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit narratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἰσώσι· περὶ σκινώζιτο δὲ καὶ ὕπλα, etc. S.

4. ἄρυσσον ὑπὸ μαστιγῶν] Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστιγῶν fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq.

pag. 470. x. jure taxavit; eadem infra cap. 56. Wess.—Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἵπποι ἀναγκάζονται μαστίγις ἐς πλείους ἰσθμοὺς ἰόντες. In prælio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μαστίγας ἰππῶπιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. I. III. p. 184, 4. ἱβάλλον, ἰσφινδόνων, ἰνέξιναι ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. (Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrium?) Herodotea comparat ibi Hutchinson. p. 244. Illinc paululum distans, quæ plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τίχχη κατῖσκαπται ὑπ' αὐλητρίδων. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiæ — ad præconem et tubicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χειρὸντες — βραδείας καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἰσρατεύετο ὑπὸ σιγγίων τε καὶ σπητιδων. Πίνων ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. v. 1000. ἦδων ὑπ' αὐλητῆρας Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

6. Βουβάρης] Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάσις, Tzetæ Ἀρταχάσις, erronee, patre-ne Artæo an Artachæa fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artæi redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quæ mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ε'. 329. exscripta fuerunt. Wess.

14. αἱ δὲ ἱστὲς Σάνης] Unde Valla ἱστὲς, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon ejusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta.

Urbium in Atho Ἀκρίδων (lin. 17.) recte Codices edunt, præeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύσσης (lin. 17.) ex eodem Attico scriptore, et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cujus nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. Wess.—Eadem urbes memorat Thucyd. IV. 109. Σάνην μὲν — παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, — τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσης, καὶ Κλισιάς, καὶ Ἀκροβόους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δῖον, αἱ οἰκούνται ξυμμίκτης ἴθις βαρεβάρον διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In Eliano de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἔθελ' τοι καὶ ἡ τοῦ Πίρσου φαίνεται διατομή, ἣ δίκταμι τὸν Ἄθω. VALCK.—Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim junctus erat, hodieque rursus jungitur, recenti ætate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in Voyage pittoresque de la Grèce, T. II. Part I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossæ vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 17. ἀγορὴ τι ἵγνιτο καὶ πρηστήριον] Attigit ista Casaub. in Polyb. p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adjecit καὶ πρηστήριον. Errorem Vallæ (prætorium intelligentis) P. Leopard. jam correxit, Em. VIII. c. 1. Moeris: Πωληστήριον, Ἀττικῶς πρηστήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωληστήριον dicebatur. Miror quod scribit Herod. I. 153. εἰ Πίρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθμῶσι χρῆσθαι, οὐδὲ σφι ἰσθμὸς παρὰ πᾶν ἀγορὴ: et verius opinor quod Xenophon tradidit Cyr. Παιδ. p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus discernitur, ubi essent τὰ ἄνια et εἰ ἀγοραῖαι. In illud autem πρηστήριον secundum Herod. εἶσος πολλὰς ἱφρίνας ἐκ τῆς Ἀσίας ἀληλασμένοις: comportabatur, recte Val-

la. Xenoph. p. 253, 39. *Μὴν καὶ ὁ πατὴρ δάλαττον εἶτος φουτῶν*. Andoc. p. 22, 17. *ὁ μάλιστα ἐς Εὐκλεῖος εἶτος ἤξιν ἰνταῦθα*. VALCK.—*Ἀγορὴ* τι καὶ *πρεσβύτεροι* dixit Herodotus per figuram ipsi familiarem, quam ἰ, διὰ δυοῖν vocant Grammatici: adjecto vocab. καὶ *πρεσβύτεροι* declaratur qualis intelligatur *ἀγορὴ*, scil. τῶν ἀνίων, τῶν *πισπρασκομένων*, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 1. *μυγαλοφροσύνης εἵναι*] Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit Aristides πρὸς τὴν τοῦ βασιλῆως μῦλλον ἰπιθυμίας ἢ *χερίαν*, in Themist. T. III. p. 297. Scholiasta MS. hunc designavit Herodoti locum: *ἰπιθυμίας μῦλλον ἢ *χερίαν* εἰσιν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς πρεσβυτεῖς τὸν ἄλσιν περιπλῦσαι, καὶ εὐταῖς ἰλθύν τῶν δι' ὠρεῦς (ὠρεῦς) τὸν ἄλσιν καὶ δάπεδον ἰπιθυμίας πλεῖστον τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ἀφίληται λίγη γὰρ ὅτι διὰ μυγαλοφροσύνης τοῦτο δὲ πλεῖστον ἰπώσιν, οὐ διὰ *χερίαν**. VALCK.

4. *μηδὶνα πῖνον λαβόντας*] Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw *μηδὶνα πῖρον λαχόντας*, nullum transitum nactus, fingeat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi jugum trahere, multo major fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto cœnoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius *διαιρῶσαι* explicat hoc ex loco *διαστῆσαι*, *διελκύσαι*: quod Gronovius, præclare in his occupatus, perspexit. Tali in re *διελκύσαι* τὰ *σκάφη* Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius *διίσθμιζον* et *ὑπερσθμιζον* lib. IV. 19. Pertinet huc Suidæ observatio in *Ἰσθμῶς*, ad quam nonnihil L. Küsterus

offendit in Comici Theomophor. v. 654. Mox *ἱλασσευμίναις* optime Eustath., quemadmodum II. 158. Wss.

4. τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας *διαιρῶσαι*] Postremum, Hesychio redditum *διελκύσαι*, Gronovius recte Herodoto restituit; cui præter *ἱεῖναι*, trahere, et *διαιρῶσαι*, adhibentur verba *ἡνιεύσαι* (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. (IX. 96, 15. et 97, 5.) vulgo *ἡνιεύσαι* τὰς νῆας) *ἡνιεύσαι* ὑπερσθμῶσαι· *ἡνιεύσαι*· *πασσύναι* et *πασσύναι*. Res ipsa, cujus hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum juga transducebant: ut Herod. τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας *διαιρῶσαι* καὶ *διελκύσαι*, Diodor. T. I. p. 300, 60. *διαφέρειν* τὸν Ἰσθμὸν τὰς ἡμίσιας τῶν νῆων dixit Thucyd. p. 511, 91. (VIII. 8.) ubi v. 73. legitur *ὑπερσθμῶντις* τὰς νῆας τὸν Ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. (IV. 8.) Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wss. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. via, quæ in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustres transvectæ sunt naves. VALCK.—Facile adparet, ad τὸν Ἰσθμὸν ex consequente *διαιρῶσαι* intelligendam διὰ præpositionem. S.

CAP. XXV. 1. *παρασκευάζοντες* δὲ καὶ *ἔπλα*] Med. et aliorum *παρασκευάζοντες* habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structuræ, et in Diodor. sæpe, lib. I. 93. (Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, præter consuetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. *ἔπλα* non est nominativus casus: *παρασκευάζοντες* (activa notione) scil. Xerxes, paravit, confici jussit.) *ἔπλα* sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν νῆον *σχῆμα*, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano doctibus; et *βύβλινα*, non sirpea, uti

Valla, nec juncea; sed ex byblosive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. v. 912. Wess.

7. *πορθμῖαι*] Non repudio *πορθμῖαι* Arch. fortasse (etsi neglectus in linguæ Thesauris) unice verum. Nostro *πορθμῖα*, tractus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragn. CX. *Πορθμῖα* tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti *πορθμῖαι* autem, ita nihil præfert *πορθμῖαι* nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedæ, respicit εἶτοι ἄλλασμῖνοι c. 23. unde justissimum (lin. 8.) τὸν δὲ δὴ πλῖντοι, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii conjectura eodem tendebat. Wess.

CAP. XXVI. 11. καὶ ἰστέου οὐκ ἰλάσσοντες ἢ Μαϊάνδρου] Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἰλάσσοντες ἢ Μαϊάνδρου nimirum συναί. Pausanias (II. 10.) Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἱ, præderoti herbæ, φύλλα ἰλάσσοντα ἢ φηγοῦ, μίζοντα δὲ ἰστέου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim (lin. 13 seq.) ex Cl. Salmasii conjectura ad Solin. p. 580. seqq. id Μαρόνης, δὲ καταρρήκτες ἐξ αὐτῆς τῆς ἡκρῆς τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractæ: Marsyæ præterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quæ Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premeas. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celænis præcipite cursu rueret, a civibus καταρρήκτες justo titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. (p. 577. ed. Cas.) magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει, sub

arce, propter magni Regis regiam, immo ἐν τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλῆα, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerris opus, τὰ βασιλῆα et ἀκροπόλιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἡκρῆς τῶν Κελαιῶν disputatio. Jam ad fontes Marsyæ regia cum fuerit, absonumne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. Wess.— Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἰλάσσοντες pro ἰλάσσοντες corrigatur, recte Schæferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmō voculæ ἢ post comparativum agitur. S.

15. Μαρόνι ἀσκήδῃ] Xenophonti δίγμα, Æliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyæ pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκού usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. v. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ἄσκις ἢ τοῦ Μαρόνου, ἀλλ' εἰς ἐρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyæ, desinat, sed in virtutem. Wess.

14. ἐν τῇ καὶ — Μαρόνι ἀσκήδῃ ἐν τῇ πόλει ἀνακρίματα] Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum sæpius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ — ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyæ cutis in illa urbe suspensa est, ad Æliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyæ pellem in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur Σύλακος et ἀσκήδῃ, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequi-

tur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. *Kyr.* 'Αν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in *Euthyd.* p. 285. π. ἢ μοι ἢ δορὰ μὴ εἰς ἀσπὴν τελευτήσῃ, ἄσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus in τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti 'Αναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celsenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει — ἐνταῦθα λίγεται 'Απίλλων ἐκδύραι Μαρσύαν νικήσας, — καὶ τὸ δῖσμα περιέσσει ἐν τῇ ἀντροφῇ, ὅθιν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio jam praecesserat; nam non dubito quin pro ἀγορῆς (lin. 13.) recte correxerit Salmas. ἄκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἔξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κιλικιῶν ἀνατελλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, in τῇ (scil. ἄκρῃ, in qua arce) καὶ ἡ τοῦ Σιληνίου Μαρσύου ἀσπὴς ἀνακρίματα. Voce ἄκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, in τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθης] Stephano in *Πύθολογος* et Plutarcho *Virt. Mulier.* p. 262. Πύθης audit, Plinio *H. Nat.* XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. *Regn. Pers.* I. 77. Wess.—Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. (Suid. in 'Απαρτίαν.) Πύθης dicitur in Schol. MSS. ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de *Virt. Mulier.* p. 262, 263. et Polyæno VIII. 42. Non ille tantum ἐξέκρινε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξυνίονσι μεγίστοις: sicut Λυσιβίδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἄσπασιν ἐίστατο: sed Lydus

etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium (lin. 8.) ἰδουρήσατο τῇ πλατανίστῃ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀκρίλῃ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἰσθμυήσεαι σκιάς, δίδου δὲν αὐτῇ χρυσοῦν ἢ σκιά. Schol. MS. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λίγεται δὲ πλατάνων ἐν τῇ χρυσῇ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συνεκρίζουσαν αὐτὸν, ὡς φησὶν 'Ηρόδοτος, ἢ παρέσχεν αὐτῇ Πυθίας, ἡ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. præter Brisson. *Celeberr.* Wess. ad *Diodor.* (XIX. 48.) T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 8. ἀργυρίου μὴ δύο χιλιάδας] Lineola vel prætermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. (pag. 366. ed. Rom.) Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὴ τέσσαρα δύο, χρυσὸν δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδίδουσαν ἑστὰ χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat *Chil.* I. v. 927. διαχίλια μὴ τέσσαρα ἀργυρίου ἀνιργάσσει: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὴ τεσσάρων δύο χιλιάδας. Quæ quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδης literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β., δύο χιλιάδης. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic remanserunt errores. Stater aureus, sive Δαρεικός, valebat ἀργυρῶς δραχμὰς ἑκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad Æliani *Var.* I. 22. et IV. 27. Drachmæ 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίαν τεσσάρων ἱστμήσατο, teste *Lysia Or.* XIX. p. 349. (p. 649 seq. ed. Reisk.) Pythius Herodoti talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex

aurifodinis; et metalla tanto studio colli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus Plutarcho et Polyæno; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista jam ante retraxerat insania, quam evenirent hic Herodoto narrata; ut adeo Xerxi dicere potuerit, (lin. 11.) αὐτῷ δὲ μοι ἀπὸ ἀνδραποδῶν τε καὶ γιωπιδῶν ἀρκίαν ἰστί βίος: quæ verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. Dissert. Herodot. clar. Wess. p. 87. VALCK.

11. ἀπὸ—γιωπιδῶν ἀρκίαν ἰστί βίος] Laurentii atque ex agricolis ansam Porto aliisque dedit γιωπιδῶν refingendi. Suidæ Γιωπὶς, ὁ γιωργὸς, si γιωπιδῶν foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραποδῶν numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolæ et glebæ adscripti. Præstat ducibus MSS. uti, et γιωπιδῶν, utpote pristini scripturæ propius, amplecti. Γήπιδα sive γιωπιδῶν, Hesychio χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque Harpocrati ac Suidæ: ex his et mancipiis Pythio ἀρκίαν βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedæ postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. Wess. — Placuit diminutivum γιωπιδῶν, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 12. ἀπαρτιλογίη] Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμοῦ, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Jo. noster Alberti ad Hesych. in voce. Sequentia, (1. 13.) κίκτησό τε αὐτὸς τάπτε αὐτὸς ἱκτῆσαι, reddi debebant, et solus possideto, quæ tutemet tibi parasti. Notam verbi κτῆσθαι vim exemplis adfirmarunt G. Raphael. ad Lucæ Ev. xii. 12. et I. I. Wetsten. ad Matth. x. 9. Euripidis ex Inone fragm. apud Stobæum p. 511. sic commode restitui poterit: Κίκτησο δ' ὁρθῶς αἰὲν ἔχης ἄντι ψόγου, Κί σμικρὰ σώζων· (τοῦτονδ' αὖ σίβειν κρείν.) Μηδ' ὡς κακὸς πύκλῃρος, εὖ πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ

VOL. IV.

πλείον' ἢ τα πάντα' ἀπωλίσσης. Versu secundo pro vulgatis, τοῦτονδ' ὅν σίβειν πρ. Grotius posuerat οὕτως εὐσιβί πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἰς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην] Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. Lycum, (lin. 4.) in terræ voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. a. (p. 578. c. ed. Cas.) Wess.

[9. ἰς Κούραρα πόλιν] Eandem videtur urbem dicere quæ Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 5. παρὰ Καλλάτῃος] Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciæ fines remotam. Stephani Καλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἰβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri præscripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιοῦγοις, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. Wess.

7. εἰς πλατάνιστον, τὴν κάλλις εἵνεκα, etc.] Velut ἱεραστῆς, secundum Ælian. Var. II. 14. Xerxes ἔξῃψεν αὐτῆς πόσμον πολυτιλῆ, σεριπτοῖς καὶ ψιλλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελιδωνὸν αὐτῇ κατίλιπεν, ὥσπερ ἱερμίνη φύλακα καὶ φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes (lin. 8.) μελιδωνῇ ἀθανάτῃ ἀνδρὶ πιστεῖψας. Ex Brissonio præsertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθανάται:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persæ rationem pandit Herod. VII. 85. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandæ custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto

B b

dici ἀθάνατοι ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μιλιδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἰσπερίψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Græcis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τὴς ἀθανάτου ἀριμὸς ἀπεθνησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Juxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχήσαντας ἀπίκνυν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτείναι. VALCK.—'Αθάνατοι ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor esse designatus, qui in mortui aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ] Nimum Tzetze ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἰχθύωνσιν αὐτὴν διὰ τὸ πάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Jo. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Ælian. Var. II. 14. Μιλιδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. Wess.—Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 4. Pro ἰπὶ γῆς αἵτησιν corrigit Bothius ἰπὶ τὴν αἵτησιν, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quæ paulo ante memorantur. S.

6. οὐκ ἔπιμψαν Δαρειῶν] Adscisci poterit ἴδωσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δούσαι et πίμπνιν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. (Vide Var. Lect. ed. S.) Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 135. Wess.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου] Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte

junguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quæ Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀπὲρ τραχία, (lin. 4.) ora salebrosa. Memini ἀκρας λεπτὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχίην dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιφυροῦν, ἰπὶ μῦθῳ τὸν Ἑλλησποντον περὶ τραχίαν ἀκτὴν λιγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. Wess.

7. ζῶντα πρὸς σαιίδα προσδιασάλλουσιν] Infra IX. 119. Artaycten σαιίδα προσπασσάλλουσιν ἀνιρέμασαν: id est πρὸς σαιίδα πασσάλλουσιν. Nostro loco πρὸς σαιίδα διασασάλλουσιν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σαῖς esse dicitur, ἢ τὸς κακουργοὺς ἰδοῦν. Hesych. Σαῖς—τίθεται καὶ ἰπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. v. 937. In ejusdem Pluto legitur v. 944. πρὸς τὸ μίτωπον—Ὡς περ ποτίῃ προσπατταλίστω τούτωι: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν Δύραν, Ἐστῆζεν Ἀχαιὴς προσπατταλιυμίνοι, Ἀφῶνος ἄχρει ἄν, etc. Ejecta voce Ἀφῶνος, ex interpretamento vocis Ἀχαιῆς olim adjecta, scribendum: Ἀχρει γ' ἄν αὐτὸν, etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti Artayctes, præter cetera flagitia, in Protesilai templo, (lin. 9.) ἀβίματα ἔδισκε. (ἢ γὰρ ἄδύτω quippe γυναιξὶ μισγόμενοι, IX. c. 115.) Vocem istis olim interjectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀβίματα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀβίματα ἔδιν παρῆναι: ubi ex Arch. enotatum, ἀβίματα ῥίζιν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχάριτα παθήματα,

et δῆμοι συνίκημα ἀχαριώτατον: hoc enim ex MSS. præbet Galeus in p. 431, 37. (VII. 156, 18.) VALCK.

9. ἀδίμιστα ἱερῶσι] Sive ἱεργα addas, seu demas, parum referet. 'Αδίμιστα ἱεργα ἱεραστοι Lucian. Dea Syr. c. 12, ἀδιμίστια ἱεργα μηδομίους Manetho II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὶ — ἀδίμιστα ἱερῶν παραίνοι. In præcedentibus (lin. 8.) πρὸς σανίδα διακαστάλιωσαν ex Pass. et Eustath. adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2. τὴν μὲν λευκολί-
νου, etc.] Τὴν μὲν — τὴν δ' ἱτίειν, scil.
γίφουραν, nomen in verbo ἱγίφουρον la-
tens. Cæterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 1. τὸν Ἑλλήσποντον
ἐκίλιωσε τριηκοσίας ἐκικίσθαι μάστιγι
πληγὰς] Persæ institutum et mens
Scriptoris in propatulo; structura impli-
cator. Gronovius ἐκικίσθαι legisse
videtur, opinione haud probabili: (at
nihil ad h. l. notavit Gronov. in ver-
sione autem cum Valla posuit infligi,
quod et ipse Wess. recte tenuit:) tole-
rabilius ἐκίσθασθαι Corn. de Pauw, cui,
si per Codd. staret, accedere possem.
Alii majora audent. Vulgatæ si sani-
tas constat, dicendum est, ἱφικίσθαι et
καθικίσθαι eundem præstare usum.
Plato Hipp. Major. p. 292. A. ἂν τύχη
βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγων φύγων αὐ-
τὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίσθαι (nempe αὐτῇ)
πυράσεται. Sophocles Œd. Tyr. v. 819.
διπλοῖς κίντροισί μοῦ καθίκετο. In qui-
bus diversior ordo et junctura quidem,
hic accommodanda verbo, sub dictione
latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti
c. 54. et VIII. 109. Atque eum in
modum Abreschius. Conmode, hæc
dum meditator, in mentem redit Home-
ricum Iliad. E'. 748. Ἦρῃ δὲ μάστιγι θοῶς
ἱσιμαίεν' ἄρ' ἴππους, quo utantur volen-
tes. WESS. — Suo sic more scripsit He-
rod. pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλιωσε
τριηκοσίας ἐκίσθαι μάστιγι πληγὰς. Hac

opinor ratione collocata vir doctus non
censuisset tentanda. Insanum utrum-
que facinus, quo fertur iratus Xerxes in
mare sævisse flagellis et compedes de-
misisse, quod Herodotum sequuti plu-
rimi commemorant, Brissonio partim
citati de Regn. Pers. lib. III. pag.
420., illud equidem a Græcis confictum
suspicio cum Th. Stanleio ad Æschylī
Pers. v. 752., cujus locum adhuc ill.
Ez. Spanhem. ad Julian. p. 195. De
mari pontibus strato Æschylus est in-
telligendus, ut ejus ætate fabula non-
dum vulgo fuisse videatur recepta: de
filio Darius apud Æschyl. "Ὅστις Ἑλλή-
ποντον ἱρὸν, δούλον ὧς, δισμώμασιν Ἥλπισι
σχέσειν — καὶ, πίδασι σφυρηλάτοις Πι-
ριβαλῶν, πολλὴν ἐκίλιωσεν ἦντιν πολλῶ
στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tem-
pestatis disiectum, atque isthac Æschylī
Athenis decantata, facilem fabulæ
figendæ ingeniis Atticis præbuerunt
ansam: vid. Diogenis Laërt. Proœm.
§. 9. Istius ævi Persica monumenta
si ad nos usque pervenissent, forsân in-
telligeremus (quod, altera tantum audi-
ta parte, et quid nostra ætate eveniat
cogitantibus nobis certe licet suspicari)
mendaces multa de Persis falsa nobis
Græcos tradidisse, suasque semper res
amplificasse. Dion Chrys. Or. XI.
pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μή-
δου λήγοντος, ὅτι οὐδὲν ἐμολογοῦσιν οἱ Πί-
σαι τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι κ. τ. λ.
VALCK. — Cæterum conf. cap. 54 sub
fin. et VIII. 109, 17. S.

3. ἥδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ σιγίας] Quod
Noster auditione tantum accepisse se
testatur, sanequam absurdissimum, illud
vix aliis commemoratur. De Xerxe
Juvenal. Sat. X. 182. Ipsum compe-
dibus qui vinxerat Ennosigæum: Mi-
tius id sane, quod non et stigmatē dig-
num Credidit: ubi Herodotea dedit
Grangæus ut vulgantur; in quibus σι-
γίας ex Med. bene scripsit Gronov.,

quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro *μαστιγίας*: sed nec qui flagellis cæderent *μαστιγίαι*, verum dici potuerunt *μαστιγισται*, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix. 11. Lexicographis æque ignotum ac Herodoteum *Στιγίαις*. VALCK. — Præclare *στιγίας* ex MSS. Galeus et Gronovius. Conf. Juvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6. Ὡς περὶ ὕδαρ, διασώτης, etc.] Media καὶ ἄλμυρον, ut supervacua, echedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἄλμυρον ποταμῷ aut Homero ἱππικῶν ἄλμυρον ὕδαρ, Odys. i. 227. similibusve. WESS. — Quæ in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχιδὸν δὲ ἔλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἰγραζέμενος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Πίρξου παραχθῆσιν, ἐπεριβάλλοτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐταῦθα, ait, πρὸς τὸ ὕδαρ, ὡς αἰσθάνειν τινα ἔχον καὶ προκαίρειν, διαλιγόμενος ποιήσας τὸν Πίρξην, ἐπεριβάλλει ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνδρώπων θύει, ὡς ἴοντι δολιγῷ τι καὶ ἄλμυρον ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλαι ἀρχαί τινες ἐξίσχυον] Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλαι ἀρχαί τινες ἐξίσχυον. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχία ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδου κατινατίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὀρμύμενοι ἰγφύρουσι τοῖσι προσέκυστο. Hinc vocem *γίφους* plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et

τὴν δὲ ἰστένη, ex præcedente verbo *ἰγφύρουσι* in promptu erat nomen substantivum *γίφους* intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem *ζυγύναι γίφους* frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11, 12. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen *γίφους* commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. *νίας*, ἀκτὰς aut *γίφους*. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυγῇ dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυγῇ τῶν γίφουσι intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo prætermitti nomen *γίφους* potuit, utpote legentium animis præsens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi hujus loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadversa. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora hujus capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἰπώσαν, ad ipsa illa quæ initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adjuncta hac observatione: "Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γίφους, nam de "duplici ponte sermo) tamen respondet "huic ταῦτα." — Sic ille; cui Valla præverat, eundem locum its reddens: Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus hæc ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo junxerunt. Latina Gronovii, quæ Wess. etiam tenuit, obscuriora sunt, Græcis nimis anxie insistencia: Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos junxerunt. Equidem cum Larchero, οἱ μὲν ταῦτα ἰπώσαν, etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi sæva Regis mandata conf. c. 39, 15 seqq. S.

3. Πινθηνοτίρους καὶ τριηρ. etc.] Quæ sequuntur, non intellecta, descripserunt Brisson. de Regn. Pers. III. p. 434., et Stanlei. in Æsch. Pers. v. 71. Latine vertit atque explicuit Dion. Petav. ad Themist. pag. 451 seq., partim attigerunt Casaub. alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK.— Mihi quoque in pontium descriptione, quæ proxime subjicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certæ lucis valeam adfundere, ancipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Virorum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἰστίην εἰσσεύονται. καὶ τριηρ.] Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπλώσας minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, Euxino Ponto obverso, ccclx. naves substratæ; alteri, qui Ægæum mare spectabat, cccxiv. Quæ postrema si deficient, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex Vallæ Latinis prudenter sarsit Cl. Pavius; animadvertit eundem Cl. D. Petavius ad Themistii Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τσσαύτας; neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedæ respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversæ, hinc plures: posterioris directæ et propterea pauciores. Pet. Bertius de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem Xerxis opus aggressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀναπλωχύνῃ τὸν τόπον] Videlicet ἰ ῥόος. Valla dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quæ

impulsæ funium contentionem augebant. Ἀναπλωχύνειν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim (lin. 8.) ἀγκύρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκαν. Scripsissem quoque (lin. 8.) τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἰστίης: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed MSS. aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3—10. Gronovii versio hæc erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, prægrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναπλωχύνῃ lin. 7. ἀναπλωχύνει maluerit. “ἀναπλωχύνῃ si ferretur, inquit, debet referri ad “γίφουρα ἐκάστην.” Larcheri Gallica versio a Latina Gronovii nihil fere discedit: “Ils attachèrent ensemble ccclx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l’autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l’Héléspon, répondoient au courant de l’eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus.” etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversæ steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuis-

se fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quæ *Rennelli*, illustris Viri, interpretationem hujus loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit conjecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquæ cursum starent, istas autem ab altera parte, quæ Pontum spectabant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de conjectura statuas, non Πόντου, sed πύργου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 20.) duo ista, quæ memorat, ἱπποναυγίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatæ erant, ut respectu trajectus (respectu lineæ rectæ ab una ora ad alteram ductæ) transversæ starent; sed rectæ, secundum aquæ in Hellesponto cursum. Superest, ut, quæ ad eundem difficiorem Nostri locum a *Schulzio*, Viro docto, adnotata sunt, his subjiciam. S.]

4—7. ὑπὸ μὲν τῇ, etc.] Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθήκεις: sub alterum, qui Ægæum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου—κατὰ ῥέον, est quasi παραπλήκει, quæ directionem navium junctarum signare debet. Erant autem collocatæ, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectæ, secundum fluxum Hellespontu, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἱπποναυγίας, (ἱπι-

ναυγίας puto scribere voluerat Vir doctus.) quoad Pontum transversæ sive obliquæ. ἵνα ἀναναγκασθῇ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τῇ, etc. ut stabiliret, fulciret funes (τῶν τῶν) armamentorum pontium, quæ inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέον subintellexeris post ἀναναγκασθῇ, an τοῦτο, opus istud junctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tanto-pere intendi potuissent, ne in medio saltem demissæ aquam attingerent? DAV. SCHULZ.—At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quæ transitum præbebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum rudentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent.—Hæc cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, jamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visum sum, nihil opus fuisse conjectura illa, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἱπποναυγίας, lin. 6. τοῦ μὲν πύργου ἱππ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cujus cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quæ naves secundum Hellespontu cursum rectæ stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatæ fuisse: neque illæ, ut Larcherus fingeat, latera ob-

versa Ponto habebant, sed proræ earum-dem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἰτίρης] Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἰτίρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio præcedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgata lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἰτίρης: articulus enim ante ἰτίρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchoræ demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

11. δίκπλους δὲ ὑπόφανουσιν, etc.] Petavii his pontibus impensa opera latuit (Gronovio) Cel. viro: hinc illa ejus notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Jungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανουσιν fenestræ, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli. 16. Hinc pro hiatu et patente transitu; par διαγωγίας ratio, quæ ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίον, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque δίκπλους ὑπόφανουσιν, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανουσιν probanti, δίκπλους adjectivi loco est. Mox (lin. 12.) Petavius scite, καὶ τριηρίων τριχού: namque series ipsæ tam πινθηκαιτίρους quam τριηρίας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. Wess.—Non ego δίκπλους pro adjectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri junctum: fenestram, aperturam reli-

querunt, quæ esset δίκπλους, id est, quæ inserviret δίκπλῳ, quæ minoribus navigiis transitum præberet. Inter καὶ et τριχού (lin. 12.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριηρίων: (conf. Var. Lect. ed. S.) nec tamen illo adjecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu rejectum istud adsumentum velim. Alternis junctæ erant triremes et naves longæ sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχού similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. (ed. S.) I. 99, 7. S.

15. στρεβλοῦντες ὀνοισὶ ξυλίνοισι] Egre-gia huic loco medela ex Med. et aliis. Ὀνοισι sunt axes; ὀνοισαι axiculi, sucule, sive machinæ tractorii generis. Gale-nus Gloss. Hippocrat. Ὀνοισθαί, ἄγουσι δὲ ὄνον ἐπιστρεφῆς τίειν. Ὀνοισι γὰρ καὶ ὀνοισαι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippo-crat. de Fractur. p. 551. Adde Eusta-chium in Erotianum, p. 82. (pag. 275. ed. Franz.) et Gronovium. Wess.

17. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ] Sic debuit. Nimium Petavii ὡς παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. Wess.—Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

19. τοῦ τάλαντος] Τῶν τάλαντος Edi-tor Genæv. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντος τῷ βάθει, Chil. I. v. 599. ipse dixerit. Wess.

[21. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόπου] Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόπου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἰνισταμένων. Quod sequitur (lin. 22.) αὐτοῖς ἐπιζυγῶνται, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superjunxerunt, quod tenuit Wess. Planius Larcher,

sed dubito an ex mente Scriptoris, "on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres." S.]

24. κατατάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν] Hesychius Κατατάξαντες, ἀτάξαντες, εἰς τοῦ- πῶς ἀναχωρήσαντες: forte, quæ Abreschii suspicio, τάξαντες, εἰς τοῦ- πῶς ἀναχω- ρήσαντες, ut conplanandi significationem, quæ hujus est loci, et τοῦ κατατάγων junxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατατάγων Conporto. Affertur enim κατατάξαντες γῆν pro Conportantes injicientesque ter- ram. Est ex κατατάσσω. In Josepho Bell. Jud. I. 21, 7. γάγμα, terra sti- pata: πύργος καστὸς, ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive συναρμύνης, quo- modo MSS. Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμὸν, sepem hinc atque hinc prætensam, Tzetzes χιμαγωγὸς καὶ κλίσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλί- μακας, ubi excellenter Gronovius, ad- pellant. Ὑπερεῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. Wess.—παρεῖρυσαι ἴδιον καὶ ἴδιον, secun- dum utrumque latius duxerunt septum. De verbo εἰρύσσει vide Wess. ad VII. 24, 4. S.

CAP. XXXVII. [2. οἱ εἰς χυτὸν] Huc spectare videtur glossa apud Sui- dam: Χυτὸν χῶμα: et apud Hesych. Χυτὸν χωστὸν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτὸν (non χυτὸς aut χυτὸν) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetus- tioris cujuspiam Grammatici observa- tione ductum, quæ hujusmodi fuerit: Χυτὸν λίγυι Ἡρόδοτος τὸ χωστὸν καὶ τὸ χῶμα. S.]

8. οὗτ' ἰσμοφίλων ἰόντων] Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. juvat Co- dicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθέρας μᾶλλον φύχος γίνεται, ἢ ἰσμοφί- λων ὄντων. Per autem mira solis hæc obscurati descriptio; talis profecto, ut

veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ἡ ἥλιος ἐκλυσὰν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὕδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum ne- gant plerique sideralis scientiæ profes- sores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. Wess.

9. ἀντὶ ἡμίσεος τοῦ νύκτε ἰγίνετο] Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμίση ἰγίνετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε—τὴν ἡμίσην ἐξασπίης νύκτα γινέσθαι. Primus istam defectio- nem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur Milesius Thales, juxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Græcis jam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ἡ ἥλιος—ἀφανὴς ἦν, οὗτοι ἰσμοφίλων ἰόντων, αἰθέρις τοῦ σπῆλαι- στα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. celo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subis- set. οὗτ' ἰσμοφίλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνοφίλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. (lib. VIII. c. 42.) Xerxi solis obscuratio, ut vul- go imperitorum, videbatur esse porten- tum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emen- davit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse sæpe profuit Impera- toribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quintilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Græcis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδίκτορα (lin. 13.) bene cepit Palmer. In Ari- stidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. MS: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γινόμενον περὶ τὸν Ἑλ- λήσποντον, ἐκλυψίς ἰγίνετο ἡλίου καὶ ἀνα- τολῆς: (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώ-

τοῖσι δὲ βασιλεῦσι τοὺς μάλιστα, εἰ σημῶσι
τοῦτο, ἀπώλειαν ἰσχύει τῶν Ἑλληνικῶν
πόλεων. τοῦτ' αὖτις δι' ἡ' ἰσχύει γὰρ αὐ-
τῇ τῇ ἡγεῖται, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλπει
δ' ἄλλος. ἵνα καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο δ
πύρξῃ. VALCK.

13. Ἑλλήνων προδίατορα] Præsidem
vertunt, Nob. Palmerio jure improban-
ta. Ex προδίατορι venit προδίατορ,
præmonstrator malorum, et vates qui-
dam. Magi φάσματος mirabilis inter-
pretes respondent, solem, si quid præter
consuetum patiatur, Græcis portendere
et præagere; lunam, suæ nationi; cu-
jus illi conjectus quas habuerint ratio-
nes, unde indagabimus? Ob oracula,
conjicit Palmerius Exercit. pag. 31.,
quæ Delphis, Delo, Claro et aliis Græ-
ciæ urbibus sub Apollinis, qui sol est,
nōmine pandebantur. Sane non erat,
cū Ph. a Turre erroris dicam Nostro
impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175.
Coluerint enim Persæ Solem, ut vene-
rati fuerunt; defectus ejus ex magorum
disciplina damnosus aliis potuit haberi.
Sed ille προδίατορα præsidem censuit
contra verum. WESS.

14. ἰσχύει τὴν ἱλασιν] In hoc genere
simplex mavult. Vide III. 4. VII.
6. et cap. 106. πρῶτον τούτης τῆς ἱλά-
σεως. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ.
VIII. p. 217. v. x. Amplector itaque.
WESS.

CAP. XXXVIII. 4. τὸ σοὶ μὲν ἱλα-
φῆς, — ἡμοὶ δὲ μέγας] Initio poematis
Theognis: Εὐχόμενος μοι κλυθί, κλυθὲς
δ' ἀπὸ πῆρας ἄλλασι. Σοὶ μὲν τοῦτο, Διὰ,
εὐμερὲς, ἡμοὶ δὲ μέγας. Propius ad Nostri
structuram Andocides in exordio
Orat. de Myster. διήγομαι ὑμῶν δίκαια,
καὶ ὑμῶν γὰρ βέβαια χαρίζεσθαι, καὶ ἡμοὶ
ἔξω πολλοῦ τοχὺν παρ' ὑμῶν. VALCK.

12. παρέλυσεν τῆς στρατιῆς] Στρατιῆς
mallem. Prave in Plutarch. Virt.
Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius
χάριν ᾗτήσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως—ἵνα

παρίηται τῇ στρατιῇ, καὶ καταλαύει αὐτῇ
γηροβοσκίην. Scripserat παρίηται τῆς στρα-
τίας. Unius vacationem petens, de
eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c.
17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos.
Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS.—
Στρατιῆς et hic scribendum, ut in si-
millima narratione de Cæbazo, a mili-
tia vacationem uni filiorum petente IV.
84. στρατιῆς ἀπολιλύσθαι. Apud Plu-
tarch. T. II. p. 263. x. Pythes χάριν
ᾗτήσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονα αὐτῇ
παίδων δόντων, ἵνα παρίηται τῇ στρατιῇ, καὶ
καταλαύει αὐτῇ γηροβοσκίην. Interpres
quod sensus postulabat expressit, ut
unus eorum immunitate militiæ dona-
retur: scripserat, ut puto, Plutarch.
ἵνα παρίηται (sive potius ἀφίηται vel ἀφί-
ναι) τῆς στρατίας. Sic passim loqui
solebant. Ulpian. in Demosth. pag.
22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίεσθαι τινὰς τῆς
στρατίας, ὅστις σωματίον εἰς τὰ Διόνυσια.
Leges istas respicit Diodor. Sic. IV.
5. fin. Lycurgo memorantur contr.
Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφίηται τοῦ στρα-
τίεσθαι ἵνα καὶ τοῦ βουλεύεσθαι· ὅτις τὸν
τῆς πόλεως. Ἀφίηται τῆς στρατίας,
Herodoto dicitur παραλύσαι τῆς στρατη-
γίας: ut VI. 94. Mardonium Darius
παραλύει τῆς στρατηγίας. Quæ Porto
Herodotea dicitur locutio, aliquem præ-
tura amovere, est et Thucydidea et alio-
rum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν
Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid.
Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK.
—στρατιῆς recepi cum Schæf. et Borh.
Suspectum στρατιῆς cum superioribus
editis tenent quidem scripti, quod sciam,
omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect.
(ed. S.) ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 6. ἰν ταῖσι ὡς τῶν
ἀνθρώπων, etc.] Paulo hæc aliter scripta
sic Stobæus excitat Gesneri pag. 173,
34. Ὡς ἰν ταῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ δ
Θυμῶς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέλειος ἡμάρ-
τητος τὸ σῶμα· ὀκταντία δὲ τουτίσιν

ἀκούσας ἀνοιδάνει: ex quibus Herodoto restituerem *τουτίσσι* ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

8. ὅπιναντία δὲ τουτίσσι] Stobæus, ut sæpe, Ionum characterem servavit; nec pravum ejusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. Homerus Iliad. I. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι ἴον. Dicti Herodotei interiorē sententiam Camerarius Problem. Cent. I. 9. vestigavit. WESS.

14. τὴν ψυχὴν ζημιώσιναι] Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatæ non postponerem: in Matth. xvi. 36. nonnulla dedit Wetsten.; ad eandem rationem ætate scribebant Herodoti. Thucydides (III. 40.) pag. 192, 62, *μυγάλα ζημιώσιναι*: ubi *ζημιώσιναι*, natum ex interpretamento, præbent Codices. ὅστις τι ζημιώσιναι dixit Xenoph. Œcon. p. 491, 35. Jussit Xerxes (lin. 17.) natu maximum filiorum Pythii *μίσον διαταμίην διαταμίνας δὲ*, etc. Plutarch. T. II. pag. 263. B. ἡ ἐξέλιξ ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ἐν ἰξήσῃσιν, σφάξας καὶ διατεμὼν, ἐκίλισεν τὸν στρατὸν διελθύν· τοὺς δὲ ἄλλους ἰσχυράγιστο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τοὺς μάχας. Secundum Senecam, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractum ab utroque viæ latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. Senecæ locum adhibuerunt Wess. ad Herod. p. 320. (ad IV. 84, 6.) et Brisson. Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

19. καὶ ταύτῃ διζίνουσι τὸν στρατὸν.] In partes duas distractum ab utroque viæ latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus Seneca. De Cleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, Apollodorus Bibl.

III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δὲ αὐτῆς τὸν στρατὸν. In fœderum sanctione multa hujusmodi apud ill. Grotium in Matth. c. xxvi. 28. WESS.

CAP. XL. 3. στρατὸς παντίων ὠτίων] Vocem *σύμμικτος* exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. δὲ *σύμμικτος* στρατὸς παντίων ὠτίων, unde in hanc viciniam conmigravit. WESS.— Aberat a Med. vox *σύμμικτος*. Si absent aliis Codicibus voces οὐ διαμεμειγμένοι, (lin. 4.) has ad ἀναμιξὲς suspicarer olim adjectas. Ἀναμιξὲς Hesychio redditur ἀναμεμειγμένοι: vox Sophocli, Thucydidi, Xenophonti, ter adhibita Herodoto. VALCK.

9. Νισαῖον καλιόμηναι] Quæ hic διπτογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, Nissei-ne an Nesæi hi equi. Docte Valesius ad Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Jovis curru et B. Brisson. Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XL. 2. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαζας] Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in Xenophonte Κύρου. VI. p. 162. B. et 168. B. (et alibi,) tum Ἀναβ. I. pag. 247. c. *Harmatamaza* carpenti genus et mollissimæ vectationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. Essedum Laurentii improbat Schefferus, neque geminum plane fuit, Rei Vehic. lib. II. 27. p. 217., quem adi et doctos Curtii interpretes III. 3, 23. WESS.

11. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα, etc.] Mala Persica ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἰσὶ τῶν συρτάκων μῆλα χρυσῷ ἔχοντες, Athenæus XII. p. 514. C. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac *αἰχμοφόροι*, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala pūnica aurea, ῥοαὶ χρυσῆαι, his locus erat ante decem Nisæos equos, spiculaque in hu-

num versus inflexa: cum hastati Μη-
λαφόροι hastas πατὰ νόμον, uti mos fere-
bat, erectas ostenderent et vibrarent.
Hæc plana. Wess.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίην] Pro Med.
et aliorum Κάρινν docte Gronov. con-
sistit: magis, meo quidem iudicio, ad-
posita Carine, seu Carene potius, quip-
pe Mysiæ et Atarnensium urbi proxima
apud Plin. Hist. Nat. lib. V. 30. Ac-
cedit Stephani Καρίην, πόλις Μυσίας,
Ἡρόδοτος ἰβδόμεν, hanc Nostri indicantis.
Malui præterea (lin. 5.) Ἀτραμύντιον
ob Eustathii adsensum et Thucydidis
in primis lib. V. 1., ubi Schol. et Du-
kerus. Wess.

CAP. XLIII. 3. ἐπὶ λίπῃ τὸ ρίθρον] Nilus, cujus aqua stato tempore minu-
ebatur, ἀπολείπων τὸ ρίθρον, lib. II. 19.
patronus vulgato esse posset, nisi potior
Codicum auctoritas, frequentioreque usu
firmata c. 21, 58. et 125. foret. Uti-
que nihil urget, ut ὃ ἐπὶ λίπῃ sive ἐπὶ-
λίπῃ—πινόμενοι contra tabulas pingatur.
Wess.—τὸ ρίθρον intellige πατὰ τὸ ρί-
θρον, ut II. 19, 10. S.

7. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθουσι] Palla-
di Iliacæ Alexander quoque Magnus,
Ilium delatus, sacra fecit, Arriano I.
11. et Diodoro XVII. 18. testibus.
Wess.

Ibid. ἔθουσι βοῦς χιλίας· χοὰς δὲ, etc.]
Dum Xerxes Minervæ Iliadi chiliombe
faciebat sacra, heroibus libabant Magi,
χοὰς οἱ Μάγοι ταῖς Ἡρώσι ἔχραντο, id est,
ἐνήρυσαν. Sumptuosum Xerxis sacri-
ficium, ἢ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυρία, secun-
dum Eustath. dicebatur Χιλιόμβη.
VALCK.

9. ἐς τὸ στρατόπιδον ἐπίσιαι] Terror
Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπιδον ἐπίσιαι,
vel ἐπίσιαι: hoc, ut ex Med., placet
Gronovio; illud, ut usitatus, viro doc-
to in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK.
—Doluit Gronov. ἐπίσιαι Med. non re-

ceptum. Herodoto alia mens, qui lib.
IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι—φόβος ἐπίσιαι:
et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐπι-
σιαιώσιν: in quibus structura discre-
pans neminem morabitur, cum sit pro-
miscua, ut bene vir doctus Miscell.
Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas,
φόβος ἐπίσιαι ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1.
12., ubi ἐπίσιαι Codex unus. Verior
ejusdem Gronovii notatio, Γεργίθας Τυ-
περὺς (lin. 12.) conjungens, quam con-
sule. Wess.—Præter codicis sui aucto-
ritatem, cui alii plures accedunt, provo-
cavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8.
Ex Stephani Byz. præscripto Γεργίθας
expectasses, aut Γεργίθινος: sed Γεργί-
θας utrobique tuentur Herodotei libri.
S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ] Inutilem
vocem μίσση, parens schedarum jussui,
induxi. Cui enim ea bono? Reiskii
non dispar opinatio. Wess.

2. προειπίδεντο γὰρ—αὐτῷ ταύτῃ προ-
εἶδεν] Ἐξίδεν corrigebat Reisk. uti Arch.
et Vind. Jam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ
haud infrequens, idem huic restituend-
um loco putavit Abreschius, Dilucid.
Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic
innovo. Wess.—Suspiciabatur clar.
Abresch. Diluc. Thucyd. p. 403., legi
commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo
sæpe loquitur Noster; sed hic vicina
requirere videntur pronomen αὐτῷ, Sto-
bæo quoque lectum p. 535. Προεἶδεν
Xerxi ab Abydenis parata prima sedes
fuisse videtur, quæ in exedra præ reli-
quis emeretur: Θρόνον ὑψηλὸν dixit
Tzetz. Chil. I. v. 937. Ἐξίδρα quid fue-
rit, post Budæum docuit H. Steph. in
Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quæ ve-
lut incerti Scriptoris excitat is e Suida,
verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19.
quibuscum conferri possunt Dio Chrys.
pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Αἰσ-
χμη. VALCK.—In vocab. προεἶδεν (ut

in verbis *παρανέζομαι* et *παρανέσθαι*) alia vis est praepositionis *πρὶ* atque in verbo *παραπαύω*. S.

CAP. XLV. 4. *μὲν δὲ τοῦτο ἰδέσθαι*] Specie alienam, revera suam conditionem deplorasce videtur, (Valerio Max. IX. cap. 13. ext. 1.) opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura. Hæc et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. v. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur Hermogenes pag. 509. *Πλείονι τῇ μεγάλῃ πολλοῦ καὶ χερσὶν, ὥς ἐν τῇ ἄλλῃ, καὶ ἐν τῇ ἰσότητι τῶν Ἰσχυριῶν κατὰ τοὺς Πίξιον πρὸς Ἀρτάβαζον, ἀφαινοῦν πρὸς Πίξιον πρὶ τῶν Ἀνδραγμάτων λόγου.* Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 3. *οὗτος ὡς ἦν*] Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat uatissimam: *Οὗτος ὡς ἦν φρασθεὶς* H. 2. Olim lectam ista monstrant Stobæi pag. 535, 46. *οὗτος οὖν ἄνθρωπος*. VALCK.—At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

5. *ἰργάσθαι*] Loco quidem indicato Gesneri editio Stobæi *ἰργάσθαι* præbet: sed p. 612, 26. *ἰργα σὰ, τὸ*, etc. quæ minime contemnenda lectio, si robur accipit a Codd., sincera poterit videri: *ὡς πολλὸν ἄλλῳ πικρὰ μίνα ἰργα σὰ, τὸ ἴναι καὶ ἰλίγγυ πρὸς τὸν*. VALCK.

7. *Ἐσθλὲ γὰρ μὲν λογισάμενοι*] Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. B. *Τὸν ἡλίσσον εἰσιλθεῖν, διεξ ἰσως πᾶν ἄλλον εἰσῆλθε.*

Sæpe Euripides, monitore Valckemario ad Phœnias. v. 1379., sæpe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasce videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hæc lacrymæ acriorem censuram. Wess.

Ibid. *Ἐσθλὲ γὰρ μὲν λογ. παραπαύομαι*] Scribendum, ut legit Stobæus, *ἰσθλὲ γὰρ μὲν λ. π.* alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed junctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. *ἴμας ἰσθλὲς ἰσθλὲς ἰσθλὲς*. Pausan. VIII. p. 634. *οὐκ ἰσθλὲς ἰσθλὲς*. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. *οὐκ ὁὐδὲν ἰσθλὲς ἰσθλὲς* ut p. 252. C. Demosth. p. 100, 39. etc. Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. p. 26. *Ἐσθλὲ μὲν* dicatur, an *μὲν*, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. *τὸν δὲ ὡς ἰσθλὲς* *ἴσθαι ἴσθαι τὸ πρὸς ἡμᾶς*. VI. 125. *ἴσθαι τὸν Κροῖσον γίλως ἰσθλὲς*. I. 116. *τὸν Ἀρταβάζον ἰσθλὲς ἀνάγκη αὐτοῦ*. VALCK.

14. *αἶ τι γὰρ συμφορὰ προσπίπτουσι*] *Συμπίπτουσι* est apud Stobæum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. (I. 139, 1.) p. 298, 35. (V. 35, 6.) etc. Thucyd. III. c. 60., *κατανοοῦντες*, — *ὡς ἀσπάζονται τὸ εἶς ξυμφορὰς ὅτι τινὲς πᾶν* *ἄν καὶ ἀναξίον ξυμπίπτουσι*: et p. 278, 85. VALCK.—Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

15. *καὶ αἱ τοῦτοι συμφοραὶ προσπίπτουσι*] Pæne arripio Vind. et Stobæi *συμφορὰ προσπίπτουσι*, καὶ αἱ τοῦτοι, *συμφοραὶ προσπίπτουσι*, quod Valla expressit. Wess. — Qui hoc probant, hi juncta intelligunt *συμφοραὶ προσπίπτουσι*, καὶ τοῦτοι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed

intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ὄντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

16. οὐκ εἰ μὴν θάνατος, etc.] Ubi in luctu atque miseriis mortem ærutnæ requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Jos. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazæum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. (p. 311. ed. Bas.) Εἰ δὲ τὰ Ἡρόδοτου ἀντίγραφο ἀσφαλῶς ἔχου κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁμιλοῦ γραφὴν τῆς ζῆσις ἐν τῇ, ὁ θάνατος, μαχθηρὸς οὖσης τῆς ζῆσις, αἰρετώτερος τῇ ἀνδραγαγίᾳ γίγνεται: et mirare doctissimi hominis hæsitacionem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quæ mutavit, vitio memoriæ accepta fero. Wess.

18. γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα] Laurentii dulce gustans sæculum postulat γυνάμνος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobæi πλίξας τὸν αἰῶνα, ævum agens, non abjicerem. Conmode Euphorion, Ὡ ζῶ, τί ποθ' ἡμῖν δοῦς χρέοντι τοῦ ζῆνι βραχὺν πλίξαι αἰῶνας τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔστ, in Stob. Serm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλίναι τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur deum Persæ, jucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. præscripta. Wess. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γίῃσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobæi lectioni Vir doctissimus tribuit, πλίξαι scriptum oportuerit, non πλίξας. S.

Ibid. γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα] Quo sit sensu capiendum verbo Wess. indi-

cavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio deceptit eruditum scriptorem des Essais de Crit. p. 200. Plutarchus in fine libelli quo docet "Οτι οὐδὲ ζῆν ἴσται ἡδίας κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. r. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, ἰστών, ὡς ὁ Διὸς γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα φρονιτέρ ἐν αὐτῇ ὦν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονούν δοκεῖσιν, αἵ δὲ λίαν ἰσχυλότες τὸ δὲ γυναικίαις ὡς σιγῆσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia γίῃν inter et γίῃσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γίῃσονται, leviter gustant, ὡς σιγῆσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi jucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam jucundam mortalibus miseris maligne præbet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα. Γίῃσας semper significat gustum dare, eximie ei vendendæ: vid. Eubuli fragm. apud Athen. I. p. 28. r. et Casaub. pag. 66. Firmus Cæsariensis. Epist. 27., γίῃσας ἡμᾶς Ἀττικῶν μίλιτος. Jamblich. Vit. Pyth. p. 16. γίῃσας βουλόμηνος τῆς παλλοῦς τοῦ πατριώτας. Polyæn. p. 10. in MS., εἶναι τοῦ πατριώτους γίῃσας. Venuste Silenus ad Ulyssen in Eurip. Cycl. v. 150. γίῃσμα τὸν ὄνη καλῶ, gustus emptorem allicit. Philostr. de Vit. Soph. p. 557. r. ἰκανὰ ταῦτά σου δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδορείαν τὸ γίῃσμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γίῃσμα παρίχυν μήτε διῃγμα. Eubulus in Adelphis dixit βαδίζου εἰς τὰ γίῃματα, apud Athen. XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 12. ἔριον τοι δύο] Patii equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo jure. De Mediceo silentium admiror. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XLIX. 8. φερίγγυος ἵσταται διασῶσαι] Talia fere Æschyli VII. c. Theb. v. 402. προσωταῖν φερίγγυος, et v. 455. φερίγγυον φρουρημα, h. e. ἱκανὸν φρουρῆν τὴν πατρίδα. Junge v. 476. et 803. Quæ tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. v. 948. In sequentibus (ibid.) Arch. voluisse, videtur καὶ τοὺς ἴνα κη, sicuti μέλιστά κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζουσι] Dabunt forte Codices κομίζουσι, quod legisse videtur Stobæus p. 364, 11. Galeo memorata pejor est lectio Arch. (Vide Var. Lect. ed. S.) Ex proximis, οὐκ ἂν δὴ ἴοντων τοὺς λιμένας ὑποδείξω, in Lexica receptum ὁποδείξω λιμῆν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένας δυνατόν διέσθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξω, id est ἰσθίτοι εἰς τὸ διέσθαι. Talia sunt in usu plurima: ἔξω ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμους ἐσθίγει· ἄλωσιμους εἰσθίγει: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphontis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νημάτων ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μή τις ἄμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμῆνος: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallæ lectione Hudsono laudata. Cum iis quæ sequuntur apud Herod. (lin. 14. γῆ δὲ πολέμην, etc.) comparandus est Æsch. Pers. v. 749. Ἀντὴ γὰρ ἡ γῆ ἔμμελχος κείνους σίλου. VALCK.

14. εἰ ἰδίλιται μὲν, etc.] Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἰδίλιται, si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Græcique aliis εἶλιται et ἰδίλιται sæpe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. (et infinitivo verbi junctum, vim illi tribuit futuri temporis.) Nilus

lib. II. 11. εἰ δ' ἂν ἰδίλιται ἐκτρέψαι τὰ ῥέεθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θιλήσει — εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. XI. 12. conducta. WESS.

16. τὸ πρῶτον αὐτὸ κλιπτόμενος] Stobæi βλίσπόμενος displicet. Hesychio κλίπτεσθαι, præter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Jud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λαοδάνει τοὺς πολλοὺς πωρῶμενον, μήδ' οἷα φιλεῖ, κλίπτοντα τὴν εἰσοδόν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρβαροι δὲ, τὴν τε ἔξωθεν ἐκκαλέσονται. Conf. Perizon. ad Æliani Var. III. 47. Sequens sententia (ἐν πρῶτῳ γὰρ — εὐδοκίᾳ πληρώσῃ) plane Æschyleo respondet, τὸ μὲν εἰς πρῶτον ἀπύρεστον ἔθου πᾶσι βροτοῖς, Agam. v. 1340. WESS.

20. εἰ βουλιόμενος μὲν ἀρῶδοι, — ἐν δὲ τῇ ἔργῳ θρασυεῖν.] Hæc Jos. Wasseo censetur æmulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego judico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογιμὸς δὲ θᾶνον φέρε: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud mea sententia Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρεὶ ἀνι, — τῇ μὲν γνώμῃ θρασυαίους στρατιῶν· τῇ δὲ ἔργῳ διδόντας παρυσικυῖναι: id est ἀρῶδοινα βουλεύεσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. (cap. 34. extr.) τὸ μὲν καταφρονεῖν τοῦς ἰσχύοντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλλῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἄθῃ τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλιστάτας νομίζοντας ὡς ἰσχυρόνους πρᾶσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

21. ἐν δὲ τῇ ἔργῳ θρασυεῖν.] Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto

opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Joach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. Wess.

CAP. L. 8. *μή τὸ βίβαιον ἀποδίδως*] Incommodum erit *μήτι*, cui Gronov. locum dedit, ni *μή τι* cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca (lin. 11.) scite, *πῶς χωρὴ τὸ βίβαιον*, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. v. 471. *πῶς οὐ χωρεῖ τοῦδ' ὄργον*; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. *ἵσως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄθλον*, aliaque passim. Wess. — Optime habet *τὸ βίβαιον*, lin. 9. cui cave *τι βιβ.* praeferas. In qualibet questione, quae agitur, multae possunt esse opinioniones *σφαλικά*, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est *τὸ βίβαιον*, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 11. repetitur. Jam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur *πῶς χωρὴ*, (non *πῶς χωρῇ*, uti temere in nostra Var. Lect. (ed. S.) itemque in Notula contextui subjecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi *πῶς* h. l. idem ac *ὡς* vel *ὅπως* valere statueres; cujus usus particulæ illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii *πῶς χωρὴ* videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod *βίβαιον* est; nam, qui *τὸ βίβαιον* novit, is etiam novit quisnam futurus sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, *πῶς χωρήσει* oportuisset, non *πῶς χωρῇ*. Itaque *ὅπως* pro *πῶς* correxi; rectius forsan facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in Var. Lect. (ed. S.) proponere. S.

16. *γνώμῃσι ἰχρίοντο ὁμοίῃσι καὶ οὐ*] Ex Med. dedit hoc Gronov. pro *τῇσι*

καὶ οὐ. Insolentius illud, *ὁμοίῃσι καὶ οὐ*, novator (sic Herodotum adpellare amat Valck.) fortasse posuerat pro *ὁμοίῃσι τῇ σῇ*. Ad istam rationem scribi potuit hujus Ed. p. 329, 69. (IV. 109. 1.) *Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί*, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi hujus scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. (VII. 95, 3.) Structuræ rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. *ἡ πιπρωμένη κατὰ ταῦτὰ ἰσικρύπτει, καὶ ἡ ἰλὺς*: pro *τῇ ἰλὺι*: I. p. 101, 12. *κατὰ ταῦτὰ οὐτοι ἤχῃσι καὶ κithάρα κρουσθῆναι*, id est *ὁμοίῃσι κithάρῃ κρουσθῆναι*, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budæus in Comm. Ling. Gr. p. 483. Pausan. præterea p. 52. *οὗ δ' ἱμοὶ φαίνεται παύσας Σπύρον ὄντ' Ἀχιλλῶς ἀλοῦσας, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσῃ λήγουσιν*: quæ Kühnio tentata, bene cepit Fr. Sylburg. in Praef. ad Lect. p. 932. Budæi observatis quædam adjecit Duker. ad Thucyd. p. 494, 71. VALCK. — Sic vero sæpius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 8. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

19. *κινδύνους ἀναρρίπτοντες*] Ad hujus imitationem bis terve *κίνδυνοι ἀναρρίπτειν* dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumserunt: *κίνδυνοι μίγαν βίπτειν* Euripidis est in Inone v. 24. sæpius *βίπτειν* in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. *περὶ τῶν οὐτως μεγάλων οὐκ ὀμαι διὺ παραβόλως ἀναρρίπτειν*. Idem erat *ἀπικυβύττειν* περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyæni; *ἐπικυβύττειν καὶ παραβόλλισθαι τοῖς ὄλοις*, Polybii. VALCK.

20. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnum et memorabile Herodoti Xerxes, *μεγάλα*, inquit, *πρήγματα μεγάλοις κινδύνους ἰδίῃσι παταγίσθαι*. Male vulgatur in his apud Stobæum *καὶ αἰρίσθαι*: bene

cepit Portus. Eurip. Suppl. v. 759. *φῆν κατακρίνῃ, οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα*. VALCK. — Ἐβίβη κατακρίσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. *τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὃ γίνονται, μεγάλοις ἱππικαῖς κατακρίσθαι*, fortasse hæc imitans. Paullo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillie haud neglectum, lib. IX. p. 448. *τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλοι δέονται κατακρίσθαι*, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi *κατακρίν* (Ionice *κατακρίν*) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioris ejusdem verbi notione dictionem, quæ in quæstione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 21 seq. et c. 53, 9 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam præverant etiam Guil. Budæus et Henr. Stephanus Thea. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, *κατακρίσθαι τὰ πρᾶγματα* (nisi prorsus *κατακρίν* ibi activa forma, non *κατακρίνῃ* legendum) dixisse *conficere* negotia, res *peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, *κατακρίν ἄγωνα* est *peragere*, (feliciter) *conficere* certamen. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensis loquens (in ejus Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. L.) ait, *ἡμέρη μὲν δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα*, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 6. *ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφί συγκατακρίν*, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

26. *φιρόμεθα πορεύμενοι*] Dubites, utrum optes, hocce an *φιρόμενοι πορεύμεθα*, quod in bonæ notæ schedis. Nullum vero dubium, quin (lin. 27.)

καὶ ἴθις, τοῦτοι (non *τοῦτοι*) *εἰς εἶπον* ex Scriptoris calamo fluxerit. Vide-runt turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

27. *γῆν καὶ ἴθις, τοῦτοι*] *Τοῦτοι* vel *τοῦτου* legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: *τῶν δὲ πον ἰσθίωμεν γῆν, καὶ ἴθις τοῦτου εἰς εἶπον ἔξομεν*. VALCK.

CAP. LI. 4. *πλῆθι λόγον ἱππῶν*] Sic *μῆκος ἱππῶν λόγον* scripsit Æschylus; *μείζον ἱππῶν λόγον*, Sophocles. VALCK.

7. *ἐπὶ τοὺς πατέρας*] Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Justinus de Illensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque lætitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberis solet. Ididem Themistocles, *Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι*, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum I. 3, 9. WESS.

14. *ἐς θυμὸν δὲ βαλιῦ*] Puto Vallam habuisse *βαλιῦ, ὃ βασιλιῦ*, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 29. *ὃ βασιλιῦ, καὶ εἰς ἐς θυμὸν βαλιῦ*. Veteri dicto, (lin. 14 seq.) (cujus alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx. 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 3. *τῶν ἔχουσι γῶμα μέγιστον*] Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum ejus commilitium manifestat; nam, *μέγιστον στρατιώμα* legisse, injusta Galei suspicio est. *Γῶμα* indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. v. 599. *ἔχους δὲ γῶμα μὴ περιμνήνῃ*. Aretæus Capadox Morb. Acut. I. 1. fin. *τάδε μέντοι τῆς λύσις τῆς νόσου γῶματα*: hæc morbi dissipati argumenta. Ut vero (lin. 4.) *τῇ σὺ τι scribatur, causa de-*

fit. *πρηγμαίνων* vocabulum in his reticere, norunt omnes. Wess. — Pro τῶν *σέ τε* Reiskius τῇ *σέ τε* legi iusserat; redire enim ad γινῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποσειλάς ἐς Σούσα.] Justum probumque Diodori XIII. 96. καὶ Δίξασαι ἀπὸ λουρὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολόντας Arch. et Vind. scholio debetur. Potuisset porro (lin. 4.) ὁμίας συνίλεμα sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. Wess.

8. ζυῖον — πῶς ἀγαθὸν συνίδεται.] Commodam H. Steph. adjecit interpretationem: sed quando συνίδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii συνίδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac ætate scribebant. Eurip. Hec. v. 119. Ἦν δὲ σὺ μὲν σὺν συνίδων ἀγαθόν. Phoen. 585. δὴς κακὰ συνίδεις. Troasin 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. v. 161. Herod. I. 206. ταῦτας συνίδων τὰ συνίδεις. Thucyd. p. 404. μανθάνετε κακὰ συνίδοντας. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἱκανῶς τῇ ἰαυτῶν ἀφιλίᾳ συνίδοντας. Soph. Elec. v. 253. τὸ σὺν συνίδων ἄμα καὶ τοῖς αὐτοῖς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum συνίδεται scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quærimus. Quin immo multo probabilius mihi videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam συνίδεται, studetis. S.

13. τοὶ Πέρσας γῆν λιλόγχασι.] Hæc regis professio similissima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei jussu sortitos curare et tueri. Sic, præter Patrum alios, Michaël Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ἡ προφῆτης Δανὴλ μίγαν τι χεῖμα λίγαν τοὺς ἀγγέλους εἶπαι προστάγματι δι' οὗ τοῦτο ἐν τῇ πόλει διαλαχθεῖν, καὶ τῶν ἰσθῶν

ἰσμενασθῆναι, καὶ τοῦτον τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφορῆν, etc. Cujus sententiæ fundus in Daniel. c. x. 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Jac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii. p. 785. Wess. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θίσι δὲσι γῆν τὴν Πλασαιίδα ἔχουσιν: Dii quæ hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Græcis ἔχουσιν est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. v. 83. Κούρη, 2 σὺν ματρὶ πολυλάχων Ἐφρησίῳν Εἰλαχας μίγαν ἔστυ: ubi scribendum in Scholiis ἰλλαχίνας. Eid. VII. 103. Πᾶν, Ὅμιλος ἱερὰ τὸν πῖδος ἔστυ (ἔστυ) λίλογχας. Hinc Λόγχασι, τὰς μείδας (sive τὰς λῆγας,) Ἰωνες λίγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur Λογχιῶν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχιῶν, εὐμαιῶν. Μοιρολογχιῶσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρσας γῆν λιλόγχα. ex scholio natam esse, pro ea quam margo Steph. cum aliis præfert, τοὶ Πέρσας λιλόγχα. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντες non patior mutari. Wess.

4. μυρίησι σταρύνοντες.] Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus σταρύνοντες, fortasse ob Strabonis τὰς ὁδοὺς σταρύνοντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. μυρίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare projiciens, exemplum Alexandro M. præbuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Ἀναβ. VI. 19. Wess. — Olim σταρύνοντες edd. Equidem σταρύνοντες hoc tono scripsi cum Schæf. et nostris μαμήρ, F. Neutrum puto reprobum. S.

10. τὸ (sive τὸν, cf. Var. Lect. ed. S.) ἀπειράτη καλίνοισι] Ex Herodoto excitat Suidas ἀπειράτην ista in voce, et Etymolog. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν ἀπειράτη καλίνοισι, uti τῶν γαλμα, τῶν ληθις alibi, aut τοῦτ' ἢ τῶν ἀπειράτη lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀπειράτως διακρίναι, (lin. 11.) ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατ' ἡμῶν ἰς τὸ πύλαγος (lin. 12.) MSS. sibi expostulant. Wess.

11. ἀπειράτως διακρίναι] Διακρίναι recipiatur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus jam suspicabatur: eidem inventum πύλαγος Codices etiam adfirmant, si τῷ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατ' ἡμῶν ἰς τὸ πύλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀπειράτως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 6. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν, etc.] Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incenserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν — τῇ δὲ δευτέρῃ — universum illum novandi inpetum, de MSS. ut nihil adjungam, reprimat. Wess.

CAP. LVI. 6. ὦ Ζεῦ, εἰ δὲ ἄνθρωποι εἰδόμενοι, etc.] Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. A. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν — ὥστε διὸν νομίσαι πῆρξιν τὸν Δαριόν. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. A. color, γῆν δὲ καὶ τοὺς ὁπλίτας, καὶ τριήρεις θάλατταν· καὶ δεσπὶ τοῖς ὁρῶσι διὸν ὁ μίγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῃ πάντα κινῶν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ καὶ τοὺς τριήρεις θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὁπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hellespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino πῆρξιν ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ τ' ψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbænius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. x. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. p. 192. Quis novus his hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Jove mundus erat. Sumisit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia commutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἄνθρωποι: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: Ζεὺν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπων τύπῃ, Libanius. Wess.

8. ἄγαν πάντας ἀνθρώπους] Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Παιονοδῶν ἄνδρων γυνῆς Ἀσίης ἀπὸ χώρης, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινῶντας πᾶσαν Ἀσίαν πλάκα, Aesch. Pers. v. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπ' ἄγαν πάντα τὸν ἥγον στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asia vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixit

τα, ὅτι κατέβαιναι ἐ Πιέξης μὲν πάντων τῶν ἰαυτοῦ. μάλα γὰρ, inquit, ἱερμύρῃσι τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisse μὲν τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conacendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut *μυλίγματι* repressit Aristides T. II. p. 318., *εὐστάντων ἐπὶ τοῦς Ἕλληνας ἀπάντων ὥς ἐπὶ τῶν* (ut ita dicam) *ἀνθρώπων*. Sed absque isthoc adminiculo *παντὸς* vel *παντοίου* sæpenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθον ἢ διὴ ἀγγυλίας τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμῶς συλλίγισθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἕλλησ. VI. p. 341, 10. *παραστεινὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντισταχθῆναι*. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. x. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505, τὸν Ἀχιλλῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβίβησι τιμῶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. *καίπινε εὐσύμβλητον ἰόν*] Valla *σύμβλητον*, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vulgatum ex consequentibus. Æschylus Prometh. v. 774. Ἦ δ' οὐκ ἔσ' εὐσύμβλητος ἡ χρηνομήδεια: pro quo in Choëph. v. 168. *εὐσύμβολος τοῖς ἰστί*. Iones *λαγὸν* male, dictum superius. (ad I. 123, 14.) WESS.

Ibid. *ἴσπας γὰρ ἴσπας λαγὸν*] *Λαγὸν* suo more scripserat. Herodotea paulo si pensiculus exegissent viri docti ad Valer. Max. mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu Xerxis — equæ partu leporem editum constat, eodem montem Athon vix tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. Pighius; sentit vitium,

tollere non potuit Glarean.; corrigendum ex Herodoto: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. Athon, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et Herodoteis ostenti, quam dedit Valerius, interpretatio. VALCK.

5. *ἀγαυρότατα*] Magno fastu superbiaque. Ἀγαυρὸς Grammaticis *αἰδῶδης*, *ἰδοῦξ*, *καμψὺς*, ex Hesiodi Theog. v. 832. Ἀγαυρίαμα, ἱσπερμα, αἰσῖσι. Ἀγαυρία, τὸ μεγαλὺν γαυρία καὶ παύριστα Etymologo. Quod adnectitur (lin. 6.) *περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων*, bene expedivit Portus, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. Eunnapius Vit. Maximi Phil. p. 100. de Valente Imp., οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde Nostri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. *περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων*] Nihil est cur articulum (τὸν) vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς δῖον vel τρέχων, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur *περὶ ψυχῆς τρέχων*, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in Herod. IX. cap. 36. vid. Clar. Wess. Diss. Herod. p. 129., Portus in *τρέχων περὶ ἰωῦτοῦ*, Gataker. Diss. de Stylo N. T. cap. x. Quando Xerxes hic dicitur in regnum rediturus ut lepus *περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων*, proverbium respicitur Suidæ, memoratum in *Λαγὸς περὶ τῶν κριῶν*, (i.e. *περὶ τοῦ σώματος*,) dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et Aristoph. quod vidit Küster. in Ran. v. 193., quando scripsit: *Εἰ μὴ ἰναυμάχησι τὴν περὶ τῶν κριῶν*. (conf. ibi Schol.) Aliud hic Nostro præterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquebat Demosth. de Cor. p. 183., *λαγὸν βίον ἔχεις, διδὼς καὶ τρέμων καὶ ἀνὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν*: habet et Dion Chrys. p. 611. n. vid. Hemsterh. ad Lucia-

ni Soutn. p. 13. Hinc nonnemini *ερίμαν* placuerat in Herod. Antiphon pag. 118, 34. *πρὸς τῆς ὑδαμνίας ερίμαν μὴ ἀποστρεφῆναι*. VALCK.

CAP. LVIII. 5. *ἰσὶ Σαρπηδονίης ἄκρης*] Thraciæ erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani *Σαρπηδών*. Aliud, et Ciliciæ quidem, *Σαρπηδονίης χῶμα* Æschyli Suppl. v. 876. Statim lin. 7.) *πρὸς ἡλίου ἀνατολῆς*, recte Palmerius *Σηρίαις*, æstivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. *Ὁ δὲ Δορίσκος*] Steph. Byz. hinc aus in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, *τύχος* murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., ejus ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

3. *τὸ δὲ Δορίσκος κίχληται*] *Τύχος* istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciæ munitum voce *τύχος*, nomini adjecta designari solet; ut sæpe commemorantur *Σίρβιος τύχος*. *Ἡραῖος τύχος*. *Ἀβώνιος τύχος*. *Γορδίου τύχος*, Gordiutichos, Livio. Pierum castella, *τύχια τὰ Πιρίων* dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Julian. p. 62. Dorisco castello vicina planities (lin. 6.) apta nata Xerxi videbatur *ἰδιατάξει τε καὶ ἱεραρχῆσαι τὸν στρατόν*: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

6. *ἰσσηθίδος ἰδιατάξει*] Qui corrigebat *ἰδ διατάξει*, non recordabatur *χώρου ἰσσηθιδιτέρου ἰσσηρατοσιδιύουθαι* lib. IX. 2. Equidem καὶ *ἰσσηρῆσαι* Arch. et Vind pro rejiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis,

hujusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, justissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. *ἴσων—παρεῖχον πλῆθος ἰς ἀριθμὸν*] Veterem ego lectionem (*πλήθους ἀριθμὸν*) revocarem; a Medicea distant quæ primo aspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem præpositionem, *ἰς ἴσων μὲν τινι ἱσσηται παρεῖχον πλῆθος ἀριθμὸν*. VALCK.—Valchenarium secutus Borh. revocavit *πλήθους ἀριθμὸν*: quæ mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturæ, quam Wess. cum Gronov. tenuit, eadem sententia est: commodè vero post *ἀριθμὸν* delebitur comma, et post *πλῆθος* reponetur: Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum. Quum vulgo post *ἀριθμὸν* (quemadmodum etiam in nostro MS. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum. S.

5. *συνηγόντες ἰς ἴνα*, etc.] Restituentur hæc ex Codicibus: *συναγαγόντες ἰς ἴνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ συνῆλθον αὐτοὺς ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγχεσαν ἕκαστον πύκλον*. In his *συνῆλθον*, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud Longin. τ. "Τ. ψ. p. 232., *τὰ γλαυτόκομα—ὃ μόνον πωλύς τῶν ἰγυελλισμῶν τὰς αἰχμαῖς, ἀλλὰ καὶ συνῆλθον διὰ τὸν στεινίζεσθαι τοῖς σώμασι διαμῶν*: in quibus errat Zach. Pearce 267., jam emendatis Scaligero in ProPERT. p. 285. *συνῆλθον καὶ συνίσταναι* Xenoph. p. 152, 34. *συνηγόντες* apud Athen. XI. p. 474. z. compressum interpretatur Macroh. (Vide vero Var. Lect.) Præter ceteros indicatos Brissonio de Regn. Pers. III. p. 407. Herodotea respicit Aristid. in Themist.

III. p. 297. ubi Schol. MS. *καινότερον* φησι *ἐξῆναι ἀριμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ καὶ ἰνα μεταρὺν λίγυ διὰ τὸ μυριάδων τιχῆς, οὐπερ ἐμνήσθη καὶ ἰν τῷ Παναθηναϊῷ, I. p. 224. VALCK.*

4. *ἐξηρίμυσαν*] Placuit hoc Gronovio et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox (lin. 11.) *τούτω τῷ τρέσῳ ἐξηρίμυσαν ἀριθμύαντες* δι, κατὰ ἴθια δίστασεν, uti Codices jubent. Porro *συναγαγόντες*, in ea schedarum discordia, ex Arch., cui pene paria Ask. facit, præoptavi. Verissimum præterea (lin. 7.) *περιέλασαν* *ἐξῆναι κύκλον, extus, sive, uti Laurentius, extrinsecus, circulum circumscripserunt.* Qui quidem circulus si *ἰσωδεν* intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a PAVIO et REISKIO explosas, potuisse. WESS.

CAP. LXI. 3. *σίλους ἀπαγίας*] Salmasii ad Solin. pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attingit Gronovii sedulitas, cujus pilea non densata præfero. 'Απαγίης minime compactum exponit: hinc *ὁ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῆ* eis *ἐνσίβειαν παραλαβόντες ψυχὴν*, quibus ad pietatem parum firmus animus Gregor. Naz. Or. Stelit. II. pag. 119. A., et Juliani Imp. *αὐχὴν ἀπαγίης*, cervix minime firma, ibid. pag. 122. A. Zeno quoque *παχύκνημῆς* *τι καὶ ἀπαγίης καὶ ἀσθινης*, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, *ἀναξυρίδας* *δι' ἔχοντες ἔχρονται* *ἰς τὰς μάχας, καὶ κυρβάσις* *ἰσὶ τῇσι πεφασμένοι*, lib. V. 49., quæ utique *κυρβάσις* non erant *πατηγνύας* compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon ejus docebit. WESS.—'Απαγίας *σίλους* impenetrabiles reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat ex solida *matesia* firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari

poterant; scil. ex *ἀπὸ* (privationem significante) et *ἀγω*, frango, derivato nomine *ἀπαγίης*, sive a verbo *πήγνυμι* cum *α* intensivo, non privativo, ut idem valeat *ἀπαγίης* atque *ἐνπαγίης*. Recte vero Wesselingium *ἀπαγίης* non compactos interpretatum esse, docet Scholias ad Aristoph. Av. v. 487. ubi, *Πᾶσι Πίρσαις*, ait, *ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς μόνον δι' οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἔχρυντο.* — *τοῖς μὲν ἄλλοις ἴθις καὶ ἰστρογμύην καὶ πρεβάλλουσιν ἰς τὸ μέσσωον ἔχυν.* Pro eo quod vulgo *ἡ τιάρα* Græci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Cæterum super his, quæ hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis *Mongez*, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3. *κιδῶνας χειρῶν τοὺς ποικίλους*] Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen *χιτῶσι φοινικῶς, θώραξι χαλκοῖς* munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius *ἰντὸς θώρακα* *ἔχει χερύσιον λιπιδωτὴν κατύπερθε* *δι' τοῦ θώρακος κιδῶνα φοινίκιον* inf. lib. IX. 22. Cujus neglectæ fortasse caussa, quod lorica *κιδῶνος* in vocabulo lateat. Hesych. *Στρεπταῖο χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρακος.* Propterea Heliodorus *Æth.* IX. p. 431., absoluta elegante lorice squammatæ pictura, *χιτῶνά τινα φορῶντῶν ἀπειργάζονται.* Alioqui fatendum erit, lorice excidisse mentionem, fuisseque primitus *χειρῶν ποικίλους, καὶ θώρακος λιπίδος* *σιδ.* etc. quæ docta Jo. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) conjectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallem cum PAVIO *ἰχθυοειδίας*, et ad *κιδῶνας* referre. WESS.

4. *λιπίδος σιδερέης ὄψιν ἰχθυοειδίας*]

Nisi quid interciderit, videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249., ut horum adeo *κιδῶνς χειρῶνται* fuerint *λειπιδῶται* vel *φολιδῶται*. Herodotus tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν θῶρηκα et τὸν κιδῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐν τῷ θῶρηκα ἔχει χεῖρας λειπιδῶν, κατὰ τὰς δὲ τοῦ θῶρηκος κιδῶνα φοινίκιον ἐνιδιδύκει. In eundem sensum *φολιδῶν* dixit Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. F. ἔστις ἂν θῶρηκα ἔχει φολιδῶν, ἢ δράκοντα εἰσιδηρμῶν. Ejusdem originis voces *λειπῖς* et *φολῖς* (conf. Etymolog. pag. 798.) in usu distinguebantur; piscium squammæ *λειπῖδες*, serpentium *φολῖδες* dicebantur; quod vere monuit Brissonius. *φολιδῶν* δὲ *δρακόντια* dederat Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.

6. ὑπὲρ δὲ, *φαριτριῶνς ἐκέρμαντο*] In Latinis posui: *A tergo* suspensas habebant pharetras: quæ Græcis non satis respondent; id enim Græce foret *ὑποκινῶν*, etc. Artius hæc cohererent cum præcedentibus: *ἀντὶ δὲ ἀσπίδων γίγρῃς* ὑπὲρ δὲ, scil. ὑπὲρ τοῦ γίγρῃς. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetræ sub gerris erant. S.

[11. Ἀρταίω] Vide Steph. Byz. voc. Ἀρταία; cujus ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura Artoxerxes, Artobazus, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum viro- rum, qui Artentas etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 11. notata. S.]

[12. ἰσὰ δὲ Περσίδς ὁ Δανῆς τε, etc.] Conf. c. 150. Græcanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσतालμῖνοι] Viri docti ταύτην σολὴν probare nequeo: *σκυλὸν* ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturæ habitum Persarum mutuum habere, Strabo lib. XI. p. 797. c. (p. 525. D. ed. Cas.) exponit. WESS.—Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἱκαλίοντο διὰ πάλαι — Ἀρειο] Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subjecti, Ἀρειοι sive Ἀρειοι, apud Nostrum III. 93, 11. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Arii, interprete Anquetilio (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.) incolæ regionis cui nomen Iran. Quod vero adjecit Scriptor noster, Medos ipsos nominis sui originem a Colchica Medea derivare, (conf. Pausan. II. 5. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte Medus aliquis, fabulatoribus Græcis per jocum gratificaturus, olim tale quidpiam alicubi jactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. *μυτηφόροι*] Ex dialecto, qua ἀγγεληφόροι sæpius, *μυτηφόροι* III. 102. et *μυτηφορέων* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odys. K'. p. 1659, 10. (p. 398, 9. ed. Bas.) Melius contra pravum Arch. *ἰσιτάχατο* (lin. 10.) idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. (pag. 177, 26. ed. Bas.) καὶ παρ' Ἡρόδοτῃ τὸ, *ἰσιτάχατο*, ἀντὶ τοῦ ὀπλισμένῳ ἦσαν. vid. c. 70. WESS.—Perversa lectio est Arch. *ἰσιτάχατο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰ τὴν Ἰνδὴν *ἰσιτάχατο*: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰ τὴν Φρύγιαν *ἰσιτάχατο*: et cap. 86. Hesychius: *ἰσιτάχαι, ἰσιτα-*

ἀσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθό-
πλις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολ-
λοι δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίρονται
πισσηγμίαι. VALCK.

CAP. LXIII. 2. *χάλκιά τε κρήνια*] Restitutum est vocab. *κρήνια*: nam *χάλκια*, solitarie posita, quid erunt? An *ποιήματα*, quæ conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque *κρήνια*, galeæ; quæ possunt pro-
fecto varie implicari nectique, *πλίσιεσθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeæ, c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? (quæ Gronovii erat opinio.) WESS.

[6. οὔτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκκλίοντο Σύριοι, etc.] Etiam Cappadocas Græci Σύριοι et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 8. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. v. S.]

CAP. LXIV. 4. *κυρβάσις* ἰς ἔξω ἀπηγμίνας] Ubi habentur *οὔρια* ἰς ἔξω τὰς πορυφὰς ἀπηγμίνας, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπηγμημίνας: nostro loco si legeretur ἀπηγμίνας, sive potius ἀπηγμίνας, alterum nemo requireret. πορυφὴ οὐκ ἰς ἄγαν ἔξω ἀπηγμίνη est in Pausan. IX. pag. 786. ἰς ἔξω συνηγμίνης τῆς πεφαιλῆς, Diodori T. I. pag. 149. ἰς σσινὸν συνηχθαι, Athenæi XI. p. 477. VALCK. — Suidas: *Κύρβασις*· ἱνοὶ μὲν τιάραν, etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacutè apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 17. præferunt edd. et MSS. quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἱστὶ δὲ αὖτη, τιάρα. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et *Τιάραν* dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 17. intelligitur. Cæterum,

ut Persarum *tiaræ* *ἐπαγίης* erant, non bene compactæ firmæque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hæ Sacarum *cyrbasiæ* *πισηγμῖναι* erant et *ἔσθαι*, bene compactæ (firmæ, rigidæ, coll. c. 70, 10.) et erectæ; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

6. *ἄξινας σαγάρεις*] Interpositum *καὶ*, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. *Sagariis* et *ἄξινη* eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Præfat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, conjectanti ex abundanti suspicionum penu *καὶ ἀσπίδους καὶ σαγάρεις*, citra æquum tamen. (Vid. omnino Var. Lect. ed. S.) *Ἀμυργίους* (lin. 7.) tutatur Steph. Byzant. WESS.

7. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθαι, etc.] Quod a Persis Scythas omnes scribit *Σάκας* dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. v. 749. Ctesie probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyæno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius *περὶ*· *Ἐσμ.* §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. *εἴματα μὲν ἰνδιδικόντες ἀπὸ ξύλων πισσηγμίνας*] Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. *ἰνδῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται*, — *λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δινδρίων*. Talis Nostro ad telas materia *εἶρειν ἀπὸ ξύλου* lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Græca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui *gossipion* vocant, plures *xylon*, et ideo *lina* inde facta *xylina*. Id sequor. *Σίδηρον ἦν* (lin. 3.) ferri potest ob *σίδηρα* Aretæi Cappad. Morb. Diurnum. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. "Αρειν] Idem "Αρειν III. 93, 11. Cæterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. 'Αζάνης ὁ 'Αρσίου] In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. 'Αρσύβιον Persam memoravit lib. V. 108., 'Αρτάνη inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo jure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 98. Wess.

CAP. LXVII. 1. σιούριος] De σιούρη et σιουριόφω (lin. 7.) vide lib. IV. c. 109. Wess.

1. ἱματα μ. βιβραμμ. ἔχοντες ἰνέριων] Idem esset ἱμασι βιβραμνίνης ἦσαν ἱμπεριῦς, vel διαπεριῦς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὰ καὶ ἄφθονοι ἔχοντες ἰνέριων. Rarissimum illud Æschyli Agam. v. 1231. σπλάγχχ' ἰπνέτιστον γίνεσθαι Πρίανον ἔχοντες: et v. 30. ὡς ὁ Φρυγὸς ἀγγύλλων πρίσι, pro ἔχονσι, et ἀγγύλλω, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπεριῦσι; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱμπεριῦσι. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἰνέρισι σῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Pædag. III. p. 286, 2. Γυναικομήμοις ἱμπεριῦσι ἰσθῆμασι: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Jo. Pierson, Præf. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[9. 'Ιθαμάριον] Verum fuerit 'Ιθαμίτριον. Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. VIII. 130., 9. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 3. 'Αρσάμιος ὁ Δαρείου] Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adjecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties 'Αρσάμιος, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κρείσσεις τε καὶ δικαιώτατος: altero, filiorum Darii natu maximus, περιβόητος τῆς γυναικός. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vo-

catur 'Αρσάβαζης lib. VII. c. 2. Hec capite memoratus si Plutarchi est 'Αρσάμιος, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρείου καὶ τῆς Γωβρύου θυγατρός? ut 'Αρσάβιγος infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζιγὰς ὡσεζωμνίν] Ζιγὰ vel ζιγῆ, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. ed. S. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse juvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζιγαί· χιτῶνες ἀνακτολαμνίται: docente Ruhnkensio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακτολαμνίται corrigendum, tunicæ in sinum replicatæ. S.]

Ibid. τὰς καλίνται] Arcus omnes καλίνται quum sint, justa observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἰπὶ θάτερα μίση κλιόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque περιδίξαι, habiles in Latinis Vallæ, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς διξίαν, ad dextram adpensi: equidem περιδίξαι novī, non illud. Dubio exemtum nunc omni in φρίκας σπάθης est, (lin. 3.) quæ Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἱαμμίνοι, (lin. 3.) ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. Wess.

3. λιοντίης ἱαμμίνοι] Sic optime Gronov. ex Med. Λιοντῆν ἱαμμίνοι scripsit Aristoph. Ran. v. 433. νεβρίδα ἱνῆθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρδαλῶν ἱνῆθαι, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παρδαλῶν ἱνῆθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆθαι verius est. παρδαλῆν ἱνῆθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἱνῆθαι. In proximis, (lin. 3.) ut erat in marg. Steph. corrigat Palmer. in

ῥαίμνος σάβης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii, p. 119. VALCK.

5. ὀϊστὸς μικρὸς] Collatis Agatharchidæ et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui prægrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidæ contrversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μικρὰς et βραχὺς recte dici, minus μεγάλαις et μικραῖς. Verius Gronovius. (monens, nihil impedire quo minus sagittæ μικραὶ dicantur.) Δάρασι μικροτέροις χειρώμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi MSS. obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, (lin. 6.) σμίρης, Hebræorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. Wess.

11. ἡγεμὶς Ἀρσάμης] Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. (Vide Var. Lect. ed. S.) in Persis plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyæni VII. 28., quem Maasvicius cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in majoribus Arsames, inf. cap. 224. Wess. — Ἀρσάμης legitimus potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hystaspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter duces exercitus Ἀρσάμης memoratur Æschylo Pers. v. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyæni Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur Ἀρσασίς, lib. IV. c.

Vol. IV.

201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γαβρύης, infra VII. 72., Βερύης audit ex membrana Med. VALCK.

[13. εἰκὼν] Εἰκὼν scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Jam ad illam quidem normam Ἰεὺν et Βουτεὺν dixit Noster, a rectis casibus Ἰὰ et Βουτὰ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quæ aliis Græciis, et Atticis præsertim, usitatæ erant. Sic, licet αἰδῶν, ut Ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur hæc nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶν contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) præferunt codices lib. I. cap. 8, 14. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 1. διῆλ γὰρ δὴ Ἰσθμὸν εἰσόντες] Veterum persuasio de Æthiopicis Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homereo Αἰθιοπίας, τοὶ διχθὰ διδασκασίαι, dissertatione est lib. I. p. 58. (p. 30. et 33. ed. Cap.) Indi Æthiopes recta et promissa erant coma, ἰθὺριχίαι: Afri οὐλότριχίαι, crispæ, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. v. (pag. 690. d.) et Arriani Ind. c. 6. observatio. Wess. — Conf. Heeren Ideen über die Politik, etc. T. II. p. 352. S.

7. προμετωπίδια δὲ ἰσσαν] Frequentantur in equorum ante frontem ornata προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Ælianum, Jamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractæ, et humanis ad terrorem indutæ et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον,

E e

quale *πρωμιτωσίδιον κίτρον*, quo natura pisces xiphias armavit, in Æliani Hist. An. XIV. 26. Atque hæc, qui *πρωμιτώπια* præferunt, considerasse non videntur. Wess.

CAP. LXXI. 1. *ἦσαν ἔχοντες*] Culte codices pauci *ἐκπύτιν ἦσαν ἔχοντες*. corio armati *iere*. (ibant.) Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim satis es materiæ *habens*, et quæ Sanctius Minerv. III. 10., juxtaque Græcorum similes prorsus (periphrasticas) dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. Wess.

CAP. LXXII. [2. *πρώτα πωλιγμένα*] Conf. c. 63, 2. ibique Wess. et cap. 79, 1. S.]

5. *Αἰγυίς*] Ibidem c. 86. *Αἰβυίς*, et lib. III. 92. *Αἰγλαί*, sive *Αἰγδοί*, uti MSS.; mihi, quod ibi (Adnot. ad III. 92, 9.) professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. *Μαριανδυνοί* bene habent; (conf. Var. Lect. ed. S. I. 28, 5.) bene *Σύροι*, qui volentibus schedis, heic *Σύροι*. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. (Adnot. ad II. 104, 11. et supra ad hujus Musæ c. 63, 6.) Sit ne vero Darii et Artystonæ filius (lin. 9.) vero nomine *Βρόης* an *Γαβρόης*, non affirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[6. *τὴν αὐτὴν ἔχοντες*] Toties in hoc recensu vocab. *σκιυή* occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisset videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 2. 71, 1. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. *Βρίγης*] Conveniunt *Βρίγης* et *Φρίγης* Macedonum sono, quo *Βίλιππος* et *Βάλακρος*, qui *Φίλιππος* et *Φάλακρος* alibi. Nolle tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. *Βρίγης* hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Co-

non Narr. I. *ὡπὲρ Μυσίαν ἤμισι, Φρόγης ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγίστης τῆς λίξις, μισανυμασθίντας*. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum *σύναιαι ἦσαν* (lin. 4.) in absurdum collocari non debet. Wess. — Qui in Thracia manserunt ejusdem originis, *Βρόγης* nominantur VI. 45, 2. (ubi vide Not.) et VII. 185, 8. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi *Βρόγης* et *Βρίγης* olim edebatur, utrobique *Βρίγης* ex MSS. posuit nuperus Editor Lipsiensis, cujus vide notata in Var. Lect. (ed. S.) ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

Ibid. *Εὐρωπῆϊοι ὄντες συνοίκησαν*] Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. *χρόνος ἔσαν Εὐρωπῆϊοι ὄντες σύναιαι ἦσαν (ἔσαν) Μανδίοι*. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. *ἡ γὰρ, ἰούσα πιδιάς, — εὐδρόης ἔστι*. cap. 147. *ἦν ὁ Θήρας οὐτος, γίνος ἰὼν Καδμείος, — ἀδελφεός*. VII. 129. *τὸ μέσον δὲ τούτων — ἡ Θισσαλίη ἔστι, ἰούσα κείλη*. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. *οἱ δὲ Λυδοί*, inquit, *Μήσιος ἱκαλιῦντο πάλαι, (ἵνε τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ ἄττος ἴσχον τὴν ἰστανυμίην*. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo J. J. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur, Scholion in Hom. 'Ιλ. γ'. 401. *Μησιῶς· Λυδίας λίγυ· Μήσιος γὰρ τὸ παλαιὸν ἱκαλοῦντο οἱ Λυδοί, ἵστα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ ἄττος*, (lege "ἄττος,) *ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ*. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholliis Venetis, et ibi quidem recte "ἄττος scribitur, sed perperam "Ἡρωδιανός, pro "Ἡρόδοτος. Quod ad Μήσιος spectat, vide Var. Lect. (ed. S.) S.

5. *ἀποστίοισι δὲ ἔχρηντο ἰπικαύουσι*] Afris idem teli genus cap. 71. Mysii autem nobiles his jaculis, *ἀποστίσσαι Μυσοί* Æschylo Pers. v. 52., et *Ὀλυμπηοί* Eustathio in Perieges. v. 810. (immo

vero ad vers. 322. not. 3.) Stephanoque Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλομπησι et hic, (lin. 7.) si qua necessitas. Wess.

CAP. LXXV. [3. ζυγὰς] Vide ad c. 69, l. S.]

4. πιδίλα νιβρῶν] Vetere πιδίλα νιβρῶν delectatur Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πιδίλα νιβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis dederint structuram, νιβρῶν, sed νιβρίδας aut νιβρίσεις, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinæ detrahent, περισημνίαι ἐκ τῶν νιδάρεται βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum Thracum in Asiam, justumque ejus tempus, ill. Scaliger vestigavit ad Euseb. Chron. MCLV. Wess. — Quod πιδίλα in Græcis nostris penacutæ scribitur, id ex ed. Schæf. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πιδίλα oportebat, ut habent aliæ editiones atque etiam Schæferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1. ἀσπίδας δὲ ἀμβροσί-
ας ἔχον, etc.] Cuncta hæc de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, præfectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descripserat ante ac-
curatione. Et talia de iisdem iterum? Immo vero ἀκίφωλα sunt, defectaque et gentis titulo et præfecti Persæ nomine. Hiatum sagax Cl. Pavii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thracēs Asiaticos non pertinebunt, nedum ad Europæos, quibus suus demum locus, c. 185. Venerant in mentem mihi Chalybes, ob Martis oraculum, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatio. Πε-
ρόλους λυκοιργίας aut λυκοιργίας (lin. 2.) servo, Gronovio consentiens. Oppor-

tuna est Grammaticorum glossa, ἀκί-
φωλα πρὸς λύκον θήραν ἐπιστάδω in Athe-
næo, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et Paulli Leopardi Emend. XI. 18. curam, ostendi. Wess. — Vide ejusdem doctissimi Viri Dissertat. Herodoteam, p. 58 seq. et quæ a nobis ad Athenæum adnotata sunt, Animadvers. Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβάλους δύο λυκοιργίας] Nihil at-
tulit vir Clar. (Gronov.) quo lectori per-
sunderet, quod persuasum voluit (scil.
cum Valla intelligenda esse veruta ad
lupos conficienda idonea.) Quando in-
ter Milyas ἔχον τὴν μισθίοντον δόνην,
quidni Thracēs Asiatici πρόβλους ha-
buerint λυκοιργίας? id est, Athenæo
interprete lib. XI. pag. 486. d. v. ἀκί-
φωλα ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commo-
de comparantur Ναξιοιργίης πάθησαι,
κλίση Μιλησιοιργίης, et τράπηζα Ῥημιοι-
ργίης. Athenæum tamen suspicor in suo
quoque Codice legisse λυκοιργίας, (λυ-
κοιργίας ille in suo Herodoti exemplo
legerat, si fides vetustissimo Athenæi
codici,) cujus loco scribi voluerit λυ-
κοιργίας, ἢ ἀκούσαι τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργα-
σμένα, prout corrigiit H. Vales. ad Har-
pocr. in λυκοιργίης. conf. Index The-
sauri H. Steph. VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβηλῆς δὲ οἱ
Μήνις] Alibi Καβάλλες, (III. 90, 6.)
ex Lydis propagati, eaque propter Meo-
nes. Mox Λασίοις τε καλούμενοι, et qui
Lasonii dicuntur, doctissimus Pavi-
us, (pro Λασίοις δὲ, quod præferunt
libri omnes;) ut a Cabalensibus, quem-
admodum lib. III. 90., separentur.
Prostat ibi alia Valckenarii nostri
conjectura. Wess. — Adde quæ a Lar-
chero ad h. l. notata sunt; et consule,
quos ille laudavit, Stephanum Byz. in
Καβαλῆς, et Strabonem lib. XIII. p.
630. c. d. et 631. a. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 7. Ἀρταύκτις δὲ

Χεράμιος] Cupide ὁ *Χεράμιος* docti viri Is. Vossius, Pavius, alique; quibus calculum addere memini, motus Arch. indicio. Muto sententiam: ὁ *Χεράμιος*, aut, si malueris, ὁ *Χοράμιος*, patris nomen Artayctæ dāt. Neque is enim gente Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀπὸ Πέρσης, origine et domo Persæ, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. *Μᾶρις*, Hecatæi testimonio apud Stephanum protectissimum contra Is. Vossii (*Κᾶρις* et (lin. 5.) *Καῶν* emendantis) molimina sunt. Cares utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS.—Immo vide III. 94, 7. ibique notata. Isaacus vero Vossius ubinam significaverit, *Κᾶρις* h. l. pro *Μᾶρις* corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem Vossium in Notis ad Melam p. 562. diserte affirmare, eosdem h. l. Marēs ab Herodoto memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse Vossius docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστοὺς παλιομένους] His gemina lib. III. 93. Qui solos Cares, ob hæc Arriani Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπασσι *Κᾶρις*, intelligit Barn. Brissonijs, Regn. Pers. lib. II. c. 223. admodum parvus est, præsertim cum eos in insulis Arrianus non locet. Barcæ ἀνάσπασσι, Pæones, Eretrienses, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. Ctesiae verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεσθαι εἰς Ἑρπρὰν, Persic. cap. 39. ipsos Persas, delicti affines, huc relegatos nonnumquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. *Σμυρομένης*] Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. *Σμυρομένης* adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem (lin. 5.) *πύργῳ δὲ ἰσχύοντι ἀντιπύλῳ* in positione dic-

tionis concordat c. 5. *ἡ δὲ πύργῳ μὲν ἀντιπύλῳ, Δαρείου δὲ ἀδελφεῖς παῖς*. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 4. *ἐν τοῦδ᾽*] Glossam redolet Med. et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam præfert Ionicam *βυθίς* (lin. 5.) spernique recusat: alienum sane *μυθίς* est Th. Galei, nec fulcrum ex Glossatorum *Μιῶσαι*, deportare, *Μιῶσις*, deminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀρρίητος alibi assertum. WESS.—De Ionica forma ἀρρίητος pro ἡρρητο vide Adnot. ad I. 191, 33. ubi quæ verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 17. Et duobus quidem istis locis ἀρρίητος significat captus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione positum malim, quam deligebatur) id est, jam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quæ hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρρίητος cum νόσῳ junctum esset, ut intelligeretur morbo sublatum, morbo extinctum, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

Ibid. *ἐν τοῦδ᾽*] Διὰ τὰδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodotæ formulæ. In proximis, εἴ τις αὐτῶν ἐξέλῃσι τὸν ἀρρίητον, ἢ θανάτῳ βιασθῇ ἢ νόσῳ, pro βιασθῇ in Arch. βυθίς scribi dicitur; illinc Galeo placuit *μυθίς*. Numerus certe dici potuit *μυθίς*, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ *μυθίς* ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: *μυιῦνθαι*, *μυθῦνθαι*, et minutus, in talibus adhibentur nonnunquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

9. *χωρὶς δὲ χερσὶν τι πολλῶν*, etc.] Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persæ *Immortales* vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbaræ non alios magis honestabat: illi

aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. Wess.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πειζὺς αὐτῶν] Puto fuisse τὴν καὶ ὁ, etc. Idem requiri c. 86. *ἰσιτάχοντο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῇ πειζῇ*, nimirum τῇ καὶ ἐν τῇ, Reiskius agnovit. Ionum *μετιξίταιροι*: (lin. 4.) quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex ære ferroque ducta *παιήματα* prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Æth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. Wess.—Potuerat utique lin. 3. *τὴν καὶ* scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 16. *γινώμηναι ἰχθύνοντο ἰμοίηναι καὶ οὐδὲν* scribere ei placuit, non τῇσι καὶ οὐ. Parique ratione Latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 2. S.

CAP. LXXXV. 6. *συρῆσι πικλιγμύησι*] Th. Galeus potius adposuit *ζυρῆσι* futurum ex c. 75., longe aberrans. *Ζυρῆσι* in amiculorum genere, in consertis funibus *συραῖ*. *Συραῖος ἰμάς* Polluci I. 148., *συραῖαι* funiculi, Philoni Jud. Vit. Contempl. p. 897. A. *Συραῖς* δὲ ἡμερῶν *λαυτοῦ ἱμαστος σφίγγεται*, Græcus Proverbiorum Salomonis interpres translate, sed eleganter, c. v. 22., ubi *Aquila ἐν σχοινίῳ ἡμερῶν*. (Notus etiam *συραῖος ἱμαστος* ex Sophocl. Elect. 722.) *Adi Ivon*. Villiomarum, *Aniadv.* in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem Sagartiorum in pugnando habilitatem cur Pausan. I. 21. *Sauromatis* contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore ætate, ut retiarrii, de quibus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? Wess.

10. *οἱ δὲ ἐν ἔρκισι ἱμπαλασσόμενοι*] Sic recte Codices. *Ἐμπαλασσόμενοι* iidem ac *συμπαλασσόμενοι*, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit *ἐλόμενος δαλῆος βρόχων ἔρκισιν* Agamemnon, Euripid. Elect. v. 155., et Æschyli ex Agamemnon. v. 1620. *ἰδόντα τοῦτον εἴς δίκης ἐν ἔρκισιν*. Non equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. v. 77. *πῶ μ' αὖ τήνδε ἐς ἄρκον ἠγαγες χρέσας*, nec Æschyli Choëph. v. 1000. *ἄρκον δ' αἰετοῖς καὶ ποδιστῆρας πύλων*, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figuræ, neque potioris tamen. Wess.

Ibid. *ἐν ἔρκισι ἱμπαλασσόμενοι*] Perparum interest utrum ἐν ἄρκον legatur, an ἐν ἔρκισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. Hesych. *Ἐρκισι, δικτύοις, Σοφοκλῆς Ἀδάμαντι διεντίρῃ*. Sæpe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκους. εἴς Δίκης ἐν ἔρκισιν est in Agamemnon. Æschyli v. 1620. Eximi participio debet *ἱμπαλλ.* littera superflua, scribique ἐν ἔρκισι *ἱμπαλασσόμενοι*, id est *βρόχους ἱμπαλιόμενοι*. Sic scripta reperiuntur *παλάσσουσαι* et *ἱμπαλάσσουσαι*. Ælius Dionysius apud Eustath. ad 'Ιλ. ε'. p. 399, 20. (p. 527. ed. Rom.) *μίμνηται τοῦ Θουκυδίδου ἐισόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἱμπαλιόμενοι, περιπιρόμενοι (δόρασι), φυρόμενοι*. Thucydideæ verba, jam a Porto adhibita in Ἐμπαλάσσου, reperiuntur lib. VII. c. 84. H. Stephanus Ind. Thea. ceterique qui attigerunt Thucydideæ, ad Hesych. etiam in Ἐμπαλάξαι, ἱμπαλίξαι, hujus non meminerunt Herodotei loci. Duo nobis exhibet fragmenta Suidas in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe Æliani: *τοῖς φίλοις καὶ οἰκίῳις ἱμπαλασσόμενοι ἀνίστασθαι αὐτοὺς ὡς πολέμους*. VALCK.

CAP. LXXXVI. [2. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῇ πειζῇ] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

7. *ὡς ὃ αἶτος Κάσπιον*] Caspii aut hic perperam, ponuntur, aut paullo superius. Junguntur Paricanis c. 68. Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἄρειν ex Κάσπιον voce formabantur, conjectura ancipite. Meliores MSS. verum fortasse monstrabunt. Wess. — Præter Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

10. *ταχυτῆτα οὐ λυπομένης* servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, *ἀμυληῖσκαν οὐκ ἴσους ἰς ταχυτῆτα*. Pollux de Bactrianis, *καὶ ἰσὶν αὐτοῖς (ἀμυλῆ) ἴσων μὲν ἀνύτραι τὸ εὐχος*, lib. I. 140. Wess.

CAP. LXXXVIII. 4. *ἐπὶ συμφορῇ περιπίπτει*] Malunt *συμφορῇ περιπίπτει* ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. *καὶ τοιαύτη συμφορῇ περιπίπτειν*. In Diodoro XII. 60. Ἀμπερ-κωῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορῇ περιπίπτουσιν; præpositio, ut ibi indicatum, redundat. (Vide Var. Lect. ed. S. Cum verbo *πίπτει* malles utique ἰς *συμφορῇ*, sed nec *ἐπὶ* præcise damnandum.) Φαροῦχος, alius tamen, in Pers. Æschyli, v. 513. occurrit. Wess.

Ibid. *ἐπὶ συμφ. περιπίπτει ἀνδίκητον*] Non spernerem, si darent Codices, *περὶ συμφορῇ περιπίπτει ἀνδ.* Sed Herodotea, ni fallor, *ἐπὶ συμφορῇ* vel ἰς *συμφορῇ* *ἐπὶ* *ἐπίπαι* ἀνδ. commode reddi potuerunt *συμφορῇ περιπίπτει δυνῇ*, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, *περιπίπτει*, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem *περιπίπτει* Herodoto adhibetur structura. Est hic *συμφορῇ ἀνδίκητος* gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. *ἔ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις—τυφνῆκε ἀνδίκητον γινέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι*. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, *τὰ μὴ τις ἰδέιαι*, id est *ἀνδίκητα*: intelliguntur calamitates

et infortunia, *συμφορῇ συμπίπτουσαι καὶ νῦν ἐκστατέστεναι*, quæ, *καὶ βραχὺν ἴσταν, μακρὸν δούκιν εἶναι ποιῶσι τὸν βίον*, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formula *οὐκ ὡς ἰδέιαι, οὐχ ὡς βούλονται*: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristia quævis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. *ἐν ταῖσι γούνασι*] Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino *ἐν ταῖσι γού.* hæc ex lib. IV. c. 62. *τοὺς διζόντες ἡμους πάντας ἀποστάμοντες ἐν τῇσι χερσὶ* auxilio venire queunt. Wess.—In commissura, interpretatur *Γρονον*. qua femur cruribus committitur, quæ est genu. Haud ita male, me iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *ἐν ἰσίοις*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1. *τῶν δὲ τετρεῖς ἀριθμοῖ*, etc.] Numerum triremium, redditurum c. 184., notæ Pass. optime signant, pariterque Æschylus Pers. v. 341. ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. Wess.

Ibid. *ἰσπὰ καὶ διηπίσαι καὶ χίλιαι*] In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. a. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtæ, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Æsch. Pers. v. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulæ subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. *ἀσπίδας δὲ ἴσους οὐκ ἔχουσας*] In Glossis *ἴσους* umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii *σιδηροῦν σιάλωμα*, lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phœni-

ces pelta protegebantur: Πίλη, ἀσπίς
ἴται οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. Wess.

7. οὗτοι δὲ εἰ Φοίνικες, etc.] Quod de
Phœnicum primis ad mare rubens se-
dibus succedit, prorsus notabile, con-
gruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatum-
que libris; mirumque accidit, ab egre-
giis viris S. Bocharto, Camp. Viiringa,
Hadr. Relando, origines Philistæorum
vestigantibus, insuper haberi. Nemo
infutabitur, Palestinos Philistæosque
eosdem censi. Recensentur in poste-
ris Mitzraimi, sive ex Ægypto orti,
Casluchæi et Caphthoræi, hinc Philistæi,
Genes. c. x. 14. Deuteronom. c. ii.
22. et Amos. c. ix. 7. Tractus, quem
primitus habuerunt, mari erat adfinis,
et forte insularis, ex Jerem. cap. xlvii.
4. Talis autem ad sinum Arabicum,
eumque extimum commodissimus; unde
ante Mosis ætatem progressi inferioris
Ægypti partem insederunt, Exodi c.
xiii. 17. Quæ quidem, cum Philis-
tæi origine fuerint Ægyptia et prope
Ægyptum habitarent olim, testenturque
ipsi, suos majores ad Rubrum accolu-
isse primitus mare, credibilia viden-
tur, quam insueto itinere in Colchidem
et Cappadociam cum Bocharto eos du-
cere, et in Palæstinam reducere, aut, quæ
Viiringæ Comment. ad Esaiæ c. xiv.
p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica
et Creta. Venit horum pars in Nob.
Palmerii Exerc. p. 35. cogitationes.
Wess.

12. κρένια χηλιυτὰ] Scholion Pass.
πικτὰ χηλιυτὰ revocat mihi ἀξίως
σαράρις c. 64. in memoriam, simili
modo auctas: immo suspicionem movet,
κρένια πικτὰ c. 79. indidem, vetere
obliterato, propagata. Hesychius hoc
ex loco κρένια χηλιυτὰ πικτὰ ἐν
σχόλιον, cui Pollux ferme compar.
Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non,
ut Vallæ Latine, forcipiculatæ. Bene

Stephan. Thes. T. IV. p. 515. (quem
vide.) Wess.

14. εὐκρίν] Glossam Aldi et aliorum,
ἐκρὺς λιθοξοίον ἐργαλείον, Hesychius,
Eustathius, Tzetzes ad Lycophron. v.
349. non ignorant; imprudenterque ad-
ditam, delendamque agnovit eruditissi-
mus Camerarius ad Aristotelis Nicomach.
lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo
jure a Gronovio taxatur? Notavit id
St. Berglerus quoque. Wess.

16. ἱσταλάδατο] Vulgatum ἱσταλάδατο
genio sermonis pugnare Ang. Canini-
us et Portus observarunt. "Ἐσταλα-
το dat Ionibus (in plurali numero) ἱστα-
λατο, quo Hesiodus usus Ἀσπίδ. v.
288., et ἱσταλάδατο. Cognita res Eus-
tathii declaratione est. (Vide Var. Lect.
ed. S.) Wess.—In antecedentibus sæpe
reperiuntur ἱσταλάχατο, et ἱσινυάδατο,
pro ἱσινυασμῖνοι ἴσαν, et ἱσταλαμῖνοι ἴσαν.
Quod hic Editiones insidet crucem fixit
grammaticis: ἱσινυάδατο Porto videba-
tur reponendum; ἱσταλάδατο Caninio
et Reiskio: sed hoc nullo modo potuit
a στίλλω formari: Ionicus iste flexus,
δατο, præsertim obtinet in verbis ἐσώ
et ἰσώ desinentibus. Si vel in omnibus
legeretur Codicibus ἱσταλάδατο, Codi-
cibus antiquiorem mendam tollerem
scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολαμῖνοι
ἦσαν, vel ἴσαν ἱσταλαμῖνοι. Forma tan-
tum differunt Στίλλων Στολιδῶν et
Στολίζων στολή, στολῆς, et στολισμός.
VALCK.—ἱσταλάδατο fortasse e duabus
scripturis natum est. ἱσταλάτο et ἱσινυά-
δατο, in unam coalitis. S.

Ibid. Pro ἱσταλάδατο legit Bothius
ἱσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba
ΔΑ male repetita. S.

CAP. XC. 2—4. εἰλίχατο μίτηροι οἱ
βασιλεῖς, etc.] De Regibus Cypridis
bene: Aptus-ne vero a capitis integu-
mento ad tunicas transitus? Sic Cl.
de Pauw, rogians præterea, an tunicis

Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κίταριαι, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam Pollux X. 162. κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Cidaridis sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα πατάσκει Ἑλληνισ. Wess.—Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων] Ἀθηναίων scribendum: sed hæc pleraque alibi prostant indicata. VALCK.—Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. Wess.

CAP. XCI. 2. λαιστήια—ῥομβοίης πιπαιμμένα, καὶ κιθῶνας] Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ῥομβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοίη et ῥομβοίη, nempe δολά: quibusvis usitata, ῥομβοίης et ῥομβοίητος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἄσπιδας ῥομβοίητας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γίγναι habentur δασίων βοῶν ῥομβοίητα, MS. præbet ῥομβοίητα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam præbet Eustath. in ἰλ. ε'. pag. 433, 16. φησι περὶ τινων καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαιστήια εἶχον ἀντὶ ἄσπιδων ῥομβοίησι πιπαιμμένα. Fiebant autem λαιστήια ex ἀκαταγέγρατων βυσσῶν, secundum eundem ad ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo iξ ῥομβοίης. Crentensis Hybrias καλὸν memorat λαιστήιον, πρόβλημα χρωτὶς, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι, etc.] Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Hero-

dotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. v. 854., Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Παμφύλιοι εἰσι τῶν ἐν Τροίῃσι ἀποσπιδασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάρλακτος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσπιδασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 1. S.

CAP. XCII. 3. αἰγὲς διερμαστα, etc.] Parui MSS.; cur enim numerum multitudinis, cum toties præcesserit εἶχον κιθῶνας, spernerem? Pæne etiam ἰωνοφανομένους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. Wess.

7. ἀπὸ δὲ Λύκου] Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐν δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν ταῖσι πρώτοις τῶν λόγων] Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πιλαργοὶ Λιγυαλῆες] Omnis olim Peloponnesus, Pelasgia; sed quoniam hi maritimam Sinus Corinthiaci oram tenebant, propterea Λιγυαλῆες. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. v. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Λιγυαλῆες detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες post dein Λιγυαλῆες adpellatos. Wess.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ] Insulani in classe hac Persica qui fuerint, præclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. Wess. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν] Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσι δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηναῖοι) γιγνώσκουσιν, καὶ Ἀπατοῦρια ἄγουσι ὀρεγῆν: hi

paulo dicebantur ante, *οὐδὲ τοῦ περ-
ταυρίου τοῦ Ἀθηναίων ἱερουθόντος καὶ ταμί-
ζοντος γυναικίτατος ἵνασι Ἰώνων*. Deinde
voces istas, "Ἴωνες ἔσαν ἀπ' Ἀθηναίων, huc
suspicio ex nota traductas, quam ex
lib. I. petitam lector in ora Codicis
posuerat. (Fallacem illam fuisse Viri
doctissimi suspicionem, in Var. Lect.
(ed. S.) demonstravimus.) Non nescio
in hac gentium recensione Nostrum
alia quoque dixisse, quæ tradiderat ex-
plicitius alibi; verum voces istæ, quas
dicebam, hac in sede satis alienæ cum
vicinis nexum habent nullum. Hero-
dotum itaque de his Insularis tantum
scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πίλαργον
ἴθως, ὅσσοι δὲ Ἰωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν
αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυνάμει πύλεις: ista
quoque gens Pelasgica; postea vero
dicta fuit ob eandem rationem Ionica,
ob quam XII. civitates: κατὰ τὰ αὐτὰ,
καὶ, æque ac, similiter adhiberi, supra
fuit observatum ad VII. c. 50. (conf.
VII. 84, 3. et 86, 2.) Insulani hi
Iones neque Chii erant, nec Samii;
distinguuntur enim a XII. civitatibus,
quæ in unum coaluerant reipublicæ
corpus, in Panionium convenire solitæ;
inter istas autem XII. duæ erant nobilis-
simæ et potentissimæ Chius et Samus.
Quia memorabantur in hac recensione
non "Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται,
quorum illi juxta Herodotum quoque
centum naves Regi subministrarint, ne
quis erraret, Diodorus Sic. XI. c. 3.,
"Ἴωνες, αἰτ, μὲν Χίον καὶ Σαμίον ἑκατὸν
(centum naves) παρέχοντες—Νησιῶται
δὲ πενήκοντα. Quinam Insulani sint
intelligendi, declarant hæc proxima Di-
odori: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὶς Κυκλάδων
καὶ Τριπορίου καὶ Συνίου προσηγμένους ἢ ἰ
βασιλεύς: si nempe comparerent cum
his Herodoti, insulanos designantis
Ionas et colonos Atheniensium. Tales
erant, secundum Nostrum, Cei, Naxii,
Siphnii, Seriphii, lib. VIII. c. 46.

Vol. IV.

Κίω (Κίω) — ἴθως ἰδὲ Ἰωνικὸν ἀπὸ
Ἀθηναίων. — Νάξιαι δὲ εἰσι "Ἴωνες ἀπ'
Ἀθηναίων γιγνόμενοι: tum cap. 48., Σίφ-
νοι καὶ Σιρίφιοι — Ἴωνες ἰόντες ἀπ'
Ἀθηναίων. Thucydidi, præter ceteras
gentes, in Siciliam Athenienses se-
quuti narrantur VII. c. 57. ex Ionia
Milesii, Samii, Chii; ex insulis Κίω
καὶ Ἀνδρῶν καὶ Τήϊων, — Ἴωνες ὄντες καὶ
ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant
Ionia Τήϊαι: (τίων γὰρ μένον ἵνασι Ἰωνίης
ait Herod. I. 170., et Steph. Byz.)
apud Thucydiden itaque, me iudice,
non Τήϊαι, sed memorari debuerunt Τήϊαι.
Tenus Andro erat insula vicina: Τήνη
ἐνέπτεται Ἀνδρῶν ἀγγιγίαται, Æschylo
Persis v. 888., utraque Atheniensium
colonia. Tenios inter insulanos nostro
quoque loco censendos liquet ex Herod.
VIII. 82. Insulæ autem, Cea, Naxus,
Siphnus, Seriphus, Andrus, Tenus,
omnes erant intra promontoria Trio-
pium et Sunium positæ: quas hic In-
tellegi monstrat Diodorus. Apud Pau-
san. lib. V. (c. 23.) p. 437. ex Olympia-
ca tabula memorantur qui prælio ad
Plateas interfuerint; præter ceteros η-
σιῶται Χίοι καὶ Μιλήσιοι: — deinceps,
ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex Ægæo
mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόναι,
ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύβητιοι. In his, pro
Χίοι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κίωι καὶ
Μήλιοι. De Meliis agentem, in Mile-
sius transmutatis a librariis, Clariss.
Wesselingium Pausaniæ locus præterire
non potuit, ad Diodor. Siculi T. I. p.
405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἰσιβάτιον δὲ] Lau-
rentius ex vero. (scil. servato Græco no-
mine, epibatæ erant.) Insulæ civitates-
que πληρώματα navium, ut Diodorus,
sive remiges, ex suis suppeditarunt: in
iisdem pugnaturi Persæ, Medi, Sacæ,
callide profecto, stationem habebant.
Hoc ἰσιβατίον inf. cap. 181.; tales ἰσι-
βάται Athenis atque in Ionia, Porphy-

F f

rio Q. Homer. I. testificante. Wess. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Cæsterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: 'Επιβάτης' οὗτος ἰκέλουν τοὺς ἐν ταῖς τεφύραις στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classiciarii, πλόημα vero socii navales, remiges, nautæ. S.

7. ἰσάξειον ἱσών] Porti et Editoris Genevensis conjectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξις erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἰσφιγέσθαι ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii cura, ἰσάξιον, uti decebat. Sophocles CEd. Colon. v. 474. ἰσάξιός μιν οὐδίνους παραινεῖσθαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessarium (lin. 10.) trium vocum ἐπισὼ ἀρχοντες, fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἀρχοντες singularum gentium præfecti; hic turbabant. (Vide Var. Lect. ed. S.) Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἀρχοντας sollicito distinxerat et annumeraverat, c. 81. et 82. Wess.

9. ὡς περ οἱ ἄλλοι στρατιωμένοι δοῦλοι] Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspiceretur adjectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δισσώτου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. (conf. VII. 11, 21, ibique not.) Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. εὖν τὸ ἔργον, ὃ δισσώτου, γίνεσθαι· οἱ σοὶ γὰρ δοῦλοι πατεργάζονται: c. 68, 3. σοὶ, ἴοντι ἄριστον ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debbat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nini ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persæ.

rum subjectis. Qui natione Persæ erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάθη] Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάθησιν solivagum est. Possem ex Phœnicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Joseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si (pro Σιρώμου) fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originatione dubii sit plenissima. Placuit tamen Μίγβαλος, quod Phœnicum nomen apud Joseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices titulus locum accepit, lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius, lib. V. 104. et VIII. 11. Wess.

CAP. XCIX. 2. Ἀρσιμασίης — Σώμα ποιῶμαι] Hanc ab Halicarnassensæ sæpius elegantissimis verbis ornatam Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. f. 873. x. Hinc explicandum, quod scribit, p. 868. a. Herodotum, Ἀλκίμαρνασίαν περιχόρμητον, ὃ Δωρεῖς ὄντες μὲν τὰ τῆς γυναικωσίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἰστέρανται. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, Συγάτηρ Λυγδάμιδος. Duarum, quæ hoc insignes nomine clauerunt, juxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γίγνησι) κατὰ τὰ Περσικὰ, Συγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quæ diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polymn. VIII. c. 53. VALCK.

5. παιδὸς παρόχροντος νηπίου] Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suldæ Πανύσις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiæ nomen in urbis ejus tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 79. Wess.

10. Καλυδόνιος] Ex Galei explorata

opinio *Καλυδίων* oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam *Καλυδόνιαν*, quo modo Dio Chrys. Or. XXVI. p. 326, A. etsi prope abeat, et eosdem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. A. (p. 489. A. c. ed. Cas.) designet, non erit præstantior scriptura. Wess. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, *Καλυδίων* h. l. ex VIII. 87, 11. et 15. corrigendum censentem. At Calynda oppidum fuit Carie in Lycie confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 7.) in ducum numero nominatus est, Calyndii, qui sub Artemisie fuerunt ditioe, sicuti hic cum Cois et Nisyriis junguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. *Νέστωρ* *εἰ, καὶ Κῶν, ἰήσους* *εἰ Καλυδόνιος* junxit. Et in *Καλυδόνιος* consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis *ωδ* superne litera *ν* ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua *Καλυδόνιος* indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. *πίστε νῆες παρεχομένη*] Naves illæ quinque, ab Artemisia præbitæ, augerunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi Persicæ additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Carie metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus, c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociis, *φιλίη*, Artemisie, præerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Æschylo et Herodoto, constans ratio durabit. *Εἰδοξότατος* (lin. 12.) improbase ob rariorem ejus usum videntur plerique. Wess.

CAP. C. [1. *ἰσὶ ἀρίμωρ* *εἰ καὶ διπλάκην ἰ στρατὸς*] Utique *ἀρίμωρ* malles cum Schæf. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentie genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. *ἰσίοις ὡς καὶ ἐν πύλῃ*] Fortassis

alterutrum inducendum: malim *ὡς* (inductum), sine quo salva oratio. Sic c. 115. *εἰσέντων ἰσίοις, καὶ ἐν πύλῃ* *κατέλιξε*. Adducunt etiam scripti libri. Wess. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schæfer. Et ego abjectam *ὡς* particulam, contra usum Nostri temere ex præcedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 17. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typhotæ mendam, *αἰγιάλου* pro *αἰγιάλου*, quæ correctoris aciem præterierat, corriget æquus lector. S.

Ibid. *ἀπογραφόμενος*] Quæ Xerxes *ἀπιγράφειτα*, curabat (sibi, suum in usum) adnotari; illa *ἀπιγραφῶν* *οἱ γραμματισταί*, ut (paulo ante) ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium *ἀπογράφειν*: rarius simplex *γράφειν*, occurrens Herod. II. 82. (ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.) Xenoph. *Ἀπομν.* IV. p. 469, 11. *ὃ οἱ πολῖται ἰγράφοντα* sunt quæ cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. *ὅν ἀπὸ δακτύλου πολῖταις ἢ νόμοις πολλοὺς γράφοντα*. Quæ ibidem paulo ante leguntur, p. 492, 32. *ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφάμενοι ἴλασσε*, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. *τρίηρις κατασκευάζεται καὶ νηυσὶν οἰκοδομεῖται*: recte Ulpian. *Κατασκευάζεται, ἀπὸ τοῦ κατασκευασθῆαι ποιῶ*. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30, *τοὺς σσιφάτους, οὓς ἰσσησάμενοι ἰγῶν* aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

12. Post *ἐκινώχου*, interpunxi monitu Porti. *Μισσηπὸν*, in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsus procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut æquata serie stant. De carris, hos.

ti aequatis frontibus objectis, τὰς ἀράξας μετασηδὸν σήκας, Procop. Bel. Vand. II. 17. Wess.

CAP. CI. 2. Δημάρετον τὸν Ἀριστ.] Nihil horum, quæ Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo præsertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quæ Regi secundum Herodotum VII. 49. objecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Justinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidæ dicitur (in Δημάρετος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Πέρσῃ. Quæ sequuntur (lin. 4.) οὐ μοί τι ἥδ' ἐστὶ ἐπίτρεσθαι τὰ θίλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica, p. 1141. D. Pherecrates Comic. οἱ πλόυν, Ἐμοί τι λίξαι, Σοφοί ἡδονὴν ἔχου. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄρβυμοι] Heresbachii μὴ ἰόντες ἄρβυμοι, sint innumerabiles, emendationem, (in ora Latinæ versionis Laur. Vallæ) sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἄρβυμοι, concordæ. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἄρβυμων, IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' εἶν' ἀλλήλους ἄρβυμοι οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Joan. c. XIII. v. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. v. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. Wess.

CAP. CII. 2. ἀληθὴν διαχρήσασθαι] Satis χρεῖσασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. v. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λίγοντα (lin. 3.) non illepide convertitur in ταῦτα λικτρία, ea dicenda erunt, etc. a CL. de Pauw; sed præter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. Wess. —

Scil. post ἀλώσινται intelligitur λίξαι τὰ ἀποσπένθημαί σου, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λίγοντα τὰ μὴ, etc.] Omnia vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobæus, p. 90. πάντως κλειδίῃ ταῦτα λίγοντα, μὴ ψιδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἰτιδὴ με ταῦτα λίγοντα κλειδίῃ ἀληθὴν χρεῖσασθαι, (λίξαι,) τὰ (λίξαι) μὴ ψιδόμενός τις ὅστις ὅσ' οὐδ' οὐδ' ἀλώσινται: quandoquidem his de rebus verba facientem me jubes ad veritatem loqui, ea dicam, quæ qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, πότῃ ἀληθὴν χρεῖσασθαι πρὸς σί, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λικτόντων. Euripidis est fragm. in Stobæi Tit. XIII. primum: Πότῃ θίλεις σὺ μαλθακὰ ψιδῶν λίγον, ἢ ἐκλήγ' ἀληθῆ, φράζε· σὴ γὰρ ἢ κρείσιν. Grotius: Rigiditatem veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobæi eclogam relegendi pæne fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λίγοντα, sed ante hæc verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λίγοντα μὴ ψιδόμενός, etc. id est, hæc si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi causa, leviuscula illa quidem: scil. quod in hujusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰτις, hæccæ; quo pronominæ uti solet ubi ad id refertur quod continuo subjicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit λίγαι τὰτις, facile credi potest, nunc

variandi causa ταῦτα pro τὰς positum. Cæterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. jungi κελύους ταῦτα λίγοντα, et comma post λίγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, Ionico more τὰ pro communi & poni. S.

4. πινία μὲν αἰεὶ ποτὶ σύντροφός ἐστι] Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πινία σύντροφοί εἰσι, neque immerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύν-ισσι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνῆται πόσι, εὐκουλὰ συνῆται, γιωργίς, παραμυσι, etc. Ceterum αἰεὶ ποτὶ vim deprecatur. Wess.—Restituetur vox perperam ejecta αἰεὶ ποτὶ; σύν-τροφος σύνισσι, quod est in Stobæi Florileg. neque hoc forte rejiciendum. Græcia, natura pauper, virtutis fuit et sapientiæ gymnasium; ἀρετὴ δὲ ἰσχυρότης ἐστὶ, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: 'Α δὲ μέλιτα φύσις ἀγαθὴς πλεῖστα δορυῖται φίλοις. Democriti: Πλειῶνις ἐξ ἀσκήσεως ἀγαθὸν γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctrina sed vim promovet insitam, Horatii. De Græcia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. 'Α πινία, Διόφαντι, μὴνὰ τὰς τέχνας ἰγίρει. Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polydo, Πινία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK.—Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Græcorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

15. ἢ τι γὰρ τέχῃσι ἐξίσταται. χίλιαι] Hæc personæ conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quæ dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam

modo possunt ista: In primo statim monte Lacones objecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quæ sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. ἐν φῆς] Enotatum ἐν φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgata, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἶς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, ἐν δὲ ἰθαλήναις. Wess.

10. εἰ δὲ γι διζήμεαι ἵνασι ἵνασι ἀντάξων] Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo observabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀντ' ἱκανόν τι, καὶ διακροσίαν τι, ἱκαντος Στάσιος ἐν πολλήμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμαι καὶ ἰσοβαρεῖς ἱκανὸν καὶ διακροσίαν, explicante Porphyrio Quæst. Hom. XXV. Wess. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, εἰ δὲ γι δίκαιον ἵνασι ἵνασι ἀντάξων: quod placet. VALCK.—Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξων ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

12. οἶος σὺ, quod MSS. præviis probavi, reiectum iri non opinor. Wess.

18. πλεῖνις περὶ ἵνα ἱκαστον] Præfixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἰσχυρὸς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πλεῖς et παρέ. Hic itaque scribendum puto: πλεῖνις παρὰ ἵνα ἱκαστον γινόμεθα ἢ χίλιαι, ἵνασι καὶ ἵνασι πέντε χιλιάδων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cujus Agamemnon in 'Ιλ. β'. v. 126. (Ἐπειρ) δ' ἐς δικάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἱκαστον ἰλοῖμεθα εἰσχομένῳ, Πολλὰ

και διαδίδει διαισταν εινεχόμεναι. Modestior Virgilio Juturna, Æn. XII. 293. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK.—Quidni vero commodus particulæ περι hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstant. S.

19. *Ιόντων λειώνων πέντε χιλιάδων*] Perperam post Ald. et Camerarium hæc mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur *Ιόντων λειώνων χιλίων*, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur, c. 186. WESS.

23. *ἀντιμαίει δὲ ἐς τὸ ἐλευθέρειν*] Intactum *ἐς τὸ ἐλευθέρειν* potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobæi Serm. XCII. p. 513. *χρημαίται χρήσις οὐκ ἰσὺν χρήσιμον ἐς τὸ ἐλευθέρειν εἶναι*, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. *οὐκ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἔ, τί ἴσται τὸ ἐλευθέρειν εἶναι, ἢ ἔ, τι τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσται*: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 11. *οὕτως δὲ δυνάμει*] Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: *Δυνάμει, δυνάμει*: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. *ἀνέλεβος δὲ δυνάμει περιχέει*. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. *καὶ ἰχθύεσσι δυνάμει*, certe in scriptis libris. WESS.

14. Quod legitur, *οἱ Ἕλληνας ἱκανοὺς φησι*, turbat sermonis formulam, aut *οἱ Ἕλλ. ἱκανοὺς φησι*, aut *οἱ — φασὶ* desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronæ inclinant. Reiskius *ὅν τινι Ἕλλ. ἱκανοὺς φησι* malebat. WESS. — *Φασὶ* legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. *ἰγίνοντο — μακρῶς ἀμύνοντες*

αἰνῶναι — *πᾶς τις* (id est *ἱκανοὺς*) *προθυμώμενος καὶ θυμώμενος πύρξιν*. In his, *οἱ φασὶ ἱκανοὺς Ἕλληνας τριῶν ἰσῶν ἄξιος*, postremum ponitur pro *ἀντάξιος*. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susais confutavit Polydamas Themalua, de quo Pausan. VI. (5.) p. 464. VALCK.—Quod si cum plurali *οἱ* jungi singularis *ἱκανοὺς* potest, haud satis video quid obstat quo minus deim cum eodem *ἱκανοὺς* verbum singularis numeri *φησι* jungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura acquiescendum. S.

18. *δυστότης, νόμος*] Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμος βασιλεῦς*, Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *δυσπότης*, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *εὐρίστους*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedæm. III. p. 361. WESS.

20. *οὐκ ἰὼν φεύγειν*] In proximis, *ἀλλὰ μίνοντας ἐν τῇ τάξει ἰπικρατίειν ἢ ἀπώλλεσθαι*, quid supplendum lectori relinquere, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper eos ex acie fugere, — sed *jubens* ut, etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, — sed — ut compleatur; nempe jubet, quod recte subjicit P. Manucius. Isæus, p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἔφ' τὸν τῆς ἰπικληρίας κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας — κρατεῖν τῶν χρημάτων*, nempe *κτελεῖν*. Demosth. p. 143. F. *τῶν νόμων οὐκ ἰόντων* —, ἀλλ' *ἀντιπύειν*. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. *καταδύει μιν οὐκ εἶτα* — sed *εὐχέσθαι* — *ἔσπουσιν πικρῶν*: subintelligi potest *εἶτα*, ut in Euripid. Phoen. v. 1223. et in his Alexidis apud Stobæum, p. 454, 40. *οὐκ ἤξιονα καταλιπεῖν τὴν μητέρα*. *Πρώτην δὲ σάξιν*: nempe *ἡξίωμα*. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani (Contempl. c. 2.) p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist.

IV. 3. Καλοῦνται γαμῖν, ἀπείχουσαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotæ recte corrigit Schol. in Var. Lect. J. J. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἷτ, σφάλμα καλλιγραφικόν, — ἀλλὰ ἐξ ἑωῆς εἰς τὴν Ἀσθίδα ἐνθῆσαν διαπαρασέρουσιν. VALCK.

22. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι, etc.] Laudem MSS., Gronovius, et Pavius de conjectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. æstus scientia, (vide Var. Lect. ed. S.) scite Cl. Reiskius, φληρείων πολλὰ, σιγῇν ἵδω, fingebat, reditura ad regiam insultationem πολλὰ φληρείων, (103, 29.) multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defuit causa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγῇν, quam viam AMA trium Codicum inunit, ex AAAA propagatum, usus præterea in consecutione tritus vocalæ. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτως διδύκεται γινώσκειν, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἥδη ἴαμι ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et lib. IX. 41. ἵαμι τοίνυν ὁμῆτις ἢ οὐκ ἔστι οὐδὲ, ἢ οὐ τολμᾷ τι λῆγειν, ἀλλ' ἰγὼ ἱέω, ergo ego rem proferam. Commodum hæc usurpavit ac prudenter Raphaelius in Ep. ad Rom. cap. VI. 5. ubi ἔμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS.—Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post σοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγῇν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito Schæferus abiecit. S.

CAP. CV. 1. εἰ γίλωτά τι ἱερίψατο] Pro agente verbi forma stat Gronovius, media damnata. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρῶγμα, aut quid ejuscemodi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli εἰ γίλωτα ἱερίσκον τὸ πρῶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. v. 1235. καὶ εἰ γίλω

τὸ πρῶγμ' ἱερίψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἱερίψατο. (At quid tandem obstat quo minus ἱερίψι ταῦτα ex proximis intelligamus?) Ὁργὴν ποιῆσθαι, ejusdem (Abreschii) indicio, Thucydides I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον] Præstat τοῦτον. Nam τοῦτον ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS.—At pronomen οὗτος adjicere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personæ, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsa formula, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque præfuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξῃ, etc.] Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, Gronovius; erique sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus præfectis, a se patreque Dario isthic (in Thracia) constitutus. WESS.

Ibid. ὅς ἐριστιεύοντι πάντων] Codicum Lectiones, quæ prostant, ἐρίστω πάντων, et ἐρίστω ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodotæ ἐριστιεύοντι πάντων, qua Sophanes dicitur ἐριστίστας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

6. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ πᾶσι.] Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Præter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμῶς sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας — ἴσα

προσέημι τελευτῆσαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίγνεσθαι κυρίως φερόμενους. Θάπας δ' ἵνασι τῶν χωρίων, ὡς αἰνὰ μὲν ἱερὰνισμα, μηδαμῶ. Interserta litera Plato menda poterit liberari, si scribatur: γίγνισθαι κυρίως φερόμενους τὰς Θάπας δ' ἵνασι, etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK.—Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

10. ἰδυάσθησαν ἐξελῶν] Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Œd. Tyr. v. 1235. σ' ἄλλοις φέρειν, τάλας, Σῖγ' ἰδυάσθησαν ἐς τοσίνδε; Wess.

CAP. CVII. 2. εἰ μὴ Βόγην μῶνον, etc.] Boges ejusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimone p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοή, Polyænus VII. 24. Βόγην (quæ Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adjuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII. 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. Wess.—Palmerius ad h. l. "Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614. extr.) Βοή. Polyænus (p. 655.) Βόγην." Factum memorabile, quo Boges inclauit, attigerunt Plutarch. et Polyæn. Illum Plutarch. scribit, ἀπαγόντα τὰ πρᾶγματα, τῇ πόλει πῶς ἵσταται, καὶ συνδιαφθεῖραι μὲν τὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτῶν. Juxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φοβεῖται ἵνα ἰς τῇ τοίχῃ; et in epigramm. apud Plutarch. et Æschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐσ' Ἡῖον, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοῆς; ἡμῶν δ' αἰῶνα κρυερὸν εἰς ἰσάγοντες Ἀρεα. Nostro de Boge narratis simillium exempla præbet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniæ X. (c. 1.) p. 800. Plu-

tarcho T. II. p. 244. c. Polyæno p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Ia. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. (Animadv. T. VI. nuperæ edit. p. 419 seq.) VALCK.

CAP. CVIII. 8. Μεσαμβρίη] Ejusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciæ finibus contermina, lib. IV. 93. VI. 33. Strymam, ex Heraclide aut Philostephano, insulam Harpocratio perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si Lisus sive Lisus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita ejusdem nominis? (Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter Strymam oppidum circumfluxerit.) Litis, qua de Harpocratio, Thasiorum et Maronitarum de Strymæ possessione, meminit Philippus Epist. ad Athenienses apud Demosthen. p. 94. (Vol. I. ed. Reisk. p. 163.) Wess.

10. οὐκ ἀντίσχε] Quis recusaret Herodoteum? Amnem Melanem οὐκ ἀντίσχόντα — τὸ ῥίσιον, ἀλλ' ἰπυλιπόντα, memoravit c. 58. Sequetur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε, c. 196. De Scamandro Eustath. οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad Dionys. v. 538. Regio Gallaica, (lin. 12.) quæ postea Briantica, non alia, judicio Glareani et Ortelii, ac Livii XXXVIII. 41. campus Priaticus, sive Prianticus: nam Priantæ sunt Plinio lib. IV. 11. Hist. Nat. et Solino, ad quem clar. Salmasius, pag. 112. Wess.

Ibid. οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρίχων] Recte, ni fallor, corrigit Reiskius: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρίχων τῇ Πιρίχῳ στρατῷ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε εἰ μὴ Πλαύριος. Qua hic structura, eadem II. c. 157. Azotus diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχε. Potidæας Thucyd. II. 70. οὐκ ἔτι ἰδυάσθη πολιορκου-

ποιήσαντες ἀντίχουν: idem esset, τῇ παλαιᾷ ἀντίχουν, ut II. 50. In proximis *Brianticiam* (lin. 12.) viri docti compararunt cum Priatico campo apud Livium, ubi iter describit exercitus Romani, a Chersoneso redeuntis per Thraciam maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[13. καὶ αὕτη Κινύων.] Conf. c. 59, 12. et cap. 110. 2. S.]

CAP. CIX. 5. *Βιστωνίδα*] Steph. Byz. de voce, τὸ θηλυκὸν, *Βιστωνίς*: *ἰατρίσσαι* ἢ καὶ *λίγνεται* *Βιστωνίς*: cujus observationem damnat Berkelius, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνίς* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et Ptolemæus Geograph. lib. III. 11. tum Schol. Apollon. Rh. II. 706. et Strabo VII. fin. quibus *Βιστωνίς* *λίμνη*. (cf. c. 110, 2.) Amnem *Nestum* (lin. 8.) solus Arch. *Μίστον* vocat, non sine exemplo; namque in numis ΜΕΣΤΟΞ et MSS. Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior *Nesti* titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diodori Fragmenta, T. II. p. 642. Wess.

13. *Πίστιρις*] Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. *Πίστιριον*, *ἰμπερίον* *Θεράκης*, sive potius, ut in *Βιστιρις* scribit, *Πίστιρις*. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβαλάσεις τε καὶ ἡπιρώτιδας corripbat, me iudice sine necessitate. Wess. — Corruptum esse nomen *Πίστιρις*, scriptumque oportuisse *Τόστιρις* suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 4. *ἡφέσι*] Scholion olet *χίονι*. In Poëta *ἡφέδης* *χίονος*, *ἡνελῶς* dictæ, quæ *ἡφέδης* aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. (p. 865, 6.

VOL. IV.

ed. Bas.) Oraculum Bacchi in Thraciæ ora (lin. 5.) Euripides spectat Hecub. v. 1267. ἡ *Θερεῖ* *μάστις* *ἵπτι* *Διώνυος* *τάδε*, ubi Critici illud circa Pangæum aut Hæmum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles *Θαυρ.* p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. Wess.

7. *Βησσαί*] Soli Arch. *Βισσαί*, consensu Strabonis, Appiani, Ptolemæique utenti. Dioni Cassio *Βησσαί*, lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati *Βησσιανῇ*, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ *Βησσῶν* ἐν *Θεράκη*. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ *χρίοντα* antistes. Hesychius *Χρίοντες*, *προφητεύοντες*. Wess.

Ibid. *Βησσαί* δὲ τῶν Σατρίων *ἰσὶ* αἱ *προφητεύοντες* *τοῦ ἱεροῦ*] E Satris Bessi dicuntur. Hæc nimirum nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. (Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.) Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque ætatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ἱερῶν *Θρακῶν* τῶν *αὐτονόμων* αἱ *Δίῃ* *καλιῦνται*. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius jam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, *οὔτοι*, ait, *αἱ* *τοῦ Διόνυσου* *τὸ μαρτύριον ἰσὶ* *ἱεραῖοι*: in quibus e præcedenti vocem *αἱ* natam, atque ut inutilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur *αἱ* *προφητεύοντες* *τοῦ ἱεροῦ*, templi prophetæ? an ut antistites sacrorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens: sed insolita sectatur Herodotus; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, *αἱ* *προφητεύοντες* *τοῦ Διῶ*, Dei.

G g

vel divinæ mentis interpretes. Nusquam memini me legere *προφητεύοντας* *ἱεροῦ*, vel *μαντείας*, vel simile quid; sæpe numero memorantur *προφῆται τῶν Θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας* etc. Paternæ mentis interpres, *Διὸς προφήτης* *ἐν* *Λαξίας πατρὸς*, secundum Æschyl. Eumen. v. 19. namque *Ζυὸς ἱγκαβίου Λαξία Θεοπίσματα*, ut idem alibi scripsit. Prope Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione, v. 413. *οἷς προφητεύει Θεοῦ*; ad istam sic respondet quæstionem puer ædituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, *Διελθὼν ἀριστοῖς, οὗς ἐκλήρωσιν πάλος*, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*: ut hic inter Satras præstantissimi Bessi dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. (et scripto consignata traderent consultantibus.) *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. (Dial. Mort. XIII. 1.) jūdice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse *οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆταις*. conf. Wesselingius ad Diod. T. II. p. 199. (ad lib. XVII. c. 51.) Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. *οἱ προφῆταις* Herodoto VIII. 36. *πάντες οἱ Διελθοὶ ἔξιλιν τὴν πόλιν, πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου* — *ὃ οὐνομα ἦν Ἀκήρατος*, c. 37. Talis etiam præter reliquos *χαμαινύτας* insignis honore fuit in Dodonæo sacrario; quem *Θεοπρωτὸν ἀνδρα* in *Δωδώνη* vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quæ Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. (p. 531. ed. Reisk.) ista formula bis illic repetita, *οἱ τοῦ Διὸς σημαίνου*. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsitan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, *οἱ προσκατιόντες τοῦ ἱεροῦ*:

ut Satræ oraculum tenere, vel possidere; Bessi dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse præfecti. Elei *προιστάται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur Xenophonti Ἑλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προσκατιόν* frequentatur; illinc ortum *προσκατία* ex MSS. restitui debuerat Thucydidi II. (c. 80.) p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrarentur, aut certe sincera revocentur? VALCK.—Quidni vero *τῶν Σατρῶν ἱερὸς οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, plane intelligerentur *οἱ προφῆται δόντες* (scil. *τοῦ Θεοῦ*, vel *τῶν χρησµῶν*) *ἐν τῇ τῶν Σατρῶν ἱερῇ*? aut *οἱ τῶν Σατρῶν προφῆται ἐν τούτῳ τῇ ἱερῇ*? S.

CAP. CXII. 1. *τὴν εἰρημίνην*] *Χάρεν*, vocem hic necessariam, lectam Vallæ, præbet Arch. (De vocab., quo commode carere possumus, vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. c. 115, 3 seq.) Mox *τίχια τὰ Πιέρων*, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, (lin. 2.) *τῶν καὶ ἐν Φάργης ἐστὶ οὐνομα*, sic recte Gronov. restituit ex conjectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversæ scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiæ. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, *τῶν καὶ ἐν Νιφράργης*, syllaba male repetita. VALCK.—Laudo *τῶν καὶ ἐν Φάργης*, nixum olim doctissimorum hominum conjecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 5. *ἡ περὶ τὸ Πάργαιον*] Non plane alienum ἢ *παρὰ τὸ Παγγ.* quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangæo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. *Ἐκκλιῖτο Φυλλῆς* Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS.—De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. *παρὰ τὸ Παγγ.*

legitur, librarii aut Editorum errori debetur: præpositioni *παρὰ* nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. *ἰς τὸν οἱ Μάγαν*, etc.] In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάλλουσι τοὺς ἀνθρώπους *ἰς τὸ ἄγγος*, lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. (ad p. 732. d. sua edit.) adapernit. Wss.

CAP. CXIV. 2. Scriptura ex Arch. edita, *Ἐνταῖς ὁδοῖς τῇσι ἡδυνῶν*, veritate commendatur. Wss. — Vide tamen Var. Lect. (ed. S.) Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum præsertim ex Thucyd. IV. 102. notum. Quod hic adjicitur, *ἰσχυρόντες κατὰ τὰς γιφύρας*, id parum commode vulgo iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, ils marcherent vers les ponts. Oportebat, per pontes fecerunt iter; quibus nimirum jam ante jungi Strymonem Xerxes jusserat, cap. 25 extr. S.

6. *Περσικὸν δὲ τὸ ζώοντας κατορύσσον*] Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, hæc expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. d. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντες ἂν κατορύττουσι περσικῶς; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filiam aut hominem: idque non semper filium aut

filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. Wss.

CAP. CXV. 6. *Στάγυρον πόλιν Ἑλλάδα*] Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγυρα πόλη τῆς Ὀλυμπίας ἦν, ex quodam contemtu. Στάγυρα numero multitudinis præfert Stephan., Στάγυρον agnoscens in Βίστις. Plura Jo. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. Wss. — Paulo ante, in *Ποσειδηῖον* (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 1. *Ξυνίην τε ἡ Πίρως — προῖσι*] Ὁ Πίρως, ut Valla, legit Arch. Non Acanthis ille præcepit, ut sibi ξίνα præberent; sed, quos honore voluit dignari, *ἰσθῆτι*, donavit Acanthios *Μηδικῇ*, atque in amicorum jussit, hospitumque numerum referri; id hic dicitur, *Ξυνίην τοῖσι Ἀκανθίσι προῖσι*: Abderitanis *Ξυνίην συνθήμινος*, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima (lin. 3 seq.) *ἰσπείνι τε, ἑρίων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας ἰς τὸν πόλιμον, καὶ τὸ ὄργημα ἀκούει ἥδη γινόμενον*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem præterea dedissent, *ἑρίων αὐτοὺς προθύμους*. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Formula *Ξυνίην προῖσι*, præsertim si cap. 119, 3. et c. 120, 8. contuleris, intelleges puto non id significari quod ex Valckenarii sententia Wesselingius in Latina versione posuit, Acanthis jus hospitii obtulit; sed quod Valla posuerat, *præcepit* Acanthis ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *Ξυνίην συνθήμινος*, VIII. 120, 2. S.

CAP. CXVII. 4. *μίγιστον ἰόντα Περσίαν*] Attigit Tzetzes Chil. I. v. 918. Ὡν ἰσιστάσης ἢ σφοδρὲς βουβάρης ὁ Σαρδάνης, καὶ Ἀρταχαιῆς σὺν αὐτῇ πινάπηχως μινίθω. vid. Herod. VII. 21. Quatuor cubitorum apud Græcos

justa hominis censebatur statura. Ad Aristoph. Ran. v. 1046. *γυναικίους καὶ τετραπύχους*, Casaubonum (Not. ad Sueton. III. 68.) citant Küster. et Spanhemius. Modum excedebant *πειραπύχους*: Olearius vid. in Philostr. Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera *διπασπύχη* dicuntur inventa Pausan. I. (35.) p. 86 seq. qui de Scytusæo Polydamante, ut mortalium post heroes maximæ staturæ, agit lib. VI. (c. 5.) p. 463. VALCK.

8. τῇ Ἀρταχαιῇ Θέουσι] Tumulum Artachææ, τὸν Ἀρταχαιῶν καλούμενον τῶρον, ad Acanthiorum isthmum locat Ælian. Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, *ἴσα τῷ καὶ ἡ τοῦ Παρσιῶν φαίνεται διατομή, ἡ δὲ αὐτὰ μὲν τὸν Ἄβω*, valde vitiosa. Is. Vossius ad Melam II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus Ælianus. Sana erunt *ἴσα τῷ ἡ τοῦ Πέρσου*, sic et Cl. Gronovius, *φαίν. διατομή, ἡ δὲ αὐτὰ μὲν τὸν Ἄβω*. Valckenarii non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δὲ ὑποδείκνυμι etc.] Hæc ubi leguntur in Athen. IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversæ, prostat *ἰς πᾶν κακὸν ἀφικόντο*, pro *ἰς πᾶν κακοῦ ἀπικίοντο*. Utrumque dicebatur; et, ommissa voce *κακὸν*, vel *κακοῦ*, *ἰς πᾶν ἰλθῖν*, aut *ἀφικίσθαι*. Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. *ἰς πᾶν ἀφικέτο βασιλεὺς*, in extremum Rex fuit adductus discrimen. Demosthen. contr. Conon. p. 690, 22. *οὐ — φάσας λαβὼν πλὴγὰς, ἀλλ' ἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγαν τὴν αὐτῶν*: aderat in scripto cod. supplementum, *ἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν*. Demosthenem imitatus Lacedæmonios ait Aristides *ἰς πᾶν ἰλθῖν* in Cimone, T. III. p. 257. ubi Schol. MS. *ἀντὶ τοῦ περὶ πάντας κινδυνῶσαι* — *λίσιμι δὲ κινδύνου*. Plene loquitur Pausanias VII. pag. 552. *ἀφικνέτο ἰς πᾶν ὁ Μισαλκίδας κινδύνου*: et pag. 16,

Πτολεμαῖος *ἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου*: sic scribendum omisso articulo, quem non admittit ista Pausaniæ frequentata loquendi forma. VALCK.—Vitiosa erat scriptura in Athenæi loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, *ἰς πᾶν κακοῦ* dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

3. *ἴκου γι Θασίωσι ὡτὲ τῶν*, etc.] In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in cœnam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; hæc sunt *τάλαντα ἀργυρίου τισιελισμῶν*, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenæi verba, *ἴκου Θασίωσι* — *Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀντὶ ἰθαπάνησι*: ubi (vel, quandoquidem) pro Thasiis — Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Facit idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive *οἱ ἰσισταῖτες ἀπιδίονυσαν τὸν λόγον*, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, *τῶν ἀστῶν ἀντὶ δόκιμος* in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post *ae* ostentabat. Quæ adduntur ad præclari viri laudes, (*ἰμοῖα τῇ μάλειστα*) illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. *ἀραιρημένος τῶν ἀστῶν*] Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed hæc jungenda sunt, *τῶν ἀστῶν ἀντὶ δόκιμος ἰμοῖα τῇ μάλειστα*, ut c. 141., *τῶν Διλφῶν ἀντὶ δόκ. ὁ. σ. μ.*, quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. (Perperam h. l. olim post *ἀραιρ.* *τῶν ἀστῶν* incisa erat oratio.) A civibus erat Antipater *ἡρημένος*, electus, ad hujus rei procuratorem; non enim hæc *ἀρχή*, sed erat

ἰσιμύλιά τις καὶ διακονία: quæ distinguuntur ab Æschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδώσει τῶν δαπανημάτων, vel ἀπολογίσεται. Secundum Herod. in cenam 400. talenta, prolato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδόξει — τειν-
 λισμία, id est δαδασπημία: atque adeo tantum pecuniæ ex ærario ἰδασπῆσαι, quod in his enarrandis usurpat Athenæus; qui recte alibi (lib. II. cap. 12. nuperæ edit.) τελευτῶν, αἱ τὸ δαπανῶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκουντες καὶ ἰδελῶς, οἱ ἰλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. πρῶτος σιτιώσεων]

Ionismus, optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἱχθίονες πόνον, et ὄσων ἀπολαύσεις. Durat alibi; crebrior, si librariorum placuisset, futurus. Wess.—Σιτιώσεων si forte præbuisset membrana Flor. ambitioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallæ Latinis relinqui non debet coribus: dederat is fortasse, pro ἵν τι οἰκήμασι καὶ λάμπουσι, (lin. 9.) in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudebant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἰς οἰκίσκους: sic cavæ multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἰν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post (lin. 10.) recipere κρητῆρας ἰποιῶντο. Athenæus IV. p. 146. B. ἰκώματα ἀργυρῶ καὶ χρυσῶ καὶ κρητῆρας παριτίθιντο: his proxima (apud eundem Athen.) corrigenda sunt, ut conjecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δίσκου· οἱ δὲ Πέρσης δὲ ἰσιμύλιον, μεταλαμβάνον καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι δὲ ἰσχυροῖσαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum (cap. 120.) Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK.—Equidem depravato aut defecto Athenæi loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud

eundem pro vitioso ἰσιμύλιον, quod olim vulgabatur, recte ἰσιμύλιον duo optimi codices dederunt. Postrema verba quæ ex Athenæo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 2. mutuatus est Deipnosophista. S.

10. κρητῆρας ἰποιῶντο] Valla (loco olim vulgati κρητῆρας) κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, (lin. 12.) interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῇ τι βασ. præter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensæ vasa itidem χρυσῶς τε καὶ ἀργυρῶς commonstrant. Wess.

CAP. CXX. 10. διατρίβῃναι] Hesi-
 chii Διατρίβῃναι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἱετριβῇναι Fraga Paris. posset. Sophocles Œd. Tyr. v. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιστον ὅστις ἱετριβῇται πᾶσι. i. e. ἀπολίσθαι, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Sinesius lib. I. Provid. p. 108. D. ἔλως γὰρ ἱετριβῇται τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως—ἱετριβίον (lin. 11.) Valla dedit ac si ὁμοίως foret, nactus plausum docti viri; cui meum jungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti reliquæ civitates. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 10. Verbo ἱετριβίον notionem τοῦ ἀπολύνειν et διαφθερίζειν utitur Noster VI. 37, 8. et 86, 62. Διατρίβειν eadem notione, licet cæteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Cæterum quantum apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitæ gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον] Hoc præstet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. Wess.

7. *τριῖς μείρας—δασάμιναι*] Ex Suida (A Suida) ut Herodoteum enotatum *is triῖς μείρας*, etsi schedæ taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. *is δυώδεκα μείρας δασάμιναι Λίγυπτος πᾶσαν*. Wess.—Vulgatam jure præfert Gronovius lectioni quam Suidas præbet in voc. *Δάσασθαι is triῖς μείρας—δασάμιναι πάντα τὸν περὶ ἐν στρατῷ*. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti præpositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, *Τὸ δ' ἄλλο σῶμα καταστειμὸν πολλοὺς κύβους*, apud Athen. VII. p. 324. c. (vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperæ edit.) quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. v. 765. Platonis e Timæo, p. 35. *ἢ ἔλιν ἐν τοῦτο μείρας ἵσας προσῆκε διειναι*, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quæ decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suæ margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur *is μείρας*, quamvis nec apud Proclum extet hæc præpositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur præpositio *is*,—et tamen alios inveniri scio hujus scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia, p. 113. *ε. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίκᾳ μίρει κατανείμας*. Theocriteis eam in rem mallet abstinuisse viri docti. VALCK.—Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 12. cum Var. Lect. (ed. S.) ad utrumque locum: et facile persuasus eris, præpositionem apud Suidam e scholio esse adjectam. S.

14. *Σμειρομένηα*] Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. præbebant Codices: illic qui citatur *Σμειρομένης*, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur *Σμειρομένης*? VALCK.—Ex Var. Lect. (ed. S.) in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri,

abunde intelligitur *Σμειρομένηα*, non *Σμειρομένης*, nomen hujus viri scripsisse Herodotum. Cæterum in Var. Lect. (ed. S.) c. 82, 4. pro c. 122. repone c. 131. extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro Ald. Vind. oportebat Arch. Vind. S.

CAP. CXXII. 2. *διώρυχα—δίχουσαν δι is κόλπον*] Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα—ισίχουσαν*, etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα—τὴν ἐκ τοῦ Νείλου δίχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον*: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἰχουσαν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus Herodoti, et ad Thom. M. in *Διώρυξ* adnotatio Hemsterhusii, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper Leidensem Criticum agnoscas. VALCK.—*διώρυγα* operarum error editionem Gronov. invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit Wess. ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ἰχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 9. a Gronov. ex Med. receptum tenuerat Wess. et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν*, revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἰχου*, ut I. 180, 11. sic jam sæpius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet dirigi, tendere versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχου* (quamvis alias longe etiam diversa notatione usurpatum) percommode significare potuerit pervenire, pertinere, pertinere usque ad illud ipsum extremum, quo tendebatur. S.

3. *Ἀσάα τι πύλος καὶ Πύλωροι καὶ Σίγγος καὶ Σάργη*] Urbium nomina legitima dedit Wessel. Herodotea Dissert. pag. 121. VALCK.—*Πύλωροι* verum oppidi nomen, sicuti sequentis *Σάργη*. Utrumque apud Steph. Byz. In priore Med. et Ask. hæsitant, a justa scriptione, si juventur, non alieni. Attigit

urbem Cl. Wasse ad Thucydid. IV. 115., verum obscure. Wss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) In Latina vero versione nostra pro vitioso assumpto candidus lector adsumto corriget. S.

5. Ἰπλίο ἀπίμινος] Verbum ἀπίμινος Cl. Gronovius explicat; mihi ἀπινόμενος plebeium non est, quippe Herodoteum. At gaudeat recente possessione. Wss.—ἀπίμινος Gronovius, ad thema ἀφίμιν (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἦτο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίστο abiit, profectus est, intellexi. S.

9. Σιρμούλην] Temerarium Maussaci, Οἰνύμην substituentis, conjecturam præter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem, p. 125. Σιρμούλια Ethnographo; cives Σιρμούλιοι Thucydid. I. 65. Wss.

CAP. CXXIII. 2. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην] 'Επὶ Καναστραίων ἄκρην, ne solœca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάναστράϊν divisivis vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. Wss.—Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum præteriiit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adjici ἄκρην potuerit. S.

5. Θεράμβω] Hæc Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβου Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspicionem. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θιεράμβης, Θεραμβούς pictum fuerit olim, quæ Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θιεράμβω ex Θιεράμβω descendet. Quæ sequitur Σανος, (lin. 6.) alia est ac c. 22. Wss.

16. Σμίλα, Ἀθνία] Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. (ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:) ἀπὸ Κρουσίας, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et hujus quidem tractus, tum maxime barbaros Cruseos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pallenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque conjectura, præsidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossæa et Crusæa eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. Wss.

17. Σινδὸν τε πύλιν] Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios reperiri, verissime Palmerius. Χαλίστρην (ibid.) plures Χαλίστρην nuncupant: Suidæ tamen Χαλίστρα πύλιν. Diodoro T. II. p. 578. Χάλιστρον, ubi alios excitavi. (Nil variant Herodotei codices hactenus excussi.) Ceterum regionem Βοττιαΐδα, (lin. 18.) reversuram c. 127., Βοττιαίην Thucydides I. 65. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodoteum ex Βοττιαίης, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiæ βωμὸς τοῦ Βοττιαίου Διὸς, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat Libanius Antiochici pag. 348. D.; Βοττίου Διὸς in Malalæ Chronogr. p. 255., corrupte. Wss.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδῶρον] Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et Apollodoro, Ptolemæo atque Etymologo Ἐχιδῶρος aut Ἐχιδῶρες adpellitetur, Is. Vossio ad Scylac. p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. Wss.

CAP. CXXV. 5. θυνμάζω δὲ τὸ αἶσιν]

Frigide Nostrum Ælianus laudat, *ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδη ἐξέταζεν τροφὴν τήδε καὶ τήδε κατὰ τὴν ἄδονην λίσσων Θερσίων*. Faerint enim leones illi occulta quadam natura vi, *φόνου τοῦ ἀπορρήτου*, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque jumento læso? Wess.

CAP. CXXVI. 3. *ὅ, τι δι' Ἀβδήρων*, etc.] Aristotelem huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi in τῇ μεταξὺ τέσσar τοῦ Ἀχιλλέου καὶ τοῦ Νέσου) monuit D. Petavius ad Themist. Or. X. p. 140. A., insuper ex Dione Chrysost. Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, *καὶ μηκέτι βίσκου λίσσας Ἀκαρνανία*. Eidem rei Jo. Brodæus diligentem impendit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu opido dignam. Deinceps *ὕπολοις φησὶν* (lin. 7.) scribatur, an *ἱελοῖς φη*, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scriptor delectatur, lib. VI. 3. alibique Wess.

CAP. CXXVII. 9. in *Κρηστανάινς βίον*] Inserto articulo scribendum: *ὁ in Κρηστανάινς βίον Ἐχιδναῖος μόνος οὐκ ἀντίχρησι τῇ σερρασιῇ πιόμινος*. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur *οὐκ ἀντίσχε*, vel *οὐκ ἀπείχρησι*: quod utrumque legitur VII. 196., sed et *οὐκ ἀντίχρησι* Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK.—Articulum ante in *Κρησ.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum præsertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124. 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. *οὐρα τὰ Θισσαλικὰ*] Rediit sollemnis scriptura: semper *Θισσαλίη*, *Θισσαλίος*, *Θισσαλικὸς* in Musis, Thucydide et veterum plerisque;

quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingedæ consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. Wess.—Capitis hujus initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

7. in *Πάρριβους παρὰ Γόνον*] Aldus ita et MSS.; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene *μισοπτόλιμοι* *τι Παρριβοὶ* Poëtæ Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutæ orationis usus, (caninam literam geminantis) atque ipsa gentis traditio apud Eustath. (p. 254, 12. ed. Bas.) ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόνον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. Wess.

9. *ἱεβὰς in Σιδωνίην νία*, etc.] Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, *ὅπως τι ἰδίῳ ταῦτο ποιεῖται*: sic recte scribit R. pro *τα*. VALCK.—*ὅπως* *τι* (pro *ὅπως* *ταῖς*) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. Wess.

11. *ἀνιδεῖς σημήιον*] Hæc voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: *ἀνιδεῖς δι σημήιον καὶ ταῖς ἄλλαις ἀνέγνωται*. VALCK.—Nempe, quum ante *ἱεβὰς* nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur *ἱεβὰς* ad superius *ἱελοῖς* referri; adeoque deinde requirebatur conjunctiva particula, quam quidem post *ἀνιδεῖς* ignorant libri omnes. Recte Schæferus ante *ἱεβὰς* paulo majorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit *δι* particula, quam post *ἱεβὰς* idem Schæf. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animebatur oratio: et credere fas est, conjunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adjec-tam. S.

[15. *ἔρπει εἰ τὸν ποταμὸν*, etc.] Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 190. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1. *τὴν δὲ Θισσαλίην λόγος ἰστέ*, etc.] Strabo IX. p. 658. A. (p. 430. ed. Cas.) *τὸ παλαιὸν καὶ ἱλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πιδίον*. — ὑπὸ δὲ *συσμῶν ῥήγματος* γινώμενον, καὶ τὴν Ὅσσαν ἀποσχίζοντας ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διζήκισι ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ἡ Πηνιός. Concinunt ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. (pag. 337. ed. Rom.) Herodoto quoque *ἔργον* esse *εὐσμού* videbatur ἡ *διάρρησις τῶν ὀρίων*: et Thessaliam *εὐσμού* dicuntur *ἀνασπείζαντες* Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet, p. 831. Neptuni *ῥήκοντας* τῇ *σειαίῃ* τὰ *ῥεῖα*: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum fortī saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossæus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. v. 179. Secundum alios discessit Olympo Hercules gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

3. *τό, τι Πάλιον ὄρεος*] Qui celebratissimum montem Πάλιον dixerit, quærare abnuo. Nostro Πάλιον, lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Justum porro habendum *ἀποκλήσι*, vice *ἀποκλήσι* Ionum ore tritissimi. WESS.

8. *δοτε δὲ ποταμῶν*, etc.] Series verborum, qualis Arch. et Ask. non displicet; *ἡ αὐτὴν* injuria Med. omittit; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita præterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, (lin. 2.) *δοτε γὰρ συγκυκλῆσθαι πάντας*, etc.

etque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. v. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, *τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἰσὶ* Ὀνοχόνου, τοῦ κατὰ Θισσαλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπερχισσοῦ. ἔστι γὰρ εἰς ταυτὸ συρρίψασαι πάντας, Σπερχισσοῦ καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

10. Ἀπιδανῶ] Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἠπιδανῶ. (nempe sic VII. 196, 11. De istis quinque nobilioribus Thessaliæ fluviis minime protrita notantur in Critique du Diction. de M. La Martinière, pag. 340. et seqq. VALCK.

24. Πασιδῶνα τὴν γῆν εἰσίει] Neptuni Ἐπιοσιγαίου, Σισίχοντος, γαίης κινητήρος, cognomina nemo non recordatur Terræ motus, hiatus, fluminum et fretorum *ἐκρήγματα* Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc *δοκί γὰρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν ἱερὸν Πασιδῶνα διῆδαι*, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati, lib. II. 14. ubi pictura Neptuni, montes Thessaliæ rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 4. *ἀλλ' ἥδε αὐτῇ*] Nisi viæ duces exitum digito monstrarint, verius videbitur *ἥδε αὐτῇ*, nisi *solus* hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. v. 121. *ὄρεσι τ' ἀμφοτέρωδε περιδρομας ἰστυφάνοντα*. WESS.

12. *ὀπίθερχα γινώσθαι*] Aldinum *ὀπὸ βρυχία* aptavit artissime Portus, *ὀπίθερχα* conjectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. *τόνδ' ἄρ' ὀπίθερχα Σῆσι πολλὸν χρόνον*, i. e. *ὀπίθερχον*. Veniat-ne id vocabuli ex *ὀπίθερχε*,

an ex ὑπόθευχος, ab Eustath. disputatur, p. 1538, 54.; (Od. p. 228, 41. ed. Bas.) mihi prior placet derivatio. Wess.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κινεῖ] Herodotea sunt ὄντες τὸν χῶρον κινεῖν, vacuum, lib. IX. 56., et χόματα χῶσαι κινεῖν, tumulos inanes, MSS. ibid. c. 85. (et alibi passim.) Hesychius: Κινεῖν, κινεῖν. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐκπύσσουσι κινεῖν, Evang. Lucæ I. 53. Wess.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνῆντες hic et c. 185. in Αἰνῆντες aut Αἰνῶντες, quomodo sæpe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνῆντες ἴππιντο, Homerus Iliad. B'. 749. Wess.

2. Ἐνῆντες, Περαιβοί] Hujus utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. β'. 749. τῷ δ' Ἐνῆντες ἴππιντο, μιν πτόλιμοι τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνῆντες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Jo. Davis ad Max. Tyr. p. 604. (De Περαιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. notata.) Qui juxta Herodotum petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Græciæ populi, iidem enumerantur Diodoro Siculo XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic Herodoto; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. Clar. Wess. loc. cit. et T. II. p. 65. Hæ novem de duodecim fuere gentibus, quæ Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere præcipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedæmonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex Theopompo memorantur Harporacioni tanquam diversi Ἀχαιοί,

Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, (aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,) ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex Æschine de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἴωνες et Περραιβοὺς libenter ponerem Αἰνῶνας: pro Μαλιῖς (apud eundem Æschinem) scribendum Μαλιῖς: Μαλιῖας dixit in harum quoque gentium recensione Pausan. X. p. 815. et Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 354. 34. hi plerisque sunt Μηλιῖς. (et Μηλιῖς Nostro.) VALCK.

5. πόλιμον ἀιεράμινον] Portus: ἀιεράμινον præsens est, loco aoristi pr. medii ἀιεράμινον: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀιεράμινον τε πόλιμον αὐτῷ. Wess.

6. τὸ δὲ ἔρκιον ὅδε εἶχε] Jurisjurandi formula, quo se Græci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in Diodori XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. Wess.

8. τοῦτους δικασιῦσαι τῷ ἐν Διλοφίσι θιῶ] Secundum Lycurgum, p. 158. et Diodor. Sicul. XI. c. 29., in eam sententiam jurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Græci, antequam proelium inirent ad Platæas; hoc autem temporis articulo eidem Diodoro lib. XI. c. 3. decrevisse narratur, τοὺς μὲν ἑλόντι τῶν Ἑλλήνων ἱερομίνας τὰ Περσῶν δικασιῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ κερτήσαντι. (conf. Polyb. IX. 39.) Hic decretum illud jurejurando traduntur adfirmasse: alterum jusjurandum, quod jurasse perhibentur ad Platæas, Theopompo suspectum, illud non commemorat Herodotus. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud Suidam in Δικασίῳ, ubi scribendum, ἐφ' ὅδε, pro ἐφ' οἷς. (At, quemadmodum h. l. apud Nostrium ἐφ' αὐτοῖς, sic et ibi apud Suidam ferendum ἐφ' οἷς videtur.) Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Græciæ populi, præter

Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc jurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, *ἱκανοὶ Μηδισάντας*, Xenophon 'Ελλ. VI. (c. 3.) p. 347, 12., *οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὥς νῦν Θηβαίους, τὸ λιγέμενον, διακατιῦσθαι ἰλπίς* *εἴη*: quæ eadem pæne leguntur p. 356, 14. (cap. 5. ejusdem libri,) *νῦν ἰλπίς, τὸ πάλαι λιγέμενον, διακατιῦσθαι Θηβαίους*. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa jurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. *τὰς τὰ τοῦ βασιλέως προλαμίνας (πόλεις) ἀπάσας διακατιῦσω*: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et hujus Schol. in Cod. MS. Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi *ἴδεον*, inquit, *τὰς πόλεις τὰς μηδισάσας* (imo *μηδισάσας*) *διακατιῦσαι*: ἀλλ' *οἱ Ἀθηναῖοι ἰσχυροὺς ὄντες καὶ Θιμιστοκλῆς*: priori loco Scholiastes *διακατιῦσαι* interpretatur *τὸ δικάτον μίρες ἀνελῆναι*. Budæum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, *decimari* legiones, dicebantur, resque Romanas tradentibus Græcis *διακατιῦσθαι*: (sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:) sed ab hujus temporis Græcorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte *τὰς πόλεις διακατιῦσαι* apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. *τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας*: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK.—In hujus loci Herodotei mentionem incidens *Creuzerus* noster, Vir clarissimus, in Historicorum Græcorum antiquis. Fragmentis, p. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. pag. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. p. 257. B. videri posse verbum *διακατιῦσαι* in isto Græcorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; pu-

ta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus: neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 3. *οἱ μὲν αὐτίων—* *ἰς τὸ βάραθρον*] Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit. p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in *Δῶτις καὶ Ἀρετ.* Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat *Ἀθήνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτίων* sunt Athenienses, *οἱ δὲ*, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his sæpe fuit peccatum. (Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula *οἱ μὲν* ad eos qui priores nominati sunt, et *οἱ δὲ* ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.) Atheniensium erat *τὸ βάραθρον*: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos sæpe præcipitabant: *εἰς τὸ βάραθρον ἱμβαλῆναι* dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. x. Aristoph. Eq. v. 1559. ubi Schol. B. *τόπος—βαθὺς ὕψους καὶ τοὺς Δαρίου πρίσβους ἔβαλον*: quos Herodoto dicuntur *ἰς τὸ βαρ. ἱσβαλόντες*. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

8. *οὐκ ἔχω εἶπαι*] In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatum vero poenas Miltiaden luisse, in *Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἰς ἑὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκευῆσαι Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 3. *εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι*] De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam *γίγναι δίδονται* (lin. 5.) ex

scriptis malim. Wess. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post ἀπὸ γονοι nomen Ταλθυβίου: quod illi quidem ultra concedimus, sed hujusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[4. τοῖσι αἰ κερυκῆται, etc.] Conf. lib. VI. c. 60. S.]

6. καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο] Interpretatione molliendum judicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἰγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δύναται ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδονίῳ τι καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφέα γινεαι οὐ δύναται καταθύμια γίνεσθαι: id est οὐκ ἴδιαι γίνεσθαι, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἀναβ. ἱμοὶ μὲν οὐκ ἴδιαι γίνεσθαι τὰ ἱερὰ: ubi paulo ante, θυομένην αὐτῇ ἱερῇς ἡμέρας οὐκ ἰγίνετο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et Ἑλλ. III. p. 283, 19. Quando hostilis caesis læta erant exta, θύεσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις κατὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in MS. Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ κατὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γίγναι κατὰ—τὰ ἱερὰ: et ἱκαλλιεροῦμεν. vid. Clar. Jo. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedæmoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προϋχώρει: cap. 55. et 116. οὐκ ἰγίνετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰγίνετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos læta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium θύεσθαι dicebant. VALCK.—Huc spectant quæ

commodissime a Schæfero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Græc. p. 213. adnotata sunt. "Ἰσχυὸς καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆν θυομένην, sacrificanti læta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερῆσαντων τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticæ excitans." — Nempe καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac κατὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 7. ὡς σφί ἱκαλλιεῖρον, i. e. ὡς κατὰ σφί τὰ ἱερὰ ἰγίνετο. S.

10. Σπείρβης τι — καὶ Βούλης] Magna utriusque in nomine discordia. Suidæ in Βούλῃς dicitur legationis princeps Σπείρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Præc. Reipubl. Gerend. p. 815. x. Idem cod. Eton. edit. cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. r. Βούρης καὶ Σπείρσις: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπείρχης. Quæ ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. Wess.—Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπείρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπείρβης. Σπείρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. x. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. r. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narratur, quæ nobis ex Seren scriptis Stobæus exhibet, historiam eandem aliter enarrans, p. 93. ex ignobili quodam Theseo. Hæc pleraque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em.

XIV. 18. VALCK.—In eundem Sperchin (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat *Toupius*, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartonii Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia ejusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 3. *ἰ δὲ Ἵδάρνης*] Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ἵδάρνης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a MSS. oblatum *ἰστίᾳ* (lin. 5.) blanditur. Ionicæ sunt speciei, et Herodoti, *ιστίᾳ*, *ιστιγόριον*, et quidni *ιστιῶς*; tamen *ἴσται* *πανδασιῇ* *σιλίῃ* *ἰσσιῆσθαι*, lib. V. 20. Porro *ἔρις* *λίγων* *τάδε* Arch. et aliorum, non abit a probato *ἴση* *λίγων*, *ἴσησι* *λίγων*, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

10. *διδέξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ*] In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fudit. Geminum lib. IX. 47. *ἰωί τε διδέξασθε ἵνασι ἄριστοι*, siquidem præstantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedæmoniiis talia. WESS.—Gronovius, licet in codice Med. *διδέξασθε* reperisset, tamen e superioribus editis *διδέξασθε* in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari ejusdem codicis notula *διδέξασθε* unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. *διδέξασθε γὰρ*] Hic posuissem sinceram et veterem libri Flor. scrip-

tionem, *διδέξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄριστοι ἵνασι ἄγαθοι*, ipsius enim judicio viri esse videmini virtute præstantes. Quorundam verborum sic usurpari præterita monuit jam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142. seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., *ἰωί τε διδέξασθε ἵνασι ἄριστοι*. VALCK.—Ab eodem themate *δοκῶν* vel *δοκῶν*, pro communi *δοκῶν* vel *δοξάζων*, est *ἰδοξάθη*, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 4. *ὅν ἴφασαν, ὀδύμην*] Quando vuculas sæpe copulat negantes, neque hic spernerem interjectam, *ὅν ἴφασαν οὐδ' ὀδύμην* ὅπ' αὐτίαν *ἰπὶ κεφαλὴν* *καίσιν* *ταῦτα* *οὐδαμῶς*. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro *ἴφασαν οὐδ' ὀδύμην* — *καίσιν* *ἰπὶ κεφαλὴν*, præcipientem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud *ἰπὶ κεφαλὴν* valde frequentatur; rarius adhibetur *ἰπὶ κράχην* *ὀδύ*, et *ἰπὶ στόμα*; quorum illud T. I. p. 437. hoc, *μὴ καὶ ἰπὶ στόμα* *ῶσθαι* *με*, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis *μὴ καὶ ἰπιστομίσθαι* *με*, idem significans ac *ἰπὶ κεφαλὴν*. Homerea certe, *ἐξικυλίσθη* *Πηληΐδης* — *ἰσ* *στόμα*, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur *Κύμβηχος*, unde *Ἀνικυμβαχίαζος* olim lectum in Hom. ἱλ. σ'. 379. Hesychius explicat *ἰπιστομίσθη* *ἰπὶ κεφαλὴν*. *ἰπὶ κεφαλὴν* *ὀδύ* est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. b. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribens. VALCK.

7. *ἡπιμαχίσαντες τοῖσιν*] Ταῦτα Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. (immo unice probum.) Appian. Bell. Hispan. p. 523. (c. 89.) *καὶ εἰ μὴ αὐτοῖς ἀπεμείχοντο*:

(iterum ib. c. 90.) et Mithridat. p. 375. (cap. 78.) ἀπομαχόμενον αὐτοὺς τῶν Ἀμυνίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem ejus structura haud insolens: talis sane Polyæni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατιά τοῦ Κρόνου ἀπομαχόμενη ταῖς τοῦ Κόβρου προσβολαῖς: talis Herodianus VIII. 2. τοῖς περιστοιχισμένοις ἀπὸ μαχόμενοι. In προσκυνησὶ, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. Wess.—Τούτῳ scribe malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK.—Probatissimi quique scriptores Græci, et in his diligens Herodotei styli æmulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομαχέσθαι, quomodo etiam apud Nostrium I. 9, 1. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς prepositione. Apud Polyænum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e MSS. puto codd. τὰς — προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς citat. Herodianus norma, puto, non fuerit, ad quam Herodoteum exigemus sermonem. Simplex utique verbum μαχέσθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est Reiskius, ut intelligeret τούτῳ τῇ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et Larcher. S.

[7. διούτι καὶ σφὶ λέγουσι τὰδε] Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφὶ adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἴφη pendente, quod lin. 12. consequitur; ubi, quoniam interjectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adjecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. lin. 10. col. lin. 7. Itaque, quo clarius

adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco lin. 10. post τίοντας majoris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a majuscula A littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιῶν ἐκείων τίοντας." λέγουσι δὲ αὐτοῖσι, etc. S.]

12. κρίνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ, etc.] Legatorum jus, divino humanoque valatum presidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili H. Grotii sollertia uberius firmatum lib. II. Jur. B. et Pac. cap. 18, 1. Persæ autem generosum et vere regium facinus merito Libanius miratur, Pannegyr. in Julian. p. 246. n., ubi hæc, κέρους ἡδίκητο παρ' ἑλλης πόλει, ἐκασταφρόνεται τῇ Μηδῇ. καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦ διδόντων ἡγεμόνη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, Morellumque in præcipitia egerunt. Wess.—Non immerito Xerxi videbantur Lacedæmonii jus gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrudidissent: juxta Antiphontem pag. 125, 26. ὅστις — ἀνόμως τινα ἀποκτείνει, ἀσιβεῖ μὲν περὶ τοῦ θεοῦ, συγχίαι δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἀνδρας βιαίους dixit Eurip. Suppl. v. 311., Νόμιμά τι πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. VALCK.

CAP. CXXXVII. 8. πρὶν ἢ ἐξῆλθαι] Inprudens H. Stephani πρὶν ἢ ἐξῆλθαι, priusquam discessissent, (quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,) ferri nequit. Gronovius optime. Sic lib. VI. 108. Ἰσπίνης μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὄψιν συνιβάλλειτο ἐξεληλυθῆναι, visum illud suam finem accepisse. (Conf. ad VI. 80, 7. notata.) Prævum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφρίετα. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰφρίετα. Atque hæc quidem plana et certa. In causæ explicatione et nexu plus diffi-

cultatis, cui Cl. de Pauw prompta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφριε, τὸδε συμπτῶν ἐς παιδὰς τῶν ἀνδρῶν: justissima de caussa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quæ lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφριε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπτῶν ἐς τοὺς παιδὰς τῶν ἀνδρῶν συνέται, Νικόλαν καὶ Ἀνέριστον, τοῦτό μοι θυότατον ἰφαιήτο, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum (certe mori Scriptoris nostri consentaneum) fuit, ὅλως δὲ μοι ἔστι, etc. Wess.

11. δὲ εἰς Ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος] Revocatum provocabulum (δὲ, pro quo olim ὡς editum erat,) laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. XL p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ἰσχυρομένους Ἀλίοις in Diodori XI. 78. et Thucyd. I. 105. cum annotatione Cl. Wasse. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam ejus oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλίοις et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet Arch. Ἀλίας, modo Ἀλίοις formes. Incoluerunt enim Ἀλίων, desertam Pausaniæ ævo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλίοι, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui Halienses ex Tyrinthe — cepit. Consideravi deinceps, Halienses in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo Aneristum socios atque amicos voluisse intercipere: Thucydidem præterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν θυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ἐλπίσιν, legebant, captos interemtusque ab Aneristo et consociatis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo conjecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw,

qua δὲ εἰς — ἐλπίσιν καταπλέωντας πληρεῖ Ἀνδρίων, qui piscatores Tiryntios cepit, navi oneraria Andriis, plena vectos. Andrios fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, θυμμάχους: eos autem a Thucydide Spartanorum atque Aneristi insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod ille neglexit, Vallam habuisse καταπλέωντας, navigantes. Hæc hactenus. Majorem distinctionem post vocem ἀνδρῶν ex præscriptis non immerito fixisse mihi videor. Wess.—Quos piscatores fuisse Herodotus scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses prædicabant) interceptos homo ille occidit. S.

11. δὲ εἰς Ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρ. etc.] Obscuram historiæ particulam suo more Pet. Wesseling, illuminavit in Diss. Herod. p. 195. Ex Arch. Ἀλίας præbet Galeus. Halienses isti, Ἀλίοις, dicebantur et Ἀλίοι: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum Pausan. II. p. 196. citatum Jos. Wasseo ad Thuc. p. 67. Sed de Haliensibus interceptis ab Aneristo nihil aliunde constat. Thucydidi præterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis Lacedæmoniorum legatis, Aneristo, Nicolao, Stratodemo (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de injuria, quam, gentium violato jure, priores intulerant Lacedæmonii, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν θυμμάχων ἐν ἐλπίσιν περὶ Πιλοσύνησιν πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat Herodotus, quomodo quæso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Negerat-ne fors, quod Nostris ex Editis posuisse videtur? Parentum quidem et majorum delicta puniri credebantur in

posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile Sperthies et Bulis, cur filiorum mors homini supersticioso (nam talis fuit Herodotus:) videretur *Διὸν πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης*. Præter ceteros legatos, Corinthius etiam Aristæas idem fatum Athenis subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista (lin. 6.) scriberet Noster: *τοῦτό μοι ἐν ταῖσι Διότατον φαίνεται γινώσθαι*. 'Εν ταῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: *τοῦτο μῖντοι Διὸν γὰρ οὐ φαίνεται γινώσθαι*: et paulo post, (lin. 13.) *δῆλον ὦν μοι ἐστὶ Διὸν οὐκ ἐγίνετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης*: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK.—Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat Herodotus, id eum præcise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis Larcherum etiam mireris, inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturæ oppositum, quærente "ἐν ταῖσι; quibus tandem?" Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν ταῖσι Διότατον valere ἐν ταῖσι Διότατον (i. e. Διοτάτως) γινώσκουσιν. Sed nimirum ita præcellentissimam etiam mentis aciem præstringere valet præjudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulxius perspexit, hæc est: Talthybii ira ob violatos præcones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorumdem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

15. *προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλλειω*] Proditos in Thracia legatos scribit Herodo-

tus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθιον, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδικίαν Σιτάλλης) δυνάμειον παρ' αὐτῶν μίγαι; opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus juxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

20. *πολλοὶσι ἔτισι ὕστερον ἐγίνετο*] Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Græcos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum, lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. *Ἐθαῦτα ἀναγκάη ἐξέρχονται*] Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέρχονται γνώμην ἰσχυρὰν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius, c. 96. (Mox lin. 4.) *Εἰ Ἀθηναῖοι*, etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia justissime integravit. WESS.

10. *πολλοὶ τυχίων κιβῶνς*] Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. (p. 287, 16. ed. Bas.) mœnia, τὸ τῦχος, ἱμάτιον πόλιν, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἥ τί κεν ᾗδῃ Λαῖνον ἴσσο χιτῶνα κακῶν ἔνικα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. r'. v. 57. Mox Med. *ὁπ' ἀνάγκης* (lin. 12. pro ἀναγκαιῆς,) Ionicam speciem pessumdat. WESS.

9. *τυχίων κιβῶνς*] Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἑστίαυ λόγου καὶ ἰσχυρὸν τὸ τῦχος ἱμάτιον πόλιν, potius quam ex Homericis, Λαῖνον ἴσσο χιτῶνα, quo cum rectus contulisset Xenophonteum Ἐσθῆτα γὰρ Eustathius in 'Ιλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τῦχος Ἐσθῆτα τῆς πόλιν, Athenæo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gro-

nov. in proximis (lin. 10) scribi poterat *προδόντες ἂν Λακιδαιμόνιοι*, ex Val- la, Arch. et Plutarch. de Herod. Ma- lign. p. 864. A. cui hæc, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. *εἰς τὸν Ἀθηναίων ἱπαιον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἱπαιῶν ἵνα παῶς εἴσῃ τοὺς ἄλλους ἄπαντας*. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. *ἀποδιζήμενοι ἔργα μεγάλα ἀπί- θητοι γυναικίς*. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) lin. 15. S.

21. *σωτήρας γινίσθαι τῆς Ἑλλάδος*] Præclara Atheniensium laus, ex præ- missis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Pro- trept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Platæas egregiis facinoribus, *ἄσπερ εἰς τοῦδε ἡμίρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι*, subdit, hæc aut spectans, aut popularium jac- tantiae velificatus. WESS.

Ibid. *οὐκ ἂν ἡμαρτάνοι τάλῃς*] Om- nino corrigendum puto *τάληθους*. Ut *ψευθῆναι τάλῃθους*, sic dicitur *ἡμαρτάνειν τάλῃθους*. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. *ἔρξῃ ὅσον τάλῃθους ἡμαρτήσας*: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. *ἡμαρτάνειν τοῦ χρησσοῦ*: c. 78. *γνώμης ἡμαρτήσας χρησσοῦ*. Antipho p. 138, 17. *ἡμαρτεῖ* (vulgatur *ἡμαρται*) *τῆς ὀμίσσεως γνώμης*: ejusdem est p. 134, 40. *ἂν ψευθῆναι τάλῃθους*. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐρρίμ: *πᾶσιν, οἷς ἐκτίθετο τούτων ἡμαρ- τάνειν οὐδένος*. VALCK. — Reiskius *οὐκ ἂν ἡμαρτάνειν τοῦ ἀληθοῦς* scite fingeat. At quid si *λίγων* repetendum Scriptor desi- deraverit? WESS. — Potuerat etiam *πα- τὰ τὸ ἀληθὲς* intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale de- buit ab Editore mutari. S.

24. *τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν*] Scribi malim *οὗτο τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ὅσον μὴ*
VOL. IV.

ἡμῶσι, αὐτοὶ οὗτοι ἴσαν οἱ ἱπαιγόμενοι, καὶ βασιλῆα μετὰ γι Διοῦς ἀνωτάμνοι. Postremum (lin. 26.) tuetur Clar. Jo. Taylor ad Lysiae Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem Lysiae esse judico, ut Demosthenis, quæ hujus nomen præfert: utraque deflectit ab ista simplicitate nativæ, et sophisticæ debetur. VALCK. — At in ejusmodi pane- gyrica quid aliud magnopere vel a con- summatissimo expectes oratore, nisi so- phisticam aliquam orationem ad osten- tationem comparatam? Quod *οὗτο* pro *τοῦτο* maluit Vir doctus, et ego hoc ma- lim. Sed vide ne idem *τοῦτο* valeat, scil. *πατὰ τοῦτο* intelligendum. S.

26. *ἀνωτάμνοι*] H. Stephani *ἀνωτά- μνοι* (in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum) scripti Codices res- piciunt, sperniturque a Cl. Taylor ad Lysiae Ἐπιτὰφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. *οἶφος τοσούτοι ἀνθρώπων ἀνωτάμνοι*. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

Ibid. *οὐδὲ σφίς χρησσοῖα*] Neque Athenienses ad Græciam deserendam inducere potuerunt *χρησσοῖα φοβερὰ ἰλ- θήντα ἐν Δελφῶν, καὶ ἐς δῶμα βαλόντα*, quantumvis terrorem incuterent. Vo- culam *καὶ* si illic Codices omitterent, significaretur, quæ aliis terrorem inde- rent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστοῖα] Eadem ac Ἀριστοῖα videtur, quæ et Sibylla aliis διὰ μέγαν ἰθιμίστιον, carminibus vaticinatae fuerunt, in Plut. De Pyth. Oracul. p. 406. x. Tzetzes tamen Chi- liad. IX. 812. responsum illud Bacidi vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μίλειο Cl. Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 198. (p. 279. ed. sec.) illustrat. WESS.

5. Ὡ μίλειο, τί πάθῃσι, etc.] De his duodecim, octo versus paulo aliter scrip- tos Ctenomus præbet Eusebii, Præp. Ev. lib. V. (c. 24.) p. 216. Octavum

et duo pæne sequentes Clem. Alex. Strom. V. p. 728. subjectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat Eusebius primo, *πῶλον φύγις' ἰσχυρὰ γαίης*, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. *λιπὼν φύγ' ἰσχυρὰ γαίης*: sic Latinum fuge, *φύγι*, Deus jam adhibuerit Delphicus! Sincrum non debebat incrustari: *λιπὼν, φύγ' ἰσχυρὰ γαίης, δάματα*, etc. (subintellecta ad *φύγι* vocula *ἰς*.) In sexto versu vulgatum, *Συρηγῆνις ἄρμα*, firmat Eusebius: *Ἀσιηγῆνις* legisse Vallam, ejus monstrant Latina, sic primum forte scripta: Et Mars acer equis urgens Asiagena currum. Mars quidem Asiagenes dici potuit, ut L. Scipio Asiagenes, de quo vir magnus J. F. Gronovius egit: Ismenias Thebagenes Varronis apud Nonium p. 172. *Θηβαγενής*. *Ἀσιαγενεύς* dixit Athen. XII. p. 550. z. et *ὄνομα Ἀσιαγενίς*, XIV. p. 653. z. VALCK.

10. *Συρηγῆνις ἄρμα*] An tenebris vera Aristone involvit, currumque Syrium maluit præ Asiatico? Haud scio; quamquam mihi *Ἀσιηγῆνις* arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio Asiagenes, a Jo. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et *παρδοῦχοι Ἀσιαγενεῖς* Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde ejusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca (lin. 13.) *Ἰθρῶνι* *ῥεῖναι* ex Clem. Alex. ab Ionum sermone discessionem non faciunt. (Sed non utique Ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.) De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. Wess.—*Fœdum rursum typhothetæ sphalmata indignabundus animadverto, quod versum istum nostrum in exemplo vitiauit. οἱ που οὐκ ἰδρῶσι scriptum oportebat. S.*

15. Sic legit et distinguit Bothius:

— *κίχεται. Πραῖδον καπνίσσας ἀνάγκης. Prævidi (atque adeo prædixi vobis) miserias fatales. S.*

[16. *καπνὶς δ' ἰωνιδωντι θυμὸν*] Quamnam his verbis sententiam subjecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi Græca ista æque obscura ac Vallæ Latina, malis effundite mentem, quas quidem Schwabio video placuisse: nam et ille, postquam Larcheri Gallica, “*armez-vous de courage contre tant de maux*,” explosit, similiter convertit, effundite animum his malis. Nam “*tristissima* (inquit) *iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.*” *Henr. Stephanus* Thes. T. III. p. 814. ait: “*Fortasse iis verbis Pythia monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.*” Equidem, quum *ἰωνιδωντι* proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti Larcherus interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLII. 2. *παραβάλλουσιν δὲ σφίσις αὐτοῖς*, etc.] Laurentii Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, injuria tolerabantur. Nil tale in *παραβάλλουσιν*, quod Pavius et Abreschius perspexerunt, trito in periculis et abjectione animi. Euripides Rhes. v. 183. *χρὲ δ' ἴσ' ἄξιόν τε πόνιν, ψυχὴν παραβάλλουσ' ἐν κύβοις δαίμονες*. Mens consultorum et pæne ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. Wess.—Significare ista non potuerunt Græca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxii, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi *καταβάλλουσιν ἑαυτοῖς* nonnunquam adaptari potest; alii nos ferte docebunt *παραβάλλουσιν ἑαυτοῖς* vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic nar-

ratio congruat. VALCK.—Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλει non est animum abjicere, sed vitam obijcere aless fortunæ, vitæ periculo se obijcere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλειν ταυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt: quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3—5. Mœstis auctor fuit Timon, ramos, ut oleæ gestantes, tanquam supplex, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκτερίδας λαβούσιν, pro ἰκτερίην, habent Arch. et Valla. VALCK.—Omissa ἡμῶν τῇ μέλειτα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. Wess.

12. Οὐ δύναται Παλλάς, etc.] Ore liberrimo totum exagitat oraculum Enocheus Eusebii, Præp. Ev. (V. 24.) p. 216, 217. Qui oraculi præter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos præsertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὁ πάντες θεολαῶν, Τίχας Τριτογενί, etc. In versum tertium (lin. 14.) conjecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum poetarum Deo contribuit poetis inauditam, πιδάσσαι (pro vulgato πιδάσσαι): in πιδάσσαι syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πιδάσσαι. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

14. ἀδάμαντι πιδάσσαι] Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervæ ἀδάμαντον, cujus hic res agebatur,

intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πιδάσσαι, referendum ad ἱερός: videlicet verbum tibi proponam, quod adamantinum est, et ad lapidis ejus naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι διδιδύμιον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, bene firmum et stabile decretum Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Æliani Var. VI. 12. Præterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneg. III. v. 240. Congruit Homeri Iliad. Δ'. v. 204. ἀλλ' ἴα τοι ἱεῖον, ἐδιδίκατο καὶ τοιέσι δῖον, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. Wess.—πιδάσσαι probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδάσσαι Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum præscripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πιδάσσαι debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit adamantini adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamantini simile reddens, adamantis in modum illud firmans. S.

Ibid. Ejusdem (Bothii) Emendationem πιδάσσαι, pro πιδάσσαι, jam ipse in Var. Lect. (ed. S.) commendavi. Lin. 21. corrigit εἰ τοι αὖτις ἀντίος ἴσση, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obviis factus fuerit. S.

17. Τριτογενί] Vigerus Τριτογενίῳ maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyænus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενὴς Minervæ in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homeri vita apud Lipsianes manu scripta, Τίχας Ἐριχθιδῆος ἔδιδυκεν διδοῖ ἐνέουσα Ζεὺς, edi. Wess.

CAR. CXLII. 4. γυνῆμαι πολλὰ καὶ ἄλλα] Non improbabilis ordinatio ver-

borum ἄλλαι καὶ πολλὰ ἰγίνοντο in schedis. Αἰδε συνιστηαῦται μάλιστα, (lin. 5.) maxime solidæ, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavus; mihi contrariæ et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. Wess.

8. ῥήχῃ ἐπίφρακτο] Hujus non meminerat loci Jo. Meurs. in Cæcrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, εἰ μὴν, αἰτ, συμβουλευόντων ἴχθους τῆς ἀπρωπύλειος; ῥήχῃ γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit ποτίσας τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένῃν: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. (c. 32.) p. 189. ῥάχους καλοῦσι Τρωζήνιοι πᾶν ἴσον ἀκρεπον ἰλαίως, πότινσι, καὶ φαυλίας, καὶ ἀγριέλαιον. Ex Herod. sua quoque sumpsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. εἰ μὴν περιβύται τῆς ἀπρωπύλειος ἴχθους παρήνουν (οὕτω παρῆλθον) ἀποφράχθαι γὰρ αὐτὴν ῥήχῃ τὸ ἐρχαῖον, καὶ τὸν χρησμὸν εἰς τοῦτο φέρειν. Schol. MS. ἀντὶ τοῦ τιτυχίσθαι. ῥάχους δὲ ἴσταν ἰδὸς ζύλου. Herodotea forma vocis Πῆχος in Gloss. Herod. Suidæ, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. (ed. S.) De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὁ θείη Σαλαμίς] Caliginosam horum ambiguitatem Cnomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Præp. Evang. V. 24., Momusque Luciani Jov. Trag. c. 20. Dubia Pythiæ more sunt, Persis æque ac Græcis, si eventus respondisset, damnosa. Wess.

CAP. CXLIII. 4. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἴχι τὸ ἴσας εἰρημίνον ἰὸν πως] Refingunt ultima ἰσιόν πως, revera, aut, parī notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημίνον, dicta calamitas, atque in structura εἴχι ἰὸν πως,

quæ, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime junctum οὕτω ἡμῶν Arch. et Vindob. nihil Florentino, (in quo οὕτω μιν) viro Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. x. et post eum Polyænus I. 30. præclare a Piersono ad Ælium Herodianum (cum Moerjæ editum) p. 438. instauratus, commemoraverunt. Wess.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἴχι τὸ ἴσας] Τὸ πάθος præbent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. v. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἴσας. Mox εἰρημίνον ἰὸν πως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. εἰ ἰόντως, si revera clades ista prædicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω εἰ (sic Kœnius corrigit pro μιν) δοκίμῃ ἡπίως χρησθῆναι: (et commode μιν dedere probatū libri.) Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὁ σχιστλή Σαλαμίς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive, Ὁ διελή. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. x. et Polyæn. I. c. 50, l. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσασκε. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. v. 150. VALCK. — Non juncta intelligi debent εἰρημίνον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἴσας εἰρημίνον εἴχι ἰόντως ἐς Ἀθηναίους: et εἴχι ἰὸν idem valebit ac εἴχι ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio invectum. S.

13. αἰρετώτερα ἵνα μᾶλλον] Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de gre-

ge. Nostri sunt, μάλλον ἰλβιώτερος, lib. I. 32, 2., περίβλιώτερος μάλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Æschyli, μάλλον ἰδικιώτερος, in VII. c. Theb. v. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budæum, Nausiumque in Paraphr. Nonni c. iv, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. i. 23. Wess.

CAP. CXLIV. 3. ἐν τῇ κοινῇ] Series hoc requirit, ἐν τῇ κοινῇ, in ærario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῇ κοινῇ ἔχουσιν: ubi bene Schol. ταμίῳ δηλονότι. Laurium montem, (lin. 4.) in quo Atheniensium argenti fodinæ, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. (ad p. 399. suæ edit.) hanc rem illustrans. Wess.

Ibid. τὰ ἐκ τῆς μεταλλῶν σφί προσηλθεῖ] Quum pecunia publica, quæ ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut ea pecunia classis centum navium ædificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρὸς τὸν vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρίων μεταλλῶν. Quomodo hoc civibus persuaserit, paratæque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 618. VALCK.

4. ἐρχηδὸν] Laurentius ex Hesychii et Scholiastæ interpretamento ἥβηδὸν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte judicante, ejusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. (Timon. c. 37.) Illi ἐρχηδὸν, quasi κατ' ἔρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ἔρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et origini congruentius. (Eandem originem

voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.) Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. δίομαι καὶ τοῦτομα τοῖς ἐρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ σπέρ τοὺς ἔρχους σπέρσημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. Wess.

Ibid. ἔμιλλον λάξινθαι ἐρχηδὸν] Hinc primum Hesychio, pro λάξινθαι πληρώσασθαι: restitui debet λάξινθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cujus loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμιλλαι ἀπολάμψινθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδὸν, a Grammaticis redditum per ἥβηδὸν, significat viritum, ἀνδρακὲς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρας proprie, ut puto, κατ' ἔρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. (ed. Hemst.) p. 148 seq., vocem ἥβηδὸν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burn. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Æginetis illati, ἐπιδίονται, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἐρχηδὸν μερίσασθαι, συντίσσει τοὺς ἀνδρας μένον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ἐρχηδὸν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. v. 50. Nostræ qui est magister curiæ Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera re publica semper fuerunt hirudines ærarii. VALCK.

7. τὸν πρὸς Αἰγινήσας λίγων] Multo mihi id cultius quam λίγων. Themistocles enim Ægineticum bellum, τὸν σέλιμοι, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quæ continuo

coherent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. n. disconvēnit; in trirēmium, quas centum constructas asseverat, Cora. Nepotis c. 2. consensu et Polyani I. 30, δ. gaudens. Wksa.

Ibid. τὸ πρὸς Δίῳ λόγῳ] Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Æginetis Themistocli hæc suadenti fuisse tantum diceretur pretextus, ut revera fuit; graviora bella, qua erat perspicacia, facile prævidenti. Sed quia margo Steph. dat λόγῳ, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Æginetis, quod iustabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. n. ἵλγιν, ὅτι εὐ μὴ πεισίσαι τοὺς λόγους, ἢ μὴ λόγῳ. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων] Aut in his, sed potius in proximis τῶν τὰ ἡμῖν φρονέοντων, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ πρὸς συνόδῳ fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολέων τῶν τὰ ἡμῖν φρονεούτων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK.—Immo recte lib. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. εἰ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνας distinguuntur a Græcis Asiæ et Thraciæ incolentibus: εἰ τὰ ἡμῖν φρονέοντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσειναι τάς τι ἰχθῆας καὶ τοὺς κατ' ἑλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quæ fecerit maximum, in Themist. pag. 114. r. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρεῖμα πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγ-

μάτων πάντων. VALCK.—Qui πρηγμάτων corrigunt, Leupelavii errorem errant, Xenophontes Ky. Παθ. I. pag. 124. r. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πρηγῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res sæpe quascunque signant. Theognis v. 461. μὴδ' ἀνέμενοι χρήμασι, τῶν ἄνους γίγνεται οὐδὲμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sybærgius. Wksa.—Reiskio iudice, χρήματα hîc idem sunt atque χρεῖα, res factu utiles atque necessariæ. S.

5. ἴσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἰγνιχερμίνοι] Altera mihi conjecturæ Reiskii venerat in mentem, ἰγνιχερμίνοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK.—Portus ἰγνιχερμίνοι ex ἰγχερμαί, bella quæ in manibus habebant, ἐν τῇ χρεῖσι ἴσαν. Reiskius, levi mutatione, ἰγνιχερμίνοι, quæ quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἰγνιχερμίνοις πρηγμάτων μεγάλη: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἰγνιχερμίνοι. Wksa.—Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulsi sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

6. Malit Bothius καὶ ἄλλοις ἰγνιχερμίνοις, ut utraq; partes belligerantes indicentur. S.

12. πεισύνοντας βαρκίαι] Puto συνθεσινους (futuram participii, in quod lib. 10. consentiunt libri) pondus addere recepto ex schedis participio. Hæc vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Miscell. Lipsianis adstruit, καὶ γὰρ οἱ τι ἴσινται περιγυῖσθαι συμφροήσαντες, εἰ πως ἴσιν τι γίνωτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quæ-

corpus fiat Græca natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, præsertim re plana et oratione iusto tramite eunte. Wess. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectus. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, *φρονήσασθαι*, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Græcos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent. Rarius illud *συγκύβαντες* (lin. 14.) supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 19. S.

16. *εὐδαμῶν* 'Ελληνικῶν τῶν οὐ πολλῶν *μίσω* Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Græcorum, tanquam ex *μίσω*. Quod si foret, præferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Græcorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἡγεύμαι τὴν θείαν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὰ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ ἐν θύμῳ θεία κίεληται Κύβρις. In Pavii etiam conjecturam *μίσω* venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. Wess. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Græcanicis rebus longe majores esse prædicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat. Græciæ populus, cujus potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 2^a ad Vigerum,) ubi *εὐδὴς ὄντος οὐ* Græce dicitur, ut Latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 12. et V. 97, 11. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro

aut καὶ ante *εὐδαμῶν* adjiciendum, aut *μεγάλα* delendum censeamus. S.

17. Levatam difficultatem censet Bothius commate post 'Ελληνικῶν interposito, et intelligendo *εὐδαμῶν ὄντων* 'Ελληνικῶν. S.

CAP. CXLVI. [4. βασιλευσίνης torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασιλεύειν questionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

13. ταῦτα θησίμω] Leve hoc, sed postulat scriptoris mos. Supra cap. 44. θησίμωες δὲ, et c. 212. λίγιστα βασιλῆα θησίμωον, quod redit lib. VIII. 88. Apollon. Rh. I. 436. γὰρ δὲ εἰλας θησίμωες ἴδμεν. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a Polyæno fertur lib. VII. 15, 2. et Plutarcho Apophthegm. p. 173. c., cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud Polyb. XV. 5. Liviumque lib. XXX. 29. concedit nihil. Wess.

Ibid. ἰσθὶ δὲ θησίμωες ἴσως πλήρεις] Hinc θησίμωες a Porto receptum: sed more Nostri scribendum θησίμωι. A θάω, præter θάιν, θάωμαι, etc. fluxerunt θιάσμαι, θάισμαι, et θησίμωι: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevisent. Non illaudabile superbi Regis factum Polyænus enarrat lib. VII. c. 15, 2. et hujus simile viri vere magnanimi P. Cornelli Scipionis VIII. 16, 8. Livio narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellet circumduci jussit; percunctatusque, satīn' per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit: illud neutrius, sed factum memorat Valerii Lævini Frontinus lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 7. παραδόντες σφίσι τὴν θείαν ἱεροθερίαν] Jubent Pavius et

Reiskius *σφίας καὶ τὴν ἰδ. ἱλιυθ.* aut *σφίας τῇ τε ἰδίῃ ἱλιυθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad Livium lib. XXV. 27. et ad Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. Wess. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interjecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφίας*, ad ista superiora spectans. S.

18. τοῖσι τε ἄλλοις ἱζητυμῖνοι καὶ οἷα] Juvenes ὕδασι τε καὶ σιτίοις εὖ ἱζητυμῖνοι lib. II. 32. ad hujus tuitionem satis fuerant habiles. Accedet Athenæi lib. XII. p. 511. n. ἡ δὲ πᾶσις ἱζητυμῖνος πρὸς ῥαστώνην: et Menandri Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch., ἰσὺ εὖν ἄπαντα αὐτῷ — ἱζητυμῖνα ἦν, ubi idem prius, quod in Medic., peccatum. D'Orvillium confer ad Chariton. VI. 4. (pag. 535. ed. Lips.) Xerxis illam in Græcorum nautas et mercatores lenitatem Polyæn. VII. 15, 3. neglectam noluit. Wess. — In his, ut sæpe, sinceræ deteriores formam ἱζητυμῖνοι supposuerat Gronovius. τῶνδε ἱζέρωνι, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοις εὖ ἱζητυμῖνους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. περιήσονται παραλαμβάνοντες] Præclarum e membranæ auxilium. Quanto damnableior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ περιήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito *παρῖσονται*, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. Wess. — Qui *περιήσονται* temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum

cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. *περιήσονται*] Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro *παρήσονται*, cujus loco οὐ *παρήσονται* H. Stephanus, *παρίσονται* non absurde legebat Æ. Portus. Absque Codicibus non facile *περιήσονται* alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, hujus libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμῶς δὲ *ἰσπερὶντο ἀντιούμινον βασιλῆι*. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 3. et quæ ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶω τὸν προβόλαιον] Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Cœnomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius (vide Var. Lect. ed. S.) dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tuta-bitur umbra. Wess. — Duo priores oraculi versus ex Cœnomao habet Eusebius Præp. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poëta voluerit, non exputo. Per *περὶ αὐτὴν* ar-cem forte designavit, Argis *ἀάρισσαν* dic-tam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, *προβόλαιον* nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod *προβόλαιον* Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. *πρόβολος* vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.) eum intelligi censet statum ve-natoris aut militis, quo paratus esse vel ad ictum feræ aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. *ἰσιλίδων* *ἐπὶ τὸ βουλευτήριον*, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. *ἴλιγον* *εἰς τὸ ἰσιλίδιον* *ἐπὶ τοὺς ἑφῆρους*; et cap. 11. *ἰσιλίδων* *ἐπὶ τοὺς ἑφῆρους*. WESS.

[22. *καὶ τοὶ πατὴρ γὰρ τὸ δίκαιον*, etc.]

Ob veterem Argivorum, Agamemnonis ætate, eminentiam super cæteros omnes Græciæ populos, æquum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Græcorum copias imperium deferatur. S.]

23. *ἴσως ἐφὶ ἀποχρῆν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγιμένοις*.] Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Græcorum concilium legatis, *ἰσηγύλλοντο συμμαχεῖν* *ἅν αὐτοῖς μίσης* *τὸ τῆς ἡγιμοσύνης συγχωρήσεις*: quibus responsum refert præter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Græcum imperatorem, *ἰσθῶς αὐτοὺς ἔχιν ἡσυχίαν*. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. *μηδὲ σπονδίων ἰουσίαν ἰσιλίγισθαι*.] Structura verborum anomala est. Expectabatur, *ἰσιλιγομένοις σπονδίων μὴ ἰουσίαν*, considerantibus fœdere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut sæpe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti solertia, (in Lexic. Ion. voce *ἑπισιλίγισθαι*,) nimis tamen sollicita. *Ἀνακλόουδης* oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphelius in Epist. ad Galat. cap. II. 6. WESS. — *Ἀνακλόουδης* utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgaræ scripturæ adlata medicina, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocula *μηδὲ* in duas *μὴ* *δὲ* divisa, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus *ἰσιλίγισθαι*, sicuti præcedentes *σπονδίζονται* et *σπονδὴν ἔχιν*, a superiore verbo *λίγους* legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura

hujusmodi, *ἰσιλιγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδίων μὴ ἰουσίαν, τὸ λοιπὸν ἴσως Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἢ ἄρα σφίς*, etc. De verbo *ἰσιλίγισθαι* (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commodè *Cortagus* apud *Larcherum* docuit, haud raro illud metus notionem includere, et idem fere ac *φοβιῖσθαι* sonare, provocans ad VII. 47, 11. 49, 21. 52, 9. 236, 17. Qui nimirum usus illius verbi hoc præsertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum *φοβιόμενοι* hic esset positum) consequitur *μὴ τὸ λοιπὸν ἴσως*, etc. In Var. Lect. (ed. S.) adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem præterierat) divisio vocibus *μὴ* *δὲ* recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero *μηδὲ* primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. *πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν*.] Hæc *Larcherus* vertit "quelque échec de la part des Perses:" quemadmodum et *Reiskius* interpretatus erat, si aliam *cladem a Persis* acciperent. At hanc in sententiam *πρὸς τοῦ Πέρσιω* scriptum oportuebat. Itaque alii *ἐπὶ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ* supplent; quos equidem in Latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, *ἢ σφίς καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν* proprie significaverit si in offensionem Persæ incurrent: sed, quoniam adjicitur *ἄλλο πταῖσμα*, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecuturæ. S.]

13. *οὐκ ἔστι δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδίστρων παῦσαι τῆς ἡγιμοσύνης*, etc.] Miror equidem quæ *Lacedæmonii* legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et æqualitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla

oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. (c. 19.) p. 152., Ἀργίῳ, inquit, ἔτι ἰσχυροί καὶ τὸ αὐτόνομος ἀγαπῶντες ἐν παλαιότητι τὰ τῆς ἑξουσίας τῶν βασιλέων ἐκλάχοντες προσήγαγον. VALCK.

15. τὸν Ἀργίον] Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσην, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργίον respuerem? Adplaudo membranis, quæ in καλῶν egregiæ iidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensus non tango, lib. XI. 3. WESS.

16. οὗτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασί, etc.] Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιητῶν τὴν πλειοξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam Græcia, et de duobus malis ut levius præoptaverint ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἀρχεσθαι, ἢ ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων. His quia Mycenæi miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκήνας κατέκαψαν, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. (c. 16.) p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedæmonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργεῖοι, ait, αἰσχίστην πεινῶνται: et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπεισπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. n. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedæmoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achæi bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniæ VII. (c. 6.) p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δαρεῖς ἀπηξίουσιν οφίον

ἀγῶσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longæ pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua sæpe viscera sævierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Ænææ Poliorcet. c. xi. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 9. ἰσὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνους] Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπὸγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut sæpe his in Musis, majores; in quis Perses, Persei filius de Græcorum et Persarum (ut quidem Græci jactabant,) sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ πατέρων δίκαια ἰσὶ τοῖς πατέρας στρατιώμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιζῶν Synesii, Agathiae, Procopii, et ἀμφιζῶν Epigram. apud Suidam, obtrudere (lin. 11.) Herodoto, ἀντιζῶν ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιζῶν ex Med., cui etiam F. adsentitur, receperat Gronov. 8.

9—12. οὗτοι δὲ ἡμέας εἰσὶν] Οἰκὸς, Nostro familiare, hic ex Arch. jam recipi debuerat, et paulo post ἀντιζῶν servari. Hæc vero, a Græcis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

13. μίσητας ὅμιον ἄξω] Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν αὐτῇ μίσητῃ μεγάλῃ ἔγωγε, tritissimumque eidem et Pausanias ἐν τῇ αὐτῇ ἔγωγε. Synesius Dion. p. 47. A. ταύτῃ δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἔγωγε. WESS. — Οὐδαμῶς τιμωτέροις vel ἐν μίσητῃ ἔξω. Hoc ego quidem antepone-

rem lectioni codicum $\Xi\alpha$, tanquam usitatius ista ætate. VALCK.

Ibid. Ταῦτα ἀκούσαντες — πρῆγμα παύσασθαι] Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ Ἱφρεῖ, πρῆγμα μὲντοι οὐδὲν ἰσχυρότερον καταραυτίνα: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἄλλου, vel ἴδοντες, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. v. 34. et Æschyl. Agam. 238.; hic contra πλεῖς πολλοῦ ἰσχυροῦντα. VALCK.

14. οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους μεταίτιον] Ultimum non absurde Reiskius in μεταίτιον mutabat: mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους μεταίτιον idem valet ac οὐδὲν ἰσαγγιλλοῦσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτιον. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους οὐδὲ μεταίτιον οὐδὲν: sed vulgatæ scripturæ eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Græciæ populis ad deliberandum convenierant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1—3.) ita nihil (vel ab aliis Græcis vel a Lacedæmoniiis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 15.) consequitur, ponitur (ut persæpe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 17. et cap. 169, 1. S.

17. ἐπὶ προφάσει] Alibi προφάσις δι' ἑνός (nimirum ἱππῆα,) lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσει Aristænetus quoque lib. I. Epist. 18. monitorem Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLII. 4. ἀγγέλους Ἀθηναίων

etc.] Hæc, quæ de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Artaxerxem legato, cum anno Olymp. LXXII. quarto concurrunt in Diodori, lib. XII. 4. WESS.

7. εἰ σφι ἔτι ἱμῖνι, etc.] Scioli mihi videtur, insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἱμῖνι ἰδίλουσι. Valla, an amicitiam — putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σφι ἔτι ἱμῖνι ἐστὶν πρὸς Σιέξια φίλην συναϊρέσαντο. Græce doctis et Latine genus illud structuræ notissimum est; sed inter exempla, quæ sibi olim eam in rem collegerunt, ad hæc perpauca respondebunt accurate; discrepant nonnihil ex Gr. et hæc Lysiae, p. 348. ἐπὶ οὐσίαι, ἢ κατίλπει τῇ οἰᾷ, οὐ πλείους ἄξια ἔστιν ἡ, etc. et Sophocl. Trach. v. 687. ὃ γὰρ ἔχρει — πῶς τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 6—10. εἰ πάντες ἔδωκαν τὰ οἰκῆα, etc.] Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit Stobæus, ex hujus Florilegio cum his comparavit Cl. Wesselingius in Diss. Herodot. p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῇ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰωτοῦς (πολλῇ) ἔμμεν προέσσοντες. Totius dicti sic paucis expressit sensum Plutarch. T. II. p. 863, 29. ἔτι πῶς ἐνθρώποις ἐστὶν ἐγυλῆματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Græciæ populos ea fecisse nonnunquam, quæ graviolem reprehensionem, mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat Herodotus propter hæc de Argivis dicta in acerbam incurrere Plutarchi criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab æquitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi præfixit He-

rodotus formulam, (lin. 10. seq.) se quoque sequutum scribit Pausan. VI. (c. 3.) p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λίγυν τὰ ὑπὲρ Ἑλλήνων λιγύμενα ἀνάγκη· πισθῆναι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

6. *ἰς μέσας συντίκασιν*] Nollem substitutum *συντίκασιν*, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, Stobæus et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, hæc manifesta æmulatione adumbrans, αἷ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰδίων πάντοτε συντίκασιν, p. 716. ed. Galei. Cultius præterea et aptius ἰγκύψαντες, (lin. 7.) quomodo Stobæus et boni Codices, dicti quoque elegantis imitatores. Notissimi δὲ σφόδρ' ἰγκυψόντες, dicterio Comici Nub. v. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique videntur inessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosphi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententia, fonte Herodoteo progressa: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ ἀνέοι ἴς τι τὰ ἰωυτῶν ἰγκύψαντες, καὶ τὰ ἱερίοις παρίοντα ἰσχυροσάμενοι, ὑδρήσουσι ἰωυτούς ἄμεινοι κρήσσοντας. Sic enim ex Trincavelli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim hæc amasse, unde πάντῃ ἀρεαῖον in Pass. adpositum cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. Wess. — Suspictus equidem eram, ex prisca alicujus Sapientis dicto, sententiam hanc mutatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunæ casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 10.) transferret. Jam opportune video Larchero observatum, eam ipsamquam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon,) si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria

deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

10. Ἐγὼ δὲ ἰφίλω λίγυν τὰ λιγύμενα, etc.] Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἰτ, λίγυν μὲν τὰ ὑπὲρ Ἑλλήνων λιγύμενα ἀνάγκη· πισθῆναι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. Wess.

15. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς] Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur v. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προῖται, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν καπῶν ἡμῖν γὰρ κρίσσειν καὶ ὀνοῦν ἄλλο παθῖναι ἔστι. Euripidis Praxithea in Ererhtheo: Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδας ἔλθον. Usitatus in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιρεῖσθαι adjicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκήτωρ δὲ ἐν Γίλῃ] Laurentio Οἰκήτωρ notmen proprium fuit, scribenti præterea Epitriopio, haud nitide. Οἰκήτωρ δὲ ἐν Γίλῃ idem erit Γιλῶς: articulus tamen, quæ et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. v. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod κατ' ὁμοίαν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinæ, sistant. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γίλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 19. et IV. 34, 9. S.

6. καὶ Ἀτιφύμην] Athenæus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann.

ΜΕΓΑΛΗ. p. 80. perstricta priore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλάττω (non ἐλάττω) reliquerat. Wess. — Athenæum vide lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in Γίλα. S.

17. οὐ πρὸς τοῦ ἄπαντος ἀνδρὸς] Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τοὺς ἄπαντα ἀνδρα. Aut ejiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ ἁπλοῦς ἀνδρὸς? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis (Ed. Tyr. v. 401. Καὶ τοὶ τόγ' αἰνυμ' οὐχ) τοῦ ἁπλοῦς ἢ Ἀνδρὸς διπλοῦν: ubi Schol. οὐ τοῦ τυχεύοντος ἢ σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἄπαντος ἀνδρὸς. Cratinus Athenæi II. p. 68. Α. Οὐ πρὸς γὰρ παντὸς ἔστιν ἀρξύναι καλῶς: sic enim, vocula γὰρ tantum interjecta, corrigi malim, quam cum Viro magno (Casaub.) οὐ παντὸς ἀνδρὸς, etc. (Vide et Animad. in Athen. T. I. nuperæ ed. p. 454. seq.) Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γὰρ σοῦ τὸ ταυούτων. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini, etc. Ælian. de Nat. An. XIII. 9. ἴππον Ἰνδοὺ κατασχέειν — οὐ παντὸς ἢ. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxl. 2. εἶναι δὲ, αἶτ, τὸ μὴ ζῶντα τοὺς τέραντας ἐπιπλάττειν ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἐπιπλάττειν κυμίνην, παντὸς. VALCK.—Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἄπαντος ἀνδρὸς, absque articulo, scripturum fuisse: sed adjicere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem idem I. 91, 26. τοῖσι ἄπασιν scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄπασιν scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρχου] Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, (nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,) neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. lxx. 3. cujus successor Hippocrates Gelæ tyrannidem in vii. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. lxxii. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniæ VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. Wess.

[6. καὶ Αἰνησιδήμου] Hujus nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii ejusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat injecturus. S.]

7. ὃς ἦν δορυφόρος Ἰπποκράτους] His si adesset μετρίτερις, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γίλων — πολλῶν μετ' ἄλλων — μετρίτερις μετὰ δὲ, etc. Gelon — cum aliis multis — excelluit; non multo vero post tempore, etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario translitteretur. Hæc mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀπὸ ἱφαινετο ἐν τούτοις terminare, sublatis majoribus punctis, debent; quæ Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum præfecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππῶν τὴν ἱσιμίλιαν, Geloni ab Hippocrate mandata Timæus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. Wess. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi hujus loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

16. ἐπὶ ταῖς καταλλέξαντις] Subvenire vitiosæ καταλλέξαντις lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii conjectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon

Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent Thucydid. VI. 5. Wess.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρου] Clean-der-ne, an Cassander, justo fuerit no-mine, in MSS. dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timæo Schol. Pindari, utriusque tutorem egit: specie tutelæ, ut sæpe similis ambitionis alii, pupillorum causæ studuit, reapse suæ: quæ quidem, ut alia in re Œdipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργου-σιν κακὰ, CEd. Col. v. 816. Wess.

10. Καλλιυρίων] Propius verum Καλ-λικυρίων aut Καλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικυρίω; Suidæ Καλλικυρίω, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμέροις sive Γιωμέροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. Wess. — Pro vulgato Καλλιυρίων, in Med. est Καλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sin-cera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικυρίωι, οἱ ἰαυσιλδόντες γιωμέροι· (γιωμέροις leg.) δούλῳ δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξί-βαλον. Præter hæc, ista quoque Zeno-bii IV. 54. syllabam firmant quæ ex-cidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς τοῦτο συνελθῶν, ὥσπερ τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίους leg.) ἡγνίσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικυρίωι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Jac. Gronov. Proverbiis, §. x. et aliquoties apud Sui-dam, qui testes excitat Timæum et Aris-totelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quædam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani Schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γίλῃς μὲν ἰωνικῶν] Si participium ad superius redeat struc-tura παραλαβὴ τὰς Συρηκούσας ἰωνικῶν, Γίλῃς μὲν, etc., nihil hic inconmodi: sin,

non male ἰωνικῶν aut ἰωνικῶν cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Mis-cell. Lips. Vol. VIII. p. 486. Wess.— Γίλῃς ἰωνικῶν, id est, ἡς ἰωνικῶν. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri com-misisset gubernandam, ἡ δὲ τὰς Συρηκού-σας ἰκράτουν. In his non egemus cor-rectionis. VALCK.—Naturalis verborum series hæc fuerit, λόγῳ ἰλάσσω ἰωνίους ἰωνικῶν Γίλῃς: ubi ἰωνικῶν idem valet ac ἰωνικῶν, quemadmodum mul-ta in Græco sermone verba cum parti-cipio construuntur, loco infinitivi. S.

4. Ἰωνίαι ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι] Reiskii et Pavii Ἰωνίαι ἅπαντά οἱ αἱ Συρήν. elo-gans, sed minime, cum pronomen ta-citum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. Wess.—Lenissima Reiskii mutatio, le-gentis καὶ Ἰωνίαι ἅπαντά οἱ αἱ Συρηκούσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusæ: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Præter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphaelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv. 28. Atque hæc nostra etiam valde accommoda Du-kerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidæ VIII. 95. Εἰδοὺς γὰρ αὐτῶς ἀποικισθῆναι τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν Eodem casu comitante Herodotus alibi, (I. 122, 11. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 59. ad Viger.) ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὴ: et fortasse posuerat, omissa quæ nunc adest præpositione ἡ, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβο-λωνίωσι Ζώπυρος. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 19. Parum interest: sed, ut ex-peditissima, sic verissima hujus loci scrip-tura fuisse videtur, quæ Valckenario placuerat, Ἰωνίαι ἅπαντά οἱ Συρηκούσαι. S.

4. αἱ δὲ παρανότια ἀπὸ τοῦ Ἰερωνίου καὶ

[Ἰλασταν] Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε Περσῶν αὐτίκα καὶ ἰδομένησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσις: ἀνιδεαμί τε καὶ ἰδομένησαν. In Ἰλασταινί, pro αὐξήθησαι adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et poetis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cujus Porphyrio, p. 13. legitur: ἀνά τε ἰδραμι — καὶ ἰδομένη. VALCK.

8. τῶν ἀσπῶν] Status his movetur, injuria tamen, controversia; siquidem ἀσπῶν id vocabulum, ubi abesse alii jubent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίκῃ τε Ταραντίων καὶ Πηγίων, εἰ ὡς Μινύου τοῦ Χοίρου ἀπαρχαζόμενοι τῶν ἀσπῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

18. συνείκημα ἀχαρισίας] Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστοί, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνείκημα ἀχαρισίας, quia tyrannis insuavis, illa et minime jucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξιοπρότερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Mégabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non angit. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι] Ad-ditis Atheniensibus, quos neglectos series et MSS. noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum, cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5. τὸν γὰρ ἰσθίοντα, etc.] Non necio quomodo γὰρ isthac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. ποδόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐξάνει: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimam Gisberti Koenii nostratis conjectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐρωτῶμαι ἥρως Λακεδαιμόνιος καὶ Ἀθηναῖος (has voces praebent Codd.) —

παρὰ λαμπροφύμοις τε πρὸς τὸν βάρεθρον τὸν ἰσθίοντα ἰσθίοντα τὸν Ἑλλάδα πάντως γὰρ πονθήναι, ὅτι Πίρρης ἀνὴρ, etc. VALCK. — Τὸν ἰσθίοντα ἰσθίοντα τὸν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως πονθήναι ὅτι Πίρρης ἀνὴρ, ἰσθίοντα ἰσθίοντα τὸν Ἑλλάδα, μίλλαι, ζῆξαι, etc. Non dissimiles figurandae dictionis modus Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristoneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

10. δυνάμεις τε ἦναι μεγάλαις] Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμεις τε εἰς ἦναι, aut etiam σίβημι. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦναι μεγάλαις, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, εὐ δὲ δυνάμεις τε εἰς ἦναι, καὶ, etc. ejecta voce μεγάλαις, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλῃ ἔχου, nata contextum irrepsit. μεγάλαις legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχου in talibus quævis adverbis sibi patitur adjungi; sed ἦναι ferme tantum εἰς admisit. Ut Graece non dicitur χερμάτων εἰς ἦναι μεγάλαις, sic neque δυνάμεις εἰς ἦναι μεγάλαις. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εἰς ἦναι, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cujus loca dedit L. Bos ad Luciani (Εἰκόνες, u. Imag. cap. 11.) μέρεθ' αὖτε εἰς ἦναι T. II. p. 469. (ed. Wetst.) Apud Suid. in Εὐτόκους legitur et γένος εἰς ἦναι. Θόρως εἰς ἦναι dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 16. Hyperides, πεισθέντες εἰς ἦναι, juxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii conjectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Ἀδῶ δ' (id est ἑαυτοῦ) εἰς ἦναι ἐς ἀλαλὸν ἀνδρ' ἀποβαίνει

Ἐαὐτῶν εὖ ἥκουσις Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, φρενῶν εὖ ἥκει, comparat cum Homericā τῶν εὖ εἰδὼς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγομνασμένους ῥητορικῆς. VALCK.—Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu præferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπαξ λεγόμενα, multæ item formulæ insolentiores, quæ turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 6. χώρην dixerit Herodotus ἄριων ἥκουσαν οὐκ ἰμοίως, non adjecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θῶν χρηστῶν (non, nude θῶν ἥκων) εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἥκεις μεγάλῃς (quod aliquanto majorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὖ ἥκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὰς ἐνέκωτο λέγων] Latina Vallæ inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὰς ἢν λισσόμενος ὁ ξένος, lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὰς ἢν ὁ Θερμυτοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii, lib. XLII. (c. 24.) p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολλὰς ἐνέκωτο, τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἱπποκαλούμενος M. Cæcilius. WESS.—Valla: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὰς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκλιθεῖν vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην] Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendæ adconmodatus aliquod Latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti* ab aliis ea postu-

latis officia, quæ vos illis petentibus præstare dedignamini. S.]

6. τὸν Δωρίως — πρὸς Ἑγισταίων φόνον] De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελίαι, (lin. 8.) veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἱκανρίσιος, (lin. 9.) usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitæ. WESS.

7. ὑποσείνουσ] Ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. v. 657. ὑποσείνων μισθὸς redditur ὑποσχιδόμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quæ sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, (lin. 13.) οὕτω δὲ Γίλωνος μῦθους γίγναι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Jo. Taylor in Demosth. Midian. p. 299. seq. VALCK.

16. διηκούσιος καὶ περὶ τῆς ἱστορίας] Armasse Gelonem διηκούσιος καὶ δισχιλίους ἱστωρίων καὶ περὶ τῆς ἱστορίας ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum, lib. II. 5., magnifica hæc promissa inani jactantiæ non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ καὶ μίγ' οἰμώζειν] Manifesta adumbratio Homerei Ἡ καὶ μίγ' οἰμώζειν γέρον Ἰωνηλάτῃ Πηλιδί Iliad. H'. 125. WESS.—Homericus versus est parodia ex Ἰλ. ἡ'. 125. Sententiæ non illa multum dissimilis in Ἰλ. ε'. 255. ἢ κιν γηθήσαι Πηρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. ἡ'. p. 540. καὶ παρ' Ἡρόδοτον εὐχεται σχῆμα ἔμεινεν τῷ Ὀμηρικῷ, etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι] Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommo-

de quoque coalita syllaba. Wess. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in præsenti tempore, solum in præterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦτοίαι erat. S.

8. οὐ δὲ μὴ βοηθίην] Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. οὐ δὲ μοι ἰσὶ τῇ 'Ελλάδα στρατιώσθαι, et parili sæpe modo. Vid. lib. IV. 128. Wess. — Restituetur βοηθίην ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. (Wess. ad I. 63, 12. et ad IV. 126, 5.) VALCK. — Ad infinitivum βοηθίην pronum est aut βοῦλου (Ion. βούλιον) intelligere, aut δικαίως ex verbo proxime præcedente. S.

CAP. CLX. 1. ἰσχυρὰ ἄρα ἐπιστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους] 'Ἐπιστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπιστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμνότης ἐπιστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocrate, quippe quæ ἀβροτέρη καὶ ἁδιόν in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. Wess. — At ἐπιστρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφί τότ' οὖν] Τὸ τελευταῖον legi mavult Kenius. VALCK.

3. ἐνὶ δὲ κατίοντα ἀνθρώπων φίλοις ἰσχυρὰν τὸν θυμὸν] Hæc et seqq. prostant et ap. Stobæum p. 171, 11. et p. 173, 32. Æschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψυδὶς, inquit, ἐνὶ δὲ οὐ περαιτέρω τῆς ἀποῆς ἀφικνεῖται. Juxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἰν ταῖς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων οἰκίαις ὁ θυμὸς. Cum hoc Gelonia, dictum iratas Tomyridis comparan-

dum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μιννοῖσι, ἄσσι, κατίοντες τοῦ οἴου ἰς τὸ σῶμα, ἰσχυρὰν ὅμιον ἰσχυρὰν παρὰ. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ἐνὶ δὲ dici possunt κατίοντα ἀνθρώπων, pro ἰς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit (I. 78.) p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατίοντα in pectus sive ἰς τὸν θυμὸν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter præcordia locavit. VALCK.

5. οὐ μοι ἴσους] Præ tuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. Wess.

10. ἡμῖς τι ὑπερβῆμεν] Sic scribendum vidit Kœnius. VALCK.

13. τοῦτοις ὅμιαις χρεῖν ἴσται ἀρεσκίσθαι] Hæc vobis oportet placeat conditio. Ἀρεσκίσθαι, quod, Vallæ lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobæum (p. 4, 27.) Democriti, ἰσὶ τοῖς δυνατοῖς δὲ ἔχουσιν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρεσκίσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεσκίσθαι, an, una detrita, ἀρεσθῆναι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεσκῆναι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII. 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati sæpe στίργειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysias; si hujus est ὁ ἰσχυρὸς λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεσκίσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεσκῆναι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἰσχυρᾷ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. XXXIII. 5., ἡκιστα τοῖς πατρίμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἡρέσκειτο Σαυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρείνῃ. (Adde IX. 66, 1. et 4.) At alterum illud apud Nostrum etiam in

venitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἴφη
ἴει ἀρκίσθαι τούτοις μούνοι. VALCK.—
Animus in ἀρκίσθαι magis, quam ἀρί-
σθαι vergit, motus istis lib. IX. 32.
οὐδ' οὕτω ἴφη ἴει ἀρκίσθαι τούτοις μούνοι.
Accedunt ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι in Te-
letis fragmento apud Stob. Serm. XCV.
p. 523. et Epist. ad Hebræos c. xiii. 5.
Nemini tamen præscribo. WESS.—
Equidem tenendum ἀρίσθαι putavi,
ut paullo exquisitius, huicque loco ap-
tius, et imprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. γίλων μιν δὲ ταῦτα
προτίειπε] Non male cepit *Valla*, (sic
reddens: Hanc Gelon conditionem of-
ferrebat.) Sic lib. V. 24. τάδε τοι ἰγὼ
προτίημαι. Passivo significatu, δουὶν
πραγμάτων προτινέμενων, scripsit Iso-
crates in Panathen. pag. 257, A. VALCK.
—Προτίειναι, activa verbi forma, signi-
ficat offerre, (pacis conditiones) propo-
nere. Vide Lexic. Polyb. p. 541.
Προτίσθαι, verbo medio, est pro opera
alteri oblata vicissim certa jura aut mer-
cedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 5
et 8. S.

2. ἀμείβετό μιν τοῖσδε] Aspernandum
hoc non videbatur. Hujusmodi lib. I.
35. Κραῖος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

11. οὕτω ἔχει τοι] Laurentius vertit,
ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset,
quod Codd. respuunt, minime tamen
inprobum. Vulgatum vult, ita sese res
habet; tum sequi debuit, ὥς οὐδ' ἦν, ut
etiamsi, etc. Eadem sentiunt Reiskius
et Abreschius. WESS.—Potuit *Valla* id
ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω
ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male,
interpretari. Nec vero necesse est ut
ὥς sequatur; modo, loco commatis quod
post ἔχει, olim ponebatur, majore dis-
tinctione interpungatur oratio, quod an-
te nos jam a Schæfero factum. S.

16. πάρεστιν Ἑλλήνιν στρατὸν] Male
παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. Ma-
ritimas civitatis suæ copias orator Atti-
cus negligere haud potuit. WESS.

17. αἱ Συρακουσῖαισι ὄντες Ἀθηναῖοι συγ-
χωρήσωμεν] Superbum oratoris Atici
dictum infregit, hinc meo quidem arbi-
tratu alienissima, vocola ei, quæ, ex vi-
cino α facile nata, quo hic ponitur modo
construi non solet. Quæ præcedunt,
sic sunt jungenda: ἄλλῃ δὲ παρεχόμεν
οἰδὲν ναυαρχίῳ· μάτην γὰρ ἂν — εἴ-
μεν καταρτίσειν. Hic plena ponenda est
distinctio. Novam periodum orator
animosus sic orditur: Συρακουσῖαισι, ὄν-
τες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας;
Nos, qui sumus Athenienses, Syracu-
sanis cederem principatu! Pendet
modus subjunctivus, συγχωρήσωμεν, a
suppressa, Σίλῳ, vel βούλῳ ἴνα. Ve-
hementiam dicti sentient, qui vel ad
similia, vel ad hæc attenderunt Demos-
thenis p. 49, 8. (p. 78, 13. ed. Reisk.)
ἔξω Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐν Πύλλῳ
δεσπόμενον παρὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι.
Pag. 126, 35. (pag. 197, 11. Reisk.)
ὁμοῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάλεβατον ἀνδρω-
πον καὶ ταῦτα γυναικα φεβηθήσεσθαι; Tale
quid indicatum voluit Thucyd. VI. c.
59., ubi Hippas Acantidæ filiam suam
Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν λαμβανήσθ
ἴδωκεν. Quantam hic vim nomen ha-
beret Ἀθηναῖον, mox explicat Athenien-
sis: ἀρχαῖοτάτων μιν ἔθνος παρεχόμενοι,
μοῦνοι δὲ ὄντες οὐ μεταστάται Ἑλλήνων:
quæ tractavit clariss. Wessel. supra p.
26. (Adnot. ad I. 56, 9.) Plutarchus
de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς
ἑαυτοῦ πατρὶδος ἰγκλώμιον τοιοῦτον εἶναι Εὐ-
ριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἴσταντος
ἄλλοθεν, Αὐτόχθονος δ' ἴφουμι· αἱ δ' ἄλλαι
πόλεις, Πισσάν ὁμοῖως διαφερόμεναι βολαῖς,
Ἀλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγόγιοι. Eu-
ριπίdis ista, nobis ex Erechtheo servata,
minus sincera prostant in orat. Ly-
curgi p. 160. VALCK.—Quod abjectam
voculam ei maluit Vir doctissimus, id
commodissimum foret, si vera esset
scriptura verbi συγχωρήσωμεν; sed ter-
minatio subjunctivi modi temere pri-
mum in editi onem H. Stephani poste-

riorem invecta est; et, ut voculam si libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in συγχωρήσειμ' consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repperitum. Cæterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντις Ἀθηναίων, ea etiam sic integra manet. S.

19. μῦθος δὲ ἰόντις οὐ μεταβάλλεται] Vide lib. I. cap. 56. Wess. — Μεταβάλλεται, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. ἴ. 644. (al. 648.) et ἴ. 59. non ad thema ἴσσημι vel ἴσάω referendum, ut a nonnullis factum video; sed a traduce βάω, βαίω, habito, repetendum; ut cum Eustath. ad. Iliad. ἴ. p. 1059. recte Æm. Portus monuit. S.

19. τῶν καὶ Ὀμηροῦ, etc.] Menesthea indicari Galeus admonuit, Poëta consentiente, Iliad. β'. 554. Wess.

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἀρχόντας] Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus Cl. Gronovii ex schedis opera eminet. (Vide Var. Lect. ed. S.) Equidem ex iisdem ἀρχόνταις non adversabar olim; at supra Laco ad Gelonem ἰσθὶ ἀρχέμενος δὲ δὲ Λακιδαιμονίων, c. 160. Wess.

3. οὐδὲν ἰσχύοντι] Quod plures scripti οὐδὲν ἰσχύοντι cum Aldo, laudibus docti viri fertur. Suidæ Ἰσχύς, συνήγειν, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. Ἰσχύοντι Portus illustravit. Wess. — Ἰσχύοντι, ex Arch. enotatum, recipere. Vim verbi propriam et translata L. Küster. attigit in Aristoph. Ran. v. 1251. Ubi Aristides pro Cimone T. III. p. 251., ὥστε ἂν εἰ πάλιν, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας πομίζεσθαι, ὥτα ὑφίμην ὑπὸ δουλίας. Schol. MS. εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐκίχοντο τὸ Ἰσχύοντι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλάντων τὰ ἴσθια. Ut ὑφίμην τῶν ἰσχύον, sic et dicebatur ὑφίμην τοῦ τένου, τῆς γλώττης, τῆς ἐργῆς: quorum primum est in Aristoph. Vesp.

336. secundum restituendum est Philostrato Vit. Apoll. lib. III. c. 25. tertium, ὑφίμην τῆς ἐργῆς, habet Herodot. pag. 134, 18. et alibi. (II. 122, 71. conf. IV. 181, 18.) Qui vocatur Phalaris, Epist. 72., non ὀφίμην, sed scripserat, ut puto, πάντως πονοῦντα, ὅτι ὑφίμην τῆς ἐργῆς. VALCK.—Sic vero etiam Noster activa verbi forma subinde utitur eadem notione remittendi: ὑφίμην τῆς ἐργῆς I. 156, 7. III. 52, 8. ὑφίμην τῆς ἀγωνιστικῆς IX. 4, 6. Similiterque h. l. ὑφίμην, unice verum arbitror: neque ine movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur, potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίμην, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei jungi, v. gr. ὑφίμην τῆς ἐργῆς dici pro ὑφίμην τὴν τῆς ἐργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicitur οὐδὲν ὑφίμην, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φέρονται, etc.] Familiarem istam Græcis formulam lata et ingeniosa disputatione tractans Hermannus in Adnot. 204. ad Vigerum, hunc quoque Herodoti locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse hujusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adjectis verbis ἐν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

5. ἐκ τοῦ ἵναυτοῦ τὸ ἐὰν αὐτῇ ἱεραρίηται] Errantem Vallam comiter in viam

P. Leopardus reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto Gelonis, quod idem animadvertit, parilem, immo jocundior, præstat elegantiam illud Periclis ex Orat. Parentali, juventutem Atticam, bello peremtam, τὴν νίκητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνελθεῖν, ἥσπερ τὸ ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἱκανοῦ εἰ ἐξαιρηθῇ, in Aristotelis Rhetor. I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. Sylb. Namque non ejusdem illud tumoris atque audaciæ, sed translationis laudatissimæ, cujus nullam merito, quippe obviæ et cognitu facillimæ, Philosophus explanationem addidit. Noster adjunxit, modo tamen ipsius hæc declaratio, verum talem, quæ maculam Græciæ adfricat. Quid enim? an ὅλον erat, Gelonis copias Græcorum exercitui tantum præstare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia Herodotum, Græcorum summum prædicatorem, litteris prodere? Doctissimi viri Pavius et Reiskius, ut historiæ auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo Herodotea forent. Puto Cl. Valckenarium omnia dispuncturum. (Vide mox Adn. ad lin. 6.) Wess.—Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse Valla, ἐξαιρήνται, et ἐξαιρηθῆναι: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. Hesychii 'Εξαιρήνται est ex Aristophanis fragm. apud Suidam in Αἰαρίνται, qui descripsit istam notam ex Scholiis plenioribus in Arist. Ran. v. 196. 'Εξαιρήνται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat Periclis dictum, quod, Leopardo memoratum Emend. VIII. 1., cum his Gelonis compararunt Jos. Wasse ad Thucyd. pag. 118., et P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: ver enim tanquam adolescentiam significat, Cicero de Senect.

c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἐκεῖ πάντες βίου apud Stobæum pag. 453, 37. neque absurde Demades δὲ ῥήτωρ ἱλαγς (Athenæo teste lib. III. pag. 99. d.) ἐκεῖ τοῦ δήμου τοὺς ἰσθμους. Juventutem ex civitate bello sublatam (Φιλῶ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγχείναι νέους, Sophocles in Scyriis: non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἱκανοῦ ἐξαιρηθῆναι. VALCK.

6. οὗτος δὲ ὁ νόος, etc.] Dicto Gelonis, sive verbo ἐξαίρηται, proxima si subjungerentur ista: στερησάμενοι δὲ τὴν Ἑλλάδα τῆς ἰσθμοῦ συμμαχίας ἰσχυρῶς, ὥς εἰ τὸ ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἱκανοῦ ἐξαίρηθῆναι εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quæ mihi nec Herodoto neque hujus lectoribus satis digna videntur; juvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ ἰσχυρῶς λέγουσιν, ὅπως τὸ δοκιμώτατον (ὅλην γὰρ ἐν τῷ ἱκανῷ ἴσται τὸ ἐκεῖ δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἰσθμοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adjectis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quæ maculam Græciæ adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa hæc interpretatio tyronum in gratiam a nonneminem adjecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffidetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo

primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37, 84. et 138. Unum mihi in verbis, quæ h. l. leguntur, non-nihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐν* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quæ passim inter se permutata observare memini a librariis) reliqua commodissime procederet oratio: *ἄλλα δὲ, ὥς (λίγῃ, vel ἰδίῳ λίγῃ) ἐν τῷ ἰνυμῳ (εἶναι) τὸ ἱερὸν δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἰουτοῦ στρατιήν.* S.

CAP. CLXIII. 3. *Δίσις μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλησιν*] Excitans ista Suidas in *Δίσις* lectionem firmat Med. (Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum sæpe negligit.) *Δίσις* περὶ τοῖσι, ad exemplum Nostri frequentantur Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistæ. VALCK.

9. *Κάδμῳ τὸν Σπύθῳ*] Quem Delphos speculatorem misit, ut ob justitiam sibi habuit Gelo commendatum, (cf. cap. 164, 7.) *Κάδμῳ τὸν Σπύθῳ*: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius *ἐνόμισεν πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰουτοῦν ἀνέβησαν.* Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Jac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. (ad VI. 23, 1.) Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidæ in *Ἐπίχαρμος*. VALCK.

10. *φιλείους λόγους*] Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonice conciliaret. Sic lib. VIII. 106. *ἴλαγες πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ φιλείους λόγους.* Namque *διαπείους λόγους* corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem

δίδουσι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 2. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν *τυραννίδα Κῶων ἐὶ βιβηκυῖαν*, id est *ἐνσταθῆ*: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. (ad Dial. Deor. XXV. 2.) *βιβηκύναι* significat firmo certoque gradu nixum consistere. (Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. *βαῖναι*. Inde *βίβαιος*, stabilis.) Cautus Imperator, *ἐσφαλῆς* Euripidi, Archilochus est *ἀσφαλῆς* βιβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. B. Fortunati Sophocli in Elect. v. 985., et eidem dicuntur Archilochus, *ἐὶ βιβηκῶντις*, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobæum p. 561, 53. Sæpe Dii, ait, *μάλ' ἐὶ βιβηκῶντας ἑταίρους κλίνοιντο*: ita scribendum est pro *κινῶντο*. *Εὶ τὴν Ἑλλάδα ἴτι βιβηκυῖαν*, florentem adhuc Græciam dicit Pausan. III. p. 223. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. *ἐὶ βῆσινται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἰσότηξι*: eisdem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. *ἐὶ βιβηκῶτα*, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit *ἐνσταθῆ*. VALCK.—*Εὶ βιβηκυῖαν*, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. *ἡ πόλις οὗτος ἐὶ τὴν Ἑλλάδα ἴτι βιβηκυῖαν δίσσινται ἐκ βάθρων.* Hinc *ἰχθροὶ ἐὶ βιβηκῶντις* in Sophocl. Elect. v. 985., explicante Critico, *βεβαίως ἰστάμενοι*: et *μάλ' ἐὶ βιβηκῶντις* Archilochi Florileg. Grot. ex Stobæo, pag. 437. Contra ea *ἰσφαλῶς βιβηκῶτα*, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv. 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur *ἐκὼν τε εἶναι καὶ δινοῦ ἰσότητος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης.* In his defen-

di poterit *ισιόντες*, legi tamen etiam *ισιόντες*: quæ Koenii est conjectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ præbet Thomas Mag. in 'Εκὼν εἶναι: ubi quæ proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ *ισιόντες* *ἔντες* duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas *ισιόντες* *ἔναι*: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK.—'Εκὼν τε *ἔναι*, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. *ἰσοθέης ἂν τοῖς Ἕλλησι*.] Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timæum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Justum ex Arch. et Vind. videtur (lin. 5.) *ἰσῆς* ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quæ et Reiskii conjectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[Ibid. ὑπὸ Θέροντος τοῦ Αἰναιδάρου] Hujus Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Ænesidemo conf. c. 154, 6. S.]

7. 'Ελισύων] Bene habet. 'Ελίσυαι, ex Hecataeo, Ἰθες Λιγών Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnoscō; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51., et quos ille laudavit, operam his tralatitiam negasse. Mox βασιλῆα (lin. 9.) in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginiensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vide Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7. 'Ελισύων καὶ Σαρδόνων] Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. 'Ελίσυαι, Ἰθες Λιγών. Sardorum nomen

addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδόνων: hoc tamen præfero. Κύρως notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 1. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας, etc.] Aristoteles περὶ Ποινην. c. 28. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidæ ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad. Histor. Factor. et Fœder. Tom. I. p. 90. WESS.—Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminium de Persis Græci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Æliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. *εἰσὶν χρωμένον*] Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei *εἰσὶν χρωμένον*, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. *εἰσὶν λόγῳ χρωμένοι*, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. *φίρεται παντὶ τῷ εἰσόντι*. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Pœnis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰσόντα, vero similia et conjecturalia, venit. Hyperides, δ' ἔστιν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τιμηρίους καὶ εἰσὶν ζῆναι, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Græc. VI. pag. 102. WESS.—*Εἰσόντι* corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus *εἰσόντι* legendum vidit et Koenius. VALCK.

10. *ἔτι ἰστέφ, ὡς Καρχηδόνων τοῦτο μὲν οἱ*, etc.] Valla legit ut est in marg. ed. Steph. *ἀφανιστίνι* δι' Ἀρίστην, τῶν *ἔτι τοῦτον ὡς Φόινικας λίγων, ἔτι ἰστέφ, ὡς Καρχηδόνιαι τε καὶ Συρρακούσαι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι*. Per Phœnices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim rejectum, ut legatur, *ἔτι ἰστέφ, ὡς Συρρακού-*

οι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam (an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?) narrationem de Amilcaris morte forte Syracusanorum nobis exhibet Polyænus I. c. 27, 2. VALCK.—Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe ejusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρηκαῖοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicite quærens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola præterea Pænorum super ejus exita describitur narratio, alia nulla. Ista animus Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικας aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspitione quod vehementer offendant, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præterit, primitus fuisse, ἀφανισθῆναι δὲ, — ἔστι τοιοῦτος, ἔστι ἱεῖρος, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν, etc., articulumque ob præcedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de conjecturis statuerit, pati nequeo, ὅῃσι πύλλαι τῶν ἀπαικίδων (lin. 12.) vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III. (cap. 31.) pag. 887. πολλοὺς περιέτιμψαν ἕς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπαικίδας πόλεις. WESS.—Quam cum Schæfero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκαῖοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν, etc. ei Polyæni testimonium, narrantis stratagemate Gelonis occisum Pœnum esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Cæterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic non nominasse He-

rodotum, sed nude ita scripsisse, ἔστι ἱεῖρος, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν, etc. Quod ad πόλεις ἀπαικίδας, iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bel. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimis Reiskii argutis monentis: "τῶν ἀπαικίδων non repeto ab ἡ ἀπαικίς, τῆς ἀπαικίδος, ubi subauditur πόλεις: sed ab ἀπαικίς, τοῦ ἀπαικίδος, ut nóminativus plur. sit ἀπαικίδες, ut ἱεῖρός τις." Vocab. ἀπαικίς Græcus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

11. τοῦτο μὲν οἱ Θύουσι] Regi Carthaginienses ἀφανισθῆναι Θύουσι, tamquam Deo. Præter cetera, hæc nobis de Juliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag. 117. π. πολλοὺς ἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἤξαμινον, ὡς ἐν ὑπὲρ ἡδυνῶσαν νομισθῆναι, εἰχναῖς τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆντας, καὶ διὰ τοῦτο Θεὸς νομισθῆντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλουκῶς—ρίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πωρᾶναι τὸ σῶμα. Hujus rei sit penes oratorem Theologum fides: nostræ ætatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89, 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 8. Ὁ ταικρίαντο—ἐνπερίσωπα] Sic illi quidem, proluxe polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοῖοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est ἐνπερίσωπαι: quod honestum dictu veritati prætenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ ἐνπερίσωπαις. αἰσίαν ἐνπερίσωπαι, speciosam quæ prætexitur causam, ἀρετὴν ἐνπερίσωπαι vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

12. καρεδονίοντες καὶ οὔσαι τὴν πόλιν] Ita obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyræorum hac simulatione, ὡς δὲ τισὶς τῶν συγγενῶν ἰστοροῦσι, κα-

κατακύνει τὰς τοῦ πολέμου ῥητὰς, lib. XI. c. 15., sive παραδουλοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τίλος, sicuti c. 3. Timæum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. (p. 152. ed. sec.) Wess.—Excitat ista verba Suidas in Ἀνικύχων. In Καταδουλοῦντα descripsit ex c. 163. κρίναι ἐν Διλοῦν Κάλμον—καταδουλοῦντα τὴν μάχην ἢ κρίναι: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παῖρ ἱκαροῦναι τὸν κρίλμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περισκεύουσαν ὁπλοῖς ἀνὰ πρόσωπον: eventum expectabant, ut fortunæ applicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad ejus societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Græciæ laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

13. αἰλωπίοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὕστερ βαλλέσθαι] Hæc Suidas profert in voce Ἀλωπίοντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀλωπίοντες scribi debeat, an Ἀλσιοντες, pro Ἀλσιόντες et Ἀλίσσιοντες. In his judices desidero, qui Linguam Græcam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Græcum esse Ἀλσιον: (aut αἰλσιον:) fatebuntur αἰλωπίοντες scribendum apud Homerum in Ἰλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab Ἰλσιω formatur Ἀλσιω: sed ab αἰλωπσιω formatum fuit Ἀλωπσιον: sicut ab ἄλσιω, Ἀλσιον: ab ἄλσιω, Ἀλσιον: hoc, omissem Lexicographis, habet Sophocl. Antig. v. 1350. Ἀλσιον restituum est Etymologo in Αἰλσιω, pro ἀποβλσιω. Αἰλσιον restitui debuerat ex MSS. VALCK.

16. ἵνα ἴχουσι πρὸς τὸν Πύρρον λίγυι τῇαδὶ] Non obedio codicibus, in λίγυι τῇαδὶ conspirantibus. Pulcre Gronovius. Wess.—Consulto igitur Vir doctiss. cum Gronovio verbum λίγυι hic prætermiserat: itaque indictum velim quod in Var. Lect. (ed. S.) imprudens scripsi “contra quam voluisse videtur “Editor.” Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quæ ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat Gronovio; nec alioquin adeo verborum parcum video Herodotum. S.

29. διακρούοντες τοὺς Ἕλληνας] Latina, Græcos summoverunt, incommoda sunt, et Porto damnata. Corcyraeorum sane memorata τῇαδὶ, aliud postulabat. Dionysius Hal., ejusdem (Porti) indicio, Ant. Rom. X. (cap. 17.) p. 643. ταῦτα διακρούσαντες αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens tribunos. Wess.—Similia alia ejusdem Dionysii loca indicat Reiskianus Index. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo præsertim, cunctando, tergiversando) utitur Demosthenes et alii. S.

CAP. CLXIX. 5. Ἐπιμίμησις ἵνα ὁμῶν, etc.] Hæc plana minime. Reiskius de conjectura οὐ τι μίμησις, non meministis; potuisset minore molimine οὐ τιμίμησις. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo τιμίμησις ἵνα, conquerimini de omnibus illis quæ. Ita ταῦτα τιμίμησις, de his conquerentes, sive, hæc incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati τιμίμησις μῆτιν διακρούματα, quomodo Arch. Series enim, τιμίμησις ἵνα ὁμῶν διακρούματα Μίνως τιμίμησις μῆτιν. Id Pavius perspexit; Reiskius, insuper, senarium Μίνως τιμίμησις μῆτιν διακρούματα perfectum (sive Pythia eum effuderit, seu casu, ut sæpe, fuerit natus) rotundare. Wess.—Apollinem Cretenses interro-

gabaut : ἢ σφί ἄμεινον γίνεσθαι τιμωροῦσι τῇ Ἑλλάδι : si res sibi publica fieret melior opem Græciæ ferentibus. (an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Græciæ.) Erat hæc Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula : εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἵσταται ἢ λῆον καὶ ἄμεινον εἶη : ad quam ille simpliciter nonnunquam respondebat, ἄμεινον εἶται. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestræ res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Hæc si recte faxitis, — fiet res vestra melior. Juxta Herod. Pythia respondit Cretensibus : Mala conquerimini, O insipientes, quæ multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod, etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον ἵσταται, isthoc vobis νηπίους constet experimento : πάντων δὲ τι νηπίους ἴγναι. In hanc ego sententiam Herodotæ capienda judico, quæ sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus : Ὡς νηπίοι, ἱσχυόμενοι ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μινύλιω τιμωρημάτων Μίνως ἱσχυόμενοι δακρύματα. νηπίον ex Arch. enotatum est : Μινύλιω forma Nostro est usitata : de ultione loquitur in proximis ; hic τιμωρημα est βεβήημα. Infra c. 171. bello Trojano non pessimis fuisse tradit Cretenses τιμωροῦς Μινύλιω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilla Menelao missa, Herodoto dicuntur Μινύλιω τιμωρήματα : sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα, Sophocli Trach. v. 681. Deum heroumque iræ sæpius immortales proprie dicuntur νηπίματα : neque sane dedecet Minoa, dum esset in vivis, plius æquo cupidum vindictæ. Minos νηπίων dicitur Græcis, (lin. 7.) ὅτι οἱ μὲν οὐ συνῆλθον (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γινόμενον. (Adnot. ad V. 94, 13.) Camicum cum venisset in Siciliam ad querendum exposcendumque Dædalem, illic tyrannus periit inhonesta

VOL. IV.

morte : λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κοκάλου θυγατέρων ἀνθρώπων, ζήσαντι πίνοντι ἐπιχαιρῶν αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic (Zenobius paræmiographus) sua, quæ de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto ; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξιώς περὶ Κόκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniæ VII. (c. 4.) p. 531. et aliis, quos in Creta, p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quæque veterem præterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perditio dramate Καμινίους : bis quidem apud Athen. legitur Καμινίῳ, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas A. Heringa, in quibus significabat scribendum Καμινίους. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque : placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK.—De Sophocleo dramate vide Athen. III. p. 86. v. et IX. p. 388. r. cum Animadv. T. II. p. 80. et Brunck. in Sophoclis Fragmentis, p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λίγισται γὰρ Μίνοα] Miram regii nominis formam, reddituram c. 171., nolui repudiare : imperant præstantissimi Codices ; ceteroqui τὸν Μίνοα, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Cædem Minois, Cocali fraude patratam, exponit Diodorus lib. IV. 79. et Conon Narr. xxv. Wxss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Διὸς σφί ἱσχυρότατος] Veterem Aldi Camerariique, propagatam in pleaque Lexica et Thesaurum Stephani, scripturam reduxi, quippe Homeri Odys. B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἱσχυρότατος ἱκέλιον Ὀσσαν ἀπαιτεῖται. Qui Διὸς σφίας optaverint, utantur schedis Ask. ; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti.

M m

Wess. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) nescire me scripsi quid spectans Schaeferus *οφι* revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud Homerum, et constanter quidem aliquin, cum quarto casu construitur verbum *ισπεύω*, nihil causae est cur Odyss. β'. 417. alia structura usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi *ισπεύειν* *ἐπὶ λυσι*, *ισπεύειας αὐτοῦς*. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex Ask. offert, *οφί*as: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. Ald. duo codices F. et Pb. nobis servarunt, *οφι*, idem ac *οφί*as et *αὐτοῦς* valens, ut Iliad. λ'. 111. ε'. 265. S.

4. *πλὴν Πολιχνήσιον τε καὶ Πραισίον*] Cretæ Polichnitanos et Præsios illustrat Meursius, Cretæ suæ lib. I. 14. A Præsiis discrepant Stephani Byz. *Πραισίον* et *Πραισιῦς* ejusdem insulae, quos ΠΙΡΙΑΝΣΙΟΥΤΣ Holstenius et Edm. Chishull Ant. Asiat. p. 127. ob priscas foederum tabulas esse jubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numum ΠΙΡΙΑΣΙΕΩΝ inter Wilfordianos videre, habuitque similem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. Wess.

8. *λιμὴ συνεσιώτας*] Fame contractos vox ista designat; *λιμὴ* *ἐπιζωόντων* atque *εἰς ἐλάχιστον* veluti *συναχθίντας*. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum *λιμὴ* *συνεσιώτας* non opinor; sed dixerunt certe *λιμὴ* *ἀποσκληῖται* et *κατασκληῖται*: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Jo. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 66. dixit *λιμὴ* *συντάτας* καὶ *καμάτη*, fame atque labore onectos, Valla. Permutantur interdum *καλισσηκός*, *κασι-*

καληκός et *συνισσηκός* Hesych. *Συνισσηκός*, *συνιγρίσιος*. Justitia Chrysippo pingitur *συνισσηκός*, καὶ *συνισσηκός* *ἔχουσα τὸ πρῶτον*, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut *συνί*as dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiantur: sic *συνῆται* aut *συνεσῆται* dicuntur qui jam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantique. Vide I. 214, 9. VI. 108, 15. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum Latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic Græci dicunt *λιμὴ*, *καμάτη*, *πρὸς συνεσιώτας*. conf. IX. 89. 22. et VIII. 74, 1. S.

12. *Τρεῖς πόλιν*] Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic *Τρεῖς* cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius *Τρεῖς* nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrices: *Τρεῖς* voluisse, anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris præsertim *Τρεῖς* tuentibus. Strabonis enim *Οὐρεῖς* mendose scribi consentiant Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Maxochius Comment. ad æneas Tab. Heracleenses, pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, *τὰς ἄλλας εὐνῆται*, continuo succedens, (lin. 15.) notare, alias condidisse, quomodo Valla ex *εὐνῆται* sui libri, et probe quidem: namque *εὐνῆται* et *εὐνῆται*, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Græcis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Trojæ excidium præcessisse, abludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρεῖς δὲ γυνῆ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γυνήσας τὰ Τρωϊκά*. Taceo, neque enim occultum est, *τρεῖς γυνῆς* pro Nostri more centum duntaxat annos absolovere lib. II.

142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatus deproperata. Wess.— Videtur doctissimus Editor, *οἰκῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσαι* verum judicasse, quod et Schæf. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκῆσαι* consentire. Conf. Var. Lect. (ed. S.) VI. 33, 11. S.

18—20. *ὃ ἐπὶ Μινύθου*, etc.] Malunt *ὃς ἐπὶ Μινύθου*, tum *ἀσπῶν* vocem pravam videri, in primis *ὄστω*, e marginali cera temere ingestum. (Sic Reiskius.) Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: *ὃ τῶν ἀσπῶν* (qui ex civium numero,) Scriptoris more Rhagini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. *ἀπὸ τῶν περὶ χίλιον ὄστω* non aliquid, ac *ἰσχυροῦς* Hasychiū, sive, *τὸν αὐτὸν ἐρίσαν*, uti oportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. Wess.— *ὄστω*, ita; scilicet a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione Latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀσπῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

19. *ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀσπῶν*] A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόλων ἀναγκαστοὺς* dixit c. 58. Venire coacti, *ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, *ἀπὸ τῶν περὶ χίλιον ὄστω*. Postrema vox, sæpe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum cæsorum, cladem tamen Tarentinorum Rhaginarumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

21. *ὃ δὲ Μίνυθος οἰκίστης ἰὼν Ἀναξίλιον, ἱερίσους ῥηγίους*] Donaria Olympica, quæ dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum *Σμίνυθον* vocat Pausanias, cui lib. V. (c. 26.) p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur

δούλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλων χρημάτων: sic *ἱερίσους* accepit Herodotus, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἱερίσους τῶν Ἀστυάγους*: apud recentiores isthoc usu sæpe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Micythus administravit, nihil Herodot. aut Pausan., memoria dignissima posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud Herodotum, sic Justino dicitur et Macrobio (p. 238.) Micythus, qui *Σμίνυθος* est Pausaniæ. vid. Wess. ad Diodor. l. c. et H. Vales. ad Exc. ex Diod. p. 550. Eidem Diodoro dux quidam *Μίνυθος*, memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX. c. 88. *πρὸς Μίνυθον* scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190, 20. vid. epigr. apud Kuster. ad Suid. T. III. p. 267. *Σμίνυθον* meminit Demosth. p. 241. et Aristoph. Ἑκκλ. v. 293. Innotuerunt et *Σμινυθίων Σμινυρίων Σμινυρίης*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus sæpenumero scribendi diversitas. VALCK.

22. *κατατίλιππε ὄστω ἰσχυρῶς*, etc.] Non displicet distinguendi in Arch. modus. (quem Reiskius etiam commendaverat:) nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. Micythi, optimæ fidei tutoris, celebratissima in Diodori lib. XI. 48. et 66. et Pausaniæ, cui *Σμίνυθος*, lib. V. 26. ubi et status (statuarum) apud Olympiam ab illo dedicatæ (dedicatarum) memoria. Justinum, Macrobinum, aliosque hominis prædicatores non moror. Wess.

CAP. CLXXI. 2. *ἡ δὲ τὴν Κρήτην ἱερῆμ*, etc.] Nihil habent *ἱερινίζεσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quæ τὴν *παρθεύσαν* antecedunt, illa verbo nitebantur *λίγισται*: (c. 170, 1.) post illam vobis requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo *ὡς* in *ὦ* mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: *Ἐς ὧν τὴν Κρήτην ἱερῆμ θύσαν λίγιστοι Περσῆες ἱερινίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα*

•ΕΛΛΗΝΑΣ: neque displiceret 'Ες δὲ Δ', quod aliquando minus considerate rejeci. Videtur mihi sic legisse Valla, dum vertebat: In Cretam igitur desolatam Præsii aiunt, etc. Præsiarum erat ista narratio, qui 'Επιπερήτης, non participes expeditionis in Sicaniam, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir doctissimus, ὡς λέγουσι Πραΐσιαι, etc. non recordatus erat, familiaris Nostro usus loquendi, de quo vide Adnot. ad I. 58, 6. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνω τελευτήσαντα] Μίνω Gronovius hic in Μίνω, supra in Μίνων non debet deformare; (Vid. Var. Lect. ed. S.) qui mox (lin. 7.) veram lectionem restituit σφί ἀποισσότησαι in Τροίης, quam tamen absque membrana Flor. ex Valla didicissemus et Arch. Pro, ἀπὸ τουτίων δὲ (lin. 7.) ex iisdem legerem ἀπὸ τοῦτου δὲ, et ob id: hoc commendat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen Var. Lect. (ed. S.) S.

9. μετὰ τῶν ὑπολείπων τρείτους, etc.] Hæc artissime, olim commate ante τρείτους divulsa, junxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui famem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch. Opinor autem in Herodoti oculis Homeri Odys. I'. v. 175. ubi de insulæ habitatoribus et varia origine, fuisse. WZSS.

CAP. CLXXII. 1. Θεσσαλοί δὲ ὑπὸ ἀναγκαίης, etc.] Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quæ tamen in verbis eorumque coherrentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Græciæ concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοσούτω.

etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere, etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adjutis, placuisse memini, ὡς δὲ διδξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere, etc. ὡς δὲ hoc fere modo, lib. IX. 34. Sed conjecturæ non indulgeo. WZSS. — Nec emendatione nec conjectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διδξαν: amat enim Scriptor pro simplici διμύνειν compositum illud ponere, I. 31, 15, 73, 17. II. 134, 15. 162, 7. III. 72, 26. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδυνύνθω recipi debuerat.) III. 82, 15. VIII. 3, 9. IX. 58, 9. Tum vero etiam bene recteque habet ὡς particula, quæ in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo juncta legitur. Nec vero ὡς διδξί, debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti quidem ea re, quæ continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Græcorum concilium missis, cum eis mandatis quæ mox commemorantur) satis et perspicue ostenderunt: satis, inquam et perspicue; nam composito verbo διαδξίω paullo major quædam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἰν δὲ τῇ Ἰσθμῷ, etc.] Conf. c. 145. S.]

10. ἰν ἐκίω τοῦ πολέμου] Male absentiam præpositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἰσιν ἐκίω τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WZSS.

16. οὐδὲ μὲν οἳ τί ἔστι προσφίμω] Nec debetis, neque æquum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰετὶς ἡμῖν οὐδὲ μὲν διακρίν ἔστι προσφίμω nullam nobis culpam obiectare jure poteritis. Ἀναγκασίης sequentia defendunt: estque sæpe verissimum, Εὐρύστου οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. v. 965. Wess.—Similiter Reiskius: nullum vobis est jus et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 4. τῆς Ἀγκισῆς ἐς Ἄλως] Nomen urbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolas Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius sævi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostra in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττονται τοὺς Ἀλῆς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλῆς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλῆας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238, et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλως πολιορκουμένοι: et p. 88, l. Φαρσαλίης Ἄλως παρίδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλως ἐν ὅλως fuit depravatam. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, si legatur: Ἀλῆας — (Ἄλως) πόλις Θερσαλική· οἱ δὲ πολέτω Ἀλῆι. VALCK.

9. ἐπλήττει συλλιγίνεσι] Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλιγίνεσιν. Alibi συλλιγθῆναι, συλλιγθῆναι, et similia. Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem normam. Contra apud Demosthenem uno loco præbent Editiones συλλιγθῆναι, Codices vero συλλιγίνεσι: hoc jure Piersonus alteri prætulit ad Moer. Att. p. 208. Ætate Demosthenis suaviore istas formas probabant Attici; asperiores ætate Herodoti. VALCK.

11. Εὐαίνοτος ὁ Καρήνιος] Diodori Συντάξεως est lib. XI. 2. perperam scriptas Polemarchi, e quibus Euzænetus, (lin. 12.) Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud Thucyd. V. 66.; in civitate aliis, de quibus Nic. Cragius Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: Aldum enim, particulam negantem omittentem, bene H. Stephan. ex Codicum consensione correxit. Wess.

14. ἄγγελοι παρὰ Ἀλιζάνδρου] Venientes ab Alexandro nuntii. Istius Alexandri, tanquam Φιλίλλης, sed hujus inprimis beneficii, sæpius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit Herodoti narrationem, ex Damaste diversa quædam admiscens, inter Socraticas Epistolæ 28. scriptor, adversus Isocratem ad Philippum datæ: Speusippum auctorem dat L. Allatii haud absurda conjectura; cui quidpiam obmovisse Pearsonum in Vind. Ignat. aut Bentleium in Diss. de Epist. Phalar. non opinor. De Isocrate: Debuerat, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλιζάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενόμενας εὐεργετίας ἐπαγγίλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos Alexander Darii (hunc dicere, non Xerxen debebat) contrucidari jussit, haud sanequam ut Græcis gratificaretur, sed ut ulcisceretur injuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλεσιαζόντων), τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλλησι ἐπὶ τὸ ἡμῖν εἶναι (leg. ὑμῖν εἶναι) Ἡρόκλειον ἀπέστησαν Ἀλιζάνδρου δὲ τὴν — Θερσαλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησκαντες, ἀπαζύξαντες οἱ Ἕλλησι δὲ Ἀλιζάνδρου ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τὴν τοῦτον χρεὴν μὴ μῖον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστειν μιμησθαι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, Artis Oratoricæ scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta,

nigra sunt liliæ plenæ, neque Speusippo disconveniunt. De Heracleo Macedonice, deque Heraclea, in radicibus (ἔτις) montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

15. συμβούλιόν σφι ἀπαλλοτρίσθαι] Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptore Epistolæ XIX. inter Socraticas Allatii hic exsequitur: *δοῦναι δὲ συγκαζόντων (συλαζόντων) τῶν βασιλέων, οἱ Ἕλληες ἐπὶ τὸ ὑμῖναιον Ἡράκλειον ἀνήνευσαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν σὺν Ἀλίου καὶ Θεσσαλῶν περὶδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησάντες, ἀναζιζῶντες οἱ Ἕλληες δὲ Ἀλέξανδρον ἐσώθησαν.* In quia, postulante re, ἡμῖναιον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλίου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar conjectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. Wess.

CAP. CLXXIV. 4. οὗτω δὲ ἱμάδιαν περιέμει] Tum vero Thessali Pernarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἑμῆδιαν: *μετὰ τὴν ἐν Μαγαδῶν μάχην Θεσσαλοὶ ἱμάδιαν, δίδασκοντες τὴν ἀποφράξιν τῶν Τιμαίων.* (conf. Zonaræ Lex. p. 707. ubi πεπεραμένη ἱμαδίασαν.) sed quæ præbet in Ἀγχονίτις, Küstero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. (175, 4.) petita: *στυμνίτην ἱφαίνετο καὶ ἀγχονίτην ἢ ἱσβολή.* In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἱσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. MS. initio cap. 174. *Ἀὕτη ἱγνίτο ἢ ἐς Θεσσαλίαν ἱσβολή:* ubi vulgatur *στρατιῇ*, scribi debet *στρατιῇ.* VALCK.—Vocab. ἱσβολή, quum nullo in cod. MS. vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex conjectura ab H. Stephano in ora suæ editionis positum pro mendoso *στρατιῇ*, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γέ'. quam ille lectionibus marginalibus præmittere solet, non semper γράφεται, sed sub-

inde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεγόμενα ὅς' Ἀλεξάνδρου] Quod hic margo dat Stephani, ἔξ' Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. *εἴρη τῇ εἰρημῶν ἔξ' Ὀτάκτιος* est lib. III. c. 71. *τὸ πικρὸν ἔξ' Ὑαρμυρίχου*, II. 151. *τὸ πικρὸν τῶν ἐν τῷ Κέρου*, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. (1, 41.) p. 511., puer — ex pædago go se vellicari respondit. Passiva la frequentes sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quæ supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. *Εἰ δ' ἡμιλῆθην ἐν Θιῶν.* In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non feret, ut puto, Jo. Toupius, Longino dignissimus futurus editor, Sect. IX. 30. ἐκ Κίρης *συμφεβομύριος*. Tan. Faber bene correxit ἐν Κίρης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. d. sed non illa socios Ulyssis fecit *συμφεβοδῶν*, veram *σὺν μὲν ἴχυν νεφελῆς, φανέν τι, δίμως τι:* scribamus itaque totidem literis, *συμφεβομύριος*. VALCK.—Revertit Herodoto adueta dictio ἔξ' Ἀλεξάνδρου. Talis lib. III. 71. *εἴρη τῇ εἰρημῶν ἔξ' Ὀτάκτιος*, et sine numero alia. Wess.—Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰσθμιαίωνδος ἐπὶ Ἀργιμῶσιν] Non obliviscor *φανέν* — ἐπὶ ὁδῶς ἐπὶ τὴν Ἐπίδαυρον libri VI. c. 137., nec hujus libri c. 175. καὶ ἀπείστο ἐς τὰ Τίμωια ἐς τὴν ἱσβολήν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς, etc.) haud gemina. Jure MSS. præpositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰσθμιαίωνδος τὰς παραδολασίας κύμας, lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. Wess.—Quæ Histimotis hic Ionica nominis forma Herodoto, communi vero Græcorum sermone Histimotis vocatur, sep-

temtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰσθμιαῖντι, Thessaliam, supra memorata est lib. I. c. 56, 13. S.

12. τὰ κατ' ἱσθμίου] Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: *δοτε συνδιδασκαίει τὰ κατ' ἱσθμίου ἵσθμια*: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex MS. repertam etiam Vallae Latina monstrat VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAR. CLXXVI. 11. τῶν δὲ Θερμοπύλων, etc.] Accuratissima haec loci pictura, nulli; nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. (p. 428. ed. Cas.) concedens. Ὁ καὶ λοχα καὶ περὶ αὐτὴν θέρμῃ λουτρὰ, καὶ πάγων ὄντας περιγιναισάμεντι culte ad accolae chorus Trachin. Sophocl. v. 642. Wess.

12. ἔξος ἄβατον τι καὶ ἀσκήρημον] Ὑψηλόν, quod additur, in marginem libenter rejicerem. Recte junguntur οἷον ὑψηλὸν καὶ ἄβατον, c. 198. sed ἔξος ἄβατον τι καὶ ἀσκήρημον, esse ὑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀσκήρημον οἷον, ἵνα πρόσβατον ἀνθρώπων οὐδὲ μὲν εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσαν ὑποδίδιναι καὶ τινάγειν. Secundum Appian. Syr. (c. 17.) p. 157. τῇ μὲν θάλασσῃ τραχύια καὶ ἄλμυρος, τῇ δὲ ἵλος ἄβατον τι καὶ βαρεθεῖναι. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidae aquae in ipsis faucibus sunt, *Thermopylae* locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. n. et Casaub. (ad p. 428. suae ed.) Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in *Θερμοπύλων*, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

14. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἰσθμῷ ταύτῃ θέρμῃ λουτρὰ, τὰ χύτραι παλαιοὶ οἱ ἐπιχώριοι]

Excitans ista, χύτραι, praebet Eustath. in Dionys. v. 437. alterum Pausan. IV. (c. 35.) pag. 369 seq. memorans ἐν πολυμύθῳ, ἢ ἐν τῇ ἱσθμῷ οἱ ἐπιχώριοι χύτραι γυναικείους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas agrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in ejus vita, p. 551. οὗς ἐν Θερμοπύλων πολυμύθῳ memorente τοῖς νεοῦσι γυναικείους. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana πολυμύθῳ, τίνας σὺνδὲ ἵχοντα. VALCK.—Imprudens audacia Editor Genov. ob χύτραι. contra Porti sui admonitionem inculcatas, excusari aequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temperarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidae haec infundunt aquae, ἢ ἐν τῇ ἱσθμῷ οἱ ἐπιχώριοι χύτραι γυναικείους. Wess.

17. καὶ τό γι τοσαύτων] Stare nequit ista Medicea lectio, (quam recipere non dubitaverat Gron.) ni sic paululum adjuvetur, καὶ τὰδε τὰ παλαιὰ πύλαι ἰσθμῶν: quae Koenii est suspicio. VALCK.—τό γι τοσαύτων doctissimi viri D'Orville ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

19. οἰκίσαντες γὰρ ἐν Αἰολίᾳ] Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quæso οἰκίσαντες γὰρ ἐν Αἰολίᾳ Thessali, antea Æolidis terræ habitatores, (ita enim Latina (Gronovii, vitiosum οἰκίσαντες imperite arripientis) habebant) in Thesprotos abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque everisionem machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, Thessalos ex Thesprotis, unde

erant, habitatum terram Æolidem iviase, quam deinde possederunt? Nobil. Palmerius, veteris Græciæ adprime peritus, hanc verborum sententiam, lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum Æolis sit illa regio, quam Thessali deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Bæoto, *κατανήσαι εἰς τὴν γῆτι μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θισσαλίαν καλοῦσιν*. Sine cujusquam proinde invidia redire vulgata cum Vallæ Latinis potuit. Wess.—Recte enim Valla interpretatus erat, ex quo illi ex Thesprotis terram Æolidem iere habitatum, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὐτε πλάττει — ταύτην] Acutissimus Gisb. Koenius in literis ad me datis ad h. l. "Alii forte, scribit, dudum viderunt legi de — bere τῇ — ταύτῃ. Hoc ipsum Vallæ "codex habuit, qui vertit, ubi — ibi. ἢ — ταύτῃ, Polyænus p. 333. §. 12. et "p. 232. §. 2." Reiskio ὅτῃ venit in mentem. Mihi jam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὐτε πλάττει ἔξουσι χρεῖσθαι οἱ βάρβαροι, οὐτε ἴσασιν, ταύτην. Angustias quærebant ne multitudine circumirentur: (Corn. Nep. II. 3.) et hoc Themistoclis fuisse videtur consilium. Apud Thucyd. p. 180, 41. (lib. III. c. 23.) pro ἢ, εἰ scriberem ὅτῃ: sed Herodoteum est τῇ: pro ἢ χῶρεσιν. Schol. in Sophocl. Aj. v. 826. εἰ ἢ ἐν ἰσθμῷ (ἀποδίδεται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK.—Nec apud Thucyd. l. c. nec hic apud Nostrum ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχρεσθαι] Vatis tale responsum, ὦ Δίλφοι λίστεσθ' ἀνέμους, καὶ λαῶν ἴσσαι, in Clement. Alex. Stromat. VI. pag. 753. (pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.) adjungentis hanc in rem, βωμὸν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀεργούς αὐτοὺς ἴσχειν. In ambiguo autem hæret,

utrum *μειγίστους* an *μεγάλους* reliquerit Herodotus. Wess.—Eruditione sua multiplici sæpe sapienter usus ad Gentiles confutandos, Clemens Alex. verba nobis oraculi Delphici servavit Strom. VI. p. 753. Δίλφοι, Πιέξου ἰπὶ τῇ 'Ελλάδα στρατιώσαντες, ἀνιπνύοντες τῆς Πυθίας, ὦ Δίλφοι, λίστεσθ' ἀνέμους, καὶ λαῶν ἴσσαι, βωμὸν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀεργούς αὐτοὺς ἴσχειν. Oraculum ejusdem sententiæ acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante Platone, ναυτικούς Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Διὸς γὰρ ἔργων πλοῦτος ἔς τε τὰ βλάτα. VALCK.

10. βωμὸν εἰ ἀτιδίξαν ἰν Θυίης] Aram Delphi ventis statuisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἰν Θυίης: forte, prope Thyiæ fanum? ἰν in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima. ἰν Διονύσου ἰν Ἀσκληπιοῦ ἰν Θισμοφρόν. ἰν Ἀρτέμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. (cap. 32 extr.) p. 189. Σαρωνία πατὰ ἴτος ἰν Ἀρτέμιδι ἰορτὴν ἄγουσι. Græce non dicitur πατὰ ἴτος ἰν, quotannis. Pausaniæ sicut aliis est πατ' ἴτος et πατ' ἴτος ἱεσσοι: aut hoc latet in ἴν, aut scribi poterit πατὰ ἴτος ἰν Ἀρτέμιδος ἰορτὴν ἄγουσι, circa ædem Dianæ quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK.—Ἀτιδίξαν Scriptorem malle, (non ἀτιδίξαντα,) supra conmonstratum lib. V. 89. 'Εν Θυίης, videlicet τιμῆνι aut χῶρεσιν, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen. Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. Wess.—Τὸ τῆς Θυίας εἰμίνες continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χῶρος οὗτος) nomen invenerit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θυία, adeoque ἰν Θυίᾳ veram esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4. διαδίζων ποιούμενοι τὰν εἶλον] Ex formæ præstantia illius, quem primum Græcorum ceperant, lætū omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Æm. Portus interpretatus in Διαδίζιος, vicina pertractans in Ἐπαύριον. Διαδίζιον τι ποιῆσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δίζιον) idem videtur, quod sæpius dicitur εἰσὶν τι θίσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὁρῶσα μὲν τὰδ' (imo τὶδ') αἰεὶν ποιούμεθα, Τὸ σὸν γὰρ χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφημία. VALCK.

6. τάχα δ' ἔν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἱπαύριον] Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quandam perciperit; ut nempe pejus cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύριον, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Theſ. Ling. Græc. Idem in usu significans Ἀπώλειαν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. (Tim. cap. 2.) p. 101. Egregium Democriti dictum dat Stobæus in Eclogis Canteri p. 205. Ἀφ' οὗ ἡμῖν ἐάγαλθ' ἰγίνεσθαι, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἱπαυρισκόμεθα. Qui sæpe Clementis Alex. libellum ingenioissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostræ formulæ virorum clarorum censor Combefisius, p. 937, 5., posuit perperam, ἵσως ἂν — ἱπαύριον τὰ τῆς ἱλπίδος: ejiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰσίων ἐγαλῶν ἱπαύριον, scripsit Clemens p. 937, 7. VALCK.—Vallæ mala olim Latina, ex Porti indicio jam bona. Fructum nominis sui Leo cædem abstulit. Verissime Democritus: Ἀφ' οὗ ἡμῖν ἐάγαλθ' ἰγίνεσθαι, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἱπαυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. v. 476.

Vol. IV.

N n

Τίς αἰτία σχὼν ἧς ἱπαυρόμεν ἰγώ; cujus ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἐς κατακτείνουρήθη] Si Ionum sermonis ὑπουργός, Λυκουργός, vice aliorum ὑπουργός, Λυκουργός, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo jure κατακτείνουρήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descripserat τὴν ἱαυτοῦ γυναῖκα κατακτείνουρήσαντα καταφαγῶν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. d. Philo Jud., Josephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidæ Λιδεοβατικῶν, in hujusmodi lancinata membrorum scissura περιουρηθῆναι maluerunt. WESS.—Rabiem Pythes æmulatus Cynægiri; quem Pythen sive Pytheam κατακτείνουσα dixit VIII. 92. Usum hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi. ὁ Πύθης ἴως τοῦδε ἰσὶ τῆς νῆος ἰμάχιστο, ἴως ἄπας κατακτείνουρήθη. Cambletem Lydorum Regem πολυφάγον uxorem suam noctu κατακτείνουρήσαντα καταφαγῶν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. d. τοῦς ἀνδρας περιουρηδὸν διασπᾶσαντες est in Herod. III. c. 13. Ἀρταμῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀρταμῖν, κατακτείνουσα. Εὐριπίδης Πηλεΐδην. Διηγεώμενος est Anaxandridæ apud Athen. X. p. 455. r. ὁ περιουρηδός, sive Ianius, olim dicebatur ἄρταμος: quod pro μάγιστος restituentum ex MS. Xenophonti Κερ. Παθ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἦ γὰρ βίβηκε χύζης ἀρτάμων φυγόν; fragmentum videtur perditæ tragœdiæ. VALCK.

10. ἐκπλαγίσμενοι] Adhæserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαγίσμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychii exemplo, Ἐκπλαγίσμενοι, ἐκπληττόμενοι? sed

habeant sibi. Non sperno, quod Æschylus, Euripides, Dionysius Halic. atque alii adprobarunt. Par discordia in Hippocratis *ἰκπαγλῶς*, Erotiano teste p. 50. Ed. Eustachii, *ἰκπαγλῶς* ex arbitrato fictum. Wess.—*ἰκπαγλῶς*, puto, et dein *ἰκπαγλῶς* scribere Vir doctiss. voluerat. Erotiani testimonium in Franzii editione Glossariorum (Lipsiæ 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. *Φέρμος*] Atheniensis ille suum nomen *Φέρμος* recuperabit; cui Græcis auribus barbarum dederant quibus suæ ætatis Firmi notiores erant. VALCK.—Mendosum *Φέρμος* tenuerat Gronov. S.—Attico civi patrium (imo, proprium) nomen *Φέρμος* reddiit, quale *Φερμίον* et *Φόρμος* Pausaniæ lib. V. 27. Namque *Φέρμος*, nec doctus latuit, Latine civitatis est. Wess.

8. *πυθάνονται παρὰ πυρσῶν*] Aldinum *Περσῶν* optime H. Steph. in exilium egit; si qui insuper *διὰ πυρσῶν* maluerint, uti Arch., potuerunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam *φρεντωρίας* attinet rationem, de ea post Bonav. Vulcanii ad Auctor. *Περὶ Κόσμου* p. 207. et Stanleii in Æschyli Agam. v. 1. diligentem curam nihil adjungo, nihil etiam de speculatoribus, *ἡμεροδράμοις*, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a Turnebo Advers. XXVII. 7. et Dukero ad Livii lib. XXXI. 24. illustratis. Wess.—Genuinum est *παρὰ πυρσῶν*, et Vallæ lectum: *περὶ Περσῶν*, et *διὰ πυρσῶν*, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur *παρὰ ἰπὶ τῶν ἱμψύχων*: Homerus tamen etiam scribit *Πᾶρ νηῶν ἀνιόντες*, 'Ιλ. ξ. v. 28. Vulgo verbis *μαλὺν, πυθίσθαι, ἀκούειν*, similibusque succedit *παρὰ*, juncta tamen *ἱμψύχων*. 'Επὶ *ἱμψύχων* posuit Antiphon. p. 112, 12., *αὐτῶν ἔχουσι ἢν σαρφῆς ἰδῆναι παρὰ τῆς βασιλείου*. Sicut Soph. habet *πυμπεῖσι*,

pro *διὰ πυρσῶν*, Antig. v. 170. sic Herod. IX. cap. 3. *πυρσῶν*—*ἰδῆναι βασιλῆϊ δηλώσειν*. In bello Græci quoque *πυρσῶν* utebantur sive *φιλίαις* seu *πολεμίαις*: sæpe meminerunt Tactici. *Περὶ πυρσῶν* qui egerint ubi indicantur a Leopardo Emend. V. c. xi., eadem emendatur opera Suidas, in quo tum legebatur *περὶ Περσῶν*, quæ hic apud Herodot. est Aldina lectio. VALCK.—*Παρὰ πυρσῶν*, ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. *τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσατο*, etc.] Scribi Cl. de Pauw voluit, *ἰς τὸ δὲ ἔρμα*: quod si schedæ juberent, ferri posset. (Si *ἰς* adjectum voluisset Herodotus, non *ἰς τὸ δὲ* scripturus fuerat, sed *ἰς δὲ τὸ ἔρμα*.) Sed *κατηγήσατο* his in Musis idem nunquam ac monstrare aut præeundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: *τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσατο ἵον ἐν πύργῳ μάλιστα πάντων κύριον*: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in trajectu præcipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari: saxum, quod intenditur, negligi: taceo, *πάντων κύριον* saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. Wess.—Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5.) *σφί τὸ ἱερὸν ἰγυόντι καθαρόν*. S.

11. *μισαὶ Καστανίαις*] Arch. *Καστανίαις* urbis nomen vulgatus edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto

faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. Wess.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἰκάντων, etc.] Sermonis hanc sribilliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἰκάντων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quæ Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex precedente ἰκάνων pendere, quæ nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἰκάνων ἔμειλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. Wess. — Nulla hic sermonis sribilligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbarunt viros, utique a verbo ἰκάνων pendent, quod e superiori formula, ὡς ἰγὰρ συμβαλλόμενος ἰκάνων, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 6. et passim alibi monui. Quo vero clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolletur levis illa distinctio, quam inte ἔμειλον et ἰόντα interservi. Immo vero, quod pro ἰόντα ἔμειλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ἔμειλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recordeor, amare Nostrum ejusmodi trajectionem verborum qualem hic alii præferunt codices; adeoque ἰόντα ἔμειλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἰσθμῶν] De propugnatoribus sive militibus classiariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a Wess. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9.) nominantur ducenti ἰσθμῶν ἰσθμῶν, non debent, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautæ et remiges. In quaque trirremium Atticarum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. n.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus, quatuor sagittarii, reliqui gravi-

ter armati. (Conf. Potter Archæol. Græc. lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 19. et 186, 5. in universo τῶν μαχημένων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

12. προσθήσω δ' ἵτι τούτῳ] Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἵτι τούτοις — πάλῃ ποίησας διαμυρίους ἀνδρας. Nostro loco ποίησας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἐν ἰσθμῶν ἀνδρας ἵσθμῶν, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποίησαι, pro τιθέναι, ponere, fingere, (sumere,) similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36., εἰς τῶν ξίων ἀντιλῆς, δῖκα δῆσω — καὶ μὴ τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰς πίνει ἡ ἔ. οὐκ οὐκ ἀμφοτέρων ἰκαίδικα: ποίησας αὐτοὺς ἱκάνων: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facimus, de Nat. Deor. I. c. 80. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. Tuscul. III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὲ Græcis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., καὶ δὲ τιθῶν τίς με δίδεται πόλιν; sed sint sane mortui. Hellenæ v. 465. καὶ δὲ παρῖναι: Fac sane eum concessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποιῶ δὲ ὑμᾶς) ἔξαπατηθέντας — ὑπ' ἐμοῦ ἦκειν εἰς Φῶναι καὶ δὲ καὶ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὲ σφίνας ποιῶ ἴσθμους ἰκάνων εἶναι. VALCK.

24. πάλῃ συντιθέμενον] Nihil hoc verius esse, præmissa declarant. Certissimum præterea (lin. 26.) καὶ δικάς ex computatione, quam καὶ δικάς δύο ma-

nifesto violant, precedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit. Wess. — Colligitur sane universa ista summa 2,317,610 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 X 200 (lin. 2 seqq. hujus cap.)	241,400
1207 X 30 (lin. 8 seqq.)	36,210
3000 X 80 (lin. 12 seqq.)	240,000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 16 seqq.)	517,610
His accedunt pedites (lin. 20. coll. c. 60.)	1,700,000
Equites (lin. 21. coll. c. 87.)	80,000
Camelis et curribus vecti (ibid.)	20,000

Unde prodit copiarum ex Asia transductorum summa, quæ hic subducitur 2,371,610

Jam his perro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 102 X 200 (cap. 185, 1 seqq.) 24,000

Et terrestres copiae ex eisdem regionibus (cap. 185, 6 seqq.) 300,000

Unde hominum armatorum (in quorum quidem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 44.) 2,641,610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam 5,283,220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 18 seq. ibique notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δι διτ λήγαν] Ingratissima vocum est δι δι διτ copulatio atque adhesio, soti accepta Med. ferenda: nam Pass. δι, scribentis lapsu, ex διτ, (uti sæpius hæc permutantur) venit. Prudenter Lichas Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχ] γίνεται δόκησιν ἰστέον, ἀλλὰ περιβόλου λόγου, Trachin. v. 432. Wess.

6. διαμέριον] Hactenus in numeris constans duravit consensus. Nunc περιμέριον Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautæ, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspersione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi æquabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἰβδημήσονται καὶ ἰστέον, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summamque 5,303,220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Chœnicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adjuvatur. Wess.

8. βρύγαι] Ibidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius βρύγαι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni βρύγαι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. (cap. 39.) p. 743. eisdem βρύγαις is βρυγῶν ἰωνικῶνταις dicit. Vid. supra cap. 73. Wess.—Apud Appian. βρύγαι nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 7. περιδούκας τὰ πῖλα τῶν ποταμῶν ἰόντας] Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budæi de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἰόντας δὲ, Pass. stabilit, et manus Herodotæ videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formula. Wess. — Varia lectio duplex est in marg. Ed.

Steph, *ἑρσι τῶν*, et *ἑρσι δὲ*. Ubi Thomas Magist. in *Περὶ δυνάμει*, citans Herodotea, habet *ἑρσι δὲ*, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Æliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (*ἑρσι δὲ*) *ἑρσι δὲ*. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil hujus generis ex Herodoto; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque *ἑρσι*, neque *ἑρσι δὲ*, hic congruere. Græce dicitur, *ἑρσι τῶν ποταμῶν*, non item *οἱ ποταμοὶ ἑρσι*. Herodotum ego scripsisse puto, *πρὸ δυνάμει τὰ ἑρσι τῶν ποταμῶν*: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adjecta voce *ἑρσι* vel *ἑρσι δὲ*. Recte Thomas *Περὶ δυνάμει* hic interpretatur *ἰνδυνάμει καταποδίνοντα τῶν στρατοπέδων*. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia *εὐροαίης ποταμῶν*: hac potestate activa verbum usurparunt Aristophanes, Xenophon, Demosthenes, alique. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) nec fere dubitabis puto de veritate scripturæ *ἑρσι τῶν*: cujus formulæ in locum, Ionibus propriæ, alii *ἑρσι δὲ*, alii magis etiam communem *ἑρσι* substituerunt. S.

9—13. *οἱ χεῖναι πυρὸν ἵναστος*, etc.] Detegendus calculi error est, a Budæo et Jo. Laurenbergio Otii Sorani, p. 5. perspectus. Si chœnices quadraginta octo medimnum, quod Pollux, Harpocraton, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis

merentium, 5,296,320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5,283,220; superant ergo chœnices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedæ Arch. nos trahunt, omnem militantium ad 5,303,220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quæ minime fallax Cl. Askew adnotatio, tot chœnices ad eam summam desiderantur. Liqueat calculi error; ubi commissus, non item. Wess. — Videtur ipse Herodotus in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies *chœnices* requirebatur, qui est quadragesima octava pars *medimni*; requirebantur pro 5,283,220 hominibus quotidie *medimni* 110,067 cum 4 chœnicibus; ut subjectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5,283,220 \div 48 \\ 4 \quad 340 \overline{) 110,067} \\ (4 \end{array}$$

Jam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. *πρόρρητοι δὲ μόνον ἐς πόρρον*] Loci sententiam Portus bene vestigavit. *Πρόρρητοι* naves, quarum proræ ponto obversæ erant, cum reliquæ stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, *καὶ οἱ Κυζικηνεὶ ἑξερμήσαντες ἐπ' αὐτὸν* (Pytharchum tyrannum) *ἰσχυροτέρων, πρόρρητοι φερόμενοι* *ἐπὶ τὸν πύδον*: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. Wess.—De isto vocabulo, cujus propria vis minime in liquido est, jam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspi-

ouum videtur, non satis esse quod naves *πρόκρουσαι* Wess. cum Porto intelligit quarum proræ ponto obversæ erant: nam et, quæ proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidæ interpretatio (*Πρόκρουσαι ἄλλη ἰπ' ἄλλη*) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, *ἄλλαι ἰπ' ἑκείνῃ*. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua *πρόκρουσαι* ἡσας apud Homerum veteres Critici *καυμακῆδον* locatas interpretantur; quod Gallice par échelons diceres, Latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli æquilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videnturque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur *πρόκρουσαι* impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. *πρόκρουσαι* a Reiskio esse expositum. "Πρόκρουσαι, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectæ et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum." S.

8. τῆς θαλάσσης ζίσωσης] Longini *καπνόςσμοι* elegantissime dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad æstuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis fervere mare, fervor maris, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. κ. ἰπὶ πολὺ μιστωρισθῆναι καὶ ἀναζίσκων-

τα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἰν ζίσσιν τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque *Hellespontias* dictus (lin. 10.) Atticæ regioni marisque Ægæi insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Jucunda sunt Aristidis in tempestatis *ἰαφράσι* ad Arginusas, ἄρτι μὲν — ὧδιν ἢ θάλασσα, καὶ κατίβαινιν Ἑλλησποντίας λαμπερός, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. Wess.

[14. ὅσας δὲ τῶν πῶν μισαργίας ἔλαβι] In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. *μισαργίας* pro *ισαργίας* accipiens, obliquas in Latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, quas naves ventus *ἐν αὐτῷ* nactus est: pariterque jam olim H. Stephanus, quum Valla minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

15. πρὸς Ἰωνοὺς καλυμμένους] Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. D. (p. 443. ed. Cas.) sed præter alia, ὁ δ' ἰς Ἱωνοὺς τῶν τετραχῶν τῶν περὶ Πήλιον περικυβήσας: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum πρὸς Ἱωνοὺς Vindob., neque omnino tamen. Wess.—Ἱωνοὺς habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, præeuntibus nonnullis codicibus. S.

16. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα] Ex Codd. discernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀπὸ τῆς, an ἀπὸ τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis sæpius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδος ἀπὸ τῆς meminit Noster c. 183. et 191. Aliis ἀπὸ τὴν Μαργησίη dicitur Σηπιάς: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 415. (lib. XI. c. 12.) et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. Hic narrata spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ ἄνθρωποι) πνέσαντες, inquit, ἰρριμίντες περὶ τὴν Σηπιάδα ἀπὸ

συνέριψαν πᾶσαι τὴν παρασκευὴν τοῦ Περικίου στόλου. Eadem obversabantur Straboni IX. p. 675. c. d. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis eis ἰσχυρότατοι τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρρηχθίς: sic vocasse locum videtur Strabo: Herodotus, quod Casaub. monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἰστούς καλιόμινους τοὺς ἐν Πηλίου. Pelii montis Ἰστιά apte dici potuerunt, instar similium, Ἰστίους vel Ἰστούς. VALCK.

18. ἢν τι τοῦ, etc.] Dederat Scriptor accuratissimus: ἢν τι τὸ τοῦ χιμῶντος χεῖμα ἀφόρητοι: duæ hic quoque literæ sunt a vicinis absorptæ, quas postulat sermonis genius. Contra χεῖμα πολλὸν νῶν et similia recte scripta leguntur in hujus Ed. p. 319. n. 22. (VII. 43, 16.) Sed p. 252, 87. (III. 109, 12.) πολλὸν τι χεῖμα τῶν τέκνων: ut Xenoph. p. 23, 25. σφιδονητῶν πάμπάλῳ τι χεῖμα. ἄπειρόν τι χεῖμα νοημάτων, Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χιμῶντος χεῖμα, comparandum cum Aristophaneis: τὸ χεῖμα τῶν νυκτῶν. τὸ χεῖμα τῶν κόπων τὸ χεῖμα τοῦ πλεονέκτητος. Ἀσκητικὸν τὸ χεῖμα τοῦ νοήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 3. τὸν Γαμβρόν ἰαίνουον καλίσασθαι.] Oraculo jussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui πῶδες συνῆψι τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὀρείδιαν Ἐρεχθίδας, Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβροῖς, qui in voc. Ἀφίται oraculo Deum jussisse scribit, ἀνίμῳ συγγενεῖ θύειν. εἶναι δὲ συγγενὴς λίγισται (ἰ Βορέας) διὰ τὴν Ὀρείδιαν. Ubi dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. σπηδαίμινος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνύματος: Schol. MS. οὕτω φησὶν ἔσθην τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχουν Βορέαν ὀπίσθιν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσας ἔξω ἐκείλοι. ταῦτα δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ἰ Βορέας ἱερστὴς ἐν (ᾧ) Ὀρείδιαις — συνέπρασσε τοῖς Ἀθηναίοις. τούτου δὲ ἡ Ἡρόδοτος οὐ

μίμνηται. Ob opem sibi latam Boreæ sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses juxta Herodotum: (lin. 14 seq.) neque tamen illud valde frequentatum æstimes e Phædro Platonis, p. 129. ubi ignoranti locum Phædro, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ που τις, αἶτ, ἰστί βαμὸς αὐτόδε Βορέου. vid. Meurs. Att. II. c. 5. Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniæ, βαμὸς ἰστίον ἀνίμων: et in foro Coroneæ, lib. IX. p. 778. Megalopolitæ apud eundem VIII. p. 673. Διὸν οὐδινὸς Βορέαν ὑστερον ἄγουσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

5. κατὰ δὴ τὸ κῆδος τοῦτα] Pausanias hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολίσσαι τὰς πολλὰς, prodidit, lib. I. 19. p. 45. Proximum ὡς φάντι ὤρηται (lin. 6.) relinquo. Quod si multitudinis numero φάντι haberetur, alienum ὀρμιάτο haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

12. οὐκ ἔχων εἶσαι] Caute satis. Βορρασμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Ælian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Præterea Delphis ex responso Apollinis Persicæ classis damnum arcescebat in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps (lin. 14. pro ἀπειλόντο) ἀπειλόντος, nempe Πιρξίω, pingatur, (aut ἀπειλόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,) urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τιστρακισίων οὐκ ἰλάσσονται] De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

7. χεῦσια ἄφατα χεῖματα] Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallet vocem χεῦσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τι ἄφατα καὶ χεῖματα περιβάλλοι: tum aliarum rerum affatim tum num-

morum sibi comparavit. καὶ χρέματα præbet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρέματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) inductum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes conjunctivam illam particulam ignorare. Χρέματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, jam sæpius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρεῖσθαι χρέματα legi, nulla interjecta conjunctiva particula. S.

9. ἢ γὰρ τις καὶ αὐτῶν (αὐτῶν placet ex marg. Steph.) ἀχαρὶς συμφορὰ λυσιτελεῖσθαι παιδευόνους. Hæc si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδευόνους: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quærentem locum, ἃ δέσεται τὴν Ἀμινουκλίου παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. a. Lapsus in minutis Palmerius se objicit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. αὐτῶν ἀχαρὶς συμφορὰ λυσιτελεῖσθαι παιδοφόνους] Arbitror αὐτῶν præstare ἰδέσθαι τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφίσι ἰδέσθαι, lib. IX. 49. Plutarchi Codices (apud quem quidem αὐτῶν legitur in plerisque editionibus,) eodem tendunt. (Qui αὐτῶν huc invexerunt, ad verbum ἢ retulerant hunc dativum: rectius vero juncta intelliguntur ἢ λυσιτελεῖσθαι.) Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve accessit, ejusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδευόνους ejus συμφορὰ, ut Aminocles παιδοφονίας, sive, cædis liberorum, in restu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρὶς συμφορὰ παιδοφόνους, ingratam calami-

tatem, liberos occidentem, unice exprimit; quæ quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. Wess. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrociniū auscipiat, qua Herodoti hæc in re commemoranda consilium interpretatur Chæronensis Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti ἀχαρὶς συμφορὰ παιδοφονία, sive (ut apud Plut. legitur) παιδευόνους. "Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris manibus, quacunque demum causa vel ratione, periisse." In quo quidem verissime judicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim præceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra præjudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 9 seq. item III. 50, 2. coll. cum c. 52, 15. consideraverit, de veritate hujus interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [5. Ἰννομά τι ποιῶντις] De ista formula vide ad II. 119, 8. notata. S.]

6. κατακίδνται γήσι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγῳ] Nulla in schedis variatio. Qui morbosa hæc putant, aut γοκτιήσῃ, præstigiis, aut χοῖσι, libationibus, quamquam hesitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, κατακίδνται γήσι — οἱ μάγῳ, incantantes ventum cum præstigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γήσας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dix-

isse videar, *καταϊδοντες γόησι* idem esse ac *γόησι*, h. e. sacro quodam ululatu unde ipsi *γόηται* nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti *ἱερόμοις* lib. II. 119. Non nescio, *γόησι* alibi haud inveniri; quam tamen ex *γῶδω* formari potuisse, quis neget? Restaret *καταϊδον* tertio nexum casui, nisi Portus id cum *καταγίλῃσι* similis apud Herodotum structuræ composuisset. Atque hoc si inprobetur, *εὐντο μιν ἐν τῷ ἀταφί κίσθω*. Wess. — Dativus *τῷ ἀνίμῳ* est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. (Vide ad VII. 9, 5. notata.) Ingeniose Reiskius tentabat *χοῆσι*: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris v. 1337. *Ἀνωλόλυξε, καὶ πατηθεὶ βάρεβαρε Μίλη, μαγίστου*: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum *μαγίστου*, illinc alienum. *Κατὰδον*, occinere, juxta Budæum, Herodotus posuit pro incantare. Filium mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. v. 1427. *ἱερὰδὲ Θρηκίων ἀημάτων*, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, *ἡμιορούμενος τῶν κτισμάτων τὸ ἄγρον*. καὶ δὴ καὶ Μηδίας, ὡς λέγουσιν, *ἱερὰδὲ ἱερὰδαι*, Pausan. II. (c. 12.) p. 138. VALCK. — Wesselingii conjecturam *γῶησι* probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis *γῶησι* cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum MSS. item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adjecerit. Nostra quidem membrana F. quæ plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit *γῶησι*, quod et Pavius probavit, et nos cum Schæf. edi-

dimus: nec vero hoc ego cum præstigiatoribus, sed per præstigiatores Latine reddendum censeam. Fuerint autem forsan *γῶηται* classis quædam Magorum, S.

8. *ἰνώσας*] Nullum Longini *ἰνωσιαι* in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes præterea San-German. *ἄνιμος ἰνώσας* hinc excerpit. Abydenus, *τρίτη δὲ ἡμέρη ἰασί τε δὲ ἰνώσας* tempestas eluvionis causa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Ælian. apud Suidam voc. *Ἐστέρισι*: *οἱ δὲ ἄνθρωποι παραχρῆμα ἰνώσασαν καὶ τὸ αὔμα ἰσπερίθη*: quo de genere alia J. Jac. Wetsten. ad Matt. c. xiv. 32. Wess.

Ibid. ἢ αὐτὸς *ἰβίλων ἰνώσας*] Aut sponte sua velut lassus conquievit ventus. Tanquam *ἔσιμον* τὸ *Καπιάσαι* (*ἰκαπιάσαι* legisse videtur) καὶ *ἰδιωτικὸν* hic notavit Longinus π. 'ΤΨ. xlii. 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. v. 32. *ἰνώσασιν ὁ ἄνιμος*, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut *ἰδιωτικὰς*, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quærenda puræque disciplinæ magnificentia. VALCK.

CAP. CXCH. 8. *ἰκαυλόχισον, Ποσειδάωνος σωτήρος*, etc.] Vallæ Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artēmisium sede? Solum *Σωτήρος* Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quæ et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Præst. Num. p. 416. abstulit, occasio.

WESS.

CAP. CXCH. 1. *ὡς ἰσχυρότατος* τοῦ

ἀνemos, καὶ τὸ πῦμα ἰσχυροῦσι]. Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., 'Ἡρόδοτος εὐδίας φράζων φησὶν, ἰσαύσαντο (sic 'Ἐκώσανεν reddidit Hesych.) ἀνemos, καὶ τ. κ. ἰσχυρ. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Jobi xxx. 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. — simul ac ventus posuit, *sternuntur* et conflacciscunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οὐκ ἴσι εἰς κύματα, æquore nempe pacato. *Stratum* æquor attingit J. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. v. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare præstat amanti: me iudice recte diceretur, mare præstet æquor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Æolus egressu, præstatque nepotibus æquor; id est ἀκύματα Πόντου εἶησι ἰώτα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. v. 16. auso Venus ipsa favebit; *sternet* et æquoreas æquore nata vias. VALCK.

8. ἰπὶ τὸ πῦμα ἰταλίων ἐς Αἴαν] Dum ad aureum vellus petendum Æam navigabant: id enim semper notat in talibus ἰπὶ: ἰπὶ τὸ πῦμα, ἰπὶ τὸ ἰάκωσ σλαῦσαι. Poëtis μετὰ: Theocrit. XIII. 16. 'Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσειον ἰταλὶ μετὰ πῦμα ἴσων Αἰονίδας, οἱ δ' αὖσθ' ἄριστῆς συνίπουντο. Lecti juvenes, Argivæ robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito præivit aliisque Homerus Od. α'. 184. Πάριον — 'Ἐς Τιμίστην μετὰ χαλκόν: id est, ἐκείθεν ἀπάζων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βεῖνην — πίδα (id est μετὰ) Κίεβρον. Apud Xenoph. Ἄναβ. VI. p. 220, 31., ἴδω λίγιται Ἡρακλῆς ἰπὶ τὸν Κίεβρον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βαστ. v. 111. ἦνίκα ἔλθεις ἰπὶ τὸν Κίεβρον. Meminit peninsulæ Diodorus XIV. p. 666, 3., ἴσων φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἔθου Κίεβρον ἀναγαγεῖν.

Corrigatur Herodoto nostro tributus libellus de Vita Hom. p. 561, 36. (c. 17, 10.) ἐς δὲ τὴν Ἐρεθραίων τοῖς ἰπὶ ξύλων παρισυναίζοντο πλείν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἰπὶ ξύλου. In his ἰπὶ cum ἐς, ponuntur ut nostro loco, et semper apud accurateos, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἰπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς (ut ἐς τιχισμὸν, p. 406, 94.) παρισυναίζοντο τῶν νῆων τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλά. V. p. 337, 2. πείμπουσιν — ἄνδρας ἐς Παναγὰς ἰπὶ σῖτον: p. 260, 19. πείμπας ἐρηγῆς ἐς Λακιδάμοια ἰπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἰταμψα χρήματα ἀξοντας. Aristoph. Ἑκκ. 814. 'Ἐπει' ἰχάρον ἐς ἀγορὰν ἰπ' ἄλφρα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste præpositionis ἰπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam linea ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἰπ' ὕδαρ περιβρίστα, aequatum missum. S.

9. ἰπὶ τοῦτου δὲ τῷ χρέμῳ ὄνομα γίγνεται Ἀφίται] Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, ni tamen excerptantis oculi aberrarunt, ἰπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν ταύτῃ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reductor, Aphetasque prætereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, aliorumque explicationibus. Wess. — De ἰπὶ τοῦτου vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXCV. 4. ἔπεισον ἐς τοὺς πολέμους] Elegi simplex verbum. Ἐπιπύπτειν vim plerumque, quæ hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. (Sed peraptum huic loco ἐπίπτεον.) Visum quoque (lin. 6.) verius Θαυμασίον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Græcia Θαυμάσιον titulus descendat. Wess.

8. βασιλείων δικαστίων] Vide supra, lib. III. 14, 29. Ὅτι, (ante ἰ Σαυδ-

πρ.) Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens ejeci: neque displicuit (lin. 9.) λογίζομαι. Restitutum autem fuit ἰστέι οἱ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob ἰστέων δὲ pro scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicæ hujus clementiæ declaratione lib. I. cap. 137. Wess.

9. λογίζομαι δὲ Δαρείους πάλιν ἀγαθὰ] Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογίζομαι δὲ Δαρείους, (at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,) ἰστέι οἱ πάλιν ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων σιτοποιμένα ἐς οἶκον τὸν βασιλῆον. Antiquæ videlicet Persarum legi Darius libenter obscundavit; de qua, laudata I. 137. quædam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed præter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Jac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Hæc, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox (lin. 12.) intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σφοδρύτερα ἰεργαζομένης εἶη: sic enim omnino legendum, rejecta lectione Flor. (Vide Var. Lect. ed. S.) Paulo post (lin. 14.) commode mihi Vir doctus emendasse videtur, ἱμιλλῇ οὐ τὸ διώτερον διαφυγὼν περιίσταται: et, ὡς γὰρ σφίσις ἴδον προσωπίοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK.—Ad διαφυγὼν ἵσταται caute Reiskius adnotaverat: "Forte περιίσταται." Speciosa utique conjectura, quam miror ne ullius quidem MS. codicis auctoritate firmatam reperiri. Præterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, (lin. 15.) διαφυγὼν ἵσταται pro διαφύξιν non memini alibi mihi observatam. S.

15. προσωπίοντας] Nescio cur προσωπίοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtru-

serint? Quod boni commatis schedæ liberaliter donant, Pavius, Reiskius, alique jure laudarunt. Wess.

CAP. CXCVI. [4. ἰσβιβληκὺς ἢ τριταῖος] Διωτριταῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectioe, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adjectum verbum in plusquamperfecto tempore (ἰσβιβληκὺς ἢ) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. Ὀνέχωνος] Tzetzae in Lycophr. v. 1424. Ὀνέχων, commentanti de Ilisso et Mæandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quæ alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπύχουσι τῇ στρατιῇ (lin. 9.) non turbo, quantumvis ἀπύχουσι tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπύχουσι τῇ στρατιῇ — σινόμενος. Quod enim hic accessit τὸ ῥίθρον, ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucyd. p. 127. Wess.—Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 3. Ἀφροσύνῃ Διός] Suum Jupiter recuperabit Αφροσύνην nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφροσύνῃ Διός] Habet suum sibi cognomentum Jupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφροσύνην Jovem in Phrygi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Βαχχὺν Αφροσύνην Etymologus. Mox (lin. 5.) μετίπνυται δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. VII. 8, 8. S.

7. ὅς ἂν ἢ τοῦ γήσιος τ. προσβύτ. etc.] Primum, quod sequitur τεύτον, in τεύτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἰσιντάξιντες ἱεργαζομαι. Verbo ἰσιντάξιν, sic-

ut verbo *παλιῶσαι*, quartus etiam casus adjungitur infinitivo sequente. (τούτῃ meliores libri dedere.) Deinde, ut locus detur istis, λέγειν δὲ παλίουσι τὸ πρυτανίον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen præcedere debere mentionem λήττου: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανίου, Herodotum hac ratione scripsisse jam olim suspicatus: οἱ δὲ ἢ τοῦ γένους τούτου πρῆσβυτατοι, τοῦτοι ἐπιτάξαντες ἔγχεσθαι τοῦ λήττου αὐτοὶ φυλακὰς ἔχουσι· λέγειν δὲ παλίουσι τὸ πρυτανίον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαῖς, λαῖς, λῆς, dixerunt veteres, λέγειν· λῆτον· λῆτον· λήτον· et λῆτον. Horum primum suis in libris sæpius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quæ Kiisterus et Eruditiss. noster Dav. Rubnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: λέγειν, τὸ ἀρχαῖον· λέγειν, πρυτανίον· λέγειν, τὸν δημόσιον τίσαν. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Græciæ civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in Athen. XV. c. 19. (Vide Animadv. in Athenæum T. VIII. nuperræ editionis p. 356 seq.) Inventis Casauboni quædam addiderunt alii. VALLÆ.

7. τούτῃ ἐπιτάξαντες] Prævum τούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque ætatem valuisse scribit, ἵνα τὸν Φερίξου ἀπογόνων εἰσεῖναι εἰς τὸ πρυτανίον καὶ θύειν τῷ ἐξημένῳ Διὶ, h. e. λαφυσίῳ, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viæ duces Xerxem condocerant, adfirmatque Plato in Minœ p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀδάμαντος ἔχοντες, οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνας ὄντας: namque victimas eum ejuscemodi indicare, quæ de crudelibus Carthaginiensium aris et immolatis

ibi Staturno liberis fuerunt præscripta, patefaciant. WESS.

10. ὅστις τι πρὸς τούτοις] Abbas Melotus, Reiskius, Abreschius ὅς τ' ἔστι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔστι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγοριῶν, cujus initium, ὡς Ἀδάμαν, tum ὡς ἐν Διοσκορίῳ, porro ὡς τ' ἔστι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Jam ἱσχυρόντις Arch., (lin. 14.) loco ἱσχυρόντος, cum Cl. Pavio repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγοριῶν regem. WESS.

10. ὅστις τι πρὸς τούτοις] Intelligere hæc se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43, (I. 41, 9.) Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, πρῆτερα, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τι τούτοις (ibid. et cap.) 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔστι τούτοις III. 65. πρὸς τι τούτοις ἔστι I. 99. ἔστι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. ὅστις, (immo divisim vocibus ὅς τι) ἔστι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλινον), πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύεσθαι δίσταντες ἀχοντο, etc. In proximo (lin. 14.) nimis diu hæsit ἱσχυρόντος: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallæ, ἣν ἀλίσκωνται ἱσχυρόντες ἐς τὸ πρυτανίον: hæc enim sic ex usu verbi ἀλίσκωνται conjungi debent; ut et sequentia, (lin. 14.) ὡς θύεται τι ἐξηγόντο στήμασι πᾶς πυκασθῆς: totus infulis coopertus. Στιφάνοις Euripidis est in Alc. 796. et v. 832. κάρα στιφάνοις πυκασθῆς. Κάρα στιφάνοις πυκασάμενος præbet oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στιφάνοις τὰ δῶμα-

τα τῆα πυκάειν. Εἰκόνημα κισσῶ καὶ στεφάνου ἀμπυκαεῖν est in epigramm. Anthologiæ ineditæ Phalæci. Phrixi filio quale datur hic nomen, Κυτίστωρ, (lin. 16.) dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Γενεῖο Κυτίστωρ modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στίμμασι πᾶς πυκασθῆις, vulgo cum Valla vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coopertus; aut (ut VALCK.) totus infulis coopertus; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad hæc, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλίσκενται ἰσιλόντες, εὐσταί τε στίμμασι πυκασθῆις. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἱκαστος, quilibet, quisquis cæteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

16. Κυτίστωρ] Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio v. 1159. Κυτίστωρ, Straboni lib. XII. pag. 820. (pag. 544 extr. ed. Cas.) Κύττωρ, sine ulla mendi suspicioine, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premitur. Κύττωρ quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. (at MSS. quidem Apollodori Κυτίστωρ præferunt.) Ceterum Athamas, ut παθαρμῶς regionis, aræ fuit admotus, jam jam inmolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. v. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6. ἄβατα περιλήμι] Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περιλήμι. Scripsi ex schedis Μηλῖδα γῆν,

quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 31. In Stephan. Byz. Μηλῖς, ἡ χώρα. Sophocles Μηλῖδα λίμαν dixit, Trachin. v. 642. Justæ insuper Τρηχίνας πύργου ex titulo Sophocleæ fabulæ, atque ob γῆν Τρηχινίην cap. 199, et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχυῖς] Speciem Ionicam Σπερχυῖος præfert, uti ἀνδραπήτης, βασιλῆης, πρυτανῆος et similia, quæ sprete non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχυῖς passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Ouden-dorpio. WESS.

11. Δύρας, τὸν μυθιόνται βοηθόντα Ἑρακλῆϊ καιμένην ἀναφανῆναι] Ad λόγος ἰσὶ commodum μυθιόνται adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam alia, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βοηθόντα τῷ Ἑρακλῆϊ καιμένην λόγος ἰσὶ ἀναφανῆναι. Valla: quem fama est emerisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυφῶ καιρούμεναι: c. 115. ἀπὸ τοῦ τὸ ἥλιον φαινομένου λόγος ἰσὶ: VII. 129. τὴν Θουαλίην λόγος ἰσὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quæ perpauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet Thucydides: quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quæ prostant in fine p. 221. (lib. III. c. 88.) νομίζουσι δὲ, etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὕβελισμα οὐδὲν τῶν ἱζηγητῶν δοξῇ Θουκυδίδου εἶναι. Nostro loco Dyrras fertur auxilio venisse Herculi καιμένην, in summo scilicet Cætæ montis cacumine, cujus illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. (Tim. c. 7.) Straboni IX. p. 655. c. (p. 428. ed. Cas.) memoratur Δύρας, ὃς φασὶν ἰσχυροῦσαι τὴν Ἑρακλίου σβῆσαι πυρῆν. VALCK.—Ista, τὸν μυθιόνται, etc. integra reliquissim, ni Codices Herodoteam

obtuliſſent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὶ τιν το ἥλατρον φοιτῶν λόγος ἐστὶ. Tales in Porti penu plures. Strabonem hæc ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit. Wess.

CAP. CXCI. 5. τοῦ δὲ οὐρίου — ἐστὶ διασφᾶξ] Hinc Strabo IX. p. 656. A. (p. 428. c.) πρὸς μισημβρίαν τῆς Τρηχίνος θηρὶν Ἡρόδοτος δίνει βαθίαν διασφάγα: hinc illum sequentia quoque summisſe monuit Casaub. Fluminis Μίλωνος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. v. 414. Φοίνικος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 4. ἀμαξιντὸς γὰρ μίη μούνη δίδμηται] Non sane necessaria μίη. Supra enim μούνη ἀμαξιντὸς c. 176. Sed in hujusmodi positionibus variatur. Illud autem δίδμηται, prima fronte in τίςσηται eruditi viri conjectura abibat, quod in muniendis id viis usurpetur, et τετραμημία sint ἴδιαι lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδὸν τὴν ἴδιαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, construens vias, II. 673., et instructio viæ publicæ et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. Wess.

7. κύμη τί ἐστι τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κῦται] In his verbis aut τὸ ἐστὶ aut τὸ κῦται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλη: et τὸ κῦται omisit hæc excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κῦται: lib. IV. 184. ἀλίσι γὰρ σφι ἴσται Ἀτλαντες οὐραμα, ἐνὶ δὲ ἐκάστη αὐτίαν οὐνομα οὐδὲν κῦται. VALCK.

8. χῆρες περὶ αὐτὴν ἐὺρῶ, etc.] Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti ætate urbem hic Pylæam, cujus Plutarch. T. II. p. 409. A. meminere, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphic-

tyonidem non diversam a Pylæa esse. Δημητρὶ τῇ Πυλαίῃ τῇ ταύτης οὐκ Πιλαργῶν Ἀκρίσιος τὸν νῆν ἰδίματο, Callimachus Epigr. XLI., templi ejus conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαι memortatur. Wess.—Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δήμητρος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. (pag. 429. ed. Cas.) ἐν ᾧ πατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυνίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν οὐνομα Πυλαίαν ἐκάλουν — ἴθουσι δὲ Δήμητροι οἱ Πυλαργῶν. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δήμητροι τῇ Πυλαίῃ, τῇ ταύτης οὐκ Πιλαργῶν Ἀκρίσιος τὸν νῆν ἰδίματο: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλαι· Τόπος Θισσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἴδεται: quibus usus est in eam rem solis Jo. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 7. φέρωνται ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου] Specimen nimii laboris φέρωντων τόπων ταύτης in conjectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φέρων ἐπὶ θαλάσσης aut θαλάσσαν, φέρων ἐς τὴν μισόγαιαν, de locis, quæ ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, sæpe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli inconmodum τὰ, unde turbæ. Wess.—Viros Herodoteo adsueto stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adjectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim juncta intelligi debent φέρωνται ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a Wess. citato IV. 99, 9. φέρουσαν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu:) sed junguntur πρὸς τόπον φέρωντων, sicut paulo ante πρὸς βορῆν ἔχοντων.

Cæterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης σῆς ἡπείρου non modo ad Græcos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quæ inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1. "Εσάν δὲ οἷδε Ἕλλη-
ων, etc.] Eosdem ubi Græciæ populos
ex Herodoto recenset Pausan. X.
(cap. 20.) pag. 845., ex singulis to-
tidem ad Thermopylas venisse scribit,
quot hic nostris in exemplaribus me-
morantur. Quod si tamen ad calcu-
los sedeas, ex Herodoto summam tan-
tum colligas hominum 5200. ; ex Pau-
sanias vero 11,200. Hic nempe sus-
picatur Locros Opuntios fuisse 6000.
Λοκροὺς, ait, τοὺς ὑπὸ τῇ ὄρει τῇ Κημίδι
'Ηρόδοτος μὲν οὐχ ὑπὲρ γαίης εἰς ἀριθμὸν,
ἀλλ' ἀφικέσθαι σφῶς ἀπὸ πασῶν ἔφη τῶν
πέλιων. Herodoteum est πανστρατιῇ.
(cap. CCIII. 2.) Sed in hac recensione
nonnihil est adjuvandus Pausanias : is-
ta, prout vulgantur, ab illo scribi non
potuerunt, περιγίγντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἰσ-
τακῆσσι· ἐν δὲ Θισπείας καὶ Θηβῶν τιτρα-
κῆσσι : populares, sed hostes acerrimi,
non bene junguntur Thespienses et
Thebani ; a 'Thebanis etiam perperam
distinguuntur Bœoti. In plerasque ci-
vitates Bœotiæ Thebani exercebant im-
perium, cui potentiores semper reluc-
tabantur : una voce in transposita, cum
Nostro Pausanias, et secum ipse, redi-
bit in gratiam : scripserat procul dubio :
περιγίγντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἰστακῆσσι ἐν
Θισπείας, καὶ ἐν Θηβῶν τιτρακῆσσι. Hero-
dorus : ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆσαν) Θισπείων
τε ἰστακῆσσι, καὶ Θηβαίων τιτρακῆσσι.
Reliquis stationem deserentibus, cum La-
cedæmoniis (juxta Herod. cap. 222.) so-
li manserunt Thespienses et Thebani, hi
quidem coacti, Θισπείας δὲ ἐκόντες μάλιστα.
Secundum Diodor. XI. cap. 9. Leoni-
das Θισπείας μόνους παρακατέσχε. Ejus-
dem Diodori XI. cap. 4., si rite exi-
gatur, numerus Græcorum in univer-

sum, qui cum Leonida ad tutandum
introitum Græciæ narrantur profecti,
non multum discrepat ab Herodoto ;
vicinos ille Locrenses illuc venisse sta-
tuit mille ; totidemque Melienses ;
Μηλίων enim nomen τῇ Μηλσίῳ sub-
stituendum cum Wess. Ceterum quæ
laus ab aliis constanter tribuitur Thes-
piensibus, illam dat libertatis aman-
tissimis Plataënsibus Auctor orat. c.
Neær. inter Demosthenas pag. 740.
Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν — μιτὰ Λασι-
δαιμονίων καὶ Λιονίδου ἐν Θερμοπύλαις πα-
ρατάξιμνοι τῇ βαρβάρῳ ἱπίνοντι συσπώ-
λοντο. Mihi potius Athenienses viden-
tur et Themistoclem sequuti Plataë-
enses, quam Leonidam et Lacedæmo-
nios. VALCK.

3. καὶ Μαντινίων χίλιοι, etc.] Laudem
auferunt veteres schedæ. Accedit Pau-
sanias manifesto lib. X. 20., eundem
Græcorum numerum hinc repetens,
inprudenter tamen e Thespiensibus
et Thebanis cccc. arcessens, cum il-
li Bœotis 1000. accesserint. Herodo-
tum præterea ait, Locros Epicnemi-
dios in catalogum nominatim non ad-
didisse, sed ἀπὸ πασῶν πόλιν Locros
venisse, Nostri πανστρατιῇ (CAP. CCIII.
2.) explicans : venisse vero, si quid
suspicioni detur, ad sex capitum mil-
lia ; cujus conjectionis causam subdit,
me iudice, vagam et incertam ; seque-
retur sane, Locros ista ad Thermopylas
excursione conglobatam Græcorum
multitudinem longe exsuperasse. Dio-
dorus non plus mille annumerat lib.
XI. 4., Strabo μὲν ὀλίγων ait τῶν ὁμό-
ρων τοῖς τόποις Leonidam has fauces de-
fendisse, lib. IX. pag. 656. B. WESS.

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν εὐδύνα]
Frequenter a numero singulari trans-
eunt ad pluralem ; hic tamen cum
Καῖνιο legendum puto, θνητῶν εὐδύνα,
ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτῶν
μίσγεται. Euripides in Antiopa : τῶν
πολλῶν βροτῶν Διὶ τοὺς μὲν εἶναι δυστυ-

χῆς, τοὺς δ' εὐτυχίῃς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat Herodot. (lin. 9.) τῇ πακὸν ἐξ ἀρχῆς γινώμην οὐ συνμίχθη. Euripidis ex Æolo sententia nobilis perplacuit Philosophis et Platoni: οὐκ ἂν γίνοντο χωρὶς ἰσθλὰ καὶ κακὰ, 'Αλλ' ἔστι τις εὐγυρᾶσις, ὥστ' ἔχουσιν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, A. Gellius ex Chrysippo, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex Epitome Lactantii p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 7. In Leonidæ stemmate nihil adeo desiderem, nisi ut Δορυάγου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου] Pausanias, Plutarchus, et quos Jo. Meursius Regn. Lacedæm. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; præterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartæ ruinas a Cl. Fourmontio eruti, hæc inscriptio:

ΤΑΛΕΚΑΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ.

Pro vulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cujus quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera justo auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti præclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4. Δωρεῖς — τελευτήσαντος ἐν Σικελίῃ] Videliib. V. c. 42—46. S.]

9. τοὺς κατισσιῶτας τριηκοσίους] Omnes militari ætate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ De-

mosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τι καὶ καθιστηκῆναι, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθιστιῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eadem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suæ edit.) pro eo quod in Vallæ Latinis erat delegerat trecentos e primoribus viros, τοὺς κατισσιῶτας constantis ætatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in Latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, præter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. 17. nostræ edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθιστηκῆναι τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθιστηκῆναι, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in Latina nostra versione secutus, adjectum τοὺς articulum (quem ob stare huic interpretationi Larcherus censuit) non tam ad κατισσιῶτας, quam ad τριηκοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. jam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατισσιῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατισσιῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret querere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari ætate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari ætate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατισσιῶντες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam

Valla prudens intellexerat) notabile ali-
quod genus civium Spartanorum, cer-
tum quoddam (ut Schulzsius ait) et qua-
si omnibus notum agmen, significari.
Atque hic præclara eminet *Larcheri*
opera, qui erudita disputatione, in *Notis*
tum ad hunc locum, tum ad VIII.
124, 12 seq. instituta, perquam proba-
bile fecit, intelligendos esse trecentos
ex honestioribus civibus Spartanos, qui
(licet equis non uterentur teste Strab.
X. 421 seq.) Equites nominabantur,
regemque ad bellum proficiscentem com-
mitabantur, et in acie ei præsto erant,
coll. Thucyd. V. 72. Jam, quod ipsum
verbum τοὺς κατιστιωτάς idem Larche-
rus interpretatur le corps fixe et perma-
nent, quasi Latine diceret stabile et per-
petuum agmen; id quidem minus con-
venire videtur cum eo quod hic legimus,
selegisse regem hos trecentos; nam si
stabile et perpetuum agmen, constans-
que illa cohors fuisset, delectui non fu-
erat locus, et ἀναλαβὼν, non ἐπιλεξάμε-
νος, dicturus Scriptor erat. Quare su-
perest ut intelligamus, Equitum, qui
nominabantur Spartæ, multo majorem
fuisse numerum quam trecentorum; ex
lege vero et insituto civitatis, Regem
ad bellum profecturum de illo numero
trecentos sibi comites selegisse, et qui-
dem (quod ex hoc loco discimus) patres-
familias, quibus domi liberi essent. Ita-
que τοὺς κατιστιωτάς τριηκοσίους recte
cum Schulzio simpliciter Latine redde-
mus constitutos illos (nempe lege con-
stitutos) trecentos viros, sive legitimum
numerum trecentorum virorum. S.

16. ἀλλοφρονούντες] Auctore Diodoro
XI. 4. acisi in factiones Thebani ἀπὸ
τῆς ἱρίδας μερίδος quadringentos misere;
quod an ex hac male sumta voce, an ali-
unde acceptum prodiderit, non novi.
Acriter hic Plutarchus insurgit, Malign.
Herod. p. 867, A., Leontiaden The-
banorum ad Thermopylas ducem fuis-

se, testibus Aristophane et Nicandro
negitans. Eos equidem Scriptores re-
vereri soleo, sed tanto ætate soriores
an valide Herodotea dissipare potuerint,
apud me dubium inapet, atque hoc ma-
gis, quod Leontiadæ filiique ejus Eu-
rymachi Herodotus ævum proxime at-
tigerit, et utrumque probe, ut cap. 233.
innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 4. Κάρινι γὰρ σφί ἢ
ἰμπεδὼν] Maligne Nostrum, ut solet,
criminatur Plutarch. T. II. p. 873. x.
nam remorabantur illa sæpius expedi-
tiones suscipiendas, et natura bellicosos
Lacedæmonios ab incepto tamen re-
tardare solebant *Carnæa* et Hyacinthia;
quos dies festos libentius ante agebant
domi, quam alibi tractarent bellica: vid.
Thucyd. V. 75. 76. et cap. 54. ubi
Schol. τοῦ Καρτίου, (ait, μινδι;) πολλὰς
ἔχοντας ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἰσχυραίνοντο:
his ineptulus quis interjecerat ista: ἡ
καὶ πάσας ἱερὰς μᾶλλον. Attigit in Κά-
ρινια P. Castellanus: plura de festo τῶν
Καρτίων, (quod nomen pro Καρίων πο-
nendum in Schol. ad Aristoph. "Ορε-
v. 11.) Lacedæmonii horumque colo-
nis cum aliis Doriensibus communi, de-
derunt Meursius, Spanhemius, et Du-
ker. Athenis iterum occupatis a Mar-
donio, ab auxilio laborantibus ferendo
Lacedæmonios Hyacinthia remoraban-
tur, Herod. IX. 6., quod turpiter domi
manentibus acerbè obijciunt Athenien-
ses, ibid. c. 11. ὑμῖς μὲν, ὦ Λακιδαιμόνιοι,
αὐτοῦ τῆδῃ μένοισι, 'Τακίνδιά τι ἄγισσι
καὶ παῖζιτι, καταπερόδισι τοὺς συμμά-
χους. In Messenicis Pausanias (c. 19.
lib. IV.) p. 326., quadraginta dierum
pactas narrat cum Messeniis inducias,
hac addita ratione: ἰσθμὸν γὰρ τὰ 'Τακίν-
δια. Eadem forma loquendi Lacon
Theocriti V. v. 83. ait, τὰ δὲ Κάρινια καὶ
δὴ ἰφίρεται: est enim ἔρεται Dorice idem
ac ἰλθίον. VALCK.

8. ἢ γὰρ κατὰ ταῦτ' Ὀλυμπίως —

συμπαισῶν] Anni ætas erat media, τῆς ἄτης μίσην Σίγος, lib. VIII. 12., in quam et Spartanorum Carnia et Olympias LXXV. incurrebant. Carnia illos, ludi Olympici ceteros ex Peloponneso ac Græcia hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugæ ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Græcis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidæ nece, ubi Carnia et Olympia præterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque hæc de tempore. Ceterum *ἰσινῶντο* et *δισινῶντο* (lin. 7. et 11.) pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἰσινῶντο* et *δισινῶντο*, Sylburgio accurate docente ad Clenardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. *ἰσινῶτο*. WESS.

CAP. CCVII. 5. Λοκῶν περισσερχίνων τῇ γνώμῃ ταύτῃ] Ut centies alibi, hic quoque literæ ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatæ. Corrigo, *περισερχθίνων*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sicul. XI. c. 4. *Περὶθύμους ἔχοντα* dixit Herod. II. 162. *πάρτα θυμωθῆναι*, VII. 39. *Σπερχθῆναι τῇ γνώμῃ* accipi potest, ut *ἀθυμίῳ τοῖς γιγνημένοις, ἀχθισθῆναι τινὶ πράγματι*, etc. Jam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σερχίνω* sed *σπέρχισθαι* et *σπερχθῆναι*. Quasdam leguntur adscripta ad Herodot. V. 33. *ἰσπέρχιστο τῇ Ἀρισταγόρῃ*. Aristagoræ succensuit. In Callim. Hymn. in Delum, v. 60. Latonæ Juno dicitur *Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φασίν*: id est *περισερχομένη*. Hesychius: *Σπέρχομαι, ἐργασθῆσθαι*. *Ἐσπερχάμην, ἀργεῖσθην*. Phavorin. *Σπερχ-*

θῆς ἀντὶ τοῦ θυμωθῆς καὶ σπερχθῆς λίγουςιν Ἴωνες: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπερχθῆς παρ' Ἡροδότῃ ἀντὶ τοῦ σπερχθῆς, θυμωθῆς*. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Cræsus dicitur *σπερχθῆς*: posterius, *θυμωθῆς*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex Herodoto aliisque verba, sæpe præfixas omisere præpositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librorum ut Ionicæ formæ nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπερχίνω* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισερχῆς* est, a verbo *περισερχομαι* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισερχῆς* legitime formari potuerit verbum *περισερχίνω* idem valens ac *περισερχῆς εἰμι*? ut *λυσιστελῶ, λυσιστελής εἰμι*: *ἀσπεθῶ, ἀσπεθής εἰμι*: *ἀσπεθῶ, ἀσπεθής εἰμι*. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, *de communi horum consilio* — decrevit, illam notionem verbo *ὑψηλίζετο* subjectam putavi, quum præsertim mox adjiciatur *ταῦτα βουλευομένων σφίων*. S.

CAP. CCVIII. 2. *Ἰδῆσθαι ἐκείνου τί εἶσι*] Gronoviana censura his infestior fuit, ut *δοῖ τί εἶσι* valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcumque cognito, (*καὶ τὸ πλῆθος ἐμώθεον* dicitur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. *Ἰδῆσθαι δοῖ τί εἶσι*] Redibit, opinor, melior lectio, *Ἰδῆσθαι ἐκείνου τι εἶναι καὶ ὅ, τι ποίειν*. (In *εἶναι* haud male consentiunt libri: satis jam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.) Sequentia Suidas hinc habet in *Ἀλκιμένην*. Paulo post (lin. 5.) ut

genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλασι ὁ ἰσχυρὸς πρὸς τὸ στρατόπεδον, πρὸς vulgata ἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. (V. 65.) loco τῆς πρὸς recipere ex MSS. τὸ ὕδωρ ἐξέρειπιν ἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἰσχυρῶς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρέειν ἰς, etc. p. 75, 6. 92, 24. (I. 186. II. 11.) Quid ista duo distent vel hæc monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν ἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντις. Xenoph. 'Ελλ. lib. V. p. 328, 6., ἰς τὸ πρὸς τῶν καὶ ἰς αὐτὰς τὰς πόλεις ἤλαυνον: v. 8. ἰσχυρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ εὐχες. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον] Duo postrema si viderentur ex proximo versus male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrium elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἰσχυρὸς τε καὶ κατὰ τὸ πᾶν μὲν οὐ. τοὺς γὰρ ἴσχυρ—οὐκ αἶσα τε ἦν κατεδίωξαι ὁ δὲ τοὺς ἴσχυρ ἰμάνθαι. Præ reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. p. 512, 12. ὡς γὰρ μὲν οὐ. (οὐ γὰρ πᾶσι τοῦτ' ἴσχυρ) ἰσχυρομένον δὲ. Scripserat in Κυρ. 'Αναβ. IV. p. 200, 36., δαυὶς δὲ δὲ δὲ, παχίσι μὲν οὐ. πυκνοῖς δὲ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μίγξις μὲν οὐ. καλὸς δὲ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, judicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., φάρμακον θανάσιμον μὲν οὐχ, ὀπιωτικὸν δὲ. Antiphon, p. 139, 9. ἀπολομένους μὲν οὐ. κινδυνεύσαντας δὲ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim Philostratum, sic legendo quæ prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἰσχυρὸς δ' αὐταί, (αἱ ἔμψυχαι) καὶ ἀφροδίσιον μὲν οὐ. σαρκῶν δὲ, καὶ μέλιστα ἀνθρώπων, ἰσχυρὸς: καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. f.) τοῖς Ἀφροδίσις, οὗς ἂν ἰσχυρὸς δαΐσασθαι. VALCK.

12. τὰς πόλεις κτενίζοντας] Ex vete-

re lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedæm. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. (p. 467. ed. Cas.) καὶ τοὺς περὶ Λακωνικὴν κτενίζοντας. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. v. ἰσχυρὸς ἀσκούντες τὰς πόλεις: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. c., nam, quod nunc legitur, Λακωνίζοντας ὄρεται ἰν Θερμοπύλαις ἡτανίζοντας, vertiturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alias monui, refingendum. Wess. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. v. Lacedæmonii, ὅτι μόνον τῶν Ἑλλήνων ἱμαλλον δέχισθαι βασιλῆα, τριακόντι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἰσχυρὸς ἀσκούντες τὰς πόλεις. Libanius T. II. p. 489. c. Λακωνίζοντας ὄρεται ἰν Θερμοπύλαις κτενίζοντας, καὶ μετὰ τὴν φροντίδα τῶν πραγμῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐκτελεσμένους, etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedæmonios, ἰσχυρὸς μέλλουσι κινδυνεύειν σὴ ψυχῇ, τότε τὰς κίβωλους, etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabatur mortis contemptores, ad finem usque vitæ custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Jo. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

15. ἀλογίης τε ἐνικύρησι πολλῆς] Pleurique Lexicorum conditores, ne The-sauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνικύρησι, memores, credo, cap. 218. ἐνικύρησαν στρατῶ, similiumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 32.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίης ἐνικύρησι. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κτενίζουσι, sicuti ἰσχυρὸς, lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituentem, apud

eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, in ἀλογία ἔχουσιν, in ἀλογία ποιήσθαι, quorum in contemptu perpetuus usus. Wess.

Ibid. ἀλογίης τι ἐνικύρῃσι] In his apud Suidam in Ἀλογία similiter scriptis graviter lapsus est L. Küsterus; sententia quid postulare vidit Portus ibid. et in Lex. Ion. voc. Ἀλογία. Phrasin Herodoti per καταφρονησῆναι interpretatur Strabo, p. 716. A. Si sincerum est ἐνικύρῃσι, cum amico meo scribendum ἀλογία τι ἐνικύρῃσι πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. hujus Ed. pag. 141. n. 98. (Adnot. ad II. 82.) et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 118., αἱ δὲ σὺν ἰσ' ἀλατίῃ (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἰγκυρῶσιν τοῖς τοῖς τήν φιλίᾳ. Sed nec Græce dicitur καταφρονησὶν ἰντυχεῖν, pro contemni, neque Ionice ἀλογία ἰγκυρῆσαι. Emendandum censeo ἀλογίης τι ἐνικύρῃσι πολλῇς: id est ἄλογον καταφρονῆθαι. Contemptus Nostro dicitur ἀλογία: contemnere, certe ὀλιγαρεῖν, et in ὀλιγορέῃ τι ποιῆσθαι, apud Herod. est in ἀλογία τι ἔχουσιν vel ποιήσθαι. Jam vero, sicut τυχεῖν ἰσαίνειν, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν καταγορεύεσθαι, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλιγορευῆσθαι. Sepeliri Herodoto dicitur σαφῆς κυρῆσαι, II. 136. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμίης κυρῆσαι, VII. 158., ubi ad Græcos Gelon, ἀτιμίης, αἶψ', πρὸς ὁμίον κυρήσας οὐκ ὁμοιώσομαι ὁμίον. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoct. 896. horumque similia. VALCK.

— Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γίλωνά μιν ἔδιν] Tale irati Cambysis, ἀτάκῃ τοῦ ὁμίῳ γινώ

χαίροντες γίλωντα ἐπὶ θήναι, lib. III. 29. et quiritantis Jobi c. XVII. 6. Ἰδοὺ δὲ μιν θρόνον ἐν τοῖς ἱθιῖσι καὶ ἀσπίδιν ἐν τοῖς γίλων. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλιῶν μιν ποιεῖ καὶ γίλωντα καὶ λάσθην, Æschryon Philænis. (apud Athen. VIII. p. 335. c.) Wess.

15. τὰς κεφαλὰς κοσμοῦνται] Mirum ni suum singuli hi Spartiæ habuerint ἱλῶτα, qui herilem tum comam orna- ret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter ἀνδρὶζόμεναι, suas habebant, ut aliæ mulierculæ Græcæ, ornatrices et κομμωτρίαι. Censeo equidem non sane muliebriter ornatam, sed bene pexam et viriliter nitidam Spartanos prælio paratos habuisse comam, tanquam palæstritas, λιπαρὰς ἱπποσθενὶ παλαιστράις, Theocr. Eid. II. 51. Χρισμαίνουσιν ἀνδρὶσιν παρ' Εὐρώπας λείτροις, Eid. XVIII. 22. quo forte respiciens Ovid. Heroic. XVI. 148. More tuæ gentis nitida dum nuda palæstra Ludis. Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio jam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. d. de Lacædæmoniiς: μέλιστα περὶ τοῦς παιδόνους ἰθράπτουσιν τὴν κόμην, λιπαρὰν τι φαίνεται καὶ διακρίμινον: bene interpret, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non κορμύονται, sed ab auctore σμίνονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμίνονται. Habet ad hanc meam conjecturam apta quædam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. v. 32. λιπαρὴν σμασκαμένα πλόκαμος: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμάται. Vallæ ornatur indicat ibi pravam lectionem κοσμοῦνται: genuinam esse σμίνονται, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. σμηνάμιναι τὰς κεφαλὰς est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. (Adnot. ad III. 148.) VALCK.—

Conferri possunt quæ ad Gregor. Dial.
Ion. §. 15. Kœnius adnotavit. S.

17. *Χειρὸς ἀνταυρέμενον*] Non repudio Arch. *ἀνταυρέμενον*, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet ejusdem et Valles, *σπέρς βασιλῆων τὴ καλλιότητι τῶν Ἑλλήνων* (sive in Ἑλλ. *πρεσβ.*, καὶ ἀδελφὸς ἀδελφούς. Verissimum enim de Sparta norunt regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim *καλλιότητι πόλεω* (lin. 18.) ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἀδελφὸς ἀδελφὸν accedunt? Qui aliter sentient, nihil his præscribitur. Wss.

23. ἰσὺν χερσίδας] Id est χερσῶ. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis ἀρχιστοὺς τὸ ψευδῆσαι νόμισται, lib. I. c. 138. VALCK.

Ibid. ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ, etc.] Vocem Herodoti ex marg. Steph. recipere in contextum: ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ ἐκβῆ ἢ ἰσὺ ἀλγία, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. οὐ ταῦτα ταύτην sic junguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragicis apud Ciceron. de Nat. Deot. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. (ed. S.) annotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτην cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. 8.

Ibid. *ναῦρά γε ταύτη ἐστίν*] Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensio: *ναῦρά* ad eum fere modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem *οὐς ἔχον* Arch. et Vind. Scholiasta debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. Wms.

CAP. CCX. 1. *Tirripus* πῦρ ἐν παρῆ-
[τοις ἡμετέροις] Hoc significat, quadriduum
præterlabi passus est; ut *τραπῆς* est
intromisit, vel sive ingredi. Videatur
Poetus in Hæcuba. Lib. III. 146. aux-

iliares, portis patefactis, ἔκρυψε τὰς τοῦ
πίρρας, emisit in Persas: verū non de-
bebat egreditur. VALCK.

8. καὶ οὐκ ἀπίλαινον καὶ περ μεγάλως
προσπαύοντες] Justius ἀπίλαινον: (quam
ἀπιλάοντο.) Post nonnulla cap. 211.
extt. καὶ παντοίως προσβάλλοντες ἀπύ-
λαινον ὁσίω: et cap. 212. Medi alii,
iūque recentes, impressionem faciebant,
nec cessim ibant, quantumvis vehemen-
ter offenderent et mulcarentur. Hoc
verba volunt; neque enim προσπαύειν
Ingruendi, quod Vallæ visum, notione
gaudet. Wess. — Quum ἀπιλάοντο
ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter
abierunt aut se receperunt intelligatur,
justius utique ἀπίλαινον judicari debebat;
quamquam lib. V. c. 94, l. Ἰσπῆν δὲ ἰ-
σίδωτος ἀπιλαυνομένη, Vallæ versionem,
Hippias inde *profectus*, nulla adjecta
censura Wesselingius etiam tenuit.
Sed, verum si quærimus, passivo ἀπι-
λαυνόμενος paulo diversior subjecta no-
tio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me
quoque est positum, Hippiæ — *profecto*,
rectius ponetur Hippiæ — *rejectione*, aut
cum *repulsa* dimisso; hic vero, loco ejus
quod equidem posui se recepere, rec-
tius fuerit repellebantur, repelli se pas-
si sunt; aut, quod cum Gronovio ipse
etiam Wess. dederat, depellebantur.
Quod ἀπίλαινον hic Arch. et Vind.
præferunt, id ex scholio aut interpreta-
tione hominis inductum est, qui sim-
pliciter abierunt, se receperunt, intellex-
erat. S.

10. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἴτε, ὀλίγοι
 δὲ ἄνδρες] Quia proxima præcesserunt,
 ὅθλον δ' ἰσίοιον — οὐκ ἤπιστα αὐτῷ βα-
 σιλίῃ; scripsisse Nostrum suspicabatur
 doctiss. G. Kœn, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρω-
 ποὶ οἱ εἶν. Eleganti conjecturæ favet,
 præter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88.,
 et Frontinus IV. 2, 9. Xerxes hocce
 deceptum aiebat, quod multos quidem
 homines haberet; (ὅτι — οἱ εἶν) viros

autem nullos: nam, ut Wesselingio, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subji-
ciuntur apud Eustath. in 'Ιλ. ε'. p. 537, 49. (p. 668. ed. Rom.) τὸ μίνται, (ὅτι
excidit) πολλοὶ μὲν ἀνθρώποι εἶναι, ὀλί-
γοι δὲ ἄνδρες, σιμώτερον τῶν προῆρθόντων.
Qui Græcis ἄνδρες, in talibus viri dicun-
tur Latinis. Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt.
Apud Livium XXVII. 13. concio di-
missa fatentium, jure ac merito sese
increditos; neque illo die virum quem-
quam in acie Romana fuisse præter
unum ducem. Arcades Lycomedem
μόνον ἄνδρα ἠγαῶντο, Xenoph. 'Ελλ. VII.
p. 361, 25. Apud Philosophos quidem
ἄνθρωπος et homo sæpe ponuntur in
laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάρ-
ειν ἴσ' ἄνθρωπος, ἰὰν ἄνθρωπος ᾖ, apud
Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II.
Ep. 2. et, demus huic aliquid æris tan-
quam homines, non tanquam homini,
Herodis Att. apud A. Gell. Noct. Att.
IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto, ἄνθρω-
ποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos
usus. De C. Mario Cicero Tusc. II.
21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
majorem ferre sine causa necessaria no-
luit. Apollonius dicebat Philostrati p.
20. οὐκ ἀνθρώπων ἰαυτῷ διῦν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες
καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μῆτιν νομιζέμενοι.
Apud eundem 'Ελλ. VII. p. 363, 21.
qui fuerat in Perside legatus, Antiochus
Arcas retulit πρὸς τοὺς μυρίους, (ad com-
mune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς
ἀρετοκόπους καὶ ὀψιπαιούς καὶ οἰνοχόους καὶ
θυραρούς παμπληθεῖς ἔχει (atque adeo
πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἳ μάχονται
ἄν' Ἑλλήσι, πᾶν ζήτων οὐκ ἂν ἴσῃ δύνασ-
θαι ἰδίῳ. VALCK.

11. ἰγίντο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμίρας] Δι'
ἡμίρας, toto die dimicatum fuisse indi-
cat, uti lib. I. c. 97. et δι' Ἴρως, toto

anno lib. II. 22. Δι' ἱκανοῦ, ἀντὶ τοῦ δι'
Ἰλου τοῦ ἱκανοῦ in Harpocratiōne. WESS.

CAP. CCXI. 7. δέμασι βραχυτέραισι χρεώ-
μενοι] Nihil referet, sive vulgatum ma-
neat, seu μικροτέραισι probetur. Unice
pravum est Vallæ et Eton. μακροτέραισι,
longioribus, contrariumque c. 61. Dio-
dorus, prælium lib. XI. c. 7. descri-
bens, Persarum breviores hastas negli-
git, non item eorundem clypeos breves
et peltas. Jam πλήθει χρεώσθαι cur (a
Gron. πλήθει præferente) tantopere
taxetur, non equidem exputo. WESS.

12. βοῇ τι καὶ πατάγῃ] Persici hoc
moris erat, βοῇ τι καὶ πατάγῃ χρεώμενοι
ex aula erumpunt magorum interfecto-
res lib. III. 79. quamquam hic spec-
tasse Scriptor videtur Homericum Τρῶες
μὲν κλαγγῇ τ' ἰσοῇ τ' ἴσαν, Iliad. Γ'.
princ. WESS.

CAP. CCXII. 8. καὶ ἐν μίρῃ ἱκανοὶ
ἰμάχοντο] Latina, in suo quisque loco,
ferri non possunt. 'Εν μίρῃ et ἐν τῇ
μίρῃ, sua quisque vice, sive per vices.
Euripides Cyclop. v. 179. ἔπαντες αὐτῶν
διαιρησάμεν' ἐν μίρῃ, cuncti per vices, etc.
Eleganter post Budæum dictionem Jac.
Gronovius illustravit ad Arrian. 'Αναβ.
III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χρεώσαιο τῇ,
etc.] Ex Codicum variante dissensu, si
optio necessaria foret, sequeretur Arch.
scriptionem, Nostro non insuetam, ne-
que aliis in Perizonii Adnot. ad Æliani
Var. I. 32. Vulgatum plures ostenta-
bant schedæ lib. V. 12. estque, ut alios
præteream, Æschinis Or. in Ctesiph.
p. 66. ἀπαρῶν δ' ὅ, τι χρεώσαιο αὐτῇ.
WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) 8.

4. Ἰφρασί τι τὴν ἀτραπὸν] Xerxi se-
mitam indicavit Persisque monstravit:
Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de
quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad
Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e
Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis
Calliadæ et Timapherni. Judice Pau-

senia III. p. 214. ne Græciam quidem vidisset Xerxes, *εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτῆς αἰνούσαν περιπαγών τὴν μετὰ Ἰθάκην στρατιὰν ὁ Τραχίνιος πικλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρίσχει.* Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semita profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatissue viam in Græciam Heracleotæ patefecerunt et Ænians apud Pausan. X. p. 852. : ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτῆς· μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος. — Ἰτίρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιῶνος, ἰδιῶσαι στρατῶ ῥήων, δι' ἧς καὶ Ἰθάκης ποτὶ Μῆδος κατὰ νότου τοῖς περὶ Λεωνίδην ἰτίθιτο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. (cap. 18.) p. 158. VALCK.

7. ὅτ' οὖν τῶν πυλαγῶρων τῶν Ἀμφ. etc.] Voces τῶν Ἀμφικτυόνων ἐς τὴν Πυλαίην συλλεγόμενοι ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretatione non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc abeo. Pylagoræ legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylæam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Æschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτυόνες συνήλιντο εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μίᾱς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat. in Æschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum, quem Ἑκκλησίαν vocabant, præter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Æschini dicto loco. Ego in priore ob conspirationem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι παλαιῶσι λόγοις de Epialtæ nece, ejusque auctore Athe-

nada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγῶρων τῶν Ἀμφικτ.] Infra (c. 214, 6.) memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγῶραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγῶραι: erant quidem οἱ Πυλαγῶραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγῶραι. Inter Amphictyones, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγῶραι dicerentur præ ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγῶραι, οἱ περισσῶτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἧ οἱ σιμσόμενοι ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰς Ἀμφικτυονίας ῥήτορες, ὥστε καὶ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγῶραις, καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερείᾳ Κλειναγῶρου, ἱερειῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγῶραις καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quæ mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Græcæ antiquitatis, præsertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebrosos. VALCK.— Conf. mox ad c. 214, 6. S.

CAP. CCXIV. 5. τῇδε χερὶ σταθμῶσασθαι] Hoc potius esse, (quam τίδι,) non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cujus non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. αἶδρα δὲ οὐκ ἴσται διξιδὲν γνώμῃ σταθμῆσάμενοι ἀθροῖσαι. WESS.

6. Qui hic Πυλαγῶραι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγῶραι, modo πυλαγῶραι hi legati. Æschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγῶρους τοὺς ἱερεῖς πυλαγοροῦντας, jungitque τοὺς πυλαγῶρους καὶ τοὺς ἱερομήμονας. Libanius utramque vocis flexio-

neum Or. in Æschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πολυγέροι ex Hesychio (hac voce, et voc. Ἀμφιγύνης) noti. Wess. — Quod si altera terminatio placuisset Herodoto, paulo ante non Πολυγέρον fuerat scripturus, sed Πολυγείων. S.

9. εἰδίη μὲν γὰρ ὦν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς] Post Aldi Camerariique ætatem operarum negligentia μὴ ob simile insecutæ vocis principium excidit. Herodoto qui deinde curam impenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate cæcos potius duces, quam Aldum, Vallam, et MSS. sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, Pavius et Reiskius, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. Herodotus suum sibi rediisse lætabitur. Wess. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset Meliensi, ex MSS. et aliunde revocabitur: vid. Diss. Herod. P. Wessel. p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ὦν Μηλιεύς: sed et rarius illud Herodoteum est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. Philostrat. p. 186, 5. πῶς, ἴσται, ὅγε μὴ μάντις ὦν: p. 494. οὐ παιδιεύσαι τοὺς μὴ Πίερας Πίερας μάγοι, ἦν μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi Rex jusserit. Tatian. ad Græc. p. 14. ὅτι μὴ θιὸς ὦν τοῦτ' ὅπερ ἔλιγεν εἶναι πασιψευδέα. Non invenustum est quod (lin. 10.) sequitur: εἰ τῇ χάριτι πολλὰ ὀμνηκῶς εἶη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὀμίλησαν τῇ Φρυγίᾳ: neque illud protritum Ecpbanæ apud Stobæum, p. 333, 29. βασιλῆς — ὀμλήσαντα: sic Regem vocat: in editis legitur βασιλῆς — ὀμ. Spondanus interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὀμλήειν similiter dictum ut apud Thucyd. ὀμνησθαι τῇ φερχῇ. VALCK.

CAR. CCXV. 3. περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ

Ἀφ᾽ ἑ λύχων hinc Suidas excoerpsit. Noctis designatur initium. Philostrat. de Vit. Apoll. VII. 15. χρὴ περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ εἰς τὸν Ῥωμαίων λιμένα ἀφῆται. Diodor. XIX. 31. τῆς ἑρας οὐσης περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ: ubi notat P. Wess. Pro prima face legitur et λύχων ἡμείνων: vid. Jo. Brodæi Miscell. IV. c. 33. Intempesta nocte Sophoclis Ajax egressus tentorio, dicitur exiisse, v. 285. ἔπειτα νυκτὸς ἡνίχ' Ἰσπερι λαμπροῦς οὐκ ἔσ' ἦθον: id est, ut legitur e Schol. apud Suidam, ὅτι ἐβρίσθησαν οἱ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. Ez. Spanhem. stellas intelligit ad Callim. Hymn. in Del. v. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπροῦς, æstimare licet ex observatis Is. Casaub. in Athen. p. 995. VALCK. — Vide Animadvers. in Athen. T. VIII. nuperæ edit. p. 362 seq. Uno vocabulo λυχναφίαν Cephisodorus dixit, teste Athenæo lib. XV. p. 702. b.

8. κατεδίδαιτο] Propter Aldinum κατεδίδαιτο H. Stephanus, videnda esse quæ alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc ἡνὶ intelligendo loco, ut jubeat videre, quæ alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi Theæum, p. 5. Ed. Bryani, δαίμονας descendere ex δαίῳ apud Herodotum; qui composito κατεδίδαιτο, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque hæc Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur κατεδίδαιτο imperio, haud inficete: namque in verbo nihil præter raritatem inest, quod reprehendens; reprehendens tamen injuria, cum talia se passim dent. Quæ quidem non eo scripsi, ut κατεδίδαιτο inprobare velim, sed ut ingentibus Stephani meritis gratia perseveret. Wess. — Fortasse κατεδίδαιτο neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis Arch. scriptura, quæ ex duobus scrip-

turis, καταδίδατα et κατιδίδατα, imperite junctis nata videtur. Miror vero, ad hæc quæ continuo subjiciuntur, ἰούνη οὐδὲν χρηστέη Μηλιαῦσι, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quæ hic agitur, sententia est, quam Wess. cum Gron. his verbis (quæ Græcis quidem adcurate videri poterant respondere) expressit: εἴ ex tanto tempore monstratus est (ille trames) nihil utilis Maliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, jam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses. Prorsus extra oleas hic vagatus Valla, iactans οὐ pro ἔκ τι τόσου legens, et κατιδίδατο (puto) pro κατιδίδωτο, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: Extrinsecus nihil admodum præseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Maliensibus. S.

CAP. CCXVI. 5. κατὰ τι Ἀλσπνὸς πόλις] Oscitanter Steph. Byz., conversa Alpeno hinc in Locrorum metropolim, Herodotum legisse, L. Holstenii justa animadversio est. πρώτη τῶν Δοκείδων πρὸς τῶν Μηλίων prima, non dignitate, sed situ erat. Wess.—Eodem judice Holstenio, cui alii adsentiantur docti viri, non differt hæc Ἀλσπνὸς πόλις ab ea quæ κάμνη, Ἀλσπνὸς οὐνομα, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude Ἀλσπνὸς infra cap. 229. S.

6. κατὰ Μιλάμπυγον — λίθον] Mallem cum P. Leopardo Emend. VIII. 1. κατὰ Μιλαμπύγου — λίθον. Herculis enim Μιλάμπυγος titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidæ et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidia. De Cercopibus (lin. 7.) iidem complura, quæ missa facio. Angustum tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare memini. Wess.—De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ

VOL. IV.

Κιρκάων et in voc. Ὀμηρεα monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀνταβάντες γὰρ ἱλάνθον] Idem accidit anno recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἱπαιῶτο τὴν οὐδὲν διὰ τῆς ἀτραπῶς, apud Pausan. lib. X. (c. 22.) p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῇ τὴν φρουρὰν, οὐ πρότερον ἱστώντες οἱ βάρβαροι παρείσχοντο αἰσθῆσαι, πρὶν ἢ πλεσίον ἡγήσιναι: ut apud Herod. c. 212. Phocenses ἐς τὸ οὐδὲν ἐνέχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτραπὸν. VALCK.

[5. ἀνὰ τι ἴδραμον οἱ Φωκίς] Perperam Valla, Phocenses recurrerunt; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim prepiam verbi expressit. Ἀναδραμὴν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμῆν, (vel προσδραμῆν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνὰ τι ἴδραμον, III. 78. profluerunt interpretatus sum; quod et hinc tenere potueram, ubi nunc, strepitus ἐκκίανει eos ut ad arma concurrerent. S.]

7. οὐδὲν σφι φανέσθαι ἀντίχον] Pro vetere οὐδὲνα σφι, consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἱπαιῶσαν σκαπῇ bene vir doctus ad ejus editionis, quæ inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. Wess.

13. φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρίου τὸν κύρμβον] Hæc hinc attigit Eustath. in Dionys. v. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἔξοχῃς ὀρευνῆς κύρμβον adhiberi. Æsch. Pers. 660. ἔλθ' ἐπ' ἄκροις κύρμβον ὄχθον. Schol. ἐπὶ τῶν ἄκρων ἔξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου. Vid. Perizon. in Ælian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quæ nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Græci πάντα

τὰ μιστήρια καὶ εἰς ὕψος ἀναστίνοντα κέρυμ-
βους λίγους. Hesychius. Hic montis
cacumen; in Æschyli Pers. v. 661.
summa tumuli pars, ἡ δὲ ἰσ' ἄκρην κέρυμ-
βον ἔχθον. Ceterum πιστάμινον in
Vallæ Latinis gnari: melius credentes:
nam gnaros fuisse, non monstrant se-
quentia. Wess.

16. Φωκίων Persæ μὴν οὐδὲνα λόγον
ἰπαιῶντο: et postea, spretis Phocensibus,
Brennus cum suis recta Delphos
petiit. VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μέν-
τις Μεγιστίνος] Est, cui πρῶτος, sine
urgente tamen causa, placet. Illud
Arch. (lin. 3.) ἄμα οἱ, sibi pariter et
illis, (ubi rectius alii ἄμα ἡοῖ) verum qui-
dem præfert, sed non æquat amplitudi-
nem vulgati, ipsum tempus signantis.
Quæ deinceps (lin. 6.) de transfugis, ad
unum Tyrastiadem, domo Cumanum,
Diodorus lib. XI. 8. adstringit. Wess.

3. ἰσὶ δὲ καὶ αὐτόμαλοι] Scribendum
ἰσὶ δὲ, deinde vero. Vallæ deinde, non
in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem,
ἰσὶ δὲ, quod commode succedit post
πρῶτον μὲν. Exempla querenti dabunt
Portus in Ἑπὶ δὲ, et L. Bos. Obs.
Crit. p. 15. Eustath. in Ἰλ. α'. p. 123,
6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ,
καὶ ἰσὶ δὲ, καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἰσὶ τοῦ-
ταις καὶ πρὸς ταῦτοις. VALCK. — Impru-
denti mihi accidit, ut ἴσωνται καὶ, quod
sua de conjectura Schæferus ediderat,
propagari paterer in nostrum exem-
plum. Ad ἰσὶ δὲ, quod ante Schæf.
exhibebant editiones omnes, nihil va-
rietatis e MSS. adnotatum est, in nostra
vero membr. F. ἰσὶ δὲ sic cum duobus
accentibus pictum video. Adsentior
vero doctissimo Valckenario, et ἰσὶ δὲ
καὶ rescriptum velim. S.

9. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντες] Cæteros
Græcos, ut Herodotus, ἀπαλλάττοντας

nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c.
9. et duraturam sibi suisque Spartiatis
laudem cupientis Leonidæ consilium,
Nostro memoratum cap. seq. Apud
Justin. II. c. 11., hortatur socios, re-
cedant, et se ad meliora patriæ tem-
pora reservent; sibi cum Spartanis for-
tunam experiendam. Forsan scripserat
Orosius, p. 111, 3. (lib. II. c. 9.) sibi
vero cum Spartanis suis aleam (ubi vul-
go aliam sortem) esse subeundam.
VALCK.

CAP. CCXX. 4. μᾶλλον τῇ γνώμῃ
πλειστοῖς ἐμὶ] Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ
πλειστοῖς γνώμῃ ἐμὶ: ubi Gronov. Hoc
eodem ducit, casu ex defectu præposi-
tionis discrepans. (τῇ γνώμῃ, quod hic
est, idem valet ac γνώμῃν absque artic.
I. 120, 18.) Congruit Sophocleum Œd.
Tyr. v. 565. καὶ νῦν ἰσ' αὐτὸς ἐμὶ τῇ
βουλεύματι. Itaque πιστοῖς ἐμὶ in Asch.,
(quod ignorant alii,) etsi πτόποις πιστοῖς
Æschyl. Prometh. v. 915., παραδιόρθω-
σις est. Quid autem ἔχλος Arch. sibi
velit, profiteor, me non nosse. Wess. —
Imperitus puto homo ad πλειστοῖς sup-
plendum vocab. ἔχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ]
Sensus claret; rarissima forma loquen-
di significatur, quod usitata magis di-
ceretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ
προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam ta-
men tentari debebat sincerum πλειστοῖς.
Qua hic structura, Astyages I. 120.
καὶ αὐτὸς, ὃ μάγοι, ταύτῃ πλειστοῖς γνώ-
μῃν ἐμὶ, — ἰξήκουν τὸν δούρον: illic pro
τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώ-
μην: idem hic etiam emitterem, aut,
quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλ-
λον τὴν γνώμην πλειστοῖς ἐμὶ, Λιονίδῃ
— κελύσαι. Lucian. in Demosth.
Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων
ἐμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁμήρου σιγάθηναι:
etsi magis fert animus ab Homero
stare. Quæ proxima sequuntur, in

tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus excerpit T. II. p. 865. v. VALCK.

9. *ἐκίχρηστο*] Nihil habet *ἐκίχρηστο*, cur sperni debeat: caussam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravior accedit. Post pauca (lin. 13.) *ἀπολείπειν* locum occupavit veterem. WISS.

9. *ἐκίχρηστο* — *ταῖσι Σπαρτιήταισι*] Justinus II. c. 11, 8. Initio hujus belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, *ἀνέμοισι εὐχισθαι*, Herod. VII. 178. At in istis Justiniani non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedæmonii, quorum præcesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Justin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

15. *εὐρυχόρος*] Spatiosæ et choris aptæ; neque enim, quæ Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio indicatur. *Εὐρύχορος Κόρινθος* in Epigr. 424. *εὐρύχορος Τηγία*, Epigr. 441. collection. Cephalæ, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in Demosthen. Midian. p. 105. (in Reiskii Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 591.) Sequentis principium versus (lin. 16. ubi vulgo plene, *ἄστυ ἱριυδὲς*) considerandum ac si "Ἡ μίγα ἄστυ ἱριυδὲς foret, aut "Ἡ μίγα ἄστ' ἱριυδὲς, qua illud forma Camerarius inter Epigrammata, juncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὅπ' ἀνδράσι Περσίδῃσι, patronymico ex Περσίδι, gentis satore, c. 150. et

VI. 54., cultius Pavius habet. WISS. — Lubens equidem diæretica puncta vocabulo Περσίδῃσι imponenda admittam. Cæterum de Homérico epitheto *εὐρύχορος* consuli possunt Poëtæ interpretes. S.

18. *πυθῆσι βασιλῇ*] Tale Poëtæ ἀγγιλῆν ἐπὶ Τυτῇ στυλῶν Ἀχαιοί, Iliad. Δ'. 384., loco Τυτῆ de quo Etymolog. in Πηλίδι. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WISS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φέμινον, sic vulgatur in Eusebianis ex Ænomao excerptis, Πρæp. Ev. V. p. 219. Πυθῆσι βασιλῆα φέμινον: ubi pro dactylo pæon est primus; ut in oraculi versu secundo, "Ἡ μίγα ἄστυ ἱρι|. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis i, hic tegit lectio Med. βασιλῆα φέμινον. In Scymni Chii præfat. Perieg. v. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμῇ λίγα, corrigit Is. Voss. ad Melæ I. cap. 17., 3. Talia nonnulla dedit Homerus. Ἰλ. γ'. 384. ἀγγιλῆν ἐπὶ Τυτῇ στυλῶν Ἀχαιοί: etc. In Euripidis vulgatur Alcesti, v. 24. Ἦδη δὲ τοῖσι Θάνατον εἰσεῖν τίλας ἱερῇ θανόντων. VALCK.

19. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paris. B., nempe Xerxem, quippe Jovis robore valide instructum, uti subditur. WISS.

22. *βουλόμηνος κλῖος παταθῆναι μύθον*] Ut Thebanos suos tueretur, hæc excitans Plutarchus de Herod. Malign. p. 865. x. rectius legisse videtur *μύθων Σπαρτιητίων*: et mox, ἢ τῇσι γυνάμει διειχθίντας. Adfirmat τὸ μύθων Herodotea propemodum interpretatus Diodorus XI. c. 9. Λιωνίδης, — φιλοτιμούμενος αὐτῇ τε δόξαν περιθῆναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιήταις, σφοδρεῖται τοῖς μὲν ἄλλοις Ἕλλησι ἀπαντας ἀπείναι, καὶ σάξει ἑαυτοὺς, — αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἴφρησι δύν μύθων. VALCK.

CAP. CCXXI. 1. *Μαρτύριον* — οὐκ ἐλάχιστον, τοῦτον πείρι γέγονε] Nexa his

οὐ γὰρ μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scholiastæ nimis officioso transcribo. Abunde erat, *ἐν καὶ τῷ*, etc., monstrantque schædæ plures. Wss. — Sufficere hæc utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii MSS. cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

5. *Μεγιστίαν τὴν Ἀναρτήαν*] Megistiam Aearnanem Græci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi doctæ Olearius. *Θεμιστίαν* Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. v. 685., multa perperam et stolidè miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. Wss. — Egregii vatis, qui fati præsciis, tamen οὐκ ἔλεγε Σπάρτης ἡγεμίνας ἀρεταῖν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. (Anal. Brunekii T. I. p. 131. No. xxxl.) nomen latebat apud Suidam in Ἀγῶμαι et in Ἀναρτήαν: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὴν δὲ Ἀναρτήαν *Μεγιστίαν* Suidæ restituendum vidit G. Olearius; et Æliano, (Nat. Anim. VIII. 5.) quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Aearnanè Megistia, præter cetera, falsa quoque nobis narrat Jo. Tzetzes Chil. X. v. 685, etc. in hunc transferens et in Laconas, quæ de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt hæc ex ineditis Schol. in Aristidis Parnathen.: *Λίγουντι ὅτι μόνοντι οἱ τῶν Λαπειδαμοσίων εἶσαν ὅτι, ἵαν μείωμιν τελευτῶμεν· καὶ ὅμως ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἰδέσθαι θανόν.* Si legitur, ut puto, in Cod. MS. Petri Burm. *ἡγήσαντο*, mihi *ἡγήσαντο* æque videtur inusitatum ac *ἤρησαν*: corrigerem, καὶ ὅμως ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἰδέσθαι θανόν: nempe ἵλονται, vel προΐλονται, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem præoptarunt. Utrumque est ex optimorum

scriptorum usu: pervulgatum quidem *ἡγήσαντο* μὴ, alterum, noluerunt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 690, 84., similesque. vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phœn. p. 791, 4., *ἀπένειπεν αὐτὸν τῆς ἐνὶ τῷ Ἀνάλλωνι ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἡρα μᾶλλον τῇ γαμοστόλῃ θύειν*: videlicet *ἐπένειπεν*. VALCK.

5. *τοῦτον δ᾿ αὖτε* ex τῶν ἱερῶν τὰ μάλιστα φησὶ *ἐκβαίνειν εἰπόντα*] Koenius sive Herodotum more scripsisse suspicabatur *τοῦτον, ἐκβαίνειν* — *ἐκβαίνειν δ᾿ αὖτε*: cui favet eleganti conjecturæ Mediceus codex. VALCK. — Secutus cupides MSS. libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermōnis quoque nexus nihil desiderat uberius. Wss. — Nempe *δ᾿ αὖτε* ab imperitis nonnullis librariis in *δ᾿ αὖτε* fuerat mutatum: post *ἐκβαίνειν* vero nullus codex MS. aut *εἰπόντα* aut *δ᾿ αὖτε* agnoscit. Venetus Editor, in principio *δ᾿ αὖτε* legens, in fine *εἰπόντα* sua de conjectura adjecit. S.

7. *οὐκ ἀπειλείτω*] Videtur οὐκ ἀπειλείτω ex Arch. probius. Deinceps c. 222. *ἀπολειπόμενος Λαωνίδης*: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρεχθίδος μὴ ἀπολειπόμενης, ἀλλ' ἵκεσθαι — βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, — καίτοι οὐκ ἀπολείπειτο. At in hujusmodi verborum formis, etsi sæpe inconsulta, ingens est librorum inconstantia. Wss. — Est vero etiam apud Xenoph. *ἀπολείπεισθαι* τινος, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42. et sæpius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2. *Θεβαῖος δὲ καὶ Θηβαῖος*] Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut hæc quoque criminatio sua quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. (lib. XI. c. 9.) ubi notat vir exi-

mius. Herodoti Thebanis Mycenæos octuaginta substituit Pausanias X. (c. 20.) p. 846., et II. (c. 16.) pag. 146., ubi, *Μυκηναῖοι*, inquit, *ἀμύσουσι* *ἰς Θερμοπύλας ὀδοήκοντα ἄνδρας*, *οἱ Λακιδαιμόνιοις μισέσχον τοῦ ἔργου*. VALCK.

5. *κατέχῃ γὰρ σφίς Λιωνίδης*] Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insanis-
se negat Leoniden, *ὅστις κατέχῃν ἐν ἡμέρῃ λόγῳ τοῖς τριακοσίοις τοῖς τετρακοσίοις ἔπλα ἔχοντα*, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quæ inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Joach. Camerario. Nam præter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII. 25. patescit. Quid ad hæc malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 7. *ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔχοντα ποιεῖται*] Leonidæ quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum judicavit Herodotus hujus diei gloriæ personæ-ve, aut excogitatum demum fuit post ejus ætatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat Seneca, quod Suasor. II. pag. 18. putabat etiam apud Herodotum esse, *οὕτως ἀριστᾷ, ὡς ἐν ᾧδου διαψήφοντες*. (Conf. Diodor. Sic. XI. 9. et ibi Wess.) Romana majestate condignum dictum tribuni militum, qui se quadringentis secum morituris ducem offerebat consuli, nobis custodivit A. Gellius Noct. Att. III. 7.,

Ego hanc tibi et reipublicæ animam do, etc. præterea M. Catonis verba memoratu dignissima, virum illum excellentem jure comparantis cura Leonida. Perit nobis et illa pars Livii, qua præclarum illud facinus Herodotea suavitate narraverat. VALCK.

9. *ἰς τὸ εὐρύτατον*] Sive hoc, seu ἰερότερον legatur, par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhescit, (ibid.) *τὸ μὴ γὰρ ἔρμα*, etc., perinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, *τὸ μὴ γὰρ ἔρμα τοῦ εὐρύτατος ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰς προτέρας ἡμέρας*, *οἱ δὲ ὑπερέοντες*, etc., sententia fuisset clarior, Pavo observante. WESS.

9. *τότε δὲ συμμίσγονται ἔξω τῶν σπητῶν*] Falsum itaque quod Plutarcho Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. *Ἀπιστὸν πάντας εἰπὼν ἐν τοῖς σπητῶν περὶ τὸν κελωνίον*. Huc enim postea demum superstites se receperunt Spartiatæ, quum jam Leonidas alique multi occidissent, postquam Persas quater in fugam verterant: tum demum cap. 225. *ἦσαντο ἐπὶ τὸν κελωνίον πάντες ἄλλοις οἱ ἄλλοι, πλὴν Θηβαίων*. Fatendum tamen foret Leonidæ ceterorumque laudem hic immutatam, si verum esset, quod alios sequutus auctores tradidit Plutarchus, captis armis noctu Spartiatas cum duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse prætorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur Justinus; quem sequitur Orosius II. c. 9. *Νόστω*, inquit Plutarchus, *ἀναστάντες ἰβήδιζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σπητὴν ἐλίου δὴν βασιλῆως, ὡς ἐκείνον αὐτὸν ἀποκτείνουσι, καὶ περὶ ἐκείνῃ τελεθῆσθαι*: conf. Diodor. XI. c. 10., et ibi Clar. Wess. Cur his potius crederemus, quam Herodoto? quum illa præsertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Græci. VALCK.

20. παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντις] Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bus Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini, lib. IV. 159. Vallæ παραχρῆμαίους fuisse contemtores, sed aptavit isthic, quæ erant disjuncta: namque καὶ παραχρῆμαίνοι διφθέρησαν his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcant, ac οὐκ παραχρῆσαι λατῶν in hostes ingruunt, quæ et Porti doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίοντις Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀτίοντις, nihil accommodatius. "Ατίοντις, ἰερῶντις, πηδῶντις, Hesychio, Suidæ (voc. "Αττου) et hac de familia aliis. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri cecepi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. questioni faciant satis. (Et ista profecto rectius ἀτίοντις et ἀτίου scribentur: sunt enim ex ἀτίοντις et ἀτίου contracta.) Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντις sive ἀτίοντις scribentem: nam quæ in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀτίοντα Iliad. Γ'. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντα, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ἀλιγοφρονιστοῦντα, ἀφρονιστοῦντα, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suæ salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμαίνοι τε καὶ ἀτίοντις aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφιδῶς ἰχρῶντες τοῖς ἰδίοις σώμασιν ἐς ποντὴν σπυγνίζοντες, XIII. 60. et ἀφιδῶν τοῦ ψυχῆς ἱνικαρίαντες, XII. 62. Wss. — Notavit ad hunc locum Reiskius: "Cogitavi aliquid quando λυττίοντις, Ionice pro λυττῶντις: sed nunc placet vulgatæ adquiescere, atque interpretari furentes, ra-

"biosi." Haud dubie a Poëta mutatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. ὕ. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam Nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντις verissime interpretatur et tanquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, ejus loco Wesselingius erat nominandus; cujus quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4. ἵτεροι μὲν αὐτοῦ ὀνομαστοὶ Σπαρτιτίων] Οὐνομαστοὶ ex dialecti ritu. (sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.) Accessio vocabulorum ex Med. laudatore (quod minime mirandum) utitur Gronovio, fluxæ tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ οὐνομαστοὶ, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotæ? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, sæpe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia prætervideri et negligi. At conjurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, pæne supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e Medic. non posse videntur. Wss. — Ob vocem οὐνομαστοὶ repetitam, media quædam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen alii etiam absunt Codicibus, Vallæ non lecta, neque ego desiderarem ex Med. vulgata: ex hac lectione Med. Kœnius forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἵτεροι μὲν αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ οὐνομαστοὶ Σπαρτιτίων. Spartiatarum, qui cum Leonida ceciderunt, ἰγῶ, inquit Noster, ὡς ἄνδρων ἀξίως γινωσκόντων ἰσχυρόμεν τὰ οὐνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἄνδρων γινωσκόντων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsan

enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartæ erecta. Pausan. III. (c. 14.) pag. 240. *Κύται καὶ στήλη παρῶν τὰ ἱόματα ἔχουσα ὁ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Ἰο Θερμοπύλαις ἀγὼνα ὑπὲρμιναν*: cui etiam pag. 237. (c. 12.) *μνημα* memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἄξιος μαχίσσασθαι μετὰ δὲ αὐτὸν δοκοῦσι Λιωνίδην. VALCK. — Vocab. ἄξιον lin. 5. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime præcedentibus intelligi *ὀνομασθῆναι ἄξιοι*, memoratu digni. Insulsum autem adsumendum, *πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνομαστοί*, quod, a Gron. receptum, in suum etiam exemplum propagari Wess. passus est, præter codicem Med. nullus alius vetus liber agnoscit; nam et noster F. illud ignorat, quem in Var. Lect. (ed. S.) nominare neglexeram: in codd. quidem Pb. et Pd. eadem verba paullo inferius legi, sed æque inutiliter inserta, ibidem adnotavi. S.

9. Nomina filiorum Darii, *Ἀβροκόμης* et *Ἑπιράνης*, ex gentili sermone ad Græcorum morem esse deflexa Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. Wess.

12. *τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑαυτοῦ ἐκίδουσι*] Insuper dedit omnia bona sua. Isthac ætate Vallam in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Attico foro vulgati, sæpius interpretes immemores *οἶκον* domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universæ significantur facultates. Ammonius: *οἶκος* λίγεται ἢ πᾶσα οὐσία. Xenoph. in *(Econom.* p. 486, 3. *ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη ἱφαινέται, ἥ οἶκος δύνανται αὖξιν ἀνθρώποι. οἶκος δ' ἥμῃν ἱφαινέται, ὅστις κατῆσις ἢ σύμπασα.* Præivet Homerus, cui sæpe proci Penelopes dicuntur *ἰδοντες* et *κατιδοντες οἶκον* *Ὀδυσσεύς*, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsten. Ev. Matth. xxiii. 14. Nusquam, quantum recordor, in hunc sensum *οἶκον*

veteres, sæpiissime ponunt *οἶκον*, præ ceteris Xenophon, et Isæus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistæ. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Jus A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea hæc accedunt proxima Gadatæ Xenophontis, *Κυρ. Παιδ. V. p. 82, 5. nemo est ὅτι ἰγὼν ἔσ' ἰμοῦ φόντι καταλείψω τὸν ἱερὸν οἶκον.* Isocratis de Pericle, p. 184. d. *τὸν μὲν οἶκον ἱλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπον*, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat Isæi pag. 82, 2., *ἡ μήτηρ ἡ ἱερὰ ἰο* (lege *ἰσι*) *παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπικληρὸς ἵκνινται.* Demosthen. c. Phæn. pag. 598, 34., *δὴ οἶκον λειτουργούντων πεκληρονόμηται*: ante dixerat §. 31., *δὴ οὐσίας παρασύμμενον.* VALCK. — Notabilis utique vocabuli *οἶκος* usus: at nihil impedire videtur, quo minus Latinum domus, Græco *οἶκος* respondens, in hujusmodi orationis connexionem eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. *μαχιόμενοι ὅτις τοῦ νεκροῦ*] Partem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post *μαχιόμενοι* nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quæ hæc et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: *ἡ ἐξ ἧς τὴν δὴ δύο ἀδελφοὶ ἑαυτὰ πίνουσιν μαχιόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λιωνίδου Περσίων καὶ Λακιδαιμονίων ὀθισμὸς ἵκνιντο πολλοί, ἐς δ' τοῦτον τὴν ἡμέραν οἱ Ἕλληες ὑπεξείρυσαν.* Ad postrema Reiskius: Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus!

istiusmodi convitia hac ætate ferimus, non reprehendimus. Hic quænam tandem est *ισχυρίσθαι*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatæ; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, *ἀλλ' οὐκ ἔχοντες*, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidæ regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. (In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius præterit.) Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. D. (in libello qui Paralela inscribitur) ex Leonidæ cadavere Persa *τίμῃ ἐν καρδίᾳ, καὶ εὖ ἐκ δαυῖαν* verbis mutatis illinc rem narrat eamdem Stobæus, p. 92, 5; utrique citantur Aristidæ Persica, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam Aristides Milesius: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. (Reiskius) fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK.—Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in Var. Lect. (ed. S.) debueram, in Editis ante Wess. et in MSS. sic constitutam distinctamque esse orationem: *πιστεύουσι μαχίμῳσι ὡς τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσίαν τε καὶ Λακεδαιμονίαν ὁμοῦς*, etc. Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχίμῳσι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὁμοῦς* ex Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post *μαχίμῳσι* in illo incisam esse orationem, post *Λεωνίδου* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Val-la legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidæ pugnantes occubuerunt, adeo veh-

menti Persarum Lacedæmoniorumque conflictu, ut Græci, etc. Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post *μαχίμῳσι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὡς τοῦ νεκροῦ*, etc. ad sequentia referrentur: eandem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, *Τὴν τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου*, etc. Nihilominus Wesselingius post *μαχίμῳσι* quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in Latina tamen versione conjunctivam adiciens particulam: Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; adeoque vehemens de cadavere Leonidæ fuit Persarum Lacedæmoniorumque conflictus, etc. Post hunc Schæferus, tenens post *μαχίμῳσι* interpunctionem, ante *ὡς τοῦ νεκροῦ*, *καὶ* particulam ex conject. adjecit; quæ particula ex Schæferiana editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditionem mihi nunc videri Valckenarii rationem, in eadem cum Schæfero sententiam *ὡς τοῦ νεκροῦ* corrigentis. Potuerit vero nihilominus deinde post *Περσίαν* eadem *καὶ* particula suum locum tueri. S.

4. *ὁπαρξίζουσαν*] Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem *ὁπαρξίζουσαν*, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidæ corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro (lin. 7.) *ἰσχυρίσθαι τὸ νῆπες* ex Passa. legitimum puto. *Νῆπες* de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum fer-

me lib. IX. 101. *ἰωῦται ἥδη ἰσχυροῦτο τὸ πρῆγμα*. Wess. — *ὑπεξείρουν* lin. 4. cum Schæf. ex edd. ante Gron. revocavi. Codex Med. autem cum Pass. Ask. et uno ex Paris. non *ὑπεξείρουν* dabat, ut in nostra Var. Lect. (ed. S.) perperam scriptum, sed *ὑπεριξείρουν*: quod ego quidem librariorum errori adscribendum puto, Wesselingius vero a Gronov. receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. F. fere consentit, qui non, ut in Var. Lect. (ed. S.) dixi, *ὑπεξείρουν*, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) *ὑπεριξείρουν* præfert. S.

10. *ὁ δὲ κολωνός ἐστι*, etc.] Parendum fuit scriptis libris. Plutarchi editiones *Κολωνός* ostentant, sicuti et Aldus, quasi proprium nomen. Prope eum collem *Λιωνίδου σῆμα* apud Philostratum Vit. Apoll. lib. IV. 23.; verius Noster. Adde Simonidæ Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. Wess.—Vide Anal. Bruckii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12. *μαχαίρησι, τοῖσι αὐτίων, etc.*] Tan. Fabri conjecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, præsertim cum Longinus præiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et MSS. teste Cl. Zach. Pearce, offerunt, prorsus Herodoteis, uti vulgari jussi, concordans. Hoc amplius, *καὶ χερσὶ καὶ στόμασι* a sequente *κατέχωνσαν* punctione separavi, ejusdem Longini, cui *στόμασι μάχεσθαι* mera hyperbola, ductu. Cicero Laconici in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquam Tuscul. Disput. V. 27. Lacedæmone vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnīs, calcibus, unguibus, morsu denique. Quod itaque his aptum hærebat, *κατέχωνσαν οἱ βάρεσθαι βάλλοντες*, barbaros

manibus oribusque defensantes, sese Spartiatas jaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido *καταπαιχῶσθαι βίλιναν*, eodem Longino monitore. Hinc Aristides T. II. p. 190. *καταχῶσθαι ὑπὸ τῶν βαρβάρων*: Philostratus Vit. Apoll. IV. 23. *ἐπὶ τὸν κολωνόν, ἢ ὃ λίγυνται Λακωνικοῖσι περιχῶσθαι τοῖς τοξίσμασι*: Libanius Or. XXXV. p. 690. A. *ὡς δὲ πολλοὶς ὀλίγους καταχῶσας τῶν Λακωνικοῖσιν ἐν Πύλῳ*, ubi Morellus nihil vidit. Wess.

12—14. *ἀλιξομένους μαχαίρησι*, etc.] Quod, postea temere rejectum, olim placuerat T. Fabri. mihiq̃ venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (Diss. Herod. pag. 123.) revocabitur in contextum, sic, ut puto; collocandum: *ἀλιξομένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίων ἰτύγχανον ἔτι περιειῶσαι) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχωνσαν οἱ βάρεσθαι βάλλοντες*. In his ista, *καὶ χερσὶ καὶ στόμασι*, ab interpretibus Longini, Fabri, Dacierio, Tollio, variis tentata conjecturis, unus recte ceperat Boileavius, ut accipienda docuit l. c. Clar. Wesseling. Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89. *ἄτε γὰρ νῦν πιστάμιναι, τοῖσι αἱ νῦν διεφθίοντο*, — *ἐς τὴν Σαλαμῖνα δύναντο*. Sed hæc, *τοῖσι αὐτίων ἰτύγχ.* ἔτι περιειῶσαι, nempe *αἰμάχαιρα*, apte respondent ad ista c. 223., *δέξατα μίνον τοῖσι σλίσι αὐτίων τοῖσιν αὐτὰ ἰτύγχανι κατηγίτα ἦν, οἱ δὲ τοῖσι ξίφεσι διεγάζοντο τοὺς Πέρσας*: pro more videlicet istius ævi, quo, hasta fracta, gladiis utebantur. VALCK.—Olim, quum imperite juncta legerentur verba *καὶ χερσὶ καὶ στόμασι κατέχωνσαν οἱ βάρεσθαι*, Valla intellexerat barbaros, et manibus et vocibus incessentes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucronibus. S.

CAP. CCXXVI. 5. *ὡς* — *τὸν ἥλιον* — *ἀποκερύπτουσι*] Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic optime Va-

lerius Maxim. Herodoteum interpreta-
tur ἀπεκρύπτουσι lib. III. c. 7. fin. Ali-
ter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc
egit Spartani dicto Davis. Pauca de-
derant viri Docti ad Frontin. IV. c. 5,
13. Proxima (lin. 6.) τοσούτοι εἰ πλε-
θος (τὸ πλεθος saltem scribendum,) αὐ-
τίων ὄναι: illa, nec miror, maluisset
omissa Jac. Tollius ad Longin. p. 223.
(Equidem nec invitum tueri illa suum
locum passum sum: nec τὸ articulum
pro εἰ requisivi.) Unicum hoc tantum
Dienecis Spartani dictum Noster retu-
lit, nullum Leonidæ vel aliorum de
trecentis istis: feruntur tamen plura,
et sane digna seculorum memoria;
quorum omissionem non adeo negligenti-
æ Plutarchus imputat, quam malevo-
lentiæ T. II. p. 866. c. d. et, ne quis
minima diceret historicum intacta præ-
termisisse, ἰ δι, inquit, τὴν Ἀμάσειδος
ἀποψήφισεν, etc. qualia dum nequeunt
negari, vellem equidem nec dici potu-
isse. VALCK.

6. τοσούτοι εἰ πλεθος αὐτίων ὄναι] Eu-
stathium arbitreris hic aut superius νόθος
invenisse: καὶ σημειώσαι, scribit, ὅτι τὸ
παρ' Ἡροδότῃ νόθος βελών, ὅφ' ᾧ ὡς ὑπὸ
σκιᾷ ἔχετο μάχεσθαι, συγγενὲς ἔχει τῇ
'Ομηρικῇ ταύτῃ λέξει, Iliad. Θ'. 159. Id
si vere reperit, adconmodum utique fu-
isset. Ego vero ex scriptorum exem-
plarum taciturnitate addubito, vacil-
lantique ejus memoriæ adscribo. Cice-
ro, non Trachinium quendam, sed Per-
sen hostem in colloquio hæc dixisse glo-
riantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans,
notatur a Pet. Victorio Var. Lect.
lib. XXVII. 9., quem et Davisium
adi. Wess.—Ad vocab. πλεθος quod
adinet, nisi consentirent (quoad quidem
novimus) codices, facile crederes vari-
andi causam nunc h. l. νόθος scripsisse
Herodotum, et sedem nominis, cui per-
opportunos hic locus erat, interpreta-
mentum occupasse. Sic quidem Νίθος

Hesychius cum Scholiastis Homeri et
Euripidis πλεθος interpretatur: conf.
Weisten. ad Epist. ad Ebræos c. xii.
1. S.

CAP. CCXXVIII. 3. ἀγγέλλονται
γράμματα, etc.] Ubi duo leguntur de
his tribus epigrammata priora, Anthol.
III. c. 5. (Anthol. H. Steph. p. 200.
Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seq.)
plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις
Θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ
τὸ καλῶς θύσαντες, etc. Simonidi tribui-
tur in Scholiis ineditis in Aristidis Pa-
nathen. Sed magnificum Simonidis ad
lyram cantatum ἰκνόμενον τῶν ἐν Θερμο-
πύλαις Θανόντων (Anal. Br. T. I. p. 123
seq. num. xv.) nobis custodivit Diodo-
rus Siculus XI. c. 11., ipsemet exquisi-
tis laudibus fortissimos viros dignatus.
Variabant forte Codices (lin. 9.) in
Epigr. secundo: legitur apud Strabon.
IX. p. 656. (pag. 429. ed. Cas.) *Ὡς ἔτι
ἀπάγγιλλοι: apud alios ut vulgatur
apud Herodot. Mihi non displicet
quod est in marg. Ed. Steph. *Ὡς ἔτι
ἀγγέλλουσι Λακκεδαίμονιους; convertit La-
tine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat
Davis. In secundo versu (lin. 10.) al-
teri longe præstat Herodotea lectio:
τοῖς κείνων ῥήμασι πιστεύομεν: alludit
Poëta Lycurgi εἰς καλουμένας ῥήτρας.
VALCK.

9. ἀγγέλλουσι] Frequens ἀπαρμυφάτων
usus, et schedæ id securum et verum
præstant. Adsimile c. 110. ἐμοὶ χρεῖσ-
θαι ὡς ἀνδρὶ ψεύσσει, in me ut mendacem
consule. Latina Tullii, Dum sanctis
patræ legibus obsequimur, bona sunt,
sed ex Simonidæ, ut ille censuit, πειθό-
μενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad
Spartanorum ῥήτρας, omnes acquiescunt
Codd. cum Suida. Wess.

CAP. CCXXIX. 5. εἰς τὸ ἔρχεσθαι]
Adstipulor Cl. Wasse ad Thucydid.
IV. 12., hoc laudanti. Alia in re
superius c. 107. ἀλλὰ διυπαετίμῃ εἰς τὸ

ἰσχατος. Diodorus, Polybius, Agatharchides, etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχατός ἔχουσιν et διακρίσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἰσχατός. WASS.

Ibid. ὀφθαλμῶντες ἰς τὰ μίγιστον] 'Ες τὰ ἰσχατον legendum decernit Jos. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: præbet illud margo Steph. lectum quoque Valæ, neque tamen non reperiuntur ἰς τὰ μίγιστον, et ἰς τὰ μίγισσα: permutanturque phrasæ, τὰ ἰσχατα ἀσβεῖν, et τὰ μίγισσα ἀσβεῖν. In malis tamen vitiose ponere malunt ἰς τοῦσχατον πρὸς τοῦσχατον ἢ ἰσχατον: ἡνίαςαι μὲν ἰς τὰ ἰσχατα Ἀρχίδαμου, est in Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Plato Gorgia, p. 496. Α. νοσῶ σου ὀφθαλμοῖς, ὃ ὄραμα ὀφθαλμία: de cæcitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti, v. 115. Ταύτης ἀπαλάξω τε τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης εἰ παύσειν, ἢ ἔχουσιν: sive, ἢ σ' ἔχουσιν. Timocles Athenæi VI. p. 223. c. 'Οφθαλμῶν τις ἰσχατον Φινίδαυ τοῦ Φλοῖ. VALCK.

13. λιποψυχία] Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucydid. λιποψυχίην sumi etiam pro ignavia esse; illuc potuissent referri quæ Wasseus alienissimo loco posuit, p. 245. n. 43. (ad lib. IV. c. 13.) Τῇ εὐψυχίᾳ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium, aliis λιποψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχία: forsitan itaque ignavus sive pusillanimitas novatori Herodoto est λιποψυχία. Conjecisse se scribit aliquando Reiskius δουλοψυχία. Poni saltem debuerat φιλοψυχία: hoc si præberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam ætate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε

καὶ ἄλλωμον ἐν φρεσὶ θυμόν. Μηδὶ φιλοψυχίην, ἀνδράσι μακράμην. Ex Homericis expressum insigne Theopompi dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἦν τὸν πόντον τὸν παρόντα διαφυγόντας ἀδωὴς διάγουσιν ἐν ἰππῶσιν χρεόν, οὐκ ἂν ἦν Σαυμαστόν φιλοψυχίην: attigit eximius Jer. Markland. in Lysis p. 44, 4. et Joannis Ev. XII. 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

Ibid. Εἰ μίνυν ἦν μῦθος, etc.] Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo (pro ἀλογήσαντα, quod Gronovio placuerat,) ἀλόγησαντα, h. e. ὀφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσαι, præceptorum contemtor Leonidæ, Spartam redux, sine pœna abiisset? Non sieriit Lycurgus nec militaris disciplina, apud Ælianum in Suidæ Κάπη. Oculorum morbus obtentui, cur prælio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογία. Quod Portus ἀλογία semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλογία, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμῶντες Eurytus et Aristodemus in hac quæstione præcessissent. WASS.

CAP. CCXXXI. 3. οὔτε οἱ πῶρ οὐδὲ ἔτι] Frequens inter Græcos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id Lycurgo in Aristogit. p. 106. μήτε πῶρ ἰναῖον, μήτε συστεινὴν μῆδνα, μήτε θυσιῶν τῶν γιστορέων κοινονίην. Et enucleatius atque amplius Demostheni Or. I. in Aristogit. p. 490., μὴ πῶρ, μὴ λύχνου, μὴ ποσσῶν, μὴ βρωτοῦ, μὴ δὲ καὶ μηδὲς τούτων κοινονίην, μηδὲ λαμβάνειν, μηδὲ αὐτὸν τούτων δίδοναι. Atque hac aversione Athenienses ultii Socratis fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῶρ ἰναῖον, μήτε, uti

Spartani Aristodemum, ἀποκρίνεται πυνθανομένοις in Plut. T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio; Spartæ lex ea infamiae nota τοὺς κρίσαντας, sive fugaces, atque ἰν μάχῃ καταδιλάσαντας, adaspergebat apud eundem, Apophthegm. p. 191. B. Estque hinc Aristodemus ὁ κρίσας Æliano de Anim. lib. IV. 1. et Suid. in Λυκούργος. Confer lib. IX. 70. Wess.—Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀτιμοῦται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ἔλποσχεῖται ἑταίμῃ: Ammon.) huic πῦρ οὐδὲς ἵσται Σπαρτιτῶν, οὗτοι διελίγιστο. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναύην veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud Suidam, in Ἐναύην, Polybii locus, et Scriptoris incerti de Callixeno loquentis, ex historia Græca notissimo; sed in hujus loco scribendum: μήτε ὕδατος ἰκονώμενοι αὐτῷ, μήτε πῦρ ἰκονῶν ἐξούλιοντο. Atque id ipsum verbum in Attici Buzygis fuisse videtur execrationibus. Diphili parasitus apud Athen. VI. p. 239. A. Ἀγνοῦς ἐν ταῖς ἀραις Ὅτι ἴσται, ἢ τις μὴ φράσει ἑβῶς ἰδὼν, ἢ πῦρ ἰκονῶν, (scilicet ἢ πῦρ μὴ ἰκονῶν) ἢ διαφθίγει ὕδαρ. Cicero de Off. III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Sæpius ἀραι memorantur: ἀραι Βουζύγιοι, hujus legibus additæ, non video cur præ aliis publicæ dicerentur: in voce publicis nomen forte latet Buzygis antiquissimi legislatoris: velut in transcursu S. Petitus illius facit mentionem ultimo commentario in Leges Atticas. Buzygis leges, velut a natura præscriptas humanitati, omnium pæne primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollet; vetuit et περιεργεῖσθαι ἄταφον σῶμα. Schol. in Soph. Antig. 262. Βουζύγης Ἀθήνησι κατεχέσσαντο ταῖς περιεργεῖσθαι ἄταφον σῶμα. Aliam Βουζύγιον ἀραι, Buzygis execrationem, ubi laudaverat Clemens Alexand. Strom. II.

p. 503, 17. (p. 508. ed. Lugd. Bat. 1616.) latet nomen in βουζύγιον: quod non intellexit interpretes. VALCK.—Quem hic ex reconditæ eruditionis suæ penu Buzygen nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo præter auctiores ab ipso citatos consuli Hesychius in Βουζύγης potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem Cicero l. c. pro publicis restituendum Buzygis nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi conjecturæ speciem præsertim conciliare videri poterant ea quæ in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: Βουζύγης ἰπὶ τῶν πολλὰ ἀραιοῦνται: id recte Latine redditum, Buzyges (scilicet dicitur) de multa imprecantibus. Tum vero, quæ consequuntur Interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθήνησιν ὁ τὸ ἱερὸν ἀρετρον, ἄλλα τι πολλὰ ἀρεῖται, καὶ τοῖς μὴ κοινοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ μὴ ὑποφαινουσιν ὄσον πληρωμένους: hæc nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἀρετρον ἄγων, aut ex Hesychio legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἀρετρον ἰστικῶν, et, pro ἀρεῖται, ἀρεῖται scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed hæc quidem nihil ad Herodotum. S.

4. ὁ κρίσας Ἀριστόδημος] Hinc memoratur Æliano de Nat. An. IV. c. 1. fin. τῶν κρίσαντων qui dicebantur Spartæ, Tyrtæus jam meminit in Stobæi Flor. Grotii p. 191., Τρισάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλων ἀρετή. vid. Jo. Meurs. Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in præcordia virtus; ut huic etiam evenit Aristodemo; nam, cum apud Platæas strenue pugnasset, ὁ ἄνθρωπος factus est iterum, ut ante fuerat, ἰστικῶς. Spartæ quoque οἱ ἄνθρωποι liberabantur infamia: vid. Clar. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 372. (ad lib. XIX. c. 70.) Spartanorum ingenio

congrua narrat Xenophon de Republ. Lacedæm. p. 398, 19. Qui nobis Aristodemum memorat, et Pantiten, (CAP. CCXXXII. 3.) si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat Plutarch. T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam Spartam deferre jussus, dixisse fertur Leonidæ: *μαχατὰς τοί, οὐκ ἀγγελιαφόροι, εἰπέμεν*: sive potius, *οὐκ ἄνευ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολούθηκα*: ut ferme legitur p. 225. E. VALCK.

CAP. CCXXXIII. 1. Οἱ δὲ Θηβαῖοι, etc.] Quæ de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Bæotum et Nicandrum Colophonium. Hujus Leontiadæ filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. (lin. 17 seqq.) a Platæensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam hæc evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

7. λίγοντες τὸν ἀληθίστατον τῶν λόγων] Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quæ Scriptor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quæ silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Græcis esse sejunxerint; neque abhorret, allegasæ, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Posunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, æque expeditu operosæ, quibus veritas non exstinguitur. Nam, inprudenter mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cujus filio æqualis fuit, ceterisque The-

banis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

18. ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων] Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, *ὀλίγη πλείους τετρακοσίῳ*, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, *ἀνδρὶς Θηβαίων δυνατωτάτου*, quæ principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 9. ἐν τῇ Λακιδαίμονι] Sic optime ex membranarum Cl. Gronovius. Nec male c. 235. *ἐν τῇ Λακιδαίμονι χώρῃ* exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedæmonem esse et dici, notum nimis est. Æliani Var. XII. 43. ἐν Λακιδαιμονίᾳ Μάθης ἱκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακιδαίμονι. WESS.

Ibid. ἴσθι ἐν τῇ Λακιδαίμονι Σπάρτῃ] Parum puto referre, utrum Λακιδαίμονι probetur, an Λακιδαιμονίῃ: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακιδαιμόνα. Λακιδαίμονα χώρην dixit cap. sequenti. Multo mihi majoris videtur momenti ex his Herodotei Demarati manifesta Spartiatas inter et Lacedæmonios differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus sæpenu-mero neglecta. Lacedæmoniorum in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem Spartam cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem Lacedæmonios egregios esse bellatores, sed qui non possint ad Spartanos æquiparari. Penes Spartanos erat imperium, quod exercebant in Laconicæ civitates ceteras, sive τοὺς ἐν τῶν περιεκιδῶν πόλιν. Erant illi quidem dicebanturque Λακιδαιμόνιοι: sed non, contra, aliarum Laconicæ civitatum incolæ dicebantur olim Spartani vel Spartiatæ; his ubicunque opponuntur οἱ περιεκαί, sive οἱ Λακιδαιμόνιοι, quinam sint intelligendi, clarum

est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quæ hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

15. ἔχουσιν αὐτῶν τὰς διζήδους] Zopyrus, ἐπίσταμαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διζήδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod Galeus autem (lin. 16.) ex Arch. βασιλεὺς τοῦτων γινόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an conjectura incertum, satis aliqui adcommodatum. Wess.

CAP. CCXXXV. 5. χίλων] Parum refert, χίλων legatur, an Χίλων, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρότιον περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῷ καταληπτὴν hac tenuis arbitrati, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quæ de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras Laconicæ ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. Wess.

CAP. CCXXXVI. 4. ἰδιόμορπον λόγον] Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum inierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γινέσθαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἰνδίδετο τοὺς λόγους. Postmodum (lin. 8.) in ἐπὶ τῇσι παρέρουσι σύχνησι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. Wess.

9. τῶν νῆες νηαυπηγῆσαι] Tollendum puto litteram male repetitam, scribendumque, τῇ νῆσι: Tu, τῇ, cui naves quadringentæ naufragio perierunt, εἰ — ἄλλας τετραπλοῖας ἀποπέμψεις. (τῇ recepit Borh. At τῶν tenent libri omnes: idque ea ratione, quæ est a Wess. exposita, locum suum tueri commode potest.) Quod præcessit, (lin. 6.) τρέπασσι τοῦτοις χερσὶν οἱ Ἕλληες χεῖρουνσι: istiusmodi moribus, vel isthoc inge-

nio solent esse Græci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, χεῖρουντι χερσίν: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. r. χεῖρουντι ἰσχυρίζονται: sed scribi debuit χεῖρουντι ἰσχυρίζονται, ut recte vulgarunt viri docti in Poll. X. 106. (et sic nunc legitur in nupera Athenæi editione.) Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Græce doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit. VALCK.—His adde quæ de isto usu verbi χεῖρουν Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatus disputavit. S.

17. γινώσκων ἔχει] Suspicionem docti viri (Reiskii) liber Arch. stabilit. Ἐχου ex Ask., cum Achæmenis ad regem oratio instituitur, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχων multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιδόλιμοι supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. Wess.

22. τρέμμα ἀνιόνται] Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιόνται, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀνιόνται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιόνται tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cujus opinionis nullum, nisi fallax anciphi in suspitione, fundamentum. Optime τρέμμα ἰᾶσθαι, βλάβην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τρέμμα ἀνιόνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἴσονται, cujusmodi lib. III. 53. δοκίαν μιν μάλισσα ταύτην ἀνιόνισθαι, pro πείσισθαι, ac plura in Porti promtuariorum et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima hæc vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. Wess.—Equidem cum Schæf. et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνιόνται)

in vulgato adquiescendum putavi. Ut Latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et remediarī dixerunt: sic Græce non modo *ἰάσθαι*, sed et *ἀνιάσθαι* (Ionice *ἀνίσθαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [8. *δυσμνής τῇ σιγῇ*] Vix usquam alibi sic *τῇ σιγῇ* adjecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμνής κῆ* (vel *κῆ*) *σιγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobæum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. *οὐδ' ἂν συμβουλευομένοιαν*] Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro! Celeb. (Gronovio) *οὐδ' ἴν* repugnant genius sermonis et Codicum cetera. Illud autem (lin. 10.) *ζῆντες* — *ἰστέ* *ἐυμνίστατον* neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. *Δυσάριστος οἱ νοσούντις, ἀπερίας ὑπὸ*. Verum operæ in talibus coacervandis tædet. Wrss.

13. *ἔχισθαι τινα*] Inmigravit in pleraque Lexica *Περίχισθαι*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, *οὐ περίχισθαι*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *κίλισθαι* *ἔχισθαι*, jubeo abstinere. *οἱ Λίγυι* *ἤται* *ἔσχεον* *τῆς ἀγωγῆς*, ab illo abducendo abstinuerunt, lib. VI. 85. Homeris sæpe, cujus versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, prætermitto. Wrss.

CAP. CCXXXVIII. 1. *διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Λιωνίδαν*] Ex MSS. juncta hæc procedunt: præpositio *περὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, præter (vel, inter) mortuos Leonidenque: Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ξῖται διαξόντες ἐκλίσσονται*, præter quas mulierculas transeuntes eligunt. Græci Interpretes Ezech. xvi. 8. *καὶ διῆλθεν διὰ τοῦ*. Aristænetus lib. I. Epist. 13. *τῆς ποσειδάωνος* *ἐν τ' αὐτομάτου παρούσης* *διὰ τοῦ μυρμαίου*. Talium in Græcis uberrima messia. Wrss.

[9. *οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἰσώσιν*, etc.] Hæc si cum VII. 36, 1. conferantur, docerunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, *καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἰσώσιν τοῖσι προσκείμετο αὐτῇ ἡ ἄχαρις τιμὴ*. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. *ἄνιμι δὲ ἐκίστι τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε*.] Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quæ superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adjicit, *τὸ πρότερον*, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum *πρότερον* valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro præpositum frequenter jam observavimus. S.]

[3. *ἐπύθοντο δὲ τὴν Σαρματίαν*] Hæc verba in Latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda hæc sunt: Resciverant autem mirabili quadam ratione. Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriæ nuncium illum acceperunt Lacedæmonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

10. *ἐν Σούσιαι*] Unice verum, et jure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim *αὐτὸς δὲ παρὲλθὼν εἰς Σούσαν*, verum contra schedas. H. Ste-

phanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis ejus scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. Wess.

13. διελόν διπτυχον λαβών, etc.] Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpit Suidas; primum in 'Εξίκεσι, quod interpretatur *ἐξίκεσι*, ista: τὸν κερὸν αὐτοῦ ἐξίκεσι: adpositis Herodoteis: ubi recte jam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam *ἐξίκεσι*, neque significari, abscedit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in 'Επίτηξι ista posuit: τὸν κερὸν αὐτῇ ἐπίτηξι: sed hoc etiam male reddidit per *ἐπίτηξι*, *ἐπίτηξι*. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis biplicibus, earum ceram erasit, (*ἐξίκεσι*) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: *ἐπίτηξι* τὸν κερὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive *ἐπίτηξι*, quod habet in eadem re Polyæn. II. c. 20. Herodoteum illud Æneæ restituendum arbitror in Poliorcet, inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. (ed. Gron. quæ pag. 462. ed. Ernest.) ἤδη δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐγξύλῳ γράψας κερὸν ἐπίτηξι (scribendum *ἐπίτηξι*;) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κερὸν ἐίγραψεν: huc rectius Herodotea magnus interpretes retulisset, quam ad modum decimum. Ut Æneas, simpliciter Orosius II. c. 9. bellum, quod Xerxes per quinquennium instruxit, Demaratus — per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. *ἐπίτηξι* legisse videtur apud Æneam, e cuius libro Poliorcetico multa transscripsit in suos Cestos Jul. Africanus, c. 53.

ἄλλοι πάλιν ἐν τῇ τῆς δέλτου ἐξύλῳ γράψαντες κερὸν ἐπίτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κερὸν ἐίγραψαν· ὅσα ὅτι ἡλθι παρὸν δὲ τὸν κερὸν ἐκνήσας, καὶ ἀναγνοῦς ὁμοιοτρόπως ἀντιπρίστειν. Corrigendum, ὅτι ἡλθι παρ' ἐν δέλτῳ, τὸν κερὸν ἐκνήσας. His Africani inemendatis usus est Is. Voss. ad Justin. II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens Justinum emendantis Eliæ Boherelli conjecturam, Tan. Faber scribendum vidit *ἐκνήσας*. Hoc quoque verbum restituendum videtur in Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined. Reiskio partim vulgatæ, Ep. 478., *Αἰνεοῦ ἀγκυλόχυλος ἀκρόπτερον ἐξὺν*, — "Ἦν τι λάθῃ μίμνον μεταδέρπειον ἰγγυς ὀδόντων, Κινῆσαι κερῆϊ κίνερον ἱστοτάμινον: sed illud *κινῆσαι* parum juvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, *Ἐκνήσας*, eradere. VALCK.— Emendationem Viri doctissimi adoptavit Brunck. Analect. T. II. p. 141. S.

14. τὸν κερὸν αὐτοῦ ἐξίκεσι] Sumserunt hinc Justinus lib. II. 10. et Polyæn. II. 10. Geminam occultæ scripturæ fraudem Æneas Poliorcet. c. 31. exponens, *ἐκνήσας* τὸν κερὸν nunc præfert, loco *ἐκνήσας*. Julius vero Africanus Cest. c. 53., *ἐκνήσας* τὸν κερὸν, utcumque adjutus a viro docto ad Justinum. Wess.

20. Λιωνίδω δὲ γυνὴ] Justinus, hærentibus in conjectura viris, soror regis Leonidæ consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim Leonidæ Gorgo non fuit, sed uxor, filia Cleomenis, lib. V. 48. 'Τρίβω bene rediit, operarum negligentia post Aldi Camerariique curas depravatum. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἕλληνας ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχθῆντας] Referuntur hæc ad ea quæ lib. VII. cap. 202. dicta sunt: Ἔσαν δὲ οἳδε Ἕλληνας οἱ ὑπομένοντες τὸν Πέρσῃ ἐν τούτῳ τῇ χώρῃ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.) ad Thermopylas copiae Græcorum pedestres oppositæ sunt Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Jam, postquam quæ ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

2. [Ἀθηναῖοι μὲν νῆας παρεχ. ἰσπὰ καὶ ἰπποὶ καὶ ἱκατόν] Ad Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxvii. Ad has quum dein accessissent lxx. aliæ, (cap. 14.) completus est numerus navium clxxx., quibus eosdem ad Salaminem pugnas ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adjicias xx. illas, quæ mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenienses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos. in Themist. cap. 3. S.]

3. Πλαταιῖς — συνπλήρου] Anti-quæ versionis corrector (Gronovius:) quas (naves) Plataenses propugnatoribus instruxerunt. Debuerant hæc paulo tractari cogitatus, atque ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites nautæque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ πληρώματα, S.

VOL. IV.

quæ dicuntur. Plataenses, ἀθάλασσοι, inter Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed propugnatores. De Plataënsibus Demosthenes, sive auctor Or. c. Neær. p. 740. (pag. 1377. ed. Reisk.) ἰμβάντες εἰς τὰς ἡμιτίρας τριήρεις, ἰπιδὲ αὐτοῖς εἰκῆα ἐνάφη οὐχ ὑπὲρχει, συνισαυμάχου ἡμῖν ἐπὶ τοῖς Ἀρταμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. (c. 1.) p. 712., ἐς τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετὰ Ἀθηναίων ἰσθῆναι. VALCKE. — Τὸ πλήρωμα, socii navales, sæpius quidem remiges et nautæ intelliguntur, diversi a τοῖς ἰπιβάταις, propugnatoribus: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsæ naves cum hominibus, quibus instructæ sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνπλήρου non modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Plataenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsueti fuerint Plataenses, haud ægre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam præstare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui propugnatoribus, rectius forsan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 6. ἰπλήρου de remigibus simul et de propugnatoribus.

S s

8. Λακισταίμοις δι δίκαι Atheniensium moderationem, quæ fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistæ decem istas naves sæpe Lacedæmoniis objecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. *Σπαρτιάται — εἰς τὴν ναυμαχίαν — δίκαι μόνον συνβάλλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πατέρεις ἡμῶν — κρείττους ναῦς παρέσχον καὶ μείζω δύναμιν ἰχθύοντας, ἢ σύμμακταις οἱ κινδυνεύουσιν.* Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. *Ἀθηναίους, αἰτ. ἐν τῷ πρὸς Πίρρην πολέμῳ διαποσίαις ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακισταίμοις δίκαι ναῦς παρεχομένοις ὑποτιτάσθαι:* sic recte Reiskius emendat vulgata, *διαποσίαις ναυαὶ διαπληρ.* Si navium classis fuit trecentarum, ut Æschylo dicitur in Pers. v. 539. καὶ γὰρ Ἑλλήσιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἄριθμός ἐς τριακάδας δίκαι Νῶν, ex vero propemodum Aristidæ dicuntur Athenienses τῶν συμπασῶν τριήρων τὰ δύο μίση μόναι πληροῦνται. Fuerunt enim horum naves juxta Herod. clxxx.; hoc quidem loco memorantur tantum clxxvii.; sed ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν, cap. 44.; accesserunt scilicet ad priores naves lxxx.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 3. notata. Eosdem vero Lacedæmonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. Στυρίαι] Arch. Στυρίαι patrono possunt uti Eustathio, cui ἰθὺκὸν Στυρίαις ad Homer. p. 281, 12. (p. 212. 49. ed. Bas.) At Στυρίαις Thucydidi lib. VII. 57., ubi Wasse et Holsten. ad Stephani Byz. Στύρα. Justius erit καὶ Κίται: (ibid.) nam sic insulæ Cæcivæ Thucydidi d. 1., Lysiae in Harpocratonis Κῶν, (unde Suidas Κίαις, quomodo Κῆι hic prius et cap. 46., mutata, quæ frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WASS.

11. ἱπιδότιον] Ionicam præstant speciem βαθύντες, vice βοηθύντες, Hesychii; ἄντοι διότι βαθύντες Abydeni in Præp. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri βαθύναντες VIII. 72., et ἄσας ἱπιδότι IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum avernabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. (p. 218, 11. ed. Bas.) attigit, τὸ ἱπιδότιον ex Herodoto in medium collocans; volens, quod censeo, ἱπιδότιον. Nusquam ἱπιδότιον in Musis. WASS.

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἱκανοῦν, etc.] Lubens Schæfero accessissem, ὅσον τι πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc prævisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.

4. διηκίσεις καὶ ἱβδ. καὶ μία] Ratio constat. Diodorus, diversorem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εὐκλεμῆδας (lin. 6.) sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. representant c. 58. et 61. WASS.

CAP. III. 6—8. Στάσεις γὰρ ἱμφοῖ, etc.] Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Duem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. (T. VIII.) pag. 869. Ὅση γὰρ ἐρήνη, φησὶν, Herodotus, πρᾶσις παλίου, τοσούτῳ πόλεμος ἔφθονος ἐπικρατέστερος. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententia παραδίεσθαι est? WASS.

10. ἀνάμειν τὸν Πίρρην] Sic scribendum. (Nempe, quia rariorem istam

nominis formam plures libri præivere; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus in usitatiorem formam Πέρσιν consentiunt.) In proximis, περί γῆς Ικίουσιν frustra legi malebat Galeus, qui sæpe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiæ pars maxima unius imperio Xerxis subjecta recte dicitur ἡ Ικίουσα. Satis erat dixisse, (lin. 11.) τὴν Πανασίαν ὅθεν προῖσχύμενοι, ut hoc illudve prætexere dicitur περίχρησται τυ: sed scribere Noster maluit περίφασιν προσχίεσθαι, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

10. περί τῆς Ικίουσιν, etc.] Alleverat docta [manus Aldinæ] more γῆς θαλάσσης, satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (παύσασθαι) ἐς τὴν ἰωῦτῶν: et cap. 106. φεύγοντες ἐς τὴν ἰωῦτῶν. Egregia magni Casauboni disputatio περί τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

11. ἀπέλκιστο τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακκεδαίμονιους] Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς Διρέποντας αὐτὸν ἀπαίρεινται. Est ista verbi ἀπαίρεινται structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαίρειν et ἀποστρεφῶν similiter usurpantibus. Ista Thomæ Mag., nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota Clar. Oudendorp. pag. 180., Ἀπαίρεινται οἱ Δοίμοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, OL. LXXV. 4. Athenienses tum temporis dicuntur Thucydidi I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἰόντων τῶν ἑορμάχων, διὰ τὸ Πανασίους εἶναι. Spartani quidem Pausaniæ, Περιζήντες, superbis socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Græcos æquitas potissimum movit Aristidis: Corn. Nepos in Arist. c. 2. vid. et Diodor. XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et Pausaniæ vitia,

Aristidis autem virtutes fecisse scribit, πάντας δὲσπερ ἀπὸ μιᾶς ἰδέας ἀποκλῖναι περί τοῦ Ἀθηναίων, atque adeo Athenienses χαλεπὴς καὶδύου παραλαβὴν τὴν πατὴρ θάλασσαν ἀρχήν: rectius dixisset Diodorus τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. Is. Casaub. in Polyb. p. 96. Quam acceperant oblatam, τὴν ἡγεμονίην Athenienses apud Herod. ἀπέλκιστο τοὺς Λακκεδαίμονιους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐς Ἀρετιμίσιον, etc.] Querenti mihi quid esset quod Schæferum induxerit ut præter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturæ compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatæ reperiuntur duæ istæ particulae. Quæ ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsus; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De connectione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paulo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem hæc, quæ hoc loco leguntur, ad ea quæ lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῃσι Ἕλληες, — καταβῆναιδόντες, ἰβουλόντες περί ἀσφαλαγῆς: sic nunc, τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐς Ἀρετιμίσιον Ἕλλήνων ἀπεκρίμενοι, — καταβῆναιδόντες, δεημένοι ἰβούλων. S.]

3. παρὰ δέξαν — ἢ ὡς αὐτοὶ παυδίας] Necesse non videtur ut duæ voces παρὰ δέξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δεημένοι ἰβουλόντες] Schedarum ἰβούλων redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit Plutarchus, ipsique Eu-

boenses in proximis. Wzss. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

8. τοὺς οἰκίας ὑπαιθρίωνται] Verissima Thomæ Magistri observatio est, οἰκίας non tantum mancipia, uti Gronov. maluit, sed omnes domesticos, (sic Valla,) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Platæenses πρὸς ἱπποκλῆν ἐγρά-
πυντο τῶν οἰκιστῶν, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκίας Scriptor τὰ τέλη καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. Junge c. 142. et 144. Wzss.

5. καταβλήσαντες, χρημὸν ἰσούλιν] Hæc et quæ sequuntur (lin. 11. et seq.) de xxx talentis, in ista turbatione rerum forsan excusanda, viris tamen Græcorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse Plutarcho T. II. p. 867. x. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur Herodotus: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi Themistoclis avaritia, quæ summa sæpius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in Themistocle Plutarch. T. I. p. 115., Πιλάγοντα nobis commemorat, qui pecuniam ex Eubœa detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λίγων, ἰσείατο: in Scholio, quod Jebbiius edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάνοντα bis ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Clar. Burmann. in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3. ὡς παρ' ἰωῦταῦ δῆθεν δίδους] Firmant D'Orvillii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedæ. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἰωῦταῦ δίδοντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας — ἀποπλήσων παρ' ἰμνωῦταῦ, de meo ære. Culte Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λίγων,

Themistocles, ἰσείατο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. Wzss.

5. ἥσταιμι μῶντες] Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: 'Ἡρόδοτος δὲ πον καὶ τὸ διεκρότιον σπυῖδιν καὶ οἶον ἀνασκευρῆν καὶ πάντων προθυμῆσθαι, ἁσπείρειν ἴφην. Vallæ placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum 'Ἥσταιμι, ὡς ἔτι βού. (Iliad. ι'. 571.) Portus vertit palpitabat præ metu: quem quidem ob memoratum antea Græcorum metum, et Adimanti dejectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequare, promptus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. N'. 443. scholia a Cl. Valckenario edita. Wzss. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἥσταιμι μῶντες] Solus reluctabatur, optime vertit Valla: aliis usitato more posuerat Noster ἥσταιμι IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. Suidæ satis erat in 'Ἑσπείρειν excitasse Herodotea: quum olim in excerpto vocem φάμενος omisisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. ι'. pag. 316, 4., 'Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ διεκρότιον σπυῖδιν καὶ οἶον ἀνασκευρῆν, καὶ πάντων προθυμῆσθαι 'Ἀσπείρειν ἴφην' εἰσὼν, 'Ἀδείμαντος ἥσταιμι μόνος ἀποπλήσισθαι. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, juxta Herodotum, adhuc oblectabatur, ἥσταιμι μῶντες. Nihil est in Hesychii interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco miror legi 'Ἥσταιμι, ἰσείατο, quod non videtur usu fuisse receptum 'Ἀσπείρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σπείρειν, αἶτ, et ἁσπείρειν itidem dicuntur, ut ἁσπείρειν et σπείρειν:

sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad 'Ιλ. ι'. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α παρὰ Ἀστυνῆν συνήθουαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκ εἶναι μετὰ τοῦ α. (Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisino editis p. 321.) Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. 1α) τοῖς Φιλιστικαῖς πολέμοις ἰσπίσπειρεν ἡ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἴσπ' ἰσπαίρειν ἡ Ἑλλάς: moribunda velut Græciæ libertas pedes adhuc jactabat et oblectabatur morti. Ἀσπαίρειν veteres, et Atticistæ scribebant recentiores; Σκαίρειν Plutarchus alique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. (lib. III. c. 22.) sed non ἀσπαίρόντων, at σπαίρόντων efformare debuerat ex ἰσπαίρόντων, ut recte ἰφάλλωνται in σφάλλωνται mutavit pag. 192, 99. In Stobæo Gesneri p. 593, 28., Junco senex titubans non ἰφάλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ὥστε μὲν δύν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἰσφῶδες καὶ παιδίας, attentus mecum corrigit in σπουδᾶς καὶ παιδίας, seria et jocos. In Stobæo hujus quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formæ qua in vetustis libris literæ Σ et Ε pin-guntur. VALCK.

11. Οὗτοί τε δὲ πληγίνετ' ὁμοῖσι] Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam raræ labefactas munere vestis Herodoteis perconmode

locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γὰρ ἰσπιδὴ τοῖς ποντήκοις ἄμα ταλάνταις οὐκ ἔγρωσι οὐδ' ἱκαμψι τοῖς Καλχηδόνειοις Ξενόκρατον: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. Wess. — Ut noster MS. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγίνετ'ι, nec πάντες) agnoscit: neutram certe expressit; nam, quod scribit, Istis pecunia corruptis, postremo verbo Græcum ἀνασπισισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [2. περὶ δίλην πρωΐην] Circa diluculum scripserat Valla, idque cum Gron. tenuit Wess. et absque notatione dimisit: itaque ne Larcherus quidem dubitavit sua in versione au point du jour ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quæ continuo hic subjecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δίλην πρωΐαν esse horam pomeridianam, uno ore Hesychius, Suidas, Moeris, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πρεφόροις — περιγινέσθαι] Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversæ, mentio. (Vide Suid. in Οὐδὲ πρεφόροις, Zenob. Cent. V. 34. Diogenian. VII. 15.) Talem πρεφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quæ ab eo agenda, accurate Xenophon de Rep. Lacedæm. p. 688. descripsit. Qui quidem πρεφόρος, etsi Græciæ more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι Diodor. XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad Euripid. Phœniss. v. 1386. ubi a Valckenario advocatis parœmiæ explanatoribus adjungi Scholiastes pote-

rit ad Gregor. Naz. Stel. II. p. 92. Jam quod vir Celeb. de Medic. monet, πλίην eum hac parte et περιπλίην scribere, eadem aliis consuetudo. Contra Arch. et Vind., Ionismi hac et sequente Musa tenaciores πλώιην, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. Wess.

CAP. VIII. 2. Σκυλλίης Σκιωναίης] Laurentius Scyllias quidam Sicyonius, deceptus praviore libri sui scriptura, quæ in Codd. obvia sæpe. Vide ad Diodor. XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille Pausaniæ et Plinio Σκύλλης, Scyllis, Poëtæ Apollonio (Apollonidæ) Σκύλλης Anthol. lib. I. 96. (Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. xvi.) sed de Brodæi conjectura Σκύλλης. In Athenæo tamen lib. VII. p. 296. r. Hydne, quæ Pausaniæ Cyana, Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post Brodæi diligentem curam Kühnius ad Polluc. VII. 137. Wess. — Conf. omnino Jacobs Animadv. in Anthol. T. II. P. 1. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίης Σκιωναίης, δύτης] Qui urinantur, Corporaque immergunt undis, — Exportantque maris prædas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. v. 432., Atticis potius dicuntur juxta Poll. VII. 137. πολυμνηται, δυνάμιοι. ὁ γὰρ δύτης, ait, ὑπερίσ· ἄρηναι δ' αὐτὸν Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionæo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene jam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suæ peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. (cap. 19.) p. 842., ὁ Σκιωναῖος Σκύλλης καταδύναι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχην φέρων· ἰδιδάξατο δὲ Κυάνην τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτὴν. Una tantum omis-
sa litera turpiter deformatum puellæ nomen suo nitore restituetur, si pro

ΤΑΝΗC scribatur ΚΤΑΝΗC in his Athenæi VII. p. 296. r. Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἐν τοῖς τοῖς ἱάμβων Κυάνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου καταπολυμνητοῦ θυγατρὸς τὴν θαλάττειον Γλαῦκος ἱεροφάνει. (Τῶντι præferre vetustissimos optimosque Athenæi codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.) Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui juvenis olim fuerat πολυμνητὴς, ἐν τούτῳ ὑπερβίβων πάντων πολυμνητῶν, ut scribit Palæph. π. Ἀπίων. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλης scribendum putabat Jo. Brodæus; sequor ego Jo. Kühnii judicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

7. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει] Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' οὕτω παρίσχει, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρίσχει ἂν σφι, licuisset illis, et hujus libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quæ de urinatore in proximis disputantur, nemo temere improbaverit. Wess.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει] Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam præbet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post (lin. 14.) rectum est ἔπειτα. In fine Cap. (lin. 17—19.) Scyllias ἰσήμενι τοῖσι στρατηγόισι τήν τε ναυηγίην, ὡς γίνωται, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυηγίην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias prælium navale imminere indicaverit. Hoc illi jam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νῶν. Ego ναυηγίην omnino retinendum arbitror. Persicæ classis naufragium Græcis quidem significaverant speculatores, secundum VII. 192.; sed, quantum hac Persæ tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatore fuerant usi ad pre-

tiosa quædam recuperanda: Scyllias itaque, præter id quod instabat, Græcis etiam *ισχύει τὰς ναυηγίας ὅσα γίνονται*, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est: *Ὁρῆς Ὀδυσσεύ τὰς θίων ἰσχὺν ὅσα*. VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, *ὡς γίνονται*, quale fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe hæc ille Græcis omnia particulatim renunciavit. S.

CAP. IX. 7. *ἀποστείραν αὐτίκων ποτήσασθαι*] Nihil aliud ac *ἀποστερεῖσθαι αὐτίκων*, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum *ἀνέσταν* et *διέπειραν ποτιῖσθαι*, quoties periculum fit peritiæ nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 6. *Πλωύσης*] Vetus *πλωύσης* de sententia Porti Ionum habet formam ex *πλωίων*, cuius nullum novit simile. Contra *ἔριστα πλωύσης* Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum *καταφροήσαντες ταῦτα* (lin. 7.) innuere non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. *Καταφροῦν* gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contemptum, Hippocratis hæc Morb. Sacr. p. 309. de somniantes declarabunt: *ἐπὶ τὴν δὲ ἐπιγίγνεται καὶ καταφροήση, καὶ τὸ αἶμα πάλιν ἀποστειλάσθῃ εἰς τὰς φλέβας τὰς προσηρμείνας, πίπνουνται*: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS. — Conf. Adnot. ad I. 59, 17. S.

7. *ἰσχυλῶντο αὐτοὺς*] *Αὐτοὺς* ob codi-

cum consensum elegi. WESS. — *Αὐτοὺς*, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thea. Ling. Gr. T. II. pag. 504. D. Sed quia legitur infra c. 16., *ἰσχυλῶντο ὡς περιλάβειν αὐτοὺς*, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim *ἰσχυλῶντο* quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quæ Iones aliter vulgo pronunciabant. *φίδου*, parce, scribitur et *φίδιν*: sed parcum, *τὸν φιδόμινον*, Eusebius Stobæi mihi dixisse videtur *φιδόμινον*: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., *οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλόμινον*: corrige *φιδόμινον*: his enim *φιδωλῶς* opponuntur *πλεῖ* τὰ δὴ *ἀναλίσκοντες*. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobæi *ἀξιώσι*, ut apud Nostrum præter cetera *δυναῖν*. VALCK.

CAP. XI. 3—5. *ἔργον εἶχοντο, ἐν δὲ λόγῳ περὶ ἀπολαμφθῆντες, καὶ κατὰ στίγμα*. 'Ενταῦθα τριήκοντα τίς αἰρίουσι] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e MSS. adfertur. Vallæ Latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit WESS. eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum *καὶ κατὰ στίγμα* ad *ἀπολαμφθῆντες* retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc sejunxerint. Ego, in Græco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post *κατὰ στίγμα* verbum aliquod aut nonnulla verba interdiscisse in eam sententiam, quam in Latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: "Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux." Jam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post *στίγμα* non distingui orationem,

sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἐνταῦθα τρήκοντα νῆας αἰρίουσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὓς μὲν γὰρ ἤδισαν ἱσχυμένους αὐτοῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσιδόντων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτοὺς ἰβιάζοντο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ νότον τοῖς πολέμοις ἐπιφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ νότον, pro vitioso κατανοῶν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, διίσπλυνον facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum navium in hostiles juxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

7—9. πρῶτος δὲ Ἑλλήνων — Λυκομήδης Αἰσχροῖον] Lycomedem hunc etiam honorem contribuit Plutarch. in Themist. p. 119. r. (at ibi de pugna ad Salaminem agit Plutarch.) qui aliunde hausit ista, quæque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenem, in suam navem insipientem, in mare præcipitantibus: eorum alterum Scholiasta quoque memorat Aristidis in ed. ubi in Panathen. T. I. p. 244. navale prælium auspicati πρῶτον dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρῶτος, Ἀθηναῖος, ἰβιάζει Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐντάγει ἱμβόλους: hic Socles; apud Plutarch. scribitur Σωσιπλῆς. Corinthius contra Sosicles Herodoto V. 92. Socles dicitur, ut Plutarcho T. II. pag. 860, r. sic in duobus

Herodoti Codicibus: vid. hujus Ed. p. 418. (lib. V. c. 92.) Ceterum patri Lycomedis nomen datur in Edd. Herodoti Αἰσχροῖου: in Med. Cod. Αἰσχροῖον. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset Atticus anteposendus: Attica fuerunt nomina Χαίρας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχροῖας. VALCK.

8. Λυκομήδης Αἰσχροῖ.] Plutarchum Themist. p. 119. r. si audimus, Lycomedes navali ad Salaminem prælio primus hostilem navem interceptit, et captae σφετέρημα Apollini consecravit. Sed non audio. Patris-ne ejus nomen Αἰσχροῖας fuerit, an Αἰσχροῖος, ex dialecto bene Valckenarius decernit. WESS.

10. Ἰσραηλῆος ἀγωνίζομένου] Libro IX. c. 102. Ἰσραηλῆος μάχην dixit, ut Homerus μάχης Ἰσραηλῆος νίπην. Quando victis virtus redibat in præcordia, tum, qui se putabant victores, νίπην reportasse dicuntur Ἰσραηλῆος. Veteres sequuntur in hac voce Sophistæ; præter alios Ælianus apud Suidam in Ἀρετῆμαρτος. Æliani verba, quæ illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνοίας illa præcesserant proxima, quæ sine auctoris nomine prostant apud Suid. in voc. Ἀποκαλύτων. Ex eodem opere Æliani perduto, præter nota jam omnibus, fragmenta leguntur apud Suid. plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης, etc. Porti turpis error corrigi debuerat a Küstero, scribique Θεοσύλης, non Theosylas, sed sacrilegus; qui sic dicitur Æliano bis in Var. Hist. et apud Suidam in Ἀνίστατος: ὁ δὲ τοὺς Θεοσύλους ἀπείκνυν. VALCK.

CAP. XII. 5. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια] Πίνακας τε νηῶν καὶ σκάμματα φανῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractæ navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur Vallæ naufragia; in summis undis natantes tabulas et ejectas is

τὰς Ἀφίτας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Æschylea in Pers. v. 421., ubi θάλασσα dicitur *Ναυαγίων πλάθουσα καὶ φόνου βροτῶν*: in ejusdem Agamemn. v. 668. pingitur *ἀνθῶν πύλαγος Αἰγαῖον νεκρῶς Ἀδελῶν Ἀχαιῶν, νευτιπῶν τ' ἱερειῶν*, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. v. (χιερὶν ἔλβει ἔχων) *κύλικος τρέφεις ἀμφὶς ἰαγὸς*, Ἀδελῶν δαιτυμένων ναυάγιον, (τὰ τῆς μίθης ναυάγια dixit Clem. Alex. Pæd. II. pag. 179, 29.) *οἳα τι πολλὰ Πινῦμα Διωνύσειοι πρὸς ὕβριος ἱνβαλιν ἀπτάς*. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attingit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, *Χιερὶν ἔχων κολῶβῷ κύλικος τρέφεις*: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. r. *πίνων ἐκ κεραιμίων κολῶβῶν*: alibi, *κύτιλλοι ὅσα συνετθλασμένοι*. Venustissimus est Virgilii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. *ἱξφορέιοντο*] Dialectus id ratum habet. *Διαφορέισθαι, προσφορέειν, ἱσφορέισθαι*, et ejus modi alia, sæpe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφίτας, ad Stephani Byz., cui *ἔξυτονίται*, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et sæpe arbitrium. *Ἐς οἷα κακὰ* (lin. 7.) luce ex Valckenarii ad Phœniss. v. 1633. observatis adspergi possunt. Wess.

CAP. XIII. 3. *τὸ τίλος σφι ἰγίνιστο ἄχαρι*] Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi *τηλικούτου πάθους ἀνείκιστον*, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἀχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. (triste et funestum.) Talis ἄχαρις συμφορὰ λυπύσσα, VII. 290. et καὶ πιστότη-

VOL. IV.

τα *ἰσθῶσαν*, ἄχαρι δὲ οὖν, ibid. c. 52. aliaque, abs Rever. Pet. Hörreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. Wess.—Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic sæpius adhibetur Herodoto, lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc Arriano, aliisque: vid. Diogen. Laërt. I. 54. Phalar. Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἄλισμον ἔργον dicitur Antonin. Liber. cap. 54. ἄχαρις συμφορὰ παιδαγωγός est in Herod. VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τίλος ἄχαρι, ut *τηλικούτου πάθους ἀνείκιστον* notaverit Longinus π. ΤΨ. XIII. pag. 222. Non nescio, Longinum veterum vocabulis, quæ potissimum spectat, sua sæpe quædam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, *τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δεσσοὺς*. vel *ἀρασσομένους ἱξδιόχιστο τίλος ἄχαρι*: cui satis erat notasse τὸ τίλος ἄχαρι. Longini observatis sæpe sunt interjecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus quid sentiat Eruditiss. Toupius, cujus elegantissimi Critici Longinum et reliquas in Suidam Emendationes cupide exspectamus. VALCK.—Ἐμβρασσομένους edidit Toup. nulla ad h. l. adjecta adnotatione. S.

7. *ἰκονίστό τι πᾶν ὑπὸ Θεοῦ, ὅπως, etc.*] Hinc Diodori XI. 13. *ὅστις δυνεῖν τὸ Θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἴσα τοῦ, etc.* Ex Arch. enotatum τὸ περιεῖν stare non potest, quippe legitimi corruptela. (conf. Valck. Adnot. ad VIII. 5, 5.) *Κόλα τῆς Εὐβοίης* (lin. 5. et 9.) Cœla potius, quam cava, Livii exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus Euboicus, quem Cœla vocant, suspectus nautis, ubi Dukerus præclare, et Valckenarius lib. VI. 100. Wess.

Ibid. *ἰκονίστό τι πᾶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ*] Oblatum a Codd. recipere *ἰκονίστό τι τὸ πᾶν ὑπὸ Θεοῦ*: nam, qua sede posuit

T t

Gron. articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. *ἱλαβὶς ἐς θεοῦ ἰμῶσις μεγάλη Κροῖον*, similibusque. Herodoti hoc in loco sententiam expressit imitando Diodor. Siculus, tempestatem, quæ Persarum naves fregit, providæ quoque Dei, Græcis faventis, curæ contribuens, lib. XI. c. 13. init. *ὅστις δοκεῖν τὸ θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα, τοῦ πλοῦτος τῶν βαρβαρικῶν ἰσὺν καταποδόντες, ἀντίπαλος ᾗ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γίνηται, καὶ πρὸς τῆς ναυμαχίας ἀξέχριτος*. Fecit id omne Deus juxta Herod. *ἵσως δὲ ἐξουσίῃ τῇ Ἑλληνικῇ τὸ Περσικόν*. Eleganter, ut solet, Isocr. ad Philipp. p. 90. *π. πύλις* dixit ὁμαλισμῶσις ὑπὲρ τῶν συμφερῶν: et collidendo *ἱπποισὺν τοὺς Ἑλληνας πρὸς ἀλλήλους*, Thucyd. (VIII. 57.) pag. 539, 98. Quam hic dat Herod. rationem, noverrat Atticis potius ingeniis placituram, quam si superbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanæ vindice sic castigatam depressamque; alias sæpe memorans ultorem superborum Deum. Frequenter Noster *ἀνθρώπωνά μου δοπεῖ ἀμαρτήν*. VALCK.

CAP. XIV. 2. *ἀτρέμας τι ἵχυν*] Sive hoc seu aliorum *ἀτρέμα* adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. v. 260. Restituito autem *ἱσιβάσει* (lin. 4.) ob dicta c. 1. nemo non favebit. Wess.

Ibid. *ἀτρέμας τι ἵχυν*] Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus *ἵχ'* *ἀτρέμα* scripsit Homer. quod tamen Aristophani æque ac alterum *ἵχ'* *ἀτρέμας* usurpatur, aliisque. VALCK.

8. *τὴν αὐτὴν ὁρῶν*] Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, *ὁρῶν* pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quæ eadem il-

la hora? Utique illud tempus, quo Atticæ naves auxilium accesserunt, nunciisque perditarum Persicarum. Non negabo, Græcis Herodoti *αὐτο* diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. *τῇ* tamen *ὁρῶν* et *τὴν αὐτὴν ὁρῶν* de statuto aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Ia. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. Wess.—Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperæ editionis. Equidem cum *Λαρχερο φυλάξαντις τὴν αὐτὴν ὁρῶν* de eodem diei tempore, quo pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi *δεῖλιν ἐφίην γιομένης τῆς ἡμέρας φυλάξαντις*. S.

CAP. XV. 1. *διόνει τι ποιούμενοι*] Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Kœnii correctio legentis *διόνει τι ποιούμενοι*. Hoc poscere videtur sequens *καὶ*, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam *ἐν* sustuli, facile natum e litera vicina. VALCK.—Valckenario obsecutus Borheck *διόνει* *τι* edidit. Et sic quidem edd. et MSS. V. 42, 7. *διόνει τι ποιούμενοι καὶ*, etc. At nec *τι* particula utique h. l. desiderabatur, et *τι* libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 9. S.

2. *οὕτω εφί ὀλίγας λομαίνεσθαι*] Nihil ad nexum proderit, hoc, an *οὕτω εφίως*, probetur. *Λομαίνεσθαι* utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost. VIII. 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato (lin. 6.) *ἐπὶ αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τι ναυμαχίας* Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. *Ἀργείους δὲ, ἐπὶ αὐτὸν ταῦτον χρόνον πύμψαντας καὶ τούτους*, etc. consimilem in modum. Wess.—Peropportunos inprimis illud est *τὰς τι ναυμ.* quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. (ed. S.) monere neglexeram. Nunc ipsam illam *τι* particulam in contextum receptam velim, ut

αὐτὸς ἐν ναυμαχίᾳ — καὶ εὐδὲς πρὸς ναυμαχίαν. S.

7. ἢ δὲ πᾶς ὁ ἄγων, etc.] Studium Græcorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutatus est. Wess.

CAP. XVI. 7. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐν τῷ ἱστανί etc.] Angustias enim Themistocles (inter Eubœam continentemque terram) quæsiuerat, ne multitudine navium circumiretur, quæ neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

8. περιπρωτούμενος πρὸς ἑλλάδας] Qui præpositionem insuper habuit Arch. scriba, ἑλλάδας fortasse, non inmemor similibum (quorum data quædam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempli, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. Wess.—ἑλλάδας; Reiskius legendum censuerat S.

CAP. XVII. 1. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίᾳ, etc.] Ad hæc comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., juxta quem ἀρσενίδου ἐν ἀμφότεραις ταῖς ναυμαχίαις φασὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους παρὰ δὲ τοῖς βαρβάρους Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὃν παῖδες Ἀθηναίων ἰσάλλοντο φαινὸν κρηπίδ' ἰλιυθρίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. n. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δυνάμιν ναυμαχίαν δύο Ἴσσησι πρόσωπα, — ὡς φησὶ Πίνδαρος, κρηπίδα τῆς ἰλιυθρίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενος. VALCK.

5. Κλυνίης ὁ Ἀλκιβιάδου] Cliniam Plutarchus princ. Vitæ Alcibiad. Βιοσὺν αὐτοῦ περιέχει ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv 1. apud Diodo-

rum XIV. 10., annos circiter quadraginta natus, teste Corn. Nepote in Alcib. c. 10. Vidit ergo primam lucem sub auspicia Olymp. LXXXIII, patre sexagenario majore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, κατελείφθη ἑρφάνδς, in Isocrat. Or. de Bigis, p. 352. Quod ibidem autem paternus ejus proavus, πρὸ πάππος, Alcibiades perhibetur, Clinias pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πατὴρ, sicuti docte Henr. Valesius Emend. lib. IV. c. 1., cui junge notata Jo. Taylorio ad Demosth. Midian. p. 191. (in Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.) Wess.

Ibid. Κλυνίης ὁ Ἀλκιβιάδου] Alcibiadis, qui cum ceteris Pisistratidas ejece- rat ex Attica, filius Clinias; pater Alcibiadis vitis et virtutibus suis maxime nobilitati; hujus, inquam, pater, illius juxta Herodotum filius, Κλυνίης, Βιοσὺν αὐτοῦ περιέχει Ἀρτεμίσιον ἰσάδων ἰσχυρόν: ut scribit Plutarch. initio Alcib. T. I. pag. 191. Concinunt ista Herodoteis. Alcibiades antiquior, ejectus ostracismo, (vid. Andoc. p. 38. et Markland. ad Lys. pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τοῦ πάλλαι scripserat, opinor, Plato in Euthyd. p. 275. A.) dum Jo. Meursio videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam hæsit Herodoti loco, Att. Lect. lib. VI. c. 12. Verum nimis sæpe vir literatissimus festinans, quæ ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. Meursii correxit errores ea de re agens accuratius H. Valesius Em. IV. c. 1. ubi quædam aliter scripta leguntur, quam ex ejus collectaneis

erant publicata in Notas Mauss. ad Harp. p. 214, 215. Valesii sententiam Dukerus adprobat ad Thucyd. VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historię difficultates non paucę, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quę supra posui de Clinia Herodoteo, hæc sequuntur apud Plutarchum proxima: ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορώνειαν ἀπώθανι. Platonis Socrates (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορώνειᾳ — καὶ ὁ σὸς πατὴρ Κλεινίης ἐπιβύθησιν. Hinc Isocratem feliciter emendavit Ti. Hemsterhusius; amico Wesselingius adstipulatur ad Hieroclis Synecd. pag. 644. et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem Valesio; qui, ad Harp. pag. 215. Isocratem citans, eundem illum tantum respicere potuit Isocratis locum. Hoc itaque certum est, in prælio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud prælium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere scribit Dukerus ad Thucyd. I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum xix. æqualem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit Thucyd. lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir juvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικίᾳ ἔτι τότε ὦν νέος. Eduardo Simsono, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur Alcibiades. Jam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, Simsonus; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id juveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta

circiter annos natus prodiret in publicum apud Thucyd. V. 43. neque ante id ætatis licebat Athenis δημηγορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam ætatem dudum prætergresso: nam hic Herodoto narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Clinię. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, pædagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia juvenis aliisque erudiretur. Præceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud Athen. XII. p. 525. A. De Sophilo præceptore vid. illius vitę Scriptor in Plutarchi T. II. p. 832. B. Philostratus in Antiph. p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου ἰσχυρίζεται: sic sæpius ad Artemisium præcipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo Palmer. egit in Exercit. p. 632, 33.) superbum sæpenumero ludit Socrates, et in Platonis T. II. p. 105. A. ἰγὰρ, αἰτ, δὴ σοὶ γὰρ ἔγω, Σώφιλι πατὴρ Κλεινίου καὶ Διονυμάχης. De hoc clarissimo isthac ætate juvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud quidem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse Lacenam. Ad hujus mentionem Thucydiden scripsisse recorder VIII. c. 6., Endii, Alcibiadę Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατρικὸν ἐς τὰ μέγιστα fuisse ξύνον ἴσθαι, addit, καὶ τοῦτομα Λακωνικὸν ἢ οἰκίᾳ αὐτῶν κατὰ τὴν ξυνοίαν ἔσχευ. Hoc quidem more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator Lucianei, p. 168., τὸν οὖν ἐπὶ τῷ σὺ δόματι Τίμωνι ἀνέμακα. Scholiasten Thucyd. ad l. c. erroris insimulant Jo. Meura. Att. Lect. p. 335. et Duker. Hęc auferantur ex isto

Scholio, ὅς ἦν πατὴρ τοῦ Ἑδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpres minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα· Κλεινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακιδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γινόμενος, τὸ ὄνομα τῇ Πίῳ παίδι ἔθηκε: sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsan isto tempore jam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic Herodoto laudatum plures fuisse Cliniae, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. Herodoti Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumenti moti? Privatum amici fuerunt et ξένον Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas: sed Alcibiadae Attici majores publicitus Lacedaemoniorum jam fuisse videntur πρόξιστοι: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, Thucyd. VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξιστος: hunc honorem studuit ille recuperare, cujus onere illius se jam avus abdicaverat: vid. Thucyd. V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν ἡμῶν, inquit, προγόνων τὴν προξένιαν ὕμῶν—ἀπεσιπνόντων, αὐτοὺς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων ἱεράππων ὕμῃς. VALCK.

CAP. XVIII. 5. *δησμονὴν δὲ ἰβούλινον*] Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli *δησμονῆς* Plutarchus, quod de fuga consuluisse Græcos Noster dicat. At nimis severus est Aristarchus. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex regum censet aufugiendum de Troja: non enim, ut opinor, mol-

lius est, *φύγιωμαι*, Iliad. B'. 140., quam *δησμονὴν βουλεύεσθαι*. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυαῖς παρὰ κράτος ἦδη φυγόντων εἰς τὸ εἶναι τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyænus mollius. Wess.

CAP. XIX. 2. *ἀπὸ τοῦ βαρβαρικῆς*] Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. Wess.—At I. 58, 6. scribitur ἰθύνει βαρβάρων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἰθύνει βάρβαρον: iterumque βαρβάρων ἰθύνει, I. 60, 11. ubi βαρβαρικῆς haud dubie ex scholio præferunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. (ed. S.) Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βάρβαρον, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. S.

4. *ταύτη συλλίξας*] Mutata punctione hæc, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. (conf. Var. Lect. ed. S.) Deinceps (lin. 9.) *προβάταν τῶν Εὐβοικῶν*, an Εὐβοικῶν, exaretur, arbitrium erit: in membranis eadem dissensio, lib. III. 89. et VII. 192. Wess.

[11. *πῶς ἀνακαίει*] Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo cœnam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex l. 13. intelligi videtur, ubi αὐσίκα πῶς ἀνακαυσάμενοι ἱεράππωντο πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, classem Græcorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Eubœenses præsertim pecora in cibum eis supeditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Græcos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1. *Οἱ γὰρ Εὐβοῖς παραχρησάμενοι*, etc.] Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

Ibid. *τὸν Βάσιδος χρησμόν*] Vatinicus iste de Persica expeditione cecinerat,

Pausan. X. 14.; ex illo carmine hæc durat portio. Idem c. 12. in *Bæotias* *Bæas* adpellat, sicuti et Cicero *Divinat.* lib. I. c. 18. Duos *Bacides* Clemens Alex. Strom. I. p. 398., Arcadem et Bæotium, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua res sollicita exstat opera Nic. Loënsis *Epiphylid.* IX. 11. interpretumque Æliani Var. XII. 35. Wess.

2. *ὄντι τι ἔξιστορίεσσιν οὐδὲν* Oñti ti, a Gronovio jure laudatum, sed infelicer defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. *ὄντι τι σπείρουσι οὐδὲν, ὄντι ἐφύρται.* Wess.—Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scriptura, cum Aldo et aliis *ὄντι ἔξιστορίεσσιν οὐδὲν* edidisset, in Notis dein istud *ὄντι τι* commendans monuerat, ut *ὄντι τι* et *παλλόν τι*, sic etiam *οὐδὲν τι* suaviter dici. Debuerat potius monere, *οὐδὲν τι* paullo esse significantius quam nudum *οὐδὲν*, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. *ὄντι ἔξιστορίεσσιν οὐδὲν*] Dup Clar. Jac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopen, æstus amoris jam defervecebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas pæne juvenili. Nemo mirabitur, nobis sæpe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiæ, viros etiam primarios Salmasium, Is. Voesium. Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀπειροπράγας repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cujus occasione hæc scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Medicæam: *ὄντι τι ἔξιστορίεσσιν οὐδὲν*, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, hæc æquidem censerem esse a manu Herodoti: *ὄντι τι ἔξιστορίεσσιν, οὐδὲν τι πρὸς*

οὐδὲν: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, *ὄντι* — *οὐδὲν τι*, obvium apud quosvis, simillima firmarent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. (VII. 8, 5. 37, 8 seq. VIII. 26, 12. IX. 1, 4. 50, 6.) Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Jacobi Pater. (Jo. Frid. Gronovius) Ponam hic magni viri verba quædam, quæ leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. (ad lib. XXX. c. 10.) Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quæcunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingenium tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Medicæas membranas abductus dici queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμύητους se jure præbent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK.—Ista in Gronovium animadversio, quam ille quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non hujus tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. Valck. proposita indigebat scriptura illa a Gron. commendata, meritoque a Wesselingio recepta. S.

Ibid. *ὄντι πρηνέζεσθαι*] Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. Wess.—Nempe *πρηνέζεσθαι* ex eodem cod. Med. imperite commendaverat Gron. Commode ad h. l. Reiskius adnotavit: “Ἐξιστορίεσσιν, deportarunt in locum tutum extra insulam; (quod alias est *ὁρμηδὼς*, ut cap. 4, 9.) *πρηνέζεσθαι*, rure in urbes compulerant.” S.

6. *βαρβαρόφωνον*] Ex Vallæ Latinis *βαρβαρόφωνος* erit, quæ non injusta Pavii Reiskiique divinat. (Vide vero Var.

Lect. (ed. S.) et memineris eandem structuram cum verbis ὄδα, ἰράω, et similibus, locum habere.) Putes porro cum Stanleio, Bacidis versum in Pers. v. 72. *Æschylum æmulari*, quando *πελόγυμφον ἴδιον ζυγὸν ἐμφιβάλων ἀχίην πόντου* tragice de ponte in Hellespontu angustiis, intenso funibus ex bybulo lib. VII. 96. Itaque βύβλιον cur vir Celeb. exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex Medic., etsi de eo silentium, huc ob Ask. consensum migrasse. Pristinum longe præstantius. Wess.

[9. *συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μίγιστα*] Insolentior dictio *πρὸς τὰ μίγιστα*: quæ idem, puto, valet ac *ἰς τὰ μίγιστα*, VIII. 144, 13. S.]

CAP. XXI. 4. *ἡ παλῆσις ἡ ναυτιλὶς στρατὸς*] Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris Genæv. *ἡ παλῆσις* conjecturæ Porti debetur, male tamen representatæ: conjecerat ille, quamquam hæsitans, *ἡ παλῆσις*, pro integro *ἡ παλῆσις*, ex *ἡ παλῆσις*, contra aliquem copias congrego: obtundi noluit, idque prudenter; neque enim moris id Herodotei. Tolerabilius de opinione D'Orvillii et Reiskii *ἡ παλῆσις*, si adpropinquaret, videretur; cujus modi lib. IX. 73. *ἴσως παλῆσις ἀποπνίγιος τοῖσι πελοπόννησοι*: neque abiret longius *παλῆσις* Pavii, et fortasse Gronovii, ob ejus Latina; eoque minus, quod diphthongus *αι* et *η* in scriptis sæpe commutantur. (Gronov. si confisessent. *Valla*, an classis discessisset. Cæterum *αι* et *η* vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.) Sed omnibus schedæ obstant. Aliud ergo circumspiciamus. *Παλῆσις* Hesychius exponit *διαφθίσις*, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane *παλῆσις* ac *παλῆσις* novisse, Ionesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt

ἀποπαλῆσις atque *ἡ παλῆσις* in evibratione et concussu vehementiore. *Ἀποπαλῆσις* Erotianus, *παλῆσις* καὶ σφοδρὰ κινήσις. Foësius *Œconom.* p. 78. plura. Sive ergo *ἡ παλῆσις* de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis majore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. Wess.

Ibid. *ἡ παλῆσις ἡ ναυτ. στρατ.*] Varias attulit conjecturas Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, prætermisum, *παλῆσις* legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento *διαφθίσις*. *διαφθίσις* ab hujus loci sententia non esset valde alienum: *παλῆσις* quid sit, expectabimus qui nos doceat. Licebit interea conjecturam proferre: *ἡ παλῆσις ἡ ναυτ. στρατ.* literas prope accedit: id est, *ἡ ναυτ. στρατ.* *ἡ ναυμαχία γίνεται πελοπόννησοι*, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. *ἡ ναυτ. στρατ.* *ἡ πελοπόννησος*, Demosth. p. 59, 71. *ἡ δὲ πελοπόννησος*, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: *ἡ πελοπόννησος*, si quid eveniret classis: certe talibus uti solebant *ἡ πελοπόννησος*, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phœn. 251. *ἡ πελοπόννησος* *ἡ πελοπόννησος* γὰρ. Xenoph. *Κυρ. Παιδ.* II. p. 24, 9., *ἡ πελοπόννησος* *Μηδ.* Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, *ἡ πελοπόννησος* *ἡ πελοπόννησος*, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in Syngrapha Nautica apud Demosth. p. 547, 16., *ἡ πελοπόννησος* *ἡ πελοπόννησος*. VALCK.—Apud Hesychium, ubi *παλῆσις*, *διαφθίσις* legitur, videtur utique *διαφθίσις* scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: *ἡ πελοπόννησος* (rectius puto *ἡ πελοπόννησος*) *ἡ πελοπόννησος*: tum *ἡ πελοπόννησος* *ἡ πελοπόννησος* et *ἡ πελοπόννησος* *ἡ πελοπόννησος*. Quæ nescio an euncta ad verbum *παλῆσις* (*παλῆσις*, Ion. *παλῆσις*, coll. Foë.

(Econ. voce 'Εκπαλίω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem collectari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio *ἢ τι καταλαμβάνη νίκην* (lin. 8.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usurpatur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum *παλῆσι* certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. *νίης τὰς ἀριστα πλοῦσας ἐπιλεξάμενος*] Corrigitur *ἀπολεξάμενος*, forte ob c. 101. *τρίκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ*, et *ἀπολεξάντες τὸ ἀριστον*, lib. V. 110. Quæ quidem boni commatis; neque vero pravioris vulgatum. 'Επιλεξάμενος *ἄνδρας δίκαια διγινώσκων*, lib. VI. 73. *ἐπιλεξάμενός τι ἄνδρας τοῦς ἰθίλους*, lib. VII. 10. Adde Thom. M. in 'Αναλίγαμαι. Quæ deinceps ex duobus Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa optime: præberent profecto, si pluribus absentes, glossatoris specimen. Wss.—Verba τὰ Ἴωνις, etc. quæ codicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster Cod. F. cum aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum *ἐπιλεξάντες* longe diversa notione, mallet utique paulo ante *ἀπολεξάμενος*: sed non est hic unus locus apud Nostrum, ubi idem verbum, paucis interjectis repetitum, diverso significato ponitur. Quid autem prætermittendis verbis nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab. *γράμματα* nonnullis interjectis repetitum; quo factum, ut oculus librarii a priori *γράμματα* ad posterius aberraverit. S.

2. *Θεμιστοκλῆς ἰωροῖντος*, etc.] Callidum prudentis Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116. x. Polyæn. I. 30, 6. alique: eleganter Aristid. I. p. 314. ubi meliora sunt in

Scholiis scriptis quam in Edd. Sophistica mihi videntur atque absurda, quæ Themistocli tribuit ex Trogo Justinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc rerum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Parallelorum in Plut. T. II. p. 305. d. fratrem nobis fingit Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Græci miserint speculatorem: eadem pæne præbet illinc descripta Stobæus Geaneri, p. 91. Nollem viros eruditissimos his mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fratrem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniæ, hujus narrans prodicionem, p. 308. x. Stobæi, p. 228. adeo puer in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui nusquam extitit, Chrysermum *ἰς διωτὴν ἱστορικῶν* vel *Πιερικῶν*. VALCK.

3. *ἰντάμην ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα*] Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam 'Εντάμην. Lapidis columnis Darius dicitur *ἰντάμην γράμματα*, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum insecans. Columellæ bis terve: sed alia usurpatum structura, verbum insecandi bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiiit ornator, Auctor ad Herennium, III. c. 14., ipsa pronuntiatione—res inserere atque insecare (inscribere satis erat Ciceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro intersecare: idem IV. c. 49., tanquam jubatus draco — circumspiciens huc et illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus adflare, — dentibus insecare, lingua adspargere possit: hoc Græcis est *ἐν ἰγχείῳ* et *ἰγχείπτειν*: quorum prius Oleario aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia

multa, Stanlei Æschyli fragm. ex Philoct. apud Plutarch. T. II. p. 1087. r. Οὐ γὰρ δραστὴν ἰσῆαι, ἀλλ' ἰσήμεν, etc. aptius alterum illud, venenum dentibus insecat. Scribi potuit a Tragico apud Ciceron. Tusc. II. c. 9. Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit artus: vulgatum inserens nec ad vicina neque respondet Æschyli grandiloquentiæ. Literas lapidibus incidere, vel insecare, hic ἰσάμενιν λίθοις γράμματα, alibi dicitur et Herodoto ἰγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. Maccab. II, 27., στήλην ἀναστήσας ἐγκολάψι γραφὴν: idem esset ἰς στήλην ἐκολάψι γραφὴν; qua ratione legitur in veteri tabella apud Gruter. Inscr. p. cccci. v. 22. τὸ δὲ δῶγμα τοῖς πελάγεσσι ἰς χαλκόμενα δύο, τὰ μὲν ἰς ἀναδύμεν ἰς τὸ βουλιωτήριον: tabulæ æreæ, quibus incidendum erat plebiscitum, χαλκόμενα vocantur. VALCK.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας] Redi ad lib. VII. 51. Callidam Themistoclis inscriptionem iisdem verbis Polyænus I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; Plutarch. Themist. p. 116. n.; Aristides T. II. p. 191. etc. Notabile ἰα τοῦ μίσου ἔστι ex Cod. Ask. (lin. 9. Conf. Var. Lect. ed. S.) restitutum volui. Scio ἰα μίσου ὄντας Dioni Cass. lib. L. p. 581. neutrarum esse partium; sed ἴσισι per hic (nec latuit H. Stephano) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἔστι ex ἰα τοῦ μίσου de illis, qui rei se non miscent, et ex ejus medio quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λισσαὶ πόλεις ἰα τοῦ μίσου ἰκαίεσθαι, et iterum ἰα τοῦ μίσου κατήμιναι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύομεν] Hinc liquet quid supplendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Dio-

dor. Sicul. XIX. c. 41., ubi jussu Antigenis, cujus sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit: ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὃ καὶ καλεῖται, τοὺς μιστὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τὰ ἔλα κατευγασμένους: nempe στρατεύομεν. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo frequerant Græciæ libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Justinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150, Argivis fertur per legatum dixisse Persæ: ὄντω ἂν ἔημεν ὑμῖν ἐπὶ ἀπὸ γυναικῶν: ὅτε ἂν ἡμῖς οἰκὸς ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους παρογόνους στρατεύομεθα, ὅτε ὑμῖς, etc. In proximis (lin. 9.) sensum optime H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, ἰα μίσου ἡμῶν ἔστι: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

11. ὑπ' ἀναγκῆς μίζοντες κατίζιυχε] Nihil differt, rem ubi spectes, Æschyli Prometh. v. 108. ἀνάγκη κατὰ ὑπὸ ζιγμαι τάλας; Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγίς ἴσλις ἄμ' αὐτοῖς: et Ajac. v. 128. Aliter paullo Libanius in Basilico p. 104. c. Mox ὅτε ἀπίστασθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 6. ἄμ' ἥλιον σκιδναμένη] Homereum ἔστι τ' ἰσκιδαται ἥλιος huic creditur originem, et Æschyli Pers. v. 502. πρὶν σκιδνασθῆναι Διὸς ἄκτῖνας, dedisse. Non infrequens talis figura. Σπείρειν ἄκτῖνας Philo Vit. Contempl. p. 899. r. Spargere lumine terras Latini Poëtæ, Lucretius, Lucanus, alique, in La

Cerdæ Comment. ad Virgiliū Æn. IX. 459. Porro ἱππῶν (lin. 7.) rectum sat- tis, nisi ἱππῶν malueris. Wess.

10. τὴν πόλιν ἱσχόντων Ἰστιάων] Scribendum est Ἰστιάων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατῆεν εἰς τὴν Εὐβοίαν μετὰ πάντες τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιάων πόλιν βίᾳ χειρωσάμενος, etc. vjd. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid scribat Steph. Byz. in Ἰστιάω, Ephorum cives Ἐστιάους dixisse; sed Herodoto hujus capitis initio memoratur ἀπὸ Ἰστιάων, quod pro Ἰστιάων recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo jam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cujus in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. κ. reperitur ἀπὸ Ἐστιάων: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit in vulgarem. Hos ex Eubœa Histiaenses, τοὺς Ἰστιάας, istius ætatis Atticorum more talia contrahentium, Thucydides vocat Ἐστιάας I. 114. Ubi memorat Eubœam opera Periclis Atheniensibus subjectam Aristides in Pericle T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. MS. Ἐως καὶ ταύτην Ὁ Θεουκυδίδης, ἔκκησαντες Ἰστιάας (leg. ἔκκησαντες Ἰστιάας,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἱσχόντες ἢ δι ἱστορία πόλεως Εὐβοίας: miram in his corruptelam subiit Ἰστιάω, πόλις Εὐβοίας. In isthoc egregio clar. P. Burm. Codice MS. eadem pag. saltem octo nobis ex Androtione præbet ducum nomina, qui cum Pericle suscepant expeditiones Thucydidi narratas, pleraque aliunde ignota. VALCK.

Ibid. τῆς Ἑλλησπίνος μίση] Valla sui Codicis pravam, qualis et Arch., lectionem secutus, Ellopiæ, qua de uberius Strabo X. p. 683. Α., (p. 445. ed. Cas. ubi Ἑλλασ. leni spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios) mentionem præterit. Vicinum τῆς Ἰστιάης πόλεως Ionum est formæ, optime hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστιάω-τιδος, VII. 175., cui, si verum amamus,

prorsus idem, quod paludi Mæoti, Μαθη-τιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20. nota, usu sæpe venit. Par periculum Ἀμπερακίταις propulsandum lib. IX. 28. Wess.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἱσαμνησάμενος] Ex Herodoteo Lexico petita Suidæ interpretatio, ἀνακινήσας, traxit Vallam. Ulysses Homeri Od. E. v. 482. ἐν γῇ ἱσαμνησάτο, aggressi sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλον γὰρ ἔην χύσις ἡλιδά πολλή, Ἐν δ' ἄρα μίση λίκτο, velut in lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit Herodotus, φυλλάδα τι ἱσαμνησάμενος: et frondes injectit arboreas terræ superingestæ: sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. i. p. 240. 49. suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legitur et κόνιν ἱσαμνησάμενος. Super cadaver terram congelere, et pulverem in cadaver accumulare propria locutione dicebatur ἱσαμνησθαι γῆν, et κόνιν ἱσαμνησθαι. Pro ἱσαμνησάμενος scribendum usitato more ἱσαμνησάμενος κόνιν in Schol. ad Soph. Antig. v. 261. De testudine, οὐα sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. B. τὸ λιότατον ἱσαμνησάμενος τῆς θινὸς αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. Rarissima forma activa scripsit Jamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἱσαμνησάμενος τοῖς πεσοῦσι. Formæ vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur κόνιν ἱσαμνησάμενος, pulvere sibi caput adspersus. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἱφιστάμενος, ad Hesych. T. I. p. 1352. sic dicitur jacere cadaver, operimento matris obductum; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adludat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad

Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi jussit Σπαρτιάτας νεκρὸς, ἱσαμνησμένους πόνη, ἀπακρῦναι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 5. ἰερίοντις καὶ τοὺς εἰλωτας.] Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse Hilotas; negat quatuor Græcorum ad Thermopylas jacuisse millia. Εἰλωτας facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum præterea supra c. 24. olim fuisse, ὑπολιπόμενος σουτίων ὡς τιτρακισχιλίου. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ἱθαίοντο νεκροί, Græcorum sunt cadavera; τίσσεις vero χιλιάδες, Persarum. Hæc pauca de multis. Ego vero scire maxime aveo, quinam illi præter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautæ (classarii) ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? Hilotas, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Græci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδες τίτορις VII. 228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, jejunum hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 15, 4. Wess.

CAP. XXVI. 1. αὐτόματοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκადίης] Quæ primo viderentur ad spectu longe dissita, solerter sic comparavit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut Arcades hi fuisse videantur Caryatæ. Nostro dicuntur βίου τε δέονται, καὶ ἱεργαὶ βουλόμενοι εἶναι: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἱεργὰς accipiendam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὰ ἀργύρια τὸ ἴδον κίμειον, vocabant et ἀργὸν, id est οὐκ ὄν ἢ ἔργον: contra ἱεργὰ χρήματα erant quæstuosæ fœnusque pensantes pecu-

niæ, monente G. Budæo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Fœn. p. 480. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδίοντό μου δανίσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον Ἀρτίμωνι — καὶ Ἀπολλοδώρῃ, ὅπως ἱεργὰ δειν, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζονται ἢ αὐτοῖς, quæ phrasis est in Ev. Matth. xxv. 16. VALCK.—Arcadas illos, qui hic memorantur, transfugas ex Carya Arcadiæ oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime Vitruvii usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem Caryatidum quæ in architectura vocantur expositurus, Carya, ait, civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Græciam consensit; etc. Vitruvii verba jam olim Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάρυαι nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore Græciam Xerxes invasit, Arcadiæ fuisse contributum, deinde vero Laconicæ factum diuisionis. S.

4. τὰ ποίσιον] Æque bonum εἰ ποίσιον. Verissimum ἰερωτίων, (lin. 5.) unde ἀργίῳ ἰερωτίοντι IV. 145. aliaque. Malui quoque (lin. 6.) ἄγοισιν Ὀλύμπια, ut ἄγοισιν Ἀπατούρια: denique θωρίοισιν, præcuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est (lin. 10.) Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου Vallæ et Arch., idem, uti videtur, ac lib. VII. 82. Tigranes haud quidem ignotus inter Persas est, Achæmenidarum gente prosemminatus; sed nusquam Artabani filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo (Τριτανταίχμη. unice probantí) videor adstipulari posse. Wess.—Ad eundem Τριτανταίχμην spectare videtur, quod lin. 4. scribitur, εἰς δὲ τις πρὸ πάντων, etc. S.

6. ὡς Ὀλύμπια διάγοισιν] Doctissimo G. Kænio corrigendum videbatur, ὡς

Ὀλέμεια δὲ ἔχουσιν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si præbent alii Codices lectionem quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλέμεια ἔχουσιν. Vulgatum si forsan, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, (lin. 8 seq.) quibus Arcades quale præmium esset Olympiacum Persis interrogantibus ἵππον, τῆς λαΐνης τὸν δίδωμιον στίφαιον, leve forsan vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς λαΐνης τὸν ἄδόμενον στίφαιον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiacæ laudis admirator, interjecerit τὸν ἄδόμενον, illam Poëtarum, Pindari præsertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniæ III. p. 27., ἔρχονται μὲν ἀπὸ Τηλείφου τῶν ὕμνων, προσδιδόυναι δὲ οὐδὲν ἰς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσφάδουσι δὲ οὐδὲν. VALCK.—Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide præter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἄδόμενον hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' ἵππον, “τῆς λαΐνης τὸν δίδωμιον στίφαιον,” ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post ἵππον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ ἵππον, τὸ ἄδελον εἶναι τὸν δίδωμιον στίφαιον λαΐνης. Nunc (quamvis ad sententiæ summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas “et” velim, et parum commodè post ἵππον comma olim positum fuisse autumo: juncta enim intelligi debent ἵππον τὸν στίφαιον, nempe τὸν τῆς λαΐνης στίφαιον δίδωμιον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleæ coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, (lin. 6.) ubi ἔχουσιν offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subjiciatur

Θιωρίων debuerat; quoniam (ut jam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. ἀεὶ σφὶ ἐνὶ χόλον] Litem, quam publicato schedæ moverunt, secundum eas do. Non nescio Euripideum Hecub. v. 1118. ἢ μήγαν χόλον Σοὶ καὶ εἶναισι ἐχέ, Sophocleumque Trachin. v. 272. Aliter Herodotus lib. VI. 119. Δαρείος — ἐνὶ χόλῳ σφὶ διττὸν χόλον: et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τῇ πρὸς Φωκίας ἵχθραν, ἢ πρηνεῖς χεῖς Θιτταλοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit Æschin. περὶ Περικτ. p. 46. WESS.

8. κατελάθηναι ἰς τὸν Παιρησσὸν οἱ Φωκίαις] Mirum accidit, H. Stephanum ad hæc adhæsisse; sed comma, male punctum post Παιρησσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Polizæus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant. Unde deinceps ταῦτα μὲν οὐκ ἐνὶ τῇ ἐργασίᾳ τοῦ τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκίαις, περιεργάζοντες ἰωῦτοῦς: ubi multitudinis numerus, ἐνὶ τῷ spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyænum: Φωκίαις ἰς τὸν Παιρησσὸν κατακλυθέντες, γυνώσκοντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἔσχατα νεκρὴ παυσίληψ. Sic scripserat. Vulgo illi γυνώσκοντες deerant, damno sententiæ manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Tellis et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Kühnius et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10. ὁ Τελλίης — γυνώσκει, etc.] Obiter hinc Polyænum p. 562. redintegavit Clar. Wess. ad Diodor. T. I.

p. 414. quo nondum usus Kœnius ex Herodoto quoque vidit in Polyæno legendum: Φωκίῃς, ἰς τὸν Παρνασσὸν κατακλισθέντες, γυψώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἔπλα: sic vox collocata ob similem præcedentis syllabam facile periit. Eleum vatem *Telliam*, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitæ, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τι ἄλληλμύνοι γύψῃ, καὶ ἰδιδυκόντες ἔπλα λιυὰ ὑπὸ τῇ γύψῃ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausaniæ narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum præsertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio presserit Herodotus. VALCK.

17. ὥστε τετρακισχίλιον κρατῆσαι] Male Valla et consentanei τρισχίλιον. Polyænus καὶ πτόμα ἰγίσιντο Θιενταλιὸν ἄνδρες τετρακισχίλιοι. Cur ego autem λοιπὰς (post τὰς δι, lin. 18.) tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiæ nihil nocet. Wess. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat Gron. Ignorat autem eundem noster F. cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἣ ἴσσι κατὰ Τάμπολον] Ob oculos ista Polyæno fuerunt VI. 18, 2. τὰφρον ὀρέξαντες κατὰ τὴν πύλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορίαι: dederat ergo κατὰ τὴν Τάμπολον, (aut nude κατὰ Τάμπολον,) quæ Valckenarii justissima correctio ad Phœniss. Euripid. p. 749. Scripsi (lin. 5.) ἀμφορίας κινῶν de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. (et alibi) a qua me ἰδῶλαι κινὰ καρδίας Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant.

Wess. — Quamvis vero constanter alias forma κινῶς, pro communi κινῆς, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homerica forma κινῆς, quam h. l. plerique codices cum vet. Edd. præferbant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινῶς, alii communem κινῆς posuerunt. S.

Ibid. κατὰ Τάμπολον] Ad hæc Polyænum VI. c. 18, 2. comparanti Kœnio latere non poterat, in istis, τὰφρον ὀρέξαντες κατὰ τὴν πύλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμπολον: in transcursu eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phœn. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irretitos tenuerunt, explicatè tradit Pausan. X. p. 799. κατὰ τὴν Τάμπολον — ὑδρίας κινάμου πισοιημέναις κατορύξαντες, καὶ ἰσ' αὐτὰς γῆν ἰπιφορήσαντες (Herodot. χιὼν ἰπιφορήσαντες) ὑστίμιοι τὴν ἴσσαν τῶν Θισσαλῶν. In foveas equites fuere præcipitati, equi autem ἀπικυλοῦντο: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἴσσαι τὰ σέλιμα διφθέρησαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Ταμπολίτης Δαϊφάνης, juxta Pausan. p. 800. Δαίφαντες δὲ Βαθυλλίου τρίτος αὐτὸς ἄρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλιωνῆς τῇ Ταμπόλιδος. De Hyampoli multis agens Jac. Palmer. in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Jason Thessalus Ταμπολιστῶν τό, τι προέσστιον εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἰσέδθησι, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔχοντο] Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔχοντες, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat,

e Græcæ linguæ finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀνὰ τὴν καὶ ἴσχυος εἶχε, lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν πότειν εἶχε, vice καὶ ἐν εἶχε πότειν. Inspice ejus Prolegom. p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem σμῆνιν recusans, et lib. IX. 109. τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ εἶχε ἴσχυος. Plura alias. Wess.

CAP. XXX. 1. οἱ γὰρ Φωκίαις μόναι, etc.] Si vero nititur Pausaniæ lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, ὅτε ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Græcorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum (lin. 3.) κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θεισαλῶν Pass. et apud Plutarchum minime malum: consimile κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακιδαιμονίων, quo Spartanos prosequatur Hegesistratus, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακιδαιμονίους, lib. IX. 36, 37. In Latinis talia sæpe. Vid. Cortium ad fragm. Sallustii p. 936. Wess.

2. οὐκ ἐμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν] Verisimillimam Herodoti conjecturam ingeniosa malevolentia nititur evertere Plutarch. T. II. p. 868. c. Sed Herodotea describens Philosphus præbet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgata apud Herodotum non deteriore; velut in proximis, (lin. 3.) κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θεισαλῶν, nulla alia de causa, quam quia oderant Thessalos: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακιδαιμονίων, propter odium, quo Lacedæmonios oderat: et Thucydides, κατ' ἔχθος τὸ Λακιδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ Ῥηγίων κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem Jac. Perizonius in Æliani Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μισυρίων πινάκιον: ubi

commode Thucydideum τὸ Μισυρίων ψήφισμα contulit Cl. Abr. Gronov. cujus avus J. F. Gr. Vid. in Livii XXXIV. c. 26. VALCK.

8. ἐκόντες εἶται] Vide Valck. ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 18. S.]

CAP. XXXI. 4. ποδιὸν στεινὸς] Val-la Græcum podeon retinuit, Porto laudatore: limes venit a Gronovio, ex Salmasii sententia ad Solin. p. 297. (Nobis laciniam interpretari placuit. De pendulo utris petiolo idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. Angustum terræ tractum h. l. intelligi adparet.) Μηλίδος (lin. 6.) rediit ex dictis lib. VII. 198. At Δρυοπίς, etsi Δρυοπίης suspicionibus ex Schol. ad Apollon. Rh. I. 1212. ansam præbet, non movetur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, (lin. 9 seq.) ἐμῆδιζον τι γὰρ, καὶ οὐκ ἰδόντι Θεισαλῶσι, perperam arbitror a Valla exprimi. Causæ, propter quas Doriensium regio a vastitate manserit immunis, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent, tum quia Thessalis consultum non videbatur. Wess.

6. τῆς τι Μηλιάδος—χώρης] Μηλίδος, usitatam alibi Nostro quoque formam, prætulit Cl. Wess. in Diss. Herod. p. 127. Ad Callim. Hymn. in Del. v. 287., ἱερὸν ἄστυ καὶ οὐρεα Μηλίδος αἰητ, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Jo. Aug. Ernesti aptissimum dedit Thucydidis locum, quo Melienses etiam Ἰερεῖς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem Scholiastæ Aristid. in Cod. MS. καλῶς ἴσως (T. I. p. 304.) Μηλίων, καὶ οὐ Μηλίων. Μήλιον μὲν γὰρ εἰ τὴν ἡπσον εἰποῦντες. Μηλίως δὲ εἰ ἐν τῇ Μηλιακῇ κίλπον. Maliacum solum Livius XXVII. c. 30. et XXXV. c. 37. Μηλία κίλπον dixit Herodot. IV. c. 33. Attica contractione Μηλιᾶ κίλπον Æschyl. Pers. 486. et Aristoph. Lysist.

1171. ubi notat Palmer. in Exercit. p. 769. *Μηλιὰ πόλιν* Atticistam scripasisse puto Philostratum, p. 551. non, quod ferri nequit, *Μηλιδα πόλιν*. In proximis merito Doctiss. Kœnio Latina Græcis, καὶ οὐκ ἰδίαισι *Θισσαλοῖσι*, videbantur disconvenire: proque istis, etsi Thessalis non videbatur, ponendum, neque Thessalis videbatur, nempe vastanda Doris; horum enim ductu Persæ utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 4. τοῦ Παρνησοῦ ἢ κερυφῆ, etc.] Suo quoque nomine vocata dicitur *Τιβορία*. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interjecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρνησοῦ ἢ κερυφῆ, κατὰ Νίωνα πόλιν, κειμένη ἐπ' ἰωῦτης· *Τιβορία* ὄνομα αὐτῆς. Vallæ Latina: qui vertex est juxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tithorea: facta videntur de Græcis hoc modo scriptis, κατὰ Νίωνα πόλιν κειμένη ἐπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de Laurentianis certius judicabit. Pro sua Linguae Græcæ peritia H. Steph. scripsit seorsim sitam, legens κειμένη ἐπ' ἰωῦτης: sed nec hujus sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. Holstenii commentum ad Steph. Byz. in *Τιβορία* vix memorari meretur: Latina Palmerii in Græcia Ant. p. 635. Græcis nequiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Græce dici posset διξασθαι ἑμίλον ἐπ' ἰαυτοῦ: quod non puto. (Quo pacto Græca ediderit Gronovius, in Var. Lect. (ed. S.) dixi: Latina ejusdem versio hæc erat, vertex—in se aptus turbæ capiendæ.) Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod συνέδρους suos mittebant civitates, ἐδ' ὅπως dictum: vid. Pausan. X. p. 805. 808. 882. 892. Jam suspicor, Neonem urbem dictam κειμένη ἐπ' ἰωῦτης, quod seorsim posita, suique juris, cum reli-

quis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest ἐπ' ἰωῦτης εἶναι, vel κεισθαι, vel εἰκασθαι. Nusquam istius urbis incolæ memorantur Νίωνιοι, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestæ cum Thessalis, aut cum plerisque Græcis bello sacro. Hos itaque suspicor ἐπ' ὅσων αὐτῶν αὐτοτόμους εἰσῆσαι: quæ phrasis est Thucyd. II. c. 63. Ut hujus et aliorum, sic Herodoti est κείσθαι ἐπ' ἰωῦτοῦ: lib. II. c. 2. infantes voluit ἐν σείγῃ ἐρῆμῃ ἐπ' ἰωῦτων κείσθαι, seorsim jacere: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi εἶχον ἐπ' ἰωῦτων μένειν, suum sibi habebant haruspiciem, ab illo Mardonii diversum. Urbem Νίωνα hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 232. Harpocraton in Νίωσιν urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit Νίωνα, Νίωνας Androtioni. Ex Herodoto Pausanias X. (c. 32.) p. 878. *διομα Νίωνα μὲν τῇ πόλει, Τιβορίαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνησοῦ τὴν ἄκρην*. In verticem Parnassi, sic vocatum ævo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis (κατὰ Νίωνα πόλιν) seorsim sitæ (κειμένη ἐπ' ἰωῦτης) miseri Phocenses ἀνηνίκαντο, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quæ Clar. Wess. declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

5. κατὰ Νίωνα πόλιν κειμένη, ἐπ' ἰωῦτης] Distinctio Cl. Gronovii est, cujus rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem. Notæ repræsentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, κερυφῆ κατὰ πόλιν κειμένη, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea κειμένη ἐπ' αὐτῆς, sitam in eo, non ἐπ' αὐτῆς, quæ divinatio docti viri. Parnassi cacumen Tithorea urbem habuit Neonem; præruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem isto in jugo, testes Pausaniam ac Plutarch. in Sulla p. 461.

n. fero; Tithoream, quæ Neon quondam, in eo locantes. Præterea *ἡ ἐν δὲ ἀνηνίκαντο* non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas conportarant, sive ἀποσκευάζαντο, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recordeor, Eustathium (loco in Var. Lect. ed. S. citato) hinc accepisse *ἡ Σπάρτην ἀνηνίκαντο*, et explicasse ἀνέβησαν, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. *ἡ ἐν Κερύκειον ἀνηνίκαντο*, similiaque lib. III. 148. Wess.—Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νίωνα πόλιν κυμίνην scribere; ita quidem, ut, si κυμίνη scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κυμίνην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κυμίνην scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κυμίνη, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen ejus edens, sed et adjiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea ætate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreæ. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 4. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 2—4. καὶ κατὰ μὲν Ἰκαυον, etc.] Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam

discrepans, Pausanias X. 3. Δεῦρον appellat Δρυμαίαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τυδώνιον cum Steph. Byz. Τυδώνιον, Eustath. Θέρμιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste Æschine περιπαρεσ. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκαιαν vocitat Ἀμφίκλυαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφινείαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφίκαιαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz. et quæ de tituli origine subdit ipse, testimonio sunt. Τριτίας adfirmat præter Thucydidem Ethnographus: hinc Hesychii Τριτίας γινῆν, εἰ ἀπὸ Τριτῶν πόλιν αὖτις, ἥ ἐστι πλεονάζον Φωκίδας. Reliquis non innotor, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. Wess.

Ibid. κατὰ μὲν Ἰκαυον Δεῦρον, etc.] Secundum Plutarch. T. II. p. 868. x narraverat Herodotus, τρισκαίδεκα πόλιν τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατακαύσθαι: scribere saltem censor debuit τρισκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persæ sævierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πιδίαις dixit et Τριτίας, ceteras omnes, iisdem pleasque nominibus memoratas Pausaniæ, solo postea temporis æquari jussit Amphictyonum presidio ferax Philippus Amyntæ fil., cum funesto Græcæ libertati bello sacro finem imposuisset. Præter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceteræ Phocidis urbes, quæ præcipuæ erant duæ et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii, urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Jac. Palmer. Græc. Ant. VI. c. 15., sic ta-

men, ut sæpius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Græcæ peritia. De multis, quæ hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniæ suo loco restituisse, quæ in alienum immigrarunt lib. X. (c. 34.) p. 885., *ἐν ταῖς Φωκίαν πόλιν, ἃς ὁ Μῆδος ἐνέπρησεν, ἀριθμῆσαι καὶ τὴν Ἑλλάτιν ἵσταν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡροδότου λόγους).* Novissima huc retraho ex fine p. 884. (c. 33.) VALCK.

8. *καὶ νῦν ἵσται χρηστήριον*] Celebris ejus in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. (p. 423. ed. Cas.) WESS.

CAP. XXXV. 4. *Πανοπίαν τὴν πόλιν*, etc.] Daulidem et Panopea Poëta in Catalogo, (Iliad. β'. 520.) uti situs requirebat, junxit. Quas urbes cum Persæ inflammavit, *Αἰολίδων* titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Græcia ignorat: Gronovius reperisse se in Plutarchi Lucullo, pag. 479. n. putavit, ubi *τῆς Φωκίδος περὶ Στυρίν ἀιολίζοντες*. Demiror tamen vehementer istos huc *αἰολίζοντας* advocari, qui L. Luculli ætate ex Boeotiæ Chæronea, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem con migrarunt. Ficulneum ergo Æolidis illi præsidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΑΛΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΛΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturæ fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quæ alia, ex tripode venit. *Αἰλαια*, Lillæa, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore Pausania lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex Med. *Αἰολίδων* posuit Gronovius pro *Αἰολίδων*: Æolidensium, VOL. IV.

Valla. Palmer. Græc. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Æolide mentionem fecisse. Iisdem pæne servatis literarum ductibus jam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo *Αἰλαίων*. Quo quisque colore suum errorem incrustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Persæ *τὴν Πανοπίαν τὴν πόλιν ἐνέπρησαν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Αἰλαίαν*: Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lillæensium; atque adeo Panopen, Daulida, et Lillæam, *Αἰλαίαν*: hinc, auctore Steph. Byz. fit *Αἰλαίως*. Juxta Pausan. X. (c. 8.) p. 817. *οἱ Αἰλαίως — ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν σίμματα ἐπιχόρεια ἀφιῶσιν*, accolabant Cephisi fontem: ab interitu tutos præstitit Homerus, a quo præter ceteros Phocenses Lillæensis etiam intextuntur Boeotiæ, 'Ιλ. β'. 523 seqq. *Ὁ Κυνάριον ἔχον — καὶ Δαυλίδαν, καὶ Πανοπίαν, ὅς τ' ἄρα παρὰ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἴναιν, ὅς τε Αἰλαίαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῦ*. A Philippo solo æquatæ hæ primæ memorantur urbes Pausaniæ pag. 803., *Αἰλαία, Ὑάμπος, Ἀσπίουρα, Παραποντάριον, Πανοπίς, Δαῦλις*: veteres omnes, partim Homeri carmine nobilitatæ, partim Xerxis furore: de Lillæa Palmerius egit Græc. Ant. VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. *πάντα δ' ἱπιστάτο*] *Ἐπιστάτο* et *ἡπιστάτο* suum Herodotus fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat *ἡπιστάτο* aut *ἱπιστάτο*. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XXXVI. 4. *ὁ δὲ Διὸς σφαιρὸν εἶναι ἐκ κινύων*] Colorem ex his Pausaniæ duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud *τὸν ἰωῦτοῦ προκατῆσθαι* (lin. 5.) simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. *ἀδύνατον γὰρ*

— *ἴσκει λαυροῖς Ἴόνων προκατῆσθαι, φρουρίοντας τοῖς πάντα χεῖρας*. Inde *στρατηγοὶ προκαθιδύμενοι τῆς χώρας*, qui regionem tementur, Artapani apud Euseb. Præp. Evang. IX. 27. Wess.

9. *ἡ τὸ Κωρύκειον ἔσπερον*] Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo Æschylus, ut alias monui, Eumenid. v. 22. Wess. — Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad Ceбетis Tabulam, c. 26. p. 343. dixi; ubi hujus in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefellerat. S.

12. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis sistit: serior ætas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. v. Ælianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. p. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφῆταισιν sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videsis ad Diodori lib. XVI. 26. Wess.

CAP. XXXVII. 3. *ἴσθεις ἰν τοῦ μεγάρου ἕκαστου*.] Hic sane miror cur ἕκαστον scribi maluerit H. Steph. quod, me iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἕξ infra recte scriptum in istis, *Θούμα* — καὶ τοῦτο πᾶσα ἰστέ, ὅπλα ἀρχαῖα ἀντίματτα φανῆναι ἕξ προκαίμενα τοῦ θεοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrālī, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonous, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focus Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante Leutricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis valvæ clausæ repagulis subito se ipsæ aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλείους εἰς τὴν μάχην ἕλκεται), Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quæ fixa

in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plura, præter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προσσηκίων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Acerratus, exsternatus præsentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam ἀντίματτα ἕξ προκαίμενα τοῦ θεοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7. *τῆς Προφήτης Ἀθηναίης*] Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumulator futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Προφῆτης in Demosthene, Æschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. Wess.

13. *ἰν μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοί*] Hæc prodigia, si prodigia dicenda sunt quæ media æstate de cælo fulmina jaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quæ Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. (cap. 4.) p. 11., κεραυνοί τι ἰφίροντο ἰς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβράγγισαι πύργους τοῦ Περσέου, δῖμασά τι ἄνδρες ἰφίσταντο ὁπλίσται τοῖς βαρβάρους. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis, pag. 854., Herodotum eleganter æmulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniæ narratis simillima tradit Justin. XXIV. 8. juxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; —

quæ manus tota imbribus et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullæ essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia terribis et superstitio, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

15. ἀποφραγίσαι δύο ποροφαί] Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausanias fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, κεραινοί τε ἰφίρουντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποφραγίσαι αἰτραὶ τοῦ Περσικοῦ. Ipsam tamen Apollinis ædem direptam a Persis atque incendio fœdatam diffitentur: non ita Plutarchus Num. pag. 66., c. τὸν ἱερὸν λύχον, æternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore. Herodotus tacet, immo infitiatur lib. II. 180. et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μίξιναι ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἵπποβαῖσφι] Sexcenties μίξιναι ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. ε. Isocrates Evagor. pag. 192. α. etc. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182. coniecit, μίξιναι, non tangens. Dederat Noster μίξιναι ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Josephus Antiq. lib. I. 19, 1. ὅψις ex scalis κατιούσας, σιμνότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχούσας. WESS.—Una tantum litera ex ἔχοντας detracta, (ἔχον autem et ἰδὼν in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permittantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat G. Koenius: ὁπλίτας μίξιναι ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, armatos hominum statura altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. v. 312., ubi est 1079. Γυνὴ δὲ Σῆλυσ οὔσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσις: id est οὐκ ἀνδρ. Koenii conjecturam D'Orvillianæ (ad Charit. p. 182.) longe præferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μίξιναι quis scri-

bat, μίξιναι φύσιν ἔχοντας vereor ut Græce doctis hic adprobet. VALCK.—Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter juvandam. Vide Var. Lect. (ed. S.) κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod Wesselingio placuerat. Participium ἔχον, verbis finitis adjici subinde solitum, non prorsus abundat, sed continuitatem quamdam videtur indicare: quod perspecte etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, ληρεῖς significare nugaris nunc; ληρεῖς ἔχον autem, nugar es. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, jocandi et similibus jungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis prægnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακιν τε καὶ Λυτοῖον] Phylacum, ejusque σίματος ad Minervæ Προπύλης templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. præter quem Brenni expeditione tres templo subvenisse heroas, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS.—Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Τυρίοχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Εὐρύππος: οἱ δὲ καὶ τίταρτοι Φύλακον ἱππικώρειον Διελφῆς ἀπαριθμοῦσιν ἤρωα, Pausan. X. pag. 854. Hinc Λαοδόκου nomen ponerem (apud eundem Pausan.) lib. I. (c. 4.) pag. 11., loco τοῦ Ἀμαδόκου. Ætate Brenni miror quid cessaverit Autonomus, Xerxis ætate bellator, et cum Phylaco Persarum propulsator. Sed Justinus XXIV. 8. juveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus Dianæ Minervæque ædibus occurrentes. Apud Pausaniam Pyrrho comites duo dantur mares, Τυρίοχος τε καὶ Λαοδόκος. Ex his facili transformatione puellæ nobis enascuntur Τυρίόχην τε καὶ Λαοδόκην: sic ferme vocabantur in Delo puellæ, quæ in Delum sacra primum ex Hy-

perboreis detulerant; illas enim, teste Herod. IV. cap. 33., οὐνομάζουσι Δόλιας εἶναι Ἐπειόχην τε καὶ Λαοδίκην. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ἐταρμπίῃ παραφθῇ] Una litera minus Ionice scribendum Ἐταρμπίῃ. Innotuit ἡ Ἐταρμπία πύργος ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe præcipitantis: vid. Perizon. in Æliani Var. Hist. XI. c. 5. et Wesseling. ad Diodori T. II. p. 104. (lib. XVI. c. 28.) Excitans Herodotea Palmerius, Græc. Ant. p. 633., scribit in vicinis (lin. 7.) τοῦ ἱεροῦ τῆς Περσείης, perperam: legitimum Delphis anticæ Minervæ titulum Περσείης præter ceteros, quos citat, adfirmavit Vir clariss. ad Diodori T. I. p. 415. (lib. XI. c. 14.) Ad ædem istam Minervæ, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropæum enarrat ibidem Diodor. Siculus, exhibens epigramma tropæo inscriptum, quod pertinet ad hanc Herodoti narrationem. In isto Epigrammate duæ literæ tantum omisssæ omni Jovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μῦθ' ἄνδρ' ἀλέξανδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης Διόφοι μὴ στήσαν, Ζεὶ χαρίζονται Σὺν Φοίβῃ, πολλίστοισιν ἄπασσάμινος στίχα Μῆδων, Καὶ χαλκοστίφανοι ἱσταμένοι εἴμενοι. (nempe non, ut vulgo, ἄπασσάμινος et ἱσταμένοι.) Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, præter aliquot sexaginta fanaticos, πάντας ἱκίλινον τὴν πόλιν, ut ait Herodot. c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἄπασσάμινος, templumque ἱσταμένοι: sed eleganter dicuntur Ζεὶ χαρίζονται σὺν Φοίβῃ, id est Jovi et Apollini, ἄπασσάμινος στίχα Μῆδων, et ἱσταμένοι εἴμενοι: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud Suidam in Δίεας. — ὅτι δ' ἰάσων — εὐν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγινόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex Diodoro Epigramma

Analectis suis inseruit Brunckius Tom. III. pag. 178. num. cxliii. vulgatam tenens scripturam, quam et Jacobs Animadv. T. III. P. I. p. 370. contra Valck. ex ipsius Herodoti verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἄπασσάμινος et ἱσταμένοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. Kæn. ad Gregor. Dial. Doric. §. 131.) terminationem αἰ idem ac αἰ et οἰ valere, sententiamque esse gratum facturi Jovi, qui cum Apolline Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 8. ἐν τῇ Βοιωτίῃ ὑποκαταμένους] Ueberius ista Plutarch. Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione varios se dant docti homines, ablataque (is) præpositione, (lin. 10.) τὸν Ἰσθμὸν αὐτοῖς τυχεύοντας, τὴν Πιλοπύργου περὶ πλείστου, etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex Arch. enotavi, καὶ τὴν Πίλοπ.; sic cessat difficultas. Conf. Diodorum XI. 16. Wess.—Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLII. 6. τῇ χρηστηρίῳ τε βουλ. ὑπηρ.] Hic tutissimum erit expectare quid Codices nobis sint daturi. πειθόμενοι in optimis si omittetur, non displicebit a Gronovio proposita lectio. Participio servato, Kænius commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἵστανται δὲ ταῦτα ὑπαικτέσθαι πειθόμενοι, τῇ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπηρτίσιν: referens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis censerent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῇ κηρύγματι videlicet: istud placitum opinor in

exilium damnatae vocis patrociniū. VALCK.—At vide Var. Lect. (ed. S.) nec dubitabis *παθόμενι* istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum *βουλάμενοι ὑπηρετεῖν*. S.

8. *ἔφιν μίγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως*] Eustathio in Odys. pag. 1423, 7. (p. 64, 11. ed. Bas.) *οἰκουρὸς δρακῶν, φύλαξ τῆς πολιᾶδος*; etiam Hesychio in *Οἰκουρὸν ἔφιν*. Altus ibi fuit usque in Philostrati ævum, Icon. lib. II. p. 837., ubi nonnulla Olearius, sed plenissime Jo. Meursius Cecrop. c. 20. Ceterum *ἰδιαιτίζεσθαι* (ibid.) priscarum schedarum sentio Ionum esse, qualia *ἰερωτεύειν, ἱερίειν, φοιτεύειν*, et *ἐκπηδῖν* inf. c. 118., quibus sæpe vis inperite illata fuit. WESS.

Ibid. *ἔφιν μίγαν, φύλακα τῆς ἀκροπ.* etc.] Jo. Meurs. in Cecropiæ suæ c. xx. ad hunc arcis custodem illustrandum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. E. Philostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesychii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. v. 760., 'Ἄλλ' οὐ δύναμαι 'γῶγ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, 'Εξ οὗ τὸν ἔφιν ἴδον τὸν οἰκουρὸν ποτε. Schol. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (ἢ τῆς ἀκροπόλεως.) Huic draconi, juxta Herod. (lin. 9 seq.) *ὡς ἰόντι, ἱερμῆνια ἱπτιλί-ουσι προτιβίντες· τὰ δ' ἱερμῆνια μιλιστεύσασιν*. Postremum adfirmat legitimum scripturam vocis Atticæ *μιλιτεύεσθαι*, (Athenæo sæpius memoratæ, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.) cujus vice sæpius obtinet perversa, qualis ter relinquit non debuerat apud Thom. M. in *Μιλίτηκος*. Eusebius c. Hierocl. p. 466. non dederat *τὰ μιλιτεύεσθαι*, sed *τὰς μιλιτεύεσθαι καὶ τὸν λιβανωτόν*. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recentem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custodi, *ἱερμῆνια ἱπτιλί-ουσι*. Ex oratione Lycurgi Harpocrat attigit *Ἐπιμήνια*, quorum raris-

simam occurrere mentionem et ex Harpocrat. licet æstimare, et e Valesii nota. Testamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Grutero Inscr. p. cckvii. col. 2. v. 33. offert *ἀμείρας τρεῖς ἱερμῆνιος*, id est *ἱερμῆνιους*, quibus sacra fieri voluit Testatrix; sæpius verbum *ἱερμῆνιουν*, et alia plura, quæ frustra quaras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis mensibus *προτιβίντες*. Ut *οἱ ἄρτοι τῆς προτιβίως*, quos licebat *φαγῖν τοῖς ἱερῶσι*, sic panes nonnunquam memorantur apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen. lib. III. p. 110. D. *Ἐγκρυφίας, ὃν καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ ἀφιερῶντες προστίθ.* (leg. *προτιβίσιν*) *ἰσθῖν τῷ βουλ-μίνῳ ἢ τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ*: conf. IV. p. 137. x. VIII. p. 546. x. Hesych. in *Θιαγόνι*, et Pausan. lib. IV. (c. 20.) p. 501. IX. (c. 19.) p. 747. fin. VALCK.

13. *καὶ προθυμότερον*] Valere nequit *καὶ πρότερον*, nisi si ἡ καὶ *προτ.* scribatur. Equidem pro pravo puto, atque ex scriptiois compendio. Themistoclis conmento sacerdotes in vulgus sparserunt, *ὡς ἀπολίλοις τὴν πόλιν ἢ Σίδος, ὑφηρεομένη πρὸς τὴν Θάλασσαν*, Plutarch. Themist. pag. 116. D. Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. *καλλὸν τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον*] Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem *καλλὸν τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἱξίλισον τὴν πόλιν*. *Valla*: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis hæc erat verborum structura, καὶ *καλλὸν τι προθυμότερον*: voculam *καλλόν* Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. (Adn. ad II. 137, 18.) VALCK.

CAP. XLII. [7. *ὅσπερ ἐπ' Ἀργεῖμ.*] Non spernendum *ὅσπερ*, quod est in F. pro *ὅσπερ*, ut sæpe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. Λακιδ. ικαίδινα] Iidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 8. S.]

7. Μακιδόν ἴθιος] Præclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa Cl. Salmasius, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cujus sollicita disquisitio, an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quæ ab urbe Dryope apud Stephan. Byz. dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato hæc Nostri adfuissent: finitur enim et describitur, ut de ejus situ dubia auferantur omnia. Hermionenses autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, Pausanias lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eodem Δωριεὺς τοὺς ἱζ' Ἀργεῖους adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asinen Argolicæ regionis, ut ipsi jactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitarent. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multæ dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1—3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους — νῆας ὀγδώνοντα καὶ ἑκατὸν] Πρὸς πάντας, ἢ αἰς aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 9. et ibi not. De numero cLXXX. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μῦνοι. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ, etc.] Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μῦνοι pæne evanidum esse in nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere prætermissum a nobis

existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec majori opus erat. S.]

6. τὴν περαιὴν τῆς Βοιωτίας] Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit Valla, satis nunc in aperto. Περαιὴ τῆς Βοιωτίας, quæ contra Chalcidem in Boeotiæ finibus; cujusmodi περαιὰ τῆς Ἀσίας, Diodoro XX. 97. Asiæ continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, Persea apud Livium lib. XXXII. 13. WESS.

10. Πιλαργοί, ὀνομαζόμενοι Κραναιοί] Clar. G. Kenius in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quæ me offendant. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero Cecropidas; quum Cecrops Cranaum ætate præcesserit. Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: ἐπὶ μὲν Πιλαργῶν — ἴσαν Πιλαργοὶ ὀνομαζόμενοι· ἐπὶ δὲ Κίρκου βασιλῆος ἐκλήθησαν Κίρκουπιδαι· καὶ ἐπὶ Κραναοῦ Κραναιοί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit, cujus ista sunt in Perieg.

v. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας φασὶν οἰκιστὰς λαβεῖν τὸ μὲν Πιλαργοὺς πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγος Κραναοὺς καλεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κίρκουπιδας, etc. tum v. 564., Ἡρόδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφων. Scymni testimonio, quem tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in Regn. Att. p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in Dionys. v. 423. VALCK.—De Atheniensium origine Pelasgica conf. lib. I. c. 56. et alia Nostri loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 8. Adde De la Nauze in Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XXIII. p. 125 seq. S.

10. ὀνομαζόμενοι Κραναιοί] Jo. Meursium, hæc loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius coëgit justissime; addi potuerat, quod Bouherius

Diss. Herod. c. 9. p. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege Cranao Athenienses Cranai fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, *πετραίαν*, regionem haberent, quæ Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior Berkelii accedit suspicio, ad Steph. Byz. *Ἰωνία*, in vicinis excidisse vocem *Ἐριχθίδαι*: fuisse primitus, *Ἀθηναῖαι Ἐριχθίδαι* (*Ἐριχθίδαι*) *μετανομήσθησαν*. Verborum enim et rei nexus conjectanti adprime favet. Wess.

CAP. XLVI. 1. *Αἰγινῆται ἐρήκοντα*] Suspisor plusquam quadraginta naves et in hanc classem Æginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri conveniant, duo et quadraginta; legendumque adeo *δύο καὶ τεσσαράκοντα*: quo nitatur argumento hæc divinitio, dicitur ad cap. 48. VALCK.—Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. *Αἰγινῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα* ponens, paulo post tamen in illis, (lin. 3.) *ἐρήκοντα δὲ τῆς* — *ἰναυμάχης*, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit “les Æginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux,” pro illis deinde *ἐρήκοντα δὲ τῆς*, etc. nil aliud posuit, nisi “Ceux (les vaisseaux) qui combattirent a Salamis, étoient excellens VOILIERS.” Quis vero, quæso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII, quem hic ab Herodoto positum fingunt, bis librarios omnes in numerum xxx. conjurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. ed. S. dixi) temere prætermisus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 5. notata. S.

8. *Κεῖται*] Vide hujus libri c. 1. Revocavi (lin. 9.) *ἄπ’ Ἀθηναίων*, usus Eustachii consensum. Sic *ἄπὸ Κερίδου, ἄπ’ Ἐπιδάουρου*, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naxiorum

naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. Wess.

8. *Κεῖται* — *ἴθι. Ἰων. ἄπὸ Ἀθηναίων*] Accurata scriptio requirit, ut dicantur *Κεῖται* — *ἴθις ἰὸν Ἰωνικὸν ἄπὸ Ἀθηναίων*: et paulo post, *Νάξιοι* — *Ἰωνες ἄπ’ Ἀθηναίων γεγονότις*: c. 48. Siphniit et Seriphii *Ἰωνες ἰόντες ἄπ’ Ἀθηναίων*. Ad lib. II. c. 7. loca quædam indicata sunt Herodoti, in quibus *Ἀθηναίων* scribendum pro *Ἀθηναίων*: ad ista hæc poterunt adungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi *Cei* aliique insulani dicuntur *Ἰωνες ὄντες καὶ ἄπ’ Ἀθηναίων*, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur *ἴθις Δωρικὸν ἄπὸ Κερίδου*: c. 46. Æginetæ *Δωρίτις ἄπὸ Ἐπιδάουρου*: c. 48. Melii *γεγονότις ἄπὸ Λακεδαιμόνιος*. Ad eam rationem *Cei* ceterique dicti sunt (*ἴθις Ἰωνικὰ*) *ἄπὸ Ἀθηναίων*, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A—C. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quæ olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

15. *Κύθηται*] Qui *Κύνθιοι* illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugæ. Cretenses Græcis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, *Κύβηται*, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. x., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Æliani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styreusium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. Wess.

CAP. XLVII. 6. *ἡτὶ μὴ, τῆς ἡρχῆς* — *Φάλλας*] Unam navem ab opu-

lentissima tum Italiae civitate Graecia auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. (c. 9.) p. 818. Phayllus Crotoniata *ἡναυμάχῃσι καὶ ἡαντία τοῦ Μῆδου, καὶ τὸ παρασκευασάμενος οἰκίαν, καὶ Κροτωνιάτων ἰσότησι ἡαντήσαντος τῇ Ἑλλάδι ἀντιβίβασι*: ubi scribendum potius *ἡαντιβίβασι*. Sic Atheniensis Clinias *ἡερατιύστε—οἰκὴν ἡνῇ*, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis: et videtur omnia, quae de—illo narrat, ex hoc loco accepisse. Præter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse *Πυθιονίαν*: addit Pausan. *Ὀλυμπιάσι μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῇ νίκη*. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo præter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 9. p. 302. VALCK.

Ibid. Φάλλος] Egregia viri laus, qui, magnæ Graeciae incolis auxilium negantibus, *ἰδιόστολον ἔχων καὶ ἑαλίμενιν εἰς Σαλαμίνα*, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in Plut. Alex. p. 685. n. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniata, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud Pausan. X. 9.; Crotoniata autem Achæorum colonos describit Strabo lib. VI. p. 402. n. (p. 262. ed. Cas.) WESS.

CAP. XLVIII. 5. Ἀριστὸς — ὁ πᾶς τῶν νῶν — τριημισίας καὶ ἰσδομήκοντα καὶ

ἡανά.] Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum Valla scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis deminutivæ suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non æquante hanc summam. Ubi vero et in cujus populi naves irrepserit, non divino. WESS.—Graecorum classis ad Salamina hic navium fuisse dicitur triremium trecentarum septuaginta et octo; sed si sedes ad calculos, quidque singulae dederint civitates juxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves cccclxvi. Jam vero ex Arch. Cod. nobis hic offeruntur non cccclxxviii; sed tantum cccclxviii, *ἡανά καὶ πιντήκοντα καὶ τριημισίας*: totidemque repertæ sunt in Cod. Vallæ. Si vel eadem præbent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoria. Scripserat Herodotus, ut hic vulgatur, cccclxxviii. Venit enim ad ceteras, præter Lemniam, (VIII. cap. 11.) navis e Teno missa: hæc duæ numerum cccclxxx. expleat Nostro dicuntur infra c. 82., *ἡεπληρώτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἑλλησι εἰς τὰς ἡγδόμεντα καὶ τριημισίας νῆας*: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubinam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in Æginetis: hi non xxx. sed dedisse naves videtur xlii. Athenienses dederunt naves clxxx; Corinthii xl; plusquam xl. dederunt Æginetæ; nam post Athenienses maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat Herodotum accurate, Pausaniam, in Corinth. p. 178. (lib. II. c. 29.) scribentem, Æginetas *ἡετῇ Μηδικῇ πωλίμῃ παρασχίσθαι πλοῖα μετὰ γι' Ἀθηναίους ἐλπίστα*. Jam vero numeri postulant Herodotei, ut dederint duas et quadraginta. VALCK.

[Si Herodotum ipse edidisset Valck-

enarius, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam conjecturam, quamvis certam sibi visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a Borh. et Larch. cap. 46, 1. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subjecta declarasse. Jam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab Herodoto, subductam cccclxxviii navium nulla alia ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus Æginetas ad hoc bellum naves xlii contulisse; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus Herodotum cap. 46. 1. non xxx, sed xlii. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, præter xxx triremes, quæ pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suæ insulæ tuerentur. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Ægina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, jure meritoque naves eæ, quæ Æginam custodiebant, perinde atque reliquæ in censum hoc loco venire debuerunt, ubi summa Græcanicarum omnium navium adversus Persas instructarum subducitur. Quod si igitur illas naves Æginam custodientes ponamus fuisse duodecim numero, universæ summæ cccclxxviii. constabit ratio, et nihilo minus justus fuerit numerus xxx navium, cap. 46, 1. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἢ νικηθῆναι] Præsumptum Med. et sequacium si νικηθῆναι inconsulte, ex Valckenarii monitu ad lib. II. 52. inculcabatur. Wxss.

Ibid. si νικηθῆναι] Ferri nequit: revocabitur sincerum ἢ νικηθῆναι. Cl. Perizon. in Æliani Var. II. c. 36. ad si δὲ ἀποθάνω, quod Codices offerunt, ἂν δὲ ἀποθ. spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus

sperneret τὸ si ἀποθάνω ut solocum, alterum ἂν ἀποθ. tantum admittit: in his sæpe fuit a viris doctis peccatum. Valck.—Diversa ratio erat II. 52, 13. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi si non si, sed an, utrum, significat. S.

9. in Σαλαμῖν μὲν ἴοντες] Speciem præfert Arch. μινίοντες, quoniam tali in negotio c. 57. ἄσπερ αὐτοῦ μινίον, et cap. 62. οὐδὲ μινίον αὐτοῦ. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. Wxss.

[11. in τοῖς ἰωνῶν ἐξίστηναι] Suspiciatus eram ἰσχυρόντα legendum, quod idem ac ἰσχυρόντα valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 13. S.]

CAP. L. 5. αὐτῶν ἐκλιπαρώσαντες in Πιλοπόνησον] Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus ἰσχυρόντα in Πιλοπόνησον παύθηται, hæc explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox (lin. 8.) Θίσσιν τι καὶ Πλάταιων more Homericæ Iliad. B. 498. et 504.; de prælio tamen ad Plataeas in τῇ Πλαταιῶν μάχῃ, lib. VII. 231. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. Wxss.

CAP. LI. 3. in τῇ δίδωσιν in τὴν Εὐρώπην] Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellepontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persæ ad Hellepontum oram contriverunt, idem eos fretum transivisse. Calliadæ, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. Wxss.

6. ταμίης τοῦ τοῦ] His declarandis operam S. Petitus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut alias dictum, impendit. Wxss.—Bene Schulz, præunte Larchero: "Ταμίης τοῦ

"ἱερῶν, Quæstiones templi Minervæ in "acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocrat. "in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm. "97. et Suid. in voce."—Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. Lysist. 173 seq. S.

[8. Θύραι τε καὶ ξύλαις] Θύραι, tabulæ, asseres, ut lib. II. 96, 14. seqq. S.]

9. οὐκ ἀδελφὸς βίον] Sic scribi quoque poterit IL c. 47., αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν οὐκ ἀδελφὸς βίον, etc. Ionice pronuntiabatur ἀδελφὸν, ἀδελφὴν, etc. veteribus Atticis Ποῖς προμαθίας πύρβιος etc. Pauperculos Noster vocat χερμαῖς ἀδελφοτέρους II. 88. τοῖς ἀδελφίνοις τροφῆς est apud Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud Harpocr. in Θωρακὴ, et Lysias p. 3. VALCK.

10. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δακίοντες] Ambigo scribam-ne de codicum iudicio, πρὸς δὲ, καὶ αὐτοὶ δακ. et (lin. 12.) pro καὶ αὐτοὶ δὲ, extrusa copula, αὐτοὶ δὲ τοῦτο, etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsam lib. VII. c. 142. attigit. Wess.—Posteriori loco copulam abjeci, temere a nonnullis olim adjectam iudicans: priori loco (lin. 10.) commode καὶ adicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comuna posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, præterea vero etiam; ne fortasse juncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi. S.

10. Ubi dicuntur αὐτοὶ δακίοντες ἔξισσηναι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίᾳ σφίλχειν, τὸ ξύλινον τύχας ἀνάλωτοι ἵσταται: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῇ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edixerat Pythia, putabant ἔξισσηναι, mentem Dei adsequuti. VALCK.—In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῇ ἢ Πυθ., etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAR. LIII. 1. τὸν καταντίον τῆς ἀγο-

ράδας ὄχλον, quem vocabant Ἀγῆϊον πάγον, Jo. Meura. hinc attigit in Areopag. c. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manarunt formæ loquendi, ἀνίσται, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀγῆιον πάγον: εἰς Ἀγῆιον ἀναχθῆναι πάγον, Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areopagum: detulit rem: imo detalit reum, somniant divinitus indicatum; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitæ Sophoclis. VALCK.

CAR. LIII. 5. τῇ δὲ οὐνοὶ εἰς ἱφάλασσι] Quia mox suo loco legitur μήνοσι, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐνοὶ εἰς ἱφάλασσι. His Jo. Meura. usus est in Cecrop. c. 4. et cap. 28. VALCK.

7. τὸ ἱερὸν τῆς Κίρκης δογατρεῖς Ἀγλαύρου] Instaurata arce, absolutius a Pericle ejus Propylæis, prope ea in prærupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Περικλείου β. p. 264. testificante. Qua de æde Jo. Meursius Athen. Attic. I. lib. 7. uberime, et vestigia illius premens S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Insequens καίτοι non nemini molestum accidit, καίτοι, sicuti in schedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καίτοιτι χρεὶ πάντα ἰδῆναι: τὸν μάλιστα ἀνθρώπου καταδιώξαι, impedit. At hoc momenti non magni. Wess.

14. τοὺς ἱερεῖς ἱφάνουν] Si Corn. Nepos in Them. c. 4. hæc ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce invenerat, incendio delevit, suspicio, legisse suo in libro τοὺς ἱερεῖς, nasceretur; quæ incerta vagaque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solitus in vocibus σίσις et ἱσίς, lapsus sæpe radit. Wess.

13. Quos in templo reperiunt sup-
plices, crudeliter Persæ *ἰφίμουν ἰσὺ δι*
σφι πάντας παύσαντες, id est *ἀνέστηντα*,
ut interpretatur Pollux IX. 153. hæc
advocans Herodoti, quia non in acie
cæsi, sive strati, sed senes inbelles hic
contrucidati sunt, *ἀνέστηντα*: colligit
enim verba Pollux *ἰσὺ τοῦ ἀναιρέων* At-
ticis usurpata. Hoc cum non animad-
vertisset, hujus forte loci Jungerman-
nus immemor, alium attulit ex Nostro
lib. IX. c. 75. *ὡς δὲ ταῖσι Ἕλλησι ἐν*
Πλαταιῶσι παύσαντων οἱ βάρεβαροι: ubi
verbum ponitur more quibusvis satis
usitato, de cadaveribus quæ per campos
Plataicos strata jacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. *ἀγγιλιν* — *ἀγγιλι-
σέντα*] Littera nocet superflua Herodo-
teo *ἀγγιλιέντα*. Infra recte scribitur
c. 97. *ἴσταντι ἐς Πέρσας ἀγγιλίσαντα τὴν*
παισιῶσάν σφι συμφορὴν: hic misit Arta-
bano nunciaturum *τὴν παισιῶσάν σφι* ὑ-
περξίην. Talia quædam notata sunt ad
Eurip. Phœn. p. 289. et p. 383.
VALCK.

6. *ὅφιν τοιὰ θῶν ἰσπανίου*] Memini
fuisse, cui de conjectura vehementer ri-
debat *θῶν ἐν ὕπνῳ*. Id enim Scriptoria
præcipuo usu teri: *ὅφιν ὕδρι ὁ Καμβύσης ἐν*
τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. *ὅφιν ὕδρι*
ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum fre-
quenter. Verum illud: pariterque, *ὅφιν*
ἰσπανίου ab eo non sperni. Adi lib. VII.
18. et 47. WESS.

CAP. LV. 1. *ἴσται ἐν τῇ ἀκροπόλει*, etc.] Ut
fieri solet, eundo vires acquisivit nar-
ratio; oleam enim Persarum igne cre-
matam postea dicebant Athenienses (ut
scribit Pausan. I. p. 64.) *αἰθημερὸν ὅσον*
τι ἰσὶ δύο βλαστῆσαι πῆχυν. Hoc adeo
mirificum nihil erat ad miraculosam istam
vitem, de qua suavissimum Sophoclis e
Thyeste fragmentum conservavit
Schol. in Eurip. Phœn. v. 235. De
olea Minervæ, quæ semper eadem du-
rare credebatur in arce, egerunt Turneb.
ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Span-

hem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav.
v. 26. et Jo. Meura. Cæcrop. c. 19., qui
Herodoti *θάλασσαν* non omisit: hæc
æque ac olea erat *ἐν τῷ* Erechthei *τοῦ*
γαργίου λογαρίων ἔλαι: de quo titulo
vid. Clar. Wess. ad Diod. I. (c. 29.)
p. 34. Oleam et aquam in puteo ma-
rinam curiosis Attici monstrabant peri-
egetæ, velut testimonia litis, qua de
solo Athenarum Neptunus et Minerva
contenderant; cujus præter alios me-
minerunt in Menexeno Plato p. 237. c.
et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch.
T. II. p. 489. z. VALCK.

3. *ἰλαίη τι καὶ θάλασσα ἐν*] Vulga-
tissimam annalibus et Atheniensium
gloriatione narrationem ill. Scaliger ad
Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27.
obiter explicuit, operosius Jo. Meursius
Cæcrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua
ejus marina; namque hæc illa *θάλασσα*,
non prorsus fortasse, modo jactantia pro-
cul esset, aberratur: stridorem fluctuum,
ἡχον κυμάτων, apud Pausan. I. 24. at-
que alibi, sicubi auster spiraret, edere
perhibebant. Illum Libanius Lamentat.
Nicomed. p. 203. c. quando de Nep-
tuno, *καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτοι ἀπαιχούσῃ*
θαλάσσης ῥόθιον διῆται, innuebat: nul-
lam profecto procellam, a Morello te-
mere excitatam. WESS.

9. *ὅσον τι πηχυαῖον*] Auctius in Pau-
san. I. 27. miraculum, neque Meur-
sius reticuit, *αἰθημερὸν ὅσον τι ἰσὶ δύο βλα-
στῆσαι πῆχυν*, eodem die in duum cubi-
torum proceritatem repullulasse. Fide-
lior, ab illo præteritus, Liban. Antioch.
p. 378. c. *διωτίσας δὲ ἡμίση βλαστὸς ἀνιδρα-
μὴν εἰς πῆχυν ἐν τοῦ κικκουρίνου*, vocibus
hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1. *Ἐνθάδε δὲ* Θημισ-
τοκλῆς, etc.] Hinc orsus Plutarch. T.
II. p. 869. d. quæ succedunt hoc et
seq. capite, paucis omissis, *αὐταῖς λίξται*
transscripsit, ut hic narrata traduceret,
velut in Themistoclem valde injuria;
cui consilii saluberrimi gloriam ablatam

(*παραιτούμενος* apud Plut. scribendum pro *παραιτούμενος*) in alium transtulerit auctorem Mnesiphilum, cujus inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Græcis utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed hæc in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: *Θιμιστοκλῆς μὲν οὐκ ἔπειθετο τὸ συμβῆναι, ἀλλὰ παρὶδ'—* 'Λεγόμενος δὲ π. τ. λ. VALCK.

5. *ἴπαι, οὐκ ἔπειθετο ἢ ἀπαίρουσι*] Quod Valla in Latinis secutus fuit et schedæ ostentant, Mnesiphili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, (lin. 6.) *περὶ οὐδμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίας*, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita ommissa, quin fortiter agendo recipere posset. Cur, nisi ea spe, navale prælium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. *οὐκ ἔπειθετο* — *περὶ οὐδμιῆς*] Οὐδὲ περὶ μῆτις obtulit ex Plut. Diss. Herod. p. 127., et ex Codicibus *οὐκ ἔπειθετο* ἢ, lectum Vallæ. Hujus inscius lectionis Koenius elegantem vulgatæ correctionem mecum communicavit, *Σὺ γ' ἔπειθετο*, etc. Dederat-ne forsitan utrumque Noster? *Σὺ γ' ἔπειθετο, οὐκ ἔπειθετο ἢ ἀπαίρουσι* τὰς ἡπας ἀπὸ Σαλαμῖνος, *περὶ οὐδμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίας*: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque Valla? ejus sunt Latina: si isti, etc. jam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in Plutarcho

hic vulgatis meliora; velut (lin. 11.) *ἢ τι καὶ περὶ διαχίαι τὰ βουλευμένα*: hoc aliis dicitur *συγχίαι*. VALCK.

11. *διαχίαι τὰ βουλευμένα*] Nihil, si dictionem spectes, differt Dionysii Hælic. Ant. Rom. III. p. 141. *οὐκ ἔπειθετο τοῦ πολέμου — διαχίαι αὐτῶν τὰ βουλευμένα*. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθέσεις *διαχίαι* et τὴν ἐξήγησιν *διαχίαι*, quæ Theophylacti Simoc. loca lib. II. 13. III. 9. Abreschius indicavit, fluxerunt. His proximum *μεταβουλεύσασθαι* non sollicito: fixum adhuc hæret, *μετὰ δὲ βουλεύσας, ἢ πύρρα*, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 4. *ἐπίλοιποι ἱσθ. λίγαι ἔτι δίαι*] Est in his et vicinis familiaris quædam et suavissima, ἀφίαι, qualem natura dictabat. Virgilii pastor Ecl. IX. 32., Incipe si quid habes. Ecl. III. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat Ursinus hæc Theocriti Eid. V. v. 78. *εἴπα λίγ' ἔτι τι λίγαις*. Luciani Mercurius *εἰπὲς ἔτι καὶ λίγαις*, T. I. p. 747. Eurip. Iph. in Aul. 817. *Δρᾷ γ' ἔτι τι δρᾷς*. In proximo articulo voculam præfero, quam habet Plutarch. T. II. p. 869. *καὶ ἡμεῖς δὲ Θιμιστοκλῆς*. VALCK.

8. *ἐκβῆται, συλλίξαι τι τοῖς, etc.*] Pristino, ni codices vetuissent, *ἐκβῆται τὸν Εὐρυβιάδα, συλλίξαι τι*, nihil deminuissim. Glossæ librarii, inconsulte solertia, istæ voces, quarum absentia utilior, tribuendæ sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. *ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς Κορίνθιος* scripsisse Herodotum suspicatus erat Jacobs in Præf. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94. 1. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5. *Ὁ Θιμιστοκλῆς, etc.*] Memoria peccato Plutarchus Themist. p. 117. *καὶ Εὐρυβιάδα* dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. *καὶ* Ad-

mantum Corinthium. Operam eidem, ex Plut. Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber. lib. I. Agonist. c. 19., Cruserii Latina, ob *μαρίζων* alapis cedere, jure redarguens. Vallæ culpas similis. In stadio citius, quam mos ferebat, *προσπαύνται*, in cursum emicantes, sive *προξαινοσπαύμενοι*, sicuti hic et Strattis in Polluce III. 146., flagris admonebantur a *μαστιγοτόμοις*. Plutarchus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξαινοσπαύμενους μαστιγοῦσιν αἱ: atque eo verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἀγῶνισται — ἔχοντες μάστιγας, ἱρῆαζον πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἑγκαταλιπόμενοι, (lin. 7.) Plutarchique ἀπολιπόμενοι et λιπόμενοι, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, vinctique adeo, ex verbi notissimo usu. Hæc acute utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολιπόμενους ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adplicuisse. Στιφανιῦνται dialectus affirmat. Wess. 6. ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ προξαινοσπ. In Themistocle Plutarchus T. I. p. 117. n. hæc dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, 'Ἀδιμάντου inquit, ταυμαχῶν μὴ τελεμῶντες, εἰσόντες (τι) πρὸς Θμιστοκλῆα, — Ὁ Θμιστοκλῆς, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξαινοσπαύμενους μαστιγοῦσιν αἱ' Na!, ὡς, ὃ 'Ἀδιμάντι' τοὺς δὲ λιπαρούς οὐ στιφανιῦσιν. Quod (apud Plutarch.) additur, Æliano, Aristidi, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attolenti Themistocles, πᾶταξον μὲν οὐδ', ὡς, ἀκουσὶν δὲ. Primum ex hoc loco tollendum αἱ, natum ex vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris cedere moris est, quam in Themist. μαρίζουσι, cædunt alapis. Turpis error

Vallæ hæreere tamdiu non debebat in Edd. Herod. μαρίζονται vertentis colaphis cæduntur: hoc erat servile prorsus atque indignum candidatis certaminum Græcorum, in quæ servi non admittebantur. 'Μαρίζω est μάδω πατάξαι, vel παῖσαι: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo παλαφρίζω, Atticis erat κοδύλους ἰστέριζαι: vid. vir summus ad Luciani Prometh. (c. 10.) p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ὑπαράμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξων: nisi scripserit ὑπαπαράμενος, ut Thucyd. VIII. p. 555, 1. ὑπαπάρτατο τὴν βακτηρίαν: illic ὑπαπατίνατο legitur in Scholiis: apud Ælian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀνίσταται ἀπὸ τῆς βακτηρίας. Sed est insignis et forsā unicus in suo genere locus Thucyd. ad hæc Herodoti aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilas Lacedæmonius Olympiæ ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὲρ τῶν βαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι — προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίδουσι τὸν ἡνίοχον: et hæc præter ceteras postea caussa fuit Lacedæmonii belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγοῦντες ἄνδρα γίροντα ἐξήλασαν, ut scribit Xenoph. 'Ελλ. III. p. 287, 28. Apud Pausan. lib. VI. (c. 2.) pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανοδίται: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἀλίους dictos, fieri jusserunt, vel per his præfectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὃ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι ὑπονομίας ἔρχων' Ἠλιῶν γὰρ τοὺς βαβδοφῆρους ἢ μαστιγοφῆρους — Ἀλύτας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. οἱ δὲ γὰρ ἑγκαταλιπόμενοι οὐ στιφανιῦνται, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, ni fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἐγκαταλιπόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv. 9., ubi, Polybīanis omisiss, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphe-

lius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Jesum tanquam primum in stadio cursum considerans, qui victor, factus agonothesa, de coelo coronam porrigeret ἀμέλειται τοῖς οὖν ὑπασταλυτομένοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 5. οὐδὲν παρηγορίαν] Accusationi nullus erat hic locus; (Quid nī?) verum οὐκ ἔστιν αἱ κέρμαι οὐδὲν παρηγορίαν sic corrigendum arbitror: dedecbat ipsum cuiusdam sociorum male dicere. Sæpius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἵνα οὐκ εἴη παρηγορία, etc. transcripsit ista S. Petit in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ παρηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. παρηγορία recte jam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδὲν cum κέρμαι jungendum, παρηγορίαν vero ad συμμάχων refertur. Conf. Var. Lect. (ed. S.) Emendationi tamen a Viro doctissima propositæ videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 6. legitur. S.

10. ἡ πειλὰ γὰρ ἀναπισταμένη] Valla (in patenti pelago, ubi, etc.) bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡ πειλὰ μὲν οὖν ἀναπισταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἱσχυροῦται, ἀφανίζοντο ἢ βλάθονται. Consequens ἡ δ' (lin. 11.) inmerito in abundantie suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἡ vice ἡ poni? ἡ δ' αἰμαίς ἡ τὸν βασιλῆον θρόνον, lib. III. 64. et mox (l. 22.) ἡ τὸν ἡμῶν ὑπὸ κινεῖται εἰς: ejusdemque structuræ cumulum congessit Porcius Wess. — Ubi scribitur ἡ δ' ἡ πειλὰ ἡμῶν σύμφατος ἔστι, primum illud perspicuum est, ad ἡ δ' intelligi verbum ναυμαχῶν vel ναυμαχίας. Deinde:

(de quo commodè ad h. l. Schulsius monuit) ubi ἡ pro τῇ poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἡ δ' ναυμαχῶν vel ναυμαχίας idem valet ac si dixisset ἡ δ' ἵνα ναυμαχίας τας, vel ἡ δ' ἵνα ὁσὺν ναυμαχῶν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

11. νῆας ἔχοντι βαρυτέρας] Naves Græcorum hic graviores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀντιπῆς καὶ ταπεινότητος, comparatæ ad Persarum naves molis majoris et celsioris; quarum tamen ἀντιπῆς in ἀλτιπῆς correctione docti viri abierunt, forte injusta. Noti εἶναι ἀλτιπῆς, ἀπὸ ἀλτιότης, θάλασσα ἀλτιπῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente præter alios P. Victorio ad Cicero lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλτιπῆς navis, et qua significatione? Ἀντιπῆς firmiter sunt compactæ ac egregie coherentes; sicuti κινεῖς ἀντιπῆς in Sophoclis Antig. v. 842. Wess. — Navis πάτατος ἀλτιπῆς καὶ πλεονεῖα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne, depressa et lata. S.

23. τοῦ καὶ περιχίοντι μάλασσα] Præclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem imitatur αὐτοῦ — καὶ πρὸς τῇ ἰσχυρίᾳ illustrantem lib. VI. 139. vise. Wess. — De formula ἡμῶν καὶ vide Adn. ad VII. 50, 17. et loca ibi citata. S.

33. μὴ εἰσὶνὰ δὲ βουλευμένους] Cato in Sallustii Catil. c. 52. Vigilando, agendo, bene consulendo, prospera omnia cadunt; ubi socordiae tete atque ignavia tradideris, nequicquam deos implorēs; irati infestique sunt: ubi Wessius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. Wess.

CAP. LXI. 3. εἰς τὸν ἐπιφθόρον]

Infelicitèr ista tentavit vir doctus, quorum hæc est sententia: nolens concillii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis. Sic Herodotea capienda docebunt Kiisteri et summi viri observata in Luciani Timon. (c. 44.) pag. 157 seq. Præter cetera H. Valesius adscripserat Harporationi locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes *ἑπιψηφίζω*. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὸ γνώμας προτείνειν prævium *ἑπιψηφίζω*: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. *προτείνειν λόγον*, id c. 61. *ἑπιψηφίζω*. Moleste non feret vir humanissimus, si dixerò mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere cepit ante Themistocles, quam convocatis ducibus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per *πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδην προτείνειν τὸν λόγον*, τῶν ἑκαστα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicere fixa tabula, quæ, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. (Necromant. c. 19.) In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdriis δ' *Ἐπιστάτης* iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce præconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causa cognita mittebatur in suffragia: *Ἐπιστάτης*, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur *ἑπιψηφίζω*. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdriis quod dicebam,

loco Demosth. p. 445., §. 31. (Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.) et hic Ulpiani: οἱ μὲν Πρωτάνεις συνήγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Προῆδραι ἐπιβαλλόντες πρὸς τοῖς συνήλθοι. Eximie tamen Prytanes dicuntur *προτείνειν*: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. (ubi supra,) et initium præsertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, jam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem *ἑπιψηφίζω* ἀπαλῶς ἀνδρὶ. Intacta quoque, ni fallor, viri docti prætermiserunt hæc Xenophontis *Ἀναβ.* V. p. 204, 7. *ἑπιψήφισεν μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἴσους ποιῶν τὰς πόλεις*: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literæ omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, *ἑπιψήφισεν μὲν οὐ· ἴσους δὲ πόλεις ἐκούσας ἴσους*. Xenophonteum illud μὲν οὐ supra jam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum *ἑπιψηφίζω* sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. (Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpreter.) Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452, 86. 470. §. 235. etc. *Λόγον* autem *προτείνειν*, et *ἑπιψηφίζω* liquido distinguit Æschines de Falsa leg. p. 36, 26. *γεγραμῶς, τῇ μὲν προτέρεῃ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευόντων τὸν βουλευμένον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προῆδρους ἑπιψηφίζω τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτείνειν*. Apud Suidam in *Ἐπιστάταις* loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: *Συμφέτης δὲ ἦν ἑπιστάτης, καὶ οὗτος ἐψήφισε οὗτε πατισμοτόντι*: hic libenter corrigerem οὗτ' *ἑπιψήφισε*: (ex Xenoph. Mem I. 1, 18.) sicut in Æliani Var. Hist. p. 234. (lib. III. c. 17.) corrigit ὁ πάτερ T. H. οὗτ' *ἑπιψήφισεν Ἀθηναίσις*

τὸν τῶν δίκαια στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. 'ΕΛΛ. I. p. 263, 41. et 'Απομν. IV. p. 468, 5. ἰν ταῖς ἐκκλησίαις Σωκράτης ἰασητάτης γινόμενος οὐκ ἰπὶ τριψὶ παρὰ τοὺς νόμους ψηφισέσθαι: quia scilicet οὐκ ἰπὶ τριψί, de re adeo indigna populum mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἰπὶ τριψίξιν ἀπολ. ἀνδρῶν: ut Socrates 'Ελιανὸς noluit ἰπὶ τριψίξιν 'Αθηναίους. VALCK.

Ibid. ἀπολ. ἀνδρῶν] Hæsitavi hoc probarem an ἀπώλῃ (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formæ fuit, cujus 'Ισιος, ἢ 'Ισι, 'Οσίριος, ἢ 'Οσίρι (Οσίρι), κωνάβιος, etc. in superioribus. Justissimo deinceps jure Themistocles Adimanti inportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Justino fides II. 12., Patriam municipes esse, non mœnia; civitatemque non in ædificiis, sed in civibus positam, et quidem verissimè. Conf. H. Grotium de Jur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. x. Adimanti memoriæ pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. Wess.—De tono vocab. ἀπώλ., in penultima ponendo, vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

6. Τότε δὲ] Scribendum, Τότε δὲ δὴ, etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Καρίδιον ἀμείψαντο, hæc respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θειμ. κινῶν τι καὶ τοὺς Καρίδιους πολλὰ τι καὶ κακὰ ἔλεγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολιν ἀνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in 'Αδιμάντις, Themistocles, τίς, ἵπτιν, ἀπολιν, ἔχων ὁ τριήρης. Ex historico deperdito descripta quædam huc spectantia habet egregia Plut. in

Themist. p. 117. x. VALCK.—Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adjici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum præsertim istud Τότε μὲν, cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subjiciatur. S.

CAP. LXII. 2. Σὺ εἰ μάλιστα ἀνθρώπῳ] Errorẽ Vallæ propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μάλιστα ἀνθρώπῳ καὶ μένῳ ἴσται ἀπὸς ἀγαθῶν. — εἰ δὲ μὴ, ἀναγίγνεται τὸν 'Ελλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te præstiteris; supplendum relinquitur εἴσται τὸν 'Ελλάδα, vel ἐφ' ὧς, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εἰ ἐν ἔχῃ: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρέτων nonum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333., librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis sæpe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi voluit Eiresiones Homereæ posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) "Ἔσσην' ἰς ἀπολύσεις· καὶ εἰ μὲν τοι δώσω, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰσθήξωμιν· οὐ γὰρ συναικίησονται ἰθάδ' ἥλθομεν. Ad priora pertinent ista, "Ἔσσην' ἰς ἀπολύσεις: tum sequitur aliud fragmen, cujus indicium præbet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic redintegrentur: Εἰ μὲν τι δώσω, — εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθήξωμιν, Οὐ γὰρ συναικίησονται ἰθάδ' ἥλθομεν. conf. Athen. VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἰς Σίριν τῇ ἐν Ἰταλίῃ] Ne confunderetur cum ejusdem nominis urbe Pæoniæ, Σίρι τῆς Παιωνίας, c. 115., illa prudenter adjunguntur. Italici Sirin juris olim, et ante bellum Trojanum

quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, Lycophronis Alexand. v. 986 seqq. canit; cujus Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A. (p. 264. ed. Cas.) Ionasque, Lydorum dominatum vitantes, Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime abest. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii solers studium, Alex. Symmach. Masochius priscorum pæne pugnantis sententias examinavit, Prodrumi ad Heraclæen. Psephism. p. 75. Oraculum, quod Themistocles ostentat, labentibus annis Athenienses, ut colonos eam in Italiæ partem deducerent, ac Thurios conderent, Siritidi vicinos, inpulit apud Diodor. XII. 10. Wess.

Ibid. *νομιμύμεθα ἐς Σίριν*] Urbe non nominata apud Plutarch. Themistocles T. I. p. 117. F. *αὐτὴν αἰνοῦσιν αἱ τῆς Ἑλλάδος, Ἀθηναῖοι καὶ πᾶσι ἱλιθίαν καὶ χώραν οὐ χείρονα κικημένους, ἢ ἀπὸ βαλόν*: Siritin videlicet, si fertilitatem spectes, Attica multo meliorem. *Ἀρχίλοχος δὲ ποιητὴς ὑπερενθαύμασι τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν ἰθαίμινίαν*, cui dicitur *ἰφίμερος* et *ἱερὰς* *χῆρος* δὲ *ἀμφὶ Σίριος ῥάος*, apud Athen. XII. p. 523. D. Illic Timæo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Colophonii; aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver. Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiæ Siri multis agens, non recordabatur Herodoti, cui Italiota quoque *Σιρίτης* Damasus inter Agaristas procos memoratur lib. VI. c. 127. Quæ Ionas habuerat incolas, de Siri dici poterat Themistocli: *ἡμιοῖρή ἴσσι* *ἐκ παλαιῶ ἴσσι*. Vicina Sybaris, sive Thurium, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex Hegesandri commentariis narrat Athen. XIV. p. 656. c. et ex Athenæo Eustath. in 'Ιλ. κ'. p. 704. *ἔτι Σάμιοι πλείονας ἐς Σύβαριν, καὶ πατασχόντας τὴν Σιρίτιν χώραν*,

VOL. IV.

a perdicibus *ἰσχυραῖν* — *ἀπὸ πλινθαν*. VALCK.

CAP. LXIII. 1. *ἀνιδδάσκοντο Εὐρυβιάδης*] Metu præsertim Atheniensium *μὴ οφίας ἀπὸ λίσσιν*. conf. Plutarch. in Themist. p. 117. F. Sæpius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic *ἀνιδδάσκοντο*, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli: dedoctus est, Ciceroni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. *ἀνιδδέχθη*. Significat *ἀναδιδάσκουσαι* sic priora *dedoceri*, vel dedocendum se præbere, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit *ἀναδιδέχοντας* H. Steph. in Thucyd. VIII. (c. 86.) p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum non Suidam in *Ἀναδιδέξαι*, sed eundem comparare potius debuerant in *Ἀναδέσθαι*, *ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γινόμενὴν ἀρὰν οὕτω Καλλισθένης*: ubi commodum Küsterus memorat Cornelii Nepotis resecreare, ex Alcib. c. 6. Eumolpidæ et Ceryces ante coacti *ἱσθράσαντο αὐτῶν*, quod legitur apud Suidam in *Ἑσθράσαντο*. Pollux V. 130. *τὸ ἱσθράσαντο ἀναλύνει τὴν ἀρὰν Ἀναράσανται λίγυσι*. βιαίτερον γὰρ τὸ *Ἀνιδέσθαι*: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148. B. *παλινῶδι* — *ἀνυχόμενοι ἄττα* (lege *ἄττ' ἄν*, ut p. 142. D.) *τὸ πρῶτον ἰδέσθαι*. VALCK.

4. *ἀνάγη τὰς νῆας*] Quid-ni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. *ὡς εἴη διδογμένοι ἀνάγη τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν*: et *ἀνήγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα*, cap. 70., etc. Wess.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum *ἴσσι* *ἀκροβυσσάμενοι* sibi geminum ejusdemque figuræ habet *λόγων ὀδισμὸν*, cap. 78. et IX. 26. Wess.

8. *Αἶαντά τι καὶ Τελαμῶνα*] Schedarum *Αἶαντα* τὸν *Τελαμῶνα* fulcire videtur c. 121. ubi soli Aianti, nulla patris Telamonis habita ratione, victores trirēmē ex manubiis mittunt Sala-

Z z

minem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De Æaco Æacidisque inploratis (ibid.) atque opitulatum arcessitis quæsitum lib. V. c. 80. WSS. — De Æaco et Æacidis consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larehero laudati. S.

CAP. LXV. 1. "Εφ' ἃ Δικαῖος, etc.] Sub uno hoc teste nobis narratæ fabellæ, præter Plutarch. T. I. p. 119. x. et Schol. Aristoph. Nub. v. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀσπιδότατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ. τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἱεφύοιτο ἐν τῷ κινδύνῳ τῇ Μηδικῇ· οὐτῶ, τοῖς ὅλοις φιλόπρωτος ὦν, ἐπὶ τοῖς Ἑλλησπείσι: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνοῦσης τῆς ναυμαχίας, ἱεφύοιτα μὲν ὁ Ἴακχος συνομαχῆσεν· in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Græcos laudem meruerit, μόνῃ, αἰτ. φέρεται τὴν τοῦ παντὸς κρίσιν — καὶ — τοῖς ἀπ' Ἑλευσίνος φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. hæc adnotatio Scholiastæ, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἑλευσίνος φάσμασι) Ἀκατος καὶ Δημάρατος, (corrigere Δικαῖος καὶ Δημάρατος: quæ nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) φηγάντες ὅτι καὶ μόνοντες παρὰ Πέρσιν, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulæ mores edoctus in Perside, Dicæo prudenter (infra, lin. 24.) dixerat, εἰγα·) καθ' ὃν ὃν ἔλθῃ ὁ κνηροῦς οὗτος, πάντας ἱκνῶνι ἡττῶνται· ἥλθε κατὰ τῶν Πισισκῶν τερήρων, καὶ δι-σκιδάσθη ἐν αὐταῖς· καὶ τικμήριον (ἦν) τὸ μίλλαν νικᾶσθαι τὸν βασιλιά· γίγνεται τοῦ· ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μισσημένοι ἀφανῶς καὶ ἀπροόσπως ἐν δαι-

μόνις τινος τὸ ἐπίφθηγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἑλευσίνιαις. VALCK.

7. μάλιστα κα] Laudavi in τριῶν ἱερῶν καὶ μάλιστα, lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alioqui μάλιστα κα Musæ solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 50. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum (lin. 9.) vicesimò Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Jo. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WSS.

9. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἴακχον] Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ἄδόντων, vel ἱεργόντων) τὸν Μυστικὸν Ἴακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur præsertim a Jo. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meursio, dabit Aristoph. Ran. v. 401. et seqq. Ἴακχος πολυτίμητι — Διῦρο συναπολούθῃ Πρὸς τὴν Θρόν, καὶ διζέον ὡς Ἄνιου πόπου πολλὰν ὁδὸν περαινύσι· Ἴακχος φιλοχοροῦντὰ συμπρόσιμῳ μὲν. Tot mystarum vocibus excantatus lætus per viam sacram cum illis procedebat Iacchus, quos ut is ἱεργῶν in Aristoph. Ran. 354. sic illum verius ἱεργῶν dicebantur: in Schol. ad Ran. v. 326. Boëdromionis memoratur ἡ ἱεργῶν, ἐν τῷ Ἴακχον ἱεργῶν: ter quaterve, τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἱεργῶν, legitur apud Plutarch. Vid. Casaub. in Athen. V. c. 14. Nihil interest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἱεργῶν, an ἢ τὸν Ἴακχον ἔδουσι. Schol. ad Ran. v. 324. οἱ μισσημένοι ἔδουσι τὸν Ἴακχον: Hesych. Ἴακχάζειν, in voc. Δι' ἄγλας, interpretatur ἔδουσι τὸν Ἴακχον. Sed Ode sacra, quam cantabant, ipsa quoque dicebatur

"Ιακχος. Hesychius in "Ιακχον: καὶ ἡ εὐδή, ἥν οἱ μαρτυροῦνται φέουσι. Apud Suidam in voc. ὁ "Ιακχος ἀκούσθη ἐν τοῦ Θερμίου πιδίου, ὑμνούμενός τε καὶ ᾄδόμενος. Hoc sensu Herodoti dicebat Dicaeus οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν ἵσαι τὸν μυστικὸν "Ιακχον, clamorem (illum) esse mysticum Iacchum; quo, ut ait paulo post, (lin. 23.) ἐν ταύτῃ τῇ ἑστῇ ἱακχάζουσι, isthoc utuntur die festo, Iacchum sæpius inclamantes. VALCK.

15. ἐν ἡ τιμωρίῃ] Pavii et Bergleri conjecturam schedæ Passion. certam præstant, tum narrationis cohæsiō et Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Eleusin. pag. 258. Adfinitas, quæ ἐν et ἐν jungit, confusionem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. Wess.

20. ἀνὰ πάντα ἔτια τῇ Μητρί] His inhæreo. Cererem, Μητρός titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annuum majorum mysteriorum tempus stabilendum, cupideque propterea, neque inutiliter, oppugnando Scaligero, quinquennii spatium illis designanti, a. D. Petavio ad Themistii Or. V. p. 411. et Ism. Bullialdo in Theonis Smyrn. Mathemat. pag. 218. admota. Ceterum ἱακχάζουσι (lin. 23.) Scholiastes interpretatur, λίγους, φλυαροῦσι, ob inconditum opinor clamorem, Iacchum sæpius resonantem: neque enim pagana superstitione φλυαρίαν indicare solebat. In Suida "Ιακχάζουσι, λίγους, φυλάττουσι, Ἡρόδοτος: et in Lexic. Bibl. Coisalinianæ pag. 234.; pro quo olim φρυάττουσι malebam, nunc φλυαροῦσι ex glossis Herod., quas ambo descripserunt. Hesychio simile se insinuavit peccatum. Wess.

Ibid. τῇ Μητρί καὶ τῇ Κίρῃ] Matri et Liberæ quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde Petavio ostendit ad Themist. p. 411. De minoribus æque

ac majoribus Mysteriis eodem anno ventente actis vid. Cl. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 485. (ad lib. XX. c. 110.) Hic Cl. Gronov. ex Med. Cod. Ionicam Proserpinæ dare potuerat nominis formam Κούρη. Loci non recorder Scriptoris antiqui, quo junctim αἱ μεγάλα θιαί, sive ἡ προεβούτερα θιός καὶ ἡ νεώτερα, dicantur Mater et Libera: veterem esse opinionem scribit Cicero IV. in Verr. c. 48. Siciliam totam esse Cereri et Liberæ consecratam, — et raptam esse Liberam — ex Ennensium nemore. Matrem Ennæam attigit J. F. Gronov. in Observ. pag. 126. Ceres μᾶ γὰρ dicitur Æschylo Suppl. v. 897. Ennæ præsidii præfectus L. Pinarius apud Livium XXIV. 38. Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor. Harum Dearum, velut ab Eleusiniis ducta, mysteria coluerunt ab antiquissimis usque temporibus Meursio non memorati Messenii sub nomine τῶν μεγάλων θιῶν: alibi in Peloponneso αἱ μεγάλα θιῶν erant Δημόττηρ et Διόνωννα: hæc autem non Jove nata et Cerere, sed filia Neptuni: quia mater hujus quoque puellæ multo certior erat, sæpius illam Δηοῦς κόρη dixerunt; vid. ill. Spanhem. in Callim. Hymn. Cerer. v. 133. Callimachus fragm. Benti. 48. dixit illam non Δηϊόννην, sed procul dubio Δηϊόννην: forma usitata, qua innouerunt Ὠκεανίην, Εὐρηίην, Ἀδρηστίην, Θιαντίην, Φαιακισίην: ultimum ex Inscript. Corcyr. in Diar. Ital. Montfauconii p. 492., qui multa reliquit in illis corrigenda, in vicinæ pag. Inscript. 7. versum etiam quartum: Ὅστις δ' ἐν νῆσσι τῶν ἱερῶν κτίρειται. VALCK.

33. ἐπὶ τὸ στρατόπιδον τὸ τῶν Ἑλλήνων] Abesse non debent Aristidis T. I. p. 258. verba: νόφος δὲ ἐρμηνεῖν ἀπ' Ἑλλυσίνος καὶ ὑψοῦθι ὑπὲρ τῶν νῆων, ἱγκαστοῖσιν αἰς τὰς τῶν βασιλέων ναῖς ἄμα τῇ μίλῃ τῇ μυστικῇ. Sic Cl. Jebbiius ex schedis Baroccianis, me iudice, impru-

denter. Illa τῶν βαρβάρων adiciendi non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. Nostri Urania, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion jugulasset. Wzs.

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ ἐς τὸν Πιρξίον ποταμόν, etc.] Cohærent hæc cum superiori cap. 24. S.]

5. 'Ὡς μὲν ἐπὶ δούλει] Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interjectam, 'Ὡς μὲν οὖν ἐπὶ δούλει. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere hujusmodi conjunctivas particulas, modo ἀντιδιδῶν uti amat oratione. S.

7. τῆσι τοῖσι ἀσπίδαμοι] Ultimam si præter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiæ damno posset abire. Verius est δὲ ἰσὶ ἐς Σητιάδα: et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. 'Εσὶ et ἰσὶ facillime permutantur. Numerum Persicæ multitudinis ad Sepiadem dedis lib. VII. 186. Wzs. — Pro ἰσὶ ἐς Σητιάδα Kœnius, duabus literis repetitis, corrigebat ἰσὶ ἐς Σητ. ἀσπίδαμοι. VALCK.

14. πλὴν τῶν πέντε πόλεων] Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythi c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocraton in Κύμῃ et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πολὺν σκεῖαν πρῶτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἑκατόμβην (lin. 15.) singulari, an ἑκατόμβημι multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ἑλίγῃ πρῶτημι τοσούτων ἑκατόμβην. Wzs. — Ex uno codice non mutassem vulgatam ἑκατόμβημι: illinc distat Nostro frequentata formula πρῶτος τῶν ἡμῶν ἰδμεν. VALCK.

16. Verba προτίβαις recte litteram detrahunt, προτίβαις scribentes, Reiskius et Kœnius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποθήσει]

Gemino in negotio παραδιδόντες τὸν τίλμον, δὲ ποτίσαι lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 82. ποτίσαι δὲ χρὴ — πᾶ ἀποθήσει, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Kf sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox (c. 68, 16.) iterum τῇ ἀποθήσει. (Vide Var. Lect. ed. S.) Insequens ἰδίαν σφί συρμίζει (lin. 5.) reditutum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. Wzs.

CAP. LXVIII. 4. Εἰσαί μοι πρὶς βασιλῆα] Nolo oblectari membranarum consensioni morique Herodoteo, qualis 'Ὡς οὗ' Ἀργύλλων Λαυδαίμωνος, lib. VII. 228. (ubi vide Adnot. ad lin. 9.) et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. π'. 501. Εἰσιμένοι μοι Τρῶες: ubi Eustath. ἰς δὲ τῇ εἰσιμένοι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ ἴσται, περιττὸν δυνάμει τὸ μοι κῆσαι. Quo quidem pleonasmō nihil omni in lingua, recte Ritterbusio ad Oppiani Cynæget. I. 89. docente, receptus. Wzs. — Pro Εἰσαί μοι scripsisse Herodotum aspicio cum Kœnio Εἰσαί μοι, (scil. aoristo primo infinitivi,) quia ἴσται codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμματα (i. e. infinitivos,) Porus docebit. (Vide Porti Lexicon Ionicum, titulo 'Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν Προσκαταπῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adjecto μοι pronomine, οὐ δὲ μοι ἰσὶ τὴν 'Ελλάδα σερωνίεσθαι, ex lib. III. c. 134, 21.) Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατωπιῶν ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατώσαι Ionica certe sunt quæ toties apud Herod. Excurrunt, ἴσται ἴσται ἴσται ἴσται. Alexandrinæ sunt Dialecti, præter ἴσται et ἴσται, ἡλθαι ἰθυγαῖ ἰλαβαῖ ἰλωναῖ ἰσιναῖ: quæ frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale

legitur, corrigi debet. *Ἰσως* recte fuit ex Herodoto quoque sublatum hujus Ed. p. 447, 71. (VI. 21, 10.) ut ex versu Philemonis a Bentleie pag. 131. *οὐ γὰρ ἐν χρεῖσι τὸ Ἰσως*, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. v. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto v. 519. *ἐν δ' Ἰσως*, sicut v. 116. *Ἰδα*: hic sorex suis se saepe prodit indiculis. VALCK.

5—8. *οὐτε παύσεται γινώμην* — *οὐτε ἰλάχιστα ἀποδείξαιμι, ἴσως*. *ἐν δὲ ἰούσαν γινώμην*, etc.] Ista mihi rectius scripta, quam valgantur, codex præbere videtur Med. et qualia legit Valla: *οὐτε παύσεται γινώμην* — *οὐτε ἰλάχιστα ἀποδείξαιμι, ἴσως*, *ἐν δὲ ἰούσαν γινώμην* *με διακρίνεται ἀποδείκνυσθαι*. Facile liquet cur voculam *δὲ* interseuerint; qua ejecta, *ἐν δὲ ἰούσαν γινώμην* interpretor veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quæ Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: *οὐτε παύσεται γινώμην* — *οὐτε ἰλάχιστα ἀποδείξαιμι, ἴσως*, *ἐν δὲ ἰούσαν γινώμην* *με*, etc. me neque ignavissimam, — neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, æquum est, etc. Namque, *ἐν δὲ ἰούσαν* ad γινώμην aptari, sequentia *ἐν τυχάνω φρονέουσα*, eadem utique futura, prohibent. Partem horum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnata violentiore conjectura, nuper Clar. Reiskius. Wess. — Istud *ἐν δὲ ἰούσαν*, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus me quam hic vides: cogitaverat etiam talis cum sim, (sive, ut Wess. ait, me talem;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse *ἐν δὲ ἰούσαν*. At *ἐν δὲ* (de quo quidem in Var. Lect. (ed. S.) mœnere oblitus eram) divisis vocibus præferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valek. et Schæf. abjiciendam *δὲ* particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess.

et Reiskio *ἐν δὲ* legerim, sed *ἐν δὲ γινώμην* hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit, id quod nimis abundanter adjectum Wesselingio videbatur, *ἐν τυχάνω φρονέουσα*. S.

18. *ἐν μὲν μὴ ἰαυχθῆς*] Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra jam monuerat VII. c. 10, 6. (lin. 55.) *ἰαυχθῆναι πᾶν πρῆγμα τίσται σφάλματα*. Ad proxima, (lin. 18.) *ἀλλὰ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ἔχει*, Kœnius in literis, conjecteram, ait, *σχῆς*, quia *σχῶν* eo significatu, qui hic requiritur, sæpe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. (At *ἔχει* idem valet.) Artemisiam providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. *ἂν ταῦτα μὲν οὐ μίτρον ἰδοὺ τῷ Ἡρόδοτῳ, Σίβυλλαν ἀποφῆται ἐν δ' Ἀρτεμισίᾳ, τὰ μέλλοντα προεισπίζουσα οὕτως ἀκριβῶς*. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Delphobeve. VALCK.

21. *οὐ γὰρ οἶός τε*] Quod sequitur *οἶός τε* rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. *ἴσονται τε ἀντίχου*: a minus attento mutari potuit ob sequens *διασπιδῆς*: sed hoc idem tempus est ac *ἴσονται*, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Mœr. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thea. pag. 140. Illud autem, *οὐ γὰρ οἶός τε ἴσονται*, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro *οὐ γὰρ δύνασται*. (At perinde etiam commodum præsens tempus.) Distinguenda, *οἶός τε*, et *οἶός τε ἴσονται*, recte discrevit Harpocration, scribens *τὸ ἐν τῷ τε* significare *δύναται*. Pro *πᾶσι τε* restituit H. Steph. *οἶός τε ἴσονται ἡμῖν συμπεῖλαι* Xenophonti *Ἀναβ.* lib. V. pag. 207, 32. Judicent harum rerum periti recte-ne correxerim *οἶός τε ἴσονται*, pro *οἶός τε ἴσονται*, in his Philostrati p. 812.

de Achille loquentis, quem Chiron educator καλαινύμι, — εἰν τι ὄντα πτωχὸς ἀρετᾶζεν, καὶ νεβροῖς συμπίπτειναι, blandis verbis laudat tanquam qui posset, etc. nam et ille blandus — Mitibus alioquis teneros mulcebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

22. ἀλλὰ σφίς διασπιδῆς] Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriz civis sue. An eandem, ut Plutarchus invadit, Sibyllæ vaticinanti æquiparavit? Græcorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllæ ad conjectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti prælio supersederet, et bellum, missa ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris conjiciendis sollertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginæ Halicarnassi. Verum abstineo; moneoque, in proximis (lin. 25.) ἀγριμῶν τοὺς ἐκὺθιν αὐτίων ἤκοντας ex Ask. oportunius, et Plutarcho, qui ἀγριμήσειν, lectum videri. Wess.

23. οὗτοι γὰρ οἵτοι παρὰ σφίσι] Πάρεσφισιν, id est παρίσταν, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Kœnius: idem ille suspicatur in proximis, (lin. 24.) pro οὗτοι αὐτοὺς οἰκὸς, legendum οὗτοι αὐτοῦ οἰκὸς, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκὺθιν αὐτίων ἤκοντας: quæ dum omittit Plutarchus non sane censeri potest tueri vulgatum αὐτοῦς. VALCK.—Sane quam probabilis, pæne dixerim certissima emendatio, οὗτοι αὐτοῦ — ἀγριμῶν τοὺς ἐκὺθιν αὐτίων ἤκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μινίον, cap. 57 extr. αὐτοῦ μίνων, c. 60, 24. εἰ μινίον αὐτοῦ, c. 62, 2. Mox (lin. 26.) pro τῶν Ἀθηναίων, præstaret fortasse τῶν Ἀθηνῶν, ut sæpius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenæ, quam universa Attica terra intelligi. S.

30. ἰς θυμὸν βασιλῆως. Sic lib. VII. 51. ἰς θυμὸν ὦν βασιλῆως. Qui βάσις maluerint, Homereum σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλας

σῆσι Iliad. A'. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis (lin. 31.) regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis præceptum Naumachii apud Stob. Serm. LXXI. p. 438. fin. μήτι κακὴ δρώσιν τοῖς ἴσοι μήτι μάλ' ἰσθλὴ Φαίνοισι ἥτιςτοι γὰρ αἱ πού τῶμα φέρονται. Θάρσει διδύτων μάλ' ἐπικρατοῦσιν ἄνακτας. Sed in hac domesticæ disciplinæ procuracione fines pauci regunt pruderent. Wess.

33. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Διγύπτιοι τε, καὶ Κύπριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Κιλικίαν, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. (scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi: quæ tamen observatio non admodum hujus est loci.) Quod addit bellatrix, τῶν ὀφίλης ἵστι οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὦν τε καὶ ὀφίλης ἵστι, sunt præstantissimi poetarum apud Ælian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. IIL pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδιδύκται καὶ ποιητῶν καὶ ἥτορων καὶ στρατηγῶν καὶ ὦν τε ὀφίλης ἐν Ἑλλήσιν: vocula scribendum transposita, ὦν τε καὶ ὀφίλης: exemplis præstantissimorum apud Græcos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὦ, τε περὶ ὀφίλης ἥν, et ὦ, τε περὶ ἄλλος ἥν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timou. (c. 55.) p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster, in Aristoph. Eccles. v. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 3. ἔτι οὐκ ἴα]. Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἴα. Wess.—Accentu scriberem retracto, ἔτι οὐκ ἴα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἴα, IV. 164. et ἡ Σίσις οὐκ ἴα κινεῖν, VIII. 36. quorum tum non recordsbar. VALCK.—At, cur po-

tissimum in præterito tempore positum verbum malleum quam in præsentem, nullam equidem vidi causam. S.

4. οἱ δὲ ἀγαιομένους] Ἀγαιομένους hos Eustathius ad Iliad. Ω'. p. 1363, 9. (p. 1501, 1. ed. Bas.) illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. Wess.

5. Retinui τισιμημένης, obsecundans præstantissimis membranis. Caussam Gronovius exponet. Wess. — Placet etiam mihi αἴτι in πρώτοις τισιμημένης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3. διβαλλόν τοὺς Ἴωνας, — ὡς προδόντων. Rursus c. 108, 18—21. παντὰ τὰ κατὰ Εὐρώπην — ἥτοι ἀλλοκαρίων γι, ἢ πρὸς τοῦτου ἡμελογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[5. ἰσέποντο τῇ κρίσει] Ἀνάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi per-cunc-tationem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 6. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσις major codicum numerus consentiat. S.]

9. τοῖσι πλείοσι πείθεσθαι ἐκίλει τὰδε, καταδίδεας πρὸς μίν, etc.] (Commodius sic distingui orationem putavi, ut τὰδε (i. e. κατὰ τὰδε, hac in re) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοις esset vulgatum, monuit Wess. "turpem detersam esse maculam, post "Aldi et Camerarii ætatem Editis ad- "spersam." S.) — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπι δὲ scripsi ex codicibus Ἐπιδὲ δὲ, quod et alias factum (ut II. 2. VII. 36. etc.) recorder. Wess.

Ibid. παρήγγειλον ἀναπλών] Scribendum puto παρήγγειλαι, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγειλε absque, in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; uti intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἔχχε δῖος τι καὶ ἀρρωδίη, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, in τῇ ἔργῳ intrepidum, ante instans prælium humanitati congruum tale δῖος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 4. τοὺς ἀμφὶ Λιωνίδα] Sæpe superiore libro τὸν Λιωνίδα formant exscriptores, communio-rem amplexi adsuetudinem, cum τὸν Λιωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυπιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκιρωνίδα δὲ, (lin. 8.) quam obstruxerunt Græci, Pausanias Σκιρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A. (pag. 391. ed. Cas.) monuerunt. Wess.

6. ἐς τὸν Ἴσθμὸν ἵζοντο] Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἵζόμενοι in τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: l. c. 199., ἵζόμενοι ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit Valla; nec III. c. 140., ἕλκοντο ἐς τὰ πρὸς θύρα τῶν βασιλῆος οἰκίων. Apud Thucyd. III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκυρίων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκίται, templum Castorum, et Junonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνίδριον ἦθελι καθίζου, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol.

in Aristoph. Plut. pag. 456. (Conf. ad c. 60, 11. notata.) In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus juxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, *ἦντο* (lin. 11.) *τὸ ἔργον*: hoc recipiat Herod. ut suum recuperavit I. 189. *οἱ δὲ ἔχλου πολλοῦ ἔργαζομένου ἦντο τὸ ἔργον*. In sequentibus: (lin. 13.) *καὶ ἰλύνου σὺδῖνα χρέον αἱ βοηθήσαντες ἔργαζόμενοι*: postremum pertinet ad ἰλύνου, vel potius ἰλύνου: σὺδῖνα χρέον ἰλύνου (id est ἰσαύοντο) ἔργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. *ἰλύνοντας σὺδῖνα χρέον*, ubi Suidas tamen (cum melioribus codd.) dat *ἰλύνοντας* in voc. *Ἐλύνοντας*. Hanc scripturam, ut accuratiorē, nuper adprobavit Vir eximius Jo. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dederunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Jo. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 25. S.

11. *ἦντο τὸ ἔργον*] Sic planissima lib. I. 189. *οἱ δὲ ἰσάμενοι πολλοῦ ἔργαζομένου, ἦντο μὲν τὸ ἔργον*. (Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.) Peccat autem Med. voces *καὶ σλίνδου* omitendo, neque dignus patrocínio erat arcessito. Melius *ισιφορίον* (lin. 13.) de dialecti usu schedæ, et (CAP. LXXII. 1.) *οἱ δὲ βοηθήσαντες* Eustathius. Idem in vicinis (cap. 71, 14. et c. 72, 5.) olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1. *Οἰαίμ δὲ τῶν Πελοπόννησον Ἰθία ἰστιά, etc.*] De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quæ vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne

apud Strabonem quidem vel Pausaniam. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi, videtur, ait, Homerus sex tantum agnoscere. Totidem occurrent Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμφρου σὺψίως διῶται περιεπὶς ποιητικῶς λίγοντες, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὥν ἡ χρέον ἡμαῦρον τὰ πολλὰ, judice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. (pag. 332. ed. Cas.) cui isto libro sex præcipuæ regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius v. 515. et seqq.; quinque Thucydides, lib. I. cap. 10. *Πελοποννήσου τῶν σίντε τὰς δύο μέρειν ἵμονται*, (Lacedæmonii, Laconicam nempe et Messeniacam) *τῆς τε ἑσπερίας ἡγεῶνται*: quæ postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedæmonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, *ἡγεμόνας*, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. (VIII. 15.) pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat *Herodotus* Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, *Dorienses*, (lin. 7.) quorum hic tantum fuisse dicuntur *πολλοὶ τε καὶ δούκιμα σέλας*, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Jo. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. *Arcadas* (lin. 3.) Dorienses et Heraclidæ suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyæno traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes in ed. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. (Fragm. VI.) T. II. p. 635. Velut *ἀνείχοντες* Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum me-

meria permansisse, tres testantur histori- ei principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Proœmio, et Xenoph. Έλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos iudit Lycomedes λέγων, ὡς μόνους μὲν αὐτῶς Πηλεπόννησος πατρὶς εἶη· μόνου γὰρ αὐτό- χθονος. ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen ho- noris prærogativam secundum Herodo- tum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, (lin. 3.) et quodam modo gens Achaica, peninsula certe patria non ejecta; nam ἐκ μὲν Πηλοποννήσου οὐκ ἐξιχώρησι, ἐκ μὲντοι τῆς ἰωνῶν οἰκίαι δι τὴν ἄλλασσιν. Vid. Strabo VIII. p. 514. z. 588. z. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti vestigia sequutus, γίνη, inquit, οἰκῇ Πηλοπόννησον, Ἀρκάδης μὲν αὐτό- χθονος, καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέρης ἀνίστησται, οὐ μὲντοι Πη- λοποννήσου γι ἐξιχώρησαι: tum de qua- tuor reliquis, quæ ἰθὺα dicuntur Hero- doto ἐπὶ ἡλύδα, Pausaniæ p. 375. memo- rantur Dryopes, Dorienses, et Ætoli: Δρύοπις, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παριασσοῦ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἴτης ἐς Πηλοπόννησον ἰεῖν ἀφ' ἡγμῶν· τοὺς δὲ Ἑλλείους Ἴσμεν ἐκ Καλυ- δῶνος διαβιβηκότας καὶ Ἀισωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. (lin. 8.) quas jungit et Homerus 'Ιλ. β'. 559, Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμι- όνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, (vid. Var. Lect. (ed. S.) et mox Wesselingii Adnot.) decerni vix poterit: Δωδώνη sæpe dicitur Nostro, quæ Δωδὼν Sophocli aliisque: vid. Wes- seling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παρωριῆται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, (lin. 10.) comparari poterunt notata p. 345. (ad IV. 148, 9.) VALCK.

2. τὰ μὲν — κατὰ χῶρην Ἰδρυται· ὦν τε καὶ τσάλας οἰκοῖ] Hæret in his menda, Codicibus forsant antiquior, fa-

VOL. IV.

cile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἴοντα, κατὰ χῶρην Ἰδρυται ὦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκοῖν, Ἀρκάδης καὶ Κυνοῦριοι. Vo- cula τε tantum in τὴν mutata, sic com- mode mihi correxisse Kœnius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ ὦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima præeuntis verbi (Ἰδρυται) syllaba absorptam: series illam sibi exposulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas pri- mitus incoluerunt sedes, itemque Cy- nurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouhe- rius Diss. Herod. c. 9. jure conficit. Achæos autem, a Doriensibus expul- sos sedibus, in Ionas irruisse, atque eo- rundem regionem ad Sinum Corinthia- cum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. Wess. — De menda quæ olim istum locum (ibid.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. (ed. S.) oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χῶρην Ἰδρυται, ἦν (aut Ionice τὴν) ὦν τε καὶ πάλαι, etc. commodè Reiskius censuit, hanc adji- ciens observationem: “Brachylogia ve- teribus usitata est, sic dicere: ἦν ὦν τε “καὶ τὸ πάλαι οἰκοῖν, pro ἦν ὦν τε οἰκοῦσι “καὶ τὸ πάλαι οἰκοῖν.” Ego Ἰδρυται ὦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schæfero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rati- onem. S.

9. Ἑρμιόνη τε] Homeri Iliad. β'. 560. Ἑρμιόνη Ἀσίην τε amplecti malui, quam Med. recentiore urbem titulum. (conf. Valck. paulo ante.) Παρωριῆται (lin. 10.) Ionum hic more, Παρωριῆται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. Wess.

11. ἐκιδυρῶνται] Ferri posset ἐκιδυ- ραῖσται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκιδυ- ραῖσται, quæ Porti doctrina. Cete-

rum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: *Αίγονται* ἢ *οἱ Κυνούριαι*, sic scribit, *Ἀργίῳ τὸ ἀνέκασθαι εἶναι*. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimiciis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem conjectura est, sed ex Herodoteis fluens. De *Orneatis* (lin. 12.) Pausan. II. 25. *Ἀργίῳ δὲ — Ὁρνιάτας ἀνίστασθαι ἀναστάντες δὲ, σύντοποι γυγίνασι Ἀργίους*. Argivi præterea agrum Cynurium, *Κυνουρίαν γῆν*, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatis *ἐκιδιδασκύνονται*, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, *ἀρχόμενοι ὑπὸ Ἀργίων*, partim lapsu temporis, *καὶ ὅτι τοῦ χρόνου*. Memini difficultates in his quæsitæ et inventas; quas evanidas non attingo. *Ὁρνιῆται* Ionici commatis, ut *Παραρηϊῆται*, *Τιγλήται*, etc., restituti in integrum sunt. Wess.

Ibid. *ἐκιδιδασκύνονται* δὲ] Monstrat illud δὲ, in vicinis fuisse *μὲν*. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, *δοκίμου μὲν μοι εἶναι Ἴωνες*, quæ viri docti (Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.) est conjectura; videbantur enim Nostro *αὐτόχθονες* Cynurii. Commode scribi poterit: *οἱ δὲ Κυνούριοι, αὐτόχθονες Ἴωνες*, *δοκίμου μὲν ἱόνιος* (loco vulgati *μῶτον*) *εἶναι Ἴωνες*. *ἐκιδιδασκ.* δὲ ὑπὸ τοῖς Ἀργείοις *ἀρχόμενοι*: quæ tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. n. (pag. 333. c. ed. Cas.) *λαυφθῆναι* — *ἐν τῇ Πιλοποννήσῳ τὰ δύο ἴθνη, τὰ τοῖς Αἰολικοῖς καὶ τὸ Δωρικόν*, causam tradit veram, cur Arcades et Eleipurius *Αἰολιστὴν διελίχθησαν*, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uteren-

tur dialecto; *δοκίμοι* δὲ, addit, *Δωρίζουσαντες διὰ τὴν συμβῆσαι ἐκτελέτησιν*. Verbo Herodoteo *Ἐκιδιδασκύνονται* H. Steph. aliique caute abstinerunt: diversam dat lectionem margo Steph. *ἐκιδιδασκύνονται*: quæ facile verti posset in flexum legitimum *ἐκιδιδασκύνονται*: nam, quæ Portus fingit, sermonis analogiæ repugnant. Sed a verbo *Δωρίζου*, me iudice, neque *ἐκιδιδασκύνονται* neque *ἐκιδιδασκύνονται* formari potuit. Adhiberi forte potuit *Δωρηνίζονται*: dantur enim et hujus flexus imitativa, sed pro *Δωρίζου* vel *Δωρηνίζου*. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a *Δωρικός* ductum, analogiæ respondet *Ἐκιδωρηνίζονται*: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Dorica. Hujus formæ verba plurima præbet præter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficit, ad *Ἐκιδωρηνίζονται* proximum accedens, *ἐκιδωρηνίζονται*. Plato Epist. VIII. p. 353. A. *κινδυνὸς ἵσχυοντος Ἰσχυάτος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστασιν ἔλην ἐκιδωρηνίζονται γινέσθαι*. Explicat illud paulo post: *ἔξω σκληρὸν εἰς ἱερμίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πάσα, Φαινίκων ἢ Ὀσικῶν μεταβαλόντων ὡς τοῖς δυναστείαν καὶ κράτος*: quæ in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror *ἐκιδωρηνίζονται*. Euripidis in Oreste versum 485., *Βαβυλώνας χρόνους ὥν ἐν βαβυλώνας*, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. *ἐκιδωρηνίζονται — χρόνους ὥν ἐν Ἑλλάδι*. Jocosum hinc facile verbum intelligitur Alexidis *Ποιλιωπιδωρῆται*, de quo L. Küster. ad Suid. in *Φιλιπποπιδῶν*. VALCK.

11. Pro *δοκίμου μῶτον εἶναι Ἴωνες* conijcit Bothius oportuisse *δοκίμου μὲν ὡς ἐξ αἰῶνος*. *Μῶτον*, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alij, vel præ cæteris. S.

CAP. LXXIV. 2. *περὶ τοῦ παντὸς ἁδῆν*] Conspirant in *δέρμον* vocem scripti

οτόνῃς: unus Eustathius, nec sibi tamē constans, *δέρμον* habet, cui post Portum primas darem. (vide Var. Lect. ed. S.) Sollemne in talibus, *ἐν πειρῇ σωτηρίας ἀγῶνι τρέχων*, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut *τὸν πειρῇ τῆς ψυχῆς θίω* in ejusdem Juliano p. 115. *τρέχων πειρῇ ψυχῆς* infra IX. 36., *tacita ἀγῶνις* aut *δέρμον* voce. Plura Budæus, Stephanus et Portus, qui *τῷ ἀλάφυσθαι*, (lin. 3.) quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox "Ελληνις jussu Codd. ejecti sunt: neque opus erat, ut *ἰρσίοις* fingeretur; *ἰρσίοις*, quæ et Abreschil opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditione accipientes, formidasse sibi, traduntur. Wess. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, *ἴρμις* teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, *tamen* Peloponneso timebant. Ad *δέρμον* adjectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adjectus legitur, *παρὰ Ἡροδότῃ τὸ, θίωντις τὸν πειρῇ τοῦ παντός ἦν δέρμον*. At sæpius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

11. *Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινήται*] Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Æginetæ, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Jo. Tayl.) *Ἐτιόνιος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κερειῖος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νόμισα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἱμελλον πορίζεσθαι*. Eteonicos etiam novi Lacedæmonios, sed hujus ætatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personæ congruit, quem semper populus probavit ut popularem: *οἱ πρόγονοι* — *βίη καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρουναι, ἀναγκάσαι*.

τοις ἐν Σαλαμῇ μὲν ἀδελφῇ πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχίῃ. Ubi Themistocles laudem sibi libenter populus suisque majoribus audiebat attributam: hac mentē Themistocles Libanii T. I. p. 539. A. *πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νικολῆς*. — *ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος*. Ejusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat elegantē, invitos utiliter sæpe servatos, p. 516. A. *Græcos invitos coëgistι ναυμαχίῃ, καὶ οὗτοι ἴδων οὐχὶ βουλευθέντες ἰσίκων*. VALCK.

CAP. LXXV. 3. *τίμῃσι ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄδρα*] Quod Plutarch. Them. p. 118. A. prodidit, *ἡ δὲ τῇ γίνεσθαι πύρσης ὁ Σικίννος αἰχμαλώτους*, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, pædagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τὸν Μήδων ἄδρα, ac Sicinnum ea de causa Persis inseruisse. Æschylum sane si audimus, nuncius Græcus erat, *Ἀθῆς γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάν, Ἰλῆξ, etc.* ea videlicet, quæ Themistocles jussu Sicinnus, in Pers. v. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. *τὸν παιδαγωγὸν ἴδρα τοῦ Κλειφάντου, ὃς καὶ ποτὶ ἱερῆσι τοῖς Σικίννος αὐτῷ τοῦνομα*: ubi de Cleophanto non male. Scripsi *Σικίννος*, (lin. 5.) uti Editi c. 110., et hic scripti, inquit Plutarcho, Polyæno I. 30, 2., Clemente Alex. Pædag. I. 7. p. 130., Etymologo atque aliis. Wess.

Ibid. *τίμῃσι* — *ἄδρα*] Sicinnum, qui *οἰκίτης* fuisse dicitur, et *παιδαγωγός* liberoꝝ Themistoclis: ut antiquioris adponam Æschyli verba e Pers. v. 355. *Ἀθῆς γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάν, Ἰλῆξ καὶ οἱ πρὸς αὐτῷ, Ὄς, ὁ μελαίνης οὐκ ἐστὶν κτίφας, Ἕλληνας οὐ μέλει*. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Græcum a Themistocle missum censuisse quoque videtur Frontin. lib. II.

c. 2, 14. 'Εστίς τινὰ scribit Diodor. XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit Nepos, Them. c. 4. ubi corrigit Vallam Longolius, in Herod. οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis Sicinnus contubernalis; hic contubernali domesticus substitutus (a Gronov.) est: alibi apud Herod. οἰκίται uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat Themistocli liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. Ammon. in Οἰκίτην. Ion Chius τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλῳ τίθειν apud Athen. VI. p. 267. D. Absque teste loquenti ne Clementi quidem Alex. fidem adhibuerim ista scribenti, Pædagog. I. p. 130, 30. τῶν Θμιστοπλίου παιδὸν ὁ παιδαγωγὸς οἰκίτης βάρυτος ἦν: ubi paulo post, quem Pericles puero dedit Alcibiadi custodem, Thrax Zopyrus ἀνητὸν fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκίτῶν τὸν ἀχειρώτατον ὑπὸ γήρας dixit Plato. T. II. p. 122. B. vid. et Diotogenes Stobæi p. 251, 35. Sed tardus Thrax fuerit Zopyrus senecta; Themistoclis, viri in rebus gerendis prompti, Sicinnus nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. Plutarcho fuisse dicitur ὡνους Θμιστοπλῆ. Polyæno I. 30, 2. ἰνυῦχος, παιδαγωγὸς τοῖν παιδὶν: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque Themistocles, quorum unus puer mortuus est; Dioclem avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste Plutarcho T. I. p. 128. B. nihil est causæ, cur unus eidem T. II. p. 1. B. dictus censeretur Diophantus: Διόφαντος mutemus in Κλείφαντος: sic suo loco dicitur Plutarcho, et, quem citat, plæm semel Platoni in Menone T. II. p. 93. D. E. VALCK.

12. τὰ ὑμῖν καταπίεσθαι γίνεσθαι]

Hæreo hoc servem, an ex Codd. revocem καταπίεσθαι; posterius lib. VII. 233. ὡς δὲ ἴδον καταπίεσθαι τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μᾶλλον, quod damnant schedæ, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, (lin. 14.) πᾶλλιστον ὅμῃς ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. τὸ ἀπ' ἰσπίρης κίρας] Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis hæc ostendere, non classis Persicæ cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. (p. 395. A. ed. Cas.) duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticæ finibus ex adversum Salaminem memorat; Plutarchus præterea, Acestorum fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κίρατα Xerxem ex aurea sella navale hoc spectavisse prælium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Græcos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quæ cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo (lin. 6.) res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs pæne incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticæ, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαγελῶντος, promontorium Marathonis, Eubœam spectans, ejusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disjungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque æstiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac

parte fugæ occasio Græcis præcidatur, obsepunt. Wess.—Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἰσπίρης κίρας κυκλοῦμενοι πρὸς τὴν Σαλαμίνην, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κίρας a verbo ἀνῆγον penderet, et ad κυκλοῦμενοι intelligeretur αὐτὴν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δι οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ ἀπ' ἰσπίρης κίρας fuerit pars classis Græcorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumturi et interclusuri Persæ erant. Sed ad sententiæ quidem summam parum interest. S.

15. ἴτα τοὺς μὲν περιποιῶσι, etc.] Putares in Nostri oculis hæc Æschyli fuisse, Ἐθαῦτα πέμπει τοῦδ', ἴσως ἔσται νῶν Φλαγίντις ἰχθυοὶ νῆσον ἱεραζοίατο Κτίωνιν, — φίλους δ' ὑπικαύζουσιν, Pers. v. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, Psytteam Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. Wess.

CAP. LXXVII. 3. Pro πρήγματα, (inquit Bothius) quod alienum, lege προήρηματα. S.

4. χρυσάρεον] Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. i. 524. et in Hymnis, sorori ejus, Dianæ Munychiæ, multo aptior quam Atticæ littorali tractui. Post dein Ἐλπιδι μαυρίμηναι, etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de conjectura puto. Wess.

7. ὕβρις νῖον] Non juvenem, sed satietatem, κόρον κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, injuria fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρου μετίζεα, converse tamen, ut volunt. Nam τίναται τοι κόρος ὕβριν, ci tantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliæ sive ὕβρις, non proles. Veris-

simum Pythagoræ: in civitates insinuaré sese πρῶτον τευφῶν, ἵππιστα κόρον, ἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ἄλλω, in Stobæi Serm. XLI. p. 247., et Epphantæ eadem de Schola, ἡ πολυτέλεια μέγιστη τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβρις, ἔξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρωπίνῳ παπῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κόρος juvenis ac Xerxes, νιὸς ὕβρις ob contumelias injuriasque, quarum ille toti Græciæ auctor, Raphaelio ad Epist. Pauli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Æschyli Agamemn. v. 768. Wess.—Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, juvenum κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκῶντ' ἀνὰ πάντα πισθεῖν] Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσοομένους πισθεῖν? Valla legit ἀνὰ πάντα πισθεῖν, quorsum ex Pass. excerptum vergit. Wess.—Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πισθεῖν, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πισθεῖν, de quo in Var. Lect. (ed. S.) dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, εἰσθεῖν. Nempe ἀνὰ πάντα εἰσθεῖν, pro ἀντιεῖν πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et sueque deque vertere; quasi dixisset ἄνω κάτω εἰσθεῖν: conf. III. 3, 11. Nec obstat quod ibi activa verbi forma scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆσαι: nam medium verbum εἰσθεῖν significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subjicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἄνω retracto tono

scriptum oportuisse censent, aut abque accentu, *ἀνα*, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

8. Conjicit Bothius *ἀνα πάντα τὰ τέρηνα*. S.

12. *Βάσις ἀντιλογίας*, etc.] Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi *ἀντιλογίας* in Dissert. Herodot. maluerim) non pugnabo. Defit oblitterata præpositio; reditura, modo *Βάσις δι' ἀντιλογίας* revocetur. An vero *δι' ἀντιλογίας* *λίγιστον*, contradicendo obloqui, injustum sit, fateri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubesco. Aliter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, *οὐτε αὐτὸς ἐλθὼν τολμῶν* reffingunt. Quæ sane dictio et elegans et trita est, ab ipso Animadv. ad Æschyl. lib. I. 3. p. 15. et Valcken. in Phœniss. Euripid. v. 482. doctissime illustrata. Wess.

Ibid. *ὅτε ἰσχυρίους λίγιστοι Βάσις*, etc.] Quod sequitur *ἀντιλογίας*, commode corrigit vir Cl. in Diss. Herod. p. 201. Vel ob hoc unum dictum Herodotus, *ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα πολλὰ πρήγαστος*, censeri debet *τὰ περὶ μαντίας καὶ χηρηολόγους πάντο ἰσχυρῶν*. Sed hinc simul æstimare licet, jam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quæ bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenia decantata, ridet illa magna cum libertate Aristophanes in Avib. v. 963 seqq. et Equit. 995, etc. Ad veritatis lumen Eusebius istius etiam officinæ fraudes retegens lib. IV. Præp. Evang. pleraquæ fuisse putat oracula *γοήτων ἀνδρῶν τεχνήματα*, ut Cœnomao certe videbantur Gadareno in libro quem inscripserat *Φωρὰ γοήτων*. Sed multa potius fuerunt virōrum Principum, *ἀν-*

δρῶν τε σοφῶν τεχνήματα, ad opiniditum impertiorum conflictā. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. *ἄριστον ἄνδρα γινώσκειν*] Æschyleum de Amphiarao fortasse spectavit, *ὅθ' γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θῆλυ*, sive, uti Plutarch. Arist. p. 320. c. *ὅθ' γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θῆλυ*: quo omnis concio in orchestra pronunciato Aristidem præsentem, tanquam soli Athenis conveniente, nutu plausuque signavit. Errat Polyænus I. 31. Aristidem Themistoclemque *τῆς πόλεως ἔξω περιβόητας* potuisse cōntentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad Salaminem in castris, non Athenis. Wess.

Ibid. *ἄριστος ἄνδρα γινώσκειν*] Timocreon Rhodius in Plutarch. Them. p. 122. n. *εἰ τὸν γὰρ Πάνθητον αἰνῆς*: *Ἐγὼ δ' Ἀριστιδαν ἰκανῶς, Ἀνδρα ἱερῶν ἐσ' Ἀθηναίων Ἐλλᾶν ἴσα λόγους*. Quæ hoc capite de Aristide scribit Herodotus, illa quoque Plutarchi confutant indignas philosopho criminationes: Aristiden dicit *ἄριστον ἄνδρα γινώσκειν ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοτάτον*: et ille ipse tamen adeo propter æquitatem humanissimam collaudatus Aristides cupide elaboraverat, ut præter ceteros justus adpellaretur, Corn. Nep. in Arist. *Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδῆς, ἀδελφῶς δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα εἰνῆς, καὶ ἡμίση*, quæ leguntur apud Lucian. T. III. p. 158. Adversarii Themistoclis consilium utile, quia non honestum erat, (Cicero de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit Aristides, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum injusta sciscere debuit, se ad reipublicæ statum accomodando, monente Casaub. ad Polyb. p. 140. Absque ulla exceptione Herodotus et Aristiden et quosvis alios virtute præstantes collaudat libentissime, *τοῖς ἀγαθοῖς συνθόμους*, qualis dicitur

Dionysio Halic. Hic Herodoto tradita Plutarch. enarrat in Themist. p. 118. D. In Aristide idem Plutarch. p. 323. c. missis Herodoteis ex alio nobis historico similia quædam exhibet Aristides ad Themistoclem hoc articulo temporis dicta. In Apophthegm. T. II. p. 186. x. cum Themistocle *πρεσβυτέρῳ* *ἰωνοφύλῳ*, ipsi dixisse fertur Aristides: *βούλομαι, ὦ Θιμιστοκλέη, ἰσθῆναι τὴν ἰσχυρίαν ἐπὶ τῷ ἔργῳ; ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὸν ἰσπανίῳτι λαβόμεθα*. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. *διτίλισται παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ἰμνησούμεν*. — VALCK.

13. *πάλιν ἀγαθὴ τὴν πατριδα ἐργάσεται*] Optime MSS. et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δεῶν laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι (post λίγων δι); si quidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 10. *ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα*] Si qui ταῦτα δῆτα præoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142, non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, ejusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertia, (Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperæ ed.) exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. *Ταῦτα ἔλιγι παρὲν δ' Ἀριστ.*] Malunt ταῦτα ἔλιγι Θιμιστοκλέους παρὲν δὲ ὁ Ἀριστοκλῆς, etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, εἰρηνη αὐτὸς παρὲν δὲ, ὡς ἔχου: neque enim opinor moles-

tum videri, ἔλιγι — φέμμεν, cui simillima in Musis conplura. WESS.

5. *ταῦτα ἴσως μετιστάμην*] Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Mikiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quæ facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. *Ἀριστιδὴν φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μετασταθίνα* (hoc e margine recipere) *ἐν Αἰγίνῃ διατρέβειν, ὥς αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίξατο*. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. x. decennii anno tertio *ἰσχυρίσθητο τοῖς μειστάσι κάλλιστον, μέλιστα* — *φοβούμενον τὸν Ἀριστιδῆν*: quæ deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad Nepot. Lambinus putat, idem ex Herodoto liquere, errat mea quidem sententia. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter hærens in insula Psytalia; vid. Herod. c. 95. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 248. *Ὡς περ εἰς Ἀριστιδῆν καταγορεύει, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἀλλὰ ἀντόκλητος, ἔφη, ὅτι ἢ μὴ Δημήτρης ἦλθε καὶ συννημέμαχον, Ἀριστιδῆς δὲ οὐ: quæ, cujuscunque sint, sunt certe sophistæ satis inepta, per Cererem mysticum Iacchum intelligentia, et Herodoto narrata, c. 65. VALCK.*

CAP. LXXXII. 1. *τρεῖς αὐτῶν τῆναι*] In Themist. Plut. p. 118. x. *ἰθάτη Τριδία μία τρεῖς αὐτόμαχοι*: nescio unde. Hinc si sumsit, Τηρία fuit, quæ et Nob. Palmerii divinatio. Tri-

podem Delphis dedicatum, (lin. 4.) inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad Salaminem et Plateas debellarunt, Thucyd. I. 132. et Auctor Or. in Neær. p. 740. describunt. Wess.

5. *ἐν ταῖσι τὸν βαρβ. κατελοῦσι*] Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persæ erant victi, (Nepos in Pausan. c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit *Τηνίων*. Olympiæ quoque Jovis erat statua a Græcis dedicata, qui apud Plateas pro libertate pugnaverant, in cujus basi præter ceteros memorabantur etiam *Τήνιοι*, Pausan. V. (c. 23.) p. 437. Hoc satis est ad Herodoti *Τηνίους* hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum Delphis (teste Thucyd. I. c. 132.) *ἀνίσταναι* εἰς Ἕλληνας, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀπερρίναι: quodque nimis superbe Pausanias inscribi curaverat, Lacedæmonii *ἐξέκλαψαν· καὶ ἐπιγράψαν ἰομαστὶ τὰς πόλεις*, *ἵσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἰσθήσαντο* (cur non ex Codd. receptum *ἴσθησαν* τὸ ἀνάθημα: mutatis Lacedæmoniis τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obijciunt miseri Platæenses apud eundem III. c. 57. Secundum Auctorem Or. c. Neær. p. 740, 153. in Amphictyonium concilio causa dicta. Platæenses coëgere Lacedæmonios, *ἐκκρίψαντας τὰ ἱερογῆα, ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινωσύνας τοῦ ἔργου*: in quibus *ἐκκρίψαντας* ego quoque retinuerim; vid. Clar. Wess. ad Diodor. II. p. 100. Eustath. in *Il.* ξ'. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. *ὥς τε δὴ δίδουσι*] Med. et aliorum scriptura, cui similem ex Arch. enotavi lib. VII. 217. ex præcipua parte fallit. Ita ibi, *ὥς τε δὴ δίδουσι, καὶ οἱ ἰγίνοντο*, etc. Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, *καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγορήσαντο*, et hi propugnatorum convo-

cato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui *καὶ οἱ* — *ποιησάμενοι ἡγορήσαντο*, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quæ prætereo. Wess.

3. *ὥς τε δίδουσι*, etc.] Hæc et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, *ὥς τε διαφαινούσης, καὶ τούτων εὐλόγον τῶν ἱσθιστῶν ποιησάμενων*, patet Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Æschyl. in Pers. v. 402., *ὃ παῖδες Ἑλλήνων ἴσι, Ἑλευθεροῦσι πατρίδ', ἑλευθεροῦσι δὴ Παύδας, γυναικάς, θῶν τε πατρῶν ἰδὼν, Θέας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγῶν* Audiebantur ista, secundum Tragicum, *ἰσὶ γὰρ μέγα λευκόπυλος ἡμίθε πάσαι κατέρχῃ γαῖαν*: juxta Herodotum, prima luce; simul atque *ὥς δίδουσι*. Frequentius legitur *ὑπέρβαισι*: Herodoteum est, *ἅμα ἡμίθε διαφανσκοῦση*, vid. ad lib. III. c. 86. *ἅμα ἴω* et *ἅμα τῇ ἴω* leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Hæc ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, *πέρω* corrigi deberet in *πέρ ἴω*: ut *ἴξ ἴω*, sic *πέρ ἴω*, recte leguntur in Aristoph. Eccles. v. 85. et 312. et *εἰς ἴω* apud Isæum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocration in *Εἰς ἴω*, ἀπὸ τοῦ ἀρχομένης ἡμέρας: non alium *ἴω* locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum *εἴω* sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 3. *ὁπλῶν τὰς ἡμέρας*] Vallæ Latine cessim ierent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto litus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod *ἀπάλλιν τὰς ναῦς*, Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. *δινὸς γὰρ κλύων ὁπλῶν*

λε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nican-
dri Ther. v. 295. Ceterum Aminias,
Æschyli frater, hic Παλληνίδης, in Plu-
tarcho Themist. p. 119. δ. Δικελίδης,
qui populares in Attica civitate utique
diversi. Æschyli fratrem fuisse, Dio-
dorus XI. 27. non negat. Pertinet
autem huc Æschyli Pers. v. 410., ubi
quæ de Lycomedæ Critici, fortasse ex
Plutarcho sumta. Vid. supra c. 11.
Wess.

2. ἐπὶ πρῶμην ἀνακρούοντο, etc.] In Lex-
ico Herod. sic probabiliter scripta recepit
Suidas: 'Ἐπὶ πρῶμην ἀνακρούοντο, καὶ
ἀπὸ πολλῶν τὰς ναῦς. Κατὰ πρῶμην ὑποχό-
ρουν οὐχὶ ἐπιστραφίντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν
πολεμίων τὰς ἐπίστας ναῦς. Græcam
locutionem, πρῶμην κρούεσθαι vel ἀνα-
κρούεσθαι, et Latinam inhibere remis,
illuminarunt præsertim observata J. F.
Gronovii (Observ. lib. IV.) quibuscum
illa Bossii conf. et Ti. Hemsterh. ad
Luciani Nigrin. (c. 8.) p. 46, 47. et
Bentleii ad Horat. Epod. IX. v. 20.
Hinc mutuari licebit verba Themisto-
clis ad Ionas ex Justinii II. 12. at vos
commisso prælio *ite cessim, inhibete
remis*, et a bello discedite: *ὕποχωρεῖτε
πρῶμην ἀνακρούμενοι*. Quando apud
Herod. paulo legitur inferius, (lin. 12.)
μήχρη κόβου ἴτι πρῶμην ἀνακρούεσθε; quo
usque tandem remis inhibendo retro
cedetis? priori quoque sede sic scriben-
dum arbitror, non ἐπὶ, sed ἴτι πρῶμην
ἀνακρούεσθε, quia ἐπὶ non adhibetur apud
veteres in phrasi πρῶμην ἀνακρούεσθαι.
Hoc facere dicebantur eximie qui na-
vale prælium detrectabant; sed et re-
miges, cum naves essent in portu sta-
tuendæ, quo expeditius rectis proris e
portu exirent, docente Bentleio l. c.
In Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 397.,
pro ἴσως ἀνι τρεσπῆς εἴη, una litera mu-
tata scribendum, ἴσως δὲ ὑπὲρ τῆς εἴη εἰς
ἐξελθὼν ἢ ναῦς. Primus-ne Pallenensis
Aminias νηὶ ἐνὶ βάσι, an alius, cadere

potest in dubitationem: Æschyli Persa
fatante v. 409., ἤρξιν ἱμβολῆς Ἑλληνικῇ
ναῦς. Plutarcheis in Themist. p. 119.
n. satis conveniunt narrata Diodoro
XI. c. 18. ubi in fine cap. naves Persa-
rum πρῶμην μὲν ἀνακρούεσθαι κατὰ πο-
ταμὸν, εἰς τοῦσιν δὲ πλίουσαι προτροπὰν
ἔφρουγον. VALCK. — Quod lin. 2. pro
ἐπὶ ex l. 12. ἴτι corrigendum Valck.
censuit, id mihi Vir doctissimus non
persuasit; posteriori loco opportuna est
ἴτι particula, priori vero minime oppor-
tuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus
veteres glossæ et Suidas recte agnos-
cunt: et suis etiam verbis vetus Thucy-
didis Interpres ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν
πρῶμην κωσθηλατῶν dixit. Nempe vul-
go quidem nude πρῶμην (vel τὴν πρῶ-
μην) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant;
sed est ea elliptica locutio, ex plena
locutione ἐπὶ τὴν πρῶμην ἀνακρούεσθαι
(qua l. 2. Herodotus utitur) decurtata.
S.

11. οὐδὲνασαν πρότερον τάδε] Neces-
situs nulla, ut πικρότερον aut πρὸς μί-
στερον formetur. Species illa matronæ
prius Græcis exprobravit segnitiam,
qua remis inhibebant: tum, confiderent
in hostes ruerent, fuit auctor. Atque
hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium.
Aciei Persicæ Græcæque classis ordi-
nem Diodorus diversiore dedit lib.
XI. 18. Wess.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὲ Ἀθη-
ναίους] Atheniensibus Lacedæmonios
jungit Diodor. XI. 18., et hos et illos
navibus opponit Phœnicum; verius
juxta Herod. dextrum cornu tenebant
Lacedæmonii. Ionum nomina, qui ve-
teris Græciæ ceperint naves, reliqua
prudenter reticet Noster. Τοῦδ' δὲ εἰναικα,
ait, (lin. 10.) μέμνημαι τουτίων μούνων:
sic syllaba scribendum puto repetita pro
τουδὲ εἰναικα. VALCK. — At satis erat
τουδ' δὲ, quod libri dedere: nempe τοῦ
pro τούτου vel τούδ'ι, ut sæpe alias. S.

12. Phylacus Samius *ἐπιγίνης βασιλῆος ἀνιγράφῃ*. Hæc propria Græcis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumptam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Platoni Gorgia, p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistæ. Græcarum etiam civitatum *ἐπιγίναι* sæpe publicitus *ἀνακηρύττειν*: vid. Ti. Hemst. ad Lucian. p. 367. (ad Dial. Mort. X. 6.) VALCK.

Ibid. *ἐπιγίνης βασιλῆος ἀνιγράφῃ*] Congruunt de Mardochæo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pera. I. 138. et Des. Heraldis Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. Wess.

CAP. LXXXVI. 4. *ὃ τίτα γαίμων* [τῇ] Koenio nostro scripisse de barbaris videbatur: *ὃ τίτα γαίμων* τι οὐτε εὐν νόμῳ ποιοῦντων οὐδὲν: de Græcis dixit, *εὐν νόμῳ ποιοῦντων οὐδὲν*: de Græcis dixit, *εὐν νόμῳ ποιοῦντων οὐδὲν*: Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviæ spectatorem in litore habituri, καὶ τοῖς γὰρ καὶ ἰγύνοντο ταύτην τὴν ἡμίραν μακρῇ ἀμείνοις αὐτοὶ ἰωῦτων, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνοις fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum præterea ἰγύνοντο ταύτην τὴν ἡμίραν μακρῇ ἀμείνοις αὐτοὶ ἰωῦτων: id est, interprete Nostro ἀμείνοις τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo præstantiores, suam velut naturam superantes. Herodotea quædam Portus dedit in 'Εἰωθῶν: alii collegerunt hujus generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3. *κατὰ δὲ Ἀρτεμισίην*, etc.] Callidum Artemisiæ commentum, indignante Plutarcho nimis verboſe narratum, adnotavit etiam Polyæn. lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. *φίρεσσα* *ἰσίδωρος* *τῇ φιλίῃ*] Adjuvat hic incitandi ac propellendi vim partici-

pium *φίρεσσα*, alibi eleganter redundans. Egrege, his Herodoti non posthabitis T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diodorus, *εἰς ἱμβολὴν φέροντα*, ταῦς ἰς ἱμβολὴν φερόμεναι, de tali inpetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginæ addidit Polyænus strategematibus lib. VIII. 53, 2, aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. Wess.

14. *ὃ μίνα ἔγωγε ἔχω ἰσῶναι*] Cultius hoc et verius. Sic c. 128. *ἀρχὴν ἔγωγε εἶναι ἔχω ἰσῶναι*. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. Wess.

CAP. LXXXVIII. 1. *ἐνθάδε γινώσκω*] Corrigenti, *γινώσκω* *μῆχος* *τοῦ διαφυγίου*, nec schedæ veteres, nec creberrime in Musis iteratum *ἐνθάδε γινώσκω* prosunt. Nam *διαφυγίου* *εἰ καὶ μὴ ἀπολείβει*, Herodoteæ consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VI. 87., manifestat. Wess.

9. *σαφίως τὸ ἐπίσημον* *τῆς*, etc.] Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui *σαφίως*, *ὡς τὸ ἴστω*. In conjecturam incidit; non illam damnablem, modo ab ipsa re expostularetur. Si Polyæno fides VIII. 53, 3. Artemisia, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, *ὃ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων*, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων *σημείον* *ἔχων*. Quorsum tamen *ἐπίσημον*, sive insigne navis, baud refero. Fuit hoc in ejus prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimæri, *ἔγωγε γὰρ πλείοντα μὲν ἔχοντες* *πρώθεν ἐπίσημοι*, *ἐν δὲ πύμνῃ δρῶντες* apud Plut. T. II. pag. 247. r. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. Wess.

14. *οἱ μὲν ἄνδρες γινώσκωσι* *μου γυναικίς*, etc.] Expressit celebre dictum Polyænus VIII. 53, 4. paullo aliter; melius

Suidas in 'Αερταμία, et Eustathius. Ennianum, Vos etenim juvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime Gronovius derivat. Wess.— Dicti Xerxis vehementiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Justin. II. c. 12. et ex Justino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyaen. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periiit λαμπρῶς ἀγωνιζόμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. n. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'ΙΑ. γ'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Ajace (v. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναίκας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψιναι γιγνόμεναι: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Græcos Persis, ὅσοι ἀνδρες γυναίκων. (supra, c. 68.) Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. x. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica περιβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Præter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωπῶν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναίκων. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. 'Αριαβίγνης] Qui hic Ariabignes, Dari fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. d. et Tom. II. p. 488. x. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. Wess.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ] Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Muta-

vit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διαφθάρησαν, τίςταρις μὲν ἐν χειρῶν νόμοις: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοῖς ἀντιπάλου ἐν χειρνομίαις διαφθάρησαι: ubi Grotius ἐν κρισημίαις, frustillatim discerpi, quod nuperime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Græca posse: ipse, quorum quadraginta præda militum fuere. Ego vero edocari gestio, ἐν χειρῶν νόμοις διαφθάρησαι prædam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττοσι τῶν ἐσφαγμένων ἐσθλότητος prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δορυαλώτους συλληφθῆναι tum faciendum? Illa demum prædam ponunt, cetera miserorum necem; Grotique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμῳ, recipi potius erit. Wess.— 'Εν χειρῶν νόμῳ διαφθίρεισθαι, vel πίπτειν, Polybio præsertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χίρ. S.

CAP. XC. 1. τῶν τινος Φοινίκων] Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πίπτει τῶν τινος δαρυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. Wess.— Ad istud, τῶν τινος Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius congestit ex I. 84, 17. 109, 16. 124, 15. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινος Φοινίκων] Φοινίκων corrigendum vidit Kœnius; præbet hoc margo Steph., absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινος Ἰταίων, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat ἀναστρεφόν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi sæpe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere:

hujus immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. z. pro τῶν Ὀμηριδῶν τις, pag. 56., verius judicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηριδῶν: quod præbet Eustath. in Od. 6. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenæus. VALCK.

[9. ἀτι δὲ ἰόντις, etc.] Utique ἀτι δὲ ἰόντις, aut ἀτι δὲ δὴ ἰόντις, hic requisivaram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὴρξεν] Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαρξέειν; et Ἀπὴρξεν, ἀπίνεψεν, scribendum; non litera ρ duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρροσόμενοι, συναρροσονται, etc. Eustathius ad Ἰλ. ι'. 81. ἀπὸ δ' ἔξει χεῖρα βαρύναν τὸ Ἀπὴρξεν, αἶψ, ἀπὸ τοῦ ῥήματος ἀπίνεψεν ἢ λήπτων τούτοις δὲ καὶ Ἀπαρροσύν λύνεται Ἰλ. ι'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαρρόσων, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπὴρξε. Hesychius: Πάτερμα, τὰ βαβίδια, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαρρόσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαρρῆσαι κῆρυκα, Sophocl. Trach. v. 1032. χεῖρα, Philostr. p. 827. f. Apud Herod. V. 112., ὁ Κῆρ δειπλὸν πλῆξας ἀπαρρῆσαι τοῦ ἵππου τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαρρῆσσονται. VALCK.

14. καὶ πάντας αἰτιώμενος] Vetus καὶ πᾶν αἰτ. omni modo accusans vertit et longe præfert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem MSS., cujusmodi nullum inspexerat, ignorant. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phenices, quorum ἀρξάντων τῆς φυγῆς αἰτιωτάτους ἀπίνεψεν, Dio- d. XI. 19. Wess.—Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et

præsentem fortunam moleste ferentes) quoslibet accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phenices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

18. πατήμους ὑπὲρ τοῦ οὐρεῖ] Athenis in arce sella fuit dedicata, δῖφρον τὸν ἀργυρόπαιδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἱεραζέτο ὁ Πέρις ἐν τῇ Αἰγαλίῳ ἔρει τῆς Ἀττικῆς, διορῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Jo. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Ægiliam pagum et montem Ægaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subjectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλίον, ὄνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλιὸν Suidæ debetur; veram, Αἰγάλιον, ex Thucyd. p. 111, 85. (lib. c. II. 19.) grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

Ibid. τὸ καλίστα Αἰγάλιον] Veteres in loco, unde Κῆρες spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τοῦ Ἡράκλειου, ubi fretum artissimum; Acetodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. z; qui quidem dissensus ex locorum collumque Ægaleo vicinorum, (?) Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Æschyli. Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῇ Αἰγαλίῳ, voce leviter turpata, ἔρει τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri super Ægaleo monte et vicinis fragmentum, Wassius

oblitus non fuit, sed situs hujus Ægalei vir magnus ad Strabon. lib. VIII. p. 550. (p. 359. c. ed. Cas.) Wess.

21. πρὸς δὲ ἵτι καὶ προσβάλλετο — τούτου τοῦ Φοινικῆος πάθους.] Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. (Tenuit Vallæ Latina Wess. cum Gron. quæ hujus modi erant: Quin etiam cladi Phœnicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.) Unde enim Ariaramenem cladi Phœnicum victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσβάλλετο τούτου τοῦ Φ. πάθους hæc indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὲ, etc. quæ continuo post, Phœnicum postulant poenas, nullas Ariaramenis. At obscurum et molestum perseverat προσβάλλετο — τούτου τοῦ Φοιν. πάθους, neque dissipatur Pavii Latinis, ab eo increpabatur præsens propter hanc Phœnicum poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari Ariaramenem voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσιλάβετο, quæ elegans Reiskii conjectura, fingendum; ut innuatur, Ariaramenem, virum Persam, Ionum amicum, cum præsens adesset, calamitatem illam Phœnicum adjutasse criminando. Placet Abreschii φίλος Ἰώνων Ἴων, adeundi Diluc. Thucyd. pag. 112. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Ἐλάβετο et ἰβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permu- tari per libriorum oscitantiam potue- rint, satis adparet. προσβάλλετο quidem non modo cum Schæf. tenuit, sed di- serte etiam defendit Schulzius; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quò ea pro- deat sententia quam ipse Vir doctus huic loco subjecit: insuper etiam — con-

tulit ad illam Phœnicum cladem. Ver- bum συμβάλλεσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione construc- tum; velut apud Lysiam, pag. 105. ed. Reiskii, πλείστα ὡς ἐς τῆς ἐλευθερίας συμβάλλοντο: et apud Polyb. III. 10, 7. πλείστα συμβάλλοντο πρὸς τὴν εὐστασίαν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνιλά- βοντο. Similiterque in illo Strabonis loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. Almelov. nescio quo errore idem Schul- zius excitavit, καλὸν δὲ εἰς τοῦτο ἡ Ῥώμη προσιλάβετο, videndum ne προσιβάλλετο ibi scriptum oportuerit. Verbum λα- βίσθαι ejusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi re- perire mihi contigit, nisi in illo Aristo- phanis dicto, Pac. v. 9. ubi absolute ponitur, προσιλάβια πρὸς Θιῶν: ubi Schol. βοηθήσαντι. Sed cognata προσ- ιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 8. et 45, 12. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba hæc non nisi in bonam partem solere ac- cipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσιλάβετο hic esse locus possit: namque intelligi debet, προσιλάβετο αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἰωσὶ) τούτου τοῦ Φοιν. πάθους, adjuvit Ionas, operam suam il- lis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phœnicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐθαῦτα συνιέριον ἦν, etc.] Nugas (veteris) Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflic- tu, ab Æm. Porto explosas, propagari nolui. Ἐθαῦτα συνιέριον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὗτοι εἰ συνιέ- ρησι ἡ τῶν Καλονδίων — ἦν. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindica- tum, Ἰσχυόου filium melius lib. VII. 181. (quam Ἰσχύου, ut hic vulgo lin. 5.) scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. Wess.

10. *ἰς τῶν Αἰγινήτων τὸν Μηδικὸν ἐνιδίχον*] Ecce iterum Crispinus. Vertebat (Valla): exprobrans Æginetis, quod cum Medis sentirent. (quæ quidem intacta Wess. cum Gron. in Latina versione reliquit.) Hoc de Polycrito Æginetarum ductore credemus? Sensit incommodum vir doctus (Reiskius,) sed auxit scribendo, *ἰς ἰσθμὸν τῶν Αἰγινήτων ἐν*, etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Æginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cujus, si Sicinnus ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Æginetæ et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Æginetarum *μηδικὸν* ipso in conflictus fervore *ἐνιδίχον*, seu non sine probro invehitur et obijcit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, *καὶ ἰμβάλλον* Sidonias, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. *ἥκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινήται*] Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Æginetis attributi, ter meminit ineditus in Aristiden Scholiasta: in Panathen. T. I. p. 183. *Ἀνταγωνιστὰς*, inquit, *φασὶ τοὺς τὴν ἰσοίαν ἰσχυρότας τέχην, λίγυ δ' αὖ Αἰγινήτας· αὐτοὶ γὰρ μὴ αὐτοὺς ᾔδεισαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρῶτα αὐτοῖς δίδωσι*. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239. αἱ Ἑλληνες — τὰ ἀριστία τῶν ναυμαχῶν ἀπέδειξαν τῇ πέλει: Schol. τὰ ἀριστία primum intelligit de spoliis eximiis, sella Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δὲ, αἰτ, λίγουςιν ὅτι οὐκ ἔστιν ἁπλοῦς ἡ ἀρετή, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις, ὡς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λίγυ τῆς ναυμαχίας ἴσιν. (ἀπινίγνασθαι) δόξαν

τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vocat Aristides pag. 268. τὰ πρῶτα: καὶ ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρῶτα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς ἴσιν οὐκ ἄλλοι ἢ Ἀθηναίων ἴσιν, ὅτι τοὺς ναυτικούς ἴσιν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius Codicis adjumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa continet ad historiam Græcam illustrandam eximia. Plutarchus etiam in Them. cujus meminit Clar. I. Perizon. ad Ælian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat Herodotum, quem (in lib. de Herod. Malign. p. 871. D.) ægerime fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Æginetas ἀπείρου τὰ ἀριστία τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste Herodoto infra c. 122. ubi cap. seq. 123. Græcorum Principes Corinthum ablegat, illic indicaturos quis unus præ ceteris hoc prælio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, publico ducum judicio Æginetas velut isthoc prælio præstantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit Herodotus, testatur Diodor. Sicul. XI. cap. 27. κρίσις πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀριστίᾳ, χάριτι κατεχύσαντες (Lacedæmonii) ἰσχυροῦς, πάλιν μὲν ἀριστεύουσι τὴν Αἰγινήτων, ἄνδρα δὲ Ἀμινίαν Ἀθηναίων: de invidia, qua erga Athenienses affecti fuerint αἱ πόλεις τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam Græciæ Principum invidiam verisimillimam posterorum forte memorie subtrahere studuit Herodotus; qui hic ex vulgi judicio primas inter privatos propugnatores defert Æginetæ Polycrito, et Atheniensibus Eumeni atque Aminix; e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid. Perizon. in Æliani Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναίων] Melius ita: ambo erant Athenienses. Diodorus XI. 27. solum Aminiam, Æschyli fratrem, ha-

bet, rectius Ælianus Var. V. 19. cum nota Perizonii. Amplexus in proximis sum (lin. 4.) ἰωιδίωξι, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἰστί τι σφι ἀπιδόξῃ μῆτ' ἰωιδίωκιν ἴτι προσωτέρω, etc. Wess.

CAP. XCIV. 1. Ἀδίμαντον δι τὸν Κορίνθιον etc.] Herodotum spe præmii dejectum, quod sibi sponponderat Corinthi, hæc, mutatis prioribus, scripsisse, Dionis Chrysost. accusatio est. Plutarchus omnia Scriptoris malignitati contribuit; de præmio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti præconio nimis parvæ Musæ sunt; quæ de caussa, non divino. Hæc tamen ex Atheniensium narrationibus; quibus, mentiri si in animum induisset, totius Græciæ haud opposuisset consensum. Wess.—Vide lin. 2. et lin. 20 seq. Cæterum commodum Larcherus observavit, si veritati consentanea esset Dionis criminatio, Plutarchum profecto non prætermisurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam Herodoto adspargendi. S.

Ibid. Ἀδίμαντον δι τὸν Κορίνθ. etc.] De Corinthiis et Adimanto hic tantum narrat, quid Athenienses dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universæ Græciæ; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicat. Sæpius etiam alibi talia scribit de Corinthiis, quæ Atheniensibus multo quam illis lectu videri debuerint jucundiora. Huc adde Dionis Chrysost. qui Herodotum admirabatur, testimonium, in Corinth. p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Corinthii jure contributa voluisse μισθὸν ἔρυσθαι: mercede negata, μισθολύσας, inquit, ἰκίνα, ἃ πάντες ἰσιστάμεθα τὰ πρὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδίμαντον. Dionis locum adhibuerunt Clar. Wess.

etiam in Diss. Herod. p. 128. et Reiskius Animadv. II. p. 527. Hæc tandem exigantur Plutarchi T. II. p. 862. n. ὅτι μῖντοι δικά τάλαντα δωρίαν ἔλαβιν ἐξ Ἀθηναίων, Ἀνύτου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀντὶ Ἀθηναίων οὐ τῶν παρεμυλημένων ἐν Ἰστορίᾳ Διῶλλος ἔρηκιν. Hæc si vera sunt, neque gratiæ nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiæ legem scribit Cicero de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentia, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydida silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quæ omnem tollere videntur dubitationem, quæque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posteriorum esse memoriæ tradendum. De quatuor Epigrammatibus, quæ præbet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Νῦν δι μὲν Ἀἴαντος viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Νῦν δι ἀνάματος. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: Ὡς ξυὶν εὐνδρόν ποτ' ἰσάομεν ἔστυ Κορίνθον Νῦν δ' ἄμμι Ἀἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς. In Doriensium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμι, vel ἄμι: τὸ γῆρας ἄμμι μαρταῖον ταρχίμυ, Sophronis est in Schol. ad Æschyl. Choëph. v. 294. In Ocelli Dorici apud Stobæum in Ecl. pag. 45, 25. ποθ' ἄμι scribendum: ποθ' ἡμᾶς est in edito libello: ποθ' ἄμμι apud Diog. Laërt. I. 113. ποθ' ἄμι in Aristoph. Lysist. v. 95. VALCK.—Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36, 37, 39, et 40. S.

2. ἐκπλαγίοντα καὶ ὑπερδύσαντα] Non

aliter legisse Plutarchus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quæ prætoriam accessit tirremem, (lin. 7.) *Θείη περικῆ*, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut *ὀφρανοπιτῆς*, qui acerbe, *τί γὰρ*, ait, *ἴδω τίθισθαι* (forte legendum *τητῶσαι*, privari:) *μηχανῆς τραγικῆς*, in *πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὀφρανοπιτῶντα τοὺς τραγικοὺς ἀλαζονίᾳ*: illum talia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. *ἰερὸν Ἀθηναίων Σαιράδος*] Minervæ, cui similis Athenis titulus, id fanum in extrema erat Salamine, *περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμίνος* in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminose, *ὀφρανοπιτῆς* cælo lapsa. Ego vero *ἰδῶσι προσφίεσθαι* (lin. 8.) satis ad sententiam habeo, et addita (*ταῖσι Κορινθίοις*), pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

17. *οὕτω δὲ ἀποστρέφοντα*] Vere sic ex schedis Gronovius; distracto itidem, (lin. 18.) quamquam ex conjectura, *ἢ ἔξυργασμένοις*. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 4. *παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν*] Plutarch. Aristid. p. 323. *τῶν προθυμοτάτους καὶ μαχηματάτους τῶν πολιτῶν*, ubi ex correctione Bryani speciosa *τῶν ὀπλιτῶν*, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in Psytalea calamitatem tragice Æschylus Pers. v. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugne navali apud Salaminem, quæ facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen *αὐτόκλητος*, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, *ὅτι οὐκ ᾤφιστο εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν*, et verbis quidem infictis, proptereaque a Demetrio Phalereo, ut prave adpella-

tur, notatis *περὶ Ἑρμην.* c. 248. WESS.— Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

6. *ἐς τὴν Ψυττάλειαν*] In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interjectam, (de qua vid. Steph. Byz.) ante pugnam *πολλοὺς τῶν Περσέων ἀτιβίβασαν*: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut sæpius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhæserit. Persas in insula Psytalia contrucidatos multis lamentatur Æschyli Persa v. 447—464, *παῖοις, κραινοπούς δυστάνων μίλην*, "Εως ἀπάντων ἱκασιφθίειαν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. r. ex inhumano autem vatis Euphrantidis suasu Themistocles immolas *ὤμνησῃ Διόνυσον*, Baccho crudas carnes voranti. *ὁ τὰ δῖρματα ἰσθίων*, vel *ἴδων*, est *Διερμυστής*. Cujus alias nomen forsann ignorassemus, parvam insulam hæc una Persarum clades nobilitavit: vid. Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler. ut liquet ex Notis in Alciph. p. 233. Schol. ined. in Aristid. Panathen. p. 345. *τὴν περὶ τῆς Σαλαμ. νῆσον* τὴν *Ψυττάλειαν* λίγην *ἰκὺ γὰρ τοις τῶν Περσῶν ἀτίβησαν*, ἴνα, *ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐπιθύγουν*, *περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθίσκονται*. *Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστιδὴς ὁ Λυσιστράτου, συστρατηγὸς Θιμιστοκλείους*, *μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀπεβὰς μετὰ τῶν γιγόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέλε τὰ Περσέων*: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides *συστρατηγός*. VALCK.

CAP. XCVI. 6. *ὥστε ἀποσπῆσαι ἐν χρησμῷ*] Ex suspitione eruditi viri *ἀποσπῆσθαι*, quomodo *πληρεῦσθαι* apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad *τῶν ναυηγίων τὰ πολλὰ* aptavit, quæ ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex Vallæ sententia Lysistratus Athenienses Bacide et Musæo prior erit, mala, uti opinor. *Πρότερον*

τρυτίαν (lin. 10.) non est ante hos, sed ante eas res, quæ describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi (lin. 13.) *ἱερταμοῖσι φρεῖζουσι* jucunda Cl. Kühnius et leni medicina reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. *ἱερταμοῖσι φρεῖζουσι*: tantam videlicet remorum, ad Coliadem ejectorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, Eustathiusque recusant, non infitiaturi, modo liceret, *φρύγιν ἱερταμοῖσι* matronis adprime convenire, *φρίττειν ἱερταμοῖσι*, etsi meticulousum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Hæc pro Kühnio, vineta mea cædens. Wzss.

13. *Κολιάδης δὲ γυναῖκες ἱερταμοῖσι φρεῖζουσι*] Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, *legentis φρεῖζουσι*, quæ, Berglero probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usuræ, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut *φρυγίτρουσι*, frictoriis. *Φρύγιν* Latinum est frigere, de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei v. 70. VALCK.—*Φρεῖζουσι*, a doctissimis duumviris commendatum, cum Schæfero et Borheckio adoptarunt etiam Jacobs (in Atticis) et Schulz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiensi Strabonis Editore, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. demonstravi. Cæterum in memoriam revocat hujus vaticinii amphibolia istud, cujus Thucydides lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 6. *χῶμα ἱσχυράτο δια-*
VOL. IV.

χοῦν] Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ἵσον διαστάδιον, duorum circiter stadiorum, in Strabon. lib. IX. p. 605. A. (p. 395. B. ed. Cas.) arbitrato, id consilii regem animo ante navale prælium agitasse, quæ et Ctesiae Pers. c. 26. opinio. Wzss.

CAP. XCVIII. 2. *Σητὸν ἰόν.*] Siccinæ vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an æe columbæ quidem velociore essent censendæ, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re Casaub. egit in Athen. IX. c. 11. (Animadv. in Athen. T. V. nuperæ edit. p. 178.) Levissima mutatione pro *Σητὸν* libenter corrigerem *ἀνθίον*, sive *ἀνθρωπίνον ἰόν*. Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis Xenophontis verba Κυρ. Παιδ. VIII. p. 137, 35. *ἔτι γὰρ τῶν ἀνθρωπίνων πτελῆ περιῶν αὐτὴ ταχίστη τοῦτο ἰὺδιλον*. Aliorum de his loca dederunt Brisson. de Regn. Pers. p. 190. et Stanlei. ad Æschyli Pers. v. 247. Herodotus sæpius *ἀνθρωπίνον* scripsit, quam *ἀνθρώπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat Herod. (lin. 10 seq.) cujus verba dedit Jo. Meurs. in Gr. Fer. voc. *λαμπάς*. VALCK.—Nil opus erat cur vocab. *Σητὸν* hic sollicitaretur; quum præsertim dubitari merito possit, an Herodot jam ætate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5. *ἴσται τε καὶ ἀνὴρ τιταγμένος*] Laudibus Gronovium fero, amplioribus ornaturus, modo Brissonio et Stanleio commiorem sese præstitisset. Neuter schedas Herodoti manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in MSS. latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt: clariusque cursum hunc, cujus Cyrus auctor et inventor, exponunt. Videndus Brisson. Regn. Pers. lib. I. 238. et M. Paullus Vene-

tus lib. II. Region. Orient. c. 23., non dissimilem vehicularem apud Tartaros cursum enarrant. Unde vero Cleomedes (Sphaer. lib. II. p. 169. Ed. Antw.) mutuatus fuerit, Xerxem *δι-σπῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσου μέχρι Ἀθηνῶν*, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex Græcia ad interiorem Persidem nuncios perlatores, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὐκ (ibid.) haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. Wess.—Pro τοὺς lin. 5. cum Reiskio οὐκ malles ob sequens *ἰσχυρῶς*, l. 7. S.

11. *ἐν τῇ Ἡφαίστῃ ἱερειλίῳσι*] The- mistium adumbrasse, Petavio observatur, Or. XIX. p. 230. c. Pertinent huc Æschyli versus cultissimi Agam. 320 seqq. Sed adi magnum Erasmus Chiliad. pag. 574. ed. Francof. Wess.

CAP. XCIX. 4. *ἴσαν ἰν Θουσίῃ*] De Græcia si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, *ἴσαι ἰν Θουσίῃ*. In Græcia saepe *ἐν Θουσίῃ θάλασσά* sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in Athen. p. 745. (Animadv. T. V. p. 514. nuperæ edit.) *ἑὼν Θουσίῃ, θαλάσσῃ* et, junguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Pacis v. 780. *Ἀθροῦν τι δαΐτας* dixit, καὶ θαλάσσης μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: *ἴσαν ἰν θαλάσσῃ* et καὶ *ἐνπαθίῃ*: quorum prius juxta Nostrium notat *χαρμόνευσα ἡμέραν*, vel *κίχαρμῶντες ἡμέραν*, læti vel festos dies agitabant. *θάλασσαν ἰσχυρῶς* et *θάλασσαν ἄγαν* Græcis etiam dicebatur: Eustath. in Od. Φ'. p. 759, 6. Epist. Socr. p. 43, 18. Jam vide Herod. III. c. 27. in Apidis natalibus Ægyptii *ἴσαν ἰν θαλάσσῃ*. Festo die bonarum rerum affluentes copia dicuntur ἰν *ἐνπαθίῃ* ὄντες. Herodot. lib. I. c. 22. et 191. ubi *χοριεύει καὶ ἰν ἐνπαθίῃ*

εἶναι, ut *αἶνον καὶ ἐνπαθίαν*, II. 133. et 174. Nusquam juncta reperi *ἴσαν καὶ ἐνπαθίαν* sed cum istis bene conveniunt, quod læti Persæ *τάς τι θούας μερούσῃσι πάσας ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρῶς θυμῶματα*. vid. Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persæ vestes sibi discindebant, (lin. 7.) *βοῇ τι καὶ οἰμωγῇ ἰσχυρῶς ἀπλῆται*. Postrema vir summus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. VALCK.—Cur pro *ἰν Θουσίῃ* lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἰν *θαλάσσῃ* potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus suberat ratio. Etenim *Θουσία* et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XIII. 573. e. ibique notata. S.

6. *τοὺς πῶντας κατεργάζεσθαι*] Hoc illud est, *πάντες τὰ τι ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς εἶχον, ταῦτα κατεργάζονται* et καὶ οἰμωγῇ ἄφρον. *ἰσχυρῶς* Persæ, lib. III. 66.; hoc Æschyli de eorum matronis, *πολλὰς δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατεργάζονται*, Pers. v. 537. Vide doctissimum Berglerum ad Alciphron. p. 130. Wess.

CAP. C. 6. *ὥστε μεγάλων αἰσθημάτων*] Nimium sese ac insolenter extulerat Mardonius, *φονεύωντες καὶ μετὰ τοὺς ἡμερῶν ἰσχυρῶς* uti Philo Jud.; nam, quod nunc (de Insomn. p. 1110. κ.) *ἰσχυρῶς*, ferri non posse, Cl. Mangeius agnovit. Tali ingenio homines *ἀνθρώποι κινεῖς αἰσθημάτων δόξαι* in ejusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum *πλῆθος* præstantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. *τῶν ἡ γνώμη ἵσχυρῶς συμβάλλει* haud inmerito laudatum fuit. Wess.

17. *ὃ γὰρ ἴσται* "Ἑλλῆσι οὐδ' ἱσχυρῶς" Id est *ἀμύχανόν ἴσται* "Ἑλλῆσι: vel *ἴσται οὐδ' ἡμῶν μηχανῶν*. Eadem structura lib. II. c. 181. *ἴσται τοι οὐδ' ἡμῶν μηχανῶν μὴ οὐκ ἀπολλωλῆναι*: III. 51. et 209. II.

160. Lucian. II. p. 503.; οὐδὲμία μη-
χὰν μὴ εὐχὴ καὶ αὐτὸν σὺν ἡμοὶ ἄλονται.
VALCK.

20. ταῦτα ποίει] Bonum hoc : sed pro
Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex
Arch. Tale lib. V. 24. ἰστέον δὲ αὐτὸν
περιλάβειν, ποίειν ὅπως μελείει — ἀπί-
ξεται. Vid. c. 67. et IV. 126. Wess.

23. ἐν Πέρσῃσι τοῖσι διδῆλνται] Posi-
tura vocis τοῖσι, multis molesta. Maluit
τοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de
Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui
relinquit Abreschius, τοῖσι διδῆλνται ab
illis explicat Græcis. Mihi ordo ex
Arch. enotatus (ἐν τοῖσι Πέρσῃσι) placet.
Negat Mardonius, Persarum rebus
damnum allatum. Classe quidem vic-
tores Græcos abiisse : at ibi ζῶλον ἄγων,
οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἴσπων. Ægyptios, Cy-
prios, Cilices et Phœnices superatos
esse; Persas minime. Unde idem in
epistola ad Græcos, νυνήκατι Θαλασ-
σίους ζῶλους χερσαίους ἀνδρώπους in Plut.
Arist. p. 324. c. Wess.—Duarum li-
terarum mutatione incommodum ex
τοῖσι natum evitari poterit, et apta enas-
cetur sententia : Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃσι
τοῖ τι διδῆλνται τῶν πηρημάτων· εἰ δὲ
Φοίνικες, etc. non enim Persarum culpa
quidquam rebus tuis allatum est detri-
menti. Δηλῆσθαι significat βλάψαι :
sed διδῆλνται notat βιβλάσθαι, læsum
esse. Hinc fluxerunt omiſsa Lexico-
graphis, Κιντροδάλητος, πανδάλητος, et
ξιφοδάλητος, Hipponactis et Æschyli
vocabula. Διδῆλνται in Eurip. Hip-
pol. v. 175⁹ MS. Cod. Paris. redditur
βίβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃσι hic
interpretari διὰ Περσῶν : ut apud Thu-
cyd. VII. c. 8. ἐν τῇ ἀγγίλῃ. VALCK.
—Eequidem, si Valckenarii τοῖ τι reci-
peretur, istud ἐν Πέρσῃσι non intellige-
rem Persarum culpā; sed universam
locutionem in eandem sententiam in-
terpretarer quam in Latina versione ex-
pressi : nullum res tuæ in Persis) in
Persarum personis, ad Persas quod ad-

tinet,) detrimentum acceperunt : neque
huic interpretationi obſtare puto, quod
paulo post adjicit, ἰστέον δὲ Πέρσαι τοὶ
αἵτιοί εἰσι. S.

CAP. CΙ. 1. Ταῦτα ἀκούσας Πίρξης,
etc.] Non aliter ab Herod. scripta, sic
suo situ verba quoque potuerant collo-
cari : ἦσθαι τι ταῦτα ἀκούσας Πίρξης,
καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἰχάρεθαι : ut lib. III. c.
34. ἦσθαι τι ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης,
καὶ, etc. ubi ejectum rediit in suam sed-
dem ἀκούσας. Illud ὡς ἐκ κακῶν ἰχάρεθαι,
tanquam ex malis gavisus est, non purum
fuisse gaudium indicat, sed quantum-
cunque post inopinatam adeo cladem a
Rege superbo sentiri poterat. In proxi-
mis scriberem : πρὸς Μαργδονίῳ τι βουλευ-
σάμενος ἔφη ἀποκρινέσθαι, ἐπότερον ποιήσῃ
τούτων : ut legitur inferius, ἐπότερα
ποιῶν ἱππιστύνω. VALCK.—Herodoti sty-
lo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι,
quam ἀπεκρινέσθαι quod libri hoc loco
præferunt. ἐπότερον ποιήσῃ vero non
erat cur sollicitaretur; frequentius in
tali sermone indicativus, quam conjunc-
tivus, adhibetur. S.

4. ἐς συμβουλῆν] Optime hic et c.
102. Gronovius; cui paria cur faciam,
scribere memini ad lib. III. princ.
Perperam in proximis μούνη ab Arch.
abest. Wess.

11. De militibus Persis dixit Mar-
donius, ὡς βουλευμένοι σφί γίνονται· ἂν
ἀπαδείξῃς : lubenter hujus rei se docu-
mentum esse daturus, ut explicuit H.
Steph. In his βουλευμένοις tentari non
debebat. Notissimum Græcismum, præ-
ter aliis citatos, frequenter expressit
Macrobius, si volentibus vobis erit, p.
214., etc. Sic sæpe loquuntur Thucy-
did. Plato, Xenophon, et oratores; raro
Poëtæ, ut Sophocles. Œd. Tyr. v. 1358.
Σίλοντι καὶ μοὶ τοῦτ' ἂν ᾖν : hoc et ego
voluisssem. Leopardus, H. Steph.
Wasseus, D'Orvillius, alique eam in
rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευομένην τοῦχῃσι τὰ

ἄριστα, etc.] H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. *τυχεῖν ἴσασαν* non discrepat ab *ἴσαι*. De se regina c. 67. *τὰ τυχεῖν φερούσα ἄριστα ἰς κρήματα τὰ σά*: quibus passim similia. Wess.

11. καὶ ἰκίνοι τῶν περηγμάτων] Ultimam harum vocum abrasam vir doctus (Reiskius) cupit: ego ad *ἰκίνοι* allidor, et *εὖ κυμίων* refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΤ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habentibus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) *δὲ εὖ κίσισθαι τὰ ἑαυτοῦ ἴφασκεν*: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens *ἢ τι πάθῃ* (lin. 14.) valide, Isæo frequentatum, *εἴ τι πάθοι*, et Latinorum si quid illi accidisset, tuebuntur, ac Callini de forti viro *τὸν δ' ἐλίγος σπινάχῃ καὶ μίγας*, *ἢν τι πάθῃ*, apud Stob. Sermon. XLIX. p. 356. Wess.

CAP. CIV. 3. Οἱ δὲ Πηδασίαι, etc.] Quæ sequuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina, atque a mala manu ex marginis scholio interjecta Herodoteis: quæ, rejectis istis, hoc modo colunt: *παρὰ βασιλῆϊ, τῷ μεγίστῃ τῶν ἥδῃ*, etc. Hanc vellem conjecturam, supra jam memoratam, Codices comprobarent, ut illam firmarunt lib. VI. cap. 122. Jam primum ponam Herodotea ex lib. I. c. 175., paulo *Ἰωνικώτατον*, quod hic licebit, scripta: *Ἔσαν δὲ Πηδασίαι οἰκίσαντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μολόγωνται τοῖσι ὅπως τι μίλλοι ἀνπιπτόησιν ἴσασθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιόικοις ἡ ἱερὴ τῆς Ἀθηνᾶς πάγνια μίγαν Ἰσχυι· τρεῖς (δὲ) σφί σούτο ἰγίνετο*. Sensus si spectes, hic eadem pæne narrantur. His usus Ant. Dounæus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbæ tamen muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em. lib.

VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur: primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi facie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetudine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem repetere. Si adeo erant digna quæ repeterentur, cur non illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Caria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit indicio. Herodotea, *τοῖσι ὅπως τι μίλλοι ἀνπιπτόησιν ἴσασθαι*, sic lecta Straboni, Noster interpretatur: *ἴσαι τοῖσι — μίλλῃ τι ἑστὸς χρέουσιν ἴσασθαι χαλίσον*. Τὸ ἴσασθαι videlicet! requirebat adjectum *ἑστὸς χρέουσι*. Velut grammaticus, *Ἀνπιπτόησιν, χαλίσον*. *Ἰσχυι πάγνια* reddidit φύμ. Priora, missa facio, *ἰς τοῖσι Πηδασίαισι*: (vide Var. Lect. ed. S.) et *ταῖνδε φέρεται πρῆγμα γίνεσθαι*: fertur, Vallæ; quod mutari postea potuit in *συμφέρεται πρῆγμα*. Sed quibus tandem hoc ostento malum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus barba suæ sacerdotis portentum erat expiandum? hoc utique significatum voluit Herodotus. Et quid tandem interpolator? quum malum immineret *τοῖσι ἀμφικτίοις πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίουσιν τῆς πόλεως*: quæ sane non eleganter sunt tornata; Vallæ reddita, Amphictyensibus, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, Amphictyonas, ait, a Pylæa sua in mediam Cariam sine navi transfretavit. Suspicio primum, hujus notæ auctorem pro *περιόικοις*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίοις*: noverat magister ex Hom. Od. β. 65., *περικτίνας ἀνθρώπους* Οἱ *περιναυστάουσι*: jam vide quam docte scripserit, ad exemplar Homeri prope-modum, *ἀμφικτίοις — ταῖσι ἀμφὶ —*

οἰκίους. Ubi meminit Thucyd. III. 104. Deli τῶν περικτιόνων νησιωτῶν: Schol. Περικτίους, inquit, εἰδὶ καὶ ἀμφικτίους, οἱ περιουκόντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίους exemplum requirenti succurret Androtion apud Pausan. X. pag. 815., adjutus a Sylburgio. Conterminos ἀμφικτίους vocans Tzetzes juxta Vales. in Harpocr. p. 276., Scaligerum in errorem induxit; qualis Grotium etiam decepit (Stobæi sui Florileg. pag. 197.) in istis incerti Poëtæ: πότ' ἄλλω μὲν ἔξιστο θυμὸν, ὦ νόιοι, οὐδ' αἰδέσθ' ἀμφὶ περικτίους: neque vicinos, juvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσίοις] Verius Πηδάσιοι, quod lib. VI. 20. P. Leopardus legebat Πηδάσιον, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδάσιον, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδάσα processus foret, nec ταῦτοις moraretur, posset ferri. (At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adjectum pronomen ταῦτοις (sive, quod schedæ dederunt, ταυτίοις) adferat molestiæ, video: ἐν τοῖσι Πηδάσίοις ταυτίοις, in hac urbe, cui Pedasa nomen, supra Halicarnassum sita, e qua oriundum Hermotimum dixi.) At ferri non potest συμφέρεται, etsi sæpius συνηείχθη γινώσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. (Itaque verum erat φέρεται, quod aliæ schedæ dederunt.) Verum enim vero multa narrationis hujus offendunt. Poni saltem oportuerat ἵκαν ἀυτοῖς τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. (At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν Græci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίους (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.) Gronovius ἀμφικτίους, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob Ask. consen-

sum. Ex Vallæ Latinis Amphictyonas expulsos Leopardus voluit: eadem mens Nic. Antonio lib. I. de Jurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτίοις acquiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem περικτίους, ἀμφικτίους, sive, Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, οἱ περιουκόντες: quales Callino Ephesio ἀμφιπερικτίους apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolæ alibi Herodotus περιόικους ejusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. (pag. 611. ed. Cas.) Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίους τῆς πόλεως. Cur δις ταυτὸν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίους vocem explicaturi. (At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.) Porro δις ἥδη ἰγνίστο protinus (lin. 8.) peccat. Alibi τρεῖς posuit, et cum eo Strabo. Quæ cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule Valckenarium ad dictum primi libri caput. WESS.—Mihi totius hujus pericopæ color, sive ipsius rei prodigiosæ hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco jam a se narratam esse fabulam, eamdem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος] Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Πανίων, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Πανίωνι. Prius illi furcifero adcommodatus ex concilio Panionio, cujus Chii participes lib. I. 143., atque ita Athenæus. Εἰδὼς ἱσαμύνους (lin. 5.) libro I. 199. illustravimus; hic ἱσαμύνων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδῶα ἀποτάμνιν, et gemina conplura Portus. Persici moris Josephus lib. II. adv. Apion. cap. 57. faci-

παῖδας ἐκτίμουν, ubi Spanhemius bene. Nec illi tamen contumeliæ primi auctores. Wess.

5. εἰδὸς ἱσχυμῖνους] A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum ἐνερσώσαντες, sed εὐειδίαι, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδους καὶ φυχῆς εὖ ἔχοντες. Chius iste Panionius (lin. 6.) exsectos ἀγνίσαντο πάλλει ἰς Σάρδεις τι καὶ "Εφισον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστιος εἶναι secundum Herod. viris οὐκ ἄνδρες anteponebantur. Cur autem Persæ ἐννοήσους ἰσχύουν τοὺς παλλοὺς, rationem reddit Dion Chrys. Or. XX. p. 270. v. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295. In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nulla dignus adparebit Hermotimus misericordia, quam in ficta Xenophontis Cyropædia facile movebit Gadatas. VALCK.

8. τῶν ἰσχυρίων] Melius hoc videtur vulgato (ἰσχυρίων) ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῆν (lin. 10.) neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενος ἀπὸ τούτου τὴν ζῆν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo Valla. Wess.—Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversæ familiæ codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 8. τοὺς εὐκλείας] Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad hujus libri c. 4. Omittit autem Thomas ἄσμιον, (lin. 9.) quod hominis cupiditatem adprime sua præsentia indicat. Corrigitur præterea (nescio a quo) ἀποδείξιμους, cui in Musis alia potestas. Wess.

12. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα] Cum ἄν et δὴ in Codd. alternentur, poste-

rius eligebam. Verum Abreschius ἥδη rariore accipit notione pro μίχρει ὤν, hucusque, qua Pausan. Achaic. cap. 22, ipso observante, πύθεται μὲν ἥδη τὰ ἰνέματα αὐτῶν οὐκ εἰχόμεν. (Itaque accipiendum illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἥδη γεγόναι.) In vicinia pauca, schedarum jussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, εἰ σε ἰγὼ—εἰς σε προγόνων—ἢ σε πατρὶς οὐκὶς adspiciat? Deleta librariis transcripsi. Wess.

15. τὸ μὴδὲν εἶναι] Culte τὸ μὴδὲν εἶναι, viles, ignavi et nulli rei homines, Sophocli Ajac. v. 779., Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D. Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi Salvagnio observata ad Ovidii Ibim v. 457. Wess.

CAP. CVII. 1. ἑρέξης—τοὺς παῖδας] Artemisæ quia commississe dicitur pueros Ephesum ducendos, frigide jocatur Plutarch. T. II. p. 870. A. Paulo post (lin. 5 seqq.) jussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχους εἶχε ἱκαστος, διαφυλαξέσας τὰς σκαφίδας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas (lin. 9 seqq.) terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Ἡθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δὲ διὰ τοιοῦτός τις εἶος πλίων τὰς ἄλλας φάσκων ἡμιολίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχους εἶχε] Uni Vindobonensi (cui quidem alii accesserunt nostri codices) debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμεις ἱκαστος; nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, (lin. 9.) Atticæ nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite prætermitti (lin. 10.) τῆς ἡπίρου, ταύτας ἰδοῦν τι, etc. non

debet, quippe elegans, et vulgato haud-quaquam posterius. (Vide Var. Lect. ed. S.) Opinabantur enim Persæ, minuta ista promontoria naves esse Græcorum, inde formido illis et fuga. Wess.

[Ibid. διαφυλάξουσας τὰς σχεδίας περιϑῆναι βασιλῆϊ] Sententiam in Latina versione expressi: verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad περιϑῆναι intelligenda ἄσσι particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque MSS. βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ἄσσι βασιλῆα περιϑῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσεσθαι βασιλῆϊ, (ἄσσι αὐτὸν) περιϑῆναι. Reiskius conjectaverat, δι' αὐτοῦ περιϑῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀποδίδυντο] Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολλὰς δὲ Δαρεῖον λίγισται γνώμην τῇδε ἀποδίδεσθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, inprobante, Themist. p. 120. A. Wess.

12. τοῦτ' ἂν μάλιστα πάντων σφίς πακὺν τῇ Ἑλλάδι ἐργάσαιτο] Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιτο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universæ Græciæ ingens allatura damnum. Si σφίς; malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλάδα, quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. πακὺν, cui par c. 75. et IX. 36. Wess.—Κακὸν ἂν πακὺν præferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schæf. adoptavi, Herodoti mori

loquendi adcommodatius. Cæterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἂν—σφίς—ἐργάσαιτο, quod plerique præferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἂν—σφίς—ἐργάσαιτο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice MS. cujus certa ad nos notitia pervenit, ista reperta sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris ejusdem familiæ dissentire; quum præsertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάσαιτο plurali numero positum reperisse, cujus hæc versio est, fore ut—maxima ob id calamitate adficerent Græciam. An σφίς etiam (quod pro αὐτοῖς Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repperit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adjecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφίς, ab aliis σφίς; fuisset adjectum, pro horum alterutro primum Editorem suo judicio σφίς posuisse. S.

14. Frigida Bothio videtur locutio illa, πικρὸν ἂν ἡσυχίην μὴ ἄγειν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid luemur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίην μὴ ἄγειν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ—ὁ Πέρσης, μῖνον ἐν τῇ Εὐρώπῃ πικρὸν ἂν: exputare equidem non potui. S.

[16. οὗτις τις κομᾷ τὸ ὄπισθεν φανήσεται] Aut is τὸ ὄπισθεν mallets forsitan, aut nude ὄπισθεν. At τὸ ὄπισθεν apud nostrum idem ac nudum ὄπισθεν valet:

parique ratione I. 207, 16. οὐ τὰ ἐπίσω φεύγονται dixit. S.

19. αἰά τε ἵσταται προσχωρῆσαι] Laurentii succedere fluxit ex προσχωρῆσαι, quod in Brit., sæpeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adjuncturas. Id vero προσχωρῆσαι velle, nemo ignorat. Wess.

CAP. CIX. 2. ὁ Θμιστοκλῆς μεταβαλὼν, etc.] Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλώει ἰδίῳ ἐπὶ Ἑλλησποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentia. Nec vetus interpret, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Καρίνθιοι, — σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὅς οὐ ποιεῖν τὰ δίκαια, μετίβαλλόν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, sæpius ἄνδρας, ἰς ἀναγκαίην ἀπειληθίντας, νεικημένους ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτίησιν κακότητα. Horum prioribus, ἰς ἀναγκαίην ἀπειληθίντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλίειν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., (pag. 71. ed. sec.) nihil utique commune habet cum ἀπειλῇ, minari, præter fortuitam literarum συνίμωσιν. In angustias detrusum, nesciumque quo se verteret, ἰς ἀπορίην ἰχόμενον, IV. 131., ἰς ἀπορίην ἀπυγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἰς ἀπορίην ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειληθίντα ἰς ἀπορίην, I. 24. hic

(lin. 8.) necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίῃ ἰνδιδιμένους, sive necessitate coactos, ἰς ἀναγκαίην ἀπειληθίντας. Tales victos sæpe, Themistocles (lin. 8.) ait, ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτίησιν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λίγων, βασιλεὺς ἀπεληφθὺς ἀναμαχῆται τάχα· πολλὰς δὲ ἀπὸ νῆας δίδωσιν ἵσα μὴ ἴδωκεν ἄνδρ' αἰ. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni sæpe sunt Imperatores sequuti: præbet isthoc capite quædam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cujus simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis sæpe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diod. Sic. XIV. c. 27. et Xen. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίῳν αὐτῶν βαλλόμενοι] Etiam soli, ipsi per se, privato consilio. Sic III. 71, 18. IV. 160, 4. V. 73, 13. 106, 17. etc. S.]

8. ἀναμάχισθαι τε] Confer lib. V. c. 121. et Polyænum I. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνασπάμενοι (lin. 11.) ex Med. et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes (quas nil addinet hic repetere,) ostentant. Non ego infitior, εἴφες ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor Epist. ad Hebræos c. XII. 1. observataque Cl. Lamb. Bos. Sed inconmodat valde ἀνασπασθαι, cujus in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτῆσθαι lib. III. 65. et 75. Reciperatum autem εἴφες τοσοῦτον ἀνθρώ-

των a victoribus Græcis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse *depulsam*. Sic *ἀνασάμιναι* lib. VII. 139., *ὠσάμιναι* τὸν Πίρσιον VIII. 3., et, Berglero indice, Plut. Mar. pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως ἴσθες τοσούτοι πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμιναι, διασώσονται τὴν Ἰταλίαν. Restat εὐρημα γὰρ εὐρήκαμεν, (lin. 9.) nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Græciam, ita vertendum; Vallæ Latīna exorbitare, alios non fugit. Εὐρημα lucrum præter spem oblatum exposuerunt summi Viri G. Budæus et H. Stephanus, estque in lib. VII. 190. (et VII. 155, 8.) Εὐρημα νομίζου et λογίζεσθαι pariliter Siracides c. xxix. 4. et 6. Wess.

16. *ἰμωπρεῖς*] Med. et consentientium *ἰμωπρεῖς* videtur scripturæ aberratio venioris. Inflammata Græcorum a Persis templa, post Brissonii, Menagii ad Diogen. I. 9. et Davisii in Ciceron. II. Leg. cap. 11. sollertem operam, prætereo. Mutare debui proxima (lin. 19.) *καταμείναντες* — *ἰκιμηθῶμεν*, de plurimum Codicum, quibus creber *ἀπαρμυφῶται* in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes præ stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. Wess. — Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notata sunt. S.

17. *πίδας τι κατῆκε*] Ob vicinas duæ forte literæ perierunt, ut scripserit *ἰγκατῆκε*, nempe *τῇ Σαλδέσση*. Diogen. Laërt. Procem. §. 9. dixit εἰς τὴν Σάλασσαν *πίδας καθῖναι*. *κατῖναι* εἰς τὸ *πίλαγος* *πυδίων* *ζῖωγος*, Herodot. lib. VII. c. 35. Paulo post (lin. 19.) probarem quæ margo dat Steph. *καταμείναντας* *ἡμῖν τε αὐτίαν ἰκιμηθῆναι*: quam casuum ἀναπαλληλίαν amat Herod., adpellatione τῶν οἰκιστῶν uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκίτας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. hinc Thomas M. voc. *Οἰκίται*. VALCK.—At verum erat *καταμείναντες*, de quo in Var.

Lect. (ed. S.) monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo jungere amat Noster. Vide I. 56, 2—4. IV. 15, 8 seq. I. 63, 12. IV. 137, 7 seq. et sæpius alibi. S.

20. Ista, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ στέρου ἀνακῶς ἰχίτω, significant et unusquisque reficiat ædes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἰχίτω idem ac *ἰκιμηλίστω*: (Pierson. ad Mœr. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur *τις*, pro *πᾶς τις*, vel *ὅς τις* *ἰκαστος*. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τίς πολλάκις — δηλοῖ — πάντας, ληφθῆναι ἀντὶ τοῦ εἶς ἰκαστος· οὕτως παρὰ Σοφοκλῆ λίγουςιν ὁ χροῖς οἱ Σαλαμῖνιαι (in Aj. v. 245.) ὡς νῦν παῖρές τινι Πυδαῖν κλοπὰν ἀρίσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcæi apud Athen. X. p. 490. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μὴθύσκην, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνου, ἰσχυρὰ κάτθανι Μυρσίλος. Poëtæ sententiam Alcæico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcæi apud Athen. proxima duabus adjectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲν γ' ἄλλο φντισύνης πρῶτερον δινδρῶν ἀμπίλω. Nullam, Varc, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσαι δόμεν dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγορία γὰρ ὄρεσι, ἣν πλάτῃ δόμεν, Ἄλλη νισσοὺς ἤξῳσιν ἱνεαῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Jo. Taylor. VALCK.

23. ἀποσθήκη μίλλων ποιήσασθαι] Erunt fortasse, qui ὑποσθήκη, notione παρανέσις, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., præoptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποσθήκη invenisse. Πίρσιον, (pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.) Porto ob

insolentem totum suspectum, recte pingit Arch. Wess.

Ibid. ἀποθήκην μίλλαν ποιήσασθαι] Sequentia cum his arbitror jungenda, *is τὸν Πέρσιν, ἵνα (ἢν ἄρα τί μιν παταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχη ἀποστροφὴν*: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, *τὸν Πέρσιν*, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel refugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπείκετον φίλον in Lysiae pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. Xenoph. Κυρ. Παλ. pag. 73, 18. Ἀναβ. VII. p. 244, 23. Isocr. Epist. II. p. 410. x. P. Wessel. ad Diodor. I. p. 207. et Jo. Toup. Em. in Suid. voc. Ἀποστροφή. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae *εὐεργεσίαν* sibi scribit ἐφείλεσθαι, meminit Themistocles in illa nobili Epistola ad Artaxerxen data apud Thucyd. I. c. 138. VALCK. — At non Persam (ut ait Vir doctissimus) facturus erat ἀποθήκην: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in Hellespontum navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην *is τὸν Πέρσιν*: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπείκετον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ Θεσαύρισμα, κίριον χάρις. S.

CAP. CX. 6. ἄνδρας ἀπίστους, etc.] Misit viros jussos tacere, Valla: *οἱ οἱ ἐπίτιλλει σιγῇ*. Melior mihi lectio videtur marg. Steph. *οἱ οἱ ἐπίστους σιγῇ is πᾶσαν βάρανον ἀπειναρμίσει τὰ αὐτὸς*

ἐπεύχοντο βασιλῇ φράσαι: quos, utcumque tormentis excruciantur, fidei credebatur occultaturus silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur Sicinnus: hunc Polyæno p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην: Ἀρσάκην vocat Plutarch. in Aristid. p. 324. x. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut Justin. II. cap. 12., ista Xerxi Themistocles indicavit; non tam miror quod apud Nepot. Them. c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiorum feci, id agi ut pons — dissolveretur; sed in Thucydide miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo Themistocles dicatur γράψαι τῇν τε ἐκ Σαλαμῖνος προέγγισιν τῆς ἀπαχαρτίσας, καὶ τῇν τῶν γιγυρῶν — οὐ δυνάσων. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit Herod. nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. οἱ οἱ ἐπίστους σιγῇ] Pristinum ἐπίτιλλαι damnant schedæ, quibus obsequor. (Vide Var. Lect. ed. S.) Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniæ lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτὸς iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arsacem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyæno, sed Arsacem adpellanti, lib. I. 30, 3. Wess.

9. πρὸς τὴν Ἀττικὴν] Quæ prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate (a Reiskio) scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; (at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xer-

xem misisse.) neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi hærebat adhuc Xerxes; neque enim hic tum classis aufugit reliquis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Græcia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἢ ἡ χερσὶν αἶμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπινύσσεται ἢ τὴν Ἀσίην. conf. cap. 113. 126. 130. Wess.

CAP. CXI. 8. Πισὺ εἰ καὶ Ἀναγκασίην] Admoveret Andriis τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πισθανάγην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., æque tamen liberis et sui juris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μιγάλους utroque sermone recte dici, Jac. Elsnerus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. Wess.

8. Πισὺ εἰ καὶ Ἀναγκασίην, etc.] Duabus his Deabus, quas suæ habendi cupidini Themistocles πρόειπε, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πισίην εἰ καὶ Ἀρηχανσίην: quarum etiam fideli præsidio feroces Themistoclem et Græcos re coëgerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπεὶ εἰ οὐκ οἶον εἰ ἐγίνοντο ἔξελαιν τὴν Ἀνδρον — ἀπαλλάσσοντο ἰς Σαλαμίνα. Quam Noëter, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. p. 122. c. δύο καὶ ἥμισυ ἴση θεοὺς κομίζων Πισὺ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν ὕψαι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς μιγάλους δύο, Πισίαν καὶ Ἀρωρίαν, ὅφ' ὧν καλύσθαι δοῦμαι χερσὶν αἰνέτω. Nomina Ἀναγκασίης et Ἀρηχανσίης in magis usitata convertit Βίας et Ἀρωρίας. Amor in ala Simmiae: Οὐτὶ γὰρ ἔπεινα βίᾳφι, πρᾶνθαι δ' αὖθις: et ante: Τᾶμος ἰγὼ γὰρ γινώσκαι ἀνία ἔχειν Ἀνάγκη. (Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.)

Hujus Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. εἰ τὴν σοὶ ὑπάρχει γινώσκου ὡς φιλήσῃ τῇ σῇ ἐκείσθηναι ὑπὸ σοῦ ἐρχισθαι, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe removel Ecphantus Stobæi p. 335., qui pro sectæ severitate τὸ πτωχὺς τινος διασθαι considerat (v. 10.) veluti τὰς ἐσθῆρας φανότατας λίσσανται, quia πτωχὸς ἔργον τι ἐστὶ παρασκευάζει ἀνάγκη. Hinc sua quædam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. r. et 366. x. Non solum τὴν Πισὺν, μαλίστην ὄντων, sed mitibus verbis minas addens pæne regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πισθανάγην· καὶ, ὡς οἶον ἐστίν, Σαπφίαν μὲν δόξα, Σανίαν δὲ κερύνην κορυφαίαν, ὃ δὲ παραμυρία ἦν, ὡς φησὶ Πλουταρχίας, ἐπὶ τῶν ἔργων μὲν παρακαλοῦσθαι καὶ ἀπυλοῦσθαι, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. Valck.

10. καὶ θεῶν χρηστέων] Fingebat Cl. de Pauw καὶ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, (lin. 11.) ἐπὶ Ἀνδρίους γι εἶναι γιωπείας ἢ τὰ μέλιστα ἀνήνουνται, ad Andrios cerne non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γιωπείας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γιωπείας, præterque ceteros Πισίην καὶ Ἀρηχανσίην insulæ possessione delectari. Quæ, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήνουνται ἢ τὰ μέλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetit toties post ἐπὶ accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et præceptore structuræ H. Stephano de Dialect. p.

138. Ceterum noti satis sunt *γωνιστῆς* lib. II. 6., et *ισθόλου*, bonæ malæve rei conpotes, ex Æschyli Agam. v. 551., Porphyriouque Quæst. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. *ισθόλου* asperror, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore, Steph. Mackio, princip. Nîmou, cum MSS. et Scholiastæ verum ostenderent. Ipsum adi. Wess. — De formula Nostro usitata *ὃ ἦεν* vide ad I. 30, 18. et VII. 157, 10. notata. Cæterum mordaci ironia hæc dicta videntur: magnæ et beatæ Athenæ scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: propitiis inprimis utuntur diis scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad *ἱς τα μίγιστα*, ex præcedenti vocabulo *γωνιστῆς*, intelligi par est genitivum *γωνιστῆς*. S.

CAP. CXII. 1. *ὃ γὰρ ἱκανὸς πλεονεκτῆς*] In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. *Θιμιστοκλῆς* — *χρήματα παρὰ ἰσχυρίων ἱστίαις* (sibi comparabat) *λάβη τῶν ἄλλων στρατηγῶν*. (Vide lin. 16. et ibi Var. Lect. ed. S.) Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. hæc posuerat tanquam indubia: *ἦν δὲ περικλῆς τὰς νήσους καὶ χρηματίζεμενος ἐπ' αὐτῶν*, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traducentis, ut *ψίσται, ἄδικοι, προδόται*, quippe qui aunicum prodiderit *ἀργυρίαις σκυβαλικοῖσι πεινίαις*. *Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντα ἔβα πλῖον εἰς ὄλιθρον*: in his *τρία* forte videbuntur in *τριάνοντα* mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrat si quam admittunt excusationis veniam, hæc certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditis-

simus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quæ leguntur p. 494. (Adnot. ad lib. VI. c. 121. 4 seqq.) VALCK.

4. *χρῆματες λόγους τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρείου*] Magnas cierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, *χρῆματες*, aut *χρημῖνες* Med., exilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: saluum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque factus propterea (quæ Gronovii erat opinio) sermo erit, tametsi *ἀπωλητῆρι λόγῳ* præcesserint. Illa enim generatim minacia verba, hæc *τὴν Πειθὴ καὶ Ἀναγκάην*, nisi imperata præstentur, denunciante. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. Wess. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum *λόγους* videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, *Ἀνδρείου* temere in *βασιλῆα* mutant. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

13. *τοῦ κακοῦ ὑπερβολή*] Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in Æm. Porti Lexicon, quum ἡ ἀναβολὴ vel ὑπέροχσις vix alibi dicatur *ὑπερβολή*. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli *ὑπερβολή* notionem animo habens observantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybian. p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum Latine converterem, istud *Καρυστῖσις γιγνὶναι, τοῦτου εἶναι, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή γίγνεται*, ita acceperam quasi *οὐδὲν ἔστιν* scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiæ summa si spectetur, Vallæ Latina, a Gron. etiam et Wess. servata: Carystis ne hæc quidem re-

contigit effugere cladem. Proprie : ne-
tiquam tamen idcirco dilata est cala-
mitas : id est, ne ullam quidem id-
circo moram calamitatis adsequi con-
tingit Carystis. Nempe continuo
deinde Andro profecti Græci (cap.
121.) fines illorum sunt depopu-
lati. οὐδὲν, valet κατ' οὐδὲν, nulla parte,
ne in breve quidem tempus dilata est
calamitas. Verbo *ὑπερβάλλειν* differ-
endi notione usus est Noster VII. 206,
4. IX. 51, 1. Vocabulo *ὑπερβολή* eo-
dem, quo Herodotus, significatu semel
usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

15. *ἰσχυρόμενος* ἔξ 'Ανδρου] Sive ipsum
Themistoclem ab Andro profectum in-
telligas, seu ad nuncios referas circum
insulas missos, nihil offendet. Plu-
tarchus ad prius inclinat, *περισπῶν
τι τὰς θύρας καὶ χρηματιζόμενος ἅπ' αὐ-
τῶν*, Themist. p. 122. c. Nihil certe
urget, ut *ἰσχυρόμενος* ἔξ 'Ανδρου, station-
nem ad Andrum habens, refingatur,
præsertim cum *ἰσχυρίων* in simili ponatur
re. Reiskii *ἰσχύιστο* genio sermonis et
Arch. suffragatione protegitur. Conf.
lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. *ἀνωρίην* εἶναι τοῦ ἱτι-
ος — *χιμυρίσαι* δὲ ἄμεινον] Ad eandem
pertinet classem (scil. vocum, quæ vix
alibi quam apud Herodotum reperiun-
tur; conf. Adnot. ad c. 112, 13.) *ἀνωρίην*
τοῦ ἱτιος, et *χιμυρίσαι*: quorum prius
quid sit docebunt Viri magni (Tib.
Hemsterh.) observata ad Thomam M.
in 'Ασπὶ νηπύς. ubi tamen inobservatum
hunc Herodoti locum Hemsterhusius
prætermisit. Cæterum, quod *ἀνωρίην*
cum subscripto iota hic scripsit Valcke-
narius, id nusquam ita pictum reperi.
ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revo-
caverat Wess. tenui cum Schæf. *ἀνωρίην*
absque iota subscripto præferebat Med.
cum F. et aliis: quos quod in Var.
Lect. (ed. S.) dixi videri *ἀνωρίην* debuisse,
id nunc indictum velim. Quin immo
verum videtur *ἀνωρίην* in nominativo,

certe haud deterius quam *ἀνωρίην*. No-
minativum casum cum infinitivo liben-
ter construere Nostrum, haud multo
etiam ante observavimus, ad cap. 109,
17.) Alterum *χιμυρίσαι*, pro vulgari
χιμύσαι vel *παρὰχιμύσαι* positum VI.
c. 31. infra recurrit c. 126. et 190.,
ubi classis reliqua Persarum *χιμυρίσαι*
ἰν Κύμῳ. Formatum illud, ut *δριζύναι*,
æstatem transigere; et rarius *ἰαρίζων*,
tempus vernum. 'Ε*χιμυρίζει* forte dede-
rat Noster etiam c. 133. pro *ιχιμάζει*,
quod in alium usum adhibet VII. c.
191., *ἡμίρας γὰρ δὴ ἰχιμάζει τρεῖς*, ter-
tio demum die tempestas sedavit. Lo-
ca tamen memorat lib. II. c. 22., in
quæ se conferunt grues ἢ *χιμαδίην*:
sic Codd. exhibent pro *χιμαδίην*. Dixit
Demosth. p. 35. *ὁπάρχει δ' ὑμῖν χιμα-
δίῃ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ*: sic legendum
puto ejecta voce *διναί* ex vicinis repe-
tita, ut dederit *χιμαδίῃ*, nempe *τόση*.
Illuc refero quod habet Etymol. p.
810, 1. *Χιμαδίῃ, τόση ἵφ' οὗ ἂν τις δύ-
νατο χιμῶντος ἰγναδορμίσανθαι*: eadem
dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto,
descripta. VALCK.

7. *πρώτους μὲν Πέρσας*, etc.] Præfert
insoliti quidpiam *πρ. μὲν τοὺς μυρίους
Περ. πάντας* Arch. et Vallæ: saltem
πάντας omisissent. Glossam atque ad-
ditamentum ex lib. VII. 83. arbitror.
WESS.

13. κατ' ὀλίγους] Legi nec posse nec
oportere *πάρτ' ὀλίγους* verissima Abres-
chii animadversio, advocantis Thucyd.
III. 111. *ὑπαπήσαν κατ' ὀλίγους*: et
lib. IV. 11. *κατ' ὀλίγας αὐτὸς διαλόμναι*.
Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad
Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

14. τοῖσι εἰδιὰ τι ὑπῆρχε] Sunt, ni
fallor, *εἰδὸς εὐ ἔχοντες*, sive *σωμάτων ἔχον-
τες ἄριστα*, atque adeo *ἐκπαινετοί*. Hos
dicitur Mardonius e cæterorum turba
διαλίγων, secernens, καὶ ἰς τοῖσι, etc. ubi
forte lectio non esset deterior, καὶ *ἐκπαι-
νετοί* τι χρῆσθαι εὐθὺς πεποιημένοι. Est

illud *ἰόνιον* Homericum et Herodotum; Sophocleum *Ἰωνι*. Ad Homerum *Ἰα. ε. 491*. Eustathio adnotantur *Ἰόνιον, Ἰων, Ἰον, Ἰων, ἰόνι* τὸ Ἰόνιον, καὶ *Ἰωνι*: de quibus nummum restitui poterit *Æliano* de Nat. An. V. 39, ad prædam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα *ἔκοντα καὶ κισθαρίμια, Ἰων*, (scribendum, *Ἰων*) *λείψανός* ἔστι τὸ αἰμάρον, cuius ista sint reliquia. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctissimo. vulgatum *εἰ εἶον* (Ion. pro *εἰ εἶον*) quum nihil solennius sit Græcia, quam *εἰ εἶς*, *εἰ εἷς* dicere, ubi perinde *ἔς εἶς*, *εἰ εἷς* dici poterat. 8.

CAP. CXIV. 4. τὸ δίδόμενον ἔξ ἱκίνου *δίνουμαι*] Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium penas daturum ambigue respondisset, (lin. 14.) *δέξομαι* τὸ ἥθῶν abiit. Tale *δινάμεθα*, ὃ βασιλεῦ, τὰ δίδως inf. c. 137. *δίνουμαι* τὸν αἰών, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici *Δίχου* τὸν ἄνδρα καὶ τὸν *ἔρην* τοῦ Διῶ, Plut. v. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. οἷς στρατῶν οὐδὲν μέρος] Innuit exiguum militum numerum, quem salvum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reducerit. Causeas fami pestilentiaque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atosiam, *Ἡσωνι* *ἱεργόντες*, οὐ πολλοί *οἷς* *Ἐφ' ἱστιαῦχον γαίαν*, *Æschyl.* Pers. v. 510., qui de regis per Thessaliam properantibus copiis v. 490. *ἴδον* δὲ *πλείστοι* *θάνατο* *Δίψῃ* *τι* *λεμῶ* *τι*, Nostri ferme consentiens. WESS.

11. *λοιμός* *τι* *τὸν* *στρατῶν*, etc.] Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quæ habet Justin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. v. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos *πρυμῶ*, *λεμῶ*, *πυρίῃ*. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Oro-

sius p. 114. Herodoto prior *Æschylus*, Pers. v. 482., *Στρατῶν δ' ὁ λοιμός* *ἔς* *τι* *Βουστῶν* *χθονὶ* *Διῶ*, *οἱ* *μὲν* *ἀμφὶ* *πρυμῶν* *θάνατο* *Δίψῃ* *πονέοντες*, *οἱ* *δ'* *ἰα'* *ἀσθματός* *πυρί* *Διαπυρῶν* *ἔς* *τι* *Φωνίων* *χθονα*, *καὶ* *Δαρὶδ'* *αἴαν*: tandem *γῆς* *Ἀχαιῶν* *πύλον* *καὶ* *Θυσσαλῶν* *πέλοισιν* *ὀπισθοκαταμένους* *Βορῆς* *ἰδιῆσαν*, *ἴδον* δὲ *πλείστοι* *θάνατο* *Δίψῃ* *τι*, *λεμῶ* *ε'*, *ἀμφότερα* *γὰρ* *ἢ* *τῶν*: absurde Schol. *εἷς* *οἷς*, ait, *Βουστῆς* *ἡ* *Κρήνη*: hinc aquas nobis Crenæas vocant, quæ fontanas fuerant dicendæ. In Atticæ pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata jacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine equal. Thucyd. p. 131, 79., *ἰσχυροῦντο* *καὶ* *πυρὶ* *τὰς* *πύλῃς* *ἀπώσας* *ἡμιθνήτες* *τῇ* *τοῦ* *Ἰδαντος* *ἱσθυρίῃ*. VALCK.

18. *νεμερίνας* *ἀρπαχθῆναι*] Præcessit *ἄρμα* Jovis sacrum, cui juncti equi fuerunt, pascentes, ut Pæones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. *εἰ* *τι* *ἴστω* *οἱ* *ἱερεῖς* *καὶ* *τὸ* *ἄρμα* *τὸ* *ἱερὸν*. Rediit, (lin. 19.) sæpe restitutum, *εἰσημέτων*. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. *Θεῶν*, *ἔργον* *ὀνειδίζεις* *ἐργάσαντο*] Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans *Ælianus* Var. Hist. V. 11, illum scribit fuisse *φιλίππων*: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Græcorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculis crudeliter eruens dicitur *μὴ* *ποιήσας* *Ἑλληνας*. VALCK.

8. *ἔσχευε* *αὐτόν* *ὁ* *πατήρ* *τοῦ* *ἱερέως*] Sumisit hinc *Ælianus* Var. V. 11. verbis paulum mutatis. Addit de patre, *μὴ* *ποιήσας* *ἱλληνῶν*, quod verum; sed regulus ille, quantumvis *φιλόλλην*, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum suppli-

cium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Jac. Perizonius. Wess.

CAP. CXVII. 4. Ἐνθαῦτα δὲ πατι-
χόμενοι] Placebat olim addita littera
πατιεχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti
in Æschyleo, a Comico acerbius per-
stricto, Ἦνω γὰρ εἰς γῆν ἐνδὶ καὶ πατι-
χόμεναι. Quoniam schedæ vetant, patior
vulgatum, retentos aliquantisper isthic
declarans. Wess.

CAP. CXVIII. 2. Justissimum iḡ
Ἀθηναίων, toties totiesque in Musis pra-
vum: bonum verq̃ ex Aldo atque aliis
διεχρίναι. (lin. 3.) Ionici enim com-
matis χρίσθαι, ejusdemque composita.
Vide I. 21. Wess.

5. νηὶς Φοινίσσης ἐπιβάς] Hæc ut pos-
sent ἐκτραγῶδησαι, rerumque humana-
rum lamentari vicissitudinem, Phœnis-
sæ navi scapham substituerunt piscato-
riam; ex Trogo Justinus II. 13. hinc
Orosius II. 10. Ferebant, (lin. 6 seqq.)
πλοῖνά μιν ἄνιμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν
μείγαν καὶ κυματίνην. Adfinis Athenien-
sium et fautor Boreas superbum Regem
illæsum dimittere non poterat: ventus
Boreas a sua velut sede eximie Στρυμο-
νίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας memi-
nit Callim. Hymn. in Del. v. 26. ubi
notat ill. Ez. Spanh. qui plura dede-
rat ad Hymn. in Dian. v. 114. quo
loco respicit Callim. Epigramma Simo-
nidis ab Athen. servatum lib. III. p.
125. c. ubi pro Ὀνκὸς libenter corrige-
rem, Ὀξὺς ἀπὸ Θερμῆς ἀγρόμινος Βορέας:
sic Boreæ penetrabile frigus indicaretur.
Quæ hic præterea traduntur, Græco-
rum illa videntur commenta, Herodoto
minime probata; quod observare debue-
rat Brissonius hinc illa narrans, de
Regn. Pers. I. p. 33. Vera videbantur
Jo. Tzetæz, Chil. I. v. 996. Ἀπὸ Στρυ-
μόνος δ' ἐπιβάς νηὶς αὐτὸς Φοινίσσης, Σὺν

τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν, κλυδωνος γιγο-
νός, Κίλιους τούτους ἐκπηδῶν εἰς θάλασ-
σαν τοῦ πλοίου. Ὅπως δὲ καὶ διδράσκουσιν,
ἐκπῶν προσκυνούντες, Ὅπως τὸ πλοῖον κου-
φισθὲν εὐσὴ τὸν βασιλῆα. VALCK.

6. ἄνιμον Στρυμονίην] Laurentii a
Strymonia ansam docto viro præbuit
corrigendi Στρυμονίην, quo facile care-
bimus. Ab amne ventus Boreas Στρυ-
μόνιος et Στρυμονίης, isque inpetuosissi-
mus. Callimachus H. in Del. v. 25.
Τίχρια μὲν καὶ λαῖς ὄσαι βιτῆς καὶ πίσιον
Στρυμονίου Βορέας. Hinc Æschyli πρὸς
Ἄγαν. v. 200. Callimachum respexisse
Hesychius videtur in Στρυμόνιος. Wess.

16. ἐκπηδῶν] Perplacet ἐκπηδῶν, ut
ἐκπῶνισθαι, καταμαργῶν, et χρίσθαι.
Quæ præcedunt, obiter Dio Chrys.
attigit Or. XIV. p. 231. a. In proxi-
mis (lin. 20.) χρωσὶν ἐκπῶν, etsi MSS.
vulgatius præbeant, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, ἐκπῶνιος præcipue
(Eustathio ad Iliad. Σ'. 597. docente)
probantem: adde illi magnum Animad-
versorem in Athen. lib. V. 8. (T. III.
nuperæ Edit. p. 121.) VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λίγυ-
ται λόγος] Scripta exempla, quod inpe-
ditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. (Immo
unice verum erat, quod nostri libri de-
dere: vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l.)
Vicinum οὗτω ἐγέθη (lin. 3.) in Pass.
nihil habere damnabile, ostendi ad lib.
IV. 157. atque alibi. Wess.

[7. τῶν δὲ ἱερῶν, etc.] Ad id quod
famæ illi, de qua hic agitur, opponit
Herodotus, responderi poterat: At re-
migum, qui in navi erant, nautarumque
cunctorum opera opus fuit gubernatori,
qua per vim tempestatis ad optatum lit-
tus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 3. δαρησάμινος αὐτοῦ, etc.]
Donasse dicitur Abderitanos aureo aci-
nace, καὶ τῇδε χρυσοπάστῃ: quod ex

Codd. revocabitur. Tiamam tamen infrequens fuisse puto Regium donum:

Acanthios eodem quo Abderitanos honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., *ἰδωρήσατο ἱσθῆτι Μηδικῇ*. Nusquam etiam auro distinctam *χρυσόπαστον* memoratam legi tiamam; de qua præter Brisson. multa Gataker Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias *χρυσόπαστον ἱσθῆτα*, et τὰ *χρυσόπαστα τῶν ἰδυμάτων*. Abderitanos splendido Xerxen ejusque exercitum excepisse convivio constat ex Herodot. VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat Philostr. de Vit. Soph. p. 494. de Protagoræ patre Mæandrio Abderitano: *διζήμενος τὸν Πίρξην οἰκίᾳ τε καὶ δώροις, τὴν ξυνουσίαν τῶν Μάγων τῇ παυδί παρ' αὐτοῦ εὔριτο*. De Protagoræ præceptore Democrito, hujusque patre, paria prodidit Diogen. Laërt. IX. 34. testem citans Herodotum, de cujus nomine in aliud convertendo alibi conjecturam proposui. VALCK.

4. καὶ τήρη χρυσοπάσση] Ex Vallæ Latinis locum instauravit de Pauw: recte factum MSS. testantur. Med. et paucorum τήρηι formam præfert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τήρηι χρυσοπάσση tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τρήρης, si qua apud audaciorem poetam, (vide Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.) in Musis et solutæ orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthiis lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατό σφας ἱσθῆτι Μηδικῇ Xerxes. Post illa (lin. 5.) ex Codd. λέγοντες ἰμοὶ γὰρ οὐδαμῶς πιστὰ, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quæ isti de Abderorum situ, innovandis. Resedit inpe-

tus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἱσθμὸν ἀναβῆναι] Priscæ pietatis istam partem ostendit magis Jac. Ph. Thomasinus, Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimæ fuissent dedicatæ hæ triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Ætoliae apud Thucydidem II. 84.; tum Jovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in Procopii Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. εἰ λιλάβηκε] Hic quoque nunc scribi malim εἰ λιλάβηκε, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. (III. 42, 18.) Vulgatam præfert, ubi hæc describit, Plutarch. de Herod. Mal. p. 871. c. ægerime ferens, huic de Æginetis judicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim juxta Herod. (lin. 4.) ἀπαίτει αὐτοὺς τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίης. Acerbe Plutarch. οὐκ ἔτι Σπύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πίρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίαις τοὺς ἱαυτοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλάκτων· (ὡς περ Αἰσωπος λόραξ καὶ πιδήκαις) ἀλλὰ τῇ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρῶτον τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminoſe traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua prætulisset Æginetas? Si de Æginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, jussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι, etc.] Animadvertit Plutarchus liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi æstu (Vit. Themist. p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. Æginetis, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse

contributam, priscorum consensus est, Diodori lib. XI. 27., Æliani Variar. XII. 10. etc. Mox (lin. 8.) male, etsi crater aureus fuerit, schedæ Arch. Redi ad lib. I. 51. Wess.

CAP. CXXIII. 4. *δίνοιμον τὰς ψήφους*, etc.] Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, litem recepto movere. (Vide mox Valckenario notata.) "Ἐφίeron, quod duobus in Codicibus, adstipulatores Aristidem T. II. p. 218. et Plutarch. Them. p. 120. n. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφειρον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φέροντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Περσιδῶντος περὶ τῶν ἀριστιῶν: unde Canterus Chæronensis aræ Neptuni, Περσιδῶντος, titulum instauratum voluit, Nostro præeunte. Ambo vero in latis sentiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens (lin. 7.) *διώτερα* δὲ accipiendum pro *διώτερον* δὲ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρον, *διώτερον ἐνὶ ἕκαστῳ ἅπαντες φέροντες* Θημιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus *ἐνὶ ἕκαστῳ*, sollemne in tabellis et sortibus, urna cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. Wess.

Ibid. *δίνοιμον τὰς ψήφους*] Revocarem rejectum *δινέμεντο*. Athenis, causa utrimque dicta, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant *διανέμειν τὰς ψήφους*. Sed apud Herod. Græci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, *δινέμεντο τὰς ψήφους*; et quidem ἐπὶ τοῦ Περσιδῶντος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei majestate moti sancte iudicaret, τὸν πρῶτον καὶ τὸν διώτερον φέροντες (sive φέροντες, iudicaturi) ἐν πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. n. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον

ἔφειρον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψῆφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψῆφον, καιομένων τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ φραγρίου, — ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. n. qui ipsem dixerat in Themist. p. 120. n. Θημιστοκλεῖ δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ φθόνου) τὸ πρῶτον ἀπὸ δόσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. *ἰδῶσθαι* τε καὶ *ἰδοῦσθαι*] Vindicavimus prius ab injuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοῦσθαι in eadem Recensione Voc. Herod. (idem Stephanus) legi posse *ἰδοῦσθαι*, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. Wess.

6. *ἰς Λακιδ. ἀπίκιστο, Σίλαν τιμηθῆναι*] Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. n. Spartam vocatum deductumque a Lacedæmonii fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, *μή ποτε Θημιστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μῖγμα βουλεύσεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων*, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum *ἰδύμεσαν* αὐτὸν *διπλασίως* δαριῶς τῶν τὰ ἀριστία εἰληφότων. Juxta Libanum T. I. p. 14. c. illum *ἰσσιφάνουν*, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιοῦμαι τὴν ἐκείνου διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedæmoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem (lin. 12.) ex marg. Stephani *πρότιμψαν* ἀπέναντα τριηκόσιοι Σπαρτιητῶν λογάδες: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti. Hoc apud Thucyd. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, αἰτ, αἰτιώτατος ἐν τῇ στιγῇ ναυμαχῆσαι ἐγένιστο, ὅπερ ἐκ-

φίσταται ἴσως τὰ πρᾶγματα· καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἱσιμῶσται ἄλλα ξίνων τῶν ὡς ὁμᾶς ἱσθύνων· sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. *προέκτιμψαι ἀπὸντα*] Non nescio patrociniū, veteri ἀπὸντα paratum. Præstat ex scriptis exemplis depromtum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequendum comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentium publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primæ nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI. 56., (conf. Adn. ad VII. 205, 9.) ad Læconicæ fines honorifice deduci. Prædicant hoc ejus decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. *Τιμόδημος Ἀφιδναῖος*] Vallæ *Ἀφιδναῖος* haud agnoscenti, nedum *Ἀθηναῖος*, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide præberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Jo. Meursium insulam Belbinam Atticæ populis sive pagis sine teste inseruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulæ incolæ. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. (p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.) Jam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnæus? Nam *Ἀθναῖος* Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Valla, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitanum, acre Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them. p. 121. A., quo Seriphio obrectatori Themistocles, ἄλλ' ὅτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ἦν, ἰγνύμεν ἰδοῦτος, ὅστις ἐν Ἀθηναῖς. Qui quidem ex insu-

læ Seriphio, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticæ obscuriore, cujus habitatores ob vilitatem adeo contemptibiles, ut Βελβινίτης Græcorum conviciis celebraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβινίτης, sed ad Nostri præscriptum de Abr. Ortelii sententiæ reformandus. Si boni tamen commatis *Ἀφιδναῖος*, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solam superest, ut Timodemus, domo Belbinita, jus civitatis Athenis ob nescio quæ merita, qualis Cl. de Pauw divinatio, consecutus fuerit et Aphidnæis additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pavii hæc interpretatio. S.

Ibid. *Τιμόδημος Ἀφιδναῖος*] Adversarium in administranda republica sæpius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obrectator Timodemus demo censebatur Aphidnæus, ut supra Callimachus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph. ad h. l. Valla, inquit, *Ἀφιδναῖος* omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quæ sequuntur. Vallæ potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem *Ἀθηναῖος*, in Arch. etiam inventam, atque illum omitendum censuisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania, et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt *Ἀφιδνας* pro *Ἀθηνάς*; vid. Miscell. Obs. X. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad eandem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V. p. 425. *Τυδοκρίδα Ἑλλίαν φέρειν, Αἰδραν δ' Ἀθηνάην ἔλκετον*; et quidni canere potuit de Therapnæis fratribus Alcman, ὡς Ἀθηνάς ἔλκον. Eximiam mox lectio-

nem, (lin. 4.) *φθόνῳ καταμαργύνων*, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss. Herod. p. 203. VALCK.

3. *ἰασηνίων ἀνδρῶν*] Adjuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero *καταμαργύνων*, au Codicum *καταμαργύνων* revocandum, *ἡσυχία*. Visum hoc, a Valla, quod Portus conjiciendo tenuit, lectum, æquius melius. Nam *καταμαργύνων*, in prehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra *καταμαργύνων*, et more Ionico *καταμαργύνων*, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio *μυαργαμάνῃ* *κυνόθραυσι* Æschylo Suppl. 766. In vicinis (lin. 7.) scholion *ἰσχυροὶ καὶ* MSS. extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. Wess.

8. *οὗτ' ἂν ἰγὰ τὸν Βελβινίτην*] Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. *Τὸ τοῦ Θιμιστοκλέους εἶ ἔχου, ὅς τῃ Σεριφίᾳ λαιδορευμένῃ καὶ λίγοντι, ὅτι οὐ δ' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εἰδοκίμοι, ἀπαίρονται, ὅτι οὗτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίῃς ἂν ἀνομασθεὶς ἰγίνετο, οὗτ' ἂν ἑκαῖνος Ἀθηναῖος.* Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, præter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounæus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis *Βελβινίτης*, sive potius *Βελβινήτης*, obocuræ cujusdam insulæ Belbinæ civis fuit, quæ ab Atticæ promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in *Βίβλων*: hinc

Βελβινήτης formatum præter Berkel. et Holsten. vidit Jo. Meura. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulæ non recordatus, insulanum tamen senait debuisset designari Teleti apud Stobæum p. 233, 5. *καὶ ὁμαζῶνται μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκάνας, ὁ Βελβινήτης*, corrigens *Βελβινήτης*: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cyprio collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convivium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: *καὶ ὁμαζῶνται μὲν ὅτι Κύπριος, ὅτι Μυκάνας, ὅτι Βελβινήτης.* VALCK.

CAP. CXXXVI. 3. *στρατῶν, τὸν Μαρδόνιος ἐξελίξαντο*] Nimis doctissimorum virorum in re, me judice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus ejus copis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iidem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturæ τὸν Μαρδ. ἐξελίξαντο selegi. Wess.

CAP. CXXXVII. 5. *Κεῖροβοῦλῃ Τορωναίῳ ἱπποτροπῶν*] Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non *ἱπποτροπῶν*, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non *Τορωναίῳ*, siquidem Toronæi is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum adplicans, quod toti Chalcidicæ genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. (Comment. ad pag. 447. ed. Cas.) Wess.

CAP. CXXXVIII. 3. *Τιμῶνιος ὁ τὸν Συναναίων στρατηγὸς, etc.*] Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidææ prodenda, *ἵσταται μὲν τρέπον ἀρχὴν, ἰσχυρὸν οὐκ ἔχου ἔσται*, — *τίλος μὲντοι τοιάδῃ ἰγίνετο.* Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; — ad extremum ita actum est. Op-

poni enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Kænius animadvertit; mirorque cur non nominati Boesii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικυνώσις. Herodoti tum forte immemor, Σικυνάϊος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Æneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum hæc habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem pæne ad verbum descripsisse Æneam monuit Casaubon. VALCK.

7. παρὰ τὰς γλυφίδας] Ab Ænea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. (p. 466. ed. Lipsiens.) bene hinc derivata corrupe- rant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικυνώσις, in Cod. Florentino Σικυνάϊος, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Præterea (lin. 4.) ὅτινα μὲν τρέπον ἀρχὴν ἔγωγε, etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξιδύματος παρὰ τὰς γλυφίδας] Hæc minus recte conversa egent levi correctione, τοξιδύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελθάντις: verbis adjectas sic solet Noster repetere præpositiones: ad eam rationem Æneæ suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξιδύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἰλιζάντις τὸ βιβλίον, circa sagittæ crenas epistolam volventes. (ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.) Sequentia ferme describens Herodoti (lin. 9.) τὸ ἰσάϊστος, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἡμαρτὸν τοῦ χωρίου, ad ista hæc adduntur apud Æneam, διὰ πνεῦμα καὶ φαύλην πτέρωσιν,

quæ Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βληθέντα περιίδραμι ἔμιλος, (lin. 12.) Æneas dedit, πρὸς δὲ βληθέντα περιίδραμιν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba Herodoti. In Timoxeni scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

15. παρῇ] Mediceum deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quæ vero deinceps (lin. 17.) μὴ καταπλήξαι Τιμόξινον προδοσίῃ, de prodicionis supplicio in Latinis Vallæ sumuntur, indignante, neque injuria, Porto; qui, ob prodicionem Timoxenum metu non percellendum, ex communi ejus verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo Arch. μὴ καταπλήξαι Τιμόξ. προδοσίῃ, non implicare prodicionis crimine. Notum in Musis καταπλήκειν usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεσθαι ἔμπαντις] H. Stephanus (post Ἀρεταβ. δι comma interserens, quod et Gronov. tenuit) male separavit jungenda: Ἀρεταβάζῳ δὲ ἰσαυτὴν πολιορκίοντι, etc. Ad Longinum Jac. Tollio p. 70. hic ἔμπαντις dici videtur, quam mox πλημμυρίδα vocat Herodotus: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τε βηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idemne voces illic denotent ad diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἔμπαντις et πλημμυρίς. ἔμπαντις maris est recessus, ἀναποθέντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur: πλημμυρίς, æstus, vel æstuantis aquæ accessus. Homeri Charibdis τρίς τ' ἐκίσειν ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναρροιβῆναι, Od. M'. 105. Demosthenes

Thrax in sua Paraphrasi posuerat, Eustathio teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πελάγους βιαιοτάτη, καὶ αὐτὴ πλημμύρα. Quæ aliis πλημμύρα, πλημμυρίς, vel πλήμη, Ionibus et Herodoto dicta fuit ῥηχίη. Errantem Suidam in voc. ῥαχίαν recte corrigit Küster.; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quæ sola dedit et in Indice suo Portus: conf. I. Wasse ad Thucyd. p. 244, 10. et H. Steph. Thes. Ling. Gr. III. p. 671. D. Herodotus lib. VII. cap. 198. in Maliaë, inquit, Sinu ἄμπωτις τε καὶ ῥηχίη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνονται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De Sinu Arabico Noster II. c. 11., ῥηχίη ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνονται: sed hujus sinus accolæ barbari, juxta Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τινὲς γινομένης ἀμπώτιος, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ πόλου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen αἰεβαν πάλιν ἱσιλθῶσαν ἱερασίον πλήμη (ῥηχίην Herodoto) ἀποκαταστῆσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προπάρξασαν τάξιν. In istis solito longe major aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπωτις et ἱερασίος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo pœna videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπωτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἱσιλθῆναι πλημμυρίς μεγάλη, ὅση οὐδαμῶς. Jam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, jungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ῥηχίην dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu invecta, ut Noster (lin. 10.) tantum dederit: αἷτιος δὲ λέγουσι Ποτιδαῖηται τῆς τε ῥηχίης

καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γίνεσθαι τῆς: hanc vero causam fuisse tradunt Potidæatæ maris in tantam altitudinem exæstuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

11. τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος:] Merito L. Küsterus miratur Suidam in ῥαχίαν scribere, Ionibus ῥηχίην eandem esse ac τὴν ἀμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης, h. e. maris recessum; siquidem æstus illis est maris, sive ejus accessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ῥηχίη semper de recessu et æstu, lib. II. 11. VII. 198. et ῥηχίη eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ῥηχίη καὶ πλημμυρίς rem eandem συνώνυμους ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. Wess.

Ibid. Verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat Bothius a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμυ. adscripsisset. S.

18. οὕτω ἱερῆξαν] Usitatissimam in pessimo successu formulam (qua careri h. l. posse Gron, censuerat) hinc amoliri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίωπας στόλος οὕτω ἱερῆξε. IV. 77. οὗτος μὲν νυν οὕτω δὴ ἱερῆξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικὸς στρατὸς οὕτω ἱερῆξε. Wess.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικὸς ὁ Ξέρξω] Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Ξέρξω Gronovius immutavit, quem vide. Wess. — Ut sæpe ὁ πικρὸς, sic et nude ὁ ναυτικὸς (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov. quem admodum c. 131, 3. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἱερὸς δὲ ἱσιλάμψαντος] Codices etiam præbent I. cap. 190. ἱερὸς ὑπὸ ἱαμψαντος: hic si darent ἱερὸς δὲ ὑπολάμψαντος, præferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea

Clar. D'Orvillius, ex *ἱστιάριον* hoc in loco majus incrementum colligens; sed confutat illud vox adjecta *πρώτος*: paulo etiam post memoratur *τὸ ἱερὸν γένος*, oppositè ad *ἱερὸν ὑπελάμπων*, vel *δοξαίνων*. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, *ἱερὸν ἱστίον*: sed *ἱερὸν ὑπέραιον* p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Jam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteposenda. (Vulgatum *ἱστιάριον*. constanter tenent libri omnes.) Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, *ἅμα τὸ ἱερὸν ὑπελάμπων*, καὶ ὁ καὶ οὐκ ἐστὶν ἐν Σάμον: eleganter nunc ponitur, *πρώτος συνελγόντες*, maturus, pro *πρώτῳ*. Pro *ἱστίῳ*, aëro, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) *ἡμέρας*, sed *ἡμέρας*: pro *ἐκείνους ὄντας*, σκοπώεις adhibetur, ut vespertinus. *WALCK.*

9. ὁ Ἀμύντης] Fuerat *Ἰσμάριος*, sic uti lib. IX. 102. cujus priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne *Ἀρμένιος* *Ἰσμάριος* lib. VII. 67. hujus frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius *προΐσαν* ex Codicum discorde scriptura, et *τὸ πρὸς ἱστίον*, quod c. 132. *WESS.*

CAP. CXXXI. 4. Λευτυχίδης ὁ Μισήριος, etc.] Leotychides pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique majores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparte non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuisse Reges, scribi non potuit hoc capite (lin. 12.) *οὗτοι πάντες πλὴν τῶν ἁπλῶν*: corrigendum videtur, *οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἱστίων τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλιχθέντων*, ὅτι ἄλλοι βασιλεῖς ἱστίωντος Σπάρτης. Levissima correctio,

quæ Jac. Palmerio debetur, si unius literæ mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substituit, aut in primo potius juxta Lacedæmonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204. Ab aliis dissentientes Lacedæmonii (lib. VI. cap. 52.) *λίγους αὐτὸν Ἀριστάδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλαυδάου, τοῦ Ἰλλου, βασιλεύοντα ἀγαγόντες*. Quantillum jam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodæum, Herculem, ad utramque seriem adjicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omisiss, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leotychides progenitores ex Heraclidis satī, Aristodemum, Procles, Sous (hunc recte, opinor, Jo. Meurs. interserit reliquis, Euryphontis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) Euryphon, Prytanis, Eunomus, Polydectes, Charillus, Nicander, Theopompus: hic Herodoto decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non Aristodemus, sed primus Rex statuitur Procles. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet (lin. 9.) formam nominis *Εὐρυφῶντος*, illam quidem instar aliorum ex *ἁπλῶν* contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit F. Sylburg. ad Pausan. (lib. III. c. 2.) pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores P. Faber Agon. III. 18. Jac. Palmer. Exere. pag. 381. Nic. Cragius, Jo. Meursius, Ez. Spanhem. ad Julian. pag. 129. *Εὐρυφῶν*, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem *Εὐρυπῶν*, Pausania, me judice, tribuendam et Plutarcho, in cujus T. I. p. 662. x. pro *Εὐρυπῶντι* δι,

scribendum *Εὐρυπυλῶν*. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit Etymol. p. 397, 12. *Εὐρυπυλῶν*, quæ non sane censi debet ex *Εὐρυπυλῶν* δὲ κατὰ συγκατάνη nata, sed potius ex *οἰθῆς* contracta, sicut *Μινυῶν* et similia. VALCK.

5. τοῦ Ἡγησίλου, etc.] Ex Eurysthenidarum familia Ἡγησίλου lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγις, non sine lite. (Vide ibi notata.) Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miserie, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis. Ubi vero Anaxandridæ regis, filii Theopompī, nepotisque ejusdem Archidami, pronepotis Anaxilai et abnepotis Leutychidæ, inter Spartanos reges mentio? Pausanias III. 7. Proclidarum successionem multo digressit aliter; habetque sibi suffragatores magnæ in talibus auctoritatis. Ista ad incommoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, Aristodemum, Aristomachum, Cleodæum, Hyllum, in Spartanorum regibus haud censi; scriptum (lin. 11.) fuisse decrevit, πλὴν τῶν δ' ὀνομασθέντων καὶ τῶν ζ' μετὰ Ἀντιυχίδου πρότερον βασιλευσάντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutychiden recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quæ optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit (lin. 7.) quæ sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτους, τοῦ Εὐνόμου: nam Charillus Polydectis fuit filius, Eunomi nepos, sicuti Jo. Meursius Regn. Lacedæm. cap. 16. et Ed. Simonius Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam præterea abest Sous, Euryphontis pater, Proclis filius, eodem Meursio c. 15. monstrante. Omnes hæc turbæ et errores injuriæ temporum et

librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sura nomen, obtemperans Pausanias pluribusque aliis; inde Χαρίλλου apud Plutarch. in Lycurg. frequentatur titulus. Wms.

CAP. CXXXII. 12. τὸ γὰρ κρηναίῳ πᾶν, etc.] Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Græcorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiæ et Thraciæ ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaeque situs lib. III. 46. Haud districte ergo hæc sumenda, nec de omnibus exanino Græcis, sicuti accepisse videtur Libanius Or. XIX. p. 480. ubi ἐπιτελεσθῆναι Δῆλου φοβεῖσθαι fuisse olim τοῖς Ἕλλησι adseverat. Quam quidem Sophistæ aberrationem Cl. D'Orvillius Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. Wms.—Est in his sane hyperbolica quædam descriptio metus atque terroris, qui Græcos, quavis Salaminia pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut de novo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepbat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo præter spem opinionemque emergerant; quum præsertim etiam tunc et Mardonius cum immensi exercitu in Græciæ visceribus hæreret, et in Ioniæ ora, si classem eo mitterent, Xerxes et classis suæ haud paritendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνίστασι δὲ τοιαῦτα] Conciannius Arch. τοιαῦτον sive τοιοῦτο, quæ et Pavii conjectura, belle observantia, planiorem futuram descriptionem, si (lin. 16. et 19.) τὸ πρὸς ἰστίαν καταντίῳ Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡμῶν ἀνωρίαν Δῆλου

Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Græcorum ab occidentem ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. Wzs. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνατίκω et κατατίκω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 190, 10.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήϊσαν ἀνατίκω τὸ πρὸς ἰσπρίης. Quod si hic item de Græcis diceret τὸ πρὸς τῇ ἡ ἀνατίκω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ παρήϊκω, quemadmodum I. 190, 11. At hoc loco manifeste ἀνατίκω et κατατίκω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicæ oræ fuisse vicinam, Delum vero in medio Ægæo mari, pari fere intervallo a Græciæ continente et a Ionicæ ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγκηται dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατήγκηται vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persæ dicantur non ἀνατίκω Σάμου occidentem versus susos esse navigare. Jam, quum Delus in medio mari Ægæo sit sita, qui e Græcia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγκηται: sed qui, postquam e Græcia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ionicæ oram petit, is κατήγκηται: et hactenus dicit Herodotus, Græcos κατατίκω Δάλλω non susos esse orientem versus navigare. S.

9. οὐτεν δὲ τὸ μόνον ἐφύλαττον] Hæc scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. Wzs.

CAP. CXXXIII. 3. ἀνδρα Εὐρωπαϊα γίνω] Ex Carie Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam

Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quæ, Macedonicæ post Alexandrum originis, nihil ad hæc tempora. Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad Lycophron. p. 141., Atheniensibus regis Persæ litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενοι ἰλδίων qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscuntur. Wzs.

3. ἀνδρα Εὐρωπαϊα γίνω] Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊα: juxta Palmerium, ab Europo Idriade dicta. Notæ sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictæ Εὐρωπαϊα: hujus nominis urbem fuisse Carie unus scribit Steph. Byz. illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαϊος: ab Εὐρώμης eidem flectitur Εὐρωπαϊός: et solius Carie fuit Εὐρώμης, variis memorata in Nota Berkelii ad Steph.; sæpius etiam, ut Polybio, sic Livio XXXIII. c. 30. cui incolæ sunt Euromenses XXXII. c. 23. Myn tamen Europensem, ἀνδρα Εὐρωπαϊα Μύν, ex his Herodoti habet in Phocicis Pausan. p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Græcorum, illi non erit obscurus, qui Cares fuisse noverit minimum διγλωσσούς: Græce intelligentes non tantum, sed etiam Persis Græca interpretantes. Apud Thucyd. VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ἐνίστιμι ψι προσβιουτὴν τῶν παρ' ἑαυτοῦ, Γαυλιέτην ὄνομα, Κᾶρα διγλωσσον. Cum Græcis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Græci, tales et illic habuerunt interpretes. In Æliani Var. I. 21. legendum arbitror, ἰλγι δι ταῦτα, φράζων δι ἱερμνίας, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena commiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζουσιν εἰ λόγι. In proximis Herodoti (lin.

5.) minus accommodum *εφί*, scribebat mallet Kœnius τῶν δὲ τι ἢ οἱ ἀποκυρῆσθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβαίνειν εἰς Τροφονίου iudicat vir summus ad Lucian. p. 339. (Dial. Mort. III. 2.) VALCK.

6. κατὰ τινε ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεῶσι αὐτοῖσι χρηστηριάζεσθαι] Corrigens errorem Vallæ Portus in hunc ista sensum reddidit: ut enim Olympiæ, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱεῶσι scribebat vir doctus. (Reisk. in Miscell. Lips.) Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρηστηρίοις, quæ velut ex Herodoto memorantur Ammonio in ἱερῶν. Sed, quæ leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Jovis Olympiæ, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διλφὸς ἀνὴρ στίφανον μὴ ἔχου, δίψῃ δ' ἀπόλωλε, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. (Phalar. II. c. 8.) Litteras aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατὰ τινε ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεῶσι, etc. restitui commode posse, κατὰ τινε ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱμπτύροις αὐτοῖσι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinum illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiæ. De multis pauca sufficiunt: Pindar. OL. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίῳ ποιν' ἀλάθειας, ἵνα μάντις ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παρατι — ῥῶνται Διὸς ἀργικρατύου. Schol. in OL. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ οὐ ἀρχηγὸς γίγνεται Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἱμπτύρων μαντεία, ἣ καὶ μέγχευ τοῦ νῦν οἱ ἱαμίται χρῶνται. De oraculo Apollinis Is-

Vol. IV.

menii Thebis, Schol. ad Soph. Œd. Tyr. v. 21. Ἐπ' Ἰσμενίου τοῖ μαντεία σποδῶ) Ἀντὶ τοῦ βωμῆ, ὅτι διὰ τῶν ἱμπτύρων ἱμαντύνοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησὶ Φιλόχορος. VALCK.—Vallæ Latina in templis dudum Portus proscripsit. Χρηστηριάζονται αἱεὶ μάλισσα, capris mactatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., ὅτι μαντεύσθαι apud Pausan. VI. 2., de quibus alias, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiæ fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. (?) et Criticis ad Pindar. Olymp. VI. 112. Wxss.—Ἐμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgato consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεῶσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiæ, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiæ ex flamma ardentium victimarum (ἱμπτύροις, id est, Hesychio interprete, καίομενοι ἱερεῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti ætate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quæ is h. l. ἱεὶά dicit, illa καίομενα ἱεὶά vel ἱμπτύρα intelligantur. S.

8. ξυνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον] Ille ξείνος, qui pecunia victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, Plutarcho Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in ejusdem T. II. pag. 412. α. ὁ δὲ πιμφθὲς εἰς Ἀμφιάρεω δούλος ἰδοὺς κατὰ τοὺς ὕπνου. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, Rutgersio, Pavio, Bergleroque, sine virgula præteritum. Wxss.

8. κατακείμεσι ἐς Ἀμφίαν.] Scribi mallet κατακείμεσι ἐς Ἀμφιάριον, sive casus censeatur secundus atque usitatio in

talibus, seu potius quartas et rarior, quia legebatur, ante *eis* 'Αμφιάραι: cubitum ivit in eadem Amphiarai. (Te- neamus, puto, genitivum casum.) Tri- clin. ad Soph. CEd. Tyr. 114. Ἀπῶλαν — *eis* 'Απῶλαν. Apollod. III. p. 203. *eis* Πυθίαν ἔλλα. Lucaneum in Act. Ap. xvi. 40., εἰσῆλθον *eis* τὴν Λυδίαν, est et il- lud ad Atticam normam, Aristoph. Plut. 237. Demosth. p. 733, 79. Ly- sias, p. 339, 7. In fine capituli (lin. 13.) non rejicerem si plures darent Codd. lectionem marg. Steph. ἡκατακοιμηθῆ- ναι. In Amphiarai templo ἡκακοιμη- μένοι quae solent abstinentia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit Philostr. de Vit. Apoll. II. 37. Propria erant de his verba ἡκαμῆσθαι, ἡκατιῶν, incubare: vid. Clar. Wess. ad Diodor. I. (cap. 53.) p. 63. et Da- vis. ad Ciceron. de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur Xe- nophontis ἡκατιῶν, p. 278, 37. In Æsculapii fanis, suo quisque ordine ἡκακοιμημένοι, interim circa templa ex- cubabant ægroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν Διὸς θῆραται apud Aristiden T. I. p. 531. vid. T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 450. tales eti- am latent in voce perverse scripta apud Pausan. II. pag. 136. περιποιῶσι μὲν δὲ καὶ ἔλλοι, καὶ τὸ πολὺ εἰκνύται (lege *ἐκνύται*) τοῦ Διὸς. Cæterum a Mardonio missus *eis* 'Αμφιάραι δούλος (conf. Wess. ad I. 8.) quid in somnio videretur ex- pertus, Plutarchus nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK.—Quod lin. 8. præeunte nostro cod. F. κατεκώ- μησι dedi, ut Valck. maluerat, id in suo quoque codice Valla reperisse videtur, cujus hæc sunt Latina: tum, quodam— pecunia corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκώμῃς probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Am- phiarai delubro pernoctaret. Sed pro- babiliior prior ratio. S.

13. ἀντίς ἡκατακοιμηθῆσαι] Amphia- raus τῆς δι' ἐνυράτων μαντικῆς censebatur auctor, Pausan. I. 34. Cujus in fano propterea sciscitaturi pellibus incumb- bant stratis, somnosque petebant. Illud autem ἡκαμῆσθαι dicere quum soleant, remque ipsam ἡκακοιμῆσαι in τῷς ἱερῆς Diodor. I. 53., cur pro rejiculo ἡκατα- κοιμηθῆσαι præstantium schedarum cen- seamus? Superius μαντιῶνται (lin. 8.) recte P. Leopardus Emend. VIII. 1. explicuit. Wess.

CAP. CXXXV. 3. *is* τοῦ Πρώου 'Α- πόλλ.] Hunc etiam Apollinem Πρώον (sive Πρώον, Etymol. p. 413, 28.) ante pugnam Leuctricam adhibuisse dicun- tur Pausaniæ Thebani IV. (cap. 32.) p. 360., in Asii veterrimi poetæ car- minibus jam laudatum, secundum eum- dem IX. (c. 23.) pag. 755. ubi ex He- rod. nobis enarrat quid venerit Myi; hunc interrogasse Deum τῇ φωνῇ τῇ σφι- σίῃ· καὶ εἰ χρεῖται τὸν θῖον, οὐχ ἑλληνί- σοντα εἰδὲ αὐτὸν, διαλίξω τῇ βαβαρικῇ. Juxta Herod. aderant Cari ἀπογραψέ- μινι τὰ θεῶν ἱμάλλαι Deus: tales ταχυγραφοῦντες καὶ τὰ μαντικά ἔσθ' μι- ταλαμβάνοντες Eustathio memorantur ad Od. ε'. p. 323, 35. Hi boni Thebani, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique omnes, linguam patriam, mi- rabantur procul dubio lingua Carica respondentem: neque enim verisimile, Deorum in oraculis administratos di- versis linguis respondisse, prout quas- que consulentibus esset patria; et fig- mentum arbitror Grammaticorum, quod nobis narratur in Schol. ad Soph. Trach. 1184. Hic narrata respexisse Plutarchus videtur, de Orac. Def. p. 412. A. loco lacunoso; in Gryllo p. 990. E. narrans quid *is* τῇ Σίλῃ τοῦ Πρώου 'Απόλλωνος suo etiam ævo in- scriptum manserit. VALCK.

4. καλίσται μὲν Πρώον] Reponunt Πρώον, scriptis non addicentibus. Fa- bulabantur veteres, Latonam conspec-

to apro ἀναπνευσθῆναι, perterritam; inde filio Πτώου cognomen, monti quoque, ad quem hoc fanum, Πτώου venisse titulum, in Plut. Pelopid. pag. 286. c., cujus in Commentario de Orac. Defect. pag. 414. A. περι τὸ Πτώον tam templum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A., oraculi Πτώου mentio: quæ enim isthic, Amphiarai et Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requirunt. Ulcus loci Aug. Bryanus ad Plut. Pelopid. pag. 216. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operæ Bryani ignarus, Jo. Jac. Reiskius negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in ædis collisque situ Strabo lib. IX. p. 633. (pag. 413. ed. Cas.) cum Casauboni observatione consentit. Wxss.

9. τὴν πρόμαντις] Proba hæc si sunt, habuit Ptoüs Apollo æque ac Delphicus suam πρόμαντιν, suum προφῆτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφῆτιδος in vicinis (lin. 14.) ex Reiskii voluntate fingendi; quæ quidem, improba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostendant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. Strabo solum προφῆτην τοῦ μαντείου Ptoi lib. IX. pag. 633. novit, itidem Plutarch. T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte φωνὴ Λιολίδι respondentem, loco Καριῶν, quam in Vit. Aristid., lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῃ, qualis Carum, non Æolensium, lib. I. 171., Pausaniæ, hæc excerptis IX. 23., justo iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν Ptoi Apollinis et προφῆτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis Amphicææ πρόμαντις δὲ ὁ ἱερὺς ἵσται' χρῆ δὲ ἐκ τοῦ Διὸς πάτοχος, Pausan. X. (c. 33.) p. 884. Wxss.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσηγῆες οἱ Πίρσαι] Spretum male Pollucis interpretamentum est, cui προσηγῆες hujus loci adfinitate conjuncti; quales ob

nuptias Gygææ et Bubaris Persæ (coll. V. 21.) Macedonum regum familiæ atque Alexandro fuerunt, optimo monitore P. Leopardo, Emend. VIII. 1. Ipse Alexander πρόξενος καὶ ἐπιγίτης Atheniensium; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium Mardonio ad Athenienses obeundum. Regi certe Athenienses c. 143. No- lumus, aiunt, te quidpiam ingrati παθῆναι, ἰόντα πρόξενός τε καὶ φίλον. De Alabandis, Amyntæ a Persiæ rege donatis, (lin. 8.) lis perseverabit. Stephanum Byz. Ἀλάβαντα hic invenisse, negari non potest. Caræ Alabanda nemo ignorat, Phrygiæ vero, quis tandem novit? At ubi Alabastra ejusdem Phrygiæ? Quis præter Stephanum Alabastra πόλις μεγάλῃ Phrygiæ attigit? Bene memini viro- rum egregiorum L. Holstenii, Salmasii, Gronovii, Pavii, conjectationes; incertos, nisi Stephano schedæ sese fideliores, quod optem, junxerint, relinquentes. Wxss. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτον ἰβδημος γένεως Περδίκκῃς] Seriam successionis, generisque priacæ nobilitatem, hæc et cap. 139. ac Thucydides lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc Marshamus, Canon. Chronol. p. 447., et Spanhemius de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs Λιβαίν, (lin. 6.) in quam Perdiccas cum fratribus devenit, non alia fortasse ac Hesychiū Λίβα, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novit. Wxss. — Generis successionem si spectes, quæ mox cap. 139. inde a primo Perdicca usque ad Alexandrum hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non septimum, sed sextum diceres Alexandri progenitorem Perdiccam fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis com-

putis uti consuevere Græci, vide ad lib. I. c. 91, 4. notata. S.

8. τὰ λισσὰ τῶν προβάτων] Oves, caprasque; Pausaniæ τὰ λισσόνετρα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa (lin. 8—11.) de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna fiebantur, scribit Justinus. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. Hectoris Andromaches querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderet, trucidatis, ex Iliad. Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum Palæstinæ vetustissimorum in sacris Pandectis tenuitas. Wess.

9. ἴσαν γὰρ καὶ αἱ ευρανόεις] Moris Herodotei non recordabatur H. Steph. ista scribens; (in ora suæ Edit.) Hoc Herodotus subjungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus præfecerit. Imo contra sequentium præbent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris ævi simplicitate; sive, ut Herod. quod ipsi olim Reges (οἱ τύραννοι hic dicuntur ευρανόεις, ut legati, legationes, etc.) ἴσαν ἀσθίνεις, χρέμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat Herodotus, quæque in sermone quotidiano subjicienda erat, causam ceteris præponit: exempla dabit Ed. Gron. p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. (II. 53, 2. I. 85, 10. I. 114, 10. 155, 16 seq.) p. 328, 29. 349, 30. (V. 111, 3. VI. 58, 12.) Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interjecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ præmittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2. p. 249, 15. (VI. 57, 5. IV. 96, 6. 83, 7.) Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse præbet exemplum (sect. 22.) in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounæus in Demosth.

p. 91. et seqq. Sæpius in talibus fuit erratum. VALCK.—Conf. quæ ad I. 24, 15. notavimus. S.

11. αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἴτισσι] Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ἴσας δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ Θητίος τοῦ Πιερίκιου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Πιερίκιου: hic fratrum natu majorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνῶτο, καμῶτο, similliumque apud Herodot. "Οὐκ αὖ δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur (immo, quando (vel quoties) coquebatur) panis. ἄρτους ὀπτωμένους dixit Alexis Athenæi III. p. 114. v. In M. Antonin. III. 2. ἄρτους ὀπτωμένους Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torrere; coquere, vulgo πῖσσειν, Æolico more dicitur et Ionibus πῖσσειν: hec sæpius attigerunt ut Æolicum Grammatici: ἡμέτερα πῖσσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. πῖσσειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

12. διαλήσιος ἰγύνετο] Panis in furno duplo major factus Perdicæ regnum Macedoniæ attulit: J. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis (lin. 14.) vulgata, ὡς δὲ ἤκουσι, ἰπῆλθι οἱ ἀντίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὰ δὲ ἀκούσαντα ἰπῆλθι ἀντίκα, vid. not. in p. 531, 64. (ad VII. 46, 7.) Hic adeo quid præferendum sit, Codices decernunt: sed servandum quod vulgatur (lin. 14.) ὡς εἶη τίρας καὶ φέροις ἐς μέγα τι. Quam paulo post (lin. 24.) memorat ex Med. Gronov. vocula ὅδε, si legeretur his præfixa, ὅδε περιγέφυι τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed jungi, me iudice, nequit istis, Διὰ μέγα, ὁ βασιλεὺς, τὰ δὲ δῶκε. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

14. τὸ δὲ ἀκούσαντα ἰσῆλθε] Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. Wess.

27. καὶ αἱ μὲν ἱκύνων] Summæ in his MSS. consensioni non derogo. Wess.

CAF. CXXXVIII. 1. ἀπήσαν Ioniæ mos, quo ἤν, ἀπήν, ἰωνήσαν, et similia, tuebitur. Wess.

2. καὶ ὡς ἐν νόμῳ κύνων ἰκύνωντος λάβει τὰ διδόμενα] Isti, ὡς ἐν νόμῳ ἱκύνων, vir doctus ad marginem Aldinæ (cujus exemplo usus est Wess.) τοῦτ' ἵσται κατὰ τὴν γνώμην ἱκύνων explicandi caussa alleverat; nec præter rem. Commodum foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III. 18. οὐδ' ἰμοὶ δεκάτ' ἐν τῷ δεῦσσαι τοῦτό γε 'Αλιξανδρον, modo eadem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur. Vide Cel. Jac. Gronov. ibi, et superius c. 86. Wess.—Scribi malim ὡς ἐν νόμῳ (vel. ὡς νόμῳ) ἱκύνων ἰκύνωντος λάβει τὰ διδόμενα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ἰκύνωντος ἰκύνωντος πρῶτον τὸ βῆλιν, sive τὸν διδόμενον ἦλιν, eorum natu minimum quæ Rex dederat in animum demississe, velut vocem divinitus missam, quæ lætum omen portenderet. Rem animo diligenter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρεσὶ et ἐν νόμῳ λαβεῖν, aut omissa præpositione νόμῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51. Nostro loco νόμῳ λαβεῖν significat quod sæpius dicitur ἰκύνωντος πρῶτον, nonnunquam ἰκύνωντος, et δεῖον ἡγνῆσθαι: hoc dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθε μοί τι δεῖον, Eurip. Cycl. v. 410. quod ille dixit ἰκύνωντος δ' ἡγνῆσθαι καὶ τοῦτο, in Κυρ. Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Œd. Tyr. v. 748. et Thucyd. p. 478, 4. VALCK.—Mireris vero Duumviros longe doctissimos in loco plano atque facili adherentes, nodumque in

scirpo quærentes. Verba ista quum Valla (juncta intelligens ἐν νόμῳ ἱκύνων) sic esset interpretatus, et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu; dein H. Stephanus in ora suæ Editionis ista sic refingenda monuerat; "et, quod ille, quum omnium natu minimus esset, quæ sibi data erant accepisset, id certo consilio factum esse." Nam (hæc ibidem adjecerat Stephanus) ἐν νόμῳ, (rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare: quasi dicas Gallice "Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien pensé." Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum loquendi genus, ait, ἐν νόμῳ: quod tamen non solum apud Arrianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem Nostrum, cap. 86, 5. hujus libri, quem locum Schulzius etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ ἐν νόμῳ ποιόντων οὐδὲν, cui opponitur ἐν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum, et in Platonis Crit. c. 9. legere memini οὐδὲν ξὺν νόμῳ, temere, imprudenter, nulla recta ratione; cui apud eundem alibi ἀντι νόμῳ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut ἐν νόμῳ idem valere intelligamus, ac νομίζω, prudenter; quæ notio perapta huic loco erat. Quo minus caussæ fuit, cur ὡς ἐν νόμῳ vel ὡς νόμῳ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallæ, jungere ἐν νόμῳ κύνων, ejusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallæ versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem data, quæ Græcum διδόμενα vel διδόμενα reddebat, temere prætermisit. Cæterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum præscripto prætulimus alteri, et de κύνων, loco olim vulgati κύνων, vide Var. Lect. (ed. S.) S.

5. τῶν δύνωνται τούτων — ἀπὸ γὰρ Σωτῆρος] Certum vocabulorum delectum

habere sæpe difficile: τῇ Σύνουσι — σωτήριον videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convalescerat, Σύνουσι Σινίσι σωτήρια, μεγάλας ἰσχύουσιν τῶν φίλων ἰσχυίσα, Diodor. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratæ memores; convocati a Dea. Heraldo Advera. I. 5. Pejus-ne vero τῇ Σύνουσι — Σωτῆρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Præst. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert præterea τῇ Σύνουσι — Σωτῆρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatus. Huc itaque inclino. Wess. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

10. Μίδα, τοῦ Γερδίου] Midæ hujus, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Jo. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciæ Macedoniæque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosas, quæ Tertulliano de Coron. c. 14. centenariæ rosæ de horto Midæ lectæ, sed confundenti, si tamen primam vocem Beat. Rhenanus et Rigaltius recte formarint, centifolias, ῥόδα ἑκατοντάφυλλα Pangæi Thraciæ montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortic ἄλω, (lin. 13.) captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quæ Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2, cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168.,

mare luxuriantis, Virgilius Ovidius, Ælianus, nobis prodidere. Wess.

11. ῥόδα, τοῦ ἑκατοντῶν ἔχον ἑξήκοντα φύλλα] Sexagenum foliorum rosas in campis Emathii nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. π. (ῥόδα vocans αὐτὸν) ἀλλήλων ἀντιτίθεται Ἑμαθίῳ, Αὐτὸν ἐν ἑξήκοντα πύργῳ πορεύοντα πετάλας: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis in Mar. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Midæ aliaque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminet, ὄρεος, βέριμος ὄρεμα, ἔβαιον ὑπὸ χιμαῖος: (lin. 14.) ubi ὄρεος χιμαῖος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντου πατρὸς τῶν Ἀλξάνδρου] Recte Harpocr. Ἀλξάνδρου — ὁ ἑπικαλούμενος Φιλίππου, οὐκ ἔστιν Ἀμύντου, πατρὸς δὲ Περδίκκου, ἰσχυροῦς ὑπὸ Μακεδόνι. In Herod. πατρὸς, quod est in marg. Steph. pro πατρὸς, sine ulla controversia rejiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad πατρὸς posuerit καὶ πατρὸς, memor Alexandro filium quoque dari, præter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridæum: vid. quæ tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. (Cognato codici Aak. qui πατρὸς hic habet, non adsentitur noster F. in πατρὸς cum aliis consentiens.) Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccæ, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quæ Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quæque præfationi subiecit ex ed. Bas. p. 161,

76. Unus autem interv eteres Thucydides in hac Macedoniæ Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccæ filio Archelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccæ (secundi) patri Alexandræ primus Perdiccas, et primus itidem Regum Macedoniæ ex Heraclidis genitorum, juxta Herodoti seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβδραμος γυνίτωρ. Hunc in re controversa consensum historiæ principum agnoverunt Marsham. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinæ copia hanc materiem pertractavit illustr. Ez. Spanhem. de Usu et Præst. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex Justino Macedoniæ Reges enumeranti septimus etiam occurret hic Herodoti Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniæ imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in Herodoti serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et Satyro apud Theophil. Antioch. II. p. 98. apud quem non fit mentio Argæi, cui nomen legitimum hic ex Herodoti Codd. restituit Clar. Wess. Caranum prorsus ignorat Herodot. ceterosque qui huic subjungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quæsiuit ill. Spanhem. p. 374. conjecturam proponens, quæ nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος] Damnatur in Temenidarum successione Ἀραῖος. Argæus, Ἀργαῖος, Justino VII. 2. atque Eusebio in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος Diodori XVI. 2. Si Goltzii tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus Scaligero ad Euseb. An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργαῖος, Argeus, scribendus et adpellandus erit. Wess.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπείκτο ἰς τὰς Ἀθήνας] Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret Mardonius, denuo eam

deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφί ἀπόδοι] Regem scribit in Aristide Plutarch. p. 324. c. τὴν τι πῶλιν αὐτοῖς ἀποστήσειν ἰπαγγιλλόμενοι, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τὴν ἑλλάων κυρίους καταστήσειν. Quæ Noster, eadem pollicitum narrat Diodor. XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistæ, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: præ ceteris Demosth. Phil. II. p. 45. VALCK.

10. ἢν μὴ τὸ ὑμῖν] Hic lector attentus expectabat κωλύειν, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene coherent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢν μὴ τὸ ὑμῖν αἰτίον γίνηται: una lineola adjecta scribamus ἀντίον γίνηται, id est ἀντιωθῆ. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιώσθαι. Eleganter τὸ ὑμῖν, vestrum, dixit, pro ὑμῖν. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ σὸν, (scil. μένος,) et similia frequentantur Platoni præsertim; cujus sunt ista, τό γ' ἰμὸν ἵταμον, ἰὰν οὗτος ἰδίλη, T. I. p. 128. B. τό γ' ἰμὸν οὐδὲν κωλύει ἰπαῖσσαι ὑπὸ σοῦ ὄσαι ἡμῖν, me quidem quod attinet nihil impedit quominus, etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμῖν ἀκούειν, ὡς ἴσκειν, ἵτοιμ' εἶναι, T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. (ed. S.) debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schæf. receptum esse, pro αἰτίον quod erat in Edd. et MSS. S.

15. τὴν νῦν παρ' ἡμῖν ἰούσα δύναμις] Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, caussam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura Solet plerumque παρὰ casui tertio adjungi ἰσὶ ἡμῖν, h. e. quoties de re animata sermo. (Itaque παρ' ἡμῖν ἰούσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.) Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et Poëtæ exemplo Noster, adstruxerunt.

Vide Thom. M. in Παρά. Mox *ἐπεὶ εἰς φροῖνις* repudiare non debui. Supra c. 60, 2. *ἐπεὶ εἰς φροῖνις*, alibique. Wess.

Ibid. τὴν οὖν παρῶσαν μου] Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus hæc Herodoteo more distracta leguntur, τὴν οὖν παρ' ἐμὲ ἰούσαν δόναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἐμὲ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum θίσθαι παρὰ σι, quæ lectio altera παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coisl. p. 485., Παρ' ἡμῶς οἰαῖ, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῶν. Ἀλιεῖς Φιλαθηναῖοι. Soph. Elect. v. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίρηντα θιδὲ ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ σιζῶ λόγῳ ἐν χρεῖσι αὐτῇ ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προδίσσις. Isæus p. 70, 25. καθήμιναι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήρεις—βονθαὶ παρὰ σφῶς παροῦσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post (lin. 20.) usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καταλύσθαι, ut ἀλλὰ σιθίσθαι: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua sæpius usurpatur in talibus δὴ et ἀξῶ. VALCK. — Pro καταλλάσσεισθαι, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσσεισθαι tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσσεισθαι in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

17. παρισύμμοι βασιλῆϊ] Herodoti hæc manus. Supra lib. IV. 166. παρισύμμοις Δαρείῳ διαφθέρη. Mox (lin. 20.) pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσσεισθαι. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. Wess. — Vide proxime ante notata. S.

28. ἐνέραν τοῦτο ἐν ὑμῖν] Potuisset τοῦτο ἐνὸς ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τότε ἐν αὐτοῖσι ἵνασι. Noluisset membranæ docent. Χεῖρ ὑπερμήκης regis (lin. 30.) ab Ovidio expressa est, An nescis longas

regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. Wess.

32. ἐν τριβῇ τε μέλιττα οἰκημένον] Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τριβῇ τοῦ πολέμου κίμιναι. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio accipiti plerumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαιρέτων μεταίχμιόν τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud improbe. Certe si ἐξαιρέτων τε μεταίχμιον præbuisent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phœniss. v. 1370. et Heraclid. v. 802. Wess.—Ferri certe Codicum ἐξαιρέτων μεταίχμιόν τε nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. se perinde atque se omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor acceperit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαιρέτων τε μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis præsertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 9. περὶ τῆς ὑμεινίας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἰγίνετο] Hæc Spartani, qui Græciæ ἡγεμονίῃ et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquisse Scriptorem, περὶ τῆς ὑμεινίας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἰγίνετο, de vestra regione *primatum* decertatum fuit; tum sequetur opportune οὖν δὲ φέρεται. c. 1. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆς οὖν ἡ ἔχθρη πρὸς τὸν βάρεβαρον ἀπ' ὑμῶν γίγνεται: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὴ τὸν ἀγῶνα ἰσομῖνται. Sed esto conjectura. (Vide Var. Lect. ed. S.) Vocabulo ἀρχῆς, ea notione quæ hujus

erat loci, frequenter utitur Noster.) In vicinis ἄλλως τι, τουτίων ἀπάντων, (lin. 11.) labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedæ ejus testantur, ἰστίς τι τουτίων ἀπάντων, præter ea omnia Athenienses, etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τι, αὖτις τουτίων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhæserunt. H. Stephanus (in ora suæ Editionis secundæ) ejusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγῆσθαι δουλοσύνης, primos ex Græcis jugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Græce doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγῆσθαι ἄδων, illis imperans, non earum auctor: parilliter ἡγῆσθαι δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Jo. Corn. de Pauw; cujus de opinione τουτίων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γινίσθαι δουλοσ. aut addita copula γινίσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex MSS. auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratæ vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne æstus augeantur. Wess.

11. τουτίων ἀπάντων] In his vocula videtur deesse. Kœnius legebat τουτίων ἀπάντων ἰστίς, αἰτίους γινίσθαι. Reiskio καὶ post γινίσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τι τουτίων ἀπάντων, αἰτίους τι γινίσθαι δουλοσύνης τοῖς Ἕλλησι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχισθέν. VALCK.—Vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

13. Quod mox Lacedæmonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἡδίοςτοι, ut arbitror, ἀπρόσµα: οἵτινες αὐτοὶ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθαι (vel ἰφαίνεσθαι: supra VIII. c. 73., οὗν τι καὶ τὸ πάλαι εἰσιν) πολλοὺς ἐλιωθεράσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, VOL. IV.

atque illo recentiora colligerunt in Panathenæis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedæmoniorum a p. 240., tandem concludit, p. 283. κ. Athenienses veteres fuisse ἰερηικοὺς, καὶ φιλάλληλους, καὶ εἰς ἰσότητος εἰς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγούμενους Σπαρτιάταις δὲ ὑπερσοτικούς, καὶ πολεμικούς, καὶ πλεονεκτήκους. Paulo post, (lin. 15., κατῶν ἰσότητος, ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam ἰσότητος, cui respondet vicinum εἰσοφθέρησθαι. VALCK.

14. πικριζόμενοι] Formæ est Ionica. Πικριζόμενοι δὲ οἱ ἰωνικοὶ, lib. III. 146., πικριζόμενοι δὲ οἱ Θηβαῖοι, VI. 108. Porro εἰσοφθέρησθαι, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum,) εἰσοφθέρησαν Platonis Phædon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit Adi ad lib. V. 29. et Uranie finem. Wess.

17. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα εἰστίων ἰχθύων] Vallæ emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellæ, senes servique describuntur; ἄχρηστα εἰστίων ἰχθύων Nostri more οἱ ἄχρηστοι εἰσίναι, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. οἰσχυρομένων Spartanorum, καὶ τὰς καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω εἰς ἡλιείας θρηψυν, ἵως ἂν ὁ πόλεμος γ. Vide lib. I. 120. adposita. Wess.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλκιβιάδου ἀπεκρίναντο) Hoc Aristide justo dignum auctore hujusque ætatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἰδὼ τὴν ἀπόκρισιν εἰς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τὴν τροπαίων εὐχῆται ἀξίαν ἡγούμεναι θαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta nonnihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. d. In his ἐλισθηρίναις συσπέρμασι, (lin. 4.) libertatis considerantes comoda, vel prærogativas, sincerum videtur. Quod præbent duo minimum Co-

dices, *ἰλιθυρίας* (sive τῆς ἰλιθυρίας) γλ-
χόμενοι, non interpretamentum adeo,
sed nota videtur marginalis a studioso
lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic
ille scriptum invenit in suo Cod. διὼς
γλυχόμενοι τῆς ἰλιθυρίας, quod mihi
nunc ob hanc lectionem MSS. illic pro-
bandum videtur. VALCK.

4. *ἰλιθυρίην σκεπόμενοι*] Si morbus
his absit, quid aliud, quam libertatis
considerationem, ostendunt? Interpretis
Latina ex *σκεπόμενοι* fluxerunt. Fallor
autem, aut γλυχόμενοι *ἰλιθυρίας*, deside-
rio libertatis accensi, praestant. Fun-
dus est in bonae notae exemplaribus et
Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus,
(lin. 6.) uti oportebat, *περὶ*: inconsul-
te *περὶ* deinceps per editiones vulga-
tum. Bene *σκεπόμενα* persuadebimur
Laurentius; cui tolerabimus substitui
non fuerat necesse. WESS.

8. *ἴσ' ἂν ὁ ἥλιος*, etc.] In concionem
introducitur, quos Mardonius miserat,
Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον διῆξας,
ἄχρις ἂν αὐτοί, ἴθι, ταύτην περιέσται
τὴν περιάν, Ἀθηναῖοι πολέμῳσι Πέρσας
ὑπὲρ τῆς διδωμένης χώρας καὶ τῶν ἡσιβη-
μένων καὶ κατακαυμένων ἱερῶν, apud
Plutarch. I. p. 324. x. quorum priora
vim habent majorem Herodoteis; sed
rectius Noster dixisse scribit *μήποτε*
ἡμολογήσειν Εἰρήν quam semper *πολεμή-*
σιν. Interposita mox (lin. 10.) littera
scribi poterit in his: Diis adiutoribus
πίστοις μιν ἰσχυμένοις ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖς
ἡρώσι, τῶν ἱερίων οὐδαμῶς ὄντι ἔχων ἐνέ-
σχεσι τοῖς τι οἴκους, etc. Hinc *οἴκους* et
ex proximis Deorum *οἰκήματα* D. He-
rald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK.
—Teneri debuit *ἀμυνόμενοι*, constans li-
brorum scriptura: praesens notione fu-
turi. S.

8. *τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἦν τῆς περ*, etc.] Ani-
mosae responsionis auctor Aristides, τὸν
ἥλιον διῆξας, Ἀχρις ἂν αὐτοί, ἴθι, ταύτην
περιέσται τὴν περιάν, Ἀθηναῖοι πολέμῳ-

σις Πέρσας, sic Plutarchus p. 324. x.
Similes in fœderum sanctionibus for-
mulae frequentantur; cujusmodi Roma-
nos inter et Latinos, *μήχρις ἂν οὐρανὸς τι*
καὶ γῆ τὴν αὐτὴν σῶσιν ἔχουσι, in Dio-
nysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo
plures. WESS.

14. *ἀδύσματα ἱερῶν*] Th. Galei *ἀδύ-*
ματα membranas Arch. non agnoscunt.
Supra lib. VII. 33. *ἀδύσματα ἱερῶν*,
ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ ἐσχῆμα
τῆς *προξείας* sine noxa dimissum So-
phista Aristides T. II. p. 217. fatetur;
Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., pa-
rum afuisse, quin lapidibus cooperire-
tur, *μικροῦ δὲ κατέλυσαν*, nimis orato-
rie. WESS.

CAP. CXLIV. 2. seq. Legendum cen-
set Bothius τὸ μὴ διῆξαι κἀγατὰ ἀνδρά-
σιον ἦν, deletis mediis; ut a pronun-
ciato generali ad singulare descendat
oratio; esse enim absurdum, idem nunc
dici *ἀνδράσιον*, nunc *αἰσχροῖν*. S.

4. *ἀτὰρ αἰσχροῖς γ' οἴκασιν*, etc.] Hæ-
sitationem H. Stephani, *αἰσχροῖς* et ἱε-
ριστάμην nectere cupientis, emendator
versio removebit. Dicta legatis sunt,
quos timere, cognito Atheniensium
animo, dedecebat. Poterant more hu-
mani ingenii absentes Lacedæmonii
vereri, legatione vero fungentibus et
praesentibus indecorum illud. Hinc et
εἰ μὴ πρότερον ἰσχυράντες ἰσιστάμηναι,
observante docto viro, eosdem tangit.
WESS.

5. *οὔτε χρεὸς ἴσται*] Pauca satis su-
perbe Lacedæmoniis, tanquam memo-
res injuriæ, sed ista Persis respondisse
feruntur apud Diodorum XI. 28., *ὡς*
οὔτε χώρα τοῖς Πέρσας ἴσται τοιαύτη, οὔτε
χρεὸς τοσοῦτος, ὅς Ἀθηναῖοι διέδωκεν τοῖς
Ἑλλησις ἰγκυαταλίφουσι. Iratos Lace-
dæmonii, tanquam qui Atheniensibus
indigna metuerent, faciunt Plutarch. in
Arist. p. 324. n. et Aristid. T. III. p.
357. Eleganter Herod. *αἰσχροῖς γι ὁ*

καται, ἐξισιτάμηναι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀββαδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

20. τὴν ἐς ἡμίας ἔχουσαν] Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπαισθήσεται (lin. 22.) venustas deminetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedæmonios attinet, plenissime illos benivolentiæ officio defunctos. WZSS.

20. τὴν πρὸς ἡμίας ἰούσαν] Rejectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμίας ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. (ad V. 81.) Ilud paulo inferius (lin. 24.) scriptum, ὡς οὕτω ἔχόντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Aj. v. 915., 'Ὡς ὁδὸς τοῦτ' ἔχοντες, αἰάζουν πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ὡς ὁδὸς τοῦτ' ἔχοντες: nihil interest,

utrum ὡς ὁδὸς ἔχόντων τοῦτ', an dicatur ὡς ὁδὸς ἔχόντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Aj. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Æsch. lib. I. c. 25. VALCK.

29. προσβαδῆσαι] Hoc, aut προσβαδῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιώσισθαι ἐς τὴν Βαιωτίνην explicant ipsi, ratumque habent ex MSS. derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 112., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WZSS. — Pro ἡμίας Wesselingius, ὑμίας se malle, in Var. Lect. (ed. S.) professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 25. significavit, qui et προσβῆναι alteri prætulit scripturæ. Haud dubie vero præstare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμίας, nos, nempe Athenienses cum Lacedæmoniis. Conf. IX. 6, 2, 3, et cap. 7, 29. seqq.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 6. Θάρξ δ' Ἀλεσσαίης] Gentis Aleadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. Larissaeus Aleuas prop-
terea Ovidio in Ibin. v. 325. Bene
Aristoteles Polit. V. 6. *Ἰσχυρὸν ἐνὶ βῆ
ἐν Λαρίσσι καὶ τῆς τῶν Ἀλιευδῶν ἀρχῆς
καὶ τῶν περὶ Σάμου*. Sic enim reliquis
videtur. Non nescio Conrigianum,
quid vetat eodem Aleuadas et alibi
eminuisse? Vetant profecto vetusti
Scriptores, de Aleuadarum in Samios
imperio tacentes: vetat Philosophus, ty-
rannidem Polycratia, Mæandrii, Sylo-
sontis signans. Ceterum Thorax una
cum fratribus Eurypylo et Thrasydæo
Xerxi et Mardonio vehementer studuit,
c. 57. hujus libri. Illud autem *παρεῖαι
Μαρδόνιον* (lin. 7.) pro Herodoteo more
rectius *παρῆαι*. Ita lib. III. 77. *ἐπι-
λεον, δὲι σφίς παρῆσαν*: quod illis tran-
situm concessissent; et IV. 146. etc.
Wess.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι καταλαμβάνον] Mallem in Latinis cohibuerunt, pergen-
dique in Atticam inpetum represserunt;
ut III. 36. *ἀλλ' ἰσχυρὸν καὶ καταλαμβάνον
συνέειδον*; et ibid. c. 52. *Περσῶν μὲν
ἐνὶ τῇσι αὐτῶν καταλαμβάνον*. Porro, *οὐκ
ἔστιν ἵνασι ὑπερτίω* (lin. 4.) idem sæpius
esse, ac dissuadebant ulterius progredi,
recte Abreschius admonuit, et ad lib.
II. c. 30. Valckenarius. In proximis
(lin. 6.) *κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἑλ-
ληνας ἰσοφροσύναν* — *χαλίσθαι ἵνασι
παραγίνεσθαι*, ordo verborum insolentior.

Succurrebat Reiskii sollertia *Ἑλλήνων
ἰσοφροσύναν* — *παραγίνεσθαι*, cui scrip-
ta exemplaria pugnant valide. Potius
erit, *Ἑλλήνας ἰσοφροσύναν*, (siquidem
vis abesse debet) accusativos arbitrari
consequentiam, quales Gronov. tuetur
lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Græ-
cos attinet, concordēs si maneant, qua
illi et ante sententia fuerant, subigi vix
posse. Par opinio Abreschii. Wess. —
Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a
Gronov. citatis nominativi sunt absoluti.
Hoc loco est accusativus absolute posi-
tus, qualis infra cap. 42, 17. quem ad
locum Schulsius provocavit, tum III.
99, 5. V. 103, 11. et II. 141, 19.
ubi vide notata. Similes cum ex Nos-
tro, tum ex aliis auctoribus, locos col-
legit eidem Schulzio laudatus Fischer,
Animadv. ad Welleri Gramm. Specim.
III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem
quod in eundem censum Herod. V.
86, 11. retulerit, non video quid specta-
rit. S.

4. οὐδὲ ἔστιν ἵνασι] Si vel Codices præ-
berent *δὲ*, quod hic ponendum cense-
bat Reiskius, ego tamen vulgatum,
οὐδὲ ἔστιν, omnino retinuerim. In proxi-
mis *ἀλλ' αὐτοῦ*, etc. more satis usitato
ἐπίλεον, vel simile quid, relinquitor
lectoris supplendum: plene Sosicrates
in Schol. ad Aristoph. Av. v. 521.,
*λίγισται αὐτὸν πρῶτον οὐδὲνα ἱπὶν ἔμεναι
πολλίσθαι κατὰ τὸν Διόν, ἀλλ' ὁμῶς πε-
λιῦσαι χῆμα, καὶ νόμα*, etc. Sicut hoc in

loco, supra Herodot. VII. cap. 104., *ὅτε ἰὼν φεύγει*, — ἀλλὰ μένοντες ἐν τῇ τᾷ ἐπιμερασίᾳ, ἢ ἀπώλλυσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post (lin. 8.) non displicet lectio marg. Steph. *εἰ δὲ πωλύς* τὰ ἡμέτερον παραμένοντες. VALCK.

7. Corrigit Bothius *ὅστις καὶ πᾶσι ταῦτα ἰγνώσκουσιν*, sicut et antea hoc intellexissent Persæ. S.

CAP. III. 1. *εἰ δὲ οὐκ ἰσχυροί*] A Mar-donio missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, Demosthenem, Æschinem, Dinarchum, Arthimius Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide Demosth. Philipp. III. p. 70. Quæ sequentibus vocula (*εἰς*) in Codicibus, Vallæ lecta, adest, haud ea inconcinna. Oppianus Cyneg. III. 514. *καὶ βαλὼν δὲ πῶς τις ἰσχυρανται φρεὶ Σηρῶν*. Omititur a Sophocle Trachin. v. 480. Wess.

CAP. IV. 5. *πρότερον μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλος γήρως*] Horum sententiam Vallæ liberius expressit. *Πρότερον*, usu rariore, non aliud, ac *πρότερον ἔχων*, cum jam antea haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. *Φίλος λόγους* ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer Abreschii Animadv. in Æsch. lib. II. c. 32. Wess.

CAP. V. 8. *Λυκίδα κατέλυσαν*] Idem si fatum ante decem menses subierat Cyrillus, mirum est huius exemplo non fuisse Lycidam deterritum. Ignotum Herodoto, plures Cyrillum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta — naves conscenderent, — Cyrillum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.;

ex quo Cyrillus innotuit Harpocrati, Hermogeni p. 448., aliis. Cautè Aristides neque Cyrillum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrillus, in Panathen.

T. I. pag. 243., *ἰσχυρὸς εἰς ἐνέλεσθαι ἑαυτῷ, ὡς χεὶρ συγχωρεῖν, αὐτὰ μὲν αὐτῷ, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἰσχυροῦς δι-φύουσαν ἐν χερσὶ*: illic in Schol. MS. Cyrillus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. *ἰσχυρὸς εἰς ὅσον ἐν τῇ βουλῇ δέχισθαι, συλλογίζεσθαι πάντας κατέλυσαν αὐτὰ μὲν αὐτῷ, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*. (Hoc ibi Scholion. præbet Cod. MS. ad Ἐκαστὸς εἰς ὅσον) *Κυρεῖλος κατὰ Δημοσθένην δὲ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδα αὐτὸν καλεῖ*. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidæ, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

13. *ἦσαν αὐτοκτενίσαι*] Exscriptum ex Ask. *ἦσαν* ad *ἦσαν* sive *ἦσαν* Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. *αὐτοκτενίσαι*, Sophocli Trachin. v. 395. *αὐτοκτενίσαι*. Adprime autem *αὐτοκτενίσαι*, Fragm. Paris. notabilis. Nostro *αὐτοκτενίσαι*, transfugæ, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus *αὐτοκτενίσαι*, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novæ in Græcia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit, T. II. p. 217. Wess.

CAP. VI. 5. *ἐν τῇ Βαιωνίᾳ*] Vetust. *ἐν τῇ Βαιωνίᾳ* concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio hæret. Exstat acervus, ex Munis a Porto conges-

tus, exemplorum in hanc partem. Verum valet. (conf. Adnot. ad I. 21, 4.) Mox (lin. 7.) *μεμφόμενος*, quæ Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. Wess.

Ibid. Præfert Bothius Aldinum i; *ἐν Βαυρίῳ ἱλγυνοῖ ἰδνα*. S.

11. *πρῶταις τι*] Aldus et Camera-rius optime; post quorum curas operæ, incite *πρῶταις* corrigentes, aberrantur turpiter. Geminum germanum earundem delictum in *ἴσῃ* ex legitimo *ἴσῃ*, lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insecutis contemptius habitum fuit. Wess. — Lectionem Medicæam in *πρῶταις* mutandam suspicabatur Kœnius: præterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, *ὡς καὶ ἀντοῖ σπα ἀλλοτρίῃς ἐνέχονται*, id est *ἀποστρεφὲς ἐναιμῶσονται*, vel *ἐναιχίζονται*. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum *ἐνέχεται* adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. *Ἀδριανὸς ἐνέχεται*, vel *ἐνέχεται*, vel *ἀγλαῖος τι*, locutiones sunt usitatissimæ: *ἐνέχεται παρὰ τῶν θῶν τῶν παρὶντων κακῶν ἀπαλλαγῆναι*, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. x. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. *καὶ σφί ἦν Ἱακίνθια*] Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. v. 1485., Jo. Meursius ultimo Feriatæ Græc. libro exposuit. Wess.

2. *περὶ πλείστου δ' ἦγον*] Laudabiliter supra Lacedæmonii V. 63. *τὰ τοῦ θιῶν περιβύτεια ἱσχυίντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν*: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes jure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. *Κάριά σφί ἦν ἱμπεδόν*. Attigit Plut. T. II. p. 873. x. VALCK.

12. *Δία τι Ἑλλήνων*] Jovis Πανλ-

ληνίου apud Æginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: *Ἑλλάνων* novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutæ Sicil. Numism. p. 343. In vicinis (lin. 14.) *ἀλλὰ ἐκτισσάμεθα* gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranæ. Hoc amplius, *καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἡμῶν ὄσση* (lin. 18.) a Gronovio ac Pavo summo jure laudatur, idem quidem ac *τὸ μὲν ἡμῶν*, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post *ἐκτισσάμεθα* aderat participium *ἰδν*, sæpe Scriptori in deliciis, abesse Codicum jussu potest; neque hic criminationem, in Th. Galeum (a Gronov.) intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum *ἵσταται ὑπὸ τοῖς Ἑλλήναις* (lin. 9.) in Græcos impenditur sive distribuitur, bene Portus. Wess.

12. *Δία τι Ἑλλήνων*] Jovem Græcis communem reverit. *Ἑλλάνων Ζεὺς* ubi memoratur Aristophani in Eq. v. 1250., et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Æaco recte repetunt Scholiastæ. Æaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Græcia premebatur, *ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ κατιστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, ὅσπερ ἱεῖνες ἱσχυίσαντο ἐν ἰούχῃ*, Isocrat. p. 191. x., Jovis scilicet *Ἑλλανίου*, vel *Πανλληνίου*. Huic Æacus sacra fecisse dicitur Pausaniæ I. p. 108. et II. p. 179., *τῷ Πανλληνίῳ Διὶ θύνας καὶ ἰούχαινας, τῇ Ἑλλάδι γῇ ἱσχυῖναι ὑπὸ τῷ*. A templo Jovis Πανλληνίου mons, in quo statutum erat, Παν-ελλήνων ἕρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat Clemens Alex. VI. p. 753, 14. *Αἰακὸς, ἀνιλλὰν ἰσ' ἕρος*, —τὸν τοῦ Ἑλληνιστοῦ κοινὸν ἱσχυῖναι θῖναι οὕτως. VALCK.

14. *ἀλλὰ πάντα τι ἀπιστάμεθα*] Latina Vallæ, nos tamen—annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, (ubi, omissis duabus vocibus *πάντα τι*) *οὐ κατανίστα*.

μεν, ἀλλ' ἀπεινώμεθα: non adprobavi-
mus, sed repudiavimus; illa nimirum
omnia, quæ paulo ante sibi dixerant a
Rege Persarum oblata. Placet et mihi
Med. lectio ab Arch. firmata, (lin. 18.)
καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω ἀνίστηται ἰδὼν
νέμεται ἐπὶ τοῦς Ἕλληνας: editum ἡμί-
τερον videtur interpretamentum. VALCK.

23. τῦχος — ἐν τίλει ἔστι] Litem non
moveo membranis, quarum ἐν τίλει ἔστι
haud aliud ac πρὸς τίλει, c. 8. et Dionis
Chryst. Or. LXI. p. 583. D., Platonis
ἐπὶ τίλει Menex. pr., æquatque adeo
vulgatum. (De munitione illa vide
VIII. 71.) Mox (lin. 25.) τῇ Πέρσῃ
ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὴν Πέρσιν,
uti non male Reiskius voluit. Habet
tamen illud, (τὴν Πέρσιν ἀντιωσ.,) quod
alias significatum, suum in Musis lo-
cum. Wess.—Verbum ἀντιωσθαι nus-
quam quidem alibi in Musis, quod me-
minerim aut adnotaverim, cum quarto
casu, sed constanter cum tertio construi-
tur: sed, sicut illud h. l. communi consen-
sui veteres libri omnes cum quarto
jungunt, sic cognatum verbum ἀντιάζειν,
non solum cum dativo casu, sed sæpius
etiam cum accusativo junctum reperitur,
ut II. 141, 14. IV. 80, 7. 118, 10.
121, 1. Et hoc loco ratiq. suberat, cur
ἀντιωσθαι eodem modo construeretur,
scil. ne duo diversi dativi, ἡμῖν, et τῇ
Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent.
S.

23. ἐν τίλει ἔστι] Herodoteum vide-
tur ἐν τίλει ἔστι, quod est in marg. Steph.
ut paulo legitur inferius ἢ πρὸς τίλει,
prope finem. Tum vicina (lin. 25.)
scripserim partim cum Reiskio: συντί-
μεισι τε ἡμῖν τῇ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἐς τὴν
Βαυτίην. Sæpius in Musis obvium ἀν-
τιωσθαι sollicitari non debet. In fine
lib. VIII. pro ἡμῖας legerem, ὑμῖας
καμῖς ἔστι προβεβῆσσι ἐς τὴν Βαυτίην.
VALCK.

31. ἰσιτηδιώτατος ἔστι μαχίσσασθαι]

In fine hujus capituli Dissertatio Hero-
dotea, p. 131. novas nobis obtulit ex
Codicibus lectiones: τῆς γὰρ ἡμισείας
ἰσιτηδιώτατος ἔστι ἡμαχίσσασθαι τὸ Θριά-
σιον πεδίον: quarum lectionum altera
procul dubio est genuina. Proximum
accedit apud Suidam in Εὐβάσαι: πε-
δίον—ἰσιτηδιον ἴσση ἡμαχίσσασθαι. Thu-
cydid. II. 20. χῶρος ἰσιτηδιος ἰφάιντο
ἰσσερασιπιδύσσαι: Herod. IX. 25., χῶ-
ρος ἰσιτηδιώτατος ἰσσερασιπιδύσθαι.—
VALCK.

Ibid. ἰσιτηδιώτατος ἔστι] Etsi ἰσιτη-
διώτατος Arch. et Vind. optime ex ἰσι-
τηδης manet, et ἰσιτηδιώτατος Demo-
criti apud Homeri Interpretem, p. 1441,
16. (Eustath. in Od. p. 89, 46.) fere
sit geminum, eo non utar. Mire vero ad-
blanditur ἡμαχίσσασθαι, rarioris quidem
formæ, sed legitimæ, qua ἰσσερασιπιδύ-
σθαι, castra in loco metari, supra c. 2.
et χῶρος ἰσιτηδης ἰνδιατάζειν τι καὶ
ἰσσερασιπιδύσθαι, uti MSS., τὸν στρατὸν, ap-
tus locus ad exercitum in eo ordinan-
dum et numerandum, lib. VII. 59.
Tale πεδίον ἰσσηνίσσασθαι καλὸν Appiani
Bell. Civil. IV. (c. 106.) p. 1041., rari-
usque Philonis Jud. lib. II. Vit. Mosis
p. 659. B. ἰσιτηδιώτατος ὡς τὸν τόπον
ἰσσερασιπιδύσθαι καὶ ἰσσηνίσσασθαι: et de Numer.
Septen. p. 1187. A. πεδία ἰσιτηδιώτατα
ἡμαχίσσασθαι. Negligo alia. Constat
verbo justa compositio, et probanti ratio.
Wess.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀπὸς Τριγίτης]
Hoc satis. Plutarcho Χίλιος, Malign.
p. 871. fin. et Themist. p. 114. F., fide
Codicis Bodleiani: Polyeno Χίλιος, lib.
V. 30. Par discordia in nominibus
Χίλων et Χιλιών atque aliis. Post pauca
(lin. 4 seq.) τὸν ἰφάιντον ἰσθότιον postu-
lant schedæ. Wess.

Ibid. Χίλιος οὐνόματι, ἀπὸς Τριγίτης]
In Plutarchi Them. p. 114. F. legere
etiam licet Χίλιος τὸν Ἀρμάδα: sed rectius
nomen apud eundem scribitur, T. II p.

871. *τ. Χίλων*, et pag. 872. *Α.* ubi acerbe, *εἰ δὲ σι*, ait, *κατέχον εἰς αὐτὸν τὴν γὰρ πρῶτον τὸν Χίλων ἐκείνους, οὐκ ἂν ὁ Ἕλλησ περιγίγντο*. *Χίλων* est in Polyæn. V. 30. Herodoti Tegeata *τῶν ἱέρων ἐπὶ τοῖς πάντα λόγους*: (lin. 4.) sic mihi quoque scripsisse videtur omissa voce *ἵνα*, quæ ut a Med. sic aliis etiam aberit Codicibus. Arcadis sententiam paucis expressit Plutarch. *τοῦ διατόχιμα-τος ἐπὶ τοῖς ἱερῶν ἐστὶ Πιλοποννήσῳ, ὃν Ἀθηναῖοι Μακεδόνι προσγίνονται*. Illud Polyæni, *πολλὰς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν Πιλοποννήσου εἰ βάββαροι*, propius accedit Herodotea, *μεγάλοι κλισιάδες ἀνακεινταὶ εἰς τὴν Πιλοποννήσου ἐπὶ Πύργῳ*. VALCK.

9. *μεγάλοι κλισιάδες*] Polyæni *πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν Πιλοποννήσου* cultu et elegantia multo sunt inferiores. Nostri ad præscriptum Plutarch. T. II. p. 360. *Α.* *μεγάλας μὲν τῷ ἄλλῳ λιγὺ κλισιάδας ἀναγόντες*: quæ Philosophi et complura alia Jo. Jac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor. cap. xvi. 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 4. *καὶ ἰσθὰ περὶ Ἰασσῶν τάξαντες τῶν ἐλόντων*] Vereor una cum Cl. de Pauw, ut hæc Herodotus scripserit. Valla tresque scripti libri omitunt, habentque cap. 28. sedem magis opportunam. Et cui bono *τάξαντες* post *ἐκπύμπουσι*? Non nego, quod Galeus ursit, esse in Plutarchi ea, Malign. p. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo *ἐπιτρέψαντες* probeatur. Id sane cum exercitus imperium traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII. 52. etc. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et in Exemplo nostro, pro *ἐλόντων*, corrige *ἐλόντων*, ut est in Edd. ante Schæf. et in MSS. Cæterum nolim dissimulare, haud satis commode videri h. l. procedere orationis structuram: certe, ut Schulzius, sic et

ego *ἐπιτρέψαν* requirebam, ubi alii *ἐπιτρέψαντες*, alii vero libri magis etiam vitiose *ἐπιτάξαντες* exhibent. S.

Ibid. *ἰσθὰ περὶ Ἰασσῶν*, etc.] Eodem memorat Plutarch. in Aristide, p. 325. *Α.* et Tom. II. p. 871. *Σ.* ubi *ἐκείνῳ εἰς Πλαταιὰς συντακισχίλοι Σπαρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχον ἀπὸ Ἰασσῶν ἰσθὰ ἔλονται*: atque adeo legit hoc in loco, quæ nonnullis in Codicibus perperam omituntur. Tot numero *ἔλονται* ad Plataas cum Spartiatis stotisse certum est ex cap. 28. et bello Peloponnesiaco sæpe cum Lacedæmonis militasse *ἐπὶ Ἐλῶται* novimus ex Thucyd. IV. 80. V. 57. et 64. VII. 19. VALCK.

13. *Συμῆν* *εἰ ἰσθὰ περὶ Πύργῳ*] Alii *Συμῆν* *ἰσθὰ Κρήνῳ*, lib. V. 44. De Cleombroto, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, præclare Dionys. Petavius, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS.—De illo solis defectu videsis quæ Petavio apud Larcherum Parisiensis olim Academicus Pingré opposuit. Cæterum *territum* fuisse illo phænomeno Cleombrotum, non proficitur Herodotus: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum Cleombrotus erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto jam de felici pugnae exitu nuncio, sacra, quæ hic memorantur, adversus Persas fecisse; scilicet experturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Jam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior Cleombrotus, quoniam paucis post pugnam

diebus, Thessaliam versus se recepit Barbarorum exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente Peloponnesia. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt Lacedæmonii cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficiendo operi admoventur, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 13. *ἰς Ὀρεστίαν*] Memorat Pausanias Orestas tumulum, *τάφον*, Lacedæmone lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum Argis et Mycenis Lucianus infititur, Toxar. c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρεστίων Μαιναλίας, Thucyd. V. 64., vicinum Tegeatum finibus, quo de ibi viri doctissimi Wasse et Dukerus. Ad sequentia (lin. 14.) Hesychii glossa, *ἔνιοι, οἱ πολέμιοι, οἱ δὲ τοὺς Πέρσας*, recte refertur. Bene Servius ad Æneid. IV. 424. Herodotus Persas, qui erant Græcorum hostes, *ξίνους* a Lacedæmonii appellatos refert. Similia ex Idomeneo in Aristid. pag. 325. A. Plutarchus. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, leges XII. Tab., Plautus, Varro, Cicero testificantur. Vide ill. Scaligerum ad Festum in Hostis. Wess.

13. *ἵσται ἰς Ὀρεστίαν*] Arcadiæ sic regio quædam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in *Ὀρεσται*: Orestes *θνήσκῃ σὺς χωρίον τῆς Ἀρκადίας τὸ λεγόμενον Ὀρεστίον*. Ὀρεστίον τῆς Μαιναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex hujus Oreste v. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: *Κιλήσεται δὲ σὺς φυγῆς ἰσάνομεν, Ἄζῃσιν Ἀρκασίῃ τ' Ὀρεστίον πίδα*. In ejusdem Electra Castores ad Oresten, v. 1273., *Σὶ δ' Ἀρκάδων χερὶ πόλιν ἰσ'* Ἀλφειοῦ *ῥαῖς Οἰκίῃ, Δυκαίου πλησίον*

σπαράμτος. Ἐσάντομος δὲ σου πόλιν κιλήσεται. VALCK.

18. τῶν περιόρων Λακιδαιμ.] Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόρων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόρους Lacedæmoniorum et Ἐλωτας: sed nondum mihi persuadet. Prorus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόρων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιῶν, qui circa se singuli haberent septem τῶν ἰλωτῶν. Infra c. 28, in aciestetissedicuntur Λακιδαιμονίον μύρια quorum dimidiam partem, ἰόντας Σπαρτίτας, ἰβόλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν ἰλωτῶν, ut levis armaturæ milites. Erant itaque Lacedæmonii οἱ περίοικοι, non ἔλωται: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περίοικοι. Ἐλωται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νυδαμῶδους dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περίοικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., *σὺν ἀντὶ τῶν περιόρων τῆς, καὶ τῶν νυδαμῶδων οὐ πολλοί*. Ubiunque in historia Græca περίοικοι vel junguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedæmonii sunt intelligendi, cujuscunque fuerint urbis Laconicæ cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastæ Aristidæ MS. οἱ περίοικοι esse dicuntur οἱ περιουκνῆτες Σπάρτην τὴν μητρίπολιν. Τὸς ἰν τῶν περιουκνῶν πόλιν dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἰν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πολίσματα, Pausan. VII. p. 555. Hæ civitates. ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοοι, sic ævo quoque fuerunt recentiori *ἰς Σπάρτην συντιλοῦσαι*, nisi quod ex istis decem et octo Augustus jussurit esse ἀντεστέμους, Pausan. III. p.

265. Qui *παιῖναι*, iidem dicebantur et *Λακιδαιμόνιοι* et *Λακωνικοί*. Thucyd. IV. 8. *οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἰγγύτατα τῶν παρῴντων ἰσθῆναι ἐπὶ τὴν Πύλον. τῶν δὲ ἄλλων Λακιδαιμόνιον βραδυτέρα ἰγγύτῃ ἢ ἰσθῆναι*: quo loco *οἱ ἰγγύτατα τῶν παρῴντων* sunt utique Lacedæmonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon *Ἑλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαύτων Λακιδαιμόνιον ἰγγὺς χιλίους*, — αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τὴν πελοπόννησον: ubi αὐτοὶ Σπαρτιατῶν genuini sunt Spartiæ, *τὸ καθάρως Σπαρτιατικὸν* Maximo Tyrio, p. 347. Thucydidi Lacedæmoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., *Εὐάλας Σπαρτιάτης* et *Διονύσιος παρίωνας*: id est *Λακιδαιμόνιος*, ut eidem, præter alios, Theramenes dicitur *Λακιδαιμόνιος*, Dercyllas autem *ἑστὴς Σπαρτιατῆς*. Qui sæpe dicitur *Ἀσπιδεύς* Xenophonti in *Κύρου Ἀναβάσει*, Neon est *Λακωνικός*, VII. p. 235, 31. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Periæcis Lacedæmoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 13. S.

CAP. XII. 9. *αὐτὴν ἰσχυρῶς*] Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. *ἰσχυρὸν τι βουλευόμενος* — *ἰς τὸ πρόσω παρίωνας*: et mox c. 13. *ὥστε καὶ ἐλπίδας σφίσις ἀνθρώπων ἰσχυρῶς*. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncius affirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. *διὰ παντὸς τοῦ χρόνου*] Omni illo tempore, quo in Attica armatus conserat. Necessum enim non puto, *διὰ παντὸς* cum Reiskio in *διάγοντες* aut *προϊόντες* converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, *διὰ παντὸς* sufficeret. Æschylus *Prometh. v. 283. τοὺς σὺς δὲ πόνους χρεῖζω διὰ παντὸς ἀκούσαι*, quod in scholiis *δι' ἔλπου*, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. *ἀγγεῖλην πρόδρομος, ἄλλην*, etc.] Calculum corrigenti *πρό-*

δρομος ἄλλην, στρατὴν, etc. non adpono. "Ἄλλην" scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copias. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat; sed vide ne *πρόδρομος ἄλλην στρατὴν* scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac pæne certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122. 1. et præsertim VII. 203, 4. S.

3. *ἰβουλεύετο, Σίλων, εἰ πως αὐτοῦτος πρώτος ἴλω*] *Θίλων*, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Paulli Epist. ad Coloss. c. ii. 18. *μηδὲς ὑμᾶς καταβεβηκέντων Σίλων, i. e. cupide. Θίλων* sane cupiditatem et lubentiam quandam in Æschyli fabulis ostentat sæpe numero. *Θίλων δὲ τῶνδ' πύσεται λόγων*, cupide libenterque audiet, Choëph. v. 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum illum lib. II. 14. Quare *ἰβουλεύετο Σίλων*, cupide consultabat. WESS. — "*Θίλων*, suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo." Et SCHULZIUS, Wesselingii Notam respiciens: "Quid vero est, inquit, *ἰβουλεύετο Σίλων*? Num potest *μη Σίλων* quisquam *βουλεύεσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit." Itaque ille, ut nos, Schæfero calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *Σίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non juncta debebant intelligi *ἰβουλεύετο Σίλων*, quod perspete videns H. Stephanus, verbo *Σίλων*: commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλεύετο, Σίλων, εἰ πως*, etc. quam distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset,

δίλως τούτους πρώτοι ἱλῆν, ἱβουλίουτο εἰ
 πως, etc. cupiens hos primum capere,
 deliberavit quo pacto id efficeret. S.

5. ἡ δὲ Ἰωνος περιλβύσα] Non ignoro
 Celeb. viri (Gronovii, περιλβύσα de-
 fendentis,) in Portum Vallamque stric-
 turas, haud profecto ad consensum
 extorquendum acres. Quisque videt,
 Vindob. rectum tenuisse. Wss.—Præ-
 misso equitatu erat in Vallæ Latinis:
 et περιλβ. corrigendum videri monuerat
 Portus in Lexic. Ion. voce Κατισπάζου-
 θαι. S.

CAP. XV. 1. ἡλθε ἀγγυλίη] Hinc patro-
 cinium inpetrat ex lib. VIII. 140. ἡμὶ
 ἀγγυλίη ἦν παρὰ βασιλῆος, et ex obser-
 vatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p.
 37. At Aldo congruit lib. I. 83. ἡλθε
 ἄλλη ἀγγυλίη: et proxime, ἡλθε ἀγγυ-
 λὴν περιδρομῆς. Euripides Androm. v.
 79. ἡλθὲν φάτις. Junge Raphelium in
 Epist. ad Galat. c. 3, 23. Wss.—At
 non ἡλθε h. l. dederat Aldus, sed ἦν,
 quemadmodum in Var. Lect. (ed. S.)
 recte Wess. monuit. S.

3. διὰ Δικελίης] Sic Iones; reliqui
 Δικελίης: (puto voluisse, reliqui Græci
 Δικελίας:) unde illorum (scil. Ionum)
 flexione Δικελίης ἀπὶ χισθαι, c. 73. (vide
 IX. 73 extr.) Cur (lin. 5. et 6.) Τανέ-
 γχην et ἰς Σπῶλον dederim, nemo mira-
 bitur: mirum vero maxime, turpe illud
 ἰς Κῶλον, præsertim Valla viam ad ve-
 rum monstrante, hoc tolerari loco qui-
 tum fuisse. Τὴν κατὰ Σπῶλον πέραν in
 Boëtiā Polyæn. Strategem. II. 1,
 11. ostendet; cui accedere Strabo pote-
 rit lib. IX. p. 628. (p. 408. c. ed. Cas.)
 cum Casauboni nota. Wss.

4. ἰς Σφινδαλίας] Hujus pagi, quem
 (monente Stephano Byz.) tribus fuisse
 novissime Hippotoontidis, nusquam
 alibi fit apud historicos veteres aut ora-
 tores mentio. In proximis (lin. 6.)
 nomen urbis Boëtiæ non tam diu hæ-
 rere debuerat perverse scriptum: Scolon

recte dederat Valla, cujus ductu pro ἰς
 Κῶλον scribendum ἰς Σπῶλον. Urbis
 aliunde notissimæ ubi meminit Poly-
 ænus lib. II. c. 1, 11. ista primum de-
 derat Casaub. Ἀγασίλας δυνὸν ἡμεῶν
 ἰδὼν ἀνύσας τὴν κατὰ Σπῶλον πέραν—
 διήλθε: absurdam nobis lectionem ex
 MSS. vulgavit Maasvicius: δυνὸν ἡμεῶν
 ἰδὼν ἀνύσας ἡμέραις δύο; tribus duntaxat
 literis repetitis prior lectio hunc in mo-
 dum fuerat adjuvanda: δυνὸν ἡμεῶν ἰδὼν
 ἰν α'. (id est ἰν μιᾷ) ἀνύσας: certam præ-
 stat emendationem in eadem historia
 Xenoph. Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυνὸν
 ἡμεῶν ἰδὼν ἰν μιᾷ κατανύσας—ἴφλασιν
 ὑπερβάς τὸ κατὰ Σπῶλον σταύρωμα.
 Paulo post apud Herod. (lin. 7.) scri-
 bendum suspicor, τῶν Θηβαίων—
 ἔκκει τούτῳ χάρους, οὐκὶ κατὰ ἔχθρας αὐ-
 τῶν. Tum (lin. 12.) flexus Ionicus om-
 nino requiritur ἀπὸ Ἑρθερίων. VALCK.—
 Neutiquam sollicitari vulgatum consen-
 tientibus libris εὐ τι (lin. 8.) debuit,
 quod idem ac εὐ vel οὐχὶ aut οὐκὶ valet.
 Sic II. 46, 7. III. 36, 17. IV. 148, 9.
 et sæpius alibi. S.

12. ἀπὸ Ἑρθερίων] Ab Erythris. τῆς
 Βοιωτίας ἰς Ἑρθερίας, c. 19. Peccarunt
 uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων.
 Porro (lin. 13.) παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit,
 pro quo ἰπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco
 et cap. 16. Plutarchus Aristid. p. 325.
 π. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοειδίας παρὰ
 τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεκτιναμίνης.
 Adparet inde, castris juxta flumen por-
 rectis, probabiliter Reiskium divinasse
 τιταμίνοι Herodotum, (lin. 14.) non
 τιταγμίνοι, reliquisse. Illud autem
 ταίχος τιταγάνων, cujus singula latera
 denum erant stadiorum, (lin. 15.) inpe-
 dimentis rebusque pretiosioribus servan-
 dis munivisse Mardonium, Plutarchus
 adseverat. Wss.—Bene habet τιταγ-
 μίνοι, (lin. 14.) idque eo minus necesse
 est in τιταμίνοι mutare, quod eadem
 notio, quam hoc verbo τιταμίνοι effurri

voluerunt docti Viri, jam satis duobus verbis *καὶ παρὶναι* (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

17. Ἀτταγίης ὁ Φερίωνος] Constituunt Græci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδιστάς, in primis Τιμηγεσίδης καὶ Ἀτταγίης: qui duo hinc in catalogo proditorum Græciæ locum invenerunt apud Pausan. VII. (c. 10.) p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomine Ἀτταγίης rectius judicat Ἀτταγίης: quod similibus formæ nomina satis tuebuntur, Ἀδραπίης· Ἀγαπίης· Φιλίης· Ἀρχίης. Εὐσαπίης· Χαρωπίης: duo postrema præbet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenæo restituit huc spectanti IV. p. 148. F. Μαρδύιος τίτλασι μετὰ τῶν ἄλλων πινθήματα Περσῶν Ἀτταγίης ὁ Φερίωνος, ὃ φησὶ Ἐρδύτης ἐν τῇ ἐννῇ μεγάλῃ πλούτῃ περιουκέναι: in quibus Athenæum memoria lapsam putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρασκευάμενος μεγάλῃ, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διδάσκειν μεγαλυστί. VALCK.

18. παρασκευάμενος μεγάλῃ] Errorem Athenæi in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Græciæ Bæotiaeque proditor Attaginus redibit, cap. 85., (cap. 86.) Male Athenæo Ἀδραπίης, in MSS. Ἀδραπίης, et Pausaniæ VII. 10. Ἀτταγίης. Neutrum præterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφίον οὐ χωρὶς ἱναίτου κλίται] Non prorsus damnabile (καὶ σφίης) ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλιθῆναι sive κλιθῆναι citra necessitudinem (a Reiskio, contra librorum consensum,) obtrusum: Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallæ Latinis. In proximis (lin. 7.) διακινῶνται, cum sese poculis

invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS.— κλίται lin. 5. penacule pingitur in ed. WESS. et superioribus, rectius κλίται ed. Schæf. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notionem intransitivam, discubuisse: mihi visum erat transitive accipiendam, ut Attaginus dicatur κλίται suos hospites. S.

21. ἐμάχων ἀποτρέψαι] Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μίλλαι γίνεσθαι ἀποτρέψαι. In quam sententiam Joseph. Bell. Jud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ εἰ δυνατὸν ἀνθρώπου τὸ χερὸν διαφυγῆναι, οὐδὲ παραμύσει. Æschylus Suppl. v. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phædri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἐμάχων ἀποτρέψαι ἀνθρώπῳ] Hinc ista Stobæus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericum Persæ tribuit Herodotus sententiam, cujus auctor fertur Apollo Pythius Æliano περὶ Προσῳίας apud Eustath. in ἴλ. ζ'. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more sæpius expresserunt poëtæ. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδὲς ἀνθρώπου: multa notat Gataker. VALCK.

27. ὡς αὐτοὶ αὐτίκα λίγυ] Quod conjectando præceperant Abreacchius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτοὶ αὐτίκα λίγυ ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor hærevitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Platæas decertaretur. Inter voces ἄλλους et αὐτοὺς, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in

suo quoque Cod. reperisse; verit enim: ipsum hæc statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit *λίγιν πρὸς ἀνθρώπους*. Hinc valde discrepant locutiones *ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς*, vel *εἰπὺν*, vel *λίγιν εἰς πάντας*, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, l. *Μὴ σπύρι πολλοῖς τὸν παρὲντα δαίμονα*, pro *εἰς πολλοὺς*: ut ibidem v. 11. legitur consueto more, *Ἐμμερτυρίν γὰρ ἄλκην τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθίς*. VALCK.—Quidni vero *πρὸς ἀνθρώπους* feramus, quod communi consensu libri præferunt omnes? S.

Caput hoc ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Græculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam. S.

CAP. XVII. 5. *ἰμῆριζον γὰρ δὴ σφῆρα καὶ οὗτοι οὐκ ἐλόντες*] Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur *μυγάλοις*, pro *σφῆρα* frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, *ἀντι μῆριζοντες μυγάλοις*, *πρόθυμος ἴφριον τὸν πόλεμον*. VALCK.—*Ἐμῆριζον γὰρ δὴ σφῆρα* dedi schedis ut maneret, pæne persuasus, *σφῆρα* glossatori redonandum. Pristinum certe Herodoteum est: sic c. 39. *οἱ γὰρ Θηβαῖοι, ἀντι μῆριζοντας μυγάλοις*. Portus plura conduxit. WESS.—Consentiunt tamen in *σφῆρα* et Wesselingii et Stephani codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam Aldus *μυγάλοις* arripuerit. Sed, utrum istorum verborum præferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopæ sententia adhasi. Nec enim video quo pacto hæc cohæreant, *μοῦνοι δὲ Φωκίης οὐ συντίβηλον, ἰμῆριζον γὰρ δὴ σφῆρα* (sive *μυγάλοις*) *καὶ οὗτοι*, præsertim si post *οὗτοι* intercidatur oratio. Saltem *ἰμῆριζον μὲν γὰρ* expectasses, et dein *οὐκ ἐλόντες δὲ*,

quod in Vallæ Latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra Mardonii, unos ex omnibus, non esse secutos, et *ἰνυίος* cum eo fecisse, eosdem tamen dicat *σφῆρα* aut *μυγάλοις* *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

7. Rectius Hermocydes dicitur *ἀπὸ τῶν ἑστῶν δοκιμώτατος*, quam *δυνατώτατος* in Med. ex quo vir Clar. (lin. 9.) optime restituit *ἐκλινοῦς σφίης ἐπ' ἰωῦτων* in τῇ πιδίῳ Ἱζισθαι, seorsim sedere. VALCK.

9. *ἐπ' ἰωῦτων*] Verissime Gronovius. At cur nulla Aldi mentio? Pavius animadvertit fœdam operarum aberrationem et correxit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Nostri Amazones lib. IV. 114. *οἰκίωμεν ἐπ' ἡμίοναύτων*, habitemus seorsum; et IX. 37. *ἔχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἰωῦτων μέντιν*. WESS.

18. *ἄνδρα πάντα τινὰ*] Justior ordo; qualis c. 88. *ἰπιδίσιςθαι γὰρ οἱ πάντα τινὰ εἶτα*, et multifariam. "Ἡπὲρ παρήχοντες (lin. 20) Suidas, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quæ novandi necessitas? Et Relaskius tamen *ἡ περιερίοντες*, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. *Περιερίονθαι* Græciæ est recentioris et Cilicium dialecti, nisi Salmasius fallit, veterum vestigia premens, Funere Ling. Hellenist. p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente Jo. Alb. Fabricio ad Sextum Empiric. lib. I. Adv. Grammat. c. 2. p. 227., obtrudi Herodoto, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. *Ὁ μὲν δ' ἄρ'*] Hanc voculam ex marg. Steph. auctori restituerem. VALCK.—Et recepit Wess. neglectam a Gron. et superioribus. Quod autem repertam in Med. ait Wess. in Var. Lect., (ed. S.) id Gron.

nov. in Notis non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίον Ἰσθμοῦ] Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίον Ἰσθμοῦ blandientur. Euripides Orest. v. 1460. Ὡς πάροιθ' ἐρίσσοιτο Γυναικὶς ἀντίον σταθίνοις. Ferre autem minime queo, πάντα συστρίψαντες mutari. Conglobarunt se Phocenses, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συστρίφιντες εἰς ἱκανὸν πλῆθος Diodor. lib. III. 36., et infra c. 61. συστρίφιντοι. Vide Cl. Valcken. ad lib. I. cap. 101. Wess.—Intactum relinqui debuerat συστρίψαντες ἰαυτοὺς; quum se in unum conglobassent, Livio VIII. 11. VALCK.

11. εἴ τι ἄλλῃς μετίχουσι] Scribi quidem potuit εἰ ἄλλῃς μετίχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. Steph. εἴ τι ἄλλῃς ἔχουσι. VALCK.—At, cur hoc præferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἄλλῃς a verbo μετίχουσι pendebit, et τι valebit παρὰ τι nec juncta intelligi τι ἄλλῃς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν] Frustra τῶν ἱερῶν corrigitur. Latinis victima caesa litat, ut Martiali lib. X. Ep. 73. Victima diti patri caesa litavit, recte Grævius in Suetonii Oth. c. 8. Vide Franc. Oudendorpium ad Lucan. VI. 524. Græcis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερῶ. Noster c. 37. ὥς δὲ οὐκ ἐκαλλιερῶ — οὐτε ἀντοῖσι Πίεσθαι, videlicet τὰ ἱερὰ: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὥς οὐκ ἐκαλλιερῶ. Docte super verbo Scholiastes in Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 87. Sequens ἱερὰ ποιήσαντες (lin. 7.) consimile habet ἢ θυοῖν τις δημοτικῇ ποιήσας, lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυοῖν ἱερδομίη. Alia hoc de genere Is. Casaubon. Animadv. in Athen. lib. XIV. 23. (ad p. 660. a.) Wess.—Vide ad VII. 134., 6. notata. S.

10. ὥς — ἀπίκοντο — ἰς Ἐγυθίαν] Huc antequam cum ceteris Græcis venirent Athenienses, in Isthmo iurandum jurasse perhibentur libertatis defensores, cujus formulam exhibet Diodor. Sicul. lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur Theopompus: vid. Clar. Wessel. ad Diodor. quæque ad Herod. notata sunt p. 429. (ad V. 102, 3.) VALCK.

CAP. XX. 3. Quem hic vocat Μανίστιον, illum inquit Herod. Ἑλλησι Μανίστιον, καλῶνσι: ibi dabunt forsan et alii Codices Μανίστιον, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK.—(Vide Var. Lect. ed. S.)—Si Μανίστιον adpellarint, quomodo meliores schedæ, spectarunt fortasse suum μάκιστον, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem Pausanias, Plutarchus, alii, Μανίστιον adpellantes, Tzetzes quoque Chiliad. I. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxis fratrem Masistam, quo de c. 110., arbitratus. Wess.

CAP. XXI. 7. ὕμνησται μούνοι, ἔχοντες, etc.] Hæc ita nexuit Aldus et Valla, commodius, me iudice, vulgata interpolatione post ὕμνησται. Soli Megarenses equitum impressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad Pausaniam. Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. x. clarissime. Falsum præterea, solos tum Megarenses stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis (lin. 10.) cur πύμψοντες et πυξοῦμενοι jussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. Wess.—At in πύμψοντες recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XXII. 5. προίχων τῶν ἄλλων] Præ aliis eminens in Latinis: melius, quæ et Pavii observatio, præ aliis lon-

gius proventus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros præeuntem, equum Poëta Iliad. Ψ. v. 453. ἵππον ἀριστερὰ προέχοντα dixit. Inspice Eustathium, περιλαύνοντα explicantem, p. 1303, 37. (p. 1417, 32. ed. Bas.) Wess.

6. Ἰσταται ἰθὺς καὶ ἀποσιίται] Ut lib. VII. c. 88. equus στὰς ἰθὺς ἀποσιίστατο τὸν Φαεινύχια. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus Platoni obversabatur in Gorgia, p. 484. A., cui φύσιν ἰσάνην ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσιισάμενος καὶ διαβήξας, etc. respicit enim in istis HomERICA ex 'Ιλ. ζ'. 507. 'Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος — Διὸ μὲν ἀποβήξας θείῃσι πύλοις κραιναίσι: ubi legebatur olim Δισμὰ διαβήξας, ut liquet ex Etymol. p. 51, 12. VALCK.

13. Lorica tectum Masistium, primum invulnerabilem, tandem aliquis παῖς ἰς τὸν ἰφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ἰμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum ἰερεῖα judicat Gronovius. Vulgatum tamen ἰφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur hæc Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρᾶνος ὑπάρχει τὸν ἰφθαλμόν ἀποντίου στόματι παῖον τις ἀνέλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ἰμφαλὸς et ἰφθαλμὸς frequentissime fuerint a librariis inter se permutatæ. VALCK. — Pretiosissimum ἰερεῖα viri Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὁμφαλὸν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ἰμφαλὸν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura,

quæ Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori inprimis Æthiop. lib. IX. p. 451. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. B. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρᾶνος ὑπάρχει τὸν ἰφθαλμόν ἀποντίου στόματι παῖον τις ἀνέλεν: hunc quidem Masistium, qua oculum galea ostendebat, hastili jaculi percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? Wess.

18. αὐτίνα ἰπύθισαν] Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἰπύθισαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἰπύθισαι τε δὴ τὸν Κρείστον οὐ πολλὰ μίτισινα χροῖον. Estque istud sanequam præstantius invento Gronoviano ἰπύθισαν, quod valde metuo ut Græcæ habeatur monetæ, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, ut alia in re notatum memini, auditum sit. Wess.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἄμα πάντας] Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. Ψ. v. 362. ὃ δ' ἄμα πάντας. Mox (lin. 6.) ἰβώθις, uti eadem exempla, Ionicæ consuetudinis est, rei que satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. Wess.

2. ἀλλὰ πάντας] Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἄμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἄμα πάντας, ut in Anglicanis invenit Jos. Wasse: vid. ad Thucyd. (III. 24.) p. 181, 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Kœnius; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τίλεια περιλαύνοντας τοὺς ἰσπίδας videbant Athenienses, ἀλλὰ ἄμα πάντας

omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τίλια. Inter varios significatus vocis τίλις Eustathius ad 'Ιλ. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξιάρχους τῶν τετλιῶν ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Τίλη. Libro VII. c. 211. Persæ dicuntur καὶ κατὰ τίλια καὶ παντοίως προσβάλλουσι. Vid. Jos. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκίτι οἱ ἰσπύται ὑπίμιναι] Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. O'. v. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπίμιναι κολλίης: crebroque alii. Wess. — Vocem οὐκίτι, in Aldina editione temere prætermittam, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eamdemque Valla expresserat, non amplius perstiterunt equites. S.

9. ἀποστήσαντις δ'ν] Vir doctus (Reiskius) scribi jussit ἀποσπέναντις, aut ἀπονοστήσαντις: satis pro imperio. Adsciveris ἰαυτοῖς, idem erit ac ἀποσπέναντις, quæ Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. δ' δὲ Σισύνοισι ἀποσπέναντις τὰ πλῆθη, etc. Wess. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποσπέναντις. Equites, ut ἰλαύνοντις et προσελαύνοντις vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποσπέναντις dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2. πίνθος ἰσκήσαντο Μασιστίου, etc.] Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κίροντις καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑπεζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Æliani Var. VII. 8. Wess.

CAP. XXV. 5. τῶνδε ἔνικα καὶ ταῦτα ἰπίοισι] Lacunæ nulla supererit suspicio, neque supplementis egebimus, si,

voce καί, quam ejecit (ejiciendam censuit in Notis) Clar. Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ ἔνικα καὶ ταῦτα ἰπίοισι, καὶ ἐκλείποντις τὰς τάξεις, ἰφθίτην θηήσονται Μασιστίου. Τῶνδε, id est, μεγάλως ἔνικα καὶ πάλλιοις: ταῦτα ἰπίοισι, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐκόμενον. In Homeri 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμοὶ οἷσι Ἀχαιῶν, οἱ καὶ θηήσαντο φῶν καὶ ἴδες ἀγητὸν Ἐκτορος: ubi quæ proxima succedunt, nec Græcis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dion Chrys. p. 180. v. conf. p. 273. c. v. VALCK. — Ut τῶν δὲ VIII. 85, 9. idem valet ac τοῦτου δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commodè Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergebant. Nempe caussa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντις τὰς τάξεις, etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντις, quemadmodum VIII. 85, 9. τῶν δὲ μέμνημαι τούτων μόνων, ὅτι, etc. sed omissa, ut sæpius alibi, conjunctiva particula, major quædam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14. παρὰ Ῥοιάς, etc.] Ductus itineris præter Hysias in agrum Platæensem ferebat: recte proin scripti libri. Vide Ijb. V. 74. VI. 108. et Thucyd. III. 24.; ubi Wasseus τῶν Νορίων πλεσίον in Plut. Aristid. p. 325. κ. præclare integravit, heroëm Andocratem ejusque fanum docte illustrans. Wess.

16. τιμίσις τοῦ Ἀνδροκράτους] Apud Thucyd. III. 24. Platæenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δὲ ἱερῇ Ἰχοντις τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἕρπον: ubi Herodotea contulit et alia Cl. Wasseus. Mox (CAP. XXVI. 2.) redibit ex Codd. λόγων πολλὰς ἀθισμοίς, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 1. λόγων πολλὰς ἀθισ-

μῆς] Contra morem πολλῶν ἀδισμῆς. Supra VIII. 78. τῶν δὲ — ἰγίνετο ἀδισμὸς λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in prælio armato VII. 225. Περσίων τε καὶ Λακεδαιμονίων ἀδισμὸς ἰγίνετο. πολλός. Porro (lin. 2.) vice αὐτῶν ἰπότεροι boni codices αὐτοὶ ἰπότεροι, sicuti αὐτὸς ἰπότερος III. 82. et αὐτὰ ἰπότερα V. 13. Belle iidem (lin. 5.) ἀξιόμιστα ταύτης τῆς τάξης. Namque sic Tegeatæ postea (l. 34.) ἀξιονόμοιτοί εἰμις Ἀθην. ταύτην τὴν τάξιν ἔχουσιν: et Athenienses, c. 27. ἄρ' οὐ δίκαιοι εἰμις ἔχουσιν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide, p. 326. Α. Ἀθηναῖοι Τεγιάταις περὶ τάξεως ἰσίσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. Wess.

2. ἰδιαιὸν γὰρ αὐτῶν ἰπότερ.] Nihil interest, sic legatur, an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἰπότεροι ἔχουσιν τὸ ἴσιον πῆρας. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. Α. Ἀθηναῖοι δὲ Τεγιάταις περὶ τάξεως ἰσίσαντες ἦσαν, ὥστε καὶ Λακεδαιμονίων τὸ δέξιόν ἔχοντες, πῆρας, αὐτοὶ τὸ ἐξόντων ἔχουσιν. Sinistrum, ut ἀριστερὸν et ἐξόντων, sic per ἐξονόμενον sepius etiam ἴσιον dicebant. VALCK. — At ἴσιον πῆρας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 31. S.

7. τὸ παλαιὸν] Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιὸν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. Wess. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii, τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ πάλαι censeri debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

8. ἰσὶ τε Ἡρακλίδαι ἰσιγῶντες] Ἐπί τε plenius, et plane ἰπότερ, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. Wess. —

Utique Ionicum et Herodoteum est ἰσὶ τε pro mudo ἰσὶ: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de Ionico ἴσιον et ἴσιον, pro communi ἴσιν vel ἴσιον. S.

13. τότι δὲ λόγος Ἵλλον ἀγορεύεσθαι, etc.] Quæ de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum præstantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed juxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non revertentur in Peloponnesum Heraclidæ: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἰσὺς ἰσῶν ἰπότερ, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Jo. Meura. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum (lin. 24.) Tegeatarum Rex Ἐχέμιος ὁ Ἡερόπου τοῦ Φηγίος: ultimo nomini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

22. ἰπότερ τε ἰσίων] Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατεῖναι τοὺς Ἡρακλίδας εἰς Πελοπόννησον ἰσὺς ἰσῶν πεισθέντας. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echemus, qui Hyllum ex provocatione dejecit, Aëropi filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφίδης, Cephæus, apud Pausan. VIII. 4. Quod quidem librorum delictum viri doctissimi, Palmerius, Th. Rykius, P. Burmannus et alii redarguerunt. Wess.

37. ἡμῖας δίκαιοι ἔχουσιν — ἦπερ Ἀθηναῖους] Maluit δικαιότεροι Pavius, ut ἀξιονόμοιτεροι antea, et postea c. 28. ἀξιονομότερους εἶναι ἔχουσιν τὸ πῆρας ἦπερ Ἀρεπάδας. Quæ sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic σπιθαμῶτερον loco σπιθαμῶν in Apol.

lon. Rh. III. 1056. Διαισώτερον ἀντὶ δι-
 πασιότητος Diodor. XIII. 30., ἄλλοτρι-
 ὄτατος Musa III. 119., nec fugit
 magnum Animadversorem in Athen.
 XIII. 1. Wess. — Superlativum pro
 comparativo positum notavit Casaub.
 l. c. ad Athen. XIII. pag. 558. a quo
 genere enallagea Noster, quum alibi,
 tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est po-
 sitivus loco comparativi, nempe subin-
 tellecto ante ἢ particulam (sicut frequen-
 ter in Græce sermone) adverbio com-
 parativo μᾶλλον: σίγε, in eandem qui-
 dem sententiam, ita intelligere malis,
 quasi dixissent ἡμῶς δίκαιον ἔχειν, καὶ
 διαισώτερον ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. εὐνοῶν τήνδε μάχης
 εἶσα — ἀλλ' οὐ λόγῳ] Apud Plu-
 tarch. T. I. pag. 326. ε. ἡ ποιοι, inquit
 Aristides, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζουσιν,
 ἀλλὰ μαχομένοι τοῖς πολέμοις. Hic
 εὐνοῶν aiunt μάχης εἶσα συλλογῆσαι,
 ἀλλ' οὐ λόγῳ. Livii XXXII. 34.
 Phœneas, non in verbis rem verti, ait.
 Cleonnis Diodori T. II. pag. 638, 66.
 πρᾶνται ἄγων οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ.
 Euripidis Eteocles Phœn. v. 591. Μᾶ-
 τας, οὐ λόγον ἄγων ἔσ'. Quod illic mo-
 nitum, in istis loquendi formulis pro-
 miscue propemodum usurpari voces
 ἄγων, καιρὸς et ἔργον, monstrat Agesilai
 laudator p. 78., cui dicitur ille περιτρίβ-
 μιν προσωπίαν, ἴθα ποτὶν καιρὸς, ἀλλ' ἢ δι,
 ὅπου ἀνδρείας ἄγων, γράμῃ δι, ὅπου βουλῆς
 ἔργον: quæ sophistam multo magis de-
 cent quam Xenophontem, in cujus scrip-
 tis nihil invenietur simile. VALCK.

[4. προϊήκει πάλαι καὶ παρὰ λόγῳ
 τὰ ἱππείρεια — κατέργασται] Quod
 ait προϊήκει λόγῳ, etc., id nec Vallæ
 Latina, referre cœpit, nec nostra, in me-
 dium protulit, adcurate reddunt. Nam-
 que Tegeatarum dux non quæ ab utris-
 que bene gesta sunt referre instituit,
 aut in medium protulit; sed Tegeata-
 rum solum facta memoravit. Græca
 ista in hunc modum reddenda erant:

Quoniam Tegeatarum dux in medium
 proposuit, ut commemoraremus utri-
 que nostra majorumque præclare facta.
 S.]

5. ἀπαγκάλους ἥντι ἔχου θαλάσσης, etc.]
 Laudabilia, quæ multis hic enarrant
 Athenienses, majorum suorum facinora,
 hinc paucis commemorat Plutarch. de
 Herod. Malign. p. 872. A., illos scri-
 bens Ἡρακλιδῶν τε μεμνησθαι, καὶ τὰ
 πρὸς Ἀραχίνας πρᾶχθίνα προσέειπεν, τα-
 φῆς τε Πιλοσπηνησίου τῶν ἐνδὸς τῇ Καλ-
 μίᾳ πιστότατον. Eadem illa magna cum
 laude celebrantur ab oratoribus; ab Iso-
 crate in Panegyri. p. 51. et seqq., in
 Aristide Panathen. pag. 201. etc. in
 Ἐπιταφίᾳ etiam λόγῳ, quibus nomi-
 na præfiguntur Demosthenis et Lysiae.
 VALCK.

9. ἱελασπομένης ἐπὶ πάντων, etc.] At-
 tici oratores in his majorum suorum
 facinoribus sese jactant, Lysias, Isocra-
 tes, Demosthenes, cujus λόγῳ Ἐπιταφ.
 p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέ-
 σαις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς
 ποιῶσθαι, hæc Musa Herodotus spec-
 tare, non injusta suspicio est. Wess.

16. ἀνελίσθαι τε τοὺς νεκροὺς φανῶν]
 Latina (quæ intacta Wess. h. l. relique-
 rat) aberrant. Hoc volunt, suos majores
 sustulisse ad sepeliendum Argivos,
 qui insepulti ad Thebas jacebant, et
 contumelias suas Eleusiniis in terra.
 Id ἀνελίσθαι τοὺς νεκρούς σημαίνει sive
 τοὺς νεκροὺς sepe hac ipsa in re Isocrati
 Panegyri. p. 52. A., Plataic. pag. 306.
 B.; hæc νεκρῶν ἀναίρειν Panath. p. 269.
 A. Præclare Lysias in Ἐπιταφ. p. 33.
 τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἵστασθαι Athenienses
 in τῇ αὐτῶν Ἐλευσίᾳ, ubi Cl. Taylor.
 Wess.

17. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίᾳ] Auctor
 Orationis inter Lysiacas secundæ p. 33.,
 τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἵστασθαι ἐν
 τῇ αὐτῶν Ἐλευσίᾳ: et hic et apud Hero-
 dot. non templum designatur Eleusiniæ
 Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligen-

da, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quæ Cl. Jo. Taylor in alium putat sensum accipienda ad Lys. p. 105. Lysiam illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum Palmerio: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῇ ἰσθμῷ Ἑλευσινίῃ ἱερῇ, τὰ δὲ ἐν Ἑλευσίνῃ καὶ τῆς ἱερῆς ἱσθμῷ ἱερῇ μυστηρίαις. Lex fuit Solonia, teste Andocide de Myst. p. 16. τῇ δὲ τεταγμένη τῶν μυστηρίων ἱερῶν καὶ ἐν τῇ Ἑλευσινίῃ, apud Petritum in Legib. Att. p. 37. Meurs. Eleusin. cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine sæpe designatum, de quo Meurs. egit in Ceram. Gem. c. 15. In proximis (lin. 18.) hæc tandem Editio representabit Herodoti manum, ἡ Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν, ejectis auctoritate Codicum vocibus interjectis τὰς ἀποθήκας, quæ variorum nobis pepereant conjecturas. VALCK.

18. ἡ Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν] Edebatur Aldi exemplo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν, quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel de Pauw τὰς αἰσθητάς, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Jo. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν, τὰς ἰσθμῷ Θερμῶν. Aliud secutus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, εἰ δὲ καὶ ἔχου ἡμῶν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν) ἔργον (εἰ) ἡ τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν. Quin et in thesauris factorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit conjecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque hæc clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex praviissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui

proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonæ fidei membranis ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiæ certe vir Celeb. nihil singulare enotavit, cujus quidem bibliothecæ exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. (Vide Var. Lect. ed. S.) De Parisiensibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tacere debeo. (Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.) Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natas ascribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμῶν vocibus. WESS.

20. ἐν τοῖς Τρωϊκάσι πόντοις] Τρωϊκάσι non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν τοῖς Ἑρῳϊκαῖς χρόνοις, Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20. WESS.

21. Ιστα, οὐ γὰρ τι προέχου (εὐστύλιον ἱσθμῷ μῦθος) explanavit A. Dounaeus in Demosth. p. 29. VALCK.—Respondet fere Latinorum nihil promovet. Οὐ τι προέχου, proprie non præstat, non melius est, i. e. nil juvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἄμεινον, pro οὐκ ἀγαθόν: et πλείον τι ποιῶν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προέχον (et προέχοναιον) ἔστι. S.

25. ὅσπερ ἔστι] Corrigit Abreschius ὅσπερ ἔστι, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox (lin. 27.) Μαρεθῶν sine præpositione (ad Aristophanis Acharn. v. 697. ἀλλ' ἀγαθὸν ὄντα Μαρεθῶν et εἴνα Μαρεθῶν μὲν ὅτ' ἄμεινον, exemplum) una schedæ, quas jubeo valere. WESS.

27. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαρεθῶν ἔργου] Campus Marathonius præcipua semper fuit

Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti Lycurgo, c. Leocr. p. 162, 19. dicuntur οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μίγα φροσύνεται, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ταύτης ἄξιᾳ πρᾶτται. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλιος ἄξιᾳ πρᾶτται, καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. De Æschylo morti vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, φαρὶν Μαραθῶνι μόνι προκινδυνύσαι τῷ βαρβάρῳ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critias designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. 'Ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστάμενα τρέπαιον. Nomen itaque Μαραθωνομάχων Atticis erat auribus jucundissimum; sed depravatis sæ ætatis moribus sæpius istius temporis Μαραθωνομάχους opposuit Aristophanes, et in Nub. v. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. f. ταῦτ', inquit, ἔδει οἱ Μαραθωνομάχοι. VALCK.

30. ἱναῖσάμιν ἴδινα ἔξ τε καὶ τισσεράκοντα] Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illæ-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Justius adjungitur, non profecto decere τάξις ἴδινα στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχομένους τοῖς πολεμίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. v. Wess.

35. ἵνα δοκίῃ] Scribendum arbitror ἵ' ἂν δοκίῃ: vel ἵνα δοκίῃ: jungitur enim ἵνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. (Vide Var. Lect. ed. S.) In eamdem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. v. Τὴν ἀριτὴν οὐκ ἀφαιρεῖται τόποις, οὐδὲ δίδωσιν· ἦν δ' ἂν ὁμοῖς ἡμῖν τᾶξιν ἀποδῶτε, περυσμένα κοσμοῦντες καὶ φυλάττοντες μὴ κατασχέονιν τοὺς προηγνομένους ἀγῶνας. Apud eundem T. II. pag. 280. v. Agesilaus, διῆξω, in-

quit, ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἄνδρας ἱναίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἱπιδυκύνουσι. VALCK.

CAP. XXVIII. 6. οἱ ἀρχὸν ἰσθόντις 'Ελλήνων] H. Stephanus ob Vallæ Latina mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsæ addicunt. In septenis Helotis, (lin. 9.) singulos Spartiatis stipantibus Plutarchi. Malign. p. 871. v. et Aristid. p. 325. a. nihil discordat. Vide supra c. 10. Wess.

[13. παρὰ δὲ σφὶ εἰσέντο — ἰσάται Ποτιδαῖσιον, etc.] Corinthii a Pausania impetrarunt, ut juxta ipsos starent Potidæenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidæa erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

25. Παλῖς οἱ ἐκ Κεφαλληνίης] Justissime. Laurentii Pallenses in Cephalenia nulli. Quarta urbium insulæ Πάλη, cives Thucydidι Παλῆς Attica dialecto, lib. I. 27., alii Παλιῖ, Ionibus Παλῖς. Lege Nob. Palmerii Græc. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Græcorum, contra Mardonium ad Platæas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. Wess.

CAP. XXIX. 2. σύμμαχους ἰόντις ἀριθμοὶ τρεῖς τε μυριάδες, etc.] In hoc numero gravis armaturæ militum 38,700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim præter illos φυλαῖ memorentur cum Spartiatis missi Helotes 35,000, tum ceterorum Græcorum φυλαῖ 34,500. hi universi faciunt 108,200, quibus adjuncti tandem 1,800 Thespienses summam implebant 110,000. Herodotus infra: (cap. 30, 4.) σὺν Θησπίων ταῖσι παρῶσι ἐξισπληροῦντο αἱ ἴδινα μυριάδες. De his Græciæ libertatis statioribus intelligo Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἦν δὲ ὁ σύμμαχος ἀριθμὸς τῶν 'Ελλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsan etiam scripserat εἰς ἴδινα: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πιντήκοντα, longius etiam

ab Herodoto recedit; juxta quem (cap. 32.) illic βαρβάρων ἦσαν τριήκοντα μυριάδεις, præter Græcos Persarum partes sequutos, quorum ad Platæas fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδας. Nostro loco memoratos ἐπλίνας 38,700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperio, verum duntaxat 29,700. Utrum in Æginetarum numero, an et alibi vitium hæreat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti Pausaniæ catalogum lib. V. (cap. 23.) p. 437. comparanti occurrunt inter illos, qui Πλαταιάσιν ἑμυχίσαντο ἱναντία Μαρδονίου τι καὶ Μήδων, quorum nulla sit in hac Herodoti recensione mentio, Κεῖσι, καὶ Μήλαιοι, ——— Τήνιοι, ——— καὶ Κύνηιοι. VALCK.— Quod in superiori capite se nonnisi 29,700. ἐπλίνας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38,700, quam præferunt Herodotei libri omnes, reperiturus fuerat. S.

[9. ὡς εἰς πύρι ἵκασται ἰὼν ἄνδρα, πικταπίσαι, etc.] Unus fere circa quemque virum, fuere 34,500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33,700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam aliquin credibile erat) nonnullis ex numero ἐπλινῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, præsto fuisse. S.]

12. καὶ ἑνία χιλιάδεις] Utrum scribarum scordicia, an alia culpa, hæc in codicibus paucis non adpareant, quæcere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν præscriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Græci reliqui singulos juxta se ψιλούς viderint, amplior-ne levis armaturæ militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen

membranæ isthic innovant. WESS.— Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ὅπλα δὲ οὐδ' εὐταίει εἶχον] Qui nec ipsi arma habebant Interpreter; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente Salsasio ad Fl. Vopisci Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi Thespienses in levi erant armatura, οὐκ ἐν ὅπλοις, quales in Heliodori Æth. IX. p. 428. Pausanias illos ἦσαν τῶν ὅπλων τῇ σκευῇ καὶ φον lib. IV. 29., hos Polybius crebro τὰ βαρεία τῶν ὅπλων lib. I. 76. adpellat. Conf. ad Diodor. XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἀπικηθίσαντες Μασίστιον] Cum Masistii mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπικηθίσαντες, Porto non intellectum, omisum in H. Stephan. Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit præpositio ἀπό. In Thucyd. II. 61. ἀπαγήςαντας recte παυσάμενους ἀλγῶν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in Ἀποπικηθίσαντες. Ἀποπικηθίσαντες Ἀπομηνίσαντες et in Ἀποσπουδάξιν: horum primum Ἀποπικηθίσαντες ex Aristoph. est Thesmoph. v. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπερθερίσαι ποιήσω τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, Ἀπερθερίῃ πᾶς, ἐρθερίῃ δ' οὐδὲς ἔτι, apud Stobæum, p. 212, 50., in cujus p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποξίσαι Πρωτίστειν ἀφουρίσαι τ' (·) ἀπαιθήσαντα δὲ Σκληρὸν γινίσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK.—De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. ὅ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατότατον] Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedæmonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo ὅ, τι μὲν ἦν αὐτῶν, etc. quæ elegans Cl. de Pauw

conjectio? Alioqui τὸ δυνατότατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. Wess.—Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

19. Ἀμφικυανίαι] Recte hic et c. 28. ex Ionom ore, quo et Μαῖνται, Μαῖνταις, aliorum Μαῖνταις ac Μαῖνταις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in Ἀμφικυανίαι probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum justius sprevisent. Wess.

24. ἀλλὰ τινες αὐτίων] Cum his utique proxima jungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτίων καὶ τὰ Ἑλλήνων πῦρον (Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτίων interposito puncto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.) Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint (ibid.) πρὶ τὸν Παρθενὸν κατυλημμένοι: qui supra VIII. 32. ἰς τὰ ἄκρα τοῦ Παρθενοῦ ἀνίστηται, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ἐκμαρμύνοιντο ἱερὸν τι καὶ ἦγον ἐπὶ Μαρδονίου στρατῷ. Præstiterit et hoc loco una litera minus scripsisse κατυλημμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. τ. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥσπερ ἰαβιασθεὶς ἐν ταῖς Πλαταιαῖς ὁμολογῶ καὶ Φωκίας παραγινέσθαι τοῖς Ἑλλήνων. VALCK.

Ibid. πρὶ τὸν Παρθενὸν κατυλημμένοι] Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατυλημμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἰατί τι γὰρ κατυλήθησαν Phocenses ἰς τὸν Παρθενόν, et cap. 32. Error est librarius, ἀτυλημμένους, κατυλημμένους, et ἀτυλημμένους, κατυλημμένους, confundendum. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. Wess.

CAP. XXXII. 6. εἴ τι Ἑρμοτόβρις, etc.] De his lib. II. 164. οἱ δὲ μάχῃ αὐτίων καλίστανται μὲν Καλασίρις τι καὶ Ἑρμοτόβρις. Profecto non illi μαχηροφῆρι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armatura erant tali.

Ram vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. Wess.—Perperam olim post Καλασίρις incisa erat oratio, junctis verbis καλισμα μαχηροφ. S.

13. εἰς δὲ Ἰωνάδας] Dubitabam in Diss. Herodot., hoccine, an pristinum ἀτυνάδας, amplecterer? Causa ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀτυνάδας, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranarum. Æschyl. Choëph. 976. φίλοι τι καὶ ἦν, εἰς Ἰωνάδα πάδη: et Supplic. v. 252. καὶ τᾶλλα πολλ' Ἰωνάδα δίκαιον ἦν. Sophocles Œd. Colon. v. 17. χῶρες δ' ὅθ' ἱερὸν, εἰς Ἰωνάδας, βέβαιον Δάφνης: namque sic MSS., H. Stephano notante. Eadem in fabula, v. 147. δυναίαν μακροῖον ε' ἴσ', εἰς Ἰωνάδα. In Trachin. tamen v. 144. Πισυμένη μὲν, εἰς ἀτυνάδα, πᾶσι, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophocles absentiam τοῦ ἱεροῦ ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. Wess.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γίντες τοῦ Ἰαμυδίου Κλυτιάδης] F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμυδίου καὶ Κλυτιάδης citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi eccellente auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytiadarum, haruspicias nobilitate præstantes. Jam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμυδῶν, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexæ fuerint familie, paterque ejus ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λισσφίττερον (lin. 6.) prætervide, h. e. πολήτην σφίττερον, uti deinceps. (lin. 18.)

Vir doctus (Reisk.) disjuncta voce, *λιγ' σφόντερον*, alii componunt Hesychii *λεώλειος ὁ λωπείρητος, πανταλῶς ἱερολερμίνος*, quæ, modo *λίος* Ionibus et Hippocrati de Galeni et Erotiani opinione fuerit *πανταλῶς*, alioisum pestinebunt. WZSL.

Ibid. *γίνος τοῦ Ἰαμυδίου*, etc.] Quum Elis in Peloponneso familias duas certas habuerit, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspiciæ nobilitate præstantes, ut scribit Cicero de Divin. I. 41., Tisamenum *ἰόντα Ἡλείου, καὶ γίνος τοῦ Ἰαμυδίου*, meo quidem arbitratu dicere non potuit Herodotus *Κλυτιάδης*: ut mirer, de Clytidis et Iamidis agenti Leopardo Em. lib. IV. c. 18. hunc Herodoti locum mendæ non fuisse suspectum. Ad ista, *γίνος Ἰαμυδίου*, adscribi potuit a lectore, *ὁ Κλυτιάδης*, sive *ὁ Κλυτιάδης*. Sed Iamidam fuisse Tisamenum liquet ex Pausan. III. p. 232; qui, Herodotum in his sequutus, *Τισαμεῶς, αἰτ, ἔστι Ἡλείῳ τῶν Ἰαμυδῶν, λόγιον ἱγόντος*: memorans item IV. p. 317. *Ἐδμυκεῖν ὄντα Ἡλείῳ τῶν Ἰαμυδῶν*: VI. p. 454. Thrasybulum ex eadem familia, et p. 495. vatem Eperastum *τοῦ Κλυτιάδης γίνος*. Infra Herodoto, c. 37., *Γνωγύμνα* vatem secum habuisse dicitur Mardonius Hegesistratum, *ἔδρα Ἡλείῳ τοῦ καὶ τῶν Τελλυαδῶν ἰόντα*. Triplex hoc genus, *οἱ Ἰαμυδαί, καὶ οἱ Τελλυαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαι*, ubi memorantur Philostrato de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix prostat Olearii conjectura, nescientis veram lectionem jam demonstrasse Kühnium ad Pausan. p. 800. VALCK.

[7. *μαντιομήνην παρ' γίνος*] Suspectum videri poterat vocab. *γίνος*: mirum certa, quod de prole consulenti Tisameno nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ista vel Pythiæ vel personato placuit Apellini, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

10. *παρὰ τοῦ ἀλάστωμα Ἰεραμί, etc.*] Lucta victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus Hieronymum Andrium, Pausania testificante, lib. III. 11. Vallæ in his lapsum indicavit Pavius, correxit Gronovius. *παρὰ* in talibus excludere, ex G. Budæi præcepto, Casaubonus ad Strabon. X. p. 700. (p. 456.) docuit; quod Palmerium, nimium hic anxium, videtur (Exercit. ad Græc. Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi Demosth. in Aristocrat. p. 351. Ed. Tayl. *Κίματα — παρὰ τριῶν μὴν ἐφῆκαν ψήφους, τὸ μὴ διαδοῦν ζημιώσαι*: tribus exceptis calculis, ne capite lueret, Cimonem dimiserunt. Accommodatissime, neque fugit doctissimus Berglerum, Dio Chrysost. Or. IX. p. 141. n. *ἔστι, ἔφη, παρὰ τοῦ μόνου βήματος ὑδαίμεν γίγνους*: uno gradu, quominus bestias censere, vinceris. WZSL.—Rariori hoc usu præpositionem *παρὰ* adhibuerunt Issus et Demosthenes: ille pag. 41, 36. *παρὰ τίνταρας ψήφους μισίσχης τῆς πόλεως*, hic c. Aristocr. p. 436., *Κίματα — παρὰ τριῶν μὴν ἐφῆκαν ψήφους τὸ μὴ διαδοῦν ζημιώσαι*: hoc ante dixerat p. 450., *τριῶν δὲ μόνου ψήφου διαδοῦναι τὸ μὴ διαδοῦν τιμῆσαι*. Herodoti Tisamenus Olympiacam quinquertii palmam reportasset, nisi lucta fuisset ab Andrio Hieronymo superatus: *παρὰ τοῦ ἀλάστωμα*, una lucta excepta. Herodotea Pausanias explanavit, p. 232., cuius verba huc commode retulit Palmerius, frustra dubitans de loci integritate, quæ non male Portus tractavit. VALCK.—Eadem fere præpositionis *παρὰ* vis et ratio est in pervulgata formula *παρὰ ἰλίγον*, propemodum, nempe excepto minute momento. S.

15. *ἀγρίοντα τῶν παλαιῶν*] In Vallæ correctis Latinis, dux bellicorum oertaminum, adscito ex prægressis *ἀγρίοντα* vocabulo: id si nolueris, *ἀγρίοντα τῶν*

πολίμων, prioribus non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc Reiskius præoptavit. Wxss.

17. ἀπορία] Verbum de mercatoribus eximie adhibitum qui annonam incendebant, Vallæ minus intellectum, recte jam ceperat Portus: ab Herodoto transmissit Dion Cass. apud Suidam in Ἀπορίων. Dionis enim esse locum monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud eundem Dionem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀνατιρῶν τε καὶ ἀποσπινύων λαυρὶν. Idem illud frequentius dicebatur ἀντιμῶν. vid. Clar. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 84. VALCK.

20. διὰ τρωέντων] Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et 93. Wxss.—At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλαίνων καὶ διὰ ποιούντων: et VII. 1, 4. πολλὰ διόνετρα τρώει. Quare videndum ne et h. l. τρώει potuerit ferri, et hoc ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

21. μείναν τῆς χρησμοσύνης]. Χρησμοσύνη interpretantur oraculum, quo jure, nescio. Spartani profecto Delphico vati longe erant addictiores, quam ejus ut responsa flocci facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxilii-que ejus insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita Heraclitæ philosophiæ quid πόρος καὶ χρησμοσύνη, satias et indigentia, fuerit, obiter Philo Jud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus Mangeius. Wxss.—Suffragatur Wesselingio doctissimus Schneider in Lex. crit. citans etiam Plutarchi libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. Hutten, p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμοσύνη, ut apud Poëtam μαντοσύνη, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σπαρτιάται, ἰδίοντο γὰρ διὰ τῶν τοῦ Τισαμενοῦ. S.

23. κατὰ τὴν μετιόντις] Μετιόντις, de sua pertinacia remittentes, ex opinione Porti. Malui, Codicibus monstrantibus, μετιόντις, illum arcescentes, sicuti lib. III 15., nec discrepat clar. Abreschii conjectura. Wxss.

24. οὐδ' οὐτω, ἴφη, ἔτι ἀγκίσθαι] Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

25. τὸν ἀδελφεὸν τοῦ τοῦ Ἡγίου] Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν, μαντισσάμενον Λυσιδῶν in prælio ad Ægos flumen, nepotem Tisameni, Pausan. III. 11., unde usitatum familiæ id cognomen: hincine vero Ἀγίαν τὸν ἡγουμένον τινος Timæus Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo Cl. Ruhkenius jure reliquit. Wxss.

CAT. XXXIV. 1. seq. ταῦτα δὲ λίγων ὅσους ἱμμίετο Μελάμπεδα, ὡς εἰπάσαι, βασιλῆην τε καὶ πολιστῆην αἰτιόμενος] Melampoda Tisamenus Herodoto dici non potuit imitatus βασιλῆην τε καὶ πολιστῆην αἰτιόμενος, sed αἰτιόμενος, quod Reiskio venit in mentem et Kœnio, qui tamen scripsisse potius Nostrium suspicabatur, βασιλῆην δὲ ἀντὶ πολιστῆης αἰτιόμενος. VALCK.—Αἰτιόμενος cupidissime docti Viri Reiskius et Pavius αἰτιόμενος reformant, quippe Tisamenus spectans, Lacedæmoniorum jus civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰπάσαι βασιλῆην τε καὶ πολιστῆην, αἰτιόμενος, ut regnum et jus civitatis conparem, rogans, quæ Abreschii observatio, opusne emendatione? Tisamenus jus Spartæ civitatis quærebat, Melampus partem regni Argivorum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. Wxss.—Miseris a Viro doctissimo, quum verum præclare vidisset, tamen et in Græco exemplo pravam verborum distinctionem, et in Latina versione absurdum illud, regnum pari-

ter et civitatem poscendo, tenuisse. *Ἐμπίετο Μελάμπωδα αἰεσίμινος*, postulatō isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adjecta nona Musa absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

11. *τὸ τρίτημόριον τῆς βασιλείας*] Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi *τὰ δύο μίρια τῆς βασιλείας*, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: hæc Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitatatas *μισθὸν τῶν δυῶν μισθῶν τῆς βασιλείας*. Sibi servasse *τὸ ἥμισυ*, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, *ἄσπερ γινώσκουσι τὴν ἄλλην βασιλείαν τρίμυρην*, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illie deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. Wess. —Præter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastæ. S.

CAP. XXXV. 6. *μῶνον δὲ δὴ πάντων*, etc.] Neminem habuit Cragius, quem jure opponeret Herodoto, ut egregie Jo. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater ejus Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur jure, iidemque gauderent privilegiis, quibus præ reliquis Lacedæmonii fruebantur Spartiatis. Quibus Lacedæmonii victoriam repor-

tarunt, quinque prælia (lin. 6. seqq.) hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum (lin. 10.) exercuit Joach. Kühnium et Jac. Palmerium; hujus mihi in Herodoto verisimilis videtur conjectura, corrigentis *Μισσηνίων ὁ πρὸς τῷ Ἰθώμῃ*: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

10. *ὁ πρὸς τῷ Ἰθώμῃ*] Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupata Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo *ὁ πρὸς τῷ Ἰθώμῃ*, ad Ithomen, veritati, Palmerio Pavioque observantibus, congrueret. Pausanias, hæc Herodotea apertissime æmulatus, nonnihil inedit. Laconic. c. 11. *εἰσαρχομεν δὲ ἡγωνίσασθαι Τισαμενὸς πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποσπασθέντας ἀπὸ τῶν εἰλωτῶν*. Isthmum enim Ithomenque pæne conjungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto *Ἰσθμοῦ*, Isthmi. Sic macula origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, *ἐξ Αἰθίας Ἰθώμην ἀποσπασθέντας*, quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem *Αἰθίαις*, sive, uti Steph. Byz. citavit, *Αἰθαῖς*. At illorum *Αἰθαία*, Æthæa, oppidum, Ethnicographo auctore, non *Αἰθία*. Pavius, cū Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat *πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποσπασθέντας τῶν εἰλωτῶν*. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliæ. Bene ego memini, Ithomen mentium (*ἰσθμὸν ἰσθμὸς ἰσθμὸν Ἰσθμοῦ*) nulli magnitudine concedere, ex Messeniæ. c. 9.; Ithomen Isthmi non

reminiscor. Si Pausaniæ voces *ἰ, ἰσθμοῦ*, ex corruptis Herodoteis fortasse additæ, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statuatur, hic *πρὸς τῇ Ἰθώμῃ*, ad Ithomen, oportuerat. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a *πρὸς Ἰθώμῃ* in *πρὸς Ἰσθμῷ*, quam a *πρὸς τῇ Ἰθώμῃ* in *πρὸς τῇ Ἰσθμῷ*. Quod si aliunde constaret, non solum *Ἰθώμη*, sed et *Ἰσθμον* nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, *ἰ, Ἰθώμῃ* scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτιατῶν] Ineptus interpres in Spartiatarum tunc ductor. (Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Græcis adjecta intactas reliquisse Virum præstantissimum.) Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Platæas ductus. Wess.

CAP. XXXVII. 3. ἐχρίετο perperam mutabatur. Ἐχρίετο numero multitudinis est, sicuti *ἰντίετο* VIII. 113. *παρηγορίετο* V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata. Wess.

4. Ἠγεσίστρατον, ἄνδρα Ἠλείον] Mirum valde, Hegesistratum Ἀρκαδιὸν μάντιν Plutarcho dici T. II. p. 479. B., quem Elide ortum et Telluræ vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. Wess.

8. πησόμενος πολλὰ] Pristinum *πησόμενος* non abjiciebam in Diss. Herodot. ob Æschyli versum, *πρὸς κίνερα μὴ λάκκοις, μὴ πῆσαις μογῆς*, Agamemn. 1633. et *πήσασκε* Etymologi, p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam *πησόμενος* ex

πησόμενος scribarum sæpe peccato progignitur. Exempla in Heliodoro monstravi, nec repeto, hic meliores Codd. secutus. Wess. — De verbi formatione *πησόμενος* passim in probatis codicibus pro pervulgata *πίσόμενος* reperiunda, neque præcise damnanda, consuli possunt quæ in Var. Lect. ed. S.) et in Lexico Polyb. voce *Πίσχυ* notavi. Certe a prisco verbo *πίθω*, unde est Aor. 2. *ἔπαθον*, et nomen *πῆμα*, legitime *πίσόμενος* formatur. Conf. Etymol. M. p. 662, 15 seq. S.

10. ἰδίδετο ἰ, ἐύλη σιδηρόδετον] *Ἐύλη σιδηρόδετον*, cui vatis inserti innexique pedes, illustrat S. Petitus ad Leg. Attic. lib. IV. 9. p. 461. et ad Act. Apostol. xvi. 24. Wetstenius aliique. Wess. — Qua forma, quave structura fuerit illud compedis genus, quod hic Herodotus dicit, non liquet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod *χοῖνιξ* vulgo nominabatur, colligi ex Aristoph. Plut. 276 seq. videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum: sic vero haud adparet, quo pacto, præciso *ταρσῇ*, id est, anteriore pede, manente talo, extricare homo reliquum pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ipsum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede constrictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum fuisse parricidam quemdam apud Ciceronem legimus, de Invent. II. 50. et ad Herenn. I. 13. Quam in partem Valla Scriptoris nostri verba his Latinis expressit, ut erat ligneis atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et percommode, nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus fuisset. Impe-rite vero et absurde Gronov. (cujus interpretatio a Wessel. repeti non debuerat) ut erat constrictus nervis ferro vinctis. Cæterum haud immerito mireris, quid sit quod eodem ferro, quo et dimi-

diatum sibi pedem hic homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

23. προσποιήσάμενος ξύλινον πόδα] Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore, p. 479. v. δ' Ἀρκαδικὸς μάντις ἀναγκαίως πόδα ξύλινον προσποιήσατο καθ' Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκίου στιγνῆς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniæ frequenter dicitur aliisque προσποιεῖν. VALCK.

26. συγκυρῆναιον] Vir doctus, (Reisk.) cui in opinionem inciderat συγκυρῆναιον, aut, eodem sensu, συγκυρῆναιον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος συγκυρῆναιον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. Wess. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quæ notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satisfuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedæmonios conflatum. S.

30. κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακιδαιμονίων] Est idem ἔχθος τὸ ἐς Λακιδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐμεγέλειαν τῆς γυναικὸς, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. Wess. — Similiter apud Nostrum III. 136, 7. ἐκ ἡμετέρας τῆς Δημοκῆδους; indulgentia adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 3. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγνίδης δ' Ἐρπυς] Eo nomine patriæ flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausanias Τιμηγνίδας idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. Wess.

CAP. XXXIX. 4. καὶ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσι] Aditum ex Cithærone Platæas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλῆς, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucyd. III. 24. Τρεῖς κεφαλῆς non memini. Plura Bœotizæ loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermæum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἐρμαιον ἐν Κορωνίᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephisodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ πολλῶν et Anaximenis IV. Rerum Philippi, Ephorique lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Bœotizæ ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ χου in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? Μιστάχων nemo novit. Sit Μιστάχων: quis illi testis, præter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et Onomarchum, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόνταρχος ὁ Φωκίδης, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. Wess.

9. καὶ ἀνθρώπων] Servos qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem Galeus Præcognit. p. 458. suum dixerat οἰκίστην de eodem μηδὲ ὀρῶντες τὸν ἑμὸν ἄνθρωπον ἐν Ῥώμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucæ Evang. c. xii. 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. Wess.

12. ὡς δὲ ἄδην ἔχουσι] Excitat ista Suidas in Ἀδην, verbis subjecta P'itonis et Charmide, p. 153. c. ἐπιπλὴ δὲ τῶν ταιούτων ἄδην ἔχουσι: cujus hæc sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἥδη ἔχουσι ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τι τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρὸς. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud Athen. IV. p. 128. κ. ὡς ἄδην ἔχουσι βρώσις. Utitur Herodoteis Clar.

Tl. Hemsterhusius ad Lucian. (Nigrin. c. 15.) p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. *οὐδὲ, ἰσὶ πάλιν*] Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis Kœnius, *οὐδὲ, ἰσὶ πάλιν ἱγίστου τούτου*: quæ eadem infra leguntur, c. 107; et c. 121.; nisi quod *πάλιν* ibi sit pro *πάλιν*. VALCK. — At vide V. 120, 5. et VI. 42, 2. ibique notata. S.

2. *ὡς δὲ ἰδεῖσθαι ἱγίστου ἡμῶν ἀντικαταστήσει* *ἑλλήνων*] Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, Vallæ non lecta: jam ante dixerat, c. 38., *ἡμέραι δὲ σφὶ ἀντικαταστήσει ἡδὴ ἱγίστου ἡμετέρω*. Paulo post Mardonius *επιτηρέσει τῇ ἡμέρῃ*, (lin. 4.) moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thucyd. dicuntur *ἐχθροὶ τῇ ἡμέρῃ*, lib. V. c. 7. ubi notat Wasseus. VALCK.

8. *Ἀναζιζάντας — εὐς στρατὸν*] Unicum talis structuræ exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1395. ex Musæ VIII. c. 60, 1. *μηδὲ — ἀναζιζῆς πρὸς τὸν ἱερόν τὰς νῆας*. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. *ἀναζιζάντας εὐς στρατοῦν ἵσαι* *εἰς τὸ*, etc. Quem post paucissima videbimus (lin. 10.) *χέρτων τοῖς ὑποζυγίοις*, eundem parili forma *τοῖς ἵπποις χέρτων* Diodorus XVI. 41. *χίλὸν πτόνισι* Philo Jud. Quod omnis Prob. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Æth. VIII. p. 398. scripserunt. Wess.

17. *μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ.*] Mecum ad Græcos refert Bothius, itaque *ἀνακινδυνεύειν* corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui. S.

18. *καὶ Θεβαίων γνώμῃ*] Adi ad cap. 2. Calliopes. Putes ex præcedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem jam tum proditorum in Græciæ urbibus pululasse proventum: qui quidem succrevit lætissime Philippi Macedonis ævo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἑλλήνων, οὐ τοῖς, ἀλλὰ πᾶσι ἰμοῖσι, φορὰν περδοτῶν, καὶ*

δαρδύων, καὶ θεῶς ἰχθρῶν ἀνθρώπων, συνίβη γενέσθαι, etc.; ubi Orator non diffitetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. Wess.

23. *ἰσὶ πάλιν τὸν συλλιλεγμένον*] Nolo tot Codicibus, *γίνεσθαι* exturbantibus, oblectari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque conjectura. (Nempe præteritum *συλλιλεγμένον*, quod Reiskius etiam ex conject. commendaverat, vulgato olim *συλλιγόμενον* prætulit Vir doctiss.) Quod ille autem ex *μηδὲ βιάζεσθαι* (lin. 24.) fingit *μηδὲ ἰάζεσθαι*, neque Græcorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis *τὰ σφάγια βιάζεσθαι*, ut invita litarent, mentem intellexit Interpreter, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. i. *δὲ μὴ, χαίρειν ἱπὸν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι*. Wess. — Commode *Valla*, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc positum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

24. *ἱπὸν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι*] Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in *φράζεσθαι* censet mutandum. Sententiæ, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, *μηδὲ φράζεσθαι*: neque considerare, sive neque ad ille animum advertere; sic usitato *παράλληλῳ* duo propemodum *ἰσδυαμένοντα* hic quoque conjunxisset: *τὰ σφάγια* — *ἱπὸν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι*. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis Theseus, in Hippol. v. 1058., *τοὺς ὑπὲρ πάρα Φοινῶντας ὅρου πόλλ' ἱπὸν χαίρειν λίγμ*. Incertus Poëta in Stobæi Supplem. (Misc. Obs. VII. p. 190.) *τὰς θνητῶν δ' ἱπὸν χαίρειν κελύων θεῶν ἅτις ἀρεμῆσις*: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti *χαίρειν ἱπὸν*, legi-

tur eodem sensu in Critone Platonis, p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναξ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὸν χεῖρον φέρειν τὸ μακρὸν φρονεῖν δηλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθερίονται] Oblatum ex scriptis διαφθερίονται forma commendatur Ionica, at locus illi in Musis nullus: quem enim occupat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum insperio decedit. Stephano præterea vix credibile fit, διαφθερίων Herodoti seculo in usu fuisse, Prolegom. p. 737., fortasse nullo jure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Cæterum, si quis cum Wess. διαφθερίονται præoptaverit, neutiquam ei equidem oblectabor. Conf. Var. Lect. (ed. S.) in lib. V. 51, 13. S.

17. ὡς περισεμένους ἡμίας Ἑλλήνων] Quærit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περισεσθαι fungatur? quo, citra causam spreto, ὡς περισεμένοι ἡμίας Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quæ hæsitandi ratio? Proximum ἐκρηγία ποιέσθαι (lin. 19.) Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. (p. 942, 49. ed. Bæ.) illuminat. Wess.

CAP. XLIII. 11. καὶ γλίσσαντες] Homerus Catal. v. 11. γλίσσαντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit, lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentes. Variatur et in vocabuli tono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holste-

nus in Steph. Byz. non negligunt. Wess.—Nempe acute γλίσαντες aut γλίσσαντες, γλίσσαντες aut γλίσσαντες scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρῶτον τῆς νυκτὸς προελήλατο] Arrisit προελήλατο Cod. Arch. eruditissimo Pavio, vertenti, ut prima pars noctis adventarat; esse enim πρῶτον aut τὸ πρῶτον primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 82. considera, ὡς πρῶτον ἢ τῆς νυκτὸς: et III. 56. ἵς τὸ πρῶτον τι οὐδὲν προελόντα: neutrobi primam partem indicabit. Notæ etiam admodum formulæ: ἡ οὐχ προέκοψεν S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Æth. I. p. 26. τό τε γὰρ πάλῃ τῆς νυκτὸς προέβη; Sallustii Jugurth. c. 21. ubi plerumque noctis processit, etc. Wess.—Sincerum est προελήλατο: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 82. ὡς πρῶτον ἢ τῆς νυκτὸς, Idem illud aliis dicitur πάλῃ νυκτὸς: et περι μίσας νύκτας, vel μεσούσης νυκτὸς: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. d. Plato T. III. p. 217. n. διαλεγόμεν πᾶσαι τῶν νυκτῶν. Xenophon. Ἑλλ. VII. p. 367. 15. ἐκείνου μίχρη σῆμα τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Græcis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδονίου γιγνημένην ἐνέργειαν. Similia quædam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. x. VALCK.

10. ὡς ἀνδραποῦς ἦνοι] Bene scripta exemplaria. Justum quoque ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cujusmodi lib. VIII. 75. αἶμα ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἀνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in postremam innigraverit editionem, dicere non habeo. Wess.

CAP. XLV. 4. ἀπὸ ῥήγματος ποιούμενος] Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνιῆται ἀπὸ ῥή-

ῥητα κωπησάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἴδια, dicta, oculi, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. *ἰσιτύω δὲ ὑμᾶς ἀπορήματα ποιήσασθαι*, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori propius. Aliis *ἰν ἀπορήτω* aut *ἰν ἀπορήταις ἰσιτυῖν* et *γράψαι* parili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. Wess.

8. *οὐκ ἂν ἰδίωμι ἱέρῃ*] Codicis lectio *ἱλαμι*, quam non malam judicat Galeus, in censum venire nequit: *ἱλοίμη* si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἰλιυθίης διδουλαμίνην οὐκ ἂν ἱλοίμην ἱέρῃ τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK.— In nostra Var. Lect. (ed. S.) temere prætermissa est Notula, quæ hujusmodi esse debuerat: 9. *ἰδίωμι*] *ἱλαμι* Arch. S.

10. *πάλα γὰρ ἂν ἱμάχισθαι*] Vir eruditus, quem Canterum ferunt, margini Aldinæ alleverat, mendum videtur, forte *ἱμάχιστο*, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Græci, ad quos Alexandri oratio. Wess.

12. Recte dedit Cl. Gronov. *καταρράδης γὰρ μὴ πλιυτὸς συλλεχθῆναι*: hoc enim moris est Herodotei, non *συλλεγῆναι*: neque hic locum invenit Galeo probatum *καταρράδης*. VALCK.—*Καταρράδης*, cui Th. Galeus primas dedit, præter formam Ionicam cur potius censetur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconvenire. Wess.

18. Ad ista, ὅς Ἑλλήτων ἔντοκα οὕτω ἔργον παρέβολον ἔργασμαι, quæ mihi quoque sic scripta placent, hæc respondent Plutarchi T. I. p. 327. κ. *ἥκα ἱε κινδύνον τὸν μίγιστον ἐντοκά τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος*. VALCK.

CAP. XLVI. 5. *ὑμῖς μὲν — τοὺς Ἀθηναίους*, etc.] Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quæque cum Spartanorum superbia minime conveniant. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. α. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. β., tanquam rem ridiculam traducens præter cetera, αὐτοῖς Πανσθενίαν καὶ Σπαρτιάτας τῆς ἡγυμονίας ὀφίσσεται, — ὡς ἀνηθία τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπαθουμένους forsitan erit mutandum. VALCK.

9. *ἡμῖς δὲ ἄπιοι*, etc.] Mira Pausaniæ môra et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriæ decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeone, quod eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud præter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. κ. de bello adversus Xerxem, *ἰν ᾧ πλείον διήνηκαν* Athenienses *Λακιδαιμόνιον ἰν ᾧ πᾶσι τοῖς κινδύνοις, ἢ κύνει τῶν ἑλλαν.* Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Græcis omnibus auditu esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse, lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. c. Wess.

19. *καὶ ἡδομῖνοις ἡμῖν οἱ λόγοι γιγνώσκει*] Adstipulor Pavio, ex Vallæ Latinis, pronomen mutantī. Favent schedæ, et orationis, ut cuius adparet, tractus. Wess.

CAP. XLVII. 8. *ἰπὶ τοῦ ἐκονόμου*] Ut cum Arch. faciamus, (*ἰπὶ τὸ ἐκονόμου* scribente) caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob præcedens ἤγι τοὺς Σπαρτιάτας, melius et ornatus *ἰπὶ τοῦ ἐκονόμου τοὺς Πέρσας* futurum præscribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mardonium illam in partem ducturum non advertat? Wess.—

Ἐπὶ τὸ ἐὼνύμου significat in lævum cornu; ἐπὶ τοῦ ἐὼνύμου, versus lævum cornu. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, versus illum locum ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐπαγλιεμένοι] Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, ἐπαγλιεμένοι præferentem. Caussa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis (lin. 8.) καὶ τάξιν ἐκλείποντας ὑμῖας potius, quam στάσι, censui. Τάξιν enim tali in re præcipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc commutantur hæc voces c. 21. Wess.— Equidem cur alterum h. l. prætulerim nomen, in Var. Lect. (ed. S.) declaravi. S.

14. μούνοισι Πύρρῃσι] Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμηνι μούνοι Πύρρῃσι μάχεσθαι utrumque hic ab Herodoto positum Kœnius suspicabatur, βουλόμηνι μούνοι μούνοισι Π.

Ἡ. Ἦσα δ' Αἴας πολέμιζι μόνῃ μόνος "Ευροί δίῃ. Euripides Heraclid. v. 808. ἰμοὶ μόνος μόνῃ Μάχῃν στυάψας, ἢ πτανὸν ἄγου λαβὼν τοὺς Ἠρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν ἰμοὶ Τιμᾶς, πατρῷους καὶ δόμους ἔχιν ἄφης. VALCK.

15. ἄρσισι ἰόντις ποίειν ταῦτα, οὐδὲν, etc.] Aldina hæc interpunctio commodissima. Omnia Persæ respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quæ de Spartanis sibi sponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuntii Persici præter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. Wess.

20. μαχησίμῃσιν] Laurentius dimicemus, id, quod rediit, vertens. Non sane Persæ pro barbaris ἰσοὶ πρὸς ἰσοὺς Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμῖς διὰ διαμαχησίμῃσιν, et præclare Arch. codex. Wess.—Vidit Kœnius legendum μαχησίμῃσιν, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p.

136. VALCK.—At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeat. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 17. post ἀρχομιν nonnisi leviter incisa esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμῖς ἀρχομιν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἰσὺδὴ οὐκ ὑμῖς ἡρξάτε, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque valerent ac si dixisset ἀλλ' ἰσὺδὴ ἡμῖς ἀρχομιν, sed quoniam nos incipimus: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχησίμῃσιν consequeretur, quam ἰμαχησάμῃσιν, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Cæterum ad sententiæ summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἦν μὲν δοκίαι] Pristina, ni fallor, revocabitur scriptura καὶ ἦν μὲν δοκίη: quibus recte succedunt (lin. 22.) εἰ δὲ καὶ μὴ δοκίαι. VALCK.—Mediceum non laudo, Viro celeberr. (Gronovio) ἦν μὲν δοκίαι contra sermonis genium obtrudentem. Wess.

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νύκτι, frigida (i. e. vana) victoria. Vide VI. 108, 9. et ibi notata. S.]

7. προσφίεσθαι ἄποροι] Ad nexum προσφίεσθαι ὑποροι, (quod Aldus dederat,) ad pugnandum expediti, adcommo-
dati, utpote ex equis pugnantes, ἰπποτοξόται, atque ad hostes lacesse-
ndos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προσφίεσθαι ἄποροι
præbentes, quod de conflictu, quo cominus Græcos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde jaculis sagittisque incessabant, ὡς ἰπποτοξόται, pariter ac Παρθυαίων et Μήδων ἰπποτοξόται Appiani Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud Plutarch. in Crass. p. 558. s. Wess.—Ἀποροι. Vallæ lectum et in

Arch., recte restituit Gronovius. Lib. IV. c. 46. Scythæ dicuntur ἄρχοι τε καὶ ἄνθρωποι προσμύγνυν, VALCK.

8—10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφίην — συντελέσαι καὶ συνίχουσαι] Respicit hæc Pausan. lib. IX. (c. 4.) p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἰτ', τὴν Γαργαφίην Μαρέϊνος καὶ ἡ Ἰσπαιὶ συνίχουσι ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχίαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχίους dicitur Herodoto IV. 120. τὰ φρίατα καὶ τὰς κρήνας συγχίους, aggesta terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5. ἀλλὰ γὰρ τούτων, etc.] Aderit, quod quærebat Vir doctissimus, (scil. dein εἰς μᾶλλον requisiverat Reiskius) si retracto tantum in primam accentu scribatur ἄλλα γὰρ τούτων τούτων ἴσταν μᾶλλον σφίσι ἰλύσι: alia enim — magis ipsos angebant: reddidit enim nunc rationem paulo ante de Græcis ducibus dictorum, qui, exercitu aqua privato, et ab equitatu hostium infestato, συνίχθησαν περὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ τούτων τούτων ἴσταν, μᾶλλον, etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angebant. Præcessit συνίχθησαν περὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ἰστίαι (lin. 7.) quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ἰστίαι probantur, ad quem modum ἰσάων, lib. V. c. 111. et in Homero, Æschylo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adjutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. Wess. — Iterum vero cap. 51, 20. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero Περσίδων et Περσιδῶν, Περσίδων et Περσιδῶν, dicit,

non item, pro communi ἰσάων, suo idiomate ἰστίων, ἰστίωνος, dicere potuimus credamus, quamvis idem alibi communem formam ἰσάων tenuerit. S.

CAP. LI. 2. εἰ Πέρσαι συμβολῶν συνίχουσιν] Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢ ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν Μαρέϊνος, καὶ μὴ ποιεῖται, ubi si voluisset, ἢ ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν, Μαρέ. μὴ συνίχουσιν, quis culpasset? Wess. — Recte mihi adscita a Schæfero negativa particula visa est, quam in tali oratione adjectam amat Græci sermonis genius. S.

9. οὖμα δὲ οἱ Ὀρεῖν] In duodecim filiabus Asopi nulla Oeröe apud Diodor. IV. 72.; eandem Apolloderus, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, θυγατέρας δὲ εἶναι τὴν Περσὴν τοῦ Ἀσώπου λίγους, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. Wess.

CAP. LII. 10. ἔστηντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ἔσλα] Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἰσπερὶ τοῦ ἱεροῦ. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντίᾳ ἔστηντο ἔσλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδάτης τίθηται τὰ ἔσλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Præp. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. Wess. — ἔστηντο τὰ ἔσλα, id est ἰσπερὶ τοῦ ἱεροῦ. Hoc sensu phrasin θίσταται τὰ ἔσλα frequentat in primis Xenophon: ἔσλα V. p. 329, 40, ἔστηντο πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυνθίων τὰ ἔσλα VI. p. 349, 2. ἔστηντο τὰ ἔσλα κατὰ χεῖρας ἰστίων δεικνύοντο. De vario hujus locutionis significatu egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his et ἔσλα,

Junonis Cithæroniæ, 'Ηραίον sæpe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. κ. Pausanias vultu ad τὸ 'Ηραίον converso εἶπετο Κθαίρωνίη "Ἡρά καὶ Σίσις ἄλλαι, οἱ Πλαταιῖδα γὰρ ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περι τὸ 'Ηραίον] Περι τὸ ἱερὸν Vallæ et Arch. mera est παραδιόρθωσις. WESS.—Nisi mera librariorum aberratio. S.

7. Ἀμομφάρετος] In Aristide Plutarchi, p. 328. κ. Amompharetus, ὁνὴρ Σφομεῖδης καὶ φιλεσιδύτης, ἱσταται πρὸς τὸν μάχην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείψιν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτὸν μόνον μετὰ τῶν ἱατροῦ λοχιτῶν ὑποστήσειν Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχηγίων τοῦ Πιτανητίων λόχου] Adstipulor Gronovio, et Herodoto λοχηγίων, c. 21. usurpanti. Nec decerno tamen λοχηγίων, ut Aldus et pauci, Græciæ finibus expellendum. Λοχηγίτην (qui vitiose in Onati fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχίτας) usus non spernit, nedum Sophoclis ἀρχηγιστῶν, Strabonis plurimumque κοινηγιστῶν, Philonis Jud. πάθηγιστῶν: quibus adprime λοχηγιστῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτανητίων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχεδιάζεται, οὐκ ἐν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20., discrete cohortem Pitanaten in Spartanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem conjecerit, an tribus φύλῃ Πιτάνη, qua de Hesychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Jo. Meursius docte tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS.—Dictusne Amompharetus fuerit Herodoto λοχηγίων τοῦ Πιτανητίων λόχου, an τοῦ Πιτανητίων λόχου, si variant Codices, vix decerni poterit: Πιτανητίων Koenig placebat, quia paulo post scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανητήν: atque ita Thucydides, Herodotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λό-

χον fuisse negat Lacedæmonii, lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quædam Meursius adjecit in Miscell. Lacon. p. 100. Μόρας et Λόχους non distinguendis Meursii errorem corrigit H. Vales., cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. (Tim. c. 50.) p. 164. Ex Thucyd. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. v. 454. pro Νικηριτῶν scribi poterit nomen Σκιριτῶν: quod fævet vulgatæ apud Herodot. lectioni Πιτανητίων. VALCK.—Πιτάνη, Lacedæmonia oppidum satis notum: quod eum silentio præterierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quæ memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cujus incolæ Πιτανάταις (sive Dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedæmoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανητίων λόχον et Πιτανητήν λόχον Herodotus dixit, cui manipulo Amompharetus fuerit præfectus. Jam, quod Thucydides discrete negat fuisse unquam apud Lacedæmonios Πιτανάτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartano quodam querere, sit-ne in exercitu Lacedæmoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua ætate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, unquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet Amompharetum ductorem fuisse manipuli Pitanatarum; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius ætatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

12. κίνου ταῦτα νομίζουσιν] Excellenter schedæ Arch., atque ex vetere dia-

lecto. Hesychius: *Νίνωται*, ἰν νῶ ἴχθυ, ex Sophocle, cui Etymologus in *Νίνωται* adscribit; ubi et hoc Anacreontia, ἰ δ' ἐφ' ἡλὰ νινωμίνας, sublimia animo agitans. Cognita et Nostri sunt *άλίσας δὲ ταύτους*, — *ἰνῶντα, τὸν χιμῶνα παρὺς*, etc. lib. I. 77. et ἰ δὲ ἰνῶνας τὰ λεγόμενα, ibid. c. 68. Sint-ne vero ex *ἰνῶνας* et *ἰνῶντα* contracta, an ex vetere *νῶν*, unde *νῶσαι* ex Nostro Eustath. ad Poët. p. 1424, 31. (Odys. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 14. respexisse videtur:) anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi, Herodotum verborum illorum formam talem in modum commutasse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhibuerint. Quid ergo τῇ βῶσαι, ἀμβῶσαι, βαθῶσαι, προσβαθῶσαι, similibusque fiet? *Νωτάμινας* Callimachi est in Suida. *Νώσασθαι* redire reddique debet Perictionæ apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἁρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ ΔΙ΄ ἡρωτέως τε καὶ σωφροσύνης πλὴν. Sunt enim, ut præscripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἁρμονίην ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΩΣΑΣΘΑΙ ΔΙ΄ κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentia et modestia plenam; quæ elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Hæc olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritisimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Jov. v. 87. aptabitur. Wess. Ibid. ταῦτ' ἀναισθημένον] Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam jure verbum auferetur ἀναισθημένον; atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituatur, ταῦτα νινωμίνας, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus conjecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἁρμονίην γυναικα νώσασθαι ΔΙ΄ ἡρωτέως τε καὶ σωφροσύνης πλὴν,

apud Stobæum, p. 487, 18. In eodem fragmento, p. 488, 25. scribi poterit *ἰνινωμίνας*: et v. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἰνινωρίζεται ἀμαρτίῃ αὐτῇ, γυναιξὶ δὲ οὐκ ἔστι, τιμωρίῃ δ' ἰφίστηται. νώσασθαι οὖν τὸν νόμον δι', καὶ μὴ ζηλοτυπῆσαι. In his postremis, pro ἰφίστηται: ἄσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Kœnius. Præter alia hujus generis dabit Hesychius: *Νώσασθαι*, *Λισθίσθαι*, *ἰδυμνισθῆναι*, *νῶσαι*. Rariora quædam servavit Etymol. in *Νίνωται*, pag. 601. conf. R. Bentlei. ad Callim. Hymn. in Jov. v. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4. τὰ Λακεδαιμονίων φρονήματα, ὡς ἄλλα φρονούντων καὶ ἄλλα λίσγοντων] Redi ad lib. VI. 108. atque adijunge Euripidea de Spartanis reliqua: *ψυδῶν ἀνακτες, μηχανορῥάφει παπῶν*, 'Ελιπτά, πούδιν ὕγις, ἄλλὰ πᾶν σίριξ φρονούντες, Androm. v. 447., ubi Barnesius et Jo. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. Wess. — Athenis Lacedæmonii traducebantur ὡς ἄλλα φρονούντες καὶ ἄλλα λίσγοντες, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri moris instar oderat in 'Ιλ. ι'. 313. 'Ος χ' ἴτερον μὲν κούδιν ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει: sive qui Ναῦ μὲν ἴτετα, ἴτετα δὲ τῇ γλώττῃ λίσγει, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in Androm. v. 446., *Σπάρτης Ἴνους, δόλια βουλευτήρια*, *ψυδῶν ἀνακτες, μηχανορῥάφει παπῶν*, 'Ελιπτά, πούδιν ὕγις, ἄλλὰ πᾶν σίριξ φρονούντες: in quibus, præter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: *λίσγοντες ἄλλα μὲν γλώσσῃ, φρονούντες δ' ἄλλ' ἰφινερίκως* αἰί. Fraudis et perfidiam Lacedæmoniis sæpius objicit Aristophanes, velut in Pace v. 1065. Σπυδαῖος πιστοῖνεδ' ἄνδρες χαρο-

ποῖσι πειθήκοις.—ἀλωπεκιδίσει πίτισθαι, ὧς δόλαι ψυχαί, δόλαι φρένες. Omnium acerbissimum est, quod legitur in Archam. v. 307. Ὀδιν οὗτοι βωμὸς, οὗτοι πίσις, οὗδ' ἔρεος μίνοι: quo pertinent Iphicratis de Lacedaemoniā dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421., quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 8. λαμβάνει πότερον, etc.] Juxta Plutarch. in Aristide, p. 328. π. ἀράμινος ταῖν χερσὶν πότερον μίγαν ἢ Ἀμομφάρετος, καὶ παταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πανναίου, ταύτην, ἴφη, ψῆφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης εἰσθεῖσαι: hic apud Herod. ταύτη τῇ ψῆφῳ ψηφίζεσθαι ἴφη, μὴ φύγειν τοὺς ξείνους: his proxima subjecerat, ξείνους λίγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc ξείνους repetitam (lin. 10.) ex cod. Arch. recuperabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literæ tantum et syllabæ, sed integre voces, quæ repeti debuerant, sæpe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positæ: novum præbebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dion Chrys. in cujus Or. LVI. p. 565. c. scribendum "Ἕλλην" Ἕλληνας: sed gravior ejusdem locus est affectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πιστόντασιν οἱ πολλοί· σὴ μὲν ἐν γυναικίδι, etc. Voces οἱ πολλοί· τῷ absorpserunt nomen Ἰσπελόντῃ: corrigendum sine controversia, οἱ πολλοί· Ἰσπελόντῃ μὲν ἐν γυναικίδι, etc. nam quæ subjicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba, v. 616. VALCK.

10. ξείνους λίγων τοὺς βαρβάρους] Repetitam vocem ex schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὲ δοκίμῃ δῖαι—στρίχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκάλειν τοὺς βαρβάρους. Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμοειδὺς καὶ φιλοκινδύνου, ἱππάλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶντες, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. r. haud contempsit. Wess.

CAP. LVII. 4. ἰδίῃ τέχνῃ ἀπολιπεῖν αὐτὸν] In nuperis docti viri, (Reiskil,) hæc intelligere negantis, conjecturis, ἰνῆθῃ ἢ τέχνῃ ἀπολιπεῖν, se deseri præ stultitia, aut callida fraudis dissimulatione. Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixero. Potius erit, ἰδίῃ τέχνῃ industriam rectamque disciplinæ artem accipere, sicuti ἰδίῃ δίασιν in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. Σείῃ τέχνῃ, h. e. excellentē et divina. Namque Spartani, ἔσαν τινὰ μεγαλοπρεπῶς ἰσπανῶσι, δῖον, sive suo sermone, εἶον, testibus Platone et Æschine Dial. I. 13. prædicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. Wess.—Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix. 2. recta arte, id est, non dissimulante, et palam, interpretatur: ratus se palam ab illis deseri. Jamque olim Portus in Lexic. Ion. "ἰδίῃ τέχνῃ, inquit, "Herodotus hic videtur appellare, si "verba spectes, rectam artem, aper—"tam, et qua quis sine ambagibus "utitur." Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alias ἐν τῇ ἰδίῃ vel ἰδίῃ, subintellecto vocab. τέχνῃ, utitur Scriptor, quum significare vult non subdola arte et dissimulante factum esse quidpiam, sed recta, aperte, manifesto, ex professo. Vide supra, cap. 37, 24. ex III. 127, 3. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπίστησαι ἐν τῇ ἰδίῃ, pro eo quod nostra Latina habent, e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero incertum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, ingenue desciverunt. S.

7. περὶ ποταμὸν Μολένταν] Alibi hunc torrentem invenisse non recorder. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μάλου μείδρον Plutarchi Vit. Sullæ, p. 464.

quod dubie sanitatis, quippe *τὸ μῦμα τοῦ Μαρτίου* ibid. pag. 463. A., agrum radebat Cheroneensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, (lin. 6.) quae culpa librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia, c. 50. Wess.

CAP. LVIII. 4. *Θερσιδάϊον*] Scriba Cod. Arch. *Θερσιδάϊον* quo nomine Theronis F., Himeræ inpositus, in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. n., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronevio, opinorque hunc fratresque ejusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. Wess.

9—12. *διδίζαν—ἴτι—ἰσχυριζόμενοι.*] Quis ita balbutientem, inquit Bothius, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi *ἰσχυριζόμενοι* curatius expendit Vir doctissimus, (præ cæteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur. S.

11. *ἴτι οὐδὲν ἄρα ἴστας*] Sophocli aliisque usitato more scribi potuisset, *ἴτι οὐδὲν ἄρα ἴστας*. Plurali numero quidem *οὐδὲν* reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isæum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur *οὐδὲν*. Semel Sophocles dixit in Aj. v. 1133., *οὐ γὰρ ἔξεν τοὺς μηδίνας*, id est, *τοὺς μηδὲν ὄντας*, sive *τοὺς οὐδαμῶνους*, ut interpretatur Schol. VALCK.

14. *συνηδίαται*] Ad Aleuada Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedaemonios, *τοῖς τι καὶ συνηδίαται*. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in *συνηδίαται* leviter mutan-

dum; quibus quid inesse virtutis bellicæ noveratis: idem pæne Reiskio placuit. Thessalis, quos excursionis venia dignatur, opponit Artabazum, sine ulla ratione metuentem Lacedaemonios. VALCK.—Non pugnabo, si *συνηδίαται* ex libro Paris. B. in *συνηδίαται* abeat. Editi patrociniū tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque *συνιδάται* et *συνήδισται*, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. Wess.—Alia ratio est verbi *συνηδίαται*, I. 61, 15. a *συνιδάισθαι* derivati. S.

15. *τὸ καὶ παραρρηδύσαι*] Τὸν καὶ παραρρ. alius (nescio quis) elegit; cui cur tandem auscultemus? Wess.

CAP. LIX. 7. *ὡς ποδῶν ἱκανοὺς ἵ-χαν]* Injuria dictionem amanuenses per-versum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem (lin. 9.) *βοῇ τι καὶ ἱμῶν*, pro eo frequentius *βοῇ τι καὶ παραρρηδύσαι*, III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. *Κυλόμενοι καὶ ἱμῶν* ἴσ' αὐτῇ πάντες ἴθυσαν Trojani, inordinati atque inconpositi, in Ulyssæm ruentes, Iliad. A'. 460. Wess.

9. *βοῇ τι καὶ ἱμῶν*] Hoc si sincerum est, positum videtur *ἱμῶν* pro *ἱμυλάδων*. *ἱμυλάδων ἰσχυριζόμενοι* est apud Apollon. Rhod. IV. 81. ex Hom. 'Ιλ. β'. 93., *ἰσχυριζόμενοι ἱλᾶδων*. Sed, me iudice, *βοῇ τι καὶ κύμην*, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Plutarchus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius *ἰσχυρίζετο τοῖς Λακεδαιμονίοις βοῇ πολλῇ καὶ παραρρηδύσαι τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάχης ἰσχυρίσθαι, ἀλλὰ φεύγοντας ἀναρπασσόμενοι τοὺς Ἕλληνας*: quæ certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, *ὡς ἀναρπασσόμενοι τοὺς Περσῆς, φεύγοντες*. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur *ἀναρπασσόμενοι*. VALCK.

CAP. LX. [6. *δίδονται τὸ ἰδιῶτιν, τὸ πωνησίον ἡμῶν*] Videri poterat recte posterius *τὸ* codici Arch. abesse. Sed fal-

lit illa species. τὸ ἰδιώτην Herodoto idem ac nudum ἰδιώτην valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητὴν δίδεται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδεται τὸ (Ionice pro ὁ) ποιητὴν (ιστὶ) ἡμῖν τὸ ἰδιώτην. S.]

11. δίκαιοι ἴσται—ἴσται] De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpretas. Strabo lib. VI. p. 407. A. (pag. 265. c. ed. Cas.) δίκαιοι ἰσται πολλὰ τὴν αὐτὴν εἴη: par est eundem nos ordinem servare. Sæpe Plato: cujus in Criton. p. 45. A. ἡμῖς γὰρ πρὸς δίκαιοι ἰσται, εὐσεβεῖς σι, κινδυνεύει τοῦτοι τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. v. 186., ubi Barnesiana sane quam jejuna. Wess.—Satis nota formula; qua jam supra usus est Noster VIII. 137, 17. τὸν μισθὸν, ἴφασαι, δίκαιοι εἶναι λάβοις οὕτω ἔξιναι, dicebant, justum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 4. τὸ γὰρ προσκείμενόν σφας ἰλύται] Mentio ἁγῶνης μεγίστου προσκειμένου in proxime superioribus anasam hoc mutandi præbuit. Τὸ προσκείμενον, Persarum equestres copias, οἱ προσκείμενός σφι, a quibus continuo incessantibus damno Græciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μίντοι ἴσται—αὐτὸ προσκείμενός σι καὶ ἰλύται τοὺς Ἑλληνας. Wess.

[5. Λακεδαιμόνιοι—ἰόντες σὺν φιλοῖσι ἀριθμὸν—πεντακισμύριοι] Lacedæmonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat. coll. c. 29 seq.

Spartani 5,000

Hilotæ 35,000

Reliqui Lacedæmonii . . . 5,000

Levis armatura his adtributa 5,000

50,000 S.]

12. φράζοντες τὰ γήρρα] Persarum aliorumque γήρρα, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. Brissonius Regn. Pers. III. 13. et Jo. Taylor ad Demosth. Or. in Neer. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et σκιάσματα, Græcis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur πρὸς τὰ γήρρα. ὡς δὲ ταῦτα ἰσπτάται capitis sequentis, (cap. 62, 7.) nisi huc? et Plut. Aristid. pag. 329, x. καὶ περιβίμναι πολλὰ τῶν γήρρων Persæ, et statim, καὶ προσκισιόντες Græci ἔξωθεν τὰ γήρρα. Addo, Harpocracionem in γήρρα Herodotea indicasse, et Suidam in γήρρων posteriore etiam excerpisse. Sic enim, καὶ αὐτὸς Ἑρόδοτος, Κύρος περιβίμναι τὰ πολλὰ, etc.; quæ quidem Xenophonitis sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., Küstero non animadversa, et inde corrigenda. Herodoti verba desunt, exscriptorum stupiditate prætermissa. Wess.—De illo Persarum more vallum e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99, 18. et cap. 102, 7—13. S.

14. τῶν σφαγίων οὐ γινώσκοντες] Persuasit doctissimo PAVIO χρηστῶν vocem his ex libro Arch. jungere Cl. Th. Galeus, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inopportunissimum Cel. Taylor adpellavit ob injustum additamentum, ad Lysias Serm. Ἐπιτάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. x. ἄμα ταῖς ἐχθαῖς ἰφάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita hujus loci accessione Dacerius ἰφάνη τὰ ἱερὰ χρηστῶν. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatur Bryanus, Nostrium Taylorius. Χρηστῶν in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. Wess.—A sciolo ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod præbet Arch., (si Galeo fides) recte rejecit Clar. Jo. Taylor ad Lys. p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφάγια γινώσκειν simpliciter etiam

dicebantur. Sic paullo post (cap. 62, 4.) istis, *ἔγιντο* *Δυσμένους* τὰ σφάγια *χρυσά*, hæc proxima subjiciuntur, *ὧς δὲ χρυσὸν* *καὶ ἔγιντο*, quum vero tandem aliquando læta essent exta. VALCK.—Fortasse in ora codicis Arch. scholii loco adscriptum Galeus vocab. *χρυσάων* viderat, ex lin. 10. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 4. *ὧς δὲ χρυσὸν* *πρὸς ἔγιντο* *Χρυσόν*, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid. Phœniss. 315. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 25., scribendum: *ἐν χρυσίον αἰεὶ χρυσόν· φερόμενος δ' ὅπ' ἔργης*, etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit (c. 61 extr.), sic Plutarchus T. I. p. 329. E. ubi *ἔμα παῖς ὑχναῖς ἰφάνη τὰ ἰερά, καὶ νικῶν οἱ μάντις ἱμῆνον*. VALCK.

[6. *καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τύζα μεταίνεσι*, et Persæ illis obviam ivere omnis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subjicitur) eversum a Græcis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persæ sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (ibid.) *ἔγιντο* *δὲ πρῶτον* *περὶ τὰ γύρρα μάχης*, commodius forsitan *ἔγιντο* legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante *μάχης* articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ *μάχης*. S.]

[9. *ἰς δ' ἀπίσαντο ἰς ὀπίσθον· τὰ γὰρ δόρυ καὶ ἰπιλαμβανόμενοι κατὰ πλὴν οἱ βάρεται*] Vallæ Latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quæso, propulsi sunt? Græci, an Persæ? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Græcis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persæ magnum suorum

numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: "L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser: car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains." Verum si quærimus, vocab. *ὀπίσθον* nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic *λόγων ὀπίσθον* Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 2. IX. 26, 2. Sic et *ὀπίσθον* altercari dicit idem III. 76, 10. Proprie vero *ὀπίσθον* vel *ὀπίσθον* dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde *ὀπίσθον*, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi *ἐν τῇ περὶ τὰς πύλας ὀπίσθον καὶ πηνιγμῶν*. Similiter in pugna *ὀπίσθον* apud Nostrium VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum: ubi in Latinis, pro eo quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec jam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohæret, quod continuo adjicitur, etenim Persæ hastas Græcorum (quæ nempe suis longiores erant) manibus prehensas fregerunt, sive fregerant. S.]

[11. Quod de Persis scribitur *ἄοπλοι* *δὲ ἴοντες*, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63, 9. *Ὀπλον* enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a

Græcis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persæ etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quæ eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus ejusdem generis intelligi debet fuisse, cujus fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedæmonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quæ illorum σοφία paulo post lin. 12. laudatur,) haud ægre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream lorica dixerit. S.]

CAP. LXIII. 5. κατίβαλλον πολ-
λούς] Etsi me minime fugiat, pristinum patrocinio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum præjudicio protectum abjicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. *ῥ. τοῖς δόρασι
τύσσοντες ἀρίστωτα καὶ στίγνα τῶν Περσῶν,
πολλούς κατίβαλλον.* Wess. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S.

8—10. πλείστον γὰρ σφίας ἰδηλίστο, etc.] Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, *γυμνοὺς καὶ ἀνόπλους*, quos ipse habet T. II. p. 787. *ῥ.*, omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persæ, quorum gerra dudum perierant, Græcorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunice talares, quo minus expeditius pugnarent Persæ, impedimento erant. Verum his ægrius in-
moror. Wess.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστήριον]
Vide lib. VIII. c. 114. S.

[4. τῶν δὲ κατόπισθε, etc.] Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

7. ὁπὲρ 'Αιμυήστου] Justum nobilis viri nomen non extra certamen. 'Αιμυήστου titulum dant illi Valla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. enotavit, ab 'Αιμυήστῳ leviter diversum; idem porro Plut. Malign. p. 873. n, sive insulsi potius scribæ, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Jam quæ in 'Αιμυήστου et 'Αριμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. M. Ant. Boldettus Observ. ad Cœmeter. p. 411. titulum exscripsit hunc ΕΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗ-
ΓΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΛΜΑΙΟ. A. I. ΜΝΗΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuæ memoriæ, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri ejus lapsus. Wess.

Ibid. 'Αιμυήστου] In hoc forte nomine placebit scriptio Arch. 'Αριμνήστου: quia firmat illam Plutarchus T. I. pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα 'Αρίμνηστος ἀπακτίνουσι, λίθῳ θῆναι κίθαλλον πατάξας. Spartiata, quantum recorder, Arimnestus nusquam Pausaniæ memoratur; sed Platæensium hoc etiam prælio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quæ commendant lectionem Med. apud Herodot. infra c. 71. (cap. 72, 8.) 'Αρίμνηστου ἀνδρᾶ Πλαταιῖα, ubi 'Αρίμνηστον dabant Editi. Platæensem Δάκωνα τὸν 'Αιμυήστου memorat Thucyd. III. c. 52. VALCK.

CAP. LXV. [3. ἵς τὸ τεῖχος τὸ ξύλινον]
Conf. c. 15, 11. et c. 70. S.]

9. ἐν ἱερὸν ἐν τῷ 'Ελευσίνι ἀνάκτορον] Templum primum et præcipuum doctissimo de Pauw, ad cuius formam Δῆμους 'Ελευσίνης ἱερὸν supra c. 56. Notum mihi adprime ἐν σμυρνὶ ἀνάκτορον τῶν Διῶν Cereris et Proserpinæ apud Athen. lib. V. p. 213. D. (conf. IV. p. 168. r.) verum ἐν ἱερὸν τῷ τῷ 'Ελ. ἀνάκτορον insolentius. Hesychii 'Ανατολίον, ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. Wess. — Herodotus aliquæ sæpe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἄγιον: et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. (Timon. c. 23.) p. 136., proprie Cereris Eleusinias templum dicebatur ἐν σμυρνὶ ἀνάκτορον τῶν Διῶν: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur ἐν ἱερὸν ἐν τῷ 'Ελευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur ἐν τῷ 'Ελευσίνι ἀνάκτορον: ut ad 'Ανάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit ἐν ἱερὸν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορον præ aliis Euripides frequentavit in Androm. v. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quæ in Var. Lect. (ed S.) notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. 'Αγτάβαζος δ', etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτις παρηγετισμένης] Inspice Gronovium, quicum non dissentio: Scripsi παρὰ τούτων, scriptis exemplaribus iudicantibus. Wess. — Præ altero (ἥτις) mihi quoque ἥτις placet: τούτους (lin. 7.) pertinet ad sequentia, παραγγίλλας κατ' αὐτὸ ἵσαι πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad præcedens τούτους

commodissime verbum ἥτις referri, ἥτις tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, prætulit, monens debere τούτους inferius aliquid querere quo referatur. Equidem, si accusativus τούτους ad remotius illud ἵσαι πάντας debet referri, non aliam rationem, cur præferatur ἥτις, nisi hanc, exputare valeo, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥτις habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτις a nonnullis in ἥτις fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥτις in ἥτις. At mihi istud τούτους haud dubie a verbo παρηγετισμένης pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia Græca verba, sic et hoc, in præ. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theocr. XIII. 43. κύμβαλ' ἡρετίζοντο. S.

10. ὅπως δὲ αὐτὸν ἐρίωσι σπουδῆς ἔχοντα] Pavius, de conjectura, ὅπως — ἐρίωσι σπουδῆν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Græcorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Æschyleo flet Suppl. v. 844. Σοῦρε — ὅπως σπιδῶν. Quid ὡς σπιδῶν ἔχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχιστα ἔχον, VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς ἔχον ἐργῆς τε καὶ τάχους: Heliodori Æth. I. p. 23. ὡς ἔχον διαμῶν, ut vincit erat, et ibid. p. 56. ἰλθὼν ὡς ἔχον δρόμον. Quorum quidem uberrima passim messis. Wess.

11. In his, ὡς ἐς μάχην ἥτις δῆλον τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆλον ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆλον τῶν σπείωντων πρηγμάτων ἱπιστάμενοι, et alibi sæpius. VALCK.

12. προετίειν] Hoc elegi, quod c. 56.

WESS.—Προτιρίων Kœnius vulgato (προτιρίων) præferendum censebat, ut 'Ιωνι-κάτιος et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μὲν ἔχοντες τῶν Θηβαίων] Scilicet major quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 7. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τι ἴμοι, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἦρπτο ἐκ Πίρσαι] Redi ad lib. I. 125. In proximis (lin. 3.) maluit Scriptor εἶναι καὶ τοὺς Πίρσας, etsi præmiserat οἱ καὶ τότε οὕτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit præterea Abreschio in mentem, (lin. 6.) πρὸς τῶν πολεμίων ἄγχιστα ἰούσα, (pro vulgato ἰούσα,) cui conjectanti schedæ addicere renuunt. Wess.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ γινώσκον φρόνη] Fuit, cum legerem ἐν δὲ ταύτῃ—πρόνῃ: arbitrarerque simillimum ἐν ταύτῃ τῇ πρόνῃ, lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Sæpe nos blandimentis hujusmodi auferimur; quæ, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam rejecta, haud raro futillia evadunt. Multis abhinc annis Ciceronem Tuscul. Disp. III. 27. scripsisse divinabam, Postquam *Cyprum* venissent, tum addictari lamentarique cepisse, non vero postquam *Tyrum*. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque Lucanum, Phars. IX. 117. Prima ratem *Cyprum* spumantibus accipit undis. Atque hoc pæne probavi Cl. Davisio. Verum hæc Diohis vide Cassii, lib. XLII. p. 234. d. de Cæsare Julio, τὰ τε ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλίου πάντα ἀνίλειν, ἐν τῇ τε γυναικὶ καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πορ-

VOL. IV.

πίου ὑπιδίξαντε, ὅτι ἔθνη. Hinc inanem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad institutum. Wess.

[6. et 8. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίους καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορίνθιοι, Μεγαρίαι, et Φλιάσιοι. conf. lin. 11. S.]

15. κατήρραξαν—ἐς τὸν Κιθαιρῶνα] Perparum arbitror interesse, κατήραξαι scribatur an κατήρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud Thucyd. VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατόν, κηρὲν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατήραξθη ἐς τὰ τυχεύματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατήρραχθη. Ex Herodoto sumsit Appian. in Pun. p. 15. (cap. 15 extr.) τοὺς δὲ λαοὺς ἐς τὰς πύργους κατήραξαν. Demosth. c. Aristocr. p. 430., κατήραξε δ' ἐς τὴν θάλατταν πάντας, omnes in mare dedit præcipites: illic ex Cod. scripto κατήραξε prostat enotatum: una litera ablata κατήραξε potius scribendum. VALCK.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) et ad VIII. 90, 10. notata. S.

CAP. LXX. 7. Λακεδαιμονίων—οὐκ ἰπισταμένων τυχομαχείῃ] Consimilia Plut. Arist. p. 330. d.; alibi T. II. pag. 228. d. Lycurgum τὸν πυργομαχίῃ civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἰσχυίοντο (lin. 11.) Abreschius contulit Aristidia T. I. p. 241. Ed. Cant. οἱ μὲν ὥσπερ πύλας τοῦχος ῥήξαντες εἰσχυίοντο: et T. III. 315. εἰσχυομένων ἀμφοτέρωθεν ἥδη τῶν βαρβάρων. Jungatur Suidæ Εἰσχυίοντο. VALCK.—Mireris vero, ligneo muro non fuisse immisum ab hostibus ignem. S.

[16. ἐνὸς τῆς Ἀλίνης Ἀθηναίων] Vide ad I. 66, 21. notata. S.]

20. οἷα ἐν ὀλίγῃ χρόνῳ, etc.] Suum χρόνον, adnotatum in Diss. Herod. p. 205., recipiet ex Codicibus Noster; qui, Poëtas imitatus ὀλίγον posuit καὶ μεγάλους. In hoc angusto loco πολλὰ

3 M

μοιᾶδες dicuntur *καταληγμένοι*: ἀνθρώπων: ubi Herodotum dant (*dabunt*, puto, scripserat aut scribere Valck. voluerat; nam hic quidem non *dant*) Codices *καταληγμένοι*. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, sæpe tamen dicuntur *ἀποληγμένοι*, et *ἀποληφθέντες*. Sic V. 101. *Ἰσού* — *ἰπῶσαν* ἐν τῇ πόλει *ἀποληφθέντες πάντες*. IX. 50. ἐν τῇ *Κολοῦρῃ* *ἀποληγμένοι*. *ἀποληγμένοι* Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses *ἀποληγμένος* dicitur ἐπὶ Κολοφῶν; Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A'. p. 19, 27. Harpocrati *Ἀποτιτυχωμένοι* redditur *ἀποληγμένοι* καὶ *ἀποκαλεισμένοι* τῇ ταύτῃ. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. ΠΑ. v. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ἰλίῳ *χάρεφ*] Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato præstabilis. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Persæ degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, respondebant. Vellem maxime iisdem in schedis *καταληγμένοι* reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. (cap. 31, 25. ubi vide not.) De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is conjectando sequentia (lin. 23.) *καταδιουσίαν χιλιάδων τισίρων, τὰς ἔχον*, etc. Ergo ne quatuor duntaxat millia Artabazus fugæ socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut distinctius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WSS.

24. *Λακιδαιμονίων* δὲ, etc.] Ægre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedæmonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide, p. 330. r. opponit Herodoto numerum in prælio interfectorum et monumenta publica; atque in uni-

versum cecidisse docet Græcos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedæmonii; sexdecem Tegeatæ; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, juxta Clidemum, ἐν τῇ *Διακτίδῃ* *φυλῇ* *ἀγωνισαμένων ἄριστα*. VALCK.

CAP. LXXI. 4. *ὡς ὑπερβάλλον* legendum censet Bothius, et post *Λακιδαιμόνους* levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, *ἀνένδον* subinde orationem amare Herodotum. S.

[12. *ὅς γινώσκοντες αὐτίκῃ ἄριστα*] *ὅς* pro *εἰς*, ut VI. 124, 6. et ἐν (quod Ionice alias *ῖ* valet) pro *εἰ*, VI. 37, 9. S.]

18. *καὶ φθίγγαν ἄν ἴσται*] Demiror *ἴσται* tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpis,) sed de Spartano rum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, hæc Herodotus. Aristodemi culpam, lib. VII. 231. vidimus. WSS.—Suum *ἴσται* Gronovius Latine sic reddidit: verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debet ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.

[18. *οὔτοι δὲ τοὺς κατίλειπον πάντας*] Accusativus *πάντας* ad proximum *τοὺς* relatus, quum proprie *οὔτοι* — *πάντες* debuisset dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

19. *τῶν ἀποθανόντων*] Censebat G. Kœnius, verba *τῶν ἀποθ.* ἐν ταύτῃ *τῇ μάχῃ*, hæc in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: *Οὔτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῇσι ὀνομασθέντα ἔγινοντα*. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. *ἴσται*. VALCK.

CAP. LXXII. 5. *κατήμνησεν* ἐν τῇ

νάξ] Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine comidebat, more priaca militia non insueto. Euripides Suppl. v. 357. παρ' Ἰγλας θ' ἡμῖνος πᾶν λόγος, Κρίωνι, et v. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. π., ὡς δὲ θούριος (Pausanias) εὖν ἐκαλ- λάξει, προστάξας τοῖς Λακεδαιμονίαις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιβαίνουσιν, ἀντίμα παθί- ζισθαι, continuo subdens, Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum κάλλιστος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poëta Iliad. B. v. 678. Νηϊεύς, δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὕπὸ Ἴλιον ἦλθε. Wess. — Præstantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμιος ἐν τῇ νάξ] Viro docto (Reiskio suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἰδυθαιάντι (lin. 7.) ægre moriebatur. ἰδυθαιάντι hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu ἰδυθαιάντις et ἰδυθαιαντήν. Moeris Att. Σφιδά- ζων, Ἀττικῶς ἰδυθαιαντήν, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson.) Syllaba repetita scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυαγίῃς καὶ ποταμοῖς ἰδυθαιαντήων ἐχθροὶ γίνεσθαι τρεφόν. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνηστον] Schedia, viri nomen ad eum modum representantibus, robur Pausanias, lib. IX. 4. addit ubi, ὁ δὲ Ἀρίμνηστος ἐν τῇ πρὸς Μαρδόνιον μά- χῃ — Πλαταιέων ἡγήσατο. Plut. quoque Aristid. p. 325. γ. Quibus autem πρὸς Ἀρίμνηστον placet, Thucydides, cui Plataeensis Lacon Ἀρμύνης lib. III. 52., fortasse hujus filius, adierit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. (c. 64. 7.) Wess.

CAR. LXXIII. 7. Σωφάνης] In Plut. Malign. p. 873. d. et Cimon. p. 483. π. Σαρχάρης ὁ Δικελίδης, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφάνης Δικελίδης Pausanias I. 29. (ubi Syburius bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δικελῆθεν Th. Pinedo ad Steph. Byz. Δικελῆθεν pingebat. At urbs Ionibus Δικελίη c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δικελῆθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δικελίδης) fide Codicum Arch. et Vallæ (conf. I. 8.) optime procedet. Wess. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 873. d. Σαρχάρης καὶ Αἰμίονος: quorum loco repouenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Αἰμίονος. Sed hoc praecepit ὁ πᾶν in Diss. Herod. p. 61. Ubi Decelensis Sophanes dicitur ἐκ δήμου Δικελῆθεν, primitus forte scriptum Δικελῆθεν, ab Ionico Δικελίη. Steph. Byz. in Δικελίη: τὸ τοπικὸν Δικελαιῶν· παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δικελιδῆν. Hinc apud Etymologum male distracta concinnavit R. Bentlei. in Callim. Fragm. 234. VALCK.

16. Δικελίης ἀνίχισθαι] Referri solet ad annum Olymp. XCI. 3. quo Agie, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud Thucyd. VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profectio, ἀνίχισθαι Δικελίης, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quæ et Ampl. Bouherii opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incursionibus infestam habuit, principio: Thucyd. II. 10. Wess.

CAR. LXXIV. 6. ἰσιώσονται] Inprobatur, censeturque Pavo Reiskioque ἰσιώσονται, ἰσιώσονται, ἰσιώσονται, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas Scriptoris si sedisset, abiisset eas in

partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. Wess. — Turbaverat viros doctos importuna Gronovii interpunctio, post *ισπίστωντες* incidentis orationem; quem et ego cum Wess. aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde ab Aldo, distincta verba erant: *οἱ πολέμιοι ἰσπίστωντες ἐν τῇ τάξει, μετακινήσαι μὴ δύνασθαι*: ubi ad *μετακινήσαι* iterum quidem *ἐν τῇ τάξει* subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, *ἰσπίστωντες ἐν τῇ τάξει*, idem valentia ac *προξίσταντες* c. 62, 15. Est autem h. l. praeagnans (ut aiunt Grammatici) verbum *ἰσπίστωντες*, idem valens ac si adjectum esset *καὶ ἐς αὐτὸν ἰσπίστωντες*, quod diserte adjectum c. 62, 14.; aut intelligi h. l. debet *ἰσπίστωντες ἐπὶ αὐτὸν*, adversus ipsum. S.

11. Laudo Arch. Vallamque, verissimum ἰφάρει ἰπίσημον ἄγκυραν judicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae consuetudini, qua Laco *ἐπὶ τῇ ἀσπίδι* *μυῖαν ἔχων ἰπίσημον* in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque caussa videatur, inculcasse perhibear. Wess. — Quid sit verum, quod clypeum, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo. S.

CAP. LXXV. 2. *Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον*] *Εὐρυβιάδην* mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in Pausania I. 29. Wess. — Qui dedit Eurybiadem, Valla reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. *Εὐρυβιάδην*. Hic vulgatum nomen *Εὐρυβάτην* ipse satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus *Εὐρυβάτης*, ter victor certamine singulari, *ὅπρ' τοῦ τιτάρετος Σωφάνιος τοῦ Δικελίους ἀποθίησκυ*. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia respexisse Stephanum Byz. in *Δάτει* primus vidit monuitque Jo.

Meursius, Att. Lect. VI. c. 51. Leagri (lin. 6.) filius, *Γλαύκων ὁ Λιάγρου*, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. *ἄμα Λιάγρῳ*] Filius Glaucon *Λιάγρου* notus ex Thucydidi lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc ejus et Sophanis cladem non reticente. Interit Sophanes Olymp. LXXXI. exeunte, Archonte Athenis Lysistrate, quando altera vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissime amandarunt. Huc verba Scholiastae in Aeschinis Or. *περὶ Παρωρυ.* adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri CL, *διότερον οἱ μετὰ Λεωγόρου πληροῦχι ἐπὶ Λοσιγράτους*, in Leogora Leagrum invenientes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdi. Wess.

CAP. LXXVI. 2. *Γυνὴ αὐτόμολος*, etc.] Mulier transfuga ad Graecos victores venisse dicitur (lin. 5.) *ποσησημένη χροσὴ πολλῇ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἐμφίωλοι*: articulum in his male omisum restituerunt Reiskius et Koenius. Persas illa dicebat (lin. 14.) *οὐτε δαίμονιν οὐτε θῶιν ὄντι ἔχοντας*, nec daemonum neque Deorum majestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque *συνιμένη ὄντι ἔχων, ἐπίσχεσι τοῖς τι οἴους καὶ τὰ ἀγάλματα*. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Jo. G. Grævius in Hesiodi "E. καὶ "H. 107. Tandem (lin. 15.) Coa, Hegetoridæ filia, *βίη δέ μοι*, inquit, *λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πίρρος*, vel *ἔσχι*, habuit me uxoris (sive pellicis) loco: verba *ἔχων* et *ἔσχι* permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi *ἔχων*, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias, lib. III. (c. 3.) p. 214. *Παυσανίου, αἰτ', τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶν γυναῖκα ἐν ἰσπίνῃ τίθεται μάλιστα· ἢ τινα, ἀνδρὲς οὐκ ἀδίδον παρα Κῶναις θυγατέρα οὖσαν Ἠγησαρίδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαραιδάτης ὁ Τιάσπιδος ἀνὴρ Πίρρου καλλοπαῖν ἔχων ἀκουσαι, κ. τ. λ.* VALCK.

4. Φαρανδάτης] Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ἰ Τιάπιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίβολοι Reiskio adsentior scribi potius fore. Wess.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης] Condonandum matronæ animo præ lætitia perturbato. Rex Pausaniæ Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniæ, λῦσαι μὲν — δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme optempero, ῥῆσαι μὲν. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς Διῶν τῶν Ἑλληνίων ῥύσασθαι Ἴωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. προτίτριπτε αὐτοὺς ῥύσασθαι ἄνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν — ῥυσάμενοι Δουλοσύνας. Quæ quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem: in simili negotio usitatum, præiudicio dampnandum minime. Wess.

20. οἰκημένον] Sæpe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96 IX. 31. Illud autem plenum benivolentiæ et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniæ in laudibus Pausaniæ lib. III. 4. deposuit. Wess.

CAP. LXXVII. 2. ἐπ' ἐξεργασμένοις, re jam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum et Corinthios venisse scribit ἐπ' ἐξεργασμένοις. Attigit formulam clar. Jo. Taylor ad Lysiam pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὕστερον ἦκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedæmonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπικείμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4. ἄξιόν τι ἴφασαν εἶναι σφίσι ζημιῶσαι] Expressisse hæc Livium, lib. XXX. 30. elegans J. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallæ Latina, ut errori ansa

præcideretur, probante etiam Valckenario restituta. Wess.—Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se pœnas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis pœnas, alios in errorem induxit, quem corrigat Eruditus scriptor des Essais de Critique, p. 256. Herodoteis ista respondent, quæ dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quæ hinc sumta monuit J. Fr. Gronovius. VALCK.—Mihi Hekrodotus, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi pœnas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἰωῦ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίσι ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἄξιόν (τινά, sive Παντανίνην, sive τοὺς Ἑλλήνας) ζημιῶσαι σφίσι, quemadmodum v. gr. Græce dicitur ἄξιός ἐστι θανατῶσαι, pro θανατωθῆναι, nempe intelligendo ἄξιός ἐστι τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θανατῶσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor hæc ipsa Hekrodotæ verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac ætate, accidere potuit, ut Græcorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii Latina cum Polybii Græcis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6. τοὺς τοὺς ἰδιώκων μέχρι Θερσαλίνης] Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, præcipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. Wess.—Diserte vero adjicit Diodorus καὶ τινες Ἴττεροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quæ continuo subjicit He-

rodotos, *Λακκιδαιμόνιος* δὲ οὐκ ἴσας φεύγοντας δῶκεν] verbum *ἰδῶκεν* ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed consilium et conatus agendi, persequi cupiebant: coll. I. 68, 23. ibique notatis. De dictione οὐκ ἴσας vide dicta ad IX. 2, 4. S.

CAP. LXXVIII. 2. *Λίγιστίων* τὰ πρῶτα] Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενοι, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ ἡμέρᾳ δυναστῶν φερόμενον. *Ælianus Anim.* XIII. 17. *αὐλοπίας* (ex thynnorum genere) *ρόμην* ἐκ καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροντο ἄν. Resecui inopportuno, et ab schedis Gronovioque proscriptum, *φίρων*. Conf. lib. VI. c. 100. et præter ceteros *Τι. Hemsterhusius* in *Luciani Timon.* c. 35. et *Xenophont.* *Ephesium* in *Miscell.* *Observe.* Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo *ἦντο* πρὸς *Παυσανίην* in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. *Wess.*—Equidem sollicitatum *ἦντο* nolim. S.

Ibid. *Λίγιστίων* τὰ πρῶτα φέρον] Si Codicibus etiam aliis abest *φίρων*, non repertum in Mediceo, vir inter *Æginetas* Princeps hic dictus videbitur *Λίγιστίων* τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus *Herodoti*, pertractavit vir summus ad *Lucian.* (*Tim.* c. 35.) *T. I.* p. 147. Pro *φίρων* si qui Codices darent *φερόμενος*, *Lampon* censeri posset dictus *Λίγιστίων* τὰ πρῶτα φερόμενος, ut *Hermotimum* scribit *φερόμενον* οὐ τὰ δεύτερα τῶν ἐντοῦχων παρὰ βασιλῆϊ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat *Clar. Gronov.* Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρονται, non φέρον. *Lucian.* (*Var. Hist.* II. 18.) *T. II.* p. 115., *οἱ ἄμφ' Ἀριστοφάνος* ἐκ καὶ *Ἐπίκουρου* τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς φέρονται. Dedisse videtur *Eunapius* in *Jambl.* p. 21. *Ἀνατελίων* τῷ μετὰ

Περφύριον τὰ δεύτερα φερόμενον. *Moschus Eid.* III. v. 57. *μὲν δὲ δεύτερα τοῖς φέρονται.* *Callimachus Hymn.* in *Del.* v. 4. *Δῦλος δ' Ἰδίω* τὰ πρῶτα φέρονται *Ἐκ Μουσίου.* *Valck.*

10. *μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀνάσταλτα σοίων*] Vidi ad marginem Aldineæ docti viri manu, *μὴ ὑπάρχειν* — *σοίων*, quorum ultimum in *Ask.*; sed ejus opera supervacua. *Noster lib.* VII. 8, 29. *αἱ γὰρ ἡμῖν καὶ πατέρα τὸν ἰμὸν ὑπῆρξαν ἀδελφὰς ποιοῦντες*: quibus conparia *Cl. Valckenarius* ad *Euripid.* *Phœniss.* p. 533. conduxit plurima. *Æginetas Lamponis* consilium *Pausanias* jure sprexit, laudatus propterea a *Pausania* III. 4. *Wess.*—In *Vers. Lat.* pro nudo verbo suscipiat, scriptum ultro suscipiat volueram, quo vocabulo ultro vis Græci verbi *ὑπάρχειν* exprimeretur. *Vallæ* Latina hæc erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Græcos. Loco verbi perpetrare *Gronovius* inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. *ὅσα μὲν σοίων*] Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo *Hectore* in *Thucydidis* lib. I. 132. Redi tamen ad *Nostri lib.* V. 32. Proximum ex *MSS.* *ψυχῆς* ἐκ τῆς τῶνδε (lin. 12.) aliorum arbitrio relinquitur. *Wess.*—At haud cunctanter recipi *τῆς* debuerat. S.

13. *οὐ μόνον ἔτι ἔχον λόγον τοιοῦτο μόνον προσέειπεν ἡμῖν γὰρ*] Ore Ionico pronuntiata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quæ *Alexandro Macedoni* dixisse feruntur *Athenienses* VIII. 143. *οὐ σὺ τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχον τοιοῦτον μὴ ἱσθαιῖναι Ἀθηναίους, μηδὲ δοκίαν χρῆσθαι ὑπουργίῳ ἀδίκημα ἰδὲν παρῆναι.* Juxta *Lycurgum* c. *Leocr.* c. 156, 48. *Alexandrum Athenienses* *μικροῦ δυνάστεως* κατέλιπον: secundum *Aristidem* *T. I.* p. 250. illi dixerunt qualia *Medæ* *Creon* *Euripidis* v. 352. si te secundo lumine

hic offendero, Moriere. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit Pausanias III. (c. 4.) p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. *αλίας τι εισιχεύουσιν*] Non fuerunt *ἐλάχιστα καὶ ἐλάττωστα*, quales in Philon. Jud. de Somn. p. 1115. κ., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

14. *ἄτι ἰόντα χαλκὸν δῆθιν*] Quasi vero aes foret. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix internoscuntium, abusi Æginetæ sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiæ duce, vasis ejus argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abjecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. *ἐπὶ τοῦ τρικραῖνου ὄφιος*] Durabat in tempora Pausaniæ, aureo tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex Whelero adposuit tricripitis colubri figuram, eam hujus videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur, Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, *δράκων χαλκοῦ* Pausanias; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortuplicatos: dubium præterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Jovis Olympii ex ære statuum copiosius Pausanias expingit, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 1. *ὡς Πίεξης φιύγων*, etc.] Quæ hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quædam vulgatis leguntur meliora. Pro

ἀρετοπέτους, (lin. 5.) *ἀρετοπαίους* præbet Athen., quæ duo sæpe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque junguntur *ἀρετοπαί* et *ἐφροσύνη*: multa notantur ad Thom. Mag. in 'Αρετοπίος: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. κ. Vulgatorum loco (lin. 15.) forte cui non displicebit Athenæi lectio, *ἰς ἱκατίρου τῶν δίσπων τὴν παρασκευήν*. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenæus τοῦ Μήδων ἡγίμειος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, *ὡς Πίεξης φιύγων ἐν τῇς Ἑλλάδες Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν κατέλιπον τὴν ἰωνεῶν*: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, *ὅς, τοιήδῃ διαταγῇ ἔχων, ἦλθε ἰς ἡμίας οὗτω εἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιησόμενοι*: in quibus *ὡς ἡμίας* legisse suspicor Sophistam, (Athenæum,) qui voci Ionicæ *εἰζυρὴν* vulgarem substituit *ταλαίπωρον*. VALCK.

— Quod pro *κατασκευὴν* lin. 4. *σκηπὴν* scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret *τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τι καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην*? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu conjurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenæi codices, hoc loco, ut paullo ante, *παρασκευὴν* exhibentes. S.

13. *ἢ πολλὰν τὴν μίσην*] Amplum delictum. Supra lib. I. 126. *εἰ δὲ ἴθαστα πολλὰν εἶναι αὐτίαν τὴν μίσην*, in simili negotio. Euripides Alcest. v. 914. *εἴμαι πολὺ γὰρ τὴν μίσην*. Jo. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. *πολὺ δὲ τὴν μίσην τοῦτον κηρύττει*. Alii, uti Heliodorus Æth. VII. p. 318. *οὐ γὰρ μικρὴν τὴν μίσην*. Adde Abreschii Lection. Aristænet. p. 249. WESS.

18. *τοῦ Μήδων ἡγίμειος*] Placeret τοῦ Μήδων ἡγίμειος ex Arch. modo plures juberent libri. Alterum dubio caret.

Mardonii delicias et superfluum adparatum Pausanias, non absentis Persarum regia, perstringit et taxat. Additum *οὕτω εὐζυγὴν ἔχοντας δαίταν*, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, Carolo Audaci testati de se suæque regionis habitu Helvetii fuerunt, eodem Comineo lib. V. c. 1. Memor. perhibente. Wess.

CAP. LXXXIII. [2. *Θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου*] *Θήκην*, thecam, III. 130, 18. repositorium sive pateram intellexeram, et in Adnot. dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem *Θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου* pateræ aureæ et argentæ intelligi; sed adjecta h. l. verba *καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων*, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, *Θήκας* hic loculos, ut erat in Vallæ Latinj, aut arculas dici. S.]

5. *κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥάφην οὐδεμίαν*] Pollucis aut alius exemplo respexisse hæc Theophilum Protospatharium (de Fabrica Corpor. Hum. lib. IV. 4. in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 858.) puto, *κεφαλὰς ἀρράφους*, sine omni sutura, inter ossa præliis dejectorum et conputrescentium abscriptoribus reperta adfirmantem memorari. *Ὀδόντας μυνθοφυίας* (lin. 8.) Pyrrho, Epirotarum regi, et Prusiæ, Bithyni regis filio cognomini, tribuit Valerius Maxim. lib. I. 8. Exter. 12. et Festus in Monodos. Illud autem paullo inpeditiis et salebrosius, (lin. 3.) *ἰφάνη δὲ καὶ τῷδε ὕστερον ἐπὶ ταυτίαν τῶν νεκρῶν*. Si esset *ἰφάνη* δὲ καὶ τῷδε ὕστερον *ἔτι ταυτίαν*, τῶν νεκρῶν *περιφιλοβήτων τὰς σάρκας*: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τῷδε, nempe id, quod de cranio sine sutura et de maxilla proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus Abreschius. VALCK. — Commode post τῷδε minori puncto distingueretur oratio,

verbaque ista *εὐεφάρειν* — *χῆρον* parenthesis notis interciperentur: quo significaretur, cohærere illa τῶν νεκρῶν *περιφιλοβήτων τὰς σάρκας*, *εὐρίθη κεφαλὴ*, etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. *Διονυσιοφάνης*] Ita et Pausanias, lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* Historici titulo. Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumlatum acceperit, nescio. Wess. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 3. *ἴθα μὴ τοὺς ἱεῖρας ἴθωψαν*] Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, *ἱεῖρας* sive *ιεῖρας* corrigentis, conjectura; eoque promptius, quod *Λίξιον* 'Heredotou collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divæ Criticæ sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, *ἴθα μὴ τοὺς ἱεῖρας ἴθωψαν*, et similiter statim post, *ἰς μὴ* — *ἴσαν οἱ ἱεῖρας*. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50. D.) quo nemo melius *ιεῖρας* nobis depinxit. *Εἰεῖρας δὲ καλῶν*, (inquit,) *τοὺς ἔτος ἦδη δεύτερον ἐν παῖδων γαιγούτας*, — *οὗτος οὖν ὁ ἱεὴν, ἵκεσι ἔση γαιγούτας, ἄρχει τῶν ὑποταταγμένων ἐν ταῖς μάχαις*. Quid censes? quidquamne certius aut accomodatius? *Εἰεῖρας* erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis præstantissimis heroibus. Quæ, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiæ et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. Wess.

Ibid. *τοὺς ἱεῖρας*] Suum etiam in expeditionibus habebant *μάντιν*, qui per extispiciam Deorum mentem scrutare-

tur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Græca Spartiatæ memorantur *ἱεῖς*, sacerdotes, qui præliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quænam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. *Εἱρήν*. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice *ἱεῖας* et paulo post *ἱεῖς*. Conjecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quæ opponi posset. Neutrum fortasse, nec *ἱεῖας*, neque *ἱεῖς*, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. *τοὺς ἱσπίας*, et *οἱ ἱσπίες*: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. *τριηκῶσι Σπαρτηγίων λογέδεις*, — *οἵπερ ἱσπίες καλῖονται*. VALCK.

[4. Ποσειδώνιος, etc.] De his conf. c. 71, 10. et de Amomphareto sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. *ὡς ἰγὼ πυνθάνομαι*] Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam *ὡς*, sicuti et lib. II. 8.; nullo jure, uti admonitum ibi. Recipi autem (a Gronovio) non debuerat *ἀπαισχυομένους*, sanequam intolerabile, atque Plutarcho multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, Abreschius Dilucidat. Thucyd. p. 6. Multo quoque *χώρατα χῶσαι κινᾶ* (lin. 14.) plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra cæsorum cadavera habebant recondita, erantque adeo *τάφου πλήρεις*. Contra ea, *κινᾶ*, vacua et inania, quæ deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo cenotaphia. Atque, hæc Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orville ad Charit. p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu hæsitaret? Wess.

12. *ἀπαισχυομένους*] Non alibi rēpertum hinc etiam ejicietur, restituito Herodoteo *ἱπαισχυομένους*. Pro *τῇ ἀπαι-*

σσει fortasse suo more scribendi posuerat *τῇ ἀπεισσει*: vid. supra notata, p. 42. (Adn. ad I. 85, 3. Paulo post (lin. 13.) ex Codicibus et Plutarcho *χώρατα* restituentur *κινᾶ*, quod patet ex Diss. Herod. p. 63. VALCK.

17. *χῶσαι Κλιᾶδην*] Eos non audio, qui 'Αλιᾶδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Præter alios contra venit Plutarch. Malign. p. 873. A. ubi *Κλιᾶδας ὁ Πλαταιεύς*. *Χῶσαι* in tumulis terra congestis, tritum. Euripides Iphigen. Taur. v. 703. *Τύμβον τι χῶσαι*: et Aulid. v. 1443. *ἰστί μοι στήμας οὐ χῶσεθῆσται*, etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. *ἱκατίων αὐτίων τοὺς μηδίσαντες*] Quis mox sequitur, *ἰ πρώτοισι δὲ αὐτίων*, vere mihi Kœnius correxisse videtur, *ἱκατίων αὐτίων τοὺς μηδ.* 'Αστίων Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis sæpe sublatum, velut a Leopardo Em. I. cap. 16. Is. Vossio ad Melam II. c. 3. Jo. Piersono Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inheret. In fragm. Orat. Issei apud Dionys. Halic. T. II. p. 176, 28. scribendum: *ὅτι ἡ μήτηρ ἀσπὴ τὴ ἰστί, καὶ ὁ πατήρ*; et v. 39. *ἦν οὗτοι ἰμολογοῦσιν ἀσπὴν ἵσται*, pro vulgatis *αὐτὰ* et *αὐτὰν*. In Epicharmi loco apud Diogenem Laërt. III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, *ἀνδάνιν ἀσποῖσιν ἀστούς*. Reliquit mendam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobæi Eclog. p. 147. *Ἀσπὴ δ' ἰπυργώσαντο*: urbes postulare sententiam Poëtæ, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, *Ἀσπὴ δ' ἰπυργώσαντο, καὶ περιεσπασίς* "Εστύξαν ὀκνοῦς. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur, conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus *αὐτίων* duplici modo accipi, sive ut intelligas *τοὺς μηδίζοντας αὐτίων*, sive ut *ἱκατίων αὐτῶν* idem valeat ac

ἱκανῶν ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 3. μὴ πρότερον ἀπαρσεν. πολιορκίοντας ἢ ἐξίλυσιν] Tale superius (c. 86, 6.) μὴ ἀπαρσέναι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξίλυσιν: et cap. 16. πρότερον ἢ γένεσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπαρσένη — πρὶν ἢ σφίσις ὑποχυρίους ἐποιήσαντο. Junge Gronovio observata, lib. V. 118.; cujus in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 6.) laudabilis opera. Wess. — Πλῖν μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 6.) intellige πλῖν παντὸς, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 10. S.]

7. χρήματά σφι δῶμι ἐν τοῦ κοινοῦ] Æquissima postulatio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublicæ consulunt, inpune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem præstare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenæ in annualibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiæ ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quest. Jur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Hæc fide Pausaniæ: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσις οὐ μίτισσι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία, τῆς ταύτης ἴσχυιν, lib. IX. 6. Wess.

CAP. LXXXVIII. [4. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξίδουσι οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδοῦσι] Si οἱ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακταλous quædam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

6. χρήμασι ἐπιποιήσαν] Divinationem

Æm. Porti, audacter abs' Genevensi Editore insertam contextui, veram schedæ præstant. Itaque de Aldino et nupero ἐπιποιήσαν, alibi invisitato, commentabor nihil. (Vide Var. Lect. ed. S.) Pausaniæ potius humanissimam et æquissimam declarationem, qua Attagini liberos insontes dimisit, prædicabo. Φῶς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παίδας οὐδὲν ἴσται μεταίτιους. Delicta acelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. Wess.

CAP. LXXXIX. 1. Ἀρτάβαζος — φύγων, etc.] Sua hinc sumsisse videtur Polyænus VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρνάκου φύγων ἐκ Πλαταιῶν προσέβη ἐν Θερραλίᾳ, quæque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαργδόνης δὲ νενηκῶς ἵσταται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγελάει: prout scribendum vidit doctiss. Kœnius, qui Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαργδόνης καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἰδὼς (lin. 14. ubi οὗτος edd. et MSS.) κατὰ πῶδας ἡμῶν ἱλαύνων προσδουκίμους ἵσται. VALCK.

12. ἰλῶν ἐς Θερήκην] Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Ἐξ Ἰων βασιλεὺς Καμβύσης ἦλθεν ἐς Αἴγυπτον, lib. III. 63. Artem, qua Artabazus suæ exercitusque salutem apud Thessalos consuluit, Polyænus hinc derivavit, lib. VII. 33, 3. Pæne autem illud Ask. (lin. 6.) αὐτὸς ἐπὶ κινδυνίσου sine dicto præterierat. Ionum, vice αὐτῶν, affirmant esse Corinthum et Phavorinum: αὐτὸς ἀπὸ τῶ αὐτὸς ἴωνος φασι. Et tale judicant, συμφέρεται αὐτὸς ἴων, lib. II. 79., cujus loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. Wess. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librariorum, si qui illorum rationi favent,

censeo. *Ἐουτοῦ, Ιουτοῦ*, etc. Ionicæ sunt formæ, pro *Ιουτοῦ, Ιαντοῦ*; item *αὐτὸς*, pro *ὁ αὐτός*: non *αὐτὸς* aut *αὐτός*, pro simplici *αὐτός*. S.

92. *Λιμὴ συντάνας καὶ καμάτης*] Per-similes Persici exercitus ærumnæ lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimæ. Consequens *διίβη πλοίοις* germanum agnoscit *χερὴν πλοῖον διαβαίνειν*, lib. I. 186. Auctor Vitæ Homeri, c. 19. *Ἰχθυεὺς αὐτοῦ συνξιστεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίῃ*. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in Declam. VI. 21. Quinctiliani. Wess. — *Λιμὴ συντάνας* vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 8. notata. S.

CAP. XC. [3. *Ἐπεὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δέλφῃ*, etc.] Vide lib. VIII. cap. 130—132. S.]

8. *Θιερμήστορος*] In suo Cod. Valla reperit *Θιερμήστορος*: in Med. Gronovius, *Θιερμήστορος*. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur *Θιερμήστορος*, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post (lin. 11.) scribendum puto, *ὥς, ἢ μόνον ἴδωνται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσανται ἀπὸ Περίων*: sequitur enim eodem tempore, καὶ *ὥς οἱ βάρβαροι οὐκ ὠνομαζέοντο*. VALCK.

11. *ἀποστήσανται ἀπὸ Περίων*] Ecce iterum negligentie specimen. (Vide Var. Lect. (ed. S.) Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insectui neglexerunt omnes. Tantum-ne molestie eos inspicere? Præsertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. Wess.

CAP. XCI. 6. *Δίκομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἠγεσιστράτου*] Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum *Δίχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ἔρην τοῦ θεοῦ*, stabilire τὸν Ἠγεσιστράτου Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bo-

num omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem æsellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestię Niccon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adascicebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. Wess.

Ibid. *Δίκομαι τὸν οἰωνὸν*] Non, quod vulgatur *τὸν Ἠγεσιστράτου*, sed *τὸν Ἠγεσιστράτου* Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adjecit, scripsisset potius me judice, *Δίκομαι οἰωνὸν τὸν Ἠγεσιστράτου*, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, *οἰωνὸν τὸ οὐρανοπαύμενος*. In Plauti Pseud. II. iv. 22. *Χαρίναι οἰωνὸν παῦ*. Euripid. Phoen. v. 865. *Οἰωνὸν Ἰβήρην καλλίπυρα σὰ στίφη*. Sed e vicinis notissimum forsan ab alia manu nomen fuit adjectum Hegesistrati, ab Herodoto autem acscriptum *Δίκομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ἔστι Σάμου*. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Græcis simpliciter dici: *Δίχομαι τὸν οἰωνόν*, sive *τὸν ἔρην* τὴν κληθεῖσιν τὸ μαντιομα' τὸ χρησθῆν. VALCK.

CAP. XCII. 1. *Ταῦτά τι ἔμα ἡγήρευ καὶ τὸ ἔργον πρὸς ἡγῆ*] Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat formam ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., *ταῦτά τι ἔμα ἡγήρευ, καὶ ἱσχυροῖσι τὴν νίαν τὴν Ἀδυμάντων*: ut c. 97., *ταῦτά τι ἔμα ——— ἰσχυροὶ καὶ ἱσχυροί*. VALCK. — Pro eo quod lin. 1. scribitur καὶ τὸ ἔργον πρὸς ἡγῆ, suspicatus eram πρὸς ἡγῆ oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adject, i. e. et rem ipsam præstitit. S.

8. *Ἀπολλωνίης δὲ τοῦ ἐν τῇ Ἰονίᾳ κόλασθ'*] Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Menepolemus ἔξ Ἀπολλωνίης τῆς

in τῇ Ἰονίᾳ. De Orico, (CAP. XCIII. 5.) ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz. πάλιν in τῇ Ἰονίᾳ κάλας. Adjunge Cononis Narrat. xxx. cui Euenius est Πιθήνιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Λάκμων adpellat, lib. VII. p. 486. (p. 316. ed. Cas.) Λάκμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. Wess.

CAP. XCIII. 1. κατίλας Εἰρήνιον] Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πιθήνιος dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniæ civis, quæ Nostro ἡ in τῇ Ἰονίᾳ κάλας dicitur: τὰν ἐν πόντῳ Ἰονίᾳ Φαῖκος ἦν ἀπὸ Κιρηνάων, apud Pausan. V. (c. 22.) p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμὸς Ἄωος διὰ μέσης αὐτῆς ἵκει dicitur ἐκβάλλειν εἰς τὸ Ἰόνιον πέρασος. Juxta Herodotum (lin. 4.) flumen ῥίον διὰ γῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς θάλασσαν, παρ' Ὀριον λιμένα. Portum Oricum hinc attingit Eustathius in Dionys. v. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

6. φυλάσσειν ἱκανὸν ἱκανοί] Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πιθήνιος καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτῳ τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ ποτὶ αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, præbet Ælianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λίγυ μὲν Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιέριον τὸν Οὐκλίσιον κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμυλίσαντος τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἁλίου προβά-

των) ἱξάνοντα λύκοι δισπάρεζαν: ut apud Nostrum, λύκοι — διέφθιραν τῶν προβάτων ὡς ἱξάνοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμήσαντος τὴν φυλακὴν] Consentienti scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigiliæ dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Ælianus de Animal. III. 13. Grues ὅτι τῷ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ἰσθῶσι μὲν ἀσπυλίζουσαι, ne vigiliæ tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τρεφῆς καὶ περισβύτιον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν φρουρὰν οὐ κατανοσάζειν scribit. Wess. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi forma uti; quum præsertim alioquin etiam idem valeat κατακοιμῆναι atque κατακοιμίζειν. S.

15. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ διασπάρειν] Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timæi Lexic. p. 188. (p. 263 seq. ed. sec.) Wess. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς διασπάρειν, ut hic olim legebatur εἰς τὸ διασπάρειν: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ διασπάρειν, quippe Herodoteum ὑπὸ διασπάρειν ὑπαχθῆναι extat, lib. VI. c. 72. et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἵδμεν. Pro ὑπάγειν scribendum ὑπάγειν θανάτου in Xenophon. tis Ἑλλην. lib. V. p. 333, 27. VALCK. — Similiter Latine dicimus, sub iudice lis est. S.

19. πρόβατα δι' οἱ — ἰγίνετο] Pecora verterat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend.

VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἐκ ἁλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. π'. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. (p. 302 seq. ed. Franz.) Mox (lin. 20.) ἰαί τι ἰσχυρώ-
των, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii postulat. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) Vallæ Latina Gronovius sic refinxit: Erant autem illis prædicta, et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali præsentis, responderunt, etc. quæ Wesselingius etiam tenuit, quamvis impedita. Nam πρίφαντα, quæ dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quæ mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario πρίφαντον prædictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, effatum, λόγιον, διοπρίσιον, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 5. πρίφανται non prædictum aliquid est, sed tale effatum quo nil aliud nisi jussum et præceptum quoddam continebatur. S.

[23. αὐτοὶ γὰρ ἰσορροῦσαι τοὺς λύκους] Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cujus propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Jupiter Dodonæus et Apollo Delphicus. S.]

CAΡ. XCIV. [4. ἐν θώκῃ] Lib. VI. 63, 5. ἐν θώκῃ cum doctis Interpretibus in consensu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 12. S.]

6. ταύτῃ δὲ ὑπάγοντες] Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti Conon, τίχνη ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. Androm. v. 428. ᾧ δ' ὑπάγοναι, h. e. ἱδύσασθαι καὶ ἐκπαύεσθαι καὶ προστεψάμεναι, ex Scholiastæ doctrina. Appianus Civil. III. (c. 37.) p. 894. ᾧ δὲ μέλιντα ὑπαχθί-
ναι,

qua re maxime delinīti. Errorem Vallæ intactum Abreschius Diluc. Thucyd. p. 526. noluit. Wess. — Plutarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθίνας οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψι, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra I. 18. S.

20. ἔμφυτον παντικὴν εἶχον] Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θείας δέ μοι ἐν φρεσὶν αἶμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Odyss. χ'. 348. Alia Demosthenis ἔμφυτος αἰσχροκίρδεια καὶ ποτηρία, penitissime animo ex toto vitæ genere hærens, juxta Dinarchi criminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἔμφυτος ἀκρασία in fragmento Duridis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. Wess.

CAΡ. XCV. 1. Δηίφορος] Δηίφορος eligebatur ex Poëta, qui Herodoto nihil præscribit. Wess. — Quis Δηίφορος h. l. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἰσβατεύουσιν τοῦ Εὐηνίου οὐνόματος ἐξιλάμεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα] De usu isto verbi ἰσβατεύουσιν dictum est lib. III. 63. Loci justam sententiam nec Valla, nec Portus, assecutus est. Nulla Deiphono in Græcia molestia ex invaso Euenii nomine; operas vaticinandi contra Græciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut Reiskium aut Abreschium Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἰσίων τὴν Ἑλλάδα, Græciam obiens, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit Vallam rarior verbi potestas, qua Plutarch. T. II. pag. 396. x. ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλιδεύουσιν γράψαι, cum pingere equum semet voluntatem conduxisset: et in Pelopida, p. 291. x. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἱστίας. Wess. — Nempe, ut ἐκδιδόναι dicunt Græci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνουσιν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod

eodem redit, *ἰαδίδοι* ia, qui alterius operam conducit; *ἰαλαμβάνει*, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente Vallæ versionem, Deiphono negotium in Græcia fuisse exhibitum, tenuerat Gronovius, eandemque in contextu intactam Wesselingius reliquit, in subjecta Nota corrigere satis habens. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XCVI. 3. *πρὸς Καλάμοισι*] Hoc, sive *πρὸς Λαμίοισι* Arch., alii eruent. Wess. — Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavimus. S.

4. *παρισκινύζοντο ἐς ναυμαχίην*] Exterminavi *ὡς*, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solum. c. 97., Codicum conspirante imperio: non item *ἀπίστων* (lin. 9.) ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid præ se incommodi ferret, ex cap. seq. (ex cap. 98, 5.) *ἰστίων* lenissima fingi medicina. Geminum, lib. VIII. 74. *ὡς ἐς τὴν Πιλοπόνητον χερῶν ἦν ἀποπλάγιον*. Wess.

Ibid. *ὡς ἐς ναυμαχίην*] Omissam in Med. voculam, *ὡς* si præbent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime hæret: *παρισκινύζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην*: ut Xenoph. 'Ελλ. II. p. 267, 33. *πάντα παρασκευασάμενοι ὡς ἐς ναυμαχίαν*: p. 269, 4. *ὡς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν*. Thucyd. VI. c. 67., *παρισκινύζοντο ὡς ἐς μάχην*: idem sæpe dicitur, *ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν*. VALCK.

CAP. XCVII. [2. *ἐς Γαίωνα τι καὶ Σκελοπόιντα*] *Γαίων* fluvius, ex Ephoro notus apud Athen. VI. p. 311, e. Gæsus apud Plin. V. xxix. 31. Gæsus Melæ I. 17. *Σκελοπόιν*, aliunde non cognitus, ex hoc Herodoti loco colligitur amnis fuisse, in Gæsonem haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4. *Φίλιστοι*—*Νίλιον τῷ Κόδρου ἐπιστάμην*] De migratione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nulla tamen Philisti mentione, Pausanias, lib.

VII. c. 2. etc. Strabo, lib. XIV., p. 939. (pag. 633. ed. Cas.) quorum huic Codri filius *Νηλίδης*, illi *Νυλίδης*, sicuti Nostro. Ista Strabonis aliorumque scribendi ratio Clar. Perizonio unice ad Ælian. Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; absque causa tamen, siquidem in laceris ejus tabulis NE—ETΞΝΙΚΙΞ, unde *Νυλίδης* *ἔπαισι* formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo H. Valesio ad Ammian. lib. XXVIII. 1. contentum. Ionicam vocem *κτιστὴν*, quam *κτίειν* ad Dionys. explicuit Eustathius, optime docti viri illustrarunt. Wess.

5. *ἐπὶ Μιλήσῃ κτιστὴν*] *Ἐπὶ τὴν Μιλήσων κτίειν*, velut Herodoteum, legitur apud Eustath. in Dionys. v. 823., qui sinceram nobis formam *κτιστὴν* servavit ad Hom. 'Ιλ. ε'. p. 1245, 40. quam illinc Herodoto jam restituit Portus: alia hujus moduli supra prostant pag. 42. (Adnot. ad I. 85, 3.) Ad *κτιστὴν* accedit Hesychii *Δωμητύς. κατασκευὴ*. Eidem *Φραστὴς* est *εἰσιψίς, ἱππία*: apud Suidam *Ἀφραστὴς* sunt *ἀουεσίαι*. Ad Hesych. quædam notata sunt in *Ἄνω δαστύς. σωφρονιστὴς* miror apud Platonem reperiri T. II. pag. 933. x. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. *ἀπορίη τι εἵχοντο*] Præpositio (ι), quam schedæ offerunt, locum recipere poterit. *τίλας Δαρυῖος* *τι ἐν ἀπορίῃσι εἵχοντο*, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. *Ἀποβάθρας*, (lin. 6.) paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat Valla, merito desertus. Scalæ fuerunt ad descensum nauticæ. Thucydides IV. 12. *Βρασίδας ἰχάρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν· καὶ περιέμενος ἀποβαίνειν, ἀνιπύνη*: ubi docte Dukerus, sicuti Tl. Hemsterhusius in Luciani Dial. Mort. X. 10. Wess. — Latinum nomen *scala* Græco adposuit Pollux I. 93. *ἀσπυβάθρα καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλῶσι*: ubi commode Jungermanus: "Videtur

autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam ejicitur, inserviens tam conscendendæ navi quam exscendendæ." Potuerat adjicere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcendendum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

11. *πρῶτον μὲν ἐν τῇ νηϊ, etc.*] Duas literas male repetitas legendumque suspicor, *πρῶτον μὲν τῇ νηϊ παραπλίον, ἰγχερίμψας τῇ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα λινοτυχ.* VALCK.

Ibid. *ἰγχερίμψας*] Nihil quidem interest, *ἰγχερίμψας* scribatur an *ἰγχερίψας*, prius tamen tanquam suavius posuisse videtur, ut II. 60. *ἰγχερίμψαντες τὴν βάρην τῇ γῇ*: ubi non variant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie, Codices consistunt scripti: partis prioris *ἰγχερίψας* vinceret, si vetustatis ratio duceretur, quod antea, lib. II. 60. animadversum. Præconis *μυγαλοφωνιάτου ἐν τῇ στρατιᾷ* voce ad Ionas usum Leutychiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34., nonnulla ejus ex ore memorans a vero alieniora. Wess.

12. Percultum ὑπὸ κέρκους *πρεσγόρεως*, voce præconis. Tale Theophrasti in Stobæi Serm. XLII. p. 280. *οἱ μὲν ὑπὸ κέρκους πιλῶσιν πωλίῳ*. Xenophontis Laced. Republ. pag. 286. c. *ἄσπερ ὑπὸ κέρκους*. In Æschyli Choëph. v. 838. audax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. Wess.

20. Per præconem Ionibus ista Leutychides eadem dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themistocles similia lapidibus incidi curaverat: ἥ γὰρ δὴ λαβόντα τὰ ῥήματα τοὺς βασιλέους ἱκέσθαι τοὺς Ἴωνας πείσσει, ἢ ἴσμεν ἀντιχρίνα ἐς τοὺς βασιλέους ποιῆσαι ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι: in quibus scribi mallet Kœnius *ἰαί εἰ ἀντιχρή*, prout supra legitur, lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mutata h. l. malimus vulgata

verba, *ἴσμεν ἀντιχρίνα*, nullam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 16. *τοῖσι καὶ κατιδέουσιν ποχμοὶ ἂν εἰ ποίειν, δυνάμεις ἰσιλαβομένησι*] Cuncta Persas cum spectent, de sermonis adsuetudine expectantes, τοὺς καὶ κατιδέουσιν — ἰσιλαβομένης: quam etiam in sententiam Diodorus XI. 33. ac Polyænus VII. 35. abierunt. Valla ad Ionas, res novas animo agitantes, adplicuit, quasi τοῖσι καὶ κατιδέουσιν, quibus videbatur: sequacemque Cl. Pavium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposuerim, mancā arbitrato structuram, ope quidem ingenii, sed ob MSS. taciturnitatem dubia, sanandam. Nollem vero *νίχμοι* ἂν εἰ hic eo colore et cap. 103. fingi, quod *ποχμοὶ* semper in substantivis nominibus ponatur. (Nempe ea Reiskii erat sententia) Adesse mutaturo debuerat *βασιλίδι χόρας Κρίων ὁ Μινικίης ποχμὸς*, h. e. *νίος, νισσοὶ κατασταθίσι*, ut Critici in Sophoclis Antig. v. 164. Wess.

Ibid. *τοῖσι καὶ κατιδέουσιν, etc.*] Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsā excidit vox ob præcedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, *τοῖσι καὶ κατιδέουσιν ἰσὶν ποχμοὶ ἂν εἰ ποίειν δυνάμεις ἰσιλαβομένησι*: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos jusserint Persæ τὰ τῆς Μονάλης ἄκρα φυλάττειν, Polyænus. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum *καταδεκνῖν* alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex *δεκνῖν*, habet, existimare Hoc loco κατὰ præpositio propriam quam-

dam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu jungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγίλῃ τινός, et κατακρίναι τινός vulgo dicitur, καταγίλῃ τινι usurpat Noster III. 37, 4. 38, 2. sæpiusque alibi, et κατακρίναι τινι VII. 146, 6. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. (ed. S.) VII. 10, 71.) sic et καταδοκίῃ τινι usurpavit. S.

[18. συνίδηται τὰ γίγνα] Conf. supra, c. 61, 12. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 3. [τὴν κύματόντης] Verissime Eustathius, ἰσὺ ἀπὸ τῆς ἰσῆς τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Grævius subvenit, injuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitæ Auctor c. 19. καθήμινοι ἐπὶ τῆς κυματωγῆς, et c. 34. λαομαύτοι ἐπὶ τῆς κυματωγῆς ἀδυνάτως ἔχοντες describit, censebimus? Nonne mortallium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione æstus marini? cum citra maris adspersionem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud Sextum Empir. lib. VII. contra Mathem. p. 595. non aves duntaxat, quales columbæ et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ἐρεῖν πάρεστι ἐπὶ τῇ τῶν κοσμοποιούντων σπειρώσει καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματωγαῖς ψηφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi jucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum, concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV.

196. nec dubitabis. Wess.—Quid sit κυματωγῆ, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK.—De accentu vocabuli vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

4. ἡ δὲ φάμη δῆλός ἐστι] Famam de victoria ad Plateas a Græciis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. Diodorus Sic. XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Διωνυχίδην οὖτω μὲν πισπομῖνοι περὶ τῆς εἰληπῆς, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἀλλέτοισι τὴν ἐνημέριαν, ἰφάνησαι στρατηγέματος ἱκανοὺς τοῦτο πισπομῖναι. vid. Casaubon. ad Polyænum, Spartiatæ strategema commemorantem, lib. I. cap. 33. VALCK.

7. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσιν τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι, etc.] Inconcinna et impedita videntur. Quid quæso ἡμέρης συμπίπτουσιν, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non eisdem obliviscor libri VIII. 15. συνίσταται δὲ ὅστις ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 110. (c. 101, 1.) Portus, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adjunxit, quæ fastidium movent. Justior ejusdem admonitio, Vallam συμπίπτουσιν aut συμπίπτουσιν legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quæ ad Plateas, etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτουσιν τοῦ τε — καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μιλόντος ἰσισθαι τρώματος, φάμη τοῖσι, etc. decurrant, atque ad Plateas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, jungent. Qua loci in medela, sive malis conjectura, suffragatores viros doctissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, neque Diodorus, lib. XI. 35., aut, Polyænus lib. I. 33. infitiantur, Leutychidæ in sparsu de parta ad Plateas victoria rumore imperatoriam emi-

nuisse fraudem. Wess. — Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in Var. Lect. (ed. S.) Quod si *αὐτῆς* abesset, neminem turbatura erat hæc locutio, coincidente die utriusque cladis. Ferenda vero etiam videtur vocis *αὐτῆς* abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque clades incidit. S.

CAP. CI. 3. In istis, *κατ' αὐτὸ τὸ Δημόκριτον, οὐ ἰγύνιστο* — ἡ *μάχη*, mihi quoque vocula *αὐ* ex syllaba videtur præcedente nata, et delenda cum Reiskio et Kœnio. VALCK.

9. *μηνὸς τι τοῦ αὐτοῦ*] Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste Plutarcho in Camillo, pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constante in Aristid. pag. 330. F. Æliani in sexto Thargelionis die error Var. lib. II. 25. dudum castigatus est. Wess.

13. ἡ *κληδὼν αὐτῇ σφί λείπεται*] In præcedentibus *λεῖσι* ὅ *σφί φήμη τι λείπεται*. Eadem ergo *φήμη* ac *κληδὼν*, sive omen, sicuti, lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo Berglero, ex Procopii Sophistæ Epist. III. *οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡρόδοτος εἶδεν αὐτὴν ἀνυμνῆν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχῃν ἀθήμειρόν ἰγνυκόντες, οὐκ ἀνεκτὸν ἴφασαν, εἰ μὴ εἶδεν ἡγοῖντο τὴν Φήμην*: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, *Φήμη δημοσίᾳ δόρυμιν ὡς θεῶν*, testis Æschines *περὶ Πάρατρ.* p. 47. Wess.

CAP. CII. 1. *καὶ ταῖσι προσεχίσι*, etc.] Vir doctus: aut *προσεχίως* legendum, aut delendum est *εἰσαγγέμοισι*. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim Herodotei moris et obvia. Mox *μίχρη* *καὶ* ex schedis bene Grono-

vius. *μάχρη* *καὶ* *καὶ*, lib. VII. 21. et consimilia non latent. Wess.

[6. *ἔτι καὶ δὴ*] Vide Var. Lect. (ed. S.) Quænam vis particulæ *ἔτι* insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, *ἐν ᾗ δὲ οἱ Λακιδαιμόνιοι ἔτι περιήσαν, αὐτοί*, etc. S.]

16. *συνείπιπτον*] Quod præbuit Med. Codex, aliis etiam usitato more scribendi posuerat Herod. sive *συνείπιπτον ἐς τὸ ταῖχος*: ut III. cap. 78. *οἱ συνειπίπτουσι*, nempe *ἐς τὸν ἀνδριῶνα*. Plura dedit Cl. Abresch. in Dilucid. Thucyd. p. 656. Hic ante vulgatum (scil. ante Gron. vulgatum *συνίπιπτον*) ter in eundem sensum reperitur apud Polyænum: II. cap. 35., *οἱ δὲ κατόπιν ἐπύριον συμπίπτοντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν*. III. c. 9, 45. *συνηκαυθῆσαν αὐτοῖς καὶ συνίπτιον ἐς τὴν πόλιν*. VI. c. 1, 2. *εἰσέδραμα πρὸς τὴν μητέρα*, et duo tresve *αὐτῶν συνίπτιον*: hic *συνίπτιον*, Casaubonus; primo loco *συνισπαιόντες*, corrigebat Kœnius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. *συνίπτιον* (sc. *ἐς τὴν πόλιν*) διὰ τῆς πόλεως. Idem verbum frequentavit Appianus, cujus loca huc spectantia in Indice Græcitatibus olim indicavi. S.

[19. *κατ' ὀλίγους γενόμενοι*, i. q. *ὀλίγοι γενόμενοι*. Vide Wess. ad VIII. 113, 13. S.]

Ibid. Ubi Persæ *ἐμάχοντο τοῖσι αἰῶ* *ἐς τὸ ταῖχος ἐσπίπτουσι* Ἑλλήνων, eleganter adhibetur *αἰῶ*, ut sæpius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. (Adnot. ad IV. 162, 13.) VALCK.

CAP. CIII. 5. *Περίλω*] Galeo probatum dabunt forte Codices *Περίλω*: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

8. *ἰταλικά* *τὴν μάχην*] Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Præferrem, Stephano monitore, in alteram partem inclinantem,

qualis "Ἀγὴς Ἰσραηλῆς, sive νοσφὸρος, uti scholia Æschyli Pers. v. 956. Sed relege observata eruditissimi viri (Valckenarii) ad lib. VIII. 11. Wess.

CAP. CIV. 1. *προσιόντατο μὲν τῶν Περσίων*] Superius c. 98, (cap. 99, 12.) Persæ τὰς διόδους — *προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν*. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere jubeas, præstiterit. Namque διόδους Περσίων quis junxerit? Wess.—In istis, Μιλησίοις δὲ *προσιόντατο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν*, a præpositione verbi *προσιόντατο* genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi ascripserit, quo modo sæpe solet, *προσιόντατο μὲν ἐν τῶν Περσίων*. Milesiis injunctum fuerat a Persia. Supra cap. 98. *τὰς διόδους τὰς ἐς καρυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν*. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo *προσιόντατο* pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut *προσιόντ*. Is (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie dicturus erat Scriptor, *τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν*: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοις, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσίων τὰς διόδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persæ recipere possent. S.

CAP. CV. 2. *Ἐμύλονος ὁ Εὐθύνοῦ*] Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνοῦ, sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetor. II. 19. p. 92. Δεινὸν εἶναι, in- quiebat Isocrates, *εἰ ὁ μὲν Εὐθύνης ἱμαθίον, αὐτὸς δὲ μὴ δυηέσσαι ἐνέειν*. Neque ignotus Εὐθύνοος ex vetere responso, Εὐθύνοος κῆται μοιριδίῳ Θανάτῳ, i. e. Cicerone interpretante, Euthynous potitur, fatorem numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. Hermolycum *παγκρατιστὴν* non Pausanias, lib. I. 23. ignorat. Wess.

CAP. CVI. 7. *ἔση χρεὼν εἶν*] Dede-

runt plures manu exarati *ἔση*, lib. V. 87., pessum absque causa a viro Celeberrimo datum. Justum et ego *κατανομῆσαι* judico, justissimum ἀποτίσαι. Quid autem *προκατῆσθαι*, (lin. 10.) apertum ex lib. VIII. 56. Wess.

13. *τοῖς ἐν τίλῃ ἰούσι*] Nemo de scripturæ veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τίλῃ, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. *τοῖς ἐν τίλῃ τοῖς ἐν τίλῃ ἰούσι* ἰούσι, singulos civium magistratus. Iemene in Sophoclis Antig. v. 66. *τοῖς ἐν τίλῃ βαβῶσι αἰσέμεται*: et Philoct. v. 384. *οὐκ αἰσέμαι κῆτον ὡς τοῖς ἐν τίλῃ*. Sed abstinere. Vide tamen Schol. ad Gregorii Nazianz. Stelit. I. p. 13. Wess. — Scripisse videtur, ut est in Med. Cod., *Πελοποννησίων μὲν τοῖς ἐν τίλῃ ἰούσι*, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione Gronovii memorati magistratus *Peloponnesii* nulli fuerunt: (nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In ejusdem Gronovii Grecis temere servatum erat *τίλῃσι*, et omisum verbum *ἰούσι*: de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.) magistratus *Lacedæmoniorum* Vallæ nitebantur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97. (ad lib. I. c. 58.) quibus etiam plus semel abusus est Meursius: vere monuit Clar. Duker., non Lacedæmoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus *τίλῃ* fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, *οἱ ἐν ἀξιόματι*, sæpius etiam dicuntur *οἱ ἐν τίλῃ ὄντες*. Meminit Thucyd. V. 27. *τῶν ἐν τίλῃ ὄντων Ἀργείων*. Syracusanorum magistratus, *οἱ ἐν τίλῃ ὄντες* apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur *ἄρχοντες*. Hinc Philoni Judæo inter Ægyptios et Persas viri principes sunt *ἀρχοντες οἱ ἐν τίλῃ, et οἱ ἐν τίλῃ Περσῶν*, pag. 363. v. et pag. 778. v. Ut

Herodoto Πιλοποννησίους τοῖς ἐν τήλῃ, sic Æschylus apud Stobæum, p. 63, 31., Κλύμιν τὸν ἱσθλὸν ἔειδεν χερὶ τῶν ἐν τήλῃ. Sophocl. Phil. v. 922, τῶν ἐν τήλῃ κλύμιν. VALCK.

[16. οὐδὲ Πιλοποννησίους παρὶ τῶν σφετέρων ἀπαιτείων βουλεύειν] Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πιλοποννησίους neminem interpretum adhasisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. (ed. S.) monui, Græcis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πιλοποννησίους intercidisse verbum παύσκειν, ἰξύναι, aliud-ve simile, statuere-mus, aut Πιλοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλεύειν, ex pervulgato Græcorum usu, verbum διῖν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πιλοποννησίους defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τήλῃ ἰσθμῷ; unde hæc prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstat momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖς ἄλλοις Πιλοποννησίους: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τήλῃ ἰσθμῷ, interfuisse videantur. S.]

18. Ad Πιλοποννησίους, ait Bothius, intelligi quidem utcumque οὐκ ὄντι posse, præstare tamen Πιλοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de conjectura, in contextu posuimus. S.

21. αἶσιν τι καταλαβόντες] Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἰμμενὶν aut ἰμμενέειν ob adjunctum μὴ ἀποστήσεται æquius melius, quod

Portum haud præterit. Wss.—Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CVII. 8. ὁπότε μίγιστός ἐστι] Explicatur ab Eustathio (ad Iliad. p. 537. extr. ed. Bæ. p. 668. ed. Rom.) et Criticis ad Sophoclis Ajac. v. 243., Lycophronisque Alex. v. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. hujus Musæ, et recentiorum eorundem ab Theophylacto Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, O vere Phrygiæ, neque enim Phryges, Æneid. IX. 617. ubi de Peris I. Lud. la Cerda egregie. Wss.

10. καὶ μιν ἰπθίοντα φεασθεῖς, etc.] Pristinum φθᾶς sententiæ congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, jussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. Φεασθεῖς, advertens: φεάζεσθαι et ἰπθιφάζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μίσην (lin. 12.) Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μιστήρον ἰξαράσας, sublimem rapiens. Wss.

11. ἰπθίοντα φθᾶς] Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. φεασθεῖς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Φεασθεῖς, ἰπθιφασθεῖς, et κατὰ φεασθεῖς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phœn. Eurip. v. 982. φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μιν, ἰπθίοντα φεασθεῖς, φθᾶς Ξιναγόρης — ἀρπάζει μίσην, καὶ ἰξέρας καί τε ἐν γῇ: quem, cum accurrentem cerneret, prævertens Xenagoras — medium arripit, et sublatum in

terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arripere, et capite pronum in terram statuerem. συναρπάσας ἔχρει est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρας μυστήριον εἰς τὸ βάβαλλον ἱμβαλῶν, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

18. περιουμῖνον οὐδὲν ἴτι, etc.] Dedi schedis Gronovioque, et βαβάρων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, præcedentia conmonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius, lib. VI. 42. Verissimum (lin. 20.) ἔξ Ἀθηναίων. WESS.

CAP. CVIII. 2. ὥς δέ σι προσέειπον· τι] Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσέειπον, sic προσειπὼν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. (Dial. Deor. VI. 2.) p. 217., ubi ἐν πικρῇ, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. v. 6. Errat, ut sæpius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes ἐπὶ Ἀμυστριν ἦξεν τὴν τοῦ σαυδὸς γαμετήν: errorem correxerunt D. Heins. et Jo. Davis, quo vocat Ames-trin, quæ Artaynte fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

3. βίην προσεφίετο] Præstabilius videtur προσφίρει, uti in duobus MSS.; sic sane ἀναγκαῖον προσφίρειν, lib. VII. 172. Tzetzes hæc ad Lycophron. excerpens, p. 142. Xerxes, ait, εἰς Ἱερὸν τῆς Μασιστίδος ἡμισίστατος γυναῖκας, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσφίετο erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσφίρει ab eodem fuisse mutatum. S.

6. πρῆσσι τὸν γάμον τοῦτον, etc.] Hæc salebroso doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρῆσσι τὸν γάμον τοῦτον· πῶ παυδὲ — Δαριῆς μύηται Συγατρία. Abreschius vero, πρῆσσι τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῶ παυδὲ — Συγατρία τῆς γυναῖκος ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, Συγατρία τῆς γυναῖκος per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriarum in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἴδι, etc.] Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τὴν δὲ, κακῶς — ἴσαι. Receipta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἴδι — ἴσαι, fingatur. In formulæ enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cujus in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ — πρὸς ταῦτα ἴσαι, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ παντοίῃ ἴδι κακῶς γινίσθαι) πρὸς ταῦτα ἴσαι. S.

CAP. CX. 5. βασιλῆϊον δῖονον, etc.] Hinc attigit Athenæus IV. pag. 146. a. describens Herodotea quæ sequuntur; ubi similiter οὐτομα τῶ δίκτυη Περσικῶι fuisse dicitur τυκτῶ, Ἑλληνιστὶ δὲ εἰλίον. VALCK.

6. ἡμέρη τῇ ἱγίνετο βασιλεὺς] Intererit parum, sive præpositio (iv) accedat, seu tacita relinquatur. Vallæ Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΤΕΚΤΑ, quasi cœnæ ἡθροισμοῦ, inque memoriam regiæ inaugurationis celebratæ. Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, regis natalis est dies. Viam monstrat Noster, lib. I. 133. quando de Persis, Ἡμέρη δὲ ἀπασιὼν μάλιστ᾽ ἐκείνη τιμῇ νομίζουσι, τῇ ἡμερῇ ἱγίνετο, qua eorum

quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, *ἴτα*, adjunctus, *εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτη τῇ ἡμέρᾳ βασιλείας γινώσκοντες ὅσα δύναμις καὶ ἱερτάζει* ἡ *Λαία*: quibus adprime adcommodis nihil adstruo. ΤΤΚΤΑ explicant, qui poterunt. Wess.

8. τὴν κεφαλὴν σμᾶται] Habet et σμᾶται Athenæus: noster forte scripserat σμῖται. Si in nullo Codice legitur σμῖται, neque legisse videbitur illud Valla; cujus ornatur eam mihi moverat superius (Adnot. ad III. 148, 5.) memoratam conjecturam. Casaubonum σμᾶται hic explanantem sequitur Gronovius. VALCK.—Omnes ita; (nempe σμᾶται:) nec Vallam suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum Athenæi Animadversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragrantius oleum prætuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricum, conjectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. Gronovio itidem signata, hæc de lib. IV. 73., ubi Scythæ, a funere recentes, σμῖται τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμενοι, utique capita, sive fœdati antea, seu quomodo-cunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor Strabonis verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, Indorum rex, λούῃ τὸν τριχὰ, μεγάλῃ ἰερτῇ ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πέμπουσιν, lib. XV. p. 1046. A. (p. 718 med. ed. Cas.) habent certe quidem adfne aliquid. Porro (lin. 10.) δίσται τοῦ Ξέρξου Codicis Arch. minime futile: plures idem si præberent, in majore versaretur honore. Wess.—Nunc, quum unus hic codex δίσται pro χερσὶν habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 12. κελύων με γυναῖκα, etc.] Proxime consequens ταύτην με κελύων hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τριγῆς (lin. 13.) in tot bonæ

notæ membranæ considerationem mereatur, siquidem sine ea filum sermonis cohæret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat ejus tamen præsentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit (lin. 16.) μετρίτα, cui dialectus favet, et Calliope c. 61. Wess.—Probatorum complurium codicum reprobata consensu (quibus cum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τριγῆς a lectore quodam olim margini adjecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absimile ut abjiciendam censeam. S.

17. μίγα μὴ ποιοῦμαι] Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. Wess.

Ibid. μεγάλα μὴ ποιοῦμαι] Hic certe placet lectio Arch. μίγα μὴ ποιοῦμαι. In istiusmodi formulis μίγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structura positum in Xenophontis Κυρ. Παύδ. V. p. 76., ἰγὼ μίγα ποιοῦμαι φίλον. τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμέχοις καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπὼν. Ut μίγα ποιοῦμαι, frequentatur et μίγα ἡγοῦμαι, et μίγα τίθιμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μίγα ποιοῦμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιοῦμενος ταῦτα. VALCK.—Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μίγα pro illorum μεγάλα dant, eosdem, lib. III. 42. μεγάλα dare, ubi reliqui omnes in μίγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive

librarium, cui multæ debentur lectiones, quæ commodiores videri poterant, quam hæ in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco *μεγάλα*, quod ei insolentius visum esset, suo arbitrata in *μίγα* mutasse, et III. 42. quum *μίγα παύματος* scripsisset Herodotus, *μεγάλα* posuisse, quod sequenti *πῶτα* aptius respondere videretur. S.

27. Legit Bothius οὐ δὲ πού με ἀπολέσους: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar. S.

CAP. CXII. 4. τοὺς τι μαζοὺς ἀποταμῶσα] Dirum inpotentis matronæ facinus! Geminum aliud, ex inopia ejus religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effrenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum baud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quædam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent. Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendo: tu τοὺς τι μαζοὺς ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta, lib. IV. 202. flocci feceris. Wess.

CAP. CXIII. 7. ὡς ἔμοι δοκίει] Formulæ veterem cultum membranæ reddunt. Eadem, lib. IV. 168., aliisque locis. 'Εμοὶ δοκίει Sophocles, Thucydides, Philostratus, etc. Aldi Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 5. Wess.

13. τὴν σφραγὶν τὴν ἐκείνου] Suspicio vocem σφραγὶν, ex proximis inherenterem memoriæ scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, καὶ δῆπου τισὶ καὶ ἄλλοις, quique necdum pervenerat ad suam præfecturam, is minus commode dici poterat jam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτόν τι ἐκείνου, καὶ

τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν Σφραγὶν τὴν ἐκείνου, si hoc alicunde firmiter acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεπτόν] Idæ promontorium, contra insulam Leebon, in Schollis ad Nicandri Alexiph. v. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XIII. p. 598. c. Sæpe illic navigaturos adversa morabantur venti. Eumenes rex — adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare *Lecton* promontorium non potuisset, etc. apud Livium, lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantia, nihil fere Thucydides, lib. I. 89. discordat. Wess. — Lectus promontorium sæpe Straboni memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur *Λεπτόν*, quemadmodum *Λεπτόν* acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adjectivo verbali *λεπτός* distinguatur, penacutè scribitur apud eundem Strabonem, lib. XIII. pag. 604. n. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenæum, l. c. correxit Casaubonus, *ρίον ἰσθμὶ Λέπτον*, ubi mendose *Λεπτόν* olim. S.

10. ἐκ τῆς 'Αβύδου διαβάσεις] Διαβάσεις, quod ex Arch. memorat Galeus, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto, VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάλλειν posuit Thucyd. II. 83. VI. cap. 30. Aristides, T. III. p. 577., εἰς Φίλας διέβαλον. Eunapius in Proæres. p. 129., διέβαλιν ἢ 'Ασίαν εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, verbum διαβαλόσεις h. l. cum Arch. nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspiciens optimas hæc membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάσεις scrip-

tum, uti in aliis: atque id tenere debu-
eram. Conf. Wess. Adn. ad IX. 89,
23. Quum verbum διαβάλλειν trajici-
endi notione alias frequentet Herodo-
tus, scriptura Arch. διαβαλόντας h. l.
ejusdem docti olim hominis industriæ
deberi videtur, cui multa alia, quæ ille
codex (et qui eum presse sequitur Vind.)
propria habet, accepta ferenda esse et
sæpius alias monui et proxime etiam
ante observavi. S.

CAP. CXVI. 4. ἔξ' Ἑλαιούντος ὑφιλί-
μους] Quum Xerxen circumvenit Ar-
tayctes, nondum dici poterat Protesilai
τὰ χρέματα ὑφιλίμους: hoc itaque e
sequentibus huc ab alia manu videtur
illatum; ab Herodoto autem scriptum
αἰτήσας, Vallæ lectum, dat Arch. No-
men urbis Chersonesi Thraciæ diverse
scribitur Ἑλαιῦς et Ἑλαιῶς, docente
Clar. Wesseling. ad Diodori XIII. c.
39. Mihi quoque legitima scriptio vi-
detur Ἑλαιούντος. Prope Elæunta,
atque hujus templi Protesilai reliquias,
scenam constituit suorum Heroicorum
Philostratus, de Artaycte nostro narrata
respiciens, p. 672., ubi templum memo-
rat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδης ὕβριζι:
juxta Herod. spoliato templo quum
Elæunta veniret Artayctes, ἐν τῷ ἁδύτῳ
γυναιξὶ ἰμείγντο. conf. VII. c. 33.
VALCK.—De Aoristorum usu præcipi-
ens Hermannus, quem in Var. Lect. (ed.
S.) etiam laudavi, recte monuit defendi
h. l. ὑφιλίμους posse. Quare, quum
in hanc scripturam veteres libri omnes,
excepto Arch. ejusque sequacibus Vind.
et Vallæ exemplari, consentiant, horum
αἰτήσας ex correctione parum necessaria
ejusdem docti olim hominis, quem mo-
do dixi, fuerit prognatum. S.

17. καὶ τοῦ αἰὶλ βασιλεύοντος] Indica-
tum superius ad lib. I. 4. Hinc audax
fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persa-
rum, victis Parthis, vindicis et regni
instaurationis, cedere Imp. Alexandrum

Romanosque omni Asia debere, ἵσται δὲ
ἄρχιν Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τι καὶ Κα-
ρίας. — εἶναι γὰρ αὐτὰ Περσῶν προγο-
νὰ κτήματα: esse enim Persarum he-
reditarias atque a majoribus acceptas
possessiones, in Herodiani, lib. VI. 3.
Proximum καὶ τὸ τίμινος Ἰωνίαις, (lin.
19.) fanumque sevit, obscurius verum;
nisi fanum, locum effatum templo et
sacratum Laurentius Livi more et hic
intellexerit. τίμινος, ager exemptus et
consecratus juxta Protesilai sepul-
chrum, sicuti Noster in præcedentibus.
Inpendit et his operam Cl. Olearius ad
Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum
istiusmodi, ut noceat magis, quam pro-
sit. Wess.

23. ἀφύκτος δὲ καὶ αὐτῷ ἰστίαν] Litem primæ voci schedæ movent. Age,
intueamur. Ἀφύκτος omne, quod evi-
tari quitum non est. Ἀφύκτος θάνατος
Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plu-
tarchi, p. 107. π. ἀφύκτος ἀνάγκη Philo-
sopho de Pythagoræ schola apud Sto-
bæum Eclog. Phys. p. 8., τὸ περιστρέ-
φον ἀφύκτος Alciphroni, lib. I. Epist. 25.
Sed Artayctes, modo provide et consul-
to egisset, aut vitare obsidionem, aut
adparatu ad eam tolerandam sese potu-
erat instruere. Neutrum observavit;
unde ex inproviso, uti Valla, ἀφύλάντῳ
(non ἀφύλάντως) membranæ Arch. et
Vind., supervenerunt. Simile Polyæni
VIII. 36. ἐπιβῆσθαι τοῖς πολέμοις —
καθιδύουσι καὶ ἀφύλάντοις. Plutarchi T.
II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστοδήμον ἀσπλόν
καὶ ἀφύλάντον περιπεσόντι διαφθίρουσι.
Herodiani VI. 5. οὐδὲν γὰρ ἦντο —
ἀφύλάντως καὶ ἀπρόσπατος αὐτοῖς ἰστίαν
εἶσθαι. Quæ cuncta ut vetustis libris
paria faciam, a me inpetrant: alia opi-
natis præscribitur nihil. Wess.—Ha-
bet etiam ἀφύλάντως διακίσθαι Polybius
IV. 36. 4. Denique perapta utique
huic loco scriptura ἀφύλάντῳ videri po-
terat. Quod si tamen vulgatum olim

ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum *ἀφύκτως* possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quæ ibi adjecta est interpretatio *ἀνιξαλίπτος*, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium *ἀφύκτως* reperiatur, tamen, ut *ἄφροντες* dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus *ἀφύκτως αὐτῷ ἱστῶσαι* dixisse Herodotum credamus, ita de improvviso eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circumsederunt, ut effugere nemo posset. Atque hæc lectio etiam significantior est: nam, *ἀφύλακτος* fuisse eum ab hostibus invasum satis jam superioribus verbis, οὕτοι παρισκικισμένοις ἐς τὸν πόλεμον, οὕτοι προδικαμένοις τοῖς Ἕλλησι, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam *ἀφύκτως* restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 6. Istud ἱστοίγον τὰ παρόντα H. Stephanum in jucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στίργι μὲν τὰ παρόντα, ζήτοι δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. Wess. — Quid sit quod H. Stephanum offepdisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Græc. Ling. T. III. p. 1014. x. postquam Isocratis dictum adposuit *στίργι τὰ παρόντα*, præsentibus acquiesce, statim adjicit, verbum *στίρ-*

γιν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui jungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumolata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῇ ταίχῃ ἐς πᾶν ἦδον, etc.] Interposita *ἀμφὶ τὸν Ἀρταύκυστα*, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro *εἰναι τῶν κλεινῶν* nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem, X. 37. Wess.

8. εἰ Χιρονησίται, etc.] Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat hæc in *Χιρόνησος*, sed latuerunt eruditos ejus explanatores. Vulgatur, *καὶ τὸν πολίτην* (Hecatæus) *Χιρόνησιόν φησι. Ἀψινθίους πρὸς μισσημβρίαν ἰμορίους Χιρόνησίται, ἀπὸ τῶν πύργων ἰσημήναντο τοῖς Ἀθηναίοις τὸ γιγνόν:* quæ minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, *Ἀψινθίοις — ἰμορίους Χιρόνησιν. Χιρόνησίται ἀπὸ τῶν πύργων, etc.*; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quæ liberque ejus IX. adjicietur comode. Ille quædam aliter exarata hic animadvertit, *Χιρονησίται* tamen Nostro VI. 39., et cap. 119. Calliopes: (IX. 120, 1.) nam *Χιρονησιωτίων* vox exerrat Wess.

CAP. CXIX. 2. ἴδυσαν Πλειστονέην ἱσχυρεῖν θιῶ] Barbarum et crudele nomen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde *ἐλῖγν* *ἰόντες*, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de Vallæ Latinis? nam de Arch. scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinum *ἐλῖγν ἰόντες* ad viciniam Ægos fluminis, paululumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fuge-

runt, liquido baud paret. Satius erit, illibatam illud servare. Omnium præclarissime ὑπὲρ Λιγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus Oudendorpius ad Frontin. II. 1, 18. Wess.

CAP. CXX. 3. καὶ ἵσσαιον] Pati possem Athenæi et Eustathii ἡσπαιον, si quæ gravis urgeret causa. Simile Apollodori, Bibl. III. 13, 6. καὶ ἁσπαίοντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρός, ἰβήσεται. Æschyli Pers. v. 983., Euripidis Iph. Aul. 1587. Sed Apollon. Rhod. IV. 874. εἰσινέσσει Παιδα φίλον σπαίοντα διὰ φλογός. Junge Valckenario observata lib. VIII. 5. Ἰχθύς νοσάλωται rejecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest Dionis Cassii, lib. XLIX. p. 473. E. τῶν τε νοσάλων σινὲς καὶ Δαλματᾶς ἐν αὐτοῖς ἱκανίστησαν, de recens captis. Wess.

3. ἰσάλλοντό τε καὶ ἵσσαιον] Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἡσπαιον hinc excitat Eustath. in Odys. μ'. pag. 497, 30. Errorem in vicinis Vallæ Jo. Hartungus jam correxit, Locor. Memorab. III. cap. 7, 18. VALCK.—Quemnam Vallæ in vicinis errorem correxerit Hartungus, cujus liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τᾶριχοι ἰσάλλοντο interpretatum Vallam esse offa illa salsuræ resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἰσάλλοντο pro ἰσάλλοντο accipientem : cujus rationem sequens Schulzius in Indicem Græcitatæ Herodotæ ex hoc ipso loco verbum Ἐσάλλισθαι, resilire, retulit. At ἰσάλλομαι aut ἰσάλλομαι non tam resilire, quam insilire et irruere in aliquem significat. Jam olim autem Sylburgius in ora Herodoti Latine Francof. 1595. editi monuerat, esse a verbo πᾶλλισθαι, vibrare et concuti significante : recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δῖματι παλλόμενοι sunt metu tremantes sive concussi. Sic apud Poëtam στήθει πᾶλλεται ἦτορ, in pectore saliens

VOL. IV.

vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. jungit παλλόμενοι καὶ σείμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster, I. 141, 9. S.

7—9. Portento, quo censebatur τὸ τᾶριχος ἀναβιβῶναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τῆθ' ὡς καὶ τᾶριχος ἰδὼν δύναται πρὸς Σιδὼν ἵχτι τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. præbet εἰνέσθαι: quod lectum Eustathio hujus monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτισίλαος — δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic εἰνέσθαι, id est τιμωρεῖσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. (c. 4.) p. 213. Πρωτισίλαος, αἰτ', ἐν Ἐλασιῶντι, οὐδὲν ἦρως Ἀργεῶν φανερῶτερος, ἀνδρα Πύρρην ἱσχωρήσατο Ἀρταύκτην. VALCK.—Hæreo, servem-ne εἰνέσθαι, an εἰνέσθαι præoptem : hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. Wess.—Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνεσθαι, sed multo etiam frequentius εἰσασθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam εἰνέσθαι, præsentis temporis forma, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in præsentis tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in εἰνέσθαι aut εἰσέσθαι temere mutatum. S.

10. ἄπανά οἱ τᾶδε ἰθίλα ἰσθίοναι] Vir eruditus Corn. de Pauw ἄπανά μοι τᾶδε, etc. quoniam τιμῆμα ἰσθίοναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter conjectandum videtur

3 P

ἀποινα Nostro præmia esse, quæ pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artaxtætæ scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. Wess. —Sunt utique *ἀποινα* præmium vel pretium pro capite pensum; sed *pendere* aut *solvere* pretium Græce non *ἀποιδί-ναι*, puto, sonat, verum *δίδοιαι*, aut *ἐκτί-ναι*, ut est apud Nostrum, VI. 79, 6. His adde quæ in Var. Lect. (ed. S.) observavimus. S.

19. *σανίδα προσπασσαλιόντις*] Cl. Reiskius *σανίδι*. Frustra. Noster, lib. VII. 33. *ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιπασσάλιονσαν*, quod geminum: considerandum enim, *ἀνιερύμασαν πρὸς σανίδα προσπαλιόναντις*. Vide ibi. Wess.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXXII. 6. *καὶ ταύτην τερχίην*] Paria de ingenio et habitu Persicæ regionis Plato de Legib. III. p. 695. A. et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. *καὶ γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίνητις τε ἦσαν καὶ χώρας τερχίας οἰκήτορις*, nempe principio regni Cyri. In vicinis (liu. 9.) *οἰκίδι*, toties laudatum, ex Arch. remigravit. Wess.

15. *μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι*] Addita vox robur Cyri dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et Loc. pag. 289; in universum tamen fallax. Fere imperia penes eos fuere populos, qui mitiore cælo utuntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait poeta, suoque simillima cœ-

lo, dicto Senecæ, lib. II. de Ira, c. 16. Quid olim quæso suavius cultiusque Græcia? Quid Cæsaris et Taciti ætate asperius et situ magis fœdum Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit. Si modo culturæ patientem comodat aurem, more oraculi Horatii. Wess.

Ibid. *εὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι*] Eandem Cyri sententiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm. pag. 172. κ. ubi Persas Cyrus cupientes *ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὐσης ὀρεγνῆς καὶ τερχίας, πιδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ ἔασι, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ βίοι ταῖς χώραις συνηχομοιοῦνται*. Temporis itaque Cyri Persas velut *τερχίας χώρας ἐγγόνους* laudat Plato de Legib. p. 695. A. cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII. p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quorum nonnulla dederat et Andr. Dounæus in Demosth. pag. 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Fertilissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio; et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. Herodoti Cyrus, *φιλίην* inquiebat, *ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι*. Herodotea non pauca Livius expressit imitando. VALCK.

GLOSSÆ HERODOTEÆ,

SIVE

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

EX CODICE BIBLIOTHECÆ S. GERMANI

CUM

PETRI WESSELINGII ADNOTATIONIBUS.

CUM Herodoti Musæ (sic præfatus est WESSELINGIUS) alio sermone ac reliqui Græcorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit *Ῥοδίωνων* Sallustii Sophistæ et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in *Συμμίκτης* non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quæst. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, *Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡροδοτου* indicavit et exscripsit Etymologus in *Κωφός* et *Σοφιστής*. Quæ quidem ad nostram si devenissent ætatem, flocci non facerem *Ἡροδοτου Λέξιν*, ob oculos hic positas; quippe jejunas, sæpissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii *Λέξιν Ἡροδοτου ιστορικῆς*, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Jungermannus, digestum *κατὰ στοιχείων* sive litterarum ordinem, cujusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius

Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istæ glossæ, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedæ ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsæ cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidæ Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille præcipue, simile *Λεξιπὸν* usurparunt; neque ejus usum recusavit Timæus in suo Platónico, nedum præter ceteros omnes G. Corinthus, sed sæpe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quærendi labor amputaretur, adscripsi.

Hæc WESSELINGIUS. Nobis, quoniam et in Var. Lect. (ed. S.) et in Adnotationibus subinde ad Glossas hasce Herodotecas (quas ille Adpendici ad suum

Herodotum, p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, eadem hoc loco Adnotationibus ad Scriptorem Nostrum continuo subjicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Jungermanum* hoc Lexicon, *κατὰ συγχύον* digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad Herodotum suum anno MDCVIII. editum Jungermannus (sive, ut ipse nomen suum Latine scribere consueverat, Jungermanus) Glossas istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΑΞΕΩΝ. Ex MS. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim Jungermanus, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo Herodoto, pag. 745. seq. repetendas curavit. De eisdem Glossis idem Jungermanus in Præfatione ad Herodotum hæc scripsit: "Nos ad-
"jecimus *Lexicon*, uti quidem titulus
"præscribitur, vel potius, ut mihi vi-
"detur, Glossas notabiliorum in He-
"rodoto vocabulorum. Misit id ad
"nos ita transcriptum, quo exemplo
"edimus, vir nob. et cl. Melch. Hai-
"minsfeldius Goldastus. Quod coniec-
"turæ de quibusdam incidit obiter, ad
"oram posui." Ex quo adparet, per-
suasum quidem fuisse Jungermanum,
se primum omnium has glossas publici
juris fecisse. At, verum si quæris,
sunt eadem ipsæ, quas jam anno
MDLXIV. Henr. Stephanus in Dictiona-
rio Medico post Erotiani et Galeni Ex-
positiones dictionum Hippocratis, p.
105—109. eodem titulo inscriptas, *Λιξ-
κὸν τῶν Ἡεροδοτῶν λῆξιν*, ediderat;
quas porro easdem Barth. Eustachius

Erotiani et Galeni Glossariis, anno
MDLXVI. a se editis, adjecerat Latina
versione illustratas. Nec vero potest
ovum ovo esse similis, quam sunt
Glossæ a Jungermano editæ illis, quas
primus Stephanus in lucem emiserat:
ita quidem, ut eadem prorsus fortuitæ
halucinationes in utroque pariter exem-
plo reperiantur; veluti, *ἀνρίξον* pro *ἀνρί-
ξον*, *ἀφιδίαι* pro *ἀμφιδίαι* (qui quidem
error jam olim quoque in Gregorii li-
bellum de Dial. Ion. §. 123. est propa-
gatus); *ἀποφῆν* pro *ἀποφῆν*, *ἀχαί-
σιν* pro *ἀρχαίσι* similiaque alia; quæ
quo pacto corrigenda viderentur, per-
specte Jungermanus in margine suæ
editionis docuit; cujus notulas Grono-
vius etiam in inferiore sui exempli ora
adposuit. Paulo post operam ab Henr.
Stephano libello huic præstitam, *Barth.
Eustachius* easdem glossas, quasi ad
Hippocratem spectantes et ab Herodo-
to quodam congestas, Erotiani et Gale-
ni glossariis Hippocrateis, Venet.
MDLXVI. editis, ita adjunxit, ut Græcis
vocalibus, omissa interpretatione Græca,
Latinam adjiceret interpretationem:
unde dein easdem Hier. Mercurialis in
Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc
titulo insignitas: Herodoti Dictionari-
um vocum Hippocratis.

Hæc ante Jungermanum gesta sicut
notitiam hujus viri effugerunt, sic pos-
teriores Hippocratis Editores latuisse
videtur opera huic libello ab eodem
Jungermano præstita, judiciumque
prudentissimum quod ille de hoc Lex-
ico, ut vulgo inscribebatur, tulerat.
Nam et in insigni editione Hippocratis
Genevensi, quæ anno MDCLVII. pro-
diit, libellus hic in Prolegomenis post
Erotiani et Galeni glossaria, quasi et
ipse ad Medicæ artis patrem spectaret,
exhibetur, ex Henr. Stephani exemplo
repetitus: et in splendida Charteriana
Hippocratis et Galeni editione, Parisiis

anno MDCLXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140—144. Græca Henr. Stephani cum Eustachii Latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum præfigere hujusmodi: *Ἡροδότου Λεξικὸν τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων τινῶν*. Herodoti Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quæ in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: *Ἀβίος, ἄβρος, ἀγλατίων, αἰγίς*, etc. Cæterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosæ voces, quas Stephanus exhibebat exemplum, *ἀφιδίαι, ἀποφριν, ἀχαρισίον*, etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta veræ scripturæ ab Jungermano commendatæ. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiæ anno MDCLXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus easdem hasce Glossas, quasi Herodoti cujusdam Dictionarium vocum Hippocratis, ita adjunxit, ut non modo Jungermani, sed et Wesselingii operam illis præstitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quæ fœde corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notula adjecta.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductæ sint omnes, quas adhuc commemoravi, Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum; operæ pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod

emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adjectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis novæ Musæ continetur, inscripta; et hæc ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum ejusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quæ supersunt, hæc cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, *Ἀνίλη· χρήση*: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est *Ἀνδριάν· μέγας οἶκος ἀνδρῶν*: quæ abest H. Stephano, habet autem eandem Wess. ex lib. I. 34. omissa tamen voce *ἀνδρῶν*. In gl. *Ἀναξυρίδας* ex I. 71. desunt (ut apud Stephanum) verba *ἡ τὰ ἐν βρακίᾳ λεγόμενα*, quæ habet Wess. Succedit *Διόλης· ἵππος ἀπολάσσου σχήματος*: quæ glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lasciviam Hippoclidæ saltationem, Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato *σχημάτια* lin. 14. codex Arch. ex simili scholio *ἐρχήματα σχηματία* legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex Sangerman. recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, *Ἐμμίλιαι· χορικὴν ὄρχησιν*. Sed vide deinde Wesselingii notata ad voc. *Πηπτις*, ex lib. I. cap. 17. In gl. *Ἀνίγνωσις* ex I. 86. habet cod. F. *ἀνίγνωσις*, pro *ἀνίγνωσις*: utrum vero *ἰδιδαξιν* habuerit cum Steph. an *ἐνιδίδαξιν* cum Wess. in lacera folii parte haud adparet. *Ἀντίξοι* recte scribit F. non *Ἀντίξοι*, ut Steph. *Ἀρδῖς· φαρίτρας* scribit F. ut Wess. ex I. 215. non *φαρίτρας*, ut Steph. Ignorat autem verba *παλ' ἐν βίλως*, quæ adjecit Steph. Post *Ἀρδῖς* habet codex

noster *Λίμασι*· τὸ ἐν χαλίκων ἡποδομημένοι ἐνι πηλεῷ κυρίον, ut Wess. ex I. 180. quam glossam ignorat Steph. *Ἀμφιδία*, utrum recte scriptum fuerit, an mendose *Ἀφιδία*, in lacero folio non adparet. Sed recte *Ἀποφρήν* habet F. sicut Wess. ex II. 109. non *Ἀποφρήν*, ut Steph. *Ἀπηνκίσσιν* scribit F. pro *Ἀπηνκίσσιν*, ex III. 14. *Ἀνδρόφρυγας* scribit F. non *Ἀνδρόφρυγα* ut Steph. et Wess. deinde vero habet *ἐνδύειν* *σῶμα* — *γυγόνει*, ut Wess. ex II. 175. non *ἐνδύειν* *ἄνθρωπος* καὶ *σφίγξ* *δημιουργημα*, ut Steph. Sequitur *Ἀτιμωρητί*· *οἶον* (ubi *ἦγον* habet Steph.) *καταφρονήσαι*: quæ quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit Wesselingius in Adnot. ad glossam *Οὐ ἀρρίξιν* ex libro tertio. Adnotavit adverbium *Ἀτιμωρητί* H. Stephanus, Thea. T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, *Λίγυσι*· *γυγόνει*: deest Steph. sed habet eam Wess. ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum *Λίγυσι*, sed posterior *γυγόνει* perspicue adhuc comparet. Tum *Ἀνδρόγυνος*· *ἄνδρες* καὶ *ἰερμαφρόντες* habet F. ut Wess. ex IV. 67. Duo verba *ἄνδρες* καὶ desunt Steph. Hanc excipit illa, cujus evanidum quidem primum vocab. (*Ἄρδιν*) *ἀκίνα* (sic F. pro *ἀκίδα*) *βίλους* ἢ *τὰ ἐν χυρὸς* *ἔπλε*. quam ignorat Steph. habet autem Wess. ex IV. 81. In *Λίγισ* ex IV. 189. scribitur *φορέουσι* in F. ubi *φορεῖσι* Steph. et Wess. In *Ἀγλατίου* desunt codici nostro verba *φυγαδιών* et *ἰσιτάττειν*, quæ habent Steph. et Wess. ex V. 72. *Ἀρβία*· *φίλια*: F. ut Steph. non *Ἀρβία*· *φίλια*: ut Wess. ex VI. 83. Post *Ἀπαιριον*. est gl. *Ἀπαιριον*· *ἀναχωρήσαντες*: quæ deest Steph. sed agnoscit Wess. ex VI. 116. Hanc

excipit *Ἀπαιριον*· *ὁ πλησόμενος*: quam eandem Steph. habet, sed igno- rat cod. Sangerm. Vide Wess. in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (*Ἄβιος*· evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua hæc:) *ἀντι τοῦ πολὺν βίον κατημίνος*, ὥσπερ *ἄβιος* τὸ *πολύβιος*: ubi Steph. sic habet: *Ἄβιος*· *ὁ πολύβιος* ὡς *ἄβιος*, τὸ *πολύβιος*. Eam glossam ignorat cod. Sangerm. sed mentionem ejus fecit Wess. in fine glossarum ex libro IX. Tum *Βαλανάγρας* *κλύς*: cod. F. sicut Wess. ex III. 115. non *Βαλανάγρας*· *κλύς*: ut Steph. Glossæ ex lit. γ. in cod. F. incipiunt a verbo *Γυναιμαχῶν*, ubi *ἐν ἱπποῦ*, non *ἐν αὐτοῦ*, ut apud Steph. et Wess. ex III. 25. Sequitur *Γαυλαί*· (sic male pro *Γαυλάς*·) *σπλίον* *φανίσιον* ut Steph. pro quo rectius *Φανίσιον* Wess. ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ *φρίατος* *ἀντελητήριον*, καὶ *γαλακτοδόχον* *ἀγγλῶν*, quæ sunt in ed. Steph. quorum loco apud Wess. ex VI. 119. est *Γαυλας*· *φρίατος* *ἀντελητήριον*. Proxime succedit *Γεργύριον*, ubi *διεμα*· *ὠτόγαιον* F. ut Wess. ex III. 145. non *ὠτόγαιον*, ut Steph. Mox in gl. *Γομνομαδία* perperam abest vox *χοροῦς*, quam recte exhibet Steph. et Wess. ex VI. 67. Mox recte *Δημοιοργοί* scribit F. ut Wess. ex VII. 51. ubi perperam *Δημοιοργοί* ed. Steph. et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: *Διπροφορεσμένοις*· *φορέοις* *φροκίμοις*.

His præmissis ipsas subijcimus *ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ*, sive GLOSSAS HERODOTEAS, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecæ S. Germani a Wesselingio editas*, cum ejusdem Wesselingii *Adnotationibus*.

GLOSSÆ HERODOTEÆ.

Ἱστορίας Α'.

ἈΝ'ΕΛΗ, *χρήση*^a, Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, αὐλός^b. εἶδος ἀκολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλασις καὶ στολή. 24.

Ἐδάλοισιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς^c, καθέδραις. 24.

"Ορβιον νόμον Θαμύρα^d. ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ἀρισμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὄρβιος, 24.

^a *χρήση*,] *Χρήσι* apud Suidam aberrat.—[*χρήση* recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilo minus, quasi *χρήσι* esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nulla adjecta observatione. S.]

^b *ψαλτήριον, αὐλός*, etc.] Separatum sibi locum αὐλός et *πηκτίς* in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme coherens. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scho-liastæ Aristophanis Thesmophor. v. 1321., ubi *Πηκτίδας, εἶδος ὄργάνου κιθαρωδικού, ἢ ἀκολάστου σχήματος*. Gemina Suidas in *Πηκτίς*.—(Conf. quæ de ista glossa, αὐλός. εἶδος, etc. paulo ante notavimus. S.)

^c *ζυγαῖς*.] Hæc disjuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδάλια, quo illi modo et præstantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, *Ζυγαί· παρ' Ἡροδότῃ αἱ καθέδραι*.

^d "Ορβιον νόμον Θαμύρα.] Suidas in Voc. Νόμος et "Ορβιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hæ reliquiæ in schedis S. German., Thamyrin sive Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi "Ορβιον inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent, perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. s. v. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi

- Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς. 24.
 Ξενίην συνεθέκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον ^a ἰδωρήσατο. 27.
 Ἐπιστρεφῆως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.
 Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.
 Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.
 Χρήματος. πράγματος. 33.
 Ἀνδρῶν. μέγας οἶκος ^b. 34.
 Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.
 Ἐξηρτυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.
 Ἡμεκτέων, δυσφορῶν. 44.
 Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.
 Συνηλίζοντο. συνηθροίζοντο. 62.
 Μετεξέτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.
 Ἐνωμοτία ^a. τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.
 Τριηκάδας. δεῖπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν.
 ibidem.
 Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.
 Ἐνώσας. διανοηθεῖς. 68.

^a ὡς ξένιον] Sic et Suidas. Olim-ξινίην, aut ξίνιον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξινίην ἰδωρήσατο, ξινίην συνεθέκατο Ionum perhibet esse in sermone.

[^b Paulo plenius MS. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

^c Ἡμεκτέων] Conpositum περιημεκτέων ibi in Musa. Nec justa tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse. Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χορδιδύων, lib. VI. 75. et αἰωρηθίντις, ibid. 116., pluraque alia.

^d Ἐνωμοτία.] In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent,

absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακιδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς cum Clar. Rubnkenio ad Timæum, p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας· παρ' Ἡροδότῃ, δεῖπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia præteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λίγους δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δεῖπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθήκαις.—[Commode S teph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθέα καὶ βασιλικά ^a τῶν ὑποδημάτων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν ^b. καλόν, αὐθάδες, σεμνόν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισμοῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἰλ. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἰππική ^c. 73:

Εὐεστώ. εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγὴ.

Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν ^d. 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἄκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὄροθεσία. 93.

Πεσσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαιζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν ^e. εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλάματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυκτα, ἔτοιμα, ῥάδια εἰργασμένα ^f. 119.

Ἐπιφορέματα. τραγήματα. 123.

Λευκή. (Λεύκη.) πάθος τὶ περὶ ὄλον τὸ σῶμα. 138.

^a καὶ βασιλικά] Eodem Hesychii explicatio tendit in Ἀναξυρίdis. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβαρα ὑποδήματα: quæ hinc propagata facile instaurabuntur. Ἄβαρα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[^b Ἀβρόν] Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox. αὐθάδεις scribit etiam F. sed αὐθάδεις Steph. S.]

^c ὄχλου ἰππική] In Suida ὄχλου ἰππικῶν: cui accedo (H. Steph. τάξις ἰππική, συστροφῇ. S.) Vicina Εἰστώ, εἰστηρία, etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εἰσστή. (sic Steph. et al.) εὐημερία εἰστηρία. Dioge-

nianus (Grammaticus ætate Hadriani Imp.) vocabulo operam occasione Antiphontis Ἀιστώ inpendisse videtur. Harpocratonem adi illa in voce et Favorini Εἰστώ. Proximum Ἐπίδοξα liber S. Germ. non novit.

^d ἀνεδίδαξεν.] Ἐδίδαξεν F. et Steph. S. ^e Ἐλόχισεν.] Pauci Herodoti Codd. et Suidas λοχῆσι. Idem κατετίλια junctum recenset et scholiastæ nostri verbis interpretatur. Agnoscit et Hesychius in Τίλια, cujus καὶ τὸ συντίμιον τάγμα ad nostri præscriptum reformatum. Explicatur λοχίζου κατὰ τίλια, cetera ab Herodoti mente et sententia longissime deflectunt.

[^f ῥάδια εἰργασμένα.] Ῥάδιος εἰργασμένα Steph. S.]

Πρυτανεῖον. Δεσμοθέσιον^a, θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτήσις^b, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. Ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στραμάτων. 150. 164.

Ἦθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσσις. τὸ ἀποσπῆσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγιζέιν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν^c. 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος^d, μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρᾶσιᾶ^e, ἐν ἣ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἰμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τεγχίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν^f. ibidem.

^a Δεσμοθέσιον.] Eum in modum schedæ: in Suida (et apud Steph.) Δεσμοθέσιον, ubi L. Küsterus pronuntiat, hoc nihil ad rem; cui consentio. Scholiastes docere voluit, nonnunquam in Prytaneo legum et plebiacitorum tabulas asservari solitas. Multa ill. Spanhemius in Diatriba de Vesta et Prytan. p. 697. ed. Græv. Nihil tamen accomodatius verbis Plutarchi Sympos. vii. p. 714. C. ὡς περ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυτανεῖον καὶ Δεσμοθέσιον.

^b ἐγγαία κτήσις.] Vulgo erat ἡ μὴ βιβαία κτήσις. Suidæ ἱγγυσις, quod Küsterus rectissime explicuit, MS. accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Isæus de Agn. Heredit. p. 88. Κατίλιτον ἱγγυστα, πρὸ βατα, κριθὰς, ὄνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[c Postrema ἢ τὸ διὰ, etc. non novi Steph. S.]

^d μετὰ ἰσχύος.] Suidæ in Ἡβηδόν, ἀπὸ τοῦ μισ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos. Observ. cap. 6. Quod (apud Steph. et sequaces) adhærebat ἐρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum enim. Ὁρχηδόν ἡβηδόν alibi sese offeret.

^e τρᾶσιᾶ.] Optime sic MS. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, περσιᾶ. Mendam et Scholiastæ errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρᾶσιᾶ craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

^f ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν.] Voluit ἔρμακας. Hesychius, Ἐρμακίαι, αἱ ὕψαλι σίτραι, ἢ αἰμασίαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. v. 150.—(Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν, etc. desunt F.)

Λαῦραι. ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκίπη^a, θήκη, δέσμα. 185.

Συμψήσας. συντρέψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκείον. 181.

Σχοινοτενές. μακρὸν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις^b γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 215.

Ἄρδις. φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κρυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπεῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανάσας^c. 7.

Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες^d, κοιλότητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

Ἐπικεισετάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα. 22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτώμενα. 37.

^a Ἐλυτρον. σκίπη,] Absurde Suidas: Σκίση παρ' Ἡροδότῃ θήκη, δέσμα. Prætervidit τὸ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probior Hesychius in Ἐλυτρον. Confer Th. Gatakerum ad Antonin. lib. IX. 3. p. 266.—[Vocem θήκη non habet Steph. S.]

^b ἐν τοῖς ὀλύνθοις] Addunt Λίξις (ab H. Steph. et aliis) editæ τοῖς ἄρδις, quæ duo Cod. S. Germ., Suidas et Hesychius non adjungunt.

^c Ἀπίσας, ἱκανάσας.] Mira in prioris scriptura adparet discordia. Ἀπίσας Cod. S. Remig., ἀπίσας habet Mont-

fauc., ἀπώσας in excerptis S. Germ. et Corintho. Propositum venit ex Gellasti Lexico. (Sic vero et Steph. et membr. F.) Videtur ad lib. II. 7., sicuti ibi monitum, referendum.

^d τὰ ἔνδον, λιμένες,] In schedis hæc disjungebantur ita, ac si et Μυχοὶ et λιμένες exponerentur. Junxi artius, ut Hesychius et Grammaticorum alii nectunt Juvandus Suidas est, cum Μυχαί· παρὰ Ἡροδότῃ, καταδύσεις· τὰ ἔνδον.— (Steph. nil aliud habet, nisi Μύχου. καταδύσεις. S.)

Βάρις. ναῦς. ἡ λέξις σημαίνει^a καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ
μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλάς, καὶ στοὰς με-
γάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχρεῖψαι. ἐμπιστεῖν, προσπελάσαι^b. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ^c ὁ δοῦλος. 64.

Μελεδανοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. ἀλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρεῖξ. ὄρνεον δυσιοιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. 77.

Λίνον. αἰδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδῇ. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

Κάπτοντες^d. ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς^e. πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρήσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσ-
πόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαῖν^f. λάχανον σελίνῳ ἰοικὸς, ἢ βρωῖμα διὰ στέατος
καὶ μέλιτος. 125.

a ἡ λέξις σημαίνει, etc.] Hæc ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

b προσπελάσαι.] Liber S. Germ. παρὰπλάσαι, unde inquinatum Suidæ παρὰπλάσαι in Ἐγχρεῖψαι. Idem ἐγχρεῖψαι: (ut Steph.) Codex S. Germ. ἐγχρεῖψαι, quæ et in Herodoto varietas.

c μετὰ τοῦ Σ, etc.] Absunt a Suida et codice scripto, (habet autem Steph.) neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. (pag. 502. ed. Bas.) consulendus est.

d. Κάπτοντες.] Corinthus Aldinus

κάπτοντες et liber S. Remig. Ueberior Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι, λείποντες: cujus præcedens Κάπτον, παραπύση, fuisse olim παραπύση videtur. Hemsterhusii Nostri eadem divinatio ad Comici Plut. p. 315. Hic autem iterum simplex verbum vice ἀνακάπτονται, quomodo Euterpe.

e Ῥιπίς.] Haud Suidas aliter in Ῥιπίς. Lexicon Goldasti, (H. Steph.) Reg. Paris. et S. Remig. Ῥιπίς. Omnes prave. Confer G. Arnaldi Animadv. c. 30.

f Συρμαῖν.] Perperam Corinthus συρ-

Ἐνηβητήρια· ἐνευαχητήρια. 133.

Ποινή· ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους· ὀβελούς μεγάλους^a. 135.

Ἀμυρταίου· εἰμαρτοῦ^b. 140.

Ὅχανα· ἀσπίδων πόρκακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι· τριπλάσιοι καὶ τριφῶνοι. 156.

Ἀπεματάισεν· ἐματαιολόγησεν, ἐμώρραεν. 162.

Ἀποτιμοτέρους· ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας^c· σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ
δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον· πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπάϊστος· φανερός. 15.

Εὐλέων· σκαλήκαν. 16.

Φρενήρης· σώφρων^d. 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν· τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν
ἐναντιῶν ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐξεσθαι· προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητὶ^e, οἷον κα-
ταφρονήσας. 36.

ίην, Hesychius Σύμμιον, λάχανόν τι σι-
λίην ἰοικός, antea in Συρμαίαν verum
amplexus.

[a Rectius sic scribetur: Βουπόρους
ὀβελούς· μεγάλους. S.]

b εἰμαρτοῦ.] Quid commune huic cum
proprio Ἀμυρταίου regis nomine? Est-
ne ejus veriloquium? An reconditum
aliquid vetere fuit in scholio, quale
Ἀμυρτὸν, ἰμάτιον· Κεῖντις Hesychii?—
(Foran nil aliud est Εἰμαρτοῦ, nisi de-
pravatum ipsius Ἀμυρταίου nomen, in
ora veteris alicujus codicis olim reper-
tum. S.)

c Ἀνδρόσφιγγας.] Sedabunt fortasse
hæc fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδρόφῃ-

τις· σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς
ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cierunt: mana-
runt enim hoc fonte. In MS. S. Germ.
γινούσας legebatur. — (De hac glossa
paullo ante nonnihil præfatus sum. S.)

d σώφρων.] Adstruit his Corinthus,
λαμβάνουσι δὲ τούτοις Iones ἐκ τοῦ ἰωνοῦ,
ut videlicet παράφρων sit, sicuti præter
Suidam voluit Etymologus. Si οὐ φρε-
νήρη, uti in Herodoto, ponatur, probe:
alioquin fallent isti Grammatici.

e ἀτιμωρητὶ.] Suam sibi et distinctam
sedem in Goldasti Lexico et aliis possi-
debat vocab. Ἀτιμωρητί: continuatur a
S. Germ. schedis, quas duces optavi.
Consentiunt Hesychius et Suidas. —

Παταΐκοισι. θεοὶ οἱ Παταΐκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις
ιδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος^a. καταφανής. 69.

Αἶγυπιῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταραάσσειν^b. ἔλκοῦν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. φρυάξασθαι, φουσῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγεις. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη^c. δεσμοκτήριον ὑπόγαιον. 145.

Διφροφορευμένους. φορεῖοις φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπροΐζεται. προΐκτης. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς παρὰ. παρὰ
τὸ προΐκνεισθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἵζεσθαι, ὃ ἐστὶ δωρεάν
τι λαβεῖν^d, Ἀρχίλοχος. Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐ-
ζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω
φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος. Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσο-
μαι. 156.

(Uterque in voc. *Καταπροΐζεται*. Ste-
phanus nonnisi hæc pauca habet: Οὐ
καταπροΐζεται. (rectius *καταπροΐσθαι*
Jungerm.) *προΐκα ποιῆσαι*. S.)

a Ἐπίλαμπτος.] Ex discorde *ἐπίλαμ-
πος*, et *ἐπίλαπτος* in membranis scrip-
tura hoc effinxit. Herodotus atque ad
eum adposita excusabant audaciam. —
(Ἐπίλαμπτος habet Steph. S.)

b *ταράσσειν*.] Verum est Jungermanni
σαράσσειν. (Sic nempe pro *ταράσσειν*,
quod et Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Jungerm. in ora
sue editionis.) Hesychius Ἀμύσσειν,
ξέειν, *σαράσσειν*. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar, Ἀμύσσειν, *σα-*

ράσσειν. Loco proximi *φουσῆσαι* ille *πειφ-
σῆσαι* in voc. *Φριμάξασθαι*.

c Γοργύρη.] Cod. S. Germ. *Γοργύρη*.
Hinc Suidæ *Γοργύρη*. *δεσμοκτήριον ὑπό-
γαιον*. Mox tamen veriolem scripturam
amans. — (Recte *Γοργύρη* membr. F.
cum Steph. S.)

d ὃ ἐστὶ δωρεάν τι λαβεῖν.] In scripto
ἃς ἐστὶ δωρεάν τι tantum: defectum ex
Suida et Criticis ad Comici Equit. v.
433., qui ambo eadem, explevi. Rec-
tius hic in Archilochi fragmento Ἐμεῦ
δ' ἐκεῖνος. Adi eruditam Valckenarii
adnotationem in lib. III. Herodoti, c.
36. — (Totam hanc glossam sive scho-
lion ignorat Steph. S.)

Ιστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν^a, μερισμὸν, κλῆρον. IV. 21.

Πλαάθας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα^b. κυρίως δὲ
ἡ τῶν συκῶν ἐπ'άλληλος θέσις. 23.

Ὁργίσας^c. μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἄνανδρος, ἐρμαφρόδιτος. 67

Ἐνάριες^d. οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον^e. τὸ τρεῖμα καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σώστρα. σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα^f. 9.

Σάχουσι. τρέξουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρις. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος^g. 113.

Ἵερῖζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδὴ. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

a Λάξιν. λῆξιν.] Suidas, Λάξιν, μίξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto, glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum (λῆξιν, quod dedit Steph.) bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in MS. S. Germ. hæc et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

b καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα.] L. Küsterus ad Suidæ Παλάθαι conjicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant hæc scholia, a Suida descripta. (τρυγὸς agnoscit etiam Steph.) Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus, p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

c Ὁργίσας.] Sic omnes. At ἰργάσας, μαλάξας, Hesychius, Timæus et Suidas. Editum ex Ὁργήσας nasci potuit.

d Ἐνάρις.] Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Græcorum ἱνάρις et ἱναρίζων frustra arcessiverunt.

e Τόρμον.] Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τόρμιον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρμιος. — τὸ τρεῖμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Præscriptum habet Herodotus, et τόρμιον diversiore notione alibi, cap. 36.—(Mendosum Τόρμιον habet Jungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἵσας Τόρμιον. IV. 72. S.)

f λύτρα.] Membranæ S. Germ. μίτρα, absurde: verius αἰῶ (et Steph.) cum Suida. Sequens σάχουσι frustra quaeretur Κατασάχουσι Scriptor.

[g Pro καὶ ἀπόπατος, quæ commodè dedere Wesselingii codices, est εὐνολία in ed Steph. S.]

Οἶσπη^a. ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἦν Λίβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολαῖς^b. οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος ἡ ψίαθος. Περιφορητά. ἀπτά. 190.

Στρέφος^c. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν ἐρεοῦν. 60.

Κυματῶγη. ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός. 196.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρέσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινῆσαι^d. 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. σπάδιξ γὰρ, φλοιὸς ῥίζης κρινίνης· οἱ δὲ, φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

^a Οἶσπη.] Ita cum Suida codex S. Germ.; in aliis Οἰόνπη, οἰόνπη, οἰόνπη. Corinthus de suo adjunxit, καὶ τὸ διαχέλημα τοῦ προβάτου. Adi et Hesychii Οἶσπος et Suidam in Οἰονσηρός.—(Οἰόνπη habet Steph. Dein idem ῥυπαρῶν, melius quam ῥυπαρῶν. S.)

^b Σχοίνου συμβολαῖς.] Eadem omnia Suidas et Corinthus. At frustrantur nos et circumscribunt; nihil enim istiusmodi apud Historiæ patrem. Eremitis et Ægypti monachis congruit, quibus tegetes sive ψιᾶθους per otium texere sollemne erat. Vide Du Cange in Lexic. Med. ad Ψιᾶθον et Σχοινωπλόκων. Hoc credo in uberiore scholio, occasione σχοίνου, c. 190. fuerat notatum: manserunt reliquæ, Herodoto nihil lucis adferentes, ut sæpissime aliæ parum prosunt.—(In ed. Steph. nil aliud est, nisi σχοίνου συμβολαῖς· οἱ ψιαθοπλόκοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigenda

dum monuit Eustachius, et sic edidit Jungerm. S.)

^c Στρέφος.] Et hoc alienum. (nempe ex uberiore quodam scholio, quod ad IV. 60, 4. spectabat, imperite excerptum. S.) In schedis S. Germ. huic præscribatur vocabulo et sequentibus Ἱστορίας Δ'. (conf. p. 495. not. a) quod re postulante inmutavi.

^d νεωστὶ κινῆσαι.] Voluisse primum glossæ auctorem νῑοῖσι opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινῆσαι τι.

^e Σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.] Nihil horum in S. Germ. (Habet vero Steph.) Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπᾶξ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπᾶξ Musicum instrumentum a Polluce, IV. 59. non præteritur

Παχέων. τῶν πλουσίων. 30. 77.

Ἐφεδρον. ἐπίκληρον ^a. 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον ^b. κατάλυμα. 52.

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατεῖν. διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἄξια καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Σινάμαρον. κακόσχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγὴ, ὀχύρωμα. 124.

Ἱστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη ^c. τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλπουσαν. 61.

Ἐκνίζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόνας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

^a ἐπίκληρον.] Quid voluerit, intenditque Scholiastes, ex Hesychio adparet: "Ἐφιδρος, ταβλίστης, τρίτος ἱνδρίων, καὶ ὁ ὕψ' ἡμῶν ἐπίκληρος. Nimirum aleæ lusorem, victis succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum?—(Nempe V. 41, 3. Ἰφιδρος βασιλεὺς dicitur designatus regni successor. S.]

^b ὁδοῦ μέτρον, etc.] Venerunt ex Gollasti, (Steph.) et Codd. aliis. (Sed his absunt præcedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.) Suidas et S. Germ. non adjungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγηλατεῖν, διώκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent.—

(Glossam Λῆμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

^c Ἀρχαιρεσίη.] Quæ subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. (quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. κ. S.) Ambitosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via, sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea hæc forent, digna suo Lexico censuit. (Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.) Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαι scripsit.

Γυμνοπαϊδία. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χοροὺς ἰστάσιν.

67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων^a. τέμνων. 75.

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἀρθμία. φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους^b. 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακαρχεύσαντες^c. ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. φρέατος ἀντλητήρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεώκορος, ἱερεύς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιουργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31.

Ὄνος^d. τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολὺ πουν καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. 37.

Ῥηχίης^e. φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν φραγμάτων. *ibidem*.

^a Καρδεύων.] Καταχορδεύων Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidæ haud est ignotum. Ambo verius κατάγων, explicuissent. Confer Hesychii κατάγωιν.

^b Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο, etc.] Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exillis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Pancleonem, et Harpocratonis Πολίμαρχος cum Valesii adnotatis.

^c Ἀνακαρχεύσαντες.] Hesychius ἀνακαρχήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.

^d Ὄνος. τὸ περὶ, etc.] Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενοι ὡς κύαμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.

^e Ῥηχίης.] Apud Suidam Ῥαχίης, φραγμός ἢ δίσμαι τῶν φραγμάτων. Codices Goldast. (Steph.) S. Remig. et Reg. φραγμοῦ ἢ δίσμης τῶν φρ. Amplexus sum quod in S. Germ. Interpretamentum insulsum est, ῤηχος, cui suus mox locus, illustrans. Inepitit et Scholiastes Passion., cui lib. II. 11. Ῥηχίη, αὐχμός, ξηρίση.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, δόρυ^a, ἢ στύραξ, ὃν ἔνιοι καλοῦσι οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά^b, μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη, πορφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεῶς εἶδος. 97.

Ἰστία^c. δειπνα. 135.

Ῥῆχος. φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλισεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134. 167.

Τέμπεια. τὰ στενὰ τῶν ὄρων, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. 173.

Ναυλόχιον^d. λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσοὺς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός. VIII. 12.

Ἐπαμησάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν^f. παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥα-

^a ξυστόν, δόρυ.] Membranæ S. Germ. ξιστόν δόρυ. Ceteri cum Suida ad editum belle conspirant.

^b Ζειρά.] Olim ex Gold. Εἶρα. Verissime libri alii; in eo plerique pravi, quod hæc tres in portiones divulserint, ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία exponendæ forent. Recte S. Germ. connectit vocabula, τὴν Ζειράν duntaxat explicantia. Liquida res est ex Etymologo in Ζειρά et Hesychio, ubi erudite Cl. Jo. Alberti. Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦ ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed deceptus.—(Jungerm. cum Steph. Εἶρα· (non Εἶρα·) μίτρα, ζώνη: nil amplius: ubi perspecte Jungerm. monuit, Ζειρά scriptum oportuisse ex Herodot. VII. 69. et 75. S.]

^c Ἰστία. δειπνα.] Omnes magno consensu. Herodoti MSS. δὲ σφιας, ξίμια

προθίμινος, ἰστία. h. e. ἐδίπνιζι. Boni viri ex verbo nomen substantivum pro-cuderunt.

^d Ναυλόχιον.] Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλοχοῦντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet.

^e Ἰακχάζουσιν.] Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. (Steph.) Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesythianum Ἰακχάζει· φυλλολογέει, καταβοᾷ. Quæ omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimittunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

^f Εἰρήν.] Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis (et in ed. Steph.) obvium negligere non debui, scholium. Præ-

βιδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μι-
κιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ
ἕκτῳ μελείρη. Ἐφηβείη δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν
ιδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ (τὸ Steph. et Jung.)
μελείρη, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύχην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσύμενος ^a.

Ἀβιος^b. ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

Ἐρμῖς. ὁ κλινόπους.

posui Ἰστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX.
85. adplicandum videri. Infantem au-
tem subrumum Ῥωβίδαν Spartanorum
fuisse dialecto, et secundi anni προκομι-
ζόμενον, an alibi reperiatur, dubito. Si
liceret, (et quidni liceat, immo cum
plausu accipiat?) προμικιζόμενος et
μικιζόμενος ex Dorico μικτός, h. e. μι-
κρός, malletm; quomodo πρόπαις et παῖς,
quarti quintique anni puelli. Μελείρην,
verius μελλίρην erit. Plutarchus Ly-
curg. pag. 50. d. Εἰρίνας δὲ καλοῦσι,
τοὺς ἴτες ἢ διότι τρεῖς ἐκ παιδῶν γιγνόμεναι.
Μελλίριντας δὲ, τῶν παιδῶν τοὺς περιβυτά-
τους. Quæ his longe meliora sentio.
Küsteri ad Suidam eadem sententia.

^a Ἀκανθοπλήξ. πλησσύμενος.] His quo-
que et sequentibus S. German. codex
caret; nec divino, ubi sedem habuerint.
Γνώφος lib. I. 92. de Scholiastæ sen-
tentia ἄκανθα, ἔλκυστα ἰμάτια. An in ube-
riore supplicii ejus descriptione inser-
tum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem
spectat, fabula Sophoclis Ἀκανθοπλήγῃ
celebratum? Ex Eustathii MS., citato
a J. Jac. Wetstenio ad S. Lucæ Evang.
cap. xiii. 9., Σφοκλῆς ἐν Ἀγαθοπλήγῃ
prave: dederat Ἀκανθοπλήγῃ: plenius
Σφοκλῆς Ὀδυσσεὺ Ἀκανθοπλήγῃ semel
iterumque apud Hesychium. Hoc cer-
tum, cetera in conjecturis. — (Ἀκανθί-
πληξ penacutē in membr. F. scribitur. S.)

^b Ἀβιος.] Haud scio, adscriptum-ne
fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum
natione et moribus. Ad Scythas enim
Homeri Iliad. N. 6. Ἀβίους adplicabant
et varie interpretabantur, uti Nicolaus
Damascenus in Stobæi Serm. V. p. 70.,
cui Harpocratonem in Ἀβιος jungit. —
(Conf. Villosioni Adnot. ad Apollonii
Lexicon Homeric. Quæ vero Harpo-
craton habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν
ἀντὶ τοῦ πολλὸν βίον κινετημένου ἵσταται. ὡς-
περ Ὅμηρος ἄξυλον ἔλκεν λίγην τὴν πολύξυ-
λον: eadem (ut supra vidimus) in
membr. nostra F. verbotenus descripta
leguntur, nisi quod ibi omissa est Auc-
torum mentio. Cæterum quod apud
Hesychium scribitur, Ἀβιος. πολύβιος,
ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείᾳ, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vocem πολύ-
βιος habuisse, πολύβιος legendum cen-
sens. Perapte sane vox πολύβιος ex-
primit notionem quam isti ἄβιος Antiphon
subjecerat: nisi fortasse utrumque vo-
cabulum adposuerat Lexicographus,
πολύβιος, πολύβιος: ut posterius explica-
ret quo sensu πολύβιος diceretur. De-
nique videndum, ne Glossa ista, quæ
inter Herodoteas legitur, ducta sit ex
uberiore quodam scholio, quod ad verba
τοῦ βίου ἐν ἡννοτι I. 50, 20. olim spec-
taret.